

Giới thiệu Cinderella Thời Hiện Đại

Bạn đang đọc truyện Cinderella thời hiện đại của tác giả Kul trên website đọc truyện online.

Dương Mỹ Nguyệt Hương (Cinderella): một cô gái không có gì đặc biệt, không xinh đẹp, không nổi bật, học hành bình thường, tính cách khá trầm và ít nói chuyện. nhưng với cuộc sống ngoài xã hội cô lại có một tính cách hoàn toàn trái ngược, ngoại hình cũng trái ngược, thậm chí cái đầu cũng trái ngược luôn.....nói chung là một cô bé có cuộc sống hai mặt.....

(hắn) Ngô Dương Minh (Prince): con trai tập đoàn Ngô Khương, đẹp trai, học giỏi, giàu có và là hoàng tử của mọi cô gái. anh được mệnh danh là Prince của trường SW (Star World).....nhưng anh có phải là hoàng tử thật sự???? .....

Đôi vai lời tựa..... Cinderella là nhân vật cổ tích mà ai cũng thấy quen thuộc, cuộc đời cô tuy nhiều đau khổ nhưng cô đã tìm được một chỗ dựa vững chãi là chàng hoàng tử hết lòng yêu thương cô, và Cinderella cổ tích còn có một may mắn nữa chính là sự giúp đỡ của bà tiên đỡ đầu cùng với các thiên thần đáng yêu, một điều may mắn mà chỉ trong cổ tích mới có được.

Câu chuyện hôm nay mình muốn kể lại có cấu trúc trùng lặp với câu chuyện cổ tích “cô bé lọ lem” (Cinderella), trùng lặp ở chỗ nhân vật Cinderella của mình có hoàn cảnh giống như trong truyện cổ tích, thế nhưng cuộc đời cô, cuộc sống của cô lại như địa ngục, cô không nhận được bất cứ sự giúp đỡ nào từ những bà tiên, cô không lương thiện và sáng suốt được như trong chuyện cổ tích, cô không tin vào bất cứ điều gì hay bất cứ ai kể cả chính bản thân mình, cô nhiều khi chối bỏ chính mình để rồi chính cô lại hối hận....

Nhưng cô không nhận ra bên cô luôn luôn có một hình bóng, hình bóng luôn dõi theo cô dù cô có phạm những sai lầm nào đi chăng nữa thì hình bóng này vẫn bảo vệ và đi theo cô, hình bóng đó vẫn luôn luôn, luôn luôn chờ đợi cho đến khi cô nhận ra sự hiện diện của mình.....

Vậy hình bóng đó là ai???? liệu Cinderella có phát hiện ra mình đang được bảo vệ???? liệu điều kì diệu trong cổ tích có xuất hiện với cô khi cô không còn tin vào nó nữa???? liệu có được một câu chuyện cổ tích thứ hai về Cinderella thời hiện đại????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

nó, một con nhỏ 17 tuổi và hiện đang học lớp 12A1 trường SW, một con nhỏ không có gì đặc biệt, không xinh đẹp hay nổi bật, chỉ biết rằng nó là một học sinh của SW và học lớp 12A1 .....hết.....nhưng không ai biết rằng bên trong cái vỏ bọc không gì đặc biệt ấy lại có một số phận đặc biệt, một hoàn cảnh gia đình đặc biệt và một cuộc sống cũng rất đặc biệt.....và những cái đặc biệt ấy lại chỉ riêng mình nó biết.....

nói sao nhỉ?? ừ thì nhà nó khá giả đấy, nói trắng ra thì cũng thuộc hàng đại gia chứ không phải bình thường gì, nó ừ thì là một tiểu thư đài các đấy nhưng tất cả đều đã đi vào dĩ vãng từ khi bố nó qua đời cách đây 7 năm. vâng, bố nó đã đi theo mẹ nó về thế giới bên kia để lại nó bơ vơ cùng với bà di ghê hai mặt và hai đứa con gái đồng danh của bà, mới 10t thì nó nào có biết gì ngoài việc khóc, khóc và khóc chứ, một cô tiểu thư như nó thì làm được gì chứ????? và nghiêm nhiên tất cả tài sản hay bất cứ thứ gì của gia đình đều rơi vào tay di ghê của nó, điều mà nó không ngờ được chính là thái độ quay ngoắt 180 độ của di nó, bà ta bắt nó nhường tất cả mọi thứ của nó cho đứa con gái cả của bà, bắt nó phải sống trên cái gác mái lạnh lẽo chật chội, bóc lột sức lao động của nó một cách dã man.....vâng.....nó, từ một cô tiểu thư đài các biến thành một con osin không công cho mẹ kế nó và hai đứa con của bà ta.

và nó, từ một cô bé dễ thương nhí nhanh biến thành một con bé xấu xí lạnh lùng, cái tên của nó dường như bị lãng quên trong căn nhà của chính nó, đứa con gái cả của mẹ kế nó thì gọi nó bằng một cái tên mang đầy sự chế giễu “Cinderella”, con nhỏ đó còn nói với nó rằng: “mày đừng mong mày sẽ có số phận như trong chuyện cổ tích!!!!!! đừng mơ mộng nhé con!!!!!! sẽ chẳng hoàng tử nào rước cái của nợ như mày về nhà đâu!!!!!!”. nó, ban đầu nó vẫn luôn luôn tin vào cái gọi là “điều kì diệu” trong truyện cổ tích mà bố nó hay kể, nhưng suốt 7 năm, suốt 7 năm qua vì cố gắng sống sót trong căn nhà của chính mình mà nó chẳng còn tin vào cái “điều kì diệu” viễn vông ấy nữa. tâm hồn mơ mộng của nó giờ đã chai sạn bởi những lời đay nghiến mắng **** của ba mẹ con mẹ kế nó, nó trở nên lạnh lùng hơn, vô tình hơn và quan trọng nhất là nó ***** hơn.....

các bạn biết đấy, trong chuyện cổ tích Cinderella có một cuộc sống khổ cực nhưng rồi đến một ngày cũng được hoàng tử giải thoát khỏi cuộc sống địa ngục ấy và trừng trị mẹ con bà di ghê một cách đáng nhớ. nhưng với nó, nó hoàn toàn chẳng hy vọng gì tới cái gọi là được giải thoát, trong thâm tâm nó chỉ có một điều duy nhất mà thôi, đó chính là “tự cứu mình”.....chính vì thế mà mọi bức xúc mà mẹ di ghê đè nén lên nó thì được nó dồn hết lên những thằng ***** ngoài đường.....vâng.....trong 7 năm qua nó đã học được cái cách tồn tại trong xã hội bất công này, nó biết rằng chẳng có thằng quái nào sẽ cứu nó ngoài việc nó phải tự mình cứu lấy chính mình, và vô hình chung nó có một cuộc sống hai mặt mà chính nó cũng chẳng nhận ra.....

buổi sáng, nó cùng hai đứa con của mẹ di nó đi học, hầu hạ tại nó hàng ngày hàng giờ, chiều về thì phải quần quật làm việc nhà.....chỉ có buổi đêm, chỉ có thời gian về đêm thì nó mới chính là nó, nó cùng với đám bạn nó, những thằng con trai những đứa con gái mà chính nó cũng không rõ gia đình thế nào, nó chỉ cần người đồng hành còn gì thì nó không thêm quan tâm, chúng nó đi đua xe, đánh nhau và trong 7 năm ấy chúng nó đã trở thành một nỗi kinh hoàng đối với bọn giang hồ với cái tên “hell”.....và một điều nữa, với những đứa trong hội của nó chẳng đứa nào coi nó là con gái vì cái tính lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tình của nó, nó mà điên lên thì có thể đánh chết người nếu như không ai can.....

.....với nó đòi chỉ là địa ngục như cái tên của hội nó.....’hell’.....

.....REEENG.....ENG.....ENG.....’BỐP’.....

sau khi cho cái đồng hồ một phát đầm nó lồm cồm bò dậy, lắc lắc cái đầu cho tỉnh ngủ hẳn mới 4h sáng nhưng nó phải dậy rồi, đây là điều nó làm suốt 7 năm nay mà.....ngủ lúc 2h và dậy vào 4h sáng.....chỉ là hôm nay tự nhiên nó mơ về cuộc đời mình là thôi.....

làm VSCN xong xuôi nó đi xuống bếp và bắt đầu công việc của mình là chuẩn bị bữa sáng cho ba con quý vẫn đang say giấc (ba mẹ con đi ghê nó ý)..... vừa làm nó vừa lầm bầm

“con mẹ chết tiệt!!!!! lắm tiền lắm của mà *** thuê osin về!!!!! khô *** chịu được!!!!!”

“vừa nói gì đó????”_ một cái chất giọng chảy nước phát lên phía sau làm nó giật mình quay lại.....ngờ ngàng.....bất ngờ.....

“em...em...dậy rồi sao???? sớm.....sớm vậy????”_ nó áp úng nhìn con bé đang đứng trước mặt nó.....

vâng, đưa đứng trước mặt nó không ai khác chính là con gái thứ hai của mẹ kế nó, tên con nhỏ là Trịnh Huyền Mai Chi (tên nghe hiền mà chẳng hiền tẹo nào), một con nhỏ điệu chảy nước (theo nó nhận xét) lại còn hăm ăn, kì lạ là ăn nhiều lại chẳng thấy béo (bệnh hay sao ấy). con nhỏ có mái tóc đen óng mượt với một làn da trắng như trứng gà bóc, nói chung con nhỏ này rất là xinh đẹp và dễ thương, học giỏi nữa mỗi tội tính tình thì chẳng dễ ưa tí nào. nhưng nó không ghét Chi như chị nó.....

“mày mới nói cái gì nhắc lại tao nghe!!!!!”_ Chi lừ mắt nhìn nó từ đầu đến chân dò xét nói....

“có nói gì đâu!!!!!”_ nó giả nai nói: “đang nhầm lại công thức cho bài hôm nay thôi mà!!!!!”

“cẩn thận đấy!!!! đừng có mà mang bộ dạng này đến trường!!!!!”_ Chi đe dọa nó một câu rồi đi thẳng lên gác.....

thấy yên tĩnh rồi nó với thờ phào, suýt nữa thì chết còn gì, may mà con Chi không nghe thấy nó nói gì chứ không thì chết với ba mẹ con nó, nhưng trong ba mẹ con bà đi ghê nó thấy con Chi đối xử với nó tốt nhất, không phải là giúp đỡ hay gì cả đâu, chỉ là con Chi là người ít mắng **** nó nhất, ít sai bảo nó nhất, và có đôi lần nhỏ Chi còn giúp nó xức thuốc khi bà đi ghê đánh nó thừa sống thiếu chết.....

“mà sao con này hôm nay dậy sớm thế nhờ????”_ nó ngẩn ra tự hỏi rồi tự trả lời: “chắc nó khó ngủ!!!! kệ *** liên quan mình!!!!”

nó bầy hết mọi thứ lên bàn ăn rồi lên gác chuẩn bị đi học, sao phải chuẩn bị ư???? nó make chứ làm gì, lúc nào nó cũng phải mang cái bộ dạng xấu xí của mình đi học, một con nhóc với mái tóc cùn cốn buộc túm lại đằng sau (nó cắt tóc kiểu con trai tia từ trên đỉnh đầu xuống những vẫn còn vài cọng tóc dài), cặp kính to dùng ngà ngừa chiếm hết gần nửa khuôn mặt nó, nó làm da mình xạm đi và thêm một chút tàn nhan nơi má của mình. nhiều khi nó tự phục chính mình vì cái trình độ make up đạt đến độ thượng thừa của nó, bình thường ở nhà nó cũng hay make như vậy (loại mỹ phẩm nó dùng là loại đặc biệt không bị trôi dù gặp nước hay bất cứ thứ gì ướt, chúng chỉ bị tẩy đi khi dùng dung dịch tẩy trang đặc biệt mà thôi), mỗi hôm nay nó quên nên để cho Chi nó lờ mờ nhìn thấy bộ dạng thật của mình.....nhưng dù sao thì con Chi cũng đã nhắc khéo nó.....

tuy mới có 5h sáng thôi nhưng nó lúc nào cũng thế, đi sớm để khỏi bị ba mẹ con nhà kia nó hành, với lại nó có đến trường ngay đâu, phải tạt ngang tạt dọc lâu lâu mới tới trường.....đúng 5h15 là nó lon ton dắt cái xe địa hình yêu dấu của nó ra ngoài cửa, ngồi lên xe và phóng vèo đi mất dạng luôn, Chi đứng trên gác nhìn theo cái bóng của nó, ánh mắt nhỏ chứa đựng cái gì đó khó hiểu, nhưng sao khỏe miệng nhỏ lại mỉm cười thế kia????.....

nó đạp xe trên đường với tâm trạng mệt mỏi, vì hôm nay nó mơ về nó, mơ về cái cuộc đời địa ngục của nó suốt 7 năm qua, nó chán lắm, nó bức bối lắm, nó muốn tìm thằng ***** nào đó để đánh cho đỡ bức xúc, nhưng giờ này thì làm gì còn thằng ***** nào lang thang ở khu vực này nữa đâu.....dùng xe trước một cửa hàng bán bánh ngọt Sweet cake quen thuộc, nó chạy vào mua một cái bánh gato nhỏ rồi vừa đi vừa ăn (nó vẫn luôn là người đầu tiên mua bánh ở cửa hàng đó), nó quyết định dắt xe chứ chẳng đi nữa, đi cũng chẳng biết đi đâu vào giờ này. rồi tự nhiên nó đi qua một cái ngõ tối hút.....có vài tiếng động phát ra từ cái ngõ ấy.....

.....BỐP.....BỐP.....BINH.....Á.....HỰ.....BỘP.....BỘP.....

nó nghe hình như là tiếng đánh nhau, chẳng thèm suy nghĩ nó dắt thẳng cái xe vào cái ngõ tối ấy, nói là tối chứ cũng đủ để nó thấy chuyện gì đang xảy ra.....một thằng con trai với mái tóc màu hung đang bị bốn thằng khác quây đánh, cái thằng đang bị đánh ấy nó nhìn thấy quen quen nhưng trời chập choạng sáng nên nó chẳng nhận ra được, nó đứng đó nhìn và xử lý nốt cái bánh mới mua mà chẳng thèm hành động gì hết (con này thích coi phim).....

nhưng đột nhiên bốn thằng đó dừng lại rồi quay mặt về phía nó nhìn, hình như phát hiện ra nó đang xem phim thì phải (chứ còn gì nữa).....một thằng lên tiếng quát:

“đưa nào đấy?????”

“.....”_ nó chẳng thèm trả lời vẫn đứng im thín thút bên cạnh cái xe đạp...

“fuck!!!!! thằng chết mẹ này câm à?????”

“.....”

thế là một thằng lao đến chỗ nó đang đứng, nó cũng chẳng thèm chạy làm gì (đang bức mà, đợi thằng kia đến để nó oánh), thằng đó vừa **** vừa tiến

lại gần chỗ nó, càng gần nó càng nhìn thấy rõ khuôn mặt thẳng du côn này, hình như nó biết cái bản mặt này (biết không có nghĩa là quen), thẳng đó nhìn thấy nó mặc váy liền cười khểnh nói với bọn đàng sau:

“một đứa con gái chúng mày ạ!!!! xấu không đỡ được!!!!”

“.....” _ nó vẫn tiếp tục bản tình khúc im lặng.....mắt nó thì nhìn chăm chăm vào thẳng đang đứng trước mặt.....

“cô em biến đi!!! xấu thế này bọn anh không làm gì đâu!!!!” _ thẳng đó đẩy vai nó cười khinh bỉ nói.....

“mày tránh đường!!!!” _ nó gạt tay thẳng du côn ra và nói.....

“ha ha ha!!!!” _ hắn cười to rồi tóm cổ nó lên và nói: “cô em đang làm phiền bọn anh đấy!!!! biết khôn thì biến!!!!”

nó chẳng nói gì mà cho thẳng đó một phát lên gối vào bụng khiến hắn gập hằn người lại lùi ra sau và buông cổ áo nó ra, hắn kêu la đau đớn gào lên:

“đik mẹ *****!!!! mày tính kiếm chuyện hả????”

“này thì kiếm chuyện!!!!” _ nó cười nửa miệng rồi đập một phát thẳng vào mặt hắn khiến hắn lăn đùng ra bất tỉnh ngay lập tức.....

3 thẳng kia thấy bạn mình bị đánh liền buông tên kia ra và lao thẳng vào đánh nó, nó nhéch mép một cái rồi nhảy lên tung một cú đá như trời giáng vào thẳng đầu tiên, hắn lao đảo sắp ngã xuống thì nó ngay lập tức bá vai hắn hai chân nhanh chóng kẹp cổ thẳng đằng sau rồi Rầm một cái, hai thẳng đồ rập xuống bất tỉnh, nó bật dậy thì thẳng cuối cùng lao đến, tiện tay nó cho hắn một đấm rồi một cước, hắn ngục hấn, chỉ vờn vện 3 phút, nó đứng phui tay nhìn bốn thẳng du côn nằm la liệt bất tỉnh nhân sự và tự hỏi:

“hình như mạnh tay quá????? thôi mặc kệ!!!! coi như tụi nó xui gặp lúc mình đang bực!!!!”

nó quay đi về phía chiếc xe đạp của mình rồi dắt thẳng ra đường chẳng thèm quan tâm tới cái tên tóc màu hung vừa bị 4 thẳng đó oánh. đạp xe được một đoạn thì nó thấy có mấy thẳng phóng xe máy lao vun vút về hướng ngược lại, nhưng cái chuyện ấy không để lại trong đầu nó lâu được nên ngay lập tức nó đạp xe thẳng về phía trường luôn.

nó vừa chạy xe đạp vừa nhìn đồng hồ trên tay, mới 6h kém, nó lẩm bầm:

“đến trường sớm rồi lên thư viện cũng được!!!! lướt web cho đỡ chán!!!!”

nghĩ thế nên nó ngay lập tức đạp xe thẳng tới trường, nhưng mọi chuyện làm sao như ta tính được, chiếc điện thoại di động của nó bỗng rung lên, nó móc điện thoại từ trong túi váy và vừa chạy xe đạp vừa nghe điện thoại:

“có chuyện gì????” _ nó hỏi trong điện thoại

“Hades mày đang ở đâu đấy????? thẳng Ze gặp chuyện rồi!!!!” _ giọng một thẳng con trai vang lên trong điện thoại, có vẻ đang có chuyện gì gấp lắm.

<...quen nói, trong nhóm của nó không ai dùng tên thật cả, chỉ gọi nhau bằng biệt danh, nó có biệt danh là Hades (tên vị thần cai quản địa ngục) vì nó là người đứng đầu trong nhóm Hell (Địa Ngục).....>

“tao đang đi học!!!!” _ nó lạnh lùng trả lời lại: “chuyện thẳng Ze là thế nào???? bình tĩnh mà kể lại!!!!”

“nó bị một đám du côn cản trở!!!! bọn tao vừa đưa nó vào bệnh viện!!!!” _ thẳng con trai có vẻ bình tĩnh hơn nói: “mày đang ở đâu????? đến bệnh viện Xanh Pôn nhanh!!!!”

“đừng quên quy tắc của tao!!!!” _ nó vẫn cái chất giọng lạnh như băng ấy nói: “mày cùng thẳng Pos đi điều tra xem bọn nào dám đụng tới người của Hell!!!! thẳng Ze cứ để đấy!!!! không chết được đâu!!!!”

“được rồi!!!!” _ thẳng con trai đó ậm ừ nói: “bọn tao sẽ làm theo lời mày!!!! nhưng mày cũng phải xem thẳng Ze thế nào chứ?????”

“cứ để đấy!!!!” _ nó trả lời: “Ze mà có làm sao thì bọn cản trở nó xuống địa ngục đi là vừa!!!!”

nói xong nó cúp máy, đôi mắt nó ánh lên lửa giận, Ze là thẳng bạn đầu tiên nó cùng đồng hành trên con đường xây dựng đế chế Hell của nó, thẳng này ngược hằn với nó vậy nên nó với đặt cho cái biệt danh Ze (tức là Zeus). việc này đụng tới những người đứng đầu Hell rồi nên nó không thể để yên được. biết hội nào đánh úp thẳng Ze thì đảm bảo nó san bằng cái hội ấy luôn, cho bọn chúng biết thế nào là lửa địa ngục.

mãi suy nghĩ nên nó không để ý có một chiếc ô tô đen vừa vượt qua mặt nó và xin đường quẹo vào trường, nó bất ngờ quá nên không kịp dừng, nhưng nó không muốn mình gánh thêm nợ làm hỏng ô tô nên nó bình tĩnh đánh tay lái làm xe đạp nghiêng hẳn xuống 30 độ rồi cả người và xe lết đường quẹo vào trường kèm theo tiếng phanh.....KÍT.....ÍT.....ÍT.....kinh hồn của chiếc ô tô. vì nó đang đi xe đạp với tốc độ ngang với xe máy nên khi ngã xuống nó bị bật văng người lên vỉa đường còn chiếc xe của nó thì lết thêm một đoạn nữa và nằm ngang đứng trước cổng trường.

đầu nó va khá mạnh vào nền đường nên chảy máu, kính của nó thì văng đi tận đâu ấy nó cũng chẳng biết nữa, cặp thì đứt hẳn cái quai đeo, nó thì lồm cồm bò dậy trong cái đau ê ẩm khắp người, trong đầu nó nghĩ: “chẳng lẽ hôm nay là ngày tai nạn của Hell à???? đau chết đi được!!!!” nó không để ý rằng đang có người tiến lại gần mình, nó chưa thể đứng hẳn dậy được chỉ có thể ngồi dậy được thôi, nó nhìn hai tay mình xây sát hết, tức tối nó ****:

“chết tiệt!!!! lại bị thương là sao?????”

“cậu không sao chứ????” _ một giọng nam khá âm vang lên sau lưng nó làm nó giật mình quay lại. ....

cái nó nhìn thấy là một đôi chân. ....ax. ....nó ngược mắt lên thì thấy một chàng trai rất đẹp, giống một hoàng tử vậy, mái tóc đen bóng bèn như sóng biển, đôi mắt màu ngọc bích cùng màu với mắt của nó, làn da thì trắng như men sứ, thật sự rất rất giống một vị hoàng tử trong cổ tích. Nó ngậy ra nhìn anh chàng một lúc đến khi cậu ta lên tiếng nó mới giật mình.

“sao không trả lời??? cậu không sao chứ????”

“cậu. ....cậu là ai????” _ nó vẫn chưa tỉnh hẳn áp ứng hỏi lại anh chàng lạ mặt. (là hoàng tử của trường nó chứ à)

“hả????” _ hắn có vẻ ngạc nhiên lắm hỏi lại: “cậu. ....cậu không biết tôi sao????”

“biết rồi thì hỏi làm gì nữa!!!!” _ nó nói rồi cúi đầu xuống xem xét cơ thể mình xem có bị thương chỗ nào nữa không.

“cậu lạ thật!!!!” _ hắn cúi xuống đỡ nó lên cười nói: “học ở đây mà không biết tôi sao????”

“á!!!!” _ nó chột kêu lên khi đang nín vào tay hắn. ....

“sao??? cậu bị thương ở đâu à????” _ hắn lo lắng nhìn nó chăm chú.

nó ngược đôi mắt của nó lên nhìn hắn nói với vẻ hoảng hốt vô cùng:

“kính. ....kính của tôi!!!! tôi không thấy nó đâu cả!!!!!!”

hắn đứng hình trong 5s, đôi mắt của nó giống hắn quá, hắn có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt nó. ....một cái gì đó chạy ngang qua người hắn, giống như một luồng điện vậy. .... nhẹ. ....rất nhẹ thôi. ....

“cậu đứng ở đây!!!! tôi tìm cho!!!!” _ hắn đặt nó đứng dựa tường rồi nhanh chóng chạy quanh tìm kính cho nó. ....

thật ra nó đâu có cận, cái kính to đứng ấy chỉ là phụ kiện làm cho nó xấu hơn thôi, trong lúc hắn tìm kính cho nó thì nó nhìn lại mình, chân tay xước sát, mà hình như mặt nó hơi ướt ướt, nó lấy tay lau đi thì một vệt máu vương ra tay, nhìn vậy nó hiểu ngay, bảo sao thấy đầu nó đau đau. ....nó bất giác bật cười nói:

“chảy máu lằng xẹt vậy sao??? buồn cười thật!!!!”

“kính này!!!!” _ hắn giơ cái kính ra trước mắt nó nói. ....vừa dứt câu thì ngay lập tức cái giọng đó lại cất lên một cách hoảng hốt: “cậu chảy máu rồi kìa!!!! mau đến phòng y tế nhanh lên!!!!”

vừa nói hắn vừa bế xốc nó lên chạy thẳng vào trường, cái trường nó to lắm chứ mà hắn bế nó chạy băng băng mà không biết mệt, nó bất ngờ rồi cũng nói to:

“ê bỏ tôi xuống!!!! cậu đâu cần phải bế xốc tôi lên vậy chứ????”

“bị thương ở đâu dễ gây sốc lắm!!!!” _ hắn vừa chạy vừa nói: “cứ yên đấy!!!! sắp tới phòng y tế rồi!!!!”

“quan trọng là giờ này phòng y tế chưa mở cửa!!!!” _ nó chán nản nói. ....tên này hành động không suy nghĩ gì cả, giờ này làm gì có ai đã đến trường, nhất là các cô y tế. ....

“ừ nhii!!!!” _ hắn dừng lại ngó người nói. ....

“bỏ tôi xuống!!!! cậu không thấy nặng à????” _ nó lại kêu <“tên này sao thế nhii??? dừng lại thì phải buông mình xuống chứ!!!!!!”>

“ơ à xin lỗi!!!!” _ hắn luống cuống đặt nó xuống gối đầu gối tai áp ứng. ....

“đứng là. ....” _ nó thờ dãi lác đầu nhìn hắn nói: “ít ra cũng phải xem xét vết thương trước khi chạy tới phòng y tế chứ??? cậu hấp tấp quá đấy!!!!”

“xin lỗi!!!!” _ hắn đỏ mặt nói: “tại thấy cậu chảy máu nên tôi cuống hết cả lên!!!!”

“.....” _ nó chẳng nói gì lấy khăn tay thấm vào vết thương cho hết máu và lấy kính từ tay hắn đeo vào, xong nó quay sang hắn nói: “giờ quay lại cổng đi!!!! cặp và xe của tôi đang nằm ngoài đó!!!!”

nói rồi nó đi thẳng một mạch ra cổng trường, hắn cũng hơi ngạc nhiên trước thái độ dửng dưng của nó, hoàng tử chưa bao giờ bị con gái nói lạnh lùng như thế. nhưng rồi hắn cũng chạy theo sau, nó đã đi tới cổng trường rồi, đang dựng cái xe của mình lên và nhặt lại cái cặp. hắn mon men đến gần hỏi:

“đầu cậu đang chảy máu đấy!!!! tính sao đây????”

“chẳng sao đâu!!!!!!”_ nó buộc cái quai bị đứt lại rồi khoác cặp lên người, sau đó nó lại dắt cái xe của mình vào bên trong trường nói với hần nhẹ tênh: “tui vào nhà vệ sinh lau là được!!! trong cặp tôi lúc nào cũng có băng gạc và thuốc sát trùng!!!!!!”

“oh vậy sao?????”_ hần ngạc nhiên lần nữa, không hiểu sao một cô gái lại luôn chuẩn bị băng gạc và thuốc sát trùng trong cặp làm gì?????

trong lúc hần đang ngần tò te thì nó đã đi mất dạng vào nhà để xe rồi, nó là một trường hợp đặc biệt nên không bao giờ phải lấy vé xe cả, cứ mang vào để rồi mang về thế thôi. bước ra thì nó chẳng thấy hần và chiếc ô tô đâu nữa, nó nhún vai tặc lười quay đi chẳng thèm quan tâm. ....liên quan gì nó đâu.

còn hần thì khi nó đi mất dạng rồi mới tỉnh định hỏi tên thì chẳng thấy đâu cả, ngậm ngùi quay đi về phía chiếc ô tô, hần phải lái nó đi gửi chứ làm sao để giữa công thế này được. ....nhưng hần vẫn thắc mắc về nó, hần chưa gặp nó trong trường lần nào, mà nó lại hình như không biết hần là ai trong khi hần nổi tiếng như thế, thực sự hần tò mò về nó, còn một điều nữa mà hần thắc mắc về nó chính là đôi mắt kính to đùng ngà ngà ấy, đôi mắt kính không số.....nó hoàn toàn không bị cận. ....

nó sau khi đã sát trùng xong vết thương của mình liền xách cặp đi thẳng về phía thư viện, mới 6h hơn thôi mà, còn hần một tiếng nữa mới vào học, với lại nó cũng muốn trốn hai con bé em ghê nhà nó. ....vào tới thư viện, nó tìm ngay một góc khuất để ngồi rồi lôi cái laptop mini mà nó mới sắm được ra và nhí nháy lướt hết các trang web này đến trang web khác, nó dừng lại ở một trang web có tên <http://www.forum.rongden.com.vn> (trang này t/g bìa ra nên các bạn đừng tìm ha), nó nhìn thấy một đoạn video clip về một vụ dẫn mặt của một hội giấu tên, xem thì thấy quen quen, hình như thằng bị đánh là thằng Ze đàn em của nó, mắt nó đỏ ngầu lên khi xem từng giây phim, đoạn cuối là hình ảnh của một thằng du côn trông khá hồ báo và thật sự khá quen, nó nghe rõ mồn một câu nói của thằng đó (đang đeo tai nghe nhá): “nhìn mà ngẫm đi Hades!!!! tao sẽ xử mười thằng còn lại như với thằng Ze!!!!!! yên tâm mày sẽ là người cuối cùng được ném mùi!!!!!!” .....kết thúc.....mắt nó đỏ ngầu lên, cái cảnh thằng Ze nằm trên vũng máu khiến nó không kiềm chế được đâm cái BÓP vào tường, lực đâm quá lớn khiến miếng tường có dấu hiệu nứt ra, nó không quan tâm, giờ trong đầu nó tràn ngập hình ảnh của thằng du côn dám đánh Ze, nó nhớ câu nói của thằng đó, nó chắc chắn là thằng đó đã từng gặp nó nhưng nó không thể nhớ được thằng đó là ai. ....

bình tĩnh lại, nó bắt đầu ngồi xuống và tìm, nó phải tìm cho ra cái thằng đó là ai, nó chắc chắn phải tìm được vì trình độ vi tính của nó ngang với một hacker phá hoại phần mềm bảo vệ của nhà nước. ....cuối cùng nó cũng tìm ra, hình ảnh thằng đó rõ mồn một trên màn hình vi tính:

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

nó bật điện thoại lên và gọi điện:

“Pos!!!! tao biết thằng nào đánh úp Ze rồi!!!!!!”

“thằng Ze tỉnh rồi!!!!!!”_ Pos trả lời lại nó: “là thằng Hải con ông trùm sông bạc!!!!!! mày và Ze làm gì mà bị thằng đó nhắm tới dẫn mặt thế hả?????”

“Ze tỉnh là tốt!!!!!!”_ nó cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe cái tin ấy: “chuyện đó tính sau!!!!!! giờ phải chuyển thằng Ze đi chỗ khác!!!!!! lệnh tập hợp tất cả 10 deity có mặt tại quảng trường đúng 10h!!!!!! bọn mày không ai được đi một mình!!!!!! ít nhất cũng phải 2 đứa đi với nhau nghe chưa?????”

“mày làm gì mà lo dữ vậy?????”_ Pos cười trong điện thoại nói: “làm như bọn tao yếu lắm không bằng!!!!!!”

“bọn mày không yếu!!!!!!”_ nó nói lạnh: “mà là bọn kia chơi quá bản!!!!!! thằng Ze có vừa gì đâu mà vẫn bị đánh cho ra như thế!!!!!! tao nói cẩn thận thì phải cẩn thận!!!!!!”

“được rồi!!!!!!”_ Pos chào thua nó: “mày là Hades mà!!!!!! mày nói thì bọn tao phải nghe!!!!!!”

“tốt!!!!!!”_ nó lạnh lùng nói tiếp: “tao vẫn chưa nhớ ra thằng Hải nó liên quan gì tao nhưng rồi sẽ nhớ thôi!!!!!! mày phải bảo vệ Ze không được cho bọn nó tìm thấy!!!!!! nhớ chưa?????”

“được rồi!!!!!!”_ Pos trả lời: “mà mày cũng phải cẩn thận đấy!!!!!! bọn tao chẳng biết mày ở đâu mà bảo vệ nên hãy đề phòng!!!!!! đề cao cảnh giác!!!!!!”

“bọn nó không tìm được tao đâu!!!!!!”_ nó cười khinh nói: “nếu muốn mấy tính bị virut thì tha hồ!!!!!! mày không phải lo!!!!!! mày cũng từng dính một lần rồi còn gì?????”

“oh công nhận!!!!!!”_ Pos bật cười trong điện thoại: “nhưng cái luật của mày hay thật!!! bọn tao thấy thoải mái khi ở trong Hell cùng mày đấy!!!!!!”

“đi học đây!!!!!! chào!!!!!!”_ nó nói nhanh rồi cúp máy.

nó nhìn lên hỏi hần:

“có chuyện gì không????”

“không!!!!” _ hấn đứng trước mặt nó trả lời nhẹ tênh.

“không thì đứng đó làm gì????” _ nó nhú mồm nhìn hấn hỏi, giọng lạnh hơn cả băng: “mà cậu là ai????”

“thật cậu không biết tôi là ai hả????” _ hấn ngồi xuống trước mặt nó thắc mắc hỏi. ....

“hay nhỉ???? không biết tôi mới hỏi!!!! biết rồi tôi hỏi làm gì????” _ nó khó chịu gắt lên...

“cậu là học sinh mới à????” _ hấn bình tĩnh hỏi tiếp.

“không!!!!” _ nó đáp gọn lẹ.

“vậy cậu học lớp mấy????” _ hấn hỏi tiếp.

“12!!!!” _ nó đáp gọn hơn lúc này.

“12 gì????” _ hấn kiên trì hỏi tiếp.

“A1!!!!” _ nó vẫn cái cách trả lời vậy.

“cùng lớp tôi mà không biết tôi là sao????” _ hấn sùng sốt nhìn nó hỏi.

“cùng lớp à????” _ nó cũng ngạc nhiên nhìn hấn.

“nhìn kĩ lại tôi xem!!!!” _ hấn chỉ vào mặt mình rồi nói với nó: “ít thì cũng phải có ấn tượng chứ!!!! cùng lớp lý nào cậu lại không biết tôi!!!!!!”

“.....” _ nó nhú mồm nhìn kĩ khuôn mặt của hấn, hình như hơi quen quen (kon này nhìn ai cũng thấy quen mà có nhớ người ta đâu)..... hình như nhớ rồi nó nói: “Prince????”

“cuối cùng cũng nhận ra!!!!” _ hấn ngán ngán nhìn nó. ....

“ồ nhớ rồi!!!!” _ nó cười nhìn hấn nói: “tại hai năm học cùng mà không nói chuyện lần nào nên không ấn tượng!!!!!!”

“mà cậu là ai????” _ giờ tới lượt hấn hỏi về nó.

“Cinderella!!!!” _ nó nói nhanh: “mọi người gọi tôi vậy đó!!!!”

“cô bé lọ lem hả????” _ hấn nhìn nó thắc mắc: “tôi thấy cậu có giống lọ lem đâu!!!!”

“giống thì sao mà không giống thì cũng có sao chứ????” _ nó cười chua chát nói: “họ gọi tôi vậy thôi!! giống như họ gọi cậu là Prince vậy!!!!”

“vậy mà hay ha!!!!” _ hấn tự nhiên cười tươi nhìn nó nói.

“hay gì????” _ nó thắc mắc.

“thì tôi là Prince còn cậu là Cinderella!!!!” _ hấn chỉ vào hấn rồi vào nó nói: “hay thế còn gì????”

“cậu tin vào cổ tích hả????” _ nó hiểu ngay nhếch mép cười nhìn hấn hỏi: “trẻ con!!!!”

“tôi tưởng con gái ai cũng tin vào chuyện cổ tích chứ????” _ Hấn thắc mắc.

“cổ tích cũng chỉ là cổ tích thôi!!!!” _ nó nói chua chát như đang tự thương cho số phận mình: “hiện thực nó cay đắng lắm!!!! chẳng có cái gọi là bạch mã hoàng tử hay gì gì đó đâu!!!!!!”

“.....” _ hấn lặng người nhìn nó, hấn chưa từng thấy một cô gái nào lạ lùng như nó. ....nó nói cứ như nó là một phần của sự cay đắng đó vậy.....

“chà!!!!” _ nó nhìn đồng hồ, cũng đã 7h rồi, đến lúc nó phải về lớp để hầu hạ mấy cô em ghê rồi, nó nhìn hấn nói: “tôi về lớp trước đây!!!! đừng có đi theo nếu không tôi khó sống!!!!!!”

nói xong nó sắp đồ rồi đi thẳng không thèm quay lại nhìn hấn một lần, hấn thì ngồi đó suy nghĩ. ....

“Cinderella????” _ hấn lẩm bẩm trong miệng: “Prince????”

“làm gì mà ngồi ngẩn tò te ra thế????” _ thằng bạn hấn nhảy vào trước mặt hấn ngồi hỏi.

“mày biết Cinderella là ai không Tuấn???”_ hấn không thèm trả lời mà hỏi ngay luôn.

“cô bé lọ lem!!!!”_ thằng bạn tên Tuấn hồn nhiên trả lời: “thế mà cũng hỏi!!!!”

“ý tao không phải thế!!!!”_ hấn xua tay nói: “trường mình có ai có biệt danh là Cinderella không????”

“tao chịu!!!!”_ Tuấn lắc đầu nhún vai trả lời: “mà sao mày hỏi vậy??? tính tìm một Cinderella cho mình hả????”

“điên vừa!!!!”_ hấn lườm Tuấn một cái rồi thờ dãi nói tiếp: “tao vừa gặp một cô gái có biệt danh Cinderella!!!!”

“há????????”_ Tuấn há mồm ngạc nhiên hỏi lại: “Cinderella á??? thời buổi này sao????”

“mày yên lặng coi!!!! đang ở thư viện đây!!!!”_ hấn nhủu mày nhìn thằng bạn gắt.

“ờ ờ!!!!”_ Tuấn nhìn quanh rồi quay lại nhìn hấn hỏi: “cô ta là ai??? xinh không??? nhà ở đâu??? sao mày gặp được????...vvv.....”

“im!!!!”_ hấn chỉ thẳng vào mặt thằng bạn nói: “hỏi nhiều thế sao tao trả lời!!!!”

“ờ được rồi!!!!”_ Tuấn cười trừ rồi hỏi từ từ: “vậy cô ấy là ai????”

“không biết!!!!”_ hấn trả lời: “mới nói chuyện có hai ba câu!!!!”

“xinh không????”_ Tuấn hỏi tiếp.

“bình thường. ....à không. ....hoi xấu!!!!”_ hấn ngấm nghĩ nhớ lại khuôn mặt nó.

“nhà ở đâu????”_ Tuấn kiên trì hỏi.

“không biết!!!!”_ hấn lắc đầu nói: “chỉ biết là học cùng lớp với tao!!!!”

“ờ!!!!”_ Tuấn gật gù rồi hỏi tiếp: “mà sao mày quen được????”

“sáng hôm nay cô ấy suýt nữa thì tông vào xe của tao!!!!”_ hấn nói.

“mày nói ngược hết rồi!!!!”_ Tuấn lắc đầu nhìn hấn nói: “đáng nhẽ phải nói là mày tông vào cô ấy mới đúng!!! và nếu là Cinderella thì phải xinh đẹp chứ??? sao xấu được!!!! mà học cùng với mày đáng lẽ mày phải biết cô ấy là ai chứ????”

“thì cô ấy cũng đâu có biết tao là ai!!!!”_ hấn tỉnh rụi nói: “mãi sau mới nhận ra tao là Prince mà!!!! mà cô ấy lại còn quên là học cùng lớp với tao nữa chứ!!!!”

“phải không đó????”_ Tuấn nghi ngờ nói: “có cô gái không biết mày là ai á??? lạ thế????”

“vậy tao mới hỏi mày!!!!”_ hấn nhìn Tuấn nói: “mày biết tên tất cả các bạn nữ của trường mà!!!!”

“biết tên chứ có biết biệt danh đâu mà mày hỏi!!!!”_ Tuấn nhún vai nói.

“chắc!!!!”_ hấn tặc lưỡi chắc nói thêm gì nữa.

“mày thử tả cô ấy xem tao có biết hay không!!!!”_ Tuấn thấy thằng bạn mình trầm tư liền chào thua đành nói.

“ừ thì khuôn mặt tròn tròn bầu bĩnh!!!! da hơi ngăm ngăm!!!! mặt có chút tàn nhan!!!!”_ hấn gãi đầu gãi tay tả lại nó cho Tuấn nghe: “tóc buộc cao trên đỉnh đầu, má thì rú xuống mặt khoảng lưng tròng, đôi mắt có màu giống tao!!!! à mà có đôi mắt kính to đùng cọng nâu!!!! vậy đó!!!!”

“mày để ý kĩ thế!!!! đến màu mắt mà cũng nhìn ra!!!!”_ Tuấn nhìn hấn cười gian manh.

“ừ thì lần đầu thấy người có màu mắt giống tao nên tao ấn tượng!!!!”_ hấn ấp úng rồi hỏi ngay: “mà mày biết là ai chưa????”

“thì theo tao biết ở cái trường này có duy nhất một người có màu mắt như mày!!!! màu tự nhiên chứ không phải là kính sát tròng!!!!”_ Tuấn nhún vai trả lời: “nhưng cô gái này đâu có biệt danh gì đâu!!!!”

“tên!!!! tao cần một cái tên!!!!”_ hấn hỏi...

“Đương Mỹ Nguyệt Hương!!!!”_ Tuấn chống cằm nói: “nếu mà tao không nhầm thì đúng cái tên ấy đấy!!!!”

“Đương Mỹ Nguyệt Hương????”_ hấn ngẩn người khi nghe Tuấn nói: “sao tao chưa nghe đến cái tên này bao giờ nhỉ????”

“mày thì có để ý đến con nào đâu!!!!”_ Tuấn cười nhìn hấn hỏi: “mày có nhớ tên con bé ngồi cùng bàn với mày không????”

“không!!!!!!” _ hấn trả lời nhanh không đỡ được....

“đấy!!!!!!” _ Tuấn chỉ vào hấn nói như thể vừa tìm được vàng.

“cũng đúng nhĩ????” _ hấn gãi đầu cười méo xệch.

“mà thôi!!!!” _ Tuấn dỏng tai nghe ngóng bên ngoài nói: “đến giờ học rồi đấy!!!! nếu mày quan tâm tới nhỏ đó thì tao tìm thêm thông tin cho!!!! đằng nào thì cũng lần đầu tao thấy mày để ý đến một đứa con gái!!!!!!”

“ừ!!!!!!” _ hấn trả lời.....

rồi hai thằng đứng dậy đi thẳng về lớp của mình.....

hấn, một chàng hoàng tử thực sự với một cuộc sống thực sự sung túc, gia đình giàu có và hạnh phúc, nói một cách khách quan thì hấn có một điều kiện sống quá hoàn hảo. có một điều là hấn lại chẳng thấy hoàn hảo chút nào, hấn luôn phải làm theo mọi thứ cha mẹ bảo, không có nhiều cơ hội được làm theo ý mình, hấn phải làm một hoàng tử theo ý của mọi người, cái tên Prince cũng đâu phải hấn muốn có, tự nhiên mà bị gọi vậy.....thật sự hấn cũng chẳng thêm khát cái gọi là hoàn hảo mà mọi người ca tụng, hấn có thể đánh đổi cái hoàn hảo ấy để lấy một cuộc sống bình thường như bao chàng trai khác, hấn muốn được sống đúng với con người mình, học những thứ mình thích, làm những điều mình muốn làm và yêu người con gái mình yêu..... vậy nên hấn liệu có phải là một hoàng tử, một Prince hoàn hảo như mọi người thường gọi trong khi thâm tâm hấn lại mâu thuẫn.....

còn Tuấn, một người bạn rất thân với hấn, hiểu hấn và xem hấn như một người thân của mình. Tuấn có thể gọi là một play boy chính hiệu, nhưng cậu lại luôn quan tâm tới hấn và một người bạn thân nữa của hai đứa nó, hấn vẫn luôn là mối quan tâm hàng đầu vì Tuấn muốn tìm cho hấn một cô gái thực sự hiểu hấn, một cô gái mà có thể làm hấn vui vẻ, thay đổi tính cách hấn. vì vậy mà Tuấn khi thấy hấn quan tâm tới nó thì ngay lập tức chớp lấy cơ hội, có thể nói đây là lần đầu tiên Tuấn thấy hấn hỏi về một người con gái.....

trở về chỗ hấn, vì không học cùng lớp nên Tuấn rẽ đường khác, hấn về lớp và xin phép cô vào lớp, trong lúc đi về chỗ ngồi cùng mình hấn có nhìn qua một lượt hết cả lớp và phát hiện ra nó đang ngồi ngó qua cửa sổ mà chẳng để tâm cô giáo đang giảng bài. chỗ nó ngồi là góc trong cùng gần cửa sổ, giờ hấn mới biết là nó cũng ngồi đây cuối như hấn. ngồi xuống chỗ của mình, hấn không thể tập trung vào học được vì chỉ nghĩ tới nó, lần đầu tiên hấn bị như vậy, vì một cô gái không có gì nổi bật mà xao lãng không chú tâm vào bài giảng của cô.....

tiết học đầu kết thúc, hấn ngay lập tức bị vây bởi lũ con gái trong lớp, nhưng mọi sự quan tâm của hấn lại dồn hết vào nó.....

còn nó, khi vừa có tiếng trống hết tiết nó ngay lập tức gục đầu xuống bàn chẳng thèm đứng dậy chào cô giáo nữa, nó đang tìm thêm thông tin về mấy thằng đàn em của thằng Hải (cái thằng đã đánh úp Ze đó).....bất ngờ nó bị một bàn tay đập một phát vào đầu, giật mình nó ngồi thẳng dậy nhìn xem ai vừa đánh mình.....lại bất ngờ.....lại chán nản.....

người đánh nó không ai khác chính là đứa con gái cả của di ghê nó Trịnh Huyền Bảo Trân (nó và con nhỏ Trân này học cùng lớp vì con nhỏ học giỏi kém).....một đứa con gái mà theo nó là độc ác, thủ đoạn, ích kỷ, chua ngoa..vv....có kể đến sáng cũng không hết những tính nết của Trân. nhưng nói cho cùng thì Trân cũng là một cô gái đẹp, rất đẹp với những nét sắc sảo có chút gì đó cay độc trên khuôn mặt, đôi mắt nâu trầm, đôi môi mọng đỏ, sống mũi cao với khuôn mặt trái xoan thuần dài, mái tóc vàng ánh kim kiêu sa buông xõa xuống ôm lấy khuôn mặt hoàn hảo công chúa của nhỏ. nói chung Trân có những nét đẹp mà mọi cô gái ngưỡng mộ và ao ước....

“có...có chuyện gì vậy????” _ nó áp úng nhìn Trân hỏi, đôi mắt thể hiện rõ sự thắc mắc...

“làm BT toán chưa????” _ con Trân nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ hỏi...

“rồi!!!!” _ nó gật đầu cái rụp rồi hỏi lại: “mà sao????”

“đưa đây!!!!!!” _ con Trân giờ tay ra trước mặt nó nói giọng ra lệnh.

nó hiểu ngay con Trân định làm gì, nó không muốn đưa vở bt của mình cho nhỏ đâu vì tiết sau là tiết toán, mà hôm nay nó chắc chắn sẽ bị kiểm tra, nó giả bộ cười cười nhìn Trân nói:

“không được đâu Trân!!!! tiết sau là tiết toán đó!!!! hôm nay mình chắc chắn sẽ bị gọi lên bảng!!! vậy nên.....”

“không liên quan tới tao!!!!!!” _ con Trân cắt lời nó luôn: “tao chưa làm bài!!! đưa vở bt cho tao!!!!!!”

“nhưng.....” _ nó định nói gì đó thì.....

.....Tét.....cách.....

con Trân cho nó một cái tát rõ đau làm cho kính của nó văng ra, nó vẫn ngồi đó với một bên má đỏ ửng, con Trân gần giọng nói:

“đưa đây!!!!!!”

nó lặng lẽ lấy từ trong cặp ra một quyển vở, là vở bt toán của nó, rồi nó đưa cho con Trân, giật lấy quyển vở từ tay nó nhỏ nhếch mép cười rồi trở về chỗ của mình mà chẳng thèm nói với nó câu nào nữa. tất cả học sinh trong lớp thì quá quen với việc nó bị Trân đối xử như vậy rồi, nó cũng quen rồi, 7

năm nay toàn thể nên nó chỉ biết cúi xuống nhặt lại kính của mình rồi ngồi lại tiếp tục công việc đang dang dở thôi, nó cũng chẳng thêm xoa bên má của mình làm gì, nó có cảm thấy đau đầu mà, cảm giác đau của đã mất 7 năm trước rồi còn đâu, với nó bây giờ chẳng có gì có thể khiến nó đau được nữa!!!!!!!!!!

nhưng trong 30 con người trong lớp thì có một con người không hiểu gì cả, là hân, hân chứng kiến tất cả, nghe tất cả, và tất cả làm hân băn khoăn không hiểu được, hân không hiểu tại sao nó lại có thể bình thản khi bị đối xử như vậy???? hân hoàn toàn không hiểu gì hết, không biết gì hết!!!!!!!!!! hân muốn hỏi tại sao lắm nhưng lại không dám, hân sợ nếu hân quan tâm nó thì nó sẽ còn bị hành hạ nhiều hơn, tự nhiên trong hân có một cảm giác nào đó mà chính hân cũng không hiểu, hân không hiểu sao lại quan tâm tới nó như vậy??? không hiểu tại sao hân lại muốn che chở cho nó như vậy?????

tiếng trống báo hiệu vào tiết, nó vẫn thế, vẫn không thêm đứng dậy chào thầy giáo, hân đứng mà nhìn nó khó hiểu, từ lúc gặp nó đến giờ hân luôn quan tâm đến nó, chẳng hiểu vì sao nữa. . .

thầy bắt đầu giờ sở ra và gọi tên học sinh lên bảng chữa bài và kiểm tra bài tập, y như nó đoán, cái tên của nó vang lên ngay đầu tiên:

“Duong Mỹ Nguyệt Hương!!!! lên bảng kiểm tra bài tập!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

nó ngoa ngán đứng dậy, đi từng bước lên tới bục giảng, nó chẳng cảm theo bất cứ một quyền vờ nào lên theo cả. thầy giáo nhũn mảy khó chịu nhìn nó và nói:

“vờ bài tập của em đâu?????”

“thưa thầy em quên vờ bài tập ở nhà ạ!!!!!!” _ nó cúi đầu trả lời, chẳng biết tại sao nó phải xấu hổ trong khi nó có mang vờ nhưng đã bị cướp mất. ....

.....ở canteen trường SW. ....

“em đi đâu mà giờ mới thấy?????” _ Tuấn hỏi cô bạn ngồi cùng bàn với hân khi cô vừa mới ngồi xuống. .

“đi giúp con nhỏ đó chứ đi đâu!!!!!!” _ cô bạn đó thờ dãi nói. ....

“thôi giới thiệu với mày!!!!!!” _ Tuấn vỗ vai hân nói: “đây là Trần Bảo Hân bạn gái tao!!!! ngồi cùng bàn với mày đấy!!!!!!”

“ờ biết rồi!!!!!!” _ hân nhìn Hân trả lời: “chính cô ấy bảo tao xuống đây mà!!!!!!”

“ờ thì tao cứ giới thiệu thế!!!!!!” _ Tuấn cười trừ nói: “đằng nào thì mày cũng phải gặp cô ấy dài dài!!!!!!”

“thôi vào thẳng vấn đề nhé!!!!!!” _ Hân nhìn hai hân và nói: “cậu thật sự quan tâm tới Hương chứ?????”

“cũng không chắc lắm!!!!!!” _ hân gãi đầu trả lời: “chỉ là muốn tìm hiểu về cô ấy thôi!!!!!!”

“cậu ấy mới gặp Hương sáng nay thôi!!!!!!” _ Tuấn chen vào nói: “em hỏi vậy nó làm sao trả lời!!!!!!”

“vì em thấy Prince lần đầu tiên quan tâm tới một người con gái trong lớp mà lại là nó nên mới hỏi thế!!!!!!” _ Hân nhìn Tuấn nói: “hai năm học cùng đâu thấy cậu ấy nhìn nó như vậy đâu!!!!!!”

“mày nhìn Hương à?????” _ Tuấn quay sang hân hỏi. ....

“ừ thì. ....” _ hân áp úng. .... lần đầu tiên Prince của trường bị lúng túng không biết trả lời thế nào. ....

“thôi!!!!!!” _ Hân bật cười nói: “nếu muốn biết về Hương thì để tôi kể cho!!!!!! chuyện này đến anh Tuấn cũng chỉ biết sơ sơ!!!!!!”

“vậy sao?????” _ hân ngạc nhiên nhìn Hân rồi nhìn Tuấn. ....

“chuyện này nó lằng nhằng phức tạp nên tao cũng chẳng hỏi nhiều làm gì!!!!!!” _ Tuấn nhún vai nói: “vì mày mà tao năn nỉ mãi Hân mới đồng ý nói đây!!!!!!”

“cậu thấy hôm nay Hương bị đối xử ra sao rồi đấy!!!!!!” _ Hân bắt đầu nói: “cái cô gái tát nó là em gái nó đấy!!!!!!”

“em.....em gái á????”_ hân bắt ngờ hỏi lại: “nhưng sao?????”

“nhỏ đó là con gái cả của mẹ kế nó tên là Trân!!!!”_ Hân bình tĩnh nói

tiếp: “còn một đứa nữa kém nó một tuổi tên là Chi học lớp 11A2!!!!”

“mẹ kế à????”_ hân đắm chiêu suy nghĩ.....

“ừ!!!!”_ Hân cười chua chát kể tiếp: “gia đình Hương giàu lắm, không thua gì hai người đâu!!!! nhưng Hương không biết mẹ nó là ai nghe nói khi sinh nó thì mất luôn, lên 7 thì bố nó đi bước nữa, nó có mẹ kế và thêm hai đứa em gái!!!!!!”

“vậy sao????”_ Tuấn lên tiếng nói: “nhưng tại sao Prince bảo Hương có biệt danh là Cinderella?????”

“cái đó là do nhỏ Trân gọi nó như thế!!!!”_ Hân bật cười nói: “chứ biệt danh của nó là cún bông cơ!!!! dễ thương lắm!!!!!!”

“tại sao lại gọi cô ấy như thế????”_ Hân thắc mắc.....

“để tôi kể tiếp!!!!!!”_ Hân nghiêm túc nói: “sau khi bố nó lấy mẹ kế được 2 năm thì bố nó qua đời, mọi tài sản trong nhà đều thuộc về tay mẹ kế nó!!!! từ đó đến nay nó thành một con osin không công cho ba mẹ con bà ta!!!!!!”

“giống Cinderella trong cổ tích nhỉ????”_ Tuấn thấy bạn gái mình có vẻ buồn buồn nên tính đùa cho vui lên: “vậy chắc chắn sẽ có một hoàng tử đến giúp cô ấy rồi!!!!!!”

“nếu có thì nó đã không như thế này!!!!!!”_ Hân nói với giọng căm tức: “Hương nó không còn tin vào cái điều kì diệu trong cổ tích đâu!!!!!! chỉ vì cái thằng bạn trai nhảm tâm vô tình của nó vì tiền của con Trân mà lạnh lùng bỏ rơi nó!!!!!! nó đã tin tưởng rồi thất vọng, nó bây giờ không còn niềm tin vào bất cứ điều gì nữa rồi!!!!!!!!”

“bình tĩnh nào!!!!!!”_ Tuấn ngồi gần Hân rồi vòng tay qua vai cô vỗ vai nhẹ nhàng an ủi: “em không nên mất kiểm soát mình như thế!!!!!!”

“em xin lỗi!!!!”_ Hân bình tĩnh lại cười nói: “tại em không chịu được khi cứ nhắc lại những chuyện này!!!!!!!!”

“tại sao cậu biết những chuyện này?????”_ hân trầm tư hỏi Hân: “tôi thấy cậu đâu thân thiết gì với Hương?????”

“tôi là bạn thân của nó nhưng là cách đây 3 năm rồi!!!!!!”_ Hân cười chua chát nói: “chính tôi đã hiểu lầm rồi mắng nhiếc nó!!!!!! tôi đã nói không muốn là bạn với nó nữa!!!!!! chỉ vì tôi tưởng nó đã nói những chuyện chỉ riêng tôi và nó biết cho con Trân mà.....”

.....im lặng.....

Tuấn và hân không nói lời nào chỉ ngồi lắng nghe, Hân thì giọng nói nghẹn đi nhưng cô không khóc vì cô biết rằng có khóc cũng chẳng làm gì được cho nó, cô tiếp tục kể:

“kể từ đó tôi và nó không ai nói chuyện với ai câu nào!!!!!! nó thường lẩn tránh tôi.....không dám đối mặt với tôi!!!!!! ban đầu tôi tưởng nó xấu hổ vì đã làm những chuyện không nên làm nhưng tôi đã lầm.....nó làm thế là để bảo vệ tôi.....bảo vệ con bạn đã hắt hủi nó khi nó cần tôi nhất!!!!!!!!”

“quên vớ????”_ thầy câu nói: “chắc chưa làm bài nên viện lý do chứ gì???? O điểm về chỗ!!!!”

nó ức lắm, lần đầu tiên nó bị một điểm O vô lý như thế, nhưng nó không phản ứng gì chỉ cúi gằm mặt xuống và lùi thui đi về chỗ.....trên đường về chỗ thì có những tiếng xì xào bàn tán về nó:

“đúng là Cinderella!!!! đã xấu rồi còn lười!!! mắt mặt A1 quá!!!!..vv.....vv.....”

nó tức lắm chứ nhưng nó chẳng thể làm gì được, ai cũng ghét nó mà, nhưng nó lại không thể ngờ, không ngờ rằng hân, hân lại đứng lên nói đỡ cho nó:

“thưa thầy em có ý kiến ạ!!!!!!”

cả lớp đồng loạt nhìn về phía hân, cả nó cũng không ngoại lệ vì nghe cái giọng hơi quen quen .....

“Prince????”_ ông thầy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn hỏi lại hân: “em có ý kiến gì????”

“có thể bạn Hương quên vớ thật!!!!!!”_ hân đồng dục nói: “thầy nên cho bạn ấy một cơ hội!!!! cho bạn ấy chữa một trong số những bài tập thầy giao!!!! nếu bạn Hương làm được thì chứng tỏ bạn ấy đã làm bài trước ở nhà!!!!!!”

cả lớp đều ngạc nhiên về hân, nhất là nó, nó còn không biết hân có mặt ở trong lớp cơ mà, và quan trọng hơn là hân đã nói đỡ cho nó.

“.....”_ thầy giáo suy nghĩ một lúc rồi nhìn hân nói: “em nói cũng có lý!!!!!!”

nói với hân xong thầy lại quay sang nó nói: “em lên chữa bài số 32 trang 189 trong sách bài tập cho thầy!!!!!!”

“vâng ạ!!!!” _ nó mừng rơn vội chạy lên bục lấy phần và bắt đầu chữa bài, nó không cần sách vì đề bài nó vẫn nhớ....

hắn mỉm cười ngồi xuống trong ánh mắt ngưỡng mộ cũng như ngạc nhiên của mọi người trong lớp, Prince đang giúp đỡ bạn bè trong lớp. nhưng cũng có nhiều ánh mắt ganh tỵ nhìn vào nó.....

thầy giáo lại tiếp tục gọi tên những học sinh khác lên bảng kiểm tra bài tập và chữa bài, nhờ câu nói của hắn mà phần lớn những ai quên vở đều có cơ hội gỡ được điểm.....nó hoàn thành xong bài rồi về chỗ không quên liếc nhìn hắn với một ánh mắt cảm ơn vô cùng.....nó nhận ra hắn cũng đang nhìn nó mỉm cười, nó quay đi và nghĩ chỉ là ngẫu nhiên khi cả hắn và nó chạm mắt nhau, trong nó hoàn toàn không có một cảm giác nào cả. trong đầu nó bây giờ chỉ có một điều duy nhất, chính là làm thế nào để trả ơn cho hắn vì nó là người không bao giờ chịu mắc nợ ai.....

còn hắn thì khác, khi ánh mắt hắn và nó gặp nhau, hắn có cảm giác một luồng điện chạy nhẹ qua trái tim hắn.....khi nhìn nó hắn có một cảm giác rất lạ, kì lạ đến mức chính hắn cũng không thể lý giải được.....

sau khi thầy kiểm tra bài xong thì đến lúc chữa bài tập, thầy chữa bài của nó đầu tiên....vâng .... đúng hết từ đầu đến cuối không một sai sót nào, ông thầy gọi nó đứng dậy và hỏi thêm vài câu nữa về kiến thức cũ, nó trả lời rành rọt lắm không vấp chỗ nào hết, cuối cùng thì điểm O được chữa thành điểm 7 vì nó quên vở ở nhà nên không được 10. nhưng điểm 7 đủ để nó vui rồi, nó thầm cảm ơn hắn vì nếu không có hắn chắc nó ăn điểm O oan ức.....

thầy bắt đầu chữa các bài khác rồi vào học bài mới, nó chỉ cần thoát khỏi lúc kiểm tra thôi chứ học thì nó không thèm quan tâm, mắt cứ nghech ra ngoài cửa sổ mà không biết có người đang lên nhìn nó.....

trống hết tiết, nó vẫn cái bản mặt bơ bơ ấy chẳng thèm chào thầy giáo, nó cất sách vở toán đi và lúi vúi văn ra chuẩn bị cho tiết học sau. bỗng nhiên một quyền vồ đập BÓP xuống bàn nó, nó biết là ai rồi nên chẳng bất ngờ gì, nó ngẩng đầu lên nhìn con Trần, nhỏ đang đứng trước bàn nó với vẻ mặt hầm hầm, nó chẳng thèm nói gì lại cúi đầu xuống cầm quyển vở của mình cho vào cặp, nhỏ Trần buông một câu với nó rồi quay đi:

“mày đừng có tưởng bờ!!!! may mắn thôi!!!!”

nó ngẩng đầu lên nhìn thì nhỏ Trần đã quay đi rồi, nó chỉ nhún vai kệ chứ biết sao hơn.....nó cảm thấy may mắn vì nhỏ không xé vở của nó như mấy lần trước.....

hắn thì dù bị vây quanh nhưng vẫn có thể thấy những gì xảy ra bên bàn của nó, hắn thắc mắc lắm về thái độ của nó với cô gái kia (hắn không nhớ tên bắt cứ một cô gái nào), nó có quan hệ gì với cô gái đó mà lại bị đối xử như một con hầu???? hắn thắc mắc nhiều lắm nhưng không thể nào mở miệng hỏi những cô gái đang ngồi quanh mình được, hắn sợ gây phiền cho nó..... hắn không nhận ra mình đang lo lắng cho nó, lần đầu tiên hắn biết nghĩ cho người khác.....

rồi lại vào tiết học mới, lần này bình thường hơn vì cô giáo không gọi ai lên bảng cả mà vào học luôn. vì là môn văn nên độ “ru ngủ” rất cao, và nó không cưỡng lại được phải gục đầu xuống ngủ gật, may mà nó để sách đứng che nên cô không phát hiện.....còn hắn thì nhìn bộ dạng nó mà bật cười trong bụng.....đột nhiên cô bạn ngồi cạnh hắn chuyển cho hắn một tờ giấy gấp đôi, hắn quay nhìn cô bạn nhưng cô gái lại chẳng thèm nhìn lại, im lặng và ra hiệu hắn đọc tờ giấy.....hắn mở ra đọc và khá bất ngờ:

<”cảm ơn cậu!!!!!! tôi thấy cậu rất quan tâm tới Hương phải không???? nếu muốn biết thêm về nó thì ra chơi gặp tôi và Tuấn ở canteen trường!!!!!!!!”>

hắn liền viết lại:

<”cậu biết Tuấn sao????”>

<”bạn trai tôi!!!!!!”>

cô bạn viết ngắn gọn chỉ ba từ mà làm hắn shock.....giờ hắn mới nhớ lại, tự hỏi tại sao Tuấn biết ngồi cạnh hắn là một cô gái, ai ngờ bạn gái nó.....nhưng hắn không hiểu tại sao cô bạn này lại cảm ơn hắn.....

<”tại sao lại cảm ơn tôi????”>

<”lát tôi sẽ kể!!!!”> _ vẫn kiểu viết ngắn gọn như vậy.....

hắn tò mò lắm muốn hỏi ngay nhưng đang trong giờ học nên hắn đành phải ngậm ngùi đợi tới ra chơi.....tự nhiên hắn thấy sao tiết học văn hôm nay lại dài như thế chứ, bình thường hắn đâu thấy thời gian lại đằng đằng thế này đâu.....cuối cùng thì giờ ra chơi đã điểm, mọi người đứng dậy chào cô rồi ngay lập tức òa ra khỏi lớp, hắn cũng đứng dậy chuẩn bị ra khỏi lớp thì thấy nó vẫn ngồi yên tại chỗ ghi ghi chép chép cái gì đó, cô bạn ngồi bên cạnh hắn đẩy vai hắn một cái rồi chạy đi trước, hắn hiểu ý nên không nhìn nó nữa mà đi thẳng xuống canteen, dĩ nhiên đằng sau hắn có cả một đám con gái theo sau.....

còn về nó, khi vừa trống thì điện thoại nó lập tức reo lên, con Chi gọi chứ ai, nhỏ gọi để nói cho nó danh sách đồ ăn nó phải mua cho nhỏ (nó là osin mà), nó nhanh chóng ghi chép lại, rồi đến lượt con Trần nữa, nhỏ cũng đưa cho nó một miếng giấy ghi đủ thứ đồ ăn, nhận lấy tờ giấy là nó phóng thẳng xuống canteen với tốc độ chóng mặt.....nó chen lấn đến huyệt mới mua được hết những thứ cần mua, với hai cái túi to dùng ngửa nghura nó lại chen ra khỏi cái đám đông đang cố sức mua hàng, mãi sau mới thoát ra được, nó vất vả lết từng bước lên từng bậc thang, tự nhiên nó tuột tay một cái túi rơi khỏi tay nó, nó chưa kịp phản ứng thì một cô gái đã đỡ lấy chiếc túi đó mỉm cười với nó nhẹ nhàng nói:

“tao giúp mày nhé????”

“.....”_ nó bất ngờ nhìn cô bạn chưa kịp nói gì cả....

“lên lớp 11A2 phải không????”_ cô bạn đó lại tiếp tục nói: “để tao cầm giúp cái túi này cho!!!! sao mày cực thế hả????”

“cảm.....cảm ơn!!!!”_ nó vội vàng giật lấy cái túi từ tay cô bạn đó ấp úng nói: “tôi tự đi được rồi!!!! không phiền bạn đâu!!!!”

nói rồi nó đi một mạch để lại cô bạn đó đứng với ánh mắt buồn và thương cho nó. nó cố gắng đi thật nhanh để thoát khỏi cái ánh nhìn đó, khuôn mặt nó bây giờ rất đau khổ, nó không thể khóc nhưng cũng không thể kiềm chế tâm trạng đau đớn của mình, nó chỉ có thể chạy thật nhanh, chạy thật xa khỏi cô bạn đó, cô bạn thân của nó.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“bảo vệ????”_ Tuấn hỏi....

“đúng!!!! bảo vệ!!!!”_ Hật gật đầu kể tiếp: “mãi sau đó em biết nó bị con Trần đe dọa nếu làm còn bạn với em thì nhỏ sẽ làm cho gia đình em phải sạt nghiệp, làm cho em thân tàn ma dại!!!! vì biết con Trần nói là làm nên lúc đó nó không còn cách nào khác đành phải làm cho em ghét nó, làm cho em không muốn làm bạn với nó!!!!!! và nó đã làm được rồi đấy!!!!!! em với nó giờ như người xa lạ vậy!!!!!!”

“cái gì cơ?????”_ Tuấn tức giận đứng dậy hét lên.....

có khá nhiều người ở canteen nên khi Tuấn hét ai cũng quay lại nhìn, có điều Hân lừ mắt một cái là chẳng ai còn dám nhiều chuyện nữa. vì Hân giờ là chị hai của cái trường này, được Tuấn giao nhiệm vụ gạt hết lũ con gái xung quanh hắn. ....

“anh bình tĩnh!!!!!!”_ Hân kéo tay Tuấn ngồi xuống nói: “em còn không kích động mà anh làm gì hét tướng lên vậy????????”

“biết mình hiểu lầm rồi sao cậu không làm bạn trở lại với cô ấy?????”_ Hân suy nghĩ một lúc rồi hỏi Hân.....

“hỏi hay lắm!!!!!!”_ Hân bật cười nhìn hắn nói: “cậu có biết rằng khi lên cấp III đến lúc nghe tên nó khi cô giáo gọi lên bảng thì tôi mới nhận ra nó là con bạn thân mình không?????”

“tại sao?????”_ cả hai anh chàng đồng thanh hỏi.

“nó thay đổi nhiều đến nỗi tôi không còn nhận ra con bạn từ nhỏ của mình nữa!!!!!!”_ Hân khuôn mặt tối lại nói: “nó ít nói, lạnh lùng, xấu xí, bất cần, cam chịu!!!!!! chẳng còn một nét nào của cô bạn hay cười, mát ướt và mơ mộng của tôi nữa!!!!!!”

“chẳng lẽ vì thay đổi mà cậu không làm bạn.....”_ hắn ngay lập tức hỏi, nhưng chưa hết câu thì Hân đã nói chen vào.....

“cậu làm!!!!!!”_ Hân tiếp tục: “tôi thậm chí đã lôi nó ra khỏi lớp hỏi tại sao lại thay đổi đến như thế, nhưng nó chỉ im lặng nhìn tôi chẳng nói một câu nào cả sau đó gạt tay tôi ra và bỏ đi..... trong im lặng!!!!!! khi tôi tìm được lý do thì nó lại tránh mặt tôi, xây lên giữa nó và tôi một bức tường ngăn kiên cố, dù tôi có giúp đỡ thế nào nó cũng không chấp nhận!!!! nó dường như trở thành một con người hoàn toàn khác, một con người mà tôi không biết từ trước tới nay!!!!!! tôi đã không thể bước vào thế giới của nó được nữa!!!!!!”

“đây là lý do tại sao cậu cảm ơn tôi?????”_ Hân nhìn Hân hỏi....

“có lẽ!!!!!!”_ Hân cười nói: “lúc đó dù cậu không đứng lên thì tôi cũng đứng lên nói như vậy!!! nhưng nó chắc chắn sẽ chấp nhận bị điểm O còn hơn!!!!!! nó sẽ làm vậy vì không muốn tôi gặp rắc rối!!!!!!”

“em nghĩ mình sẽ là gánh nặng của cô ấy nên không敢 nói chuyện mà chỉ có thể che chở từ xa?????”_ Tuấn nhìn thẳng vào mắt Hân hỏi.

“.....”_ Hân nhìn Tuấn rồi bật cười nói: “em thì làm được gì cho nó ngoài mang lại những rắc rối chứ???? nếu em che chở được cho nó thì nó đã không trở thành một con người như thế này!!!!!!”

“tại sao cậu lại kể hết những chuyện này cho chúng tôi nghe?????”_ Hân nhìn Hân hỏi....

“tôi cũng chẳng biết tại sao!!!!!!”_ Hân cười lắc đầu nói: “có lẽ vì cậu được gọi là Prince chẳng????”

“cậu hy vọng tôi sẽ trở thành một Prince của cô ấy sao?????”_ Hân bật cười khi nghe câu trả lời của Hân.....hắn không có ý mỉa mai hay gì đâu, chỉ là buột miệng mà nói vậy.....

“nếu như vậy thì tốt!!!!!!” _ Hân cười nhìn hân rồi lắc đầu thở dài nói: “nhưng điều kì diệu trong cổ tích sẽ chẳng xuất hiện đâu!!!!!! nó bây giờ không còn mơ mộng mình là một Cinderella giống trong những câu truyện bố nó kể nữa!!!!!! nó không thể chấp nhận bất kì một tình cảm nào nữa rồi!!!!!! kể cả tình yêu hay tình bạn!!!!!!”

“tại sao em lại nói như vậy????” _ Tuấn gõ đầu Hân nói: “chẳng lẽ em không muốn cô ấy có một người bên cạnh bảo vệ????”

“em không cần người bảo vệ hay che chở cho nó!!!!!!” _ Hân thở dài nói:

“em chỉ cần một người có thể mang nụ cười trở về trên khuôn mặt nó là được rồi!!!! chỉ cần nó biết khóc biết cười là em có thể yên tâm!!!!!!”

“à mà vừa rồi em bảo đi giúp nhỏ đó là giúp Hương à????” _ Tuấn sực nhớ ra liền hỏi Hân.

“vâng!!!!” _ Hân gật đầu cái rụp trả lời...

“giúp gì vậy????” _ hân tò mò hỏi...

“thì công việc hàng ngày của nó!!!!!!” _ Hân nói nhẹ tênh: “mua đồ ăn cho hai nhỏ em ghê của nó!!!!!!”

“lại còn thế nữa????” _ Tuấn nhăn mặt nhìn Hân nói...

“ừ thì em đã nói nó trở thành osin không công mà!!!!!!” _ Hân thở dài

nói: “chiều nó phải làm một nhân viên phục vụ cho chính cửa hàng nhà nó!!!!!! may mà ở đây nó còn có lương đấy!!!”

“.....” _ hân ngồi yên lặng suy nghĩ không hỏi thêm câu nào nữa.....giờ thì mọi thắc mắc của hân về nó đã được trả lời.....

Nhưng sao tâm trạng hân lại khó chịu thế này, cảm giác khó chịu này là sao???? sao trong hân có nhiều câu hỏi thế này???? sao trong đầu hân toàn hình ảnh của nó???? sao nó lại sống một cuộc sống như thế chứ??? sao lại chịu khổ một mình như thế chứ??? sao hân không biết đến sự tồn tại của nó sớm hơn chứ??? sao hân...vv...vv...vv..... hàng ngàn câu hỏi tại sao vang lên trong đầu hân.....hân rối bời, hân không hiểu nổi mình, hân như bị những mũi dao đâm thẳng vào tim.....rồi hân nhận ra, hình như hân yêu nó rồi, yêu nó từ ánh mắt đầu tiên, càng thương nó hơn khi nghe về cuộc đời nó, hân muốn che chở cho nó, muốn nó cười với hân, muốn nó dựa vào vai hân khi nó khóc, hân muốn nhìn thấy nó, ngay bây giờ.....

“tao đi trước đây!!!!!!” _ hân đứng phắt dậy đẩy vai Tuấn nói gọn một câu rồi chạy biến đi luôn...

“ơ này!!!!!!” _ Tuấn ú a ú ó nhìn theo bóng thẳng bạn thân.....

“kệ cậu ấy đi anh!!!!!!” _ Hân mỉm cười nhìn theo cái bóng cao cao của hân và nói: “có lẽ Prince đã tìm được một Cinderella cho riêng mình rồi!!!!!!”

“em nghĩ vậy thật à????” _ Tuấn nhìn Hân ngạc nhiên hỏi.....

“chỉ sợ Prince của chúng ta phải chịu những đau khổ do chính Cinderella đem đến!!!!!!” _ Hân thở dài nhìn Tuấn nói: “mong rằng cậu ấy có thể kiên trì!!!!!!”

“cô gái đó có thể đem lại cho Minh một tình yêu trọn vẹn hay không????” _ Tuấn nhìn Hân mà nói.

“em không chắc điều đó đâu!!!!!!” _ Hân mỉm cười nói: “nếu cả hai có thể thay đổi được nhau thì chắc chắn sẽ hạnh phúc thôi!!!!!!”

về hân, hân chỉ biết chạy đi tìm nó, nhưng hân có biết nó đang ở đâu đâu, hân quanh quẩn đi khắp trường, lên lớp tìm nhưng không thấy, qua lớp 11A2 cũng không có luôn.....hân hoang, hân muốn gặp nó ngay lập tức nhưng tìm mãi chẳng thấy nó đâu cả, hân không dám hỏi ai vì sợ nó gặp rắc rối về sau.....nhưng.....nhưng.....ôi hân không biết phải làm sao nữa, đứng giữa khuôn viên trường hân vô đầu bứt tai.....

“cậu làm gì ở đây????” _ tiếng của nó làm hân giật mình quay lại...

nó đang cầm một cái ống nước và đang tưới cây, hân ngẩn ra nhìn nó, nó cũng nhìn hân thắc mắc:

“sao thế???? mặt tôi có dính gì à?????”

“à không!!!!!!” _ hân giật mình tỉnh hân rồi áp ứng hỏi: “cậu.....cậu đang làm gì thế?????”

“tưới cây!!!!!!” _ nó phun mạnh làn nước vào bụi cây và nói: “còn cậu không đừng chạy ra đây làm gì?????”

“tìm cậu!!!!!!” _ hân buột miệng nói.....

“hử?????” _ nó ngạc nhiên nhìn hân hỏi: “tìm tôi á???? làm gì?????”

“à không phải!!!!!!” _ hân lúng túng nói: “thấy....thấy cậu tưới cây nên chạy lại hỏi thôi!!!!!!”

“à tôi giúp bác làm vườn!!!!!!”_ nó đặt chiếc vòi phun xuống nói: “đi đổ rác xong chán quá nên tưới cây giùm bác ấy!!!!!!”

“oh!!!!”_ hấn ngạc nhiên. ....

nó thì chạy đi vặn vòi nước vào và úp một vốc nước lên mặt cho mát, hấn tiến lại gần và nói:

“Cinderella này!!!!!!”

“gi??”_ nó hỏi mà không thèm quay lại nhìn hấn. ....

“đề tở làm Prince của cậu nhé!!!!!!”_ hấn nói một cách rất trôi chảy. ....nhưng thật ra hấn đang rất lo lắng và hồi hộp. ....

nó đang vốc nước lên mặt thì ngạc nhiên quá, nước đổ xuống hết. ....nó lắc đầu, hai tay chống vào thành bể nước, nó nói với cái giọng lạnh lùng như băng chứ không bình thường như trước nữa:

“đừng đùa như thế!!!! không hay đâu!!!!!!”

“sao????”_ hấn ngạc nhiên hỏi lại nó. ....hấn đang hồi hộp chờ đợi câu trả lời của nó thế mà nó lại nói với hấn bằng cái giọng lạnh lùng như vậy, hấn thật sự cảm thấy hụt hẫng. ....

“tôi nói là đừng có đùa như thế!!!!!!”_ nó quay lại nhìn hấn bằng ánh mắt lạnh lùng, nó nói: “không hay chút nào đâu!!!!!!”

“tôi đâu có đùa!!!!!!”_ hấn trả lời. ....rõ ràng hấn đang nghiêm túc mà, sao nó lại nói là đùa chứ?????....

“tôi còn nghĩ cậu có vẻ là người tốt!!!!!!”_ nó nhếch mép cười hấn và nói: “nhưng giờ khác rồi!!! cậu chẳng khác gì những người đó!!!!!! trên chộc tôi thì hay lắm sao????”

“sao cậu lại nói như vậy chứ????? tôi có trên chộc gì cậu đâu!!!!!!”_ hấn khó chịu hỏi lại. ....sao nó lại nghĩ xấu về hấn như vậy chứ????? hấn đâu có làm gì trên chộc nó đâu chứ?????....

“đủ rồi!!!!!!”_ nó gắt lên: “đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa!!!!!! tôi không muốn gặp phiền phức!!!!!!”

“cậu. ....”_ hấn bất ngờ. ....quả thực rất bất ngờ. ....chưa bao giờ hấn gặp một cô gái như nó, chưa bao giờ yêu một cô gái như nó chỉ ngay lần đầu gặp, chưa bao giờ nói yêu ai như với nó, vậy mà nó lạnh lùng hất tình cảm của hấn đi!!! hất một cách phũ phàng!!!!!!.....

nó nhìn về mặt bất ngờ của hấn, nó cảm thấy hơi có lỗi vì hấn đã từng giúp nó, nhưng dù tính cảm hấn nói là thật hay là giả thì suy cho cùng nó cũng không thể chấp nhận được, trái tim nó giờ đóng băng rồi, không một thứ tình cảm nào có thể làm tan chảy khối băng đó được, vì thế mà nó vô tình, nó tàn nhẫn nói với hấn một câu:

“cậu giúp tôi một lần tôi chắc chắn sẽ trả ơn cậu!!!!!! còn những chuyện khác làm ơn đừng nhắc đến!!!!!! đừng để tôi coi khinh cậu!!!!!!”

nói xong nó bỏ đi để lại hấn đứng đó một mình, thần thờ, đau khổ. ....hấn bàng hoàng trước câu nói vô tình của nó, hấn không tin vào tai mình nữa, trả ơn ư??? hấn đâu cần nó trả ơn, hấn giúp nó vì hấn muốn thế chứ đâu cần nó trả ơn, những chuyện khác đừng nhắc đến ư??? hấn yêu nó thật lòng mà nó cấm hấn không được nói ra ư, nó độc ác thế sao????? chỉ vì nói ra tình cảm của mình mà hấn bị nó coi khinh sao????? hấn shock, thực sự shock. ....

.....hấn thần thờ đi như một người mất hồn. ....

trong lúc đó Tuấn và Hấn vẫn ngồi ở canteen nói chuyện với nhau. ....bỗng nhiên điện thoại của Tuấn rung lên có tin nhắn. ....nội dung như sau:

<”Ze bị cắn trộm!!!! 10h tập trung các deity tại quảng trường của Hell!!!! Hades cần phổ biến những chuyện quan trọng!!!!!”>

“chà!!!!!!”_ Tuấn đọc xong tin nhắn rồi buột miệng nói: “có chuyện rồi!!!!!!”

“chuyện gì vậy anh?????”_ Hấn tò mò hỏi. ...

“em nhớ hội Hell mà anh hay nhắc không?????”_ Tuấn nhìn Hấn hỏi. ...

“nhớ!!!!!!”_ Hấn gật đầu nói: “anh bảo hôm nào cho em tới tham gia với mà chẳng thấy gì cả!!!!!!”

“một trong 12 người đứng đầu Hell là Ze vừa mới gặp chuyện!!!!!!”_ Tuấn nói: “hôm nay bọn anh sẽ phải họp lại nên không đi chơi với em được!!!!!!”

“cho em đi với!!!!!!”_ Hấn níu tay Tuấn năn nỉ. ...

“không được!!!!!!”_ Tuấn xoa đầu Hấn nói: “Hades chỉ tập trung 12 người đứng đầu thôi!!!!!! không được có người mới!!!!!! cậu ấy mà nổi giận thì anh khó sống!!!!!!”

“à mà Hades gì đó là con trai à?????? có đẹp trai không?????”_ Hấn tò mò hỏi. ....

“là con gái!!!!!!” _ Tuấn trả lời nhẹ tênh..

“hà?????” _ Hân ngạc nhiên nhìn Tuấn hỏi lại: “là con gái á?????”

“ừ!!!!” _ Tuấn bắt đầu kể: “nhưng Hades luôn ăn mặc theo kiểu tomboy!!!! tóc tuy dài nhưng bọn anh chẳng thấy tý gì gọi là nữ tính và cũng không thấy giống con gái luôn!!!! ở nó có cái gì đó giống như vị thần Hades thật sự!!!! lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tình!!!!!! trong Hell chẳng ai xem nó là con gái hết!!!!!!”

“vậy sao?????” _ Hân thắc mắc: “nhưng một cô gái thì làm sao có thể đứng đầu cả hội Hell lớn mạnh như vậy?????”

“em không biết thôi!!!!” _ Tuấn nói tiếp: “Hades là người đầu tiên lập ra hội Hell!!!! Ze là người đầu tiên gia nhập và sau đó là bọn anh!!!!!!”

“vậy à?????” _ Hân gãi đầu nói: .....cô không hiểu mấy về những gì Tuấn nói. ....

rồi thi trống vào học, Hân và Tuấn chia tay nhau mỗi người về một lớp.....đang đi thì Hân nhìn thấy hân, hân đang ngồi thần thờ ở một chiếc ghế đá, khuôn mặt hân thật sự không có chút cảm xúc nào.....biết là có chuyện nên Hân tiến đến gần vỗ vai hân hỏi:

“có chuyện gì mà ngồi đây thế Prince?????”

“cậu là?????” _ hân quay nhìn Hân hỏi. . .

“Hân bạn gái của Tuấn bạn cậu!!!!!!” _ Hân biết cái tật quên tên con gái của hân nên không chấp liền hỏi ngay: “có chuyện gì thế?????”

“ờ tớ thất tình!!!!!!” _ hân thờ dài nói. ....

“sax!!!!” _ Hân xém té khỏi ghế khi nghe hân nói thế, cô bình tĩnh hỏi: “cậu nói rồi à???? nó bảo sao?????”

“bảo là tớ treu chọc cô ấy!!!! tớ giống như những người khác đều khinh rẻ cô ấy!!!!!!” _ hân thần thờ nói: “còn bảo là đừng nói những điều khiến cho cô ấy khinh tớ!!!!!!”

“hahahahahaha!!!!!!” _ Hân cười to khi nghe hân nói thế.....cô thật sự rất rất buồn cười, cô không nghĩ rằng hân lại như vậy khi nó mới nói có bằng ấy.....thật sự hân yêu nó thật rồi..... trong khi hân chưa biết nó là con người như thế nào.....

“sao cậu cười?????” _ hân nhìn Hân khó hiểu. ....có chút tức giận.....

“mới có vậy mà cậu bảo là thất tình sao?????” _ Hân vỗ vai hân bồm bộp nói: “nếu thế thì cậu không thể làm bạn trai nó được đâu!!!!!!!!”

“sao chứ?????” _ hân tức thật rồi, gất lên luôn. ....

“này nhé!!!!!!” _ Hân ngồi xuống chỉ cho hân: “cậu là Prince của trường còn nó thì chẳng là gì!!!!!! thậm chí nó còn xấu xí và khó ưa nữa!!!!!! rồi tự nhiên cậu nói với nó là thích nó, yêu nó, nó phản ứng như thế là bình thường!!!! chưa kể hoàn cảnh của nó đặc biệt nên chắc chắn nó nghĩ cậu treu chọc là phải!!!!!!”

“vậy sao?????” _ hân ngờ người nhìn Hân hỏi lại. ....

“chẳng phải tớ đã nói với cậu rồi còn gì!!!!!!” _ Hân cười nói: “nó không tin vào ai hết!!!! không còn một chút tình cảm nào hết!!!!!! trái tim nó bị tổn thương rồi nên khó có thể chấp nhận tình cảm của một người mà nó mới biết là tồn tại trong lớp!!!!!!”

“nói cũng phải!!!!!!” _ hân có vẻ tươi tỉnh hơn gãi đầu nói. ....

“nếu cậu yêu nó thật thì cậu còn phải nghe nhiều câu cay độc hơn nhiều!!!!!!” _ Hân vỗ vai hân nói: “quan trọng là cậu phải kiên trì cơ!!!!!! suốt 7 năm qua nó hiểu thế nào là xã hội nên cậu không kiên trì thì không thể làm tan trái tim đóng băng của nó đâu!!!!!!!!”

“.....” _ hân yên lặng suy nghĩ. ....

“hiểu rồi thì lên lớp học!!!!!!” _ Hân kéo tay hân lên rồi cười nói: “rồi tớ sẽ kể thêm cho cậu về tính cách trước đây của nó!!!!!!!!”

“ờ!!!!!!” _ hân cũng đứng dậy rồi cùng Hân trở về lớp của mình. ....

Hân với hân cùng về lớp, Hân lên tiếng xin vào lớp còn hân thì quan sát nhìn nó, nghe tiếng của Hân hình như nó giật mình quay qua nhìn, nó nhìn Hân chứ không phải nhìn hân, hân biết điều đó vì khi Hân quay nhìn thì nó vội vàng quay mặt ra chỗ khác tránh ánh mắt của cô bạn. rồi hân cùng trở về chỗ của mình, Hân ngồi xuống khuôn mặt có vẻ buồn, cô còn thờ dài nữa.

“cô ấy vẫn muốn làm bạn với cậu!!!!!!” _ hân nói vào tai Hân làm cô bật cười.

“chỉ là muốn thôi!!!!!!” _ Hân lấy sách vở ra và thì thầm nói chuyện với hân: “quan trọng là do nó nghĩ nhiều nên không thể phá bỏ bức tường ngăn cách giữa tớ và nó!!!!!!”

“cậu phải làm cho cô ấy tự phá bỏ bức tường chứ!!!!” _ hấn đẩy vai Hân nói.

“làm suốt 3 năm nay rồi ông ạ!!!!!!” _ Hân giả vờ viết viết bài nói với hấn:

“tưởng tôi đây ngồi không bên cạnh nó suốt à??? ai như ông chứ, đến hôm nay mới biết nó học cùng lớp!!!!”

“thôi thôi!!!!” _ hấn đầu hàng: “học đi!!!!”

rồi thi hai tiết học cuối cùng cũng kết thúc, mọi người ò ạt ra về, hấn cũng định đứng dậy về thì bị Hân kéo lại ngồi xuống ghế, hấn thấy lạ liền hỏi:

“sao thế??? không về à???”

“muốn biết cuộc sống của nó không????” _ Hân chỉ về phía nó và nói: “cùng tớ theo dõi hai ngày là biết ngay!!!!”

“sao cô ấy chưa về???” _ hấn thấy nó vẫn ngồi yên chỗ cũ nên thắc mắc....

“chắc không được rồi!!!!” _ Hân nhìn ra đằng sau hấn và phán.....

“hả???” _ hấn cũng nhìn lại phía sau.....tá hỏa.....một lũ con gái đang đứng chờ hấn.

“ai bảo đẹp trai cho lắm vào giờ khô chưa????” _ Hân chọc hấn.....

“có muốn vậy đâu!!!!” _ Hấn nhăn nhó nhìn Hân nói: “trời sinh vậy thì biết làm sao????”

“thôi đi về!!!!” _ Hân đứng dậy chán nản nói: “đi cùng tớ đảm bảo không con nào dám ho he bên cạnh đâu!!!!”

“ghê vậy????” _ hấn lè lưỡi nhìn Hân bái phục.....chị hai mà lại.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hân đi đằng trước còn hấn đi đằng sau, đang đi tự nhiên hấn bị kéo lại phía sau, quay lại thì ra là cô em của nó, hấn quên tên rồi.....Hân thấy thế cũng dừng lại xem con Trần định giờ trò gì.....

“tớ nói chuyện với Prince chút được không????” _ con Trần làm vẻ dễ thương nói với hấn...

“nói chuyện????” _ hấn hơi bất ngờ nhưng với bản tính hoàng tử của mình, hấn không từ chối mà nói: “được thôi!!! có gì bạn nói luôn ở đây đi vì mình có hẹn với bạn Hân rồi!!!!”

“với Hân ư???” _ con Trần ngạc nhiên lắm nhìn Hân đăm đăm....

Hân cười nhún vai nói:

“cậu cứ nói đi!!!! Hân cũng không ngại đợi Prince đâu!!!!”

“thôi để hôm khác cũng được!!!!” _ con Trần có vẻ tức tối lắm nhưng vẫn ngọt ngào nói với hấn: “nếu Prince đã có hẹn rồi thì thôi vậy!!!!”

“ồ nếu không có gì thì bọn tớ đi trước!!!!” _ hấn nghe thế mừng rơn nói luôn: “đi thôi Hân!!!”

“ừ!!!!” _ Hân cười trả lời rồi quay ngoắt ra cửa.

hấn thì đi đằng sau, Hân thấy lũ con gái cứ bầu chặt vào cửa ngóng hấn thì bực mình quát ầm lên khiến cho cả nó, Trần, hấn cùng mấy đứa trong lớp giật bắn cả người:

“BỌN NÀY!!!! ĐỪNG ĐÂY LÀM GÌ HẢ???? CÚT HẾT”

vừa dứt câu thì đám con gái chạy tán loạn, Hân nhếch mép cười liếc nhìn con Trần một cái rồi đi thẳng, hấn thì tự nhiên tùm tùm cười rồi cũng đi theo Hân.

sau khi hai người đó đi khỏi thì con Trân nó đập một phát RẦM làm cho mấy cái bàn đồ nghiêng, nhỏ quát:

“chết tiệt!!!! cái con quỷ cái đó!!!!!!!!!!”

nó không nói gì cả, tuy thế chứ trong bụng nó đang **** thăm con Trân:

<”đáng đời!!!! Hân không như ngày trước nữa đâu mà mày dám đụng vào!!!! ngu thì chết!!”>

“Cinderella!!!!!!”_ nhỏ hét làm nó giật mình: “bạn mày đó hả???? con *****!!!!!!”

“.....”_ nó vẫn yên lặng, nó biết là con Trân này sắp hành hạ cái tai xinh đẹp của nó.....

“mày câm hả????”_ tao hỏi sao không thêm trả lời????”_ con Trân tiến đến gần nó nói giọng gần lên.....

“Hân đâu còn là bạn tôi nữa!!!!!!”_ nó ngẩng đầu lên trả lời: “chẳng phải ba năm trước.....”

“mày câm mồm lại!!!!!!”_ con Trân vừa nói vừa cho nó một phát tát đau điếng: “được rồi!!! nó không phải bạn mày!!!! đúng tao quên mất!!!!!! cái con ***** đó!!!!!!”

“.....”_ nó không thêm nói gì nữa, xách cặp lên và ra khỏi chỗ, nó

nhìn Trân đăm đăm không nói.....

“cút đi cho khuất mắt tao!!!!!!”_ con Trân chỉ thẳng ra cửa hét vào mặt nó.

chỉ chờ có thế nó phóng thẳng chẳng thèm để ý đến cái mặt hậm hực của Trân, trong bụng nó đang mừng lắm, nó mừng vì bạn nó đã tự bảo vệ được chính bản thân mình, mừng vì nó không phải bạn thân của Hân vì nếu không bị kịch ba năm trước sẽ lại tái diễn, nó mừng lắm, mừng đến chết đi được. nó cảm nhận được sự hạnh phúc khi bảo vệ được người bạn thân duy nhất của mình.....thực sự rất hạnh phúc.....

tất cả những gì diễn ra trong lớp đều được Hân và hân chứng kiến hết, cả hai đều tức lắm, nó bị đối xử như thế mà không thêm phản kháng lại, nó thực sự nhu nhược như vậy ư???? cam chịu số phận bị hành hạ chứ không thêm thoát ra khỏi nó ư???? tại sao chứ????

có lẽ ai nhìn vào nó cũng suy nghĩ như vậy, chẳng ai có thể thực sự hiểu được cảm giác của nó, những gì nó nghĩ, những gì nó làm, những gì nó chịu đựng.....vâng, không ai có thể hiểu được suy nghĩ của nó ngoài nó ra, trong đầu nó chứa những gì chẳng ai có thể biết được.....

nó với niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của mình phóng thẳng xe đạp về nhà, nó nhanh chóng nấu nướng chuẩn bị bữa trưa, đây đã trở thành thói quen của nó rồi, thời gian 7 năm đủ dài để nó tự hình thành cho mình một thói quen riêng, một cuộc sống riêng. mỗi lần làm cơm nó lại nhớ về thời gian bố nó còn sống, khi mẹ kể nó với về, bà ta tốt với nó lắm, dạy nó biết làm mọi thứ, nào là nấu ăn, rửa bát, lau nhà, giặt quần áo, may vá đến sửa chữa những đồ điện gia dụng trong nhà, hồi đó nó thích thú lắm, nó học hỏi nhiều lắm, nhưng nó không ngờ rằng bà di ghê nó dạy nó những điều đó chỉ là để sau này nó làm một con osin chuyên nghiệp cho bà ta, nó được đào tạo để trở thành người hầu từ bé.....thật không thể tưởng tượng được.....thậm chí hai đứa con của bà ta còn không biết cầm com như thế nào.....vậy mà nó lại biết, còn giỏi việc đó nữa.....

“Cinderella!!!!!!”_ giọng di ghê nó vang lên đằng sau làm nó giật bắn quay lại.....

vâng, di ghê nó đang đứng trước mặt nó, bà Trịnh Hoàng Minh Thuyền, về ngoại hình thì phải nói thế nào nhỉ???? rất rất xinh đẹp, di ghê nó xinh lắm, trẻ lắm, trẻ đến mức khi ba mẹ con họ đi với nhau mà người ta tưởng là ba chị em, nó thật sự không tin rằng bà ta đã ngoài 45. di ghê nó có mái tóc màu đen óng ánh vàng, không mấy ai có màu tóc giống như bà ta, khuôn mặt thuần dài với những đường nét tuyệt mỹ, nhưng nó lại hiện lên một cảm giác gì đó lạnh lùng, cay độc. bà ta thực sự coi tài, có tri thức, khi bố nó mất đi bà ta đã một mình “gồng gánh” hết những công ty của gia đình nó, nó tuy không cảm tâm khi bà ta nắm giữ tài sản trong nhà nhưng nó cũng phải phục bà ta vì có thể duy trì hoạt động của tập đoàn Dương Khang một cách bình thường như khi bố nó còn sống.....chính vì phục bà ta nên nó mới chịu đựng tất cả suốt 7 năm nay, nó muốn học hết mọi thứ từ bà ta, muốn dùng chính tri thức của bà ta để giành lại những gì thuộc về nó.....

“đi về rồi ư????”_ nó cúi đầu chào bà ta rồi nói tiếp: “con đang chuẩn bị cơm!!!! di thay đồ rồi xuống ăn ạ!!!!!!”

“ta chuẩn bị đi bây giờ nên không ăn cơm ở nhà!!!!!!”_ bà ta nhìn nó từ đầu đến chân rồi nói tiếp: “nấu cơm xong thì ra cửa hàng làm việc đi!!!! hôm nay sẽ đông khách đấy!!!!!!”

“vâng ạ!!!!!!”_ nó lễ phép gật đầu nói rồi quay lại tiếp tục công việc của mình. ....

“hai đứa nó chưa về à?????”_ bà ta bước ra phòng khách nhìn xung quanh rồi hỏi nó....

“hình như chưa ạ!!!!!!”_ nó nói vọng ra từ trong bếp: “con về trước để chuẩn bị cơm nên cũng không để ý hai em!!!!!!!!!!”

“ờ!!!!!!”_ bà ta chỉ nói đúng một từ rồi đi luôn.....

hôm nay bà ta đi gặp khách hàng nên chẳng ăn cơm ở nhà.....với nó càng hay.....bà ta không ở nhà thì nó sướng, không phải nghe mắng nghe **** đồ cho đôi tai xinh xắn của nó.....

rất nhanh chóng nó bày biện mọi món ăn lên bàn vừa đúng lúc hai chị em con Trân và Chi về tới nơi, nó vội vàng lấy hai cốc nước đá đưa cho hai đứa nó.....

“uống đi này!!!! trời nóng lắm đấy!!!!”_ nó nhẹ nhàng nói.....

“.....”_ con Trân chẳng thèm nói gì giật lấy cốc nước rồi uống một hơi cạn luôn.....

“mẹ đâu????”_ con Chi nhìn quanh rồi quay nhìn nó hỏi...

“đi có việc nên đi rồi không ăn ở nhà!!!! hai người ngồi ăn đi tôi chuẩn bị ra cửa hàng đây!!!!”_ nó nói rồi quay đi lên cầu thang.....

“khoan đã!!!!”_ con Trân bây giờ mới lên tiếng.....

nó biết thế nào cũng bị **** mà, chắc chắn con Trân còn tức vụ Prince hẹn với Hân bạn nó. nó ngao ngán quay xuống nhìn nhỏ hỏi:

“có chuyện gì không???? tôi phải tới cửa hàng vì đi bảo hôm nay sẽ đông khách!!!!!!”

“mày hãy bảo con Hân tránh xa anh Prince ra!!!!”_ con Trân nhìn thẳng vào mặt nó nói như thể ra lệnh.....

con Chi đang uống nước nghe câu nói của Trân mà suýt sặc.....

“chuyện này.....”_ nó bắt ngờ nhìn con Trân.....

“tao muốn nghe câu đồng ý từ miệng mày!!!!”_ con Trân đe dọa nó.....

“nhưng tôi đâu có là bạn với cô ấy nữa!!!!!!”_ nó quay mặt đi và trả lời: “tôi nói làm sao cô ấy nghe?????”

“thế thì hãy làm bạn với nó!!!!!!”_ Trân nhún vai nói một cách nhẹ tênh: “mày cũng muốn trở lại làm bạn nó còn gì?????”

“không được!!!!”_ nó nói: “Hân bây giờ đâu còn muốn làm bạn với tôi nữa!!!!!! làm thế nào mà.....”

“tao không cần biết mày làm thế nào!!!!!!”_ con Trân quát lên: “chỉ cần con Hân nó tránh xa anh Prince ra!!!!!!”

“tôi không làm được!!!!!! muốn làm thì cô tự đi mà làm!!!!!!”_ nó nói cứng rồi bỏ lên phòng mặc cho con Trân gào ầm ĩ dưới nhà.....

trong phòng của mình, nó nghe thấy tiếng gì đó vỡ, chắc con Trân tức quá nên trút giận nên đồ đạc trong nhà đây mà, tối về kiểu gì nó cũng bị cho ăn đòn cho mà xem.....nó chẳng thèm quan tâm, thay quần áo và nó chuẩn bị đến cửa hàng của gia đình nó.....nơi mà đi ghé nó giao cho nó công việc quản lý kiêm nhân viên phục vụ.....

y như nó đoán, phòng khách tan hoang với bộ ảm chén mới sấm tan tành dưới đất, con Chi và con Trân đang ngồi ăn trong phòng ăn nhưng tâm trạng có vẻ không tốt cho lắm.....nó nhún vai không quan tâm rồi đi thẳng, nó sẽ nhớ cô giúp việc dọn hộ bãi chiến trường của con Trân mới gây ra.....(nhà nó có thuê vài người làm, nhưng riêng khoản nấu ăn giặt quần áo và phục vụ ba mẹ con bà đi ghê là nhiệm vụ của nó, bà mẹ kể nó độc ác thế đấy!!!!)

nó dắt xe đạp ra cổng rồi phi thẳng đến cửa hàng, nó gọi là cửa hàng chứ thực ra đây là một nhà hàng lớn loại sang nhất Hà thành này, nó được giao nhiệm vụ quản lý cái nhà hàng to đùng đại tướng này vì cái nhà hàng này thuộc quyền sở hữu riêng của nó mà, bố nó tặng nó cái nhà hàng nhận dịp sinh nhật thứ 7 và cũng là món quà cuối cùng của bố nó dành cho nó.

Ngoài việc quản lý nhà hàng nó còn kiêm cả nhân viên phục vụ nữa, nó là nhân viên pha chế rượu giỏi nhất và trẻ nhất ở nhà hàng này, hiển nhiên vì thầy của nó là một người pha chế rượu giỏi nhất và cũng trẻ nhất thế giới (thầy nào trò nấy).

“chào mọi người!!!!”_ nó bước vào với nụ cười xã giao trên khuôn mặt: “tình hình hôm nay thế nào?????”

người phụ trách nhà hàng đưa sổ cho nó và nói:

“từ sáng tới giờ khách khá đông!!!! chủ yếu là uống rượu và ăn tiệc!!!! buổi chiều còn hai đám cưới nữa ở sảnh 3 và sảnh 5!!!!”

“em biết rồi!!!!!!”_ nó liếc qua sổ sách một chút rồi nói: “đi bảo hôm nay sẽ đông khách!!!! chắc là khách hàng quen của đi đến đây mà!!!!!!”

“từ giờ đến chiều tối chắc còn đông nữa!!!!!!”_ người phụ trách nói.

“hắn rồi!!!!”_ nó nói luôn: “chị đi làm việc đi!!!! em lên quầy bar đây!!!!!!”

“vâng!!!!!!”_ người phụ trách gật đầu rồi nhận lấy sổ sách quay đi trở về với công việc của mình....

nó phụ trách quầy bar ở tầng 3 của nhà hàng nên khi xem xong những thông tin cần thiết nó liền chạy ngay lên chỗ làm việc. lúc nào cũng vậy, trên quầy đều có một chiếc bánh ngọt, một cốc sữa đặt sẵn chờ nó, tác phẩm của ông thầy nó đấy mà.....nó nhanh chóng xử lý cái bánh rồi bắt tay vào

công việc của mình, quán bar này được nó thiết kế nên rất nhiều khách hàng thích thú với những chi tiết trang trí phá cách và mới mẻ, không gian bar chiếm nguyên một tầng nên rất rộng, có cả sân nhảy lẫn bục sân khấu.....nói chung nếu như quán bar nó quản lý tương đương với những sân bar nổi tiếng của thành phố, vậy nên có rất nhiều đại gia công tử qua lại nơi này.....

thời gian nó làm việc cũng là thời gian đông khách nhất, nó thường xuất hiện ở vị trí quầy bar với tư cách người pha chế rượu thính thoảng kiêm cả nhiệm vụ chỉnh nhạc của bar nữa. thời gian làm việc của nó là từ 1h trưa cho tới 12h đêm, nhưng hầu như nó đều được thầy nó cho về sớm, thi thoảng thì nó ở lại giúp mọi người hoặc khi mẹ kể nó tới kiểm tra.

hôm nay nó sẽ làm tới 9h30 thì nghỉ, nó cũng xin phép thầy rồi. hôm nay thực sự đông khách, nó làm mệt bỏ hơi tai thờ không ra hơi, lác qua lác lại, pha đi pha lại cuối cùng cũng hết giờ làm. nó ngay lập tức thay quần áo, lấy túi sách và chạy một mạch ra cửa không quên chào mọi người.

nó vô tình va phải một người trong khi ra khỏi Bar, vì đang vội nên nó nhanh nhẹn cúi đầu xin lỗi rồi chạy ngay không kịp nhìn mặt người đó, chỉ biết rằng người nó va phải là một người con trai. nó đâu có biết người đó đã đứng lại và nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nó đang chạy đi một cách vội vã, người con trai đó buông một câu rất nhẹ trước khi bóng nó biến mất hoàn toàn:

“cún bông?????”

“mày sao thế?????”

“không sao!!!! vào thôi!!!!!!”

nó chạy tới chỗ để xe lấy xe rồi phóng thẳng, trời đã tối om rồi, nó tạt vào một công viên vắng và tìm một phòng vệ sinh công cộng để thay đồ và tẩy bỏ lớp make up. xong xuôi nó lại tiếp tục đi tới điểm hẹn, nơi mà hội Hell đang đợi nó.....đi trên đường ai cũng phải ngoái đầu nhìn nó với ánh mắt ái ngại xen chút xem thường, mái tóc nâu tía đuôi xoắn hằn xuống che đi đôi mắt đầy sự lạnh lùng của nó, bộ quần áo hết sức bụi bặm làm nó càng nổi bật hơn, có điều nhìn nó giống một thằng con trai hơn là một cô bé lớp 12.....và nhìn nó đáng sợ hơn.....

nó luôn là người đến đầu tiên, cất gọn cái xe, nó ngồi trên một cái ống nước ở trên không khá cao, khoảng 3m. nó ngồi đó để quan sát động tĩnh bên dưới, cái quảng trường mà nó nói thực ra chỉ là một cái sân tập nhỏ xung quanh là nhiều thứ phế liệu sắt thép, nơi này được nó mua đứt từ tay một thằng giang hồ, với máu kinh doanh nó cho thuê chỗ này từ 4h sáng tới 8h tối. giờ này thì chẳng còn ai dám bén mảng tới đây nữa ngoài người của Hell.....

đúng 10h thì tất cả các dirty đều có mặt đầy đủ trước mặt nó đó là: Pos (nam), Joe (nam), Hmer (nam), Kry (nữ), Hes (nữ), Sag (nữ), Ares (nam), Ath (nữ), Hep (nam), Aph (nữ).....tất cả đều lấy biệt danh nguồn gốc từ các chữ cái trong tên của các vị thần Hy Lạp, giống như nó là Hades vậy.....

“có mặt đầy đủ rồi nhì?????”_ nó lên tiếng nói với chất giọng lạnh băng và ánh mắt có phần hơi đáng sợ một chút....

“đầy đủ hết đây rồi!!!!!!”_ Pos nói: “mày lên kế hoạch đi!!!!!! không để yên chuyện của Ze được đâu!!!!!!”

“phải đấy!!!!!!”_ Sag lên tiếng nói với những người kia: “bọn nào dám động đến anh Ze là chết rồi!!!!!!”.

rồi thì cả mười cái miệng bắt đầu rộ lên.....nó ngồi im nghe một lúc rồi nói mạnh:

“yên lặng!!!!!!”

“.....”_ cả đám im thin thít không nói lời nào nữa mà chỉ nhìn nó.....

“Pos!!!!!!”_ nó hất mặt về phía thằng Pos và nói: “mày nhớ cái vụ đánh nhau 3 năm trước ở chỗ Cầu Giấy không???????”

cả đám hơn nhộn lên một chút.....

“Cầu Giấy???? 3 năm trước?????”_ Pos suy nghĩ một lúc rồi tối sầm mặt lại nhìn nó nói: “chính thằng Hải đã chơi úp em gái mày ngày hôm đó phải không???????”

“phải!!!!!!”_ nó nhìn cả mười đứa đàn em và nói: “hôm đó tao cho bọn nó một bài học rồi!!!!!! không ngờ bọn nó ôm hận giờ muốn thanh toán Hell của ta!!!!!! Ze là người đầu tiên vì nó không tìm được tao!!!!!!”

“vậy làm gì đây Hades?????”_ Kry lên tiếng hỏi nó: “chẳng nhẽ để yên?????”

“làm gì có chuyện để yên được!!!!!!”_ Hmer nổi cáu nói: “phải tìm và cho bọn nó một trận để sau này không dám bén mảng tới cái địa bàn của Hell nữa!!!!!!”

lại bao nhiêu ý kiến đưa ra.....nó tiếp tục yên lặng, nó chờ xem đến khi nào lũ này mới nghe tiếp nó nói.....Pos hình như hiểu được liền nói:

“tất cả im lặng đi!!!!!! Giờ phải nghe ý kiến Hades!!!!!!”

“.....”_ lại im lặng, nhưng lần này có vẻ hơi sợ, khuôn mặt nó nhìn đáng sợ lắm.....

“đi nhiên sẽ không dễ yên!!!!!!”_ nó lại nói tiếp: “bây giờ phải biết thằng Ze bị đánh ở đâu và lúc nào????? rồi mới tìm được chỗ bọn thằng Hải nghỉ chân!!!!!!”

“Ze bị đánh lúc 4h sáng tại Cầu Giấy!!!!!!”_ Pos nói luôn: “trước cửa đại học Giao Thông Vận Tải!!!!!!”

“lại là Cầu Giấy!!!!!!”_ nó dăm chiêu và nói: “vậy nghĩa là hôm nay bọn thằng Hải nhắm vào mày đấy Joe!!!! địa bàn Cầu Giấy là của mày!!!!!!”

“có thể!!!!!!”_ Joe gật đầu nói: “thằng Ze tới chỗ tao từ hôm qua tới sáng mới về!!!!!! có lẽ nó đụng phải bọn thằng Hải trên đường về chẳng?????”

“vậy thì đúng rồi Hades!!!!!!”_ Pos nhìn nó và nói: “vụ thằng Hải 3 năm trước chỉ có mày, tao, thằng Ze, thằng Joe và Kry tham gia thôi!!!!!!”

“giờ nó biết trong Hell có tất cả 12 người đứng chân!!!!!!”_ nó lắc đầu nói: “tất cả chúng ta đều sẽ như Ze nếu không cảnh giác!!!!!! mà có lẽ mày chưa xem cái clip trên trang rongden đứng không?????”

“clip nào?????”_ cả Pos và Joe đều nhìn nó đầy thắc mắc.....

“Ath mở máy tính ra tìm cho cả bọn xem!!!!!!”_ nó hất mặt về phía Ath nói.

Ath nhanh chóng lấy máy tính xách tay của mình ra và bắt đầu tìm, cả bọn nhòm đầu vào xem, từng giây từng phút trên đoạn clip khiến cho cả đám tức điên loạn, đứa cầm gậy đứa cầm gạch ném quật lung tung loạn xạ, bình tĩnh nhất vẫn là Pos, Joe và nó.....

“nó dám khiêu chiến với Hell!!!!!!”_ Pos gằn giọng lên nói.....

“.....”_ nó không nói gì cả, cho bọn này xê hết giận ra.....

“Hades!!!!!!”_ Ath gọi nó: “chị phải lên tiếng đi chứ!!!!!! để bọn nó làm càn thế này sao?????”

“phải đấy Hades!!!!!!”_ cả lũ gào ầm lên nói: “phải cho bọn nó biết thế nào là Hell chứ!!!!!!”

“chưa đến lúc!!!!!!”_ nó lắc đầu nói: “mai tao sẽ tới thăm thằng Ze!!!!!! lúc đó sẽ có kế hoạch cụ thể!!!!!!”

“nó được chuyển về chăm sóc ở nhà rồi!!!!!!”_ Joe nhìn nó và nói: “mày mà tới thăm vào buổi tối thì nhà nó không cho vào đâu!!!!!! với lại nhìn mày thế này thì.....”

“chuyện đó tao khắc lo được!!!!!!”_ nó vuốt mái tóc ngược của mình lên và nói: “mày không phải lo!!!!!! có gì sẽ thông báo qua mạng riêng của Hell!!!!!!”

“tùy mày!!!!!!”_ Pos nhún vai nói: “giờ thì làm gì đây?????”

“đi đưa chứ làm gì!!!!!!”_ nó nói nhẹ: “tiện thể xem bọn thằng Hải có hoạt động trong khu vực này hay không!!!!!!”

“nhất chí!!!!!!”_ cả đám hô ầm lên.....

nó đi cùng xe máy với nhóc Ath, nhóc này chỉ thích vi tính và oánh nhau thôi, riêng chuyện xe cộ thì nó không ham mấy, toàn ngồi sau xe nó mà gào thét thôi.....còn 9 đứa con lại thì mỗi đứa một xe phóng ầm ầm ra đường cao tốc.....nó lạng lách đánh võng bên này bên kia, đánh lừa ầm ầm, bốc đầu cao không tưởng.....lũ đàn em chạy cùng còn thấy sợ nữa là, vậy mới bảo không đứa nào coi nó là con gái hết, chơi liều hơn cả bọn giang hồ máu lạnh.....

gần 1h đêm trời đã khá lạnh, hội Hell tụi nó vẫn chạy ầm ầm trên đường, cơ động đuổi mà không kịp, tiện nói luôn 10 cái xe chẳng đứa nào thềm đội mũ bảo hiểm hết.....bỗng nhiên tụi nó đi qua con đường Xuân Thủy Cầu Giấy, nhất loạt hơn hai chục cái xe máy từ đường Láng bắt chợt lao ra đuổi theo bọn nó.....nó quay đầu nhìn lại thì đột nhiên có một chiếc xe máy chạy vọt qua mặt nó, may sao nó rút đầu lại nhanh nên không bị con tông làm bị thương khuôn mặt, tiếng thằng Joe hét lên:

“Hades coi chừng!!!!!!!!!!!!!!”

.....ROET...OET.....OET.....ET.....TTTTTTTT.....

.....một tiếng rít kinh hồn vang lên làm cả hội nó lẫn hội đang đuổi theo phải rợn tóc gáy.....một vệt lửa dài đến gần 1km chạy dài đường Xuân Thủy.....là nó, nó đã nghiêng cái xe nhanh như cắt để tránh tiếp lưới kiếm sáng loáng ở bên phía phải của nó, nhóc Ath bị rạch một đường dao khá dài nơi cánh tay vì đẩy đầu nó xuống.....sau khi đánh lừa nó lại vít ga và phóng tiếp, thằng Pos đã ra lệnh chia người ra trên con đường rộng để bảo vệ nó và Ath. Rõ ràng nó chính là mục tiêu của bọn kia, nhìn thấy cảnh xe của nó nghiêng đến 60 độ mà cả lũ kia phải gùm, nó không phải là tay vừa.....Pos và Joe nhanh chóng rút những con tuýt ba cạnh ra và ném cho từng đứa một, rồi bọn nó lạng xe đánh qua đánh lại tia dần dần cho bọn kia ngã xe hết.....hàng loạt tiếng xe máy lết đường roet roet.....hàng loạt những tia lửa bắn ra.....lũ càn trộm lần hết ra đường.....người ngoài nhìn vào trông như một cuộc hỗn chiến đầy máu. bọn nó chủ tâm đánh hết chỉ chừa lại một đứa, đánh cho rơi hết vũ khí và buộc phải dừng xe.....một chục cái xe quây một cái thì chạy bằng niềm tin luôn.....cuối cùng thì tên sống sót còn lại cũng phải dừng xe, ngay lập tức tên đó tìm cách thoát khi vừa xuống xe, nhưng vô ích thôi, tên đó bị bọn đàn em của nó đánh cho như tử trong khi nó ngồi băng lại vết thương cho Ath, một lúc sau Pos và Joe lôi tên đó và ném ngay trước mặt nó.....nhìn cái mặt bê bết máu, toàn thân run rẩy kêu rên ư ừ.....

Chương 6

nó nhìn tên đó với nửa con mắt và nói:

“bạn mày là ai?????”

“.....”_ tên đó vẫn chỉ rên rĩ mà không trả lời nó.....

“tao hỏi lần nữa!!!!!!”_ nó vẫn bình thản nói nhưng giọng nói đáng sợ hơn gấp ngàn lần: “bạn mày là ai?????”

“mày chết đi Hades!!!!!!”_ tên đó ngẩng đầu lên nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ nhếch mép nói.....

.....BÓP.....

nó cho tên đó một phá đá lật mặt, mồm ứa máu ra.....với khuôn mặt không chút cảm xúc nó lấy chân đặt lên mặt tên đó và nói:

“cho mày 3s để nói!!!!!!”

“.....”

“1!!!”

“.....”

“2!!!!”

“.....”

“3!!!!”

“.....”

“mày chết đi con!!!!!!”_ nó giờ cao chân và đập cho tên đó một phát thẳng mặt từ trên xuống.....không những thế nó lại tiếp tục đá, đập và người tên đó không thương tiếc.....tên đó rên lên đau đớn nhưng nó vẫn chưa dừng lại, vẫn tiếp tục đá, đập.....những ai đứng ngoài đều phải nổi da gà lên vì kinh hãi.....chỉ vài giây sau tên đó ngất đi, Pos và Joe lao vào cản nó lại không thì tên kia chết mất.....

“Hades thôi đi!!!! hấn sắp chết rồi!!!!!!”

“.....”_ nó chưa định dừng lại đâu nhưng vì Pos và Joe giữ quá chặt, lại thêm mấy đứa kia lao tới kéo thẳng chết tiệt kia ra nên nó mới ngừng lại.....

.....

nó ngồi xuống dựa người vào một chiếc xe máy, ngồi hai bên cạnh là Ath và Aph nhìn tên chết tiệt đó.....lúc này tên đó đã tỉnh lại, hấn nhìn thấy khuôn mặt nó mà rùng mình.....quả thật lời đồn về Hades của Hell đúng là không sai.....tàn nhẫn, vô tình.....nhìn nó bây giờ đáng sợ giống như vị thần tối cao cai quản nơi lửa thiêu địa ngục.....

Pos nắm tóc tên đó lên và hỏi:

“bạn mày là ai?????”

“.....”_ vẫn câm như hén.....

“tao không rảnh thời gian để chơi trò ngắt xiu với mày đâu!!!!!!”_ Pos trợn mắt lên nhìn tên đó và nói tiếp: “nếu không nói thì coi như không còn giá trị gì nữa!!!!!!”

“....hồ....hồ trắng.....!!!!!!”_ tên đó lên tiếng: “.....”

“hội của thằng Hải bạc chứ gì?????”_ nó phá lên cười một cách man rợ và nói: “bạn ruồi nặng như chúng mày mà cũng đòi đấu với Hell bạn tao ư????? chết là đáng lắm!!!!!!”

“Hell. ....Hell là cái thá gì chứ?????” _ tên đó vẫn nói cứng trong khi máu me be bét đầy người. ....

.....BÓP.....

Joe đá cho tên đó ngã người ra sau làm hấn ngất lịm luôn. ....biết được cái cần biết rồi thì nó chẳng thèm quan tâm tới cái gì hết, trèo lên xe và nói:

“đi thôi!!!!!! hôm nay thu hoạch đủ rồi!!!!!!”

.....BÓP.....

Pos đi tới và đâm cho nó một cái khá mạnh vào mặt. ....

“.....”

“mày kiểm soát mình một chút đi!!!!!!” _ anh nhìn nó gần giọng lên nói: “đừng có hứng lên là đánh chết người chứ!!!!!!”

“anh Pos!!!!!!” _ Ath nhô người lên nhìn nó và Pos nói: “sao lại. ....”

“.....” _ nó nhận cú đâm của Pos mà không thèm tránh. ....sau đó chỉ cười nhún vai nói: “tao thích thế!!!!!!”

rồi nó vít ga lên chạy thẳng về khu tập trung lúc này, Pos không thể làm được gì hơn ngoài việc thở dài, anh không chịu được khi nhìn thấy khuôn mặt bất cần đời của nó, nhưng biết sao hơn, nó là Hades mà. ....đến Ze còn chẳng muốn ngăn nó thì làm sao anh ngăn được. ....nó tới nơi phải một lúc sau thì lũ kia mới đuổi kịp. ổn định lại nó nói:

“giờ biết bọn thằng Hải vẫn ở Cầu Giấy rồi!!!!!! mai tao sẽ lên kế hoạch cụ thể!!!!!! đập tan cái hội Hồ Trắng của nó!!!!!! san bằng hết!!!!!!”

“tao sẽ cho người dò tìm nơi bọn nó tập trung!!!!!!” _ Joe lên tiếng nói. ....

“mày phải cẩn thận!!!!!!” _ nó nhắc nhở: “tìm hiểu xem dân số bọn nó tới đâu!!!!!! mối quan hệ ở Hà Nội này thế nào!!!!!! và kiểm tra cả khu vực Hải Phòng nữa!!!!!!”

“được rồi!!!!!!” _ Pos gật đầu nói: “tao sẽ phụ trách con đường từ Hải Phòng lên Hà Nội!!!!!!”

“tôi ở khu vực nội thành!!!!!!” _ Hmer nói: “tìm hiểu quan hệ của bọn nó!!!!!!”

“tao sẽ đảm bảo an toàn cho cả hội!!!!!!” _ Hep nói và chỉ vào năm cô gái còn lại: “năm cô này cũng thế!!!!!! an ninh phải chắc chắn!!!!!!”

“coi như hôm nay xong!!!!!!” _ nó chống hai tay vào hông và nói: “giải tán!!!!!!”

hàng loạt tiếng khởi động máy và dần dần 10 chiếc xe cũng biến mất khỏi nơi tập trung, nó vươn vai một cái rồi lấy túi lấy xe đi về. ....trước khi về nhà nó phải tìm một chỗ để thay đồ và make lại khuôn mặt, xong xuôi nó đạp xe về nhà. ....

căn biệt thự to mà tối hun hút, nó chắc mẫm ba mẹ con đi nó ngủ rồi, phải gần 2h rồi chứ sớm sửa gì nữa đâu. ....nó nhẹ nhàng mở cửa vào nhà cất xe rồi lên phòng, đúng như nó nghĩ cả nhà đều đã say giấc nồng cả rồi. ....nó mò mẫm lên phòng đánh răng rửa mặt, tắm rửa và giặt đồ quần áo dính máu của tên chết tiệt lúc này. ....xong việc nó lên giường mà đánh một giấc ngon lành. ....

.....

vẫn như mọi ngày 4h là nó mở mắt, lại làm những việc như thường ngày và 5h là nó có mặt ngoài đường, như bình thường nó vào mua một chiếc bánh ngọt tại cửa hàng Sweet cake. .... vừa đạp xe vừa ăn bánh, nhưng lạ một điều là hôm nay nó đi thẳng tới trường luôn. ....thật sự mà nói thì giờ này trường làm gì đã mở cửa, may mà nó được bác bảo vệ sắm cho hẳn một chùm chìa khóa của trường. ....nói thế nào nhỉ, bác bảo vệ của trường là người thương nó nhất, quý nó nhất, ông coi nó như con đẻ của mình vậy, ông từng làm bảo vệ cho gia đình nó mà lại. ....ông hiểu nó lắm, nhìn nó bị hành hạ đối xử thậm tệ mà ông thương, thương lắm, luôn tạo điều kiện thuận lợi nhất cho nó khi tới trường. ....đó là lý do tại sao nó thường ra khỏi nhà lúc 5h, vì nó luôn có một nơi để đến mà. ....

lạch cạch mở cổng trường, nó vào khóa cổng lại rồi dắt xe vào nhà để xe. ....bác bảo vệ vẫn chưa tới, nó mở cửa phòng bảo vệ và vào trong ngủ thêm một giấc nữa, khi nào bác bảo vệ tới thì kiểu gì cũng đánh thức nó dậy thôi mà. ....

CẠCH. ....CẠCH. ....CẠCH. ....

nghe thấy tiếng động nó liền mở mắt ra, trước mắt nó không ai khác chính là bác bảo vệ già. ....

“bác Huân?????”

“bác làm ồn khiến cháu tỉnh giấc phải không?????”

“uhm không ạ!!!!!!”_ nó dụi mắt ngồi dậy nhìn bác Huân và nói: “mà mấy giờ rồi bác nhỉ???”

“mới 6h hơn thôi!!!!!!”_ bác Huân mở các cửa của phòng bảo vệ ra cho nắng chiếu vào phòng, vừa làm bác vừa nói: “cháu ngủ thêm một giấc nữa đi!!!!!!”

“không cần bác ạ!!!!!!”_ nó vươn vai nói: “cháu phải vào thư viện một lát đã!!!!!!”

“ừ!!!!!! hình như thư viện mở rồi đấy!!!!!!”_ bác cười nhẹ nhìn nó nói. ....

“vâng ạ!!!!!!”_ nó đứng dậy cầm theo cặp và nói với bác: “vậy cháu vào thư viện đây!!!!!!”

“ừ!!!!!!”_ bác xoa đầu nó như xoa đầu con gái cưng của mình và mỉm cười nói: “cháu phải chăm sóc bản thân mình nữa đấy nhé!!!!!!”

“hì!!!!!!”_ nó nhoèn miệng cười nhìn bác nói: “cháu nghe mà!!!!!!”

nói xong thì nó chào bác Huân và đi vào thư viện, chỗ ngồi ấy nó tiến tới, đặt cặp xuống và nó đi tìm một cuốn sách, nó không chủ định tìm sách gì mà chỉ đi tìm và nhìn xem có cuốn nào nó có thể đọc được hay không. .... và nó dừng lại ở kệ sách “truyện”, từ 5 năm trước đến giờ nó chưa từng cầm lên đọc một cuốn truyện nào, nhưng hôm nay có cái gì đó thôi thúc nó cầm một cuốn lên đọc. không biết là ngẫu nhiên hay sắp đặt của số phận mà nó lấy ngay cuốn “truyện cổ Grim”, cầm cuốn truyện cổ tích trên tay tự nhiên nó nghĩ tới hắc, con người có cái biệt danh Prince. .... nó lắc lắc cái đầu rồi trở về chỗ ngồi của mình. .... nó giờ từng trang truyện, đọc hết các truyện trong đó, nhưng duy chỉ có một truyện nó không đọc, đó chính là truyện “cô bé lọ lem”, nó thấy câu truyện đó thật giả dối, phi thực tế và hoàn toàn ngớ ngẩn. ....

“sao tất cả các câu truyện cổ tích đều có cái kết có hậu nhỉ?????”_ nó tự mình hỏi mình. ....

“truyện cổ tích đương nhiên kết thúc có hậu rồi!!!!!!”_ một giọng nói của nam trầm ấm vang lên trước mặt nó. ....

nó ngẩng mặt lên nhìn. .... là hắc, hắc đang đứng đó cười với nó, một nụ cười ấm áp nó đã nhìn thấy khi lần đầu gặp hắc. ....

“ngớ ngẩn!!!!!!”_ nó lại cúi xuống nhìn vào trang sách nói: “tác giả này chắc phải có cuộc sống không trọn vẹn thì mới viết được những câu truyện có hậu như thế này!!!!!!”

“tại sao?????”_ hắc ngồi xuống hỏi nó ra vẻ thắc mắc. ....

“không phải sao?????”_ nó nhún vai nhìn hắc nói: “càng thiếu thì càng sâu sắc mà!!!!!!”

“còn cậu thì sao?????”_ hắc nhìn thẳng vào mắt nó hỏi không chút ngại ngùng: “thiếu nhưng có sâu sắc không?????”

“.....”_ nó nín thinh, câu hỏi của hắc quả thật sâu sắc, hắc hỏi cứ như là hiểu rõ về cuộc đời nó vậy. .... nó nhìn hắc chằm chằm như thăm dò. ....

“sao thế????? mặt tớ dính gì à?????”_ hắc cười nhìn nó hỏi tiếp. ....

“không!!!!!!”_ nó lắc đầu rồi nói: “đang nhìn xem cậu có ý gì khi hỏi câu đó!!!!!!”

“vậy sao?????”_ hắc bật cười vì thấy nó thật thà quá: “thế cậu thấy gì?????”

“thấy cái mặt cậu thôi!!!!!!”_ nó nhún vai nói. ....

“hìhìhìhì!!!!!!”_ hắc bật cười lần nữa nói: “đĩ nhiên rồi!!!!!! tớ làm gì có ý gì!!!!!!”

“chẳng biết thế nào được!!!!!!”_ nó nhún vai nói: “con trai thẳng nào chả như thẳng nào!!!!!!”

“tớ nói trước rồi đấy!!!!!!”_ hắc nghiêm túc lại: “tớ chẳng đùa giỡn hay trêu chọc gì cậu đâu!!!!!! đừng hiểu lầm!!!!!!”

“vậy chứ cậu nói thích tôi là thật à?????”_ nó cười khềnh nhìn hắc hỏi. ....

hắc chẳng thể trả lời được vì mặt hắc bây giờ đỏ như một trái cà chua chín, tim đập thình thịch trong lồng ngực. .... tự nhiên Prince của trường lại cả lăm trước mặt nó. ....

“th. .... thật. ....!!!!!!”

“nhưng tôi không thích cậu!!!!!!”_ nó buông ngay một câu lạnh lùng hết sức: “thế nên đừng kiếm cớ bắt chuyện với tôi như thế này!!!!!!”

“.....”_ hắc cụt hứng luôn. .... chẳng hiểu nó ăn gì mà hay dội nước lạnh vào người ta thế không biết. .... cho lên mây giờ lại đẩy xuống bùn thế này. .... yêu con này đúng là khổ mà. ....

“sao thế?????”_ nó nhìn hắc thắc mắc hỏi. ....

“không làm được!!!!!!” _ hần cười nhìn nó nói tiếp: “chỉ cần nhìn thấy cậu là tớ không thể không lại gần và nói chuyện được!!!!!!!!”

“buồn cười thật!!!!!!” _ nó cười khềnh quay nhìn hần nói: “điều gì khiến cậu có thể nói được như vậy????? cậu nói thích tôi trong khi mới gặp tôi ngày hôm qua????? chuyện này kể ra gây cười đấy!!!!!!!!”

“tại sao thế????” _ hần một lần nữa nhìn thẳng vào mắt nó và hỏi: “tại sao không chấp nhận tình cảm của tớ?????”

nó quay đi, không hiểu sao lại như vậy nhưng tự nhiên nó có cảm giác sợ, nó sợ đôi mắt của hần, đôi mắt giống y chang nó mà nhìn thẳng vào nó, nó nhìn thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt ấy, nó thật sự thật sự không dám đối diện với chính bản thân mình. ....hình ảnh con bé xấu xí, cục cằn, nhu nhược mà nó đang khoác trên mình làm chính nó muốn chối bỏ. ....

“tôi không tin!!!!!!!!” _ nó nói: “sao tôi biết được thứ tình cảm của cậu nó giả dối hay là thật chứ?????”

“cậu luôn nghi ngờ người khác như vậy sao?????” _ hần nhũu mày nhìn nó hỏi. ....hần biết nó đang tránh nhìn vào đôi mắt hần. ....

“niềm tin nó xa xỉ lắm!!!!!!!!” _ nó cười chua chát nói: “một khi đã làm mất thì không bao giờ lấy lại được!!!!!! còn nghi ngờ. ....nó là bản năng của con người rồi!!!!!!!!” hần yên lặng nhìn nó, nghe nó nói vậy hần xót xa lắm, hần muốn ôm nó vào trong lòng mình, muốn che chở cho nó, muốn nó tin hần. ....nhưng có cái gì đó ngăn hần lại, hần không thể đến bên ngồi cạnh nó, chỉ có thể nhìn nó thế này thôi sao???? .....khi chưa biết nó, hần chỉ là một con người không nghĩ đến người khác, quen đón nhận những tin tưởng từ người khác, răm rắp làm theo những gì gia đình nói. ....nhưng từ hôm qua tới giờ, lần đầu tiên hần cãi lại cha mẹ về chuyện tình cảm của mình, lần đầu tiên hần tự quyết định làm việc hần muốn làm, lần đầu tiên hần mong chờ một con người tin tưởng mình, cũng là lần đầu tiên hần nghĩ đến một người con gái và yêu người đó. ....nó vô tình thay đổi hần nhưng hần lại chưa làm gì để thay đổi nó, phải chăng nó thật sự không có chút tình cảm nào với hần??????

“có thể cho tớ một cơ hội không?????” _ hần nhìn nó hỏi giọng như nhe nhặn lại vậy. ....

“cơ hội?????” _ nó quay nhìn hần. ....một lần nữa nó cười hần: “cậu nghĩ tôi cho được thứ ấy ư?????”

bỗng nhiên hần nhòm người dậy và đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ. ....nó bất ngờ, phải mất 10s nó mới trấn tĩnh lại dùng hai tay đẩy hần ra và tát cho hần một cái đau điếng. ....nó dùng tay lau vệt lên môi mình quát hần:

“cậu làm cái trò gì thế hả?????”

“.....” _ hần yên lặng. ....chính hần cũng không hiểu nổi mình nữa. ....lần đầu tiên hần bị mất kiểm soát mình như thế. ....

“đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa!!!!!!!!” _ nó đứng dậy xách cặp cùng với cuốn truyện lên và nhìn hần bằng ánh mắt khinh thường nói: “tôi không muốn nhìn thấy cậu!!!!!!!!”

nói xong nó bỏ đi để lại hần đứng nguyên ở đó, đến khi bóng nó khuất hần thì hần mới ngồi xuống, hai tay đấm mạnh xuống bàn, má phải của hần đỏ ửng lên sau cái tát, hần gục đầu xuống và tự trách mình:

<”mình sao thế này????? sao lại hành động mất kiểm soát như thế chứ???? cô ấy vừa nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường!!!!!!!! mình phải làm sao bây giờ?????”>

tuy là sáng sớm nhưng ở thư viện cũng có kha khá người, may sao chỗ nó và hần ngồi thì khuất hần nên không ai nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. ....thực ra là có, nhưng hai nhân vật này lại là đồng bọn với hần nên không vấn đề. ....thấy hần gục mặt xuống bàn liền tiến lại gần:

“mày trông thế mà liều ghê nhỉ?????” _ tiếng của Tuấn vang lên đằng sau hần làm hần giật mình. ....

không chỉ Tuấn mà còn có cả Hần nữa. ....

“hai người thấy rồi à?????” _ hần mặt méo xệch hỏi.

“từ đầu tới cuối” _ Hần cười lên tiếng nói.

“chắc!!!!” _ hần tặc lưỡi nói: “giờ phải làm sao đây?????”

“sao là sao?????” _ Hần ngồi xuống chỗ nó vừa ngồi và nhìn hần hỏi: “mới bị nói vậy đã nhụt chí rồi à???? hay vì hôn được nó rồi nên thôi?????”

“ai bảo thế?????” _ hần gất lên nói. ....

“mày cứ bình tĩnh!!!!!!” _ Tuấn ngồi xuống khoác vai hần cười nói: “rồi đâu sẽ có đó!!!!!!”

“mày nói nghe dễ lắm ý!!!!!!” _ hần gạt tay thẳng bạn ra nói. ....

“vớ nó thì cậu cần phải kiên trì!!!!!!” _ Hần cười cười rồi nói: “hoi mặt dày một chút!!!!!!”

“là sao?????” _ hần hỏi lại. ....đầu óc giờ có nghĩ được gì nữa đâu. ....

“thì nó bảo làm gì thì cậu làm ngược lại!!!!!!”_ Hân giải thích: “ví dụ như vừa nãy, nó bảo không muốn nhìn mặt cậu thì cậu cứ trườn mặt ra cho nó nhìn!!!!!! thế thôi!!!!!!”

“ờ hiểu rồi!!!!!!”_ hân gật gù nói. ...

“nhưng phải cẩn thận mới được!!!!!!”_ Tuấn lên tiếng nhắc nhở hân: “nếu mày công khai theo đuổi cô ấy kiểu gì cũng có chuyện xảy ra đấy!!!!!!”

“tao biết thế!!!!!!”_ hân thờ dãi nói: “vậy nên mới phải đến sớm để gặp ở thư viện đây này!!!!!!”

“nếu tôi có thời gian thì tới nhà hàng nơi nó làm ấy!!!!!!”_ Hân đề xuất ý kiến: “cũng gần nhà cậu lắm đấy!!!!!!”

“nhà hàng nào?????”_ hân tò mò hỏi. ....

“Cherry!!!!!!”_ Hân nói rồi hỏi luôn: “cậu biết không?????”

“có!!!!!!”_ hân gật đầu nói: “đúng là gần nhà tớ!!!!!!”

“cô ấy làm gì ở đó?????”_ Tuấn nhìn Hân thắc mắc....

“nhân viên pha chế rượu!!!!!!”_ Hân cười tươi nói: “nó là một trong 3 người pha rượu giỏi nhất ở đó!!!!!!”

“vậy sao?????”_ hân ngạc nhiên nhìn Hân hỏi lại ...

“ừ!!!!!!”_ Hân gật đầu rồi kể: “nó thích pha rượu từ bé rồi!!!!!! với lại dưới nhà nó có hẳn một kho rượu do bố nó tìm tòi về!!!!!! tóm lại cái gì liên quan tới rượu là nó sành nhất!!!!!!”

“hay vậy!!!!!!”_ Tuấn sáng mắt lên nhìn hân nói: “hôm nào tới đó thử đi!!!!!!”

Ba người họ nói chuyện một lúc tới khi trống thì lên lớp. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

ngày học hôm nay chẳng có gì đặc biệt, những chuyện thường ngày vẫn xảy ra đều đều, có khác thì chỉ khác có việc con Trân và Hân cãi nhau một trận vì Hân cứ bám lấy hân không chịu rời. ....hân thì đứng ngoài nhìn và cười thôi. ....nó thì chăm chú quan sát Hân, nó cảm ơn trời vì Hân không còn là cô tiểu thư chỉ giỏi võ mềm mại mà còn giỏi cả võ “chân tay” nữa.

chỉ có một điều lạ nơi tâm trí nó mà thôi, sau việc hân bắt nạt hôn nó thì bắt đầu từ đó nó có vẻ chú ý hơn tới hân. ....tuy nhìn hân nó chẳng có cảm xúc nào cả nhưng ở đâu đó trong tâm trí nó vẫn có một khoảng trống nho nhỏ dành cho hân. ....

.....

tới đến, nó vẫn đang làm công việc thường ngày của mình thì bất chợt có tiếng gọi:

“cho một Cabaret Cocktail và một Whisky pha Vodka!!!!!!”

“ò vâng!!!!!!”_ nó theo phản xạ trả lời trước rồi mới nhìn mặt khách hàng. ....nó xém ngất khi nhìn thấy hân. ....và shok hơn nữa là Hmer đang ngồi bên cạnh hân. ....

nó đứng đó nhìn cả hai không chớp mắt. ....ngạc nhiên quá mà. ....hân làm động tác huơ tay trước mắt nó làm nó giật mình giật lên:

“làm. .... làm gì đó hả?????”

“không có gì!!!!!!”_ hân lại nở một nụ cười tươi sáng với nó và nói:

“tưởng gặp tớ mừng quá nên đứng đó ngắm!!!!!!”

“thần kinh!!!!!!”_ nó lăm lăm quay đi và bắt tay vào pha hai loại rượu có thể gọi là khá mạnh. ....

hắn thì ngồi vừa nói chuyện với Tuấn vừa nhìn quan sát nó.....một lúc sau nó quay ra với hai ly rượu trên tay, cả hai đều trong veo.....nó giờ một ly với miếng chanh ở trên lên và hỏi:

“Cabaret Cocktail?????”

“của tôi!!!!”_ Hmer giờ tay lên cười nói....

“.....”_ nó đặt ly rượu xuống rồi ngay lập tức quay sang hắn hỏi: “cậu uống Whicky pha Vodka sao????”

“ừ!!!!”_ hắn vừa cười vừa gật đầu trả lời....

“.....”_ nó chỉ gật gật cái đầu rồi đặt ly rượu của hắn xuống không nói gì nữa.....

nó thấy Hmer nhấp một ngụm rượu rồi cười nói nói gì đó với hắn, hắn tỏ thái độ ngạc nhiên rồi quay nhìn nó, thấy nó cũng đang nhìn về phía hắn thì ngay lập tức hắn cười ngay.....nhưng nó chẳng thèm tỏ thái độ gì hết, khuôn mặt cứ bơ bơ như thế nhìn lại.....nó đang thắc mắc tại sao hắn lại có mặt ở đây, và quan trọng hơn tại sao Hmer lại đi cùng với hắn???????

“uống thử đi Hương!!!!!!”_ tự nhiên thấy nó giờ ra trước mặt nó một ly rượu nhỏ và nói: “loại này mới!!!! con thử rồi cho thầy vài ý kiến!!!!!!”

“xanh quá!!!!!!”_ nó đỡ lấy ly rượu và nói: “thầy mới nghĩ ra phải không ạ?????”

“con cứ uống thử đi đã!!!!!!”_ thầy nó cười với nó và nói: “cảm nhận xem mùi vị của nó như thế nào?????”

nó nâng ly rượu lên và nhấp một ngụm nhỏ.....đầu lưỡi nó bỗng nhiên cảm thấy một vị ngọt rất lạ sau đó là mùi thơm của một loại rượu quả, vào tới trong cổ họng thì cảm thấy hơi chán chất rồi lại cay và một lúc sau lại ngọt đậm.....mùi thơm của rượu quả lan tỏa khắp cơ thể làm nó cảm thấy rất yên bình.....tự nhiên trong tâm trí nó lại hiện lên hình ảnh của hắn đang cười.....giật mình mở mắt ra nó liền hỏi thầy luôn:

“cái này là thầy nghĩ ra ạ?????”

“con cảm thấy thế nào?????”_ thầy nó hỏi lại nó luôn chứ không trả lời..

“dạ giống dư vị của tình yêu vậy!!!!!!”_ nó nhận xét: “ngọt có, chất có, cay có, cả hương hạnh phúc nữa!!!!!! làm cho ta cảm thấy khá bình yên!!!!!!”

“nếu như còn cảm nhận được như vậy thì tình yêu vẫn chưa chết trong con đâu!!!!!!”_ Thầy nó xoa đầu nó mỉm cười nói tiếp: “nếu như có cơ hội thì hãy nắm bắt lấy nó nghe chưa?????”

“thầy?????”_ nó chẳng hiểu thầy nó nói gì cả.....

“con biết vì sao ta cho con uống thử không?????”_ thầy nó vừa pha rượu cho khách vừa hỏi nó....

“.....”_ nó chỉ lắc đầu không nói gì cả.....

“vì người sáng tạo ra loại rượu này muốn lấy tên con đặt cho nó!!!!!!”_ thầy rót rượu ra ly và nói: “con hiểu chưa?????”

“người sáng tạo ra loại rượu này muốn lấy tên con đặt cho nó sao?????”_ nó càng thắc mắc hơn: “chứ không phải thầy nghĩ ra ạ?????”

“không phải thầy!!!!!!”_ thầy nó lắc đầu nói: “là một người khác!!!!!!”

“ai ạ?????”_ nó tò mò hỏi luôn....

“cậu ấy nói khi uống con sẽ biết!!!!!!”_ Thầy nó nhìn nó có vẻ ngạc nhiên hỏi lại: “con vẫn chưa biết là ai sao?????”

“tóc tên đó có màu đen phải không thầy?????”_ nó nghĩ ngay đến hắn vì hình ảnh cuối cùng nó nhìn thầy khi thưởng thức ly rượu chính là cái mặt của hắn.....

“không phải!!!!!!”_ thầy nó lắc đầu nói: “tóc cậu ấy màu hung, nhìn giống như người nước ngoài!!!!!!”_ tự nhiên mặt nó tối sầm lại.....nó nhìn xung quanh khắp Bar để tìm kiếm ai đó nhưng hình như không thấy.....nó lại quay sang hỏi thầy nó:

“thầy gặp cậu ta lúc nào ạ?????”

“tối hôm qua!!!!!!”_ thầy nó vừa lắc rượu vừa trả lời: “con về một lúc thì cậu ta tới và xin ta cho tự làm một loại rượu!!!!!! ta còn tưởng đó là người đang theo đuổi con chứ?????”

“con không nghĩ thế!!!!!!”_ nó cười gượng nói.....

“thôi tập trung làm việc đi nhóc!!!!!!”_ thầy nó mỉm cười gõ đầu nó nói: “rồi con sẽ gặp thôi mà!!!! suy nghĩ làm gì cho mệt!!!!!!”

“thầy đừng lấy tên con đặt cho loại rượu đó!!!!!!”_ nó vừa thao tác pha rượu theo bảng menu vừa nói với thầy nó.....

“hả???? sao thế????”_ thầy nó ngạc nhiên hỏi lại. ....

“con thấy cái tên Money hợp hơn!!!!!!”_ nó vẫn vậy mà trả lời: “hợp cả người lẫn rượu!!!!!!”

thầy không hiểu lắm nhưng nhìn hàng động và thái độ của nó thì ông chỉ thở dài, thầy nó tôn trọng theo quyết định của nó đặt cho loại rượu đó là Money. ....

bỗng nhiên trên sàn DJ nhạc rộn lên âm âm làm nó giật mình ngược mắt lên nhìn. .... shock lần nữa, nó thấy hần và Hmer đang nhảy nhót trên sàn, hình như còn đang hát nữa. .... bỗng một DJ chạy tới chỗ nó nói:

“em ra chỉnh nhạc cho anh một lúc với!!!!!! anh có việc gấp!!!!!!”

“nhưng em đang pha rượu mà!!!!!!”_ nó nhăn nhó nói: “ờ đây có mỗi ba người, em đi thì thầy và chị kham thể nào được!!!!!!”

“giúp anh đi mà!!!!!!”_ anh chàng nấn nỉ nó: “muốn gì anh chiều hết!!!!!!”

“anh nhớ đó!!!!!!”_ nó gờm gờm nhìn anh chàng nói: “chỉ nửa tiếng thôi đấy!!!!!! anh làm gì làm nhanh nhanh lên!!!!!!”

“yêu bé Hương nhất!!!!!!”_ anh chàng nhảy cẫng lên rồi chạy mất hút. ....

nó thở dài lấy cái mũ phốt đội vào cộng thêm cái kính to dùng màu nâu nữa, quan trọng hơn cả chính là phải thay quần áo đi, bộ dạng xấu xí được thay bằng hình ảnh của một anh chàng Style bụi bặm. .... nó bước lên vị trí DJ và bắt đầu chỉnh nhạc, thỉnh thoảng thì đệm vào câu hát của hần và Hmer để thêm phần đặc sắc. .... chính nó phải công nhận rằng hai tên kia giỏi thật, vừa nhảy vừa hát mà không biết mệt gì cả. ....

còn hần và Tuấn tự nhiên thấy nhạc DJ khác hẳn lúc nãy thì quay lại nhìn thử xem, hần không nhận ra là nó nữa mà cứ tưởng là một thằng con trai. .... còn Tuấn khi nhìn thấy nó thì giật mình, Tuấn nghĩ đó chính là Hades. ....

<”thì ra Hades làm DJ ở đây!!!!!!”>_ Tuấn nghĩ khi nhìn thấy nó như vậy. ....

nhưng công nhận nó chỉnh nhạc rất hay, đệm lời cũng tinh tế nữa. .... khách hàng ngày càng đông hơn. .... nửa tiếng sau tên kia mới ló mặt vào, nó ngay lập tức chuyển đổi vị trí. .... nó chạy vào thay quần áo và trở lại đáng về ban đầu. ....

vừa thấy nó bước ra từ cánh cửa cạnh quầy rượu hần liền hỏi luôn:

“ê cậu đi đâu về đấy?????”

“đi đâu kệ tôi!!!!!!”_ nó khó chịu nhìn hần hần học nói: “hỏi linh tinh vớ vẩn!!!!!!”

“sao cậu không làm bạn với Hân?????”_ Tuấn tự nhiên lên tiếng hỏi nó. ....

“Hân?????”_ nó ngạc nhiên nhìn Tuấn hỏi lại: “cậu quen cô ấy?????”

“he he!!!! tôi là bạn trai của Hân mà!!!!!!”_ Tuấn cười cười nói. ....

nó shock tiếp lần nữa. .... chưa từng nghĩ Hmer của Hell lại là bạn trai của cô bạn thân nó. .... như vậy nghĩa là có thể tên này học cùng trường với nó. ....

“Tuấn là bạn thân của tớ đấy!!!!!!”_ hần vỗ vai Tuấn giới thiệu với nó: “học lớp 12A6!!!!!! ngay dưới lớp mình!!!!!!”

“.....”_ nó nhìn Tuấn ngạc nhiên, trong đầu nghĩ: <”ra Hmer tên thật là Tuấn!!!!!! học cùng trường mà mình không biết!!!!!! phải cẩn thận rồi!!!!!!”> bỗng nhiên có tiếng thầy nó gọi:

“Hương ơi lại giúp thầy chút nào con!!!!!!”

“ạ!!!!!!”_ nó nói rồi chạy ra chỗ thầy nó. ....

loay hoay giúp thầy một lúc thì nó có điện thoại, là di nó gọi:

“a lô?????”

“.....”

“vâng con xuống ngay ạ!!!!!!”_ nó gật đầu lia lịa khi nghe điện thoại. ....

cắt điện thoại đi nó chạy một mạch hướng ra cửa Bar, nhưng tự nhiên bị giữ khựng tay lại, bất ngờ nó quay lại thì thấy hần đang giữ tay mình. .... hần hỏi:

“đi đâu thế????”

“buông ra!!!!” _ nó hất tay hất ra khó chịu nói: “đi đâu kệ tôi!!!!”

nói rồi nó chạy một mạch biến mất khỏi Bar luôn trong ánh mắt khó hiểu lẫn khó chịu của hắn. .... Tuấn vỗ vai hắn nói:

“mày bị ghét thật rồi!!!!!!”

“không sao!!!!!!” _ hắn uống cạn ly rượu nói: “tao sẽ làm cho cô ấy nghĩ khác về tao!!!!!!”

“cần gì cứ bảo tao!!!!!!” _ Tuấn vỗ ngực tự đắc nói: “tao sẽ giúp đỡ nhiệt tình luôn!!!!!!”

hắn bật cười vì thằng bạn thân, đúng là chỉ có Tuấn là người hiểu hắn nhất thôi. ....

còn nó thì chạy như bay xuống tầng một để gặp dì ghê nó, trong điện thoại dì nó bảo phải xuống ngay giúp bà lấy cái hộp đồng. .... .tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng nó vẫn phải nhanh chóng xuống hiện diện. ....

thấy dì nó đang ngồi ăn tối với vài vị khách trông khá lịch lãm, mà hình như có cả người nước ngoài thì phải. .... chỉ cần nhìn là nó hiểu ngay liền cất chiếc mắt kính to dùng thay vào đó là đôi kính không cọng. ....chỉ cần thay kính thôi trông nó cũng đủ khác hẳn con nhỏ xấu xí ở trường rồi (bảo sao khi nó làm rơi kính thì hắn lại phải lòng luôn) .....nó tươi cười đến bên dì nó lịch sự nói:

“dạ mẹ gọi con????” (nó buộc phải gọi bà bằng mẹ khi gặp khách hàng của bà)

“Hương xuống rồi đấy à????” _ bà ngẩng đầu nhìn nó nói với giọng ngọt ngào vô cùng: “lại đây ta giới thiệu nào!!!!!!”

nó nghe bà nói thì rợn hết cả gai ốc, đúng là người hai mặt lúc thì đánh đập **** mắng nó như đúng rồi, còn khi có việc cần đến thì ngọt ngào thế không biết. ....

bà đứng dậy bên cạnh nó và nhìn những vị khách cũng vừa đứng lên nói:

“giới thiệu với các vị đây là cô con gái yêu quý của tôi!!!!!! cũng là người một mình quản lý nhà hàng này trong khi vẫn đang ngồi ghế nhà trường!!!!!!”

nó để ý có một người làm phiên dịch cho những người nước ngoài, hình như là tiếng Pháp thì phải. ....

“ồ!!!!!!” _ họ ồ lên thán phục khi nghe bà nói. ....

“còn Hương!!!!!!” _ bà quay sang nó cười và giới thiệu tiếp: “đây là đối tác bên tập đoàn Hoàng Khánh!!!!!! chúng ta đang hợp tác để khai thác thị trường thương mại tại Pháp!!!!!!” nó mỉm cười cúi đầu ra về chào rồi bắt tay từng người nói:

“cháu là Dương Mỹ Nguyệt Hương!!!!!! hân hạnh được biết các chú ạ!!!!!!”

“đúng là con của chủ tịch!!!!!! thật là giỏi giang!!!!!!” _ một người đàn ông trông có vẻ là người Việt Nam bắt tay nó tán thưởng. ....

sau màn chào hỏi thì nó ngồi xuống và bắt đầu công cuộc tìm kiếm hộp đồng cho bà mẹ ghê. ....

“vậy là mọi người mới từ Pháp qua đây à????” _ nó mở đầu câu truyện. ....

“phải!!!!!!” _ người đàn ông VN nói: “chúng tôi mới tới VN!!!!!! vì là một đối tác tiềm năng nên chúng tôi muốn tìm hiểu thêm về tập đoàn của cô Thuyền đây!!!!!!”

<’hay lắm!!!! vào thẳng vấn đề luôn à???? đỡ tốn công mình gọi chuyện!!!!!’> _ nó nghĩ rồi nói: “nếu không tiện về ngôn ngữ thì cháu có thể nói bằng tiếng Pháp cho hiểu khách được không à????”

“cháu biết nói tiếng Pháp sao????” _ người đàn ông đó ngạc nhiên hỏi lại nó. ....

“ồ vâng!!!!!!” _ bà Thuyền chen vào câu chuyện: “cháu nó có thể nói thông thạo tiếng Pháp và một số thứ tiếng khác nữa!!!!!!”

“đúng là con gái của tổng giám đốc Thuyền!!!!!!” _ người đàn ông khen ngợi: “thật là đa tài!!!!”

Bà Thuyền nghe khen như vậy ngoài mặt thì cười tươi như hoa nhưng bên trong lại **** nó một cách thậm tệ. ....vì nó có phải con gái bà đâu, con gái của bà ta đâu được như nó, hình thức có thể hơn nhưng trí thông minh thì chẳng đứa nào có thể bằng nó để giúp đỡ bà ta trong công việc của công ty cả. ....nó được thừa hưởng gen tốt của bố nó mà. ....chính vì thế mà bà ta ngày càng ghét nó hơn, ghét cay ghét đắng, bà chỉ muốn làm cách nào để tống khứ nó ra khỏi căn nhà của bà (nhà của nó chứ). ....

tiện nói luôn, nó có thể không là con người nổi bật ở trường hay bất cứ nơi đâu nhưng chỉ số IQ của nó lại là niềm mơ ước của bao nhiêu người (giải thích cho việc nó không bao giờ chịu ngồi nghe giảng), chính vì vậy nên nó học rất nhanh và là trợ thủ đắc lực cho mẹ kế nó trong việc điều hành tập đoàn Dương Khang. ....

thế là nó bắt đầu giao lưu bằng tiếng Pháp, bà Thuý không biết tiếng Pháp nên chỉ có thể ngồi nghe họ nói chuyện thôi, thỉnh thoảng mỉm cười khi thấy nó nói gì đố bằng tiếng Việt.....cuối cùng thì những người đàn ông Pháp đó cũng siêu theo những gì nó nói, đồng ý kí kết hợp đồng với công ty gia đình nó.....bà Thuý nghe thế mừng lắm, rồi bà ta hẹn thời gian kí rồi này nọ.....

nó mỉm cười nhìn họ nói (bằng tiếng Pháp):

>”đề chúc mừng mời ba vị lên trên tầng ba nơi cháu phụ trách trực tiếp!!!! cùng làm vài ly rượu có được không ạ?????”<

>”ô rất hân hạnh!!!!!!”<_ họ tươi cười đồng ý ngay.....

nó thì thầm với bà dì nó:

“con mời họ lên Bar!!!! đi cũng lên luôn nhé!!!!!! kéo gần khoảng cách thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn!!!!!!”

“ta biết rồi!!!!!!”_ dì nó gật đầu nói.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 8

rồi nó dẫn họ lên trên Bar, họ có vẻ thích thú lắm. nó đưa họ tới quầy pha rượu cho họ ngồi ở đó cùng với dì nó.....nó trở về vị trí phục vụ nhưng tự nhiên lại bị hấn kéo tay lại lần nữa:

“cậu vừa đi đâu về thế?????”

“buông ra!!!!!!”_ nó lại gạt tay hấn nhủ mày nói: “tôi đang bận!!!!!! đừng có làm phiền!!!!!!”

nói xong nó trở vào quầy pha rượu, hấn nhìn theo với ánh mắt khó hiểu, bao nhiêu câu hỏi vang lên trong đầu hấn: <”sao cô ấy lại đeo cái kính đó nhỉ???? những người cô ấy vừa đưa lên là ai???? và người phụ nữ kia.....sao quen quá?????”

“này Minh!!!!!!”_ Tuấn đẩy vai hấn và chỉ vào người phụ nữ đang ngồi nói chuyện với những vị khách của nó: “đó là mẹ kế của Hương đấy!!!!!!”

“hả?????”_ hấn sững sờ nhìn Tuấn hỏi lại: “là người phụ nữ đó ư?????”

“ừ!!!!!!”_ Tuấn gật đầu nói: “bà ta còn là tổng giám đốc của tập đoàn Dương Khang nữa đấy!!!!!!”

“tập đoàn Dương Khang?????”_ hấn nhủ mày suy nghĩ rồi nói: “bảo sao thấy quen quen!!!!!!”

“nhìn cô ấy kia!!!!!!”_ Tuấn chỉ về phía nó và nói.....

hấn quay nhìn.....ngạc nhiên.....sững sờ.....nó đang thực hiện Shaking (lắc bằng bình), bình lắc cứ đưa đi đưa lại trên đôi bàn tay nó, tung lên lại hạ xuống, quay tròn trên không, vòng qua sau lưng rồi nảy lên vai.....những động tác của nó không những thuần thục lại còn đẹp mắt nữa.....nó đang thu hút sự chú ý của mọi người về phía mình.....rót rượu xuống từng chiếc ly nhỏ đầy về phía ba vị khách và dì nó.....mọi người vỗ tay râm ran khen ngợi tài năng của nó.....

nó không muốn thực hiện Shaking trước đông người thế này đâu, chỉ vì muốn tăng thêm phần chắc chắn cho hợp đồng nên nó mới làm thôi.....hình như có hiệu quả thì phải, những vị khách hàng có vẻ ấn tượng về nó lắm, không những có tài ngoại giao mà còn pha rượu rất ngon nữa.....nó đứng đó nói chuyện để lại việc pha rượu phục vụ khách hàng cho thầy nó và một chị nữa.....

“giỏi thế nhỉ!!!!!!”_ Tuấn chống tay quan sát nó và phán: “vậy mà ở trường lại chẳng tý nổi bật gì cả!!!!!!”

“có lẽ ở trường và ở đây môi trường khác nhau nên cô ấy mới như thế!!!!!!”_ hấn nói mà mặt vẫn không rời nó, hấn thực sự ấn tượng về nó rồi đấy.....bây giờ hấn nghĩ rằng nếu không phải gặp nó nhờ tai nạn thì hấn cũng yêu nó vì cái tính chẳng giống ai của nó.....

“hôm nay quyết định đến đây đúng là chuẩn!!!!!!”_ Tuấn cười vỗ vai hấn nói: “nhỉ?????”

“ừ!!!!!!”_ hấn gật đầu mà mặt vẫn dán chặt vào nó.....mà nó có nhìn lại đâu cơ chứ.....

Tuấn thì chỉ biết lắc đầu cười mà thôi, chính cậu cũng không ngờ thằng bạn mình lại yêu say đắm như thế, rõ ràng chưa hiểu gì về nó thế mà vẫn yêu được.....pó tay.....

phải tới gần 8h thì khách của dì nó mới ra về, nó đi cùng dì nó để tiễn, nó bắt tay từng người một và nghe hứa hẹn đủ kiểu.....nào là mong gặp lại lần

sau, thật sự thích loại rượu nó pha, mong sẽ được nói chuyện với nó nhiều hơn.....nó chỉ biết cười cười xã giao.....

xong xuôi nó lại quay trở lại tầng 3, thấy nó đưa cho nó một ly cocktail màu hồng hồng cười nói:

“con làm tốt lắm!!!!!! uống đi cho thư giãn!!!!!!”

“con cảm ơn!!!!!!”_ nó đỡ lấy ly cocktail cười nói: “hôm nay đông khách thật thầy ạ!!!!!!”

thầy nó xoa đầu nó cười chẳng nói gì mà đi làm việc tiếp.....nó ngồi đó thưởng thức loại cocktail thầy nó làm riêng cho nó.....“cậu giỏi thật đấy!!!!!!”_ hấn lên tiếng nói làm nó giật bắn.....

“còn.....còn ở đây à?????”_ nó ngạc nhiên nhìn hấn hỏi.....

“hỏi cứ như cậu muốn đuổi tớ về ấy!!!!!!”_ hấn nhăn mặt nhìn nó nói.

“biết thế sao còn ở lại chi?????”_ nó thản nhiên nói.

“thích thì ở lại thôi!!!!!!”_ hấn nghe lời Hấn chơi bài ngang với nó: “ngoài cậu ra đâu ai cấm tớ ở lại đâu!!!!!!”

“chả liên quan!!!!!!”_ nó nhún vai tỉnh bơ nói không thèm nói chuyện với hấn nữa.

“mà sao lại đeo kính này?????”_ hấn kẻ chỉ vào mặt nó hỏi tiếp: “cái kính to đùng kia đâu roài?????”

“ý quên!!!!!!”_ nó sực nhớ vội vàng thay kính.....

“đeo kính đó trông khác hẳn”_ Tuấn thấy nó thay kính liền chen vào.

“liên quan gì tới cậu?????”_ nó hất mặt lên nói....

“thấy sao nói vậy thôi!!!!!!”_ Tuấn nhún vai nói....

“để khuôn mặt chân phương thì sẽ đẹp hơn đấy cô bé!!!!!!”_ một giọng nam trầm vang lên làm cả nó lẫn hấn cộng thêm Tuấn nữa đều phải quay lại.....

một tên con trai với mái tóc nâu sẫm giống nó đang ngồi uống rượu và nhìn nó cười....

“mà cô bé pha rượu ngon lắm!!!!!!”_ tên đó lại nói tiếp: “khá chuyên nghiệp đấy!!!!!!”

“quen à?????”_ hấn khều nó hỏi nhỏ....

“không!!!!!! lạ hoắc!!!!!!”_ nó vẫn nhìn anh chàng mà lắc đầu nguầy nguậy.....

“hay tới chỗ tôi làm đi!!!!!!”_ tên đó tiếp tục lên tiếng nhìn nó cười nói: “tôi trả lương cao hơn Cherry nhiều!!!!!!”

“sax!!!!!!”_ nó nản luôn.....tưởng gì hóa ra đang dụ dỗ nhân sự.....nhưng là quản lý của cái nhà hàng này nó đáp lại luôn: “trả lương cao hơn là bao nhiêu?????”

“.....”_ tên đó hơi bất ngờ.....chưa thấy con nhân viên nào hỏi tiền lương ở nơi khác ngay ở chỗ làm thế này.

“sao thế?????”_ nó ngay lập tức móc họng: “không nghĩ tôi hỏi câu đó đúng không?????”

“quả thật!!!!!!”_ tên đó gật đầu nói: “có vẻ cô bé đang cần tiền lắm thì phải!!!!!!”

“cũng không hẳn là thế!!!!!!”_ nó uống ly cocktail mà thầy nó đưa rồi nói tiếp: “tôi muốn xem xem quán bar nào có thể trả lương cho tôi cao hơn ở Cherry này!!!!!!”

“là.....”_ tên đó định nói gì đó thì bỗng nhiên có tiếng quát lớn.....

“Hương cho tao ly rượu nhanh!!!!!!”

nó giật mình quay lại, thì ra là con Trân, con nhỏ đang ngồi cạnh thằng nào đó mà nó cũng chả biết. nhưng nó cũng phải tiến lại gần chỗ con Trân sau khi nói với tên kia một câu:

“xin lỗi tôi có khách!!!!!!”

“cô bé cứ làm việc của mình đi!!!!!!”_ tên đó lại cười nói.....

rồi nó tiến lại gần chỗ con Trân và mỉm cười hỏi:

“em muốn uống loại gì????”

“Cherry!!!!” _ Trần nói cụt lủn. ....

“đợi một lát!!!!” _ nó thừa hiểu ý con Trần muốn gì. ....rồi nó quay sang chỗ thẳng đi cùng nó hỏi tiếp: “còn anh uống gì ạ????”

“Dry Martini!!!!” _ thẳng đó đáp cụt lủn y như con Trần luôn. ....

nó gạt nhẹ đầu rồi thao tác pha rượu. ....cái tên tóc màu nâu kia thì cứ vừa uống rượu vừa quan sát nó thực hiện những động tác pha rượu. ....

hắn ngồi đó nhìn tên kia có vẻ hần học, sao tên đó lại nhìn Cinderella của hắn như thế chứ, mà cái nhìn chăm chú ấy làm hắn khó chịu vô cùng. ....Tuần ngồi ngoài nhìn mà bật cười khanh khách. ....

thao tác xong nó đưa ra hai ly rượu một đồ tươi với một viên đường quanh miệng ly và một trong suốt với lát vỏ chanh vàng xoắn ốc trang trí. ....tên tóc nâu ngạc nhiên vô cùng, tuy chỉ nhìn thôi nhưng anh ta có thể biết được mùi vị của cả hai ly rượu thông qua thao tác nó làm. ....anh chàng không nghĩ rằng nó có thể pha chế rượu một cách chuyên nghiệp như thế ở độ tuổi quá trẻ. ....xong xuôi nó quay đi trở về với ly rượu của mình, hắn ngay lập tức hỏi luôn:

“mấy giờ cậu nghỉ????”

“làm gì????” _ nó nhấp ly rượu hỏi hắn về thờ ơ vô cùng ...

“thì để biết!!!!” _ hắn trả lời. ....

“12h!!!!” _ nó trả lời luôn cho gọn, lằng nhằng mất công nói nhiều, mà con Trần nhìn thấy có mà chết. ....

“sao muộn thế????” _ hắn sững sốt hỏi lại. ....

“liên quan gì cậu chứ????” _ nó nhún mày khó chịu nói. ....

“ừ thì. ....” _ hắn đang định nói tiếp thì tên tóc nâu vừa nẩy chen vào. ....

“cô bé cho anh một ly B52 đi!!!!”

“B52????” _ nó quay sang hỏi lại tên đó cho chắc: “có rum hay không rum????”

“tùy cô bé!!!!” _ tên đó nhún vai nói. ....

“được thôi!!!!” _ nó cũng nhún vai đứng dậy và pha tiếp loại B52. ....

loại rượu này nó cũng hay pha lắm vì rất thú vị. ....nó thường dùng loại ly Shooter hơn là ly Sherry để chế loại rượu B52 này. ....thao tác của nó quá chuẩn, nhìn ly B52 thật đẹp mắt với ba màu riêng biệt xếp lên nhau mà không có dấu hiệu pha hòa. cuối cùng là lớp rượu Grand Marnier trong suốt. ....nó đưa tới trước mặt tên tóc nâu cười nói:

“ly B52 của anh đã sẵn sàng!!!!”

“được chứ????” _ tên tóc nâu cầm một chiếc bật lửa trên tay và nhìn nó hỏi. ....

“tùy anh!!!!” _ nó nhún vai bình thản nói. ...

hắn ngồi ngoài quan sát mà điên hết cả tiết, sao nó cười với tên đó mà với hắn thì cứ cục cằn là sao?????.....

tên tóc nâu bật lửa rồi lướt nhẹ trên mặt ly rượu, một ngọn lửa xanh lam xuất hiện cháy lan bề mặt rượu Grand Marnier, nó nhìn với ánh mắt thích thú, dù xem nhiều nhưng với nó điều này vẫn gây ấn tượng. ....tên tóc nâu đó mỉm cười rồi thổi tắt ngọn lửa nhỏ màu xanh lam rồi nhìn nó nói:

“với độ tuổi của cô bé mà làm được loại này thì anh phục đấy!!!!!!”

“cũng đâu khó lắm!!!!” _ nó tỉnh bơ trả lời: “cẩn thận một chút là ok ngay!!!!!!”

“khi mới học loại này cô bé làm hỏng mấy lần????” _ tên đó hỏi tiếp...

“để xem nào!!!!!!” _ nó trầm tư suy nghĩ một hồi rồi quay sang hỏi thầy nó: “thầy ơi, khi học loại B52 này con làm hỏng mấy lần ạ?????”

“hình như 3 con ạ!!!!!!” _ ông thầy nó trả lời luôn chẳng thèm suy nghĩ gì sất. ....

“ờ đúng rồi!!!!” _ nó gạt đầu nhìn tên tóc nâu nói: “3 lần!!!!!!”

“.....”_ tên đó chỉ gật gật cái đầu rồi thường thức ly rượu của mình, trong đầu anh ta đang nghĩ: <”cô bé này giỏi thật!!!!!! bảo sao Cherry nổi tiếng vì những loại cocktail!!!!!”>

trong khi đó ở chỗ con Trần.....

“mày thấy thế nào????”_ con Trần hỏi thẳng ngồi bên cạnh một câu cụt lùn....

“mặt xấu nhưng đánh chuẩn đấy!!!!!!”_ thằng đó ngồi nhìn nó gật gù nói: “pha rượu cũng ngon!!!!!!”

“tao đưa mày tới đây không phải để uống rượu!!!!!!”_ Trần giật lấy ly rượu từ tay tên đó gần giọng nói: “đừng có quên nhiệm vụ của mày!!!!!!”

“được rồi!!!!!!”_ thằng đó giật lại ly rượu nói: “tôi uống để thêm nóng người thôi!!!!!! làm gì ghê thế!!!!!!”

“lúc nào đêm khuya nó với về!!!!!!”_ Trần bỏ qua cái lời của thằng đó rồi nói tiếp: “nó chỉ đi mỗi xe đạp thôi nên mày muốn làm gì thì làm!!!!!!”

“ngon rồi!!!!!!”_ thằng đó liếm mép nhìn nó và nói.....

rồi bất ngờ con Trần nhìn thấy hấn, hấn đang ngồi nói chuyện với Tuấn ngay bên cạnh chỗ nó đang đứng.....ngay lập tức con nhỏ rời khỏi chỗ của mình và tiến lại gần chỗ hấn đang ngồi.....

“đến lúc phải về rồi mày!!!!!!”_ Tuấn vừa nhìn thấy Trần một cái là ngay lập tức đẩy vai hấn nói....

“còn lâu!!!!!!”_ hấn không để ý chỉ biết trả lời Tuấn thôi: “12h cô ấy mới xong cơ mà!!!!!!”

“quay một góc 90 độ về bên phải!!!!!!”_ Tuấn hất mặt nói.....

“.....”_ chả hiểu gì sất hấn làm theo lời Tuấn, giật mình khi thấy Trần đang đi về phía hấn đang ngồi.....ngay lập tức hấn quay lại nói với Tuấn: “ờ về thôi!!!!!!”

“ê tở về đây!!!!!!”_ hấn nói vội với nó rồi rời khỏi quầy rượu.....nó hình như không để ý hay sao ấy nên chẳng phản ứng gì cả, hấn hơi thất vọng nhưng không sao, kiên trì thì có ngày sẽ thành công mà.....thế là hấn và Tuấn nhanh nhẹn rời khỏi đó, Trần thấy vậy liền chạy tới bắt chuyện nhưng bị Tuấn gạt ra bảo đang có chuyện gấp, con nhỏ đành ngậm ngùi đứng nhìn hai ông tướng đó đi khỏi.....rồi con Trần lại ngồi chỗ hấn vừa ngồi lớn tiếng gọi nó:

“này Hương!!!!!!” (ở nhà hàng con nhỏ không dám gọi nó là Cinderella vì mẹ nhỏ cấm)

“có chuyện gì????”_ nó ngay lập tức quay lại nhìn con nhỏ hỏi....

“vừa rồi Prince ngồi đây phải không????”_ con Trần hỏi dò ngay.....

“à ừ!!!!!!”_ nó gật đầu trả lời.....

“sao mày không nói cho tao biết????”_ nhỏ Trần trừng mắt nhìn nó hỏi.

“có hỏi đâu mà nói!!!!!!”_ nó tỉnh bơ trả lời: “nhưng tên đó về khi nào vậy?????”

“con ba ngo!!!!!!”_ Trần lăm lăm nhìn nó ***** thăm rồi hỏi lại ngay: “anh ấy uống gì?????”

“Whicky pha với Vodka!!!!!!”_ nó trả lời lại ngay.

“.....”_ Trần khẽ nhăn khuôn mặt lại nói: “cái đó mạnh quá!!!!!!”

không phải ai cũng uống được thứ mà hấn uống, hai loại rượu đã mạnh thì chớ lại còn pha với nhau, đứa nào non non mới biết uống rượu mà gặp phải loại này chỉ có đường say không về luôn.....con Trần cũng chẳng ngoại lệ gì, uống chẳng là bao chỉ được cái hay làm trò.....

nó thừa biết con Trần định làm gì khi hỏi hấn uống loại rượu nào, nhỏ định chơi qua cùng sở thích với chàng đề kéo gần khoảng cách đây mà.....có điều phá sản rồi.....con Trần chứ có phải nó đâu mà dám đụng tới loại rượu đó.....

“em không định về nhà sao????”_ nó nhìn con Trần hỏi: “đi có lẽ cũng về tới nhà rồi đấy!!!!!!”

“mẹ vừa mới ở đây à????”_ con Trần nghe thế liền hỏi lại ngay.....

“vừa uống ở đây cùng với vài người!!!!!!”_ nó trả lời: “đi đi một lúc thì em đến!!!!!!”

“vậy tao về đây!!!!!!”_ con Trần tỏ vẻ hơi khó chịu khi nghe nó nói tới việc mẹ nhỏ tới đây với khách.....

nói xong nhỏ đi thẳng để lại cái thằng đi cùng nhỏ ở lại uống rượu như đứng rồi.....nó cũng hơi thắc mắc nhưng chẳng liên quan gì nên nó hok để vào đầu.....

“này cô bé!!!!!!”_ tên tóc nâu khi nãy lại kêu gọi nó....

“anh muốn uống gì nữa????”_ nó quay đầu nhìn tên tóc nâu hỏi ngay.....

“à không!!!!!!”_ tên tóc nâu lắc đầu cười nói: “muốn nói chuyện với cô bé chút thôi!!!!”

“được thôi!!!!!!”_ nó nhún vai ngồi xuống trước mặt tên tóc nâu và nói: “tôi cũng đang rảnh!!!!!!”

“cô bé năm nay bao nhiêu tuổi thế????”_ tên tóc nâu nhìn nó hỏi....

“anh đoán thử xem tôi bao tuổi!!!!!!”_ nó hok trả lời mà hỏi liền lại....

“uhmm!!!!”_ tên tóc nâu đăm chiêu nhìn nó rồi nói: “chắc khoảng 17, 18t!!!!!!”

“chuẩn phết!!!!!!”_ nó vỗ tay nói: “chỉ 3 tháng 5 ngày nữa là tui tròn 18!!!!!!”

“3 tháng 5 ngày????”_ tên tóc nâu ngạc nhiên hỏi lại: “sao lại tính từng ngày như thế????”

“sở thích của tôi là vậy!!!!!!”_ nó nhún vai nói: “thời gian chẳng chờ ai cả!!!!!! phải đếm để còn biết mình đã sử dụng thời gian của mình như thế nào chứ!!!!!!!!”

“triết lý thế!!!!!!”_ tên tóc nâu bật cười nói: “nhìn y bà cụ non!!!!!!”

“cũng sắp thành bà cụ rồi còn gì!!!!!!”_ nó nói kiểu nửa đùa nửa thật: “81 rồi chứ có ít gì đâu!!!!!!!!”

“hahahaha!!!!!!”_ tên tóc nâu cười phá lên nói...

trong khi tên tóc nâu đó cười thì nó tranh thủ pha một ly rượu, loại rượu nó vừa nghĩ ra....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“uống thử đi!!!!”_ nó đưa ly rượu ra trước mặt tên tóc nâu và nói: “ly này tôi mời!!!!”

“đẹp nhĩ!!!!”_ cầm ly rượu lên ngang tầm mắt tên tóc nâu nói: “tên gì thế????”

“chưa nghĩ ra!!!!!!”_ nó nhún vai nói: “anh là vinh dự lắm mới được tui cho uống thử trước thầy đấy!!!!!!”

“ò vậy à!!!!!!”_ tên tóc nâu mỉm cười nói.....

rồi tên đó uống ly rượu mà nó vừa đưa, uống xong hần có vẻ ngạc nhiên lắm quay sang nó hỏi:

“ngon lắm!!!!!! sang chỗ anh làm đi!!!!!!”

“này!!!!!!”_ nó lừ mắt và nói: “tính sang đây dụ dỗ nhân sự à?????”

“coi là vậy đi!!!!!!”_ tên tóc nâu nhún vai cười nói.

“không!!!!!!”_ nó lắc đầu nói đúng một từ rồi đứng dậy....

“cô bé đi đâu vậy?????”_ tên tóc nâu thấy nó đứng dậy liền với người nắm lấy cánh tay nó hỏi....

“đi làm việc!!!!!!”_ nó gỡ tay mình ra rồi quay lại với công việc của mình....

tên tóc nâu đó cứ ngồi quan sát nó, thỉnh thoảng lại nhìn lên đồng hồ.....gần khuya rồi mà vẫn chưa thấy nó có dấu hiệu đi về trong khi cái chị làm cùng đã về từ nửa tiếng trước. hiện nó đang pha một loại rượu mới cho thầy nó thử, có vẻ ngay mai sẽ có trong bảng menu của nhà hàng.....

quay đi quay lại nó thấy tên tóc nâu vẫn ngồi đó, nó liền tiến lại gần hỏi:

“anh chưa về sao???? gần 12h rồi đấy!!!!!!!!”

“cô bé làm muộn vậy sao???? không định về à????”_ tên tóc nâu hỏi lại mà chẳng thèm trả lời nó: “Cherry bóc lột sức lao động của nhân viên quá đấy!!!!!!!!”

“tôi đâu phải nhân viên!!!!!!!!”_ nó trả lời nhẹ tênh: “cái nhà hàng này là của tôi mà!!!!!!!!”

“hà?????”_ tên tóc nâu ngạc nhiên hết sức khi nghe nó nói vậy.....

“đến giờ về rồi!!!!!!!!”_ nó ngẩng nhìn đồng hồ nói mà không để tâm tới thái độ ngạc nhiên của tên tóc nâu.....

vừa dứt lời thì có tiếng gọi:

“Hương ơi muộn rồi về đi!!!!!!!!”

“vâng!!!!!!!!”

nó nói rồi quay sang chỗ tên tóc nâu:

“bar phục vụ 24/24 nên anh tha hồ ngồi!!!! tôi về đây!!!!!!!!”

“để anh đưa cô bé về nhé?????”_ tên tóc nâu đề nghị: “tôi muộn con gái đi một mình nguy hiểm lắm!!!!!!!!”

“nguy hiểm bằng việc đi với một tên con trai lạ hoặc mới nói chuyện không?????”_ nó châm chích lại ngay rồi quay người đi vào trong khu dành cho nhân viên...

tên tóc nâu đành nhún vai chả biết làm thế nào.....tại nó nói đúng quá rồi.....

một lúc sau thì nó ra với bộ đồ bình thường áo phông quần bò ngắn, khoác thêm cái áo mỏng bên ngoài nữa, nó chào thầy và mấy người khác rồi đi thẳng chẳng thèm quan tâm tới bố con thằng nào cả.....nó không biết rằng cùng lúc ấy có hai con người vừa tính tiền xong và đi theo nó.....

ra tới cửa một lần nữa nó đụng phải một người và cũng như lần trước nó cúi đầu xin lỗi rồi đi thẳng chẳng thèm nhìn mặt người đó, và cũng một lần nữa người đó lại quay nhìn nó lắm lắm hai từ:

“cún bông????”

nó đi thẳng tới chỗ để xe và phóng thẳng, có điều hướng nó đi lại ngược hướng về nhà nó, nó định tới thăm Ze, đàn em đồng thời cũng là đàn anh của nó.....lần nữa nó không chú ý tới đằng sau nó có một chiếc xe máy và một chiếc ô tô đang theo.....hồn nhiên mang điện thoại ra gọi điện:

<”Ze à???? đang làm gì đó???? em tới thăm nhà????”>

<”.....”>

<”ok men!!!!”>

nói rồi nó cho điện thoại vào túi rồi tiếp tục phóng thẳng tới nhà của Ze.

chắc các bạn đang thắc mắc tại sao nó lại biết nhà của Ze phải không???? tại tụi tụi chưa nhắc tới đây thôi.....

Ze với nó không chỉ là quan hệ đàn chị với đàn em trong Hell mà còn là quan hệ anh em rất thân thiết.....bố của Ze và bố của nó là hai người bạn rất thân, sau khi bố nó mất thì mối quan hệ này dường như biến mất ngoại trừ với nó, nó vẫn thường hay tới chơi nhà Ze và thăm bố mẹ Ze, nhưng ngoài Ze thì chẳng ai biết được cuộc sống hai mặt này của nó, có thể nói Ze là người hiểu rõ nó nhất, là người thứ hai sau nó cảm hận bà mẹ ghẻ của nó và Ze cũng là người không bao giờ ngăn cản nó dù nó có làm cái gì đi chăng nữa.....thậm chí giết người.....

đang nghĩ về ngày trước mà nó không chú ý rằng mình vừa rẽ vào đoạn đường vừa tối vừa vắng.....đi được một đoạn nó mới nhận ra có người theo đằng sau, quay lại thì đèn pha sáng quá nên nó chẳng thấy gì hết nhưng nó có thể cảm nhận được người đó đang tiến lại rất gần nó.....cảm thấy không ổn nó nhanh chóng tăng tốc nhưng bỗng nhiên chiếc xe máy ở đằng sau vọt nhanh chặn đầu xe đạp của nó, nó đánh tay lái phanh gấp lại làm cái xe đứng ngang giữa đường luôn.....nó quát:

“mày bị điên à?????”

“cô em làm gì nóng thế????”_ thằng đi xe máy cời mũ bảo hiểm ra nhìn nó cười đều nói: “đi chơi với anh tý đã!!!!!!!!”

“ra là mày!!!! cái thằng đi cùng con Trân!!!!”_ nó cười khỉnh nhìn thằng đó nói: “nó sai mày làm gì tao?????”

“vui vẻ với em một tý!!!!”_ thằng đó nhún vai cười nham nhở nói.....

“thằng tâm thần!!!!!!!!”_ nó **** rồi định quay đầu xe tránh cái xe máy của thằng đó thì bất ngờ cái mũ bảo hiểm bay thẳng vào đầu xe của nó kèm theo câu nói của thằng chết tiệt đó:

“cô em tính đi đâu đó????? còn chưa vui vẻ với anh cơ mà!!!!!!!!”

nó nhảy ra khỏi cái xe của mình, thằng đó ném cái mũ khá mạnh khiến cho cái xe của nó phải ngã soài ra đất, nóng mắt nó quá:

“cái thằng này mày bị đại à????? làm chó săn cho con Trần nên được thể cấn lung tung hả????”

nhanh như cắt thẳng đó lao thẳng vào và túm cổ nó xách lên gằm gừ nói:

“con chó!!!! mày nói gì hả?????”

“nhà tao không nuôi chó!!!!!!”_ nó nói lại mà khuôn mặt chẳng lộ chút sợ hãi nào: “à quên hình như có mày là con chó lai của Trần thì phải!!!!!!!!”

.....BỊCH.....

nó bị ném thẳng xuống chỗ đất cỏ, thằng đó ngay lập tức đề lên người nó, giữ chặt hai tay hai chân nó gằm gừ:

“để xem mày là cái thứ gì?????”

“.....”_ nó khinh khỉnh nhìn thẳng đó với vẻ coi thường không thèm nói gì cả...

nó muốn xem xem thằng này muốn giờ trò gì?????.....à không.....nó muốn xem xem con Trần sai thằng này làm gì nó mới đúng.....

thằng đó dùng một tay tóm chặt hai tay nó để ngược lên đầu còn một tay kéo rách cái áo khoác ngoài của nó đồng thời lần mò còi đồ của nó ra thì bỗng.....KÍT.....ÍT.....ÍT.....tiếng xe phang gấp vang lên một tiếng kinh hồn.....thằng đó và cả nó nữa bất ngờ đều hướng mắt mình về phía nơi phá ra tiếng động kinh hồn đó.....tên tóc nâu.....chính cái tên tóc nâu đó nhanh như cắt lao ra khỏi chiếc xe ô tô đen và cho thẳng khốn kia một cú đá lật mặt khiến tên đó ngã ngửa ra sau.....rồi ngay lập tức tên tóc nâu đó tiến về phía nó và đỡ nó dậy nói:

“em không sao chứ???? sợ lắm phải không?????”

“.....”_ nó không lên tiếng vì quá bất ngờ bởi sự xuất hiện của tên đó.....thế mà tên tóc nâu lại tưởng nó sợ quá nên không nói gì được.....

“đã bảo con gái đi một mình nguy hiểm rồi mà còn cứ cố!!!!!!!!”_ tên tóc nâu trách rồi cởi áo ra khoác cho nó.....lúc này nó mới hết bất ngờ liền hỏi lại:

“sao anh lại ở đây?????”

“thì thấy cô bé về một mình nên không yên tâm!!!!!!”_ tên tóc nâu nói giọng hơi giận dữ: “lái xe đi theo đằng sau thì.....”

“này là thằng nào mà dám chen vào chuyện của ông hả?????”_ thằng kia đã ngồi dậy và lấy lại được bình tĩnh quát lên hỏi tên tóc nâu.....

“này thì thằng nào!!!!!!!!”_ tên tóc nâu chẳng thèm trả lời mà tương ngay cho thằng đó một cú đá nữa thẳng mặt.....thằng đó ngất lịm ngay lập tức.....xong tên tóc nâu quay sang nó nói: “cô bé lên xe anh chờ về!!!! đi đêm nguy hiểm lắm!!!!”

“à ừ.....thôi không cần đâu!!!!!!”_ nó hơi giật mình nhưng rồi ngay lập tức từ chối lời đề nghị.....

“sao lại không cần?????”_ tên tóc nâu quát lên nói: “cô bé biết mình vừa bị gì không?????”

“biết sao không!!!!!!”_ nó nhún vai vừa cởi bỏ chiếc áo của tên tóc nâu vừa nói: “nhưng hán đã làm gì tôi đâu!!!!!!”

“đấy là do anh tới kịp!!!!!!”_ tên tóc nâu lại quát lên tiếp: “nếu không thì.....”

“trả này!!!!!!”_ nó giờ cái áo khoác lên và nói: “dù sao cũng cảm ơn!!!!!! nhưng nếu anh đến muộn hơn khoảng 2 phút thì sẽ thấy cảnh tượng khác đấy!!!!!!”

“há?????”_ tên tóc nâu không hiểu nhúu đôi mày lại hỏi: “nghĩa là sao?????”

nó dựng cái xe dậy và ngồi lên xe quay đầu nói với tên tóc nâu:

“hãy nghĩ thử xem!!!!!! ngày nào tôi cũng về giờ này thì chắc chắn tôi không sợ mấy thằng vớ vẩn kia!!!!!!”

nói xong nó chạy biến luôn.....

“.....”_ tên tóc nâu đứng đó thẫn thờ nhìn theo cái chấm nhỏ đang dần biến mất trong màn đêm.....rồi anh chàng đành lắc đầu quay trở lại xe của mình và phi thẳng kệ cho tên khốn kia nằm biệt vị bất tỉnh trên nền đất.....

.....

.....KÍNH KONG.....

<”ai đó???”>

“cháu Hương ạ!!!!!”

<”ồ tiểu thư Nguyệt Hương!!!!! tôi mở cửa ngay đây!!!!!”>

“phiền bác!!!!!!!”

.....Cạch.....

nó mở cánh cửa cổng ra và bước vào khuôn viên của biệt thự nhà Ze, dựng xe gần cổng nó đi thẳng vào nhà, bà quản gia mỉm cười nói với nó:

“tiểu thư tới thăm cậu chủ phải không??? cậu ấy đang nằm trên phòng đấy ạ!!!!!”

“bác lại khách sáo rồi!!!!!”_ nó nhìn bác quản gia nói: “thôi cháu lên thăm anh ấy chút ạ!!!!!”

“.....”_ bác quản gia chỉ mỉm cười gật đầu chào.....

.....rồi nó đi thẳng lên trên gác.....

.....Cốc.....cốc.....cốc.....

“vào đi Hương!!!!!”_ tiếng con trai vọng ra từ trong phòng.....

.....cạch.....

một căn phòng rất chi là rộng rãi hiện ra trước mặt nó, tuy là phòng con trai nhưng còn gọn gàng hơn cả con gái, tông màu chủ đạo là màu vàng mới ghê chứ, chả hiểu tên Ze này có phải gay không nữa.....

“thế nào rồi??? đã khỏe chưa?????”_ nó hỏi ngay khi vừa nhìn thấy cái mẹt của Ze.....

“khỏe bằng niềm tin à?????”_ Ze nằm trên giường cau có nhìn nó nói:

“vừa mới xuất viện được có ngày!!!!!”

nó đóng cửa lại rồi ngồi xuống bên giường của Ze nói:

“anh còn sống là tốt rồi!!!!!”

“tính trù anh mày chết đó hả?????”_ Ze gõ đầu nó nói giọng hơi trách móc: “mà bỏ hộ cái kính kia đi cái!!! trông chường mắt quá!!!!!”

“nhưng may thật!!!!!!!”_ nó coi bỏ cái kính to tổ chẳng và hồn nhiên ngả người xuống giường gối đầu lên tay nhìn Ze nói: “anh mà có làm sao chắc em phát điên mất!!!!!!!”

“đừng có nói những câu dễ gây hiểu lầm như thế chứ?????”_ Ze lấy chăn trùm lên người nó và nói: “làm như anh đây là bạn trai của mày không bằng ấy!!!!!!!”

“à mà anh này!!!!!!!”_ nó nhồm người dậy làm tung cả cái chăn ra....

“đừng có tung chăn ra thế chứ!!!!!!!”_ Ze cắn nhằn nói: “có chuyện gì?????”

“Hmer là bạn học cùng trường với em đấy!!!!!!!”_ nó nói luôn: “lại còn là bạn trai của Hân nữa chứ!!!!!!!”

“cái gì?????”_ Ze ngạc nhiên tròn mắt nhìn nó: “thật đó hả?????”

“thật đấy!!!!!!!”_ nó lại nằm xuống trùm chăn kín người nói: “hôm nay vừa mới biết xong!!!!!!!”

“mà chuyện đó bỏ qua đi!!!!!!!”_ Ze dăm chiêu nói: “mày tính sao với lũ thằng Hải đây?????”

“đập chết đi chứ để làm gì!!!!!!!”_ nó nói nhẹ tênh: “đã sai rồi còn làm càn!!!!! tha cho mà không biết đường sống thích chết ta đây cho chết!!!!!!!”

“chặc!!!!!!!”_ Ze thờ dãi nói: “may mà Huyền nó học ở mỹ chứ không thì.....”

“kệ nó!!!!!!”_ nó ngồi hẳn dậy nói: “khi nào du học về rồi kể cho sau!!!!!!”

“ừ thế cũng được!!!!!!”_ Ze gật gù rồi quay sang hỏi nó: “mà dạo này thế nào????? ba mẹ con bà ta có quá đáng nữa không?????”

“vẫn như vậy chứ khác gì đâu!!!!!!”_ nó chống cằm kể: “đã thế lại lôi ra một thằng điên tên Prince nữa chứ!!!!!!”

“Prince á?????”_ Ze nghe thế thì cảm thấy thích thú hỏi luôn: “là thằng nào thế???? kể anh mày nghe đi!!!!!!”

nó bắt đầu luyên thuyên về hấn nhưng tuyệt nhiên không đề cập gì tới chuyện hấn nói thích nó hay những gì gần giống thế, chỉ biết con Trân thích hấn thôi. ....

nói chuyện hơn tiếng đồng hồ nó mới chịu đi về, Ze ngồi nghe mà cứ ngáp ngáp dài. ....đuổi mãi nó mới chịu đứng dậy, chào nhau rồi nó lon ton đi về thẳng. ....

thong dong trên đường nó vừa đi vừa nghe ngao hát, người ngoài nhìn vào tưởng con điên vừa trốn trại ra. ....nhưng quả thật nó đang thấy rất thoải mái, cứ khi nói chuyện xong với Ze là y như rằng nó trong trạng thái phờn nhất có thể. ....

về tới nhà, thấy đèn điện vẫn sáng nó bắt đầu chột dạ, bèn lên nhẹ nhàng cất xe và đi vào nhà nó giật mình khi thấy con Trân đang ngồi xem ti vì ở trạng thái rất rất. ....lơ mơ. ....

từ từ tiến lại gần nó vỗ nhẹ vào vai con Trân nhỏ nhẹ nói:

“chưa đi ngủ sao?????”

“.....”_ con Trân có vẻ hơn giật mình ngược nhìn nó một lúc lâu rồi mới nói giọng có vẻ ngạc nhiên: “mày không sao à?????”

“sao là sao?????”_ nó hỏi lại đầy thắc mắc nhìn con Trân khó hiểu. ....

“không có gì!!!!!!”_ con Trân nhún mày nhìn nó rồi đứng dậy bỏ lên phòng. ....bước đi tỏ rõ sự khó chịu. ....

nó đứng nhìn nhỏ Trân đi khuất rồi cười khềnh một cái lẩm bẩm nói:

“còn non lắm em ghê ạ!!!!!!”

nói rồi nó lên phòng đánh một giấc ngon lành tới sáng. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

hai tuần trôi qua một cách nhanh chóng nhưng lại chần chừ thường đối với nó, kể từ cái hôm hấn hôn nó cho tới giờ, cứ hàng ngày nó đều bắt gặp hấn ở thư viện vào mỗi buổi sáng, hấn luyên thuyên đủ thứ chuyện làm phiền nó. ....đã thế mỗi khi nó đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi thì ngay lập tức nhận được một cái kiss nhẹ từ hấn, lúc thì vào má, lúc thì lên trán. ....thậm chí có nhiều hôm ngay chính vào môi, coi như the fist kiss, the second kiss đi tong rồi. ....và lúc đó nó thường cho hấn một bạt tai hay một cú đá đau thấu trời. ....

và hôm nay cũng thế, nó cầm nguyên một quyển sách dày mấy trăm trang đập cái CỐP vào đầu hấn và quát:

“tên biến thái này anh bị điên à?????”

“đau!!!!!!”_ hấn ôm đầu nói: “sao hôm nay nặng tay thế?????”

“tên thần kinh!!!!!!”_ nó lăm bằm mắng hấn rồi đi thẳng. ....

hấn ngồi xoa đầu nhìn theo bóng dáng của nó mà mỉm cười, tuy chưa thấy nó đỏ mặt bao giờ nhưng hấn cảm thấy được trong nó có sự hiện diện của hấn. ....những suy nghĩ đó càng làm hấn thêm kiên trì theo đuổi nó hơn. ....

“cái tên chệt tiết đó!!!!!!”_ nó vừa đi vừa lăm bằm **** thầm hấn: “hết người rồi hay sao mà cứ theo mình như cái đuôi thế không biết!!!!!!”

nó vung chân đá vào những bụi cỏ để hạ con tức, nó phải dành dụm sức lực để đêm nay, đúng, chính vào đêm hôm nay nó cùng hội Hell của nó sẽ san bằng cái hội hồ trắng của thằng Hải. ....kế hoạch đã được định sẵn như vậy rồi. ....suốt hai tuần qua tụi nó đã bỏ công bỏ sức ra tìm hiểu chi để đợi

đến cái ngày hôm nay thôi.....nó sẽ cho thằng Hải biết thế nào là muốn chết mà không được chết.....

.....

nhưng mọi chuyện lúc nào cũng ngược lại với nó, tối hôm ấy nó bị bà mẹ kể lời đi dự buổi party của một đối tác ở một nhà hàng khác sang trọng chẳng kém gì Cherry.....và lần này có mặt cả con Trân và Chi nữa.....mà trông con Trân hôm nay cứ là lạ sao ấy, háo hức cứ như đi dự dạ hội kén vợ của hoàng tử không bằng.....

“công việc ở nhà hàng bận thế mà đi còn lôi con tới đây làm gì ạ?????”_ nó nhăn nhó nhìn mẹ kể nó hỏi. ....

“mày im đi!!!!!!”_ bà ta lừ mắt với nó và nói: “nếu không phải ông ấy trực tiếp ra lời bảo mày phải có mặt thì đừng có mơ!!!!!! biết điều thì im cái mồm lại!!!!!!”

ngay lúc đó thì một người đàn ông trung niên bước lại gần chỗ nó và ba mẹ con nhà bà Thuyền, ông ta nở một nụ cười rất đôn hậu nói:

“ò tổng giám đốc Thuyền!!!!!! vinh dự cho tôi quá!!!!!!”

“ngài Ngô khách sáo rồi!!!!!!”_ bà Thuyền mỉm cười trả lời lại: “hôm nay là sinh nhật ngài sao tôi lại không tới cơ chứ????!!!!!!”

“thật cảm ơn bà rất nhiều!!!!!!”_ ngài Ngô cười rồi quay sang nó nói:

“còn cô bé Hương tài năng cũng có mặt khiến ta vui quá!!!!!!”

“bác quá khen ạ!!!!!!”_ nó cúi đầu chào rồi mỉm cười nói: “không biết hôm nay sinh nhật bác nên cháu chưa kịp chuẩn bị quà!!!!!! thật là ngại quá ạ!!!!!!”

“hahahahaha!!!!!!”_ ngài Ngô cười vỗ vai nó nói: “cháu tới là được rồi!!!!!! quà cáp làm gì cho xa lạ!!!!!!”

“cháu là Trịnh Huyền Bảo Trân con gái mẹ Thuyền ạ!!!!!!”_ con Trân cũng cúi đầu chào ông Ngô.....

“dạ cháu là Trịnh Huyền Mai Chi con gái thứ của mẹ Thuyền ạ!!!!!!”_ con Chi cũng chả kém cạnh chị nó là mấy.....

“chào mừng hai cháu tới biệt thự của ta!!!!!!”_ ông Ngô tươi cười gật đầu nói với hai cô nàng....

“dạ!!!!!!”_ hai cô nàng tươi cười đáp lại để không mất mặt con gái tổng giám đốc tập đoàn Dương Khang.....

“có thể cho tôi mượn cô con gái Nguyệt Hương của bà một lát được không?????”_ ông Ngô một tay đặt lên vai nó và hướng về phía bà Thuyền lịch sự nói....

“ò vâng!!!!!!”_ bà Thuyền mỉm cười gật đầu đáp lại.....

nó đi cùng với ông Ngô tới gặp mặt nhiều đối tác khác của ông ấy trong ánh mắt ganh ghét của bà Thuyền lẫn con Trân.....trong khi đó Chi thì mãi mê ăn uống chả thèm bận tâm, đằng nào thì Chi cũng là đứa không được bà Thuyền quan tâm nhiều như với Trân.....

về phía nó, nó nóng lòng thoát khỏi buổi party chết tiệt này để tới chỗ hội Hell của nó, nhưng nó cứ bị ông Ngô kia kéo đi khắp nơi, giới thiệu cứ như đúng rồi ấy, làm như nó là con ông không bằng ấy mà tự hào giới thiệu này nọ.....nó chỉ biết mỉm cười xã giao chứ chẳng thể làm gì cả.....trong đầu nó nghĩ thầm:

<’xấu thế này mà ông già còn thích, nếu để bình thường chắc ông sống chết nhận làm con luôn quá!!!!!!’>

mà đi suốt nó để ý thấy người ta hỏi ông Ngô về người con trai của ông, nó vẫn chưa biết mặt mũi con trai ông Ngô như thế nào.....tò mò nó đánh liều hỏi:

“thưa ngài.....”

“cứ gọi là bác cho thân mật!!!!!!”_ ông Ngô chặn họng nó nói luôn....

“dạ vâng!!!!!!”_ nó cười méo xệch rồi hỏi luôn: “hôm nay là sinh nhật bác mà sao cháu không thấy con bác đâu cả?????”

“nó tới mượn cháu à!!!!!!”_ ông Ngô hiền từ trả lời: “chắc muốn gây bất ngờ gì đó đây mà!!!!!!”

rồi bỗng nhiên phía cửa chính của biệt thự xôn xao hết cả lên, nó có thể nghe thấy tiếng con Trân lanh lảnh phía đó.....chưa kịp nói gì thì ông Ngô đã nói trước nó:

“thằng nhóc tới rồi đó!!!!!! lúc nào cũng thế cả!!!!!!”

“?????????????”_ nó tò mò không hiểu con trai chủ tịch Ngô là ai nữa.....

đám đông dần rẽ đường ra cho người đó đi tới, nó nhìn thấy dung nhan anh chàng thì mắt chữ O mồm chữ A.....tại sao lại là hắn????????

.....chỉ một câu duy nhất hiện lên trong đầu nó ngay lúc đó.....và ngay lập tức nó lùi vào phía sau lưng ông Ngô để hấn không thể nhận ra.....

hấn đang cầm một hộp quà bé tí ti trên tay và đi thẳng tới chỗ ông Ngô, khi đứng trước mặt bố mình hấn cúi đầu và nói:

“chúc bố sinh nhật vui vẻ!!!! món quà này con đã hứa sẽ tặng cho bố khi bố tròn 50 tuổi!!!!”

“ồ ồ!!!!”_ ông Ngô có vẻ ngạc nhiên lắm về cậu con trai của mình, nhận món quà từ tay hấn ông Ngô nói: “con có hiếu quá nhi????”

“hì hì hì!!!!”_ hấn nở một nụ cười tươi sáng nhất dành cho bố hấn và nói: “con lúc nào mà chẳng có hiếu!!!!!!”

ông Ngô cười rồi mở ngay món quà của hấn ra, một chiếc chìa khóa bằng vàng hiện ra trước mắt ông kèm theo tiếng nói của hấn:

“chìa khóa tại biệt thự Niowa nơi con thiết kế dành riêng cho bố mẹ lúc về già đấy ạ!!!!!! đúng như con đã hứa!!!!!!”

“chà chà!!!!!!”_ ông Ngô cầm chiếc chìa khóa lên và vỗ vai hấn nói: “cái này được!!!! đúng là con trai bố!!!!!!”

bỗng nhiên mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng khen ngợi hấn.....nó đứng sau lưng ông Ngô mà cứ tròn tròn mắt lên mà nhìn.....nhân lúc hấn chưa phát hiện nó lần ngay không nói thêm câu nào hết.....

nói chuyện một lúc ông Ngô mới nhớ ra nó, quay lại thì chẳng thấy con nhỏ đâu nữa, ông cứ quay quay cái đầu tìm làm hấn thắc mắc hỏi:

“bố tìm ai ạ????”

“cô nhóc mới đứng đây với bố chẳng biết đi đâu rồi!!!!!!”_ ông Ngô vừa tìm kiếm vừa trả lời cậu con trai....

“con đâu thấy ai ạ!!!!!!”_ hấn cũng ngó quanh rồi nói.....

“chắc!!!! đang định giới thiệu cho con làm quen thế mà.....”_ ông Ngô với về mặt tiếc nuối nhìn hấn nói.....

“làm quen gì chứ!!!!!!”_ hấn tỏ vẻ khó chịu nói: “đã nói là con không thích cái kiểu sắp đặt rồi mà!!!!!!”

“thì bố đã nói gì đâu!!!!!!”_ ông Ngô đập vào vai hấn nói: “làm gì phải căng thẳng thế!!!!!!”

“.....”_ hấn biết mình bị hớ liền gãi đầu chẳng nói gì nữa.....

bỗng nhiên một anh chàng phục vụ bước tới phía ông Ngô, chìa chiếc khay có hai ly rượu màu xanh lá cây ra và nói:

“mời ngài và cậu dùng rượu ạ!!!!!!”

“ta có rồi cảm ơn!!!!!!”_ ông Ngô nâng ly rượu trên tay lên và nói....

“.....”_ còn hấn thì lắc đầu tỏ ý không muốn uống....

“hai ly rượu này được một cô bé tự pha và nhờ tôi mời hai người!!!!!!”_ người phục vụ kiên nhẫn giải thích: “cô ấy gửi lời nhắn tới ngài rằng cô ấy xin lỗi vì không kịp chuẩn bị quà!!!!!! Ly rượu này coi như tạ lễ!!!!!!”

“cô bé đó đâu rồi????”_ ông Ngô nghe vậy ngay lập tức hỏi lại....

“cô ấy bảo còn có việc bận nên xin phép về trước rồi!!!!!!”_ người phục vụ trả lời lại ngay....

“ừ nhi!!!!!!”_ ông Ngô sực nhớ nói: “nhà hàng của con bé vẫn đang hoạt động mà nhi!!!!!!”

“cô bé nào vậy bố?????”_ hấn tò mò hỏi.....

“người bố muốn con gặp đấy!!!!!!”_ ông Ngô cầm ly rượu màu xanh lên, đặt ly cũ vào khay và nói: “thôi uống thử rượu đi!!!!!! con bé pha rượu ngon miễn chê!!!!!!”

“nếu như bố đã khen!!!!!!”_ hấn nhún vai rồi cầm ly rượu còn lại lên thử....

hấn khá ngạc nhiên vì mùi vị có nét gì đó giống ở Cherry.....

trở lại với nó, sau khi xin phép về sớm với lý do nhà hàng đang đông khách thì giờ nó đang vi vu trên đường với chiếc địa hình yêu quý. đúng là nhà hàng đang đông khách thật vì nó trở về nhà hàng ngay sau đó mà, nó muốn sau khi đi ghé nó về mà hỏi nhân viên thì vẫn có người xác nhận là nó có mặt ở nhà hàng, cơ bản thì nó cũng muốn giúp đỡ thầy nó làm việc, dù sao thì cũng cuối tuần mà.....

“tưởng con đi dự party cơ mà?????”_ thầy nó vừa thấy nó liền hỏi ngay.....

“đi cho có lệ thôi thầy!!!!” _ nó ngồi phịch xuống ghế nói: “thầy cho con một ly Whicky đi!!!!”

“Vodka Martini nhé!!!!!!” _ thầy nó đưa ngay cho nó một ly rượu khác nói: “uống cho nó thoải mái!!!!!!”

“ok!!!!!!” _ nó nâng ly rượu uống một ngụm hết luôn chẳng thèm thưởng thức gì hết.....cứ như đang uống nước ấy.....

“con uống cái kiểu gì thế hả?????” _ thầy nó nhăn mặt nhìn nó cần năn: “cứ như khát lắm không bằng ấy!!!!!!”

“hì hi!!!!!!” _ nó cười khi một cái rồi đứng dậy nói: “con khát thật mà!!!!!!”

“rượu là nước chắt!!!!!!” _ ông thầy nó gất lên....

nó tí ta tí tòn nhảy chân sáo vào trong phòng thay đồ rồi ra giúp mọi người một tay cho đỡ vất.....càng ngày nó càng thấy bar của Cherry đông khách lên đáng kể, không những thế các đơn đặt hàng vào những dịp lễ ngày càng tăng, nó ước tính doanh thu của nhà hàng trong tháng phải đạt tới gần 800 triệu USD chứ không ít.....nó cảm thấy dường như có ai đó đang giúp nó thì phải, chính xác thì đang giúp nhà hàng của nó thì đúng hơn.....

không suy nghĩ nhiều, nó làm tới đúng 10h thì biến mất khỏi Bar, và cũng như mọi hôm cứ chạy tới cửa là nó lại đụng trúng người, nó vẫn vậy chỉ cúi đầu xin lỗi rồi chạy biến để lại một người nhìn theo cái bóng của nó buông một câu rất buồn:

“cún bông!!!!!! đến khi nào em mới chịu ngẩng đầu lên nhìn anh?????”

nó ngay lập tức phóng thẳng xe đạp tới trước cổng một công viên lớn sau khi đã tẩy bỏ lớp hóa trang xấu xí và thay bộ quần áo thô kệch ra, với vẻ lạnh lùng thường ngày của Hades nó ngồi trên xe chống hai chân xuống đường tay khoanh trước ngực cứ như đang đợi ai đó.....chỉ vài phút sau là một loạt dài ánh sáng lóe lên sáng trưng một đoạn đường phía trước mặt nó, hàng chục cái xe máy rú ga ầm ầm phóng thẳng tới chỗ nó đang đứng, quây thành một vòng tròn và nó đang đứng ở giữa.....có rất nhiều tiếng xì xào bàn tán ở trong hội xe máy khi vừa nhìn thấy nó, có lẽ hình ảnh Hades là con gái khiến cho nhiều người phải sững sốt.....11 người xuống xe và tiến lại gần chỗ nó đang đứng.....11 người đó cúi đầu chào nó một cách rất tôn trọng và nó cũng gật đầu chào lại.....

“chuẩn bị xong hết rồi chứ?????” _ nó lạnh lùng nhìn 11 con người đó hỏi....

“xong rồi!!!!!!” _ Pos lên tiếng trả lời: “mày chỉ cần nói một tiếng là xong!!!!!!”

“Ze ở lại với tao!!!!!!” _ nó hất mặt về phía Ze và nói: “nhóm của Pos đi lời cô thằng Hải về đây!!!! những đứa còn lại đi xử hết bọn đàn em của nó cho tao!!!!!! san bằng cái hội Hồ Trắng ấy đi!!!!!!”

sau câu nói của nó là những tiếng rú ga ầm ầm của bọn đàn em.....sau đó là tiếng phóng xe ầm ầm, tiếng gào rú vang trời.....chỉ chốc lát sau thì còn mỗi nó với Ze đứng ở cổng công viên, lúc này Ze mới hỏi nó:

“ngồi đợi à?????”

“điên!!!!!!” _ nó nhếch mép cười và nói: “đi tìm hàng về đây đã!!!!!! phải làm cho thằng Hải muốn chết mà không được chết!!!!!!”

“mày định làm gì????” _ Ze nghi ngờ nhìn nó hỏi.....

“thế mày nghĩ tao định làm gì?????” _ nó buông lại cho Ze một câu hỏi rồi đạp xe phóng vèo một cái.....

“không lẽ.....” _ Ze tái mặt nhìn theo bóng của nó.....anh dường như đoán ra được nó đang định làm gì.....rồi nhảy phóc lên xe anh đuổi theo nó.....

vừa đi nó vừa nhớ lại.....cách đây hai hôm nó đã tới tìm gặp một người, người này khá có tiếng trong giới giang hồ và là một đại ca chơi rất đẹp đồng thời cũng có mối liên hệ khá mật thiết với thằng Hải.....không ai khác chính là đại ca Phi Long.....nó chưa gặp một thằng giang hồ nào chơi đẹp như Phi Long, nó từng va chạm và biết khá rõ về con người tên này.....

<.....dòng hồi tưởng.....>

“anh biết chuyện ở đường Xuân Thủy chưa?????” _ nó ngồi trước mặt Phi Long mà hỏi thẳng.....

“rồi!!!!!!” _ vừa hút thuốc lá Phi Long vừa lạnh lùng trả lời.....ánh mắt nhìn nó sắc lẹm....

“mong anh đừng can thiệp vào chuyện của Hell!!!!!!” _ nó vào thẳng vấn đề luôn.....

“chuyện của Hell tao chả thèm can thiệp làm gì!!!!!!” _ Phi Long dúi điếu thuốc lá xuống mặt bàn nhìn nó và nói: “nhưng thằng Hải là em tao!!!!!! có chuyện gì với nó thì tao không thể ngồi yên được đâu!!!!!!”

“vậy ra anh là người như thế!!!!!!” _ nó cười khinh bỉ đứng dậy nói: “thế thì chẳng có gì để nói nữa!!!!!! tôi về!!!!!!”

vừa quay đi bước được hai bước thì Phi Long gọi giật nó lại:

“nói tao nghe tại sao bọn mày đánh đàn em của nó?????”

“bọn tao chẳng bao giờ đánh người vô cớ!!!!!!” _ nó nhìn Phi Long bằng nửa con mắt nói: “hỏi xem thằng em anh nó làm gì bọn tôi trước!!!!!!”

“ngồi xuống đi!!!!!!” _ Phi Long chỉ vào ghế nói: “tao không thích cái nhìn đó của mày!!!!!!”

“chơi đẹp thì tôi sẽ không nhìn như vậy!!!!!!” _ nó ngồi xuống và nói. ....

“thằng Hải nó làm gì?????” _ Phi Long nhú mày nhìn nó hỏi ....

“nó đánh đàn em của tôi gần chết!!!!!!” _ nó trả lời với giọng tức giận: “suốt hai tuần qua lại còn lưng người của Hell để đánh nữa!!!!!! bọn nó tính chiếm địa bàn của Hell à?????”

“.....” _ Phi Long không biết những chuyện này nên hắn ta chỉ im lặng nghe nó nói ...

“tôi tôi chỉ để báo với anh rằng đừng can thiệp vào chuyện của Hell thôi!!!!!!” _ nó đứng dậy nhìn Phi Long với ánh mắt sắc lạnh nói: “thằng Hải bạc nó chơi bẩn thì đừng trách bọn tôi nặng tay!!!!!!”

nói xong nó quay đi ..

“mày tính làm gì nó?????” _ Phi Long nhìn ánh mắt lạnh băng của nó mà cảm thấy hơi rùng mình, tuy thế hắn vẫn phải hỏi nó một câu. ....

“không giết chết nó ngay đâu!!!!!!” _ nó chà thêm quay lưng lại mà trả lời luôn: “chỉ tuyên cho nó một bản án tử hình thôi!!!!!!”

“.....” _ Phi Long tròn mắt nhìn theo cái bóng đi ngất ngưỡng của nó mà rùng mình. ....tuy đã từng trải rất nhiều nhưng Hades là một con người hắn ta khó nắm bắt nhất, nó chơi đẹp nhưng những gì nó làm lại có thể khiến cho người khác cảm thấy lạnh sống lưng, từng câu nói của nó mang nhiều hàm ý mà chính hắn ta cũng chưa thể hiểu hết được. ....

<.....kết thúc hồi tưởng. ....>

nó dừng lại ở một con đường dài và vắng người qua lại, nhưng lại có rất rất nhiều những hoạt động âm thầm xảy ra ở đây. ....nó dựng xe và đứng chờ Ze, một lúc sau Ze xuất hiện. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“mày tính làm thật à?????” _ Ze căng thẳng hỏi nó ....

“tao không tính chuyện với bố nó là may lắm rồi!!!!!!” _ nó nhìn Ze chằm chằm nói: “còn thằng Hải thì không thoát chết được đâu!!!!!!”

“.....” _ Ze bậm môi quay mặt đi. ....tuy làm trên thương trường nhiều nên anh ít nhiều cũng học được cách cứng rắn thậm chí nhẫn tâm, nhưng anh không thể so bì được với nó, nó còn thâm hiểm hơn anh rất nhiều. ....bình thường nó gọi Ze bằng anh nhưng khi mang cái tên Hades vào thì nó không còn là nó nữa, nó trở thành một con người khác mà chính Ze còn phải rùng mình khi nhìn thấy. ....

nó quay đi và tìm kiếm thứ mà nó gọi là “hàng”, sau khi tìm được nó và Ze mang “hàng” tới một căn nhà nhỏ ở trong một ngõ tối hút. ....

hàng chục cái xe đang được dựng dọc từ đầu ngõ tới cửa, nó liếc nhìn một cái rồi đi thẳng vào, bên trong căn nhà còn tối hơn cả cái ngõ, chỉ có một chiếc bóng đèn sáng leo lét treo lơ lửng trên trần nhà đưa qua đưa lại. ....thằng Pos cùng đàn em đang đứng xung quanh nhà, ngay bên dưới cái bóng đèn heo hắt đó là một thằng con trai bị trời ngời trên một chiếc ghế gỗ cốt kết, chính là thằng Hải chứ không phải ai khác. ....khuôn mặt bê bết máu bị bịt kín mắt, mồm ngậm một miếng rẻ bẩn thỉu. ....thằng Hải cứ cựa quậy kêu ư ừ đau đớn như muốn thoát khỏi cái dây trời chạt kín lấy người. ....

nó đi tới chiếc ghế đối diện với thằng Hải và ngồi xuống, nó ngồi yên lặng một lúc lâu rất lâu để nhìn thằng Hải đang vật vã khổ sở. ....thằng Hải có vẻ cảm nhận được có người đang ngồi trước mình nên cứ cựa quậy làm cái ghế kêu lên canh cách, miệng hắn cứ kêu ư ừ như muốn nói gì đó. ....bọn đàn em đứng xung quanh không đứa nào dám lên tiếng nói gì cả, căn phòng bỗng nhiên lạnh lẽo u ám như địa ngục. ....vâng, chính là địa ngục ngay trên trần gian này. ....

cuối cùng nó cũng cử động bàn tay mình, nó với người lôi miếng rẻ bẩn thỉu ra khỏi mồm thằng Hải vứt xuống đất. ....ngay lập tức thằng Hải gào lên:

“bọn chết tiết thả bố mày ra!!!!!! biết tao là ai không hả?????”

“.....”_ nó im lặng chả thèm nói...

“bọn mày cầm à???? thả tao ra!!!!!!”_ thằng Hải vẫn tiếp tục kêu gào.....

.....BÓP.....

nó cho thằng Hải một phát đâm vào mặt rồi sau đó kéo giạt tóc thằng đó lên gằm gừ:

“cầm cái mõm mày lại!!!!!!!!!”

“.....”_ thằng Hải đau đớn nhưng vẫn có thể nhận ra chất giọng lạnh băng của nó.....hắn áp ứng nói: “Ha.....Hades?????”

.....BÓP.....

nó tương cho thằng Hải một phát nữa và nói:

“tên tao để cho cái miệng bẩn thỉu của mày gọi à?????”

“Ặc....khụ....khụ.....!!!!!”_ thằng Hải ho khan mấy tiếng, miệng ứa ra đầy máu nhưng vẫn cố nói: “bọn....bọn mày.....định....định làm gì?????”

“làm gì à?????”_ nó nhếch mép cười khan, dùng tay bóp méo khuôn mặt to phệ của thằng Hải nó gằm gừ: “cho mày một bản án tử hình đây!!!! hiểu chưa con?????”

“mày.....mày.....”_ thằng Hải lộ rõ sự sợ hãi trong giọng nói: “mày tính làm gì hả????? thả tao ra.....!!!!!!!!!”

“mày không cần vội vàng thế!!!!!”_ nó đứng dậy đẩy ngã cái ghế thằng Hải ngồi xuống đất nói: “cứ từ từ mà tận hưởng!!!!!!!!!”

thằng Hải ngã kèn ra đất lẫn lộn cố gắng thoát khỏi cái dây trói đang cứ siết chặt lấy cơ thể, nhưng không được vì bọn đàn em của nó bắt đầu giữ chặt lấy chân tay thằng Hải, những cú đá cú đâm liên tiếp giáng xuống mặt xuống bụng.....nó, Ze và Pos đứng đó nhìn.....

một lúc sau nó quay đi và nói:

“đưa “hàng” vào đi!!!!!! xong xuôi thì lột hết quần áo và vứt trước cửa đồn công an gần nhà nó nhất ở Hải Phòng!!!!!!!!!! mà bọn mày đừng có lén phét với hai con đó!!!!!! không tốt đẹp gì đâu!!!!!!”

“.....”_ cả Ze lẫn Pos đều im lặng, hai anh chàng thấy nó đáng sợ quá.....

“ờ đây giao cho hai đứa mày!!!!!! tao đi đây!!!!!!!!!”_ nó nói rồi quay người bỏ đi khỏi căn nhà u ám đó.....

bước ra khỏi con ngõ tối, nó đứng như tượng ngay trước đầu một chiếc mercedes đen bóng, đôi mắt nó nhìn chăm chăm vào xe như đang nhìn chăm chăm vào ai đó ngồi bên trong. chỉ một lúc sau đèn pha của chiếc xe sáng lên rồi từ từ chuyển động.....chiếc mercedes đó từ từ lùi dần lùi dần ra đường rồi phóng vút đi.....nó cho hai tay vào túi quần nhếch mép cười khinh bỉ.....

sau khi chạy khỏi chỗ nó đứng, có một cuộc đối thoại diễn ra ngay trong chiếc mercedes sang trọng đó.....

“cô bé đã phát giác ra chúng ta!!!!!!!!!”_ người lái xe nói giọng có vẻ hơi lo lắng

“từ lâu rồi!!!!!”_ người thanh niên ngồi ghế sau lên tiếng...

“sao?????”

“cô ấy phát hiện ra chúng ta lâu rồi!!!!!”

“sao thế được?????”

“lời đồn quả không sai!!!!!! chỉ không ngờ thân phận thật của Hades lại.....”_ người thanh niên tự dưng bỏ lửng câu nói.....có điều trên bờ môi của cậu lại xuất hiện một đường cong hoàn hảo, một nụ cười chẳng??????

còn với nó, sau khi chiếc ô tô đó đi thì nó nhận được một cái tin khá khó chịu, đó là bọn đàn em của thằng Hải đã lần hết không thể tìm ra được.....nó biết chắc chắn là do Phi Long làm, nhưng không sao cả, đằng nào cái nó muốn thì cũng thực hiện được rồi, chỉ tiếc cho lũ đàn em của nó mất cơ hội động tay động chân thôi.....

Ngay sáng hôm sau, khi lướt web nó đã được được ngay cái tin con trai trùm sòng bạc Khương Đức Hải bị bọn giang hồ bắt đánh đập rồi thả ngay trước đồn cảnh sát gần nhà.....sau khi xét nghiệm máu cho thấy kết quả dương tính với HIV và ma túy.....nhếch mép cười một cái nó mang sách ra đọc.....một lúc sau thì hắn lại xuất hiện với một nụ cười tươi sáng trên khuôn mặt, nó ngồi im chả thèm để ý còn hắn thì cứ vừa cười vừa nhìn nó

không nói gì cả.....

“điên à????”_ nó ngẩng đầu lên nhìn hấn hỏi...

“không!!!!!!”_ hấn lắc đầu mà mặt vẫn cứ cười cười nhìn nó...

“còn cười nữa là ăn quyền sách vào mặt đấy!!!!!!”_ nó khó chịu nói...

“thì không cười nữa!!!!!!”_ hấn thôi cười nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nó...

“.....”_ nó nhủ mày khó chịu gắt lên: “bị bệnh à mà nhìn tôi như thế?????”

“mới sáng sớm đừng gắt lên thế!!!!!!”_ hấn nhe nhớn với người xoa đầu nó nói: “nhưng dễ thương lắm!!!!!!”

“sặc!!!!!!”_ nó bó tay chấm com luôn, chưa từng nghĩ hấn mặt dày như thế, Prince của SW đây ư?????

“hì hi!!!!!!”_ hấn ngồi xuống và bắt đầu luyện thuyên: “sắp sinh nhát tở rồi đấy!!!!!!”

“thì sao?????”_ nó hỏi lạnh băng...

“tính mời cậu đi dự!!!!!!”_ hấn để mặt xuống bàn ngược đôi mắt con nai vàng lên nhìn nó nói: “đi nhé?????”

“tội gì tôi phải đi!!!!!!”_ nó nhún vai từ chối thẳng thừng....

“đi đi mà!!!!!!”_ hấn giờ giọng năn nỉ: “tở muốn cậu đi!!!!!!”

“cậu muốn thì tôi phải làm chắc!!!!!!”_ nó nhủ mày nhìn hấn khó chịu nói: “ra chỗ khác để tôi học bài!!!!!!”

“tở ra chỗ khác là cậu phải đi đấy nhé!!!!!!”_ hấn đột nhiên reo lên rồi đứng dậy chạy biến chẳng để nó nói được câu nào.....

“ờ này!!!!!!”_ nó gọi với theo nhưng hấn mất tăm rồi.....

nó lắc đầu thờ dãi ngán ngán, gấp cuốn sách trước mặt vào nó chống tay vào cằm suy nghĩ.....sao tự nhiên nó thấy thiếu thiếu cái gì đó.....bỗng nhiên có tiếng huỳnh huých chạy lại chỗ nó, nó quay đầu nhìn xem thì tự nhiên thấy môi mình âm ẩm, cái mặt của hấn thì sát vào mặt nó, nó tròn tròn mắt lên nhìn rồi lấy hai tay đẩy mạnh hấn ra quát:

“làm gì đó???? tên biến thái!!!!!!”

“hì hi!!!! suýt thì quên mất!!!!!!”_ hấn gãi đầu cười rồi chạy mất tiêu luôn.....

“cậu.....!!!!!!”_ nó chưa kịp phản ứng gì thì bóng hấn biến mất khỏi tầm mắt nó.....

nhưng sao đột nhiên nó lại cảm thấy vui vui???? nó lắc lắc cái đầu tự nói với bản thân:

“chắc mình điên theo hấn rồi!!!!!! đúng là gần mực thì đen mà!!!!!!”

nó đâu có biết rằng mỗi lần hôn nó là tìm hấn đập liên hồi, chạy đi là ngay lập tức mặt y chang quả gấc chín.....nhưng lần này hấn phải đưa bằng được nó tới dự sinh nhật của hấn, vì hấn đã nói với bố mẹ rằng sẽ đưa đôi tượng về ra mắt vào sinh nhật tới của mình mà lại.....

cả ngày hấn cứ suy nghĩ làm thế nào để đưa nó về nhà, thậm chí huy động cả cái đầu đa mưu của Hấn nữa.....trong khi đó thì nó, cái con nhân vật chính, cô gái gây phiền nhiễu ấy lại đang say giấc trong lớp học.....nhìn thế Hấn điên lắm, chỉ muốn cho nó một phát đập ngay đầu thôi.....hình như công việc đến lớp của nó chỉ là ngủ hay sao ấy, hấn thấy 90% thời gian học của nó là ngủ.....bó tay luôn, thế mà vẫn lên lớp đều đều đấy.....

tối đến, nó lại tiếp tục làm công việc của mình, tức nhất là cái mặt hấn lúc nào cũng lù lù ở Bar và lúc nào cũng gọi cái loại Whisky pha Vodka, cứ như hấn không uống được loại rượu nào khác vậy.....

“sao lúc nào cậu cũng gọi loại này thế?????”_ nó nhủ mày hỏi hấn...

“thích uống thôi!!!!!!”_ hấn cười để lộ hàm răng trắng tinh của mình ra trả lời nó.....

“tẻ nhạt!!!!!!”_ nó nhún vai rồi hỏi tiếp: “ờ Cherry có hơn 200 loại rượu Cocktail khác nhau vậy mà không có loại nào cậu thích uống hơn là Whisky pha Vodka à?????”

“cậu giới thiệu đi!!!!!!”_ hấn chống cằm nhìn nó chăm chú nói: “từng loại một!!!!!! tở sẽ thử hết!!!!!!”

“không sợ say sao?????”_ nó thắc mắc....

“không say được đâu!!!!!!!!”_ hấn bật cười nhìn nó nói: “có chút rượu đó mà say thì còn gì là Ngô Dương Minh nữa!!!!”

“Ngô Dương Minh????”_ nó nghiêng đầu thắc mắc: “tên cậu đó hả????”

“ừ!!!! không biết sao????”_ hấn gật đầu cười nói. ....hấn thừa biết nó không quan tâm tới cái tên của hấn rồi, hỏi cho có thôi. ....

“ò!!!! giờ mới biết!!!!”_ nó nói rồi cầm cùi pha rượu. ...

một lúc sau nó đưa lên trước mặt hấn một ly rượu màu nâu trong suốt và nói:

“uống đi!!!! FristLife đây!!!!”

“đẹp mắt thế!!!!”_ hấn ngắm ly rượu rồi nhìn nó cười nói: “loại này do ai nghĩ ra vậy????”

“thầy của tôi!!!!”_ nó trả lời trong khi tay thao tác pha loại rượu khác. ....

“ò!!! thì ra. ....”_ hấn đang định nói gì đó thì chợt có tiếng gọi nó. ....

“mất kính!!!! cho anh hai ly Dry Martini!!!!”

hấn quay sang nhìn, thì ra là tên tóc nâu đáng ghét, suốt hai tuần qua hấn có mặt ở đây thì tên tóc nâu cũng như hấn suốt ngày ở đây nói chuyện với nó. ....hấn gườm gườm nhìn tên tóc nâu này để phòng, sợ sảy một cái thôi là mất nó ngay. ....

“yeah!!!!”_ nó quay người về phía người vừa gọi và nói: “hôm nay anh đi cùng với bạn à????”

“ừ!!!!”_ tóc nâu (gọi cho nó gọn) vỗ vai vào người bên cạnh và trả lời nó: “nghe anh giới thiệu về Cherry nhiều quá nên hấn đòi đến!!!!”

“chào cô bé mất kính!!!!”_ người con trai ngồi bên cạnh tóc nâu mỉm cười nhìn nó nói: “anh đã nghe nhiều về tài năng pha chế rượu của em!!!!”

“.....”_ nó 2s sững người, người con trai ngồi cạnh tóc nâu không phải là Pos đó sao??

“mất kính????”_ tóc nâu huơ tay trước mặt nó gọi: “sao tự nhiên đứng nghệt ra thế????”

“há????”_ nó giật mình gãi đầu cười trừ nói: “tại anh ấy giống một người em quen nên bất giác hơi ngạc nhiên!!!!”

“giống hay tại anh đẹp trai quá nên mới thế????”_ Pos giờ giọng trêu đùa ra nói. ....

“anh. ....”_ nó hơi bất ngờ, chưa ai từng hỏi nó như thế cả. ....

hấn ngồi đó tức lắm liền lên tiếng gọi nó:

“ê cho tở ly khác đi!!!!!!! uống xong rồi này!!!!”

“đây!!!!”_ nó quay nhìn hấn một cái nói: “làm gì hồi ghê thế????”

“ai bảo đứng đó buồn chuyện chi????”_ hấn nói giọng trách móc rõ ràng. ...

Pos cùng tóc nâu cũng quay đầu sang nhìn hấn. ....có chút ngạc nhiên. ....có chút sững người. ....cũng đúng thôi vì hấn là cậu con trai của chủ tịch tập đoàn Ngô Khương mà. ....đồng thời cũng là vị giám đốc trẻ tuổi nhất Việt Nam, hiện hấn đang điều hành tập đoàn ngay khi đang ngồi ghế nhà trường. ....

“hai Dry Martini của hai anh!!!!”_ nó lên tiếng làm cả Pos và tóc nâu hơi giật mình. ....

xong nó quay sang chỗ hấn nói:

“đây uống đi!!!! Dry Martini đây!!!! ông vua của các loại cocktail!!!!”

“loại này uống chán rồi!!!!”_ hấn chống cằm nói: “có loại nào mới mới không????”

“uống đi tôi pha cho cái khác!!!!”_ nó nói rồi bắt đầu thao tác làm. ....

“cái gì ngon ngon ấy nhé!!!!”_ hấn ra điều kiện. ....

“biết rồi!!!!”_ nó trả lời. ...

trong khi đó ở chỗ Pos và tóc nâu. ...

“cô gái này quen quen!!!!”_ Pos xoa cằm về suy nghĩ và không ngừng quan sát nó. ...

“nếu tao nói mày từng gặp cô bé rồi thì mày có tin không????” _ tóc nâu quay sang Pos hỏi...

“tao từng gặp rồi ư????” _ Pos ngạc nhiên quay nhìn tóc nâu hỏi....

“.....” _ tóc nâu không nói gì mà chỉ cười. ....

“.....” _ Pos tự nhiên tròn mắt nhìn tóc nâu rồi lại nhìn nó, hết nhìn nó rồi lại quay nhìn tóc nâu. ....ngập ngừng anh chàng hỏi: “tao thấy giống.....!!!!!!”

“.....” _ tóc nâu nhún vai cười không nói gì cả. ....

bỗng nhiên nhạc sàn rộn lên ầm ầm, nó ngẩng đầu lên nhìn về phía sàn nhảy. ....con Trần đang lắc lư ngay trên sàn, nhỏ nhảy những điệu điên cuồng sexy khiến cho các anh chàng có mặt ở đó phải gằm rú lên. ....hắn cũng như nó đang hướng đôi mắt về phía sàn nhảy, hắn cũng khá ngạc nhiên về nhỏ Trần. ....nó neho neho mắt nhìn con Trần, nó cảm thấy có gì đó lạ lạ. ....một lúc sau lại có thêm mấy đứa con gái cũng lên sàn nhảy y như nhỏ Trần, cái cuồng của bọn nó sao mà lạ thế???? sao giống như.....!!!!!!.....nghĩ thấy lạ nó liền rời khỏi quầy rượu. ....hắn giữ tay nó lại hỏi:

“đi đâu vậy????”

“tôi thấy con Trần lạ quá!!!!!!” _ nó gỡ tay hắn ra và nói: “phải đi kiểm tra bàn nó ngồi cùng tụi bạn!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

thấy vậy hắn cũng đi theo sau nó, nó len lỏi qua đám người và tiến lại gần bàn số 2. ....còn hai ba người vẫn đang ngồi lại bàn, ba thằng con trai và một đứa con gái đang lắc lư lắc lư như bị say thuốc, nó liếc nhìn trên bàn và ánh mắt nó dừng lại ở một cái túi. ....những viên thuốc màu cam cam kia là gì????.....nó lại gần định cầm lên xem thì một bàn tay khô ráp nắm lấy cổ tay nó không cho nó động vào túi thuốc, đồng thời tiếng một thằng con trai ồm ồm vang lên:

“cô em định làm gì đó?????”

“tôi muốn xem cái túi kia đựng gì!!!!!!” _ nó nói đồng thời dùng tay còn lại nhanh nhẹn lấy cái túi nhỏ. ....

“cái con nhỏ này.....!!!!!!” _ hắn vùng đứng dậy định giật lại cái túi. ....

nó nhanh tay giật ngược ra sau lưng đưa cho hắn vì nó biết hắn đang đứng ngay sau nó, và đúng vậy, hắn đã lấy được cái túi nhỏ, nó lấy tay đẩy thằng con trai ra xa hất mặt về phía một tên bảo vệ đang đứng trong góc phòng. ....thằng con trai kia hét lên:

“cái con nhỏ lão xược kia!!!!!! mày nghĩ đang làm gì thế hả?????”

“ờ Cherry cầm đừng thuốc lắc, ma túy, đá và tất cả những thứ thuốc kích thích!!!!!!” _ nó nắm lấy cổ thằng vừa hét kéo giật xuống gầm giọng nói: “ai cho anh mang thuốc lắc vào Bar hả?????”

“.....” _ tên đó tròn tròn mắt nhìn nó ngạc nhiên. ....hai tên còn lại thì bị bảo vệ từ đâu đi tới giữ chặt rồi. ....

nó ra hiệu lôi bọn đó ra ngoài, những người bảo vệ lôi cả ba tên con trai ra ngoài trong sự ngạc nhiên của khá nhiều người. ....nó liếc nhìn đứa con gái đang phê thuốc ngồi ở ghế rồi hất mặt ra hiệu cho một cô gái, cô gái đó nhanh chóng đỡ lấy đứa con gái và dìu ra ngoài. ....

rồi nó tiến lại gần sàn nhảy, chính xác hơn là chỗ những người đang chơi nhạc. ....hắn theo sau quan sát xem nó định làm gì. ....nó thì thầm vào tai mấy ông chơi nhạc rồi đứng đó nhìn con Trần xem biểu hiện của nhỏ thế nào. ....rồi nhạc tự nhiên nhẹ dần nhẹ dần, những đứa con gái đứng trên sàn cũng thôi không lắc lư mạnh nữa. ....nó thấy hình như bọn này vẫn chưa tỉnh liền tiến tới chỗ con Trần và kêu thêm vài người đưa bọn nó xuống, có vài tiếng bàn tán nhưng những DJ ở đây rất có kinh nghiệm xử lý nên ngay lập tức đổi chủ đề và dạo nhạc đưa khách hàng tới một không khí mới. ....và không khí mới đó chính là hắn, đột nhiên hắn bị nó lôi lên sân khấu và giật mất cái túi nhỏ từ tay hắn thì thầm đứng một câu rồi nó biến thẳng:

“hát giùm tôi một bài nhá!!!!!!”

hắn miễn cưỡng đành chấp nhận. ....rồi khi hắn cất giọng hát lên thì bao nhiêu tiếng la ó ầm ĩ vì hắn hát quá hay lại còn đẹp trai ngồi ngồi nữa. ....

ổn định mọi việc nó bước ra khỏi Bar và tiến về một căn phòng khác dưới tầng 2. ....mở cánh cửa màu trắng nó bước vào với vẻ mặt không mấy dễ

chịu.....xung quanh phải tới gần chục anh bảo vệ chứ ít gì đâu, ba thằng con trai có vẻ hung hăng cãi lại bị họ lừ mắt cho mấy cái liềm im re.....nó đứng trước mặt họ, ném cái túi nhỏ đánh CÁCH xuống bàn và nói:

“quy định của Cherry là không được mang thuốc lắc vào Bar!!!!!! tại sao túi thuốc này lại xuất hiện ở đây????? các người giải thích rõ cho tôi xem nào!!!!!!!!!!”

“.....”_ mấy thằng kia mặt cứ bơ bơ không thèm trả lời.....

“là tao mang tới đây!!!!!!!!”_ con Trần đột nhiên lên tiếng.....

“?????”_ nó nhìn con Trần hỏi lại: “em nói gì?????”

“tao nói là tao mang thuốc vào Bar đây!!!!!!!!”_ con Trần có vẻ tỉnh gào lên vào mặt nó: “mày nghe rõ chưa?????”

“tại sao?????”_ nó bình thản hỏi lại nhỏ...

“.....”_ con Trần bất ngờ nhìn nó trân trân.....sau đó nhỏ cười hỏi lại nó: “ha ha tại sao ư????? mày hỏi tao tại sao ư?????”

“đúng!!!!!!”_ nó nghiêm mặt nhìn thẳng vào mặt con Trần mà nói: “tôi hỏi tại sao em lại mang thuốc lắc vào Bar?????”

“vì tao thích thế đấy!!!!!! mày làm gì nào?????”_ con Trần gân cổ lên quát vào mặt nó: “cái nhà hàng này là của tao, tao thích làm gì thì làm!!!!!! liên quan quái gì tới mày hả Cinderella????”

“ha ha ha ha ha!!!!!!!!”_ nó tự nhiên cười lớn và nói: “nhà hàng của mày????? nhà hàng của mày á????? nực cười chưa kìa!!!!!!!!”

“?????”_ con Trần không hiểu gì cả.....tự nhiên nó cười lại còn thay đổi cách xưng hô với nhỏ nữa.....chưa bao giờ nó dám gọi nhỏ bằng mày hay con nọ con kia, nhưng sao hôm nay.....????????

“là ai?????”_ nó cười đủ rồi nhìn thẳng vào mặt nhỏ Trần hỏi: “ai nói với mày là nhà hàng này là của mày????? ai nói?????”

“chẳng.....chẳng ai cả!!!!!!!!!!”_ con Trần quay ngoắt mặt đi tránh cái nhìn đáng sợ của nó nói: “nhà hàng này của tập đoàn Dương Khang!!!! dĩ nhiên sau này nó sẽ thuộc về tao rồi!!!!!!!!!!”

“nực cười!!!!!!!!!!”_ nó nhếch mép nói: “mẹ mày bảo cái nhà hàng này thuộc Dương Khang sao????? bà ta còn muốn thôn tính cả cái nhà hàng này nữa cơ à????? tham lam cũng vừa phải thôi chứ?????????”

“mày.....”_ con Trần tức quá định tát cho nó một cái thì.....

“cô định làm gì?????????”_ một anh chàng bảo vệ giữ chặt tay nhỏ lại gần giọng hỏi.

“buông ra!!!!!!!!!!”_ nhỏ Trần gạt tay lại gào lên: “anh dám làm thế với con gái của bà chủ à????? to gan thật!!!!!!!!!!”

“con gái của bà chủ?????”_ anh chàng không hiểu nhìn nó thắc mắc: “đây là con em à?????”

“anh nghĩ sao mà bảo nó là con em!!!!!!!!!!”_ nó gắt lên: “nó bằng tuổi em đó!!!!!!!!!!”

“há?????”_ nhỏ Trần tròn mắt lên nhìn nó.....

“hình như mày vẫn chưa hiểu thì phải!!!!!!!!!!”_ nó tiến lại gần chỗ con Trần, dùng tay nâng cằm nhỏ lên và nói: “cái nhà hàng này thuộc quyền sở hữu của tao!!!!!! chả liên quan gì tới tập đoàn Dương Khang hết!!!!!!!!!! đây là tài sản riêng của tao!!!!!! mày đã hiểu chưa?????”

“?????????????”_ con Trần tròn mắt nhìn nó, đồng tử của nhỏ ngày một giãn ra khi nghe từng lời nó nói.....nhỏ không tin vào tai mình nữa.....

nó hất mặt về phía anh chàng vệ sĩ bảo vệ, hiểu ý anh chàng ấn người nhỏ Trần ngồi xuống ghế trong khi nhỏ vẫn còn chưa hết ngạc nhiên.....

nó ngồi xuống cái bàn của mình và nói:

“đây không phải lần đầu tiên tao bắt được những trường hợp như mày!!!!!! và mày biết tao đã làm gì không?????????”

“làm.....làm gì?????”_ con Trần trở mắt nhìn vào chỗ khác mà hỏi nó.....hình như nhỏ vẫn còn shock lắm vì thông tin nó vừa nói.....

“tao đuổi hết bọn nó và cấm không cho tới Bar của Cherry nữa!!!!!!!!!!”_ nó bình thản nói: “và hôm nay bọn mày cũng không ngoại lệ đâu!!!!!!!!!!”

“cái gì cơ?????????”_ con Trần nổi khùng lên: “mày dám đuổi tao á????? tin tao mách mẹ không hả?????”

“tin chứ sao không!!!!!!!!!!”_ nó nhún vai nói: “mày lúc nào mà chẳng thế!!!!!!!!!! một trận đòn đối với tao chả là gì!!!!!!!!!! để xem giờ bà ta làm gì được tao!!!!!!!!!!”

“mày.....”_ con Trần giận tím mặt không nói gì được.....

“các anh lồi lủ này ném ra khỏi đây!!!!!! cảm không cho tụi nó bếng mắng tới đây lần nào nữa!!!!!!”_ nó hất mặt ra lệnh cho những anh chàng bảo vệ: “xong rồi thì đốt sạch cái tụi kia đi!!!! em không muốn nhà hàng này bị mang tiếng!!!!!!”

“được!!!!!!”_ tất cả đồng thanh nói rồi thực thi nhiệm vụ.....

bọn chúng la oai oái **** rủa nó nhưng đáp lại chúng lại là nụ cười nửa miệng khinh bỉ và ánh mắt sắc lạnh từ nó mà thôi. chính nó cũng không biết tại sao mình lại nói những lời đó với con Trần, có lẽ nó đã chịu đủ quá rồi, nó không muốn phải khổ sở thêm nữa, chẳng biết từ bao giờ mà nó lại có cái ý định chống đối lại mẹ kế nó.....hình như là từ khi hấn xuất hiện.....nó lắc lắc cái đầu mình để xua đi những điều vớ vẩn mông lung, những điều nó chẳng thể tin vào.....

giải quyết xong vụ thuốc lắc nó trở lại bar với vẻ mặt đăm chiêu khó tả, thấy nó vậy hấn lo lắng hỏi ngay:

“cậu sao thế???? có chuyện gì à?????”

“.....”_ nó ngẩng đầu nhìn hấn một lúc lâu mà chẳng thêm trả lời.....cứ thế nó nhìn thẳng vào mắt hấn, nhìn thẳng vào hình ảnh nó trong mắt hấn, sao tự nhiên nó đối diện được với con người nhu nhược này nhỉ???? hay nó không còn như thế nữa???? hình ảnh nó trong mắt hấn có vẻ khác chỗ nào đó mà nó không tài nào diễn tả được!!!!!!

“ê này!!!!!!”_ hấn túm vai nó lắc mạnh nói: “đừng có làm tớ sợ nhá!!!!!! nói gì đi chứ!!!!!!”

nó giật mình vội vùng ra khỏi tay hấn quát:

“làm cái gì đấy hả tên biến thái kia!!!!!!”

“hù hồn!!!!!!”_ hấn vuốt ngực tự trấn an mình: “cứ tưởng cậu bị sao chứ!!!!!! may thế!!!!!!”

“hử??? nói gì đó?????”_ nó lườm hấn một cái rồi sắc hỏi...

“à không!!!! không có gì!!!!!!”_ hấn nhe răng cười chối bay chối biến.....

cả tối hôm đó nó tưởng sẽ phải chịu cảnh mẹ con nhỏ Trần tới trì chiết nhưng chẳng thấy gì cả, tự dung bình yên trong khi nó vừa gây sóng gió xong.....nó tự dọa chính mình rằng bình yên lúc này còn sóng gió về sau, phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng mới được.....

đúng 12h đêm, nó thu xếp công việc và ra về, vừa bước ra khỏi cửa của nhà hàng thì hấn từ đâu bước ra trước mặt nó tươi cười nói:

“tớ đưa cậu về nhé???????”

“má ơi giật mình!!!!!!”_ nó giật thót ôm lấy tim kêu lên đồng thời lùi lại hai ba bước.....

“làm gì mà sợ thế???? tớ có phải ma đâu!!!!!!”_ hấn thấy thế bật cười nhìn nó lém lỉnh nói: “mà tưởng cậu không sợ gì chứ!!!!!!”

“gặp tên biến thái như cậu là tôi sợ lắm!!!!!!”_ nó nói giọng e dè nhìn hấn từ đầu tới chân rồi hỏi tiếp: “mà sao cậu lại ở đây?????”

“hí hí hí!!!!!!”_ hấn gãi đầu cười tươi nói: “đứng chờ cậu đấy!!!!!!”

“làm gì?????”_ nó lấy xe của mình ra và nhìn hấn hỏi...

“thì đưa cậu về chứ làm gì!!!!!!”_ hấn tỉnh bơ nói: “con gái đi đêm nguy hiểm lắm!!!!!!”

“đi với tên biến thái như cậu mới nguy hiểm!!!!!!”_ nó liếc cho hấn một cái sắc còn hơn dao nói.

hấn dừng cười nhe nhon còn nó thì lên xe và phóng tít.....thấy thế hấn liền nhảy lên con ngựa sắt mới sắm khoảng 1 tiếng trước của mình đuổi theo đằng sau nó.....

“tớ là Prince đấy!!!!!!”_ hấn đi ngang với nó và nói: “nhiều cô muốn được như cậu lắm mà không được đấy!!!!!!”

“xì!!!!!!”_ nó xì một tiếng dài hàng trăm cây số rồi nói: “không thèm!!!!!!”

“chính vì không thèm nên tớ mới theo đuổi cậu đấy!!!!!!”_ hấn với tay búng vào chòm tóc búi của nó cười nói: “mắt kính không số ạ!!!!!!”

“không chơi trò đấy nhá!!!!!!”_ nó lấy tay chỉnh lại búi tóc và nói: “mà sao lại gọi tôi là mắt kính không số???????”

“thì cậu có bị cận đâu!!!!!!”_ hấn lại cười tiếp nói: “cái kính to tướng ấy làm gì có tỷ độ nào!!!! rõ ràng mắt kính không số còn gì???????”

“ừ nhii!!!!!!”_ nó ngây ngô gãi đầu nói.....tự nhiên thấy mình hỏi câu hơi ngu ngu.....

“làm bạn gái tớ đi!!!!!!”_ hần đột nhiên nói với nó.....

“lần thứ bao nhiêu rồi?????”_ nó chả thèm trả lời mà hỏi lại hần ngay.....

“để xem!!!!!!”_ hần lăm bắm đếm gì đó rồi nhìn nó noãn miệng cười: “tính cả lần này là 96 lần!!!!!!”

<(gặp nó mới 16 ngày, mỗi ngày nói thích nó 6 lần => 96 lần chả là mấy đâu)>

“đếm đủ nhì?????”_ nó cười khềnh nhìn hần nói: “nói 96 lần rồi mà không thấy chán à?????”

“chán sao được!!!!!!”_ hần phủ định luôn câu nói của nó: “khi nào cậu đồng ý thì tớ mới thôi nói!!!!!! đổi lại là nói câu khác!!!!!!”

“chắc!!!!!!”_ nó tặc lưỡi nói: “chưa thấy ai dai như cậu!!!!!! chắc cùng họ với đĩa quá!!!!!!”

“áy!!!! ai lại nói thế!!!!!!”_ hần nhe nhớn cười nói: “cụ của đĩa mới đúng!!!!!! ha ha!!!!!!”

“sặc!!!!!!”_ nó bó tay toàn tập.....hần nói cái kiểu này thì không đỡ được rồi.....

hần phải cảm ơn trời vì đây là buổi tối, chính xác là đêm, nó và hần đi song song với nhau, nó vừa đạp xe vừa **** hần còn hần cũng vừa đạp xe vừa nhe nhớn cười như một thằng điên, người ngoài nhìn vào ngay lúc này chắc phải thương cho bố mẹ hần lắm đây.....cảm ơn trời đê (trời ở đây là tg đây nhá kakakaka)

sau khi tiễn nó vào nhà hần đạp xe về với tâm trạng phờn không chịu được, vừa đạp xe vừa hát mới sợ chứ đã thế lại còn cười cười một mình như thằng trôn trại, nhìn mà thấy mất mặt Prince của trường SW.....

còn nó, nó cũng có cảm giác gì đó vui vui, có lẽ từ khi không làm bạn với Hần thì đây là lần đầu tiên nó được người khác đưa về tận nhà.....nó tự thuyết phục bản thân bằng cái lý lẽ vụng về đó..... nó không thể chấp nhận cái thứ gọi là tình cảm, nó cảm thấy mình không xứng đáng với hai từ đó, kể cả “tình bạn” hay “tình yêu”.....nhưng với niềm vui nho nhỏ này nó có thể ôm vào giấc mơ của mình mà không một ai biết.....chỉ trong mơ nó mới có thể có được cái gọi là tình cảm.....

một tuần sau đó, cuộc sống của nó bình yên hơn nó tưởng tượng.....chẳng lẽ nó đa nghi quá sao????? nó thấy thái độ của ba mẹ con nhỏ Trần khác lạ sao đó.....nhỏ Chi tự nhiên hay cười với nó hơn, nó hay bắt gặp cái nhìn đầy căm ghét từ con Trần, nhưng đặc biệt hơn, đặc biệt nhất chính là thái độ của mẹ kể nó, bà Trịnh Hoàng Minh Thuyên, bà ta ít nói hơn, nắng **** nó ít hơn, nhưng có điều ánh mắt của bà lại chất chứa đầy sự căm thù, ghen ghét, đố kị.....ánh mắt đó nhìn cay nghiệt hơn và độc ác hơn.....nó cảm nhận thấy như vậy đấy.....có phải là đa nghi quá không nhì?????

tháng 11 đã tới, thời tiết có vẻ se lạnh hơn, nó thong dong trên đường vào buổi sáng sớm hít thở không khí của mùa đông mới chớm tới, chẳng hiểu sao nó lại thích mùa đông như thế. Nó cực ghét mùa hè, yêu thích mùa xuân và buồn khi mùa thu tới, nhưng khi mùa đông bay về nó lại cảm thấy hạnh phúc vô bờ, phải chăng cái lạnh lẽo của mùa đông lại làm tim nó muốn nóng lên?????

“trời se lạnh rồi mà không mặc thêm áo khoác vào là sao?????”_ giọng nói của một cậu con trai ầm ập vang lên bên cạnh khiến nó giật mình quay lại.....

“sao cậu lại ở đây?????”_ nó ngạc nhiên nhìn hần hỏi.....hần đang đi xe đạp chạy song song với nó trên con đường đầy gió mà vắng người.....

“hỏi hay thế!!!!!!”_ hần tự dung xụ mặt xuống nói: “mất công đợi cả tiếng đồng hồ để đi học cùng”

“ai bắt đợi đâu!!!!!!”_ nó tỉnh queo nói...

“cậu.....vô tình!!!!!!”_ hần gất lên nói: “có nhớ hôm nay là ngày gì không?????”

“ngày gì?????”_ nó tỉnh bơ hỏi.....nó nhớ ngày mừng 2 tháng 11 có phải là ngày lễ gì của đất nước đâu.....

“thì sinh nhật tớ đó!!!!!!”_ hần nói giọng buồn buồn sao ấy.....rõ ràng báo trước cho nó gần một tháng trời mà nó lại quên mới đau chứ.....

“sặc!!!!!!”_ nó xém ngất gất lên: “mãi hôm nay mới sinh nhật!!!!!! thế mà gần tháng trước thông báo cứ như đúng rồi ấy!!!!!!”

“vậy là cậu nhớ à?????”_ hần mừng rơn khi nghe nó nói vậy.....

“vừa nhớ xong!!!!!!”_ nó tỉnh rụi nói: “cậu không nhắc chắc tôi quên luôn!!!!!!”

“hờ hờ!!!!!!”_ hần cười nhạt.....con này lúc nào cũng thế, cho người ta lên mây rồi ngay lập tức kéo thẳng một phát dúi xuống bùn (bùn là còn may đoá).....Hần nói quá thực không sai <”nói chuyện với nó hay bị cụt hứng lắm!!!!!! chỉ muốn oánh cho một trận thôi!!!!!!”>

Nhưng hôm nay hần quyết định rồi, hần phải lòi bằng được nó tới nhà mình.....có hai kế hoạch quan trọng phải thực hiện trong hôm nay và nhân vật chính lại là nó chứ không phải hần (trong khi hôm nay là sinh nhật hần)

Nhưng người tính không bằng trời tính, mọi thứ hần chuẩn bị đáng lẽ sẽ hoàn hảo nếu không có sự xuất hiện của một nhân vật, nhân vật này hần không biết nhưng nó và Hần thì biết.....chính người đó vô tình suýt phá tan cái kế hoạch hoàn hảo mà hần cố công chuẩn bị từ một tháng trước.....

“mọi người biết tin gì chưa?????” _ một nữ sinh trong lớp 12A1 lên tiếng hỏi với vẻ phấn khởi lắm.....

“tin gì tin gì?????” _ cả lớp nhao nhao lên xông vào cô bạn hỏi dồn.....

“tin cực hot luôn!!!!!!” _ cô nàng nhấn mạnh nói.....giọng khắp khối vô cùng.....

“tin gì nói nhanh lên coi!!!!!!” _ cả lũ châu châu vào hỏi dồn.....tò mò quá rồi.....

“hôm nay là ngày các thực tập viên nhận lớp!!!!!!!!” _ cô nàng đó với vẻ mặt hình sự bắt đầu thông báo tin cực hot: “và lớp chúng ta vinh dự được chào đón tới 3 nhân vật nổi tiếng của trường đại học Harvart!!!!!!!!”

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

nguyên một lũ rú ầm hết cả lên làm cái lớp 12A1 vốn rất yên tĩnh nay thành một cái chợ mới mở phiên.....

“chưa hết chưa hết!!!!!!” _ cô nàng đó tiếp tục.....

“còn nữa à????” _ cả lũ lại châu vào hỏi tiếp....

“ba nhân vật này gồm một nam và hai nữ!!!!!!!!” _ cô nàng hí hửng tiếp luôn: “và đều là hot boy hot girl cả.....”

Wow.....ow.....ow.....

một lần nữa cái lớp 12A1 trở thành cái chợ vỡ.....

trong khi đó tại bàn của nó, nó đang gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành mà chẳng thèm quan tâm tới chuyện gì đang xảy ra xung quanh.....còn về Hân, cô không biết chuyện có thực tập viên nên quay sang hỏi hân:

“cậu biết chuyện này chưa????”

“rồi!!!!!!” _ hân gật đầu rồi nói: “ba người họ sẽ đi cùng chúng ra cho tới hết năm học!!!!!! cũng là người hướng nghiệp luôn!!!!!!”

“cậu gặp chưa????” _ Hân hỏi tiếp.....

“rồi!!!!!!” _ hân tiếp tục gật đầu cái nữa và nói: “hôm qua họ ở nhà tớ mà!!!!!!”

“ờ nhà cậu????” _ Hân nghiêng đầu hỏi lại vì không hiểu lắm.....

“một trong số ba người họ là chị gái của tớ!!!!!!” _ hân trả lời với vẻ ngán ngán không thể chịu được.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

trống vào học, cả lớp hoan hỉ hí hửng nóng lòng muốn xem dung nhan ba con người đầy tài năng của đại học Harvard.....cô giáo bước vào.....thù tục nghi thức như bình thường.....

có một điều khác thường là theo sau cô có thêm ba người nữa.....và tất nhiên cả lớp đều đờ người ra mà ngắm nhìn họ rồi.....chỉ duy có 3 người là chẳng phản ứng gì.....một là nó, đang bận ngủ, hai là Hân đang bận nghe nhạc không nhìn, ba là hân, gặp rồi nên chả ngạc nhiên, đây còn chưa nói là chán.....

nhưng phải công nhận ba con người mới bước vào quả thật đúng là trai tài gái sắc.....anh chàng với mái tóc màu hung, khuôn mặt dài với nước da trắng, đôi mắt chăm chú hút hồn và nụ cười tươi nhưng chất chứa cái gì đó bí ẩn.....hai cô gái thì mỗi người một vẻ, một mang nét đẹp sắc sảo mà dịu dàng, một lại mang một nét cá tính với tóc ngắn áo quần kiểu cách.....

“giới thiệu với cả lớp!!!!!!!!” _ cô giáo lên tiếng nói: “hôm nay chúng ta sẽ chào đón tới lớp ba sinh viên ưu tú nhất của đại học Harvard!!!!!! ba anh chị này sẽ làm công tác hướng nghiệp cho các em và sẽ theo lớp cho tới hết học phần!!!!!!!!”

aaaaaaaa.....hoan hô.....

nó đang ngủ tự dưng thấy ồn ào quá cũng tò mò ngẩng đầu lên xem có chuyện gì. ....đột nhiên mặt nó tái đi. ....hai tay nắm chặt vào nhau. ....đôi mắt đỏ ngầu và hàm răng nghiến vào nhau rất mạnh. ....

về phía Hân, cô nàng bị hấn giật tai nghe ra kêu chú ý, Hân lau mồ hôi *** thấm hần và ngược mắt lên phía bảng. ....ngay lập tức chiếc ipod trên tay cô rơi xuống đất. ....

“giờ mới ba em tự giới thiệu!!!!” _ cô giáo nhường lời cho ba người sinh viên. ....

ba người cúi nhận lời cô giáo rồi quay xuống phía học sinh. ....anh chàng duy nhất lên tiếng:

“chào các em!!!! Anh là Bùi Ngọc Chiến lưu sinh viên Việt Nam ở Harvard!!!! hôm nay hân hạnh có mặt ở đây với tư cách giáo sinh hướng nghiệp!!!! mong các em giúp đỡ!!!!!!!!”

bao nhiêu tiếng hét vang lên, anh chàng đẹp trai đó còn khuyến mãi cho lũ con gái một điệu cười chết người nữa chứ. ....

nhưng hai cô gái kia chưa kịp lên tiếng giới thiệu thì ngay lập tức có một chiếc cặp hình con cá sấu to tướng bay tới đập trúng mặt anh chàng Chiến. ....kèm theo đó là câu nói đầy giận dữ của Hân. ....

“còn dám vác xác về đây à????? chết đi có phải hơn không hả????”

“.....” _ Chiến đỡ lấy cái cặp sách nhìn Hân không trả lời. ....

cả lớp ngạc nhiên bàng hoàng trước thái độ của Hân. ....nhiều tiếng xì xào vang lên. ....

“Trần Bảo Hân???? cô làm cái trò gì thế hả?????” _ cô giáo lên tiếng quát Hân: “thái độ đó là sao?????”

“bà im cái miệng lại!!!!!!!!” _ Hân lừ mắt nhìn bà giáo gằn giọng: “còn nói nữa thì đừng trách tôi!!!!!!!!”

“em không được vô lễ với cô giáo của mình như thế!!!!!!!!” _ Chiến lên tiếng nói. ....

“giờ lại giáo huấn tôi à?????” _ Hân bước ra khỏi chỗ của mình cười khinh bỉ nhìn Chiến nói: “liệu có đủ tư cách không Bùi Ngọc Chiến?????”

“.....” _ Chiến im lặng. ....đôi mắt Hân ánh lên ngọn lửa giận dữ dường như không thể kìm *** được. ....

Hân bước tới chỗ nó, lấy tay kéo nó ra khỏi chỗ và đi thẳng tới cửa. ....nó vẫn chưa hết bàng hoàng. ....ngay lúc nó lướt ngang qua mặt Chiến thì anh lập tức dùng tay mình định kéo lấy tay nó. ....nhưng nó nhanh hơn vùng tay tránh và để lại cho Chiến một ánh mắt vừa căm tức vừa đau đớn. ....hình như có cái gì đó lấp lánh trên hàng mi của nó. ....là nước mắt chăng?????.....rồi nó dựa theo đà kéo của Hân mà chạy ra khỏi lớp. ....

sau giây phút bàng hoàng vì hành động khó hiểu của Hân. ....cả lớp bắt đầu rộ lên những tiếng bàn tán xì xào. ....hai cô gái đứng cạnh Chiến cũng nhìn anh bằng con mắt khó hiểu. ....cô giáo của chúng nó mãi sau mới trấn an được cả lớp và cho tiếp tục công việc giới thiệu ba nhân vật mới. ....

còn hân thì mang một nỗi băn khoăn khá lớn trong tâm trí. ....hắn không hiểu tại sao Hân lại hành động như thế?????.....mà tại sao lại kéo nó vào cuộc?????.....và tại sao nó lại có hành động như vậy khi bước qua mặt anh chàng kia?????.....hiện giờ hắn có rất nhiều câu hỏi không có lời đáp. ....

về phía nó, nó bị Hân kéo đi như không có điểm dừng, tới một góc sân sau của trường, Hân đặt nó ngồi xuống ghế đá và cũng ngồi phịch xuống bên cạnh. ....cả hai không nói với nhau một tiếng nào trong khoảng thời gian khá lâu. ....Hân không biết nói gì với nó nữa. ....an ủi hay trách mắng, cảm thông hay. ....chưa kịp suy nghĩ xong thì đột nhiên Hân nghe thấy tiếng nấc nghẹn. ....quay sang thì thấy nó đang khóc. ....khóc không thành tiếng. ....

“.....” _ Hân ôm nó vào lòng mình, vỗ lưng nó. ....

“hức hức!!!!!!” _ nó nấc lên. ....nó khóc. ....khóc nhiều lắm. ....

“tại sao thế Hương?????” _ Hân thì thầm bên tai nó hỏi: “tại sao lại khóc như thế????? tại sao lại khóc vì một tên như Chiến chứ?????”

“.....” _ nó không trả lời mà chỉ khóc thôi. ....dường như nước mắt không thể ngừng lại được. ....

“hãy trở lại là chính mình đi!!!!!!!!” _ Hân gục mặt xuống vai nó nói: “nhìn mày thế này tao không chịu được đâu!!!!!!!! làm ơn đi. ....tao xin mày đó!!!!!!!!”

“quên rồi!!!!!!!!” _ nó nấc lên rồi nói. ....

“sao?????” _ Hân buông nó ra, nhìn thẳng vào mắt nó hỏi: “mày nói gì?????”

“tao quên rồi!!!!!!!!” _ nó nói mà nước mắt vẫn chảy dài hai bên má: “quên ngày trước tao như thế nào, ra sao!!!!!!!! tao quên hết rồi!!!!!!!!”

“.....”_ Hân nhìn nó trân trân..... cô không tưởng tượng được rằng nó sẽ nói như thế.....chẳng lẽ nó thay đổi quá nhiều đến mức không thể nhớ được ngày trước như thế nào u?????.....

“em nhớ!!!!!!”_ giọng một đứa con gái ngọt xớt vang lên ngay sau nó và Hân.....

“Chi?????”_ Hân nhìn nhỏ Chi đang đứng ở chỗ gốc cây mà ngạc nhiên.....sao con nhỏ này lại ở đây vào lúc này cơ chứ????.....

nó bàng hoàng nhìn Chi, trong khi nhỏ Chi tiến lại gần chỗ nó và Hân.....nhỏ ngồi xuống bên cạnh nó, cầm lấy bàn tay nó và nói:

“em sẽ giúp chị nhớ lại chính mình!!!!!! được không?????”

“?????????”_ nó nhìn Chi trân trân không hiểu gì cả.....nó cũng không biết phải nói gì nữa.....

Hân cũng ở trong trạng thái như nó, cô chưa bao giờ nghĩ nhỏ Chi lại hành động như thế này, tuy ngày trước nhỏ cũng khá thân thiết với cô nhưng sau khi bố nó mất thì nhỏ lại xa lánh hai đứa nó.....nhưng sao bây giờ nhỏ Chi lại.....

“chị biết không?????”_ Chi nói tiếp với khuôn mặt mỉm cười: “chính em gọi anh Chiến về đây!!!!!!!!!”

“sao?????”_ Hân gào ầm lên: “chính mày đã gọi thằng chết tiệt ấy về à?????”

“Hân ơi!!!!!!”_ nó giữ Hân lại không cho cô nhảy xổ vào đánh Chi.....

“.....”_ Hân tức lắm nhưng nghe nó cô sẽ không đánh Chi.....

“hỏi Chi điều này nhé!!!!!!!!”_ nó dường như bình tĩnh hơn và đã hết khóc.....nó quay sang nhỏ Chi nói: “phải trả lời thật lòng!!!!!!!!”

“.....”_ nhỏ Chi gật đầu đồng ý.....

“Chi thực sự ghét tôi lắm phải không?????”_ nó nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ Chi mà hỏi thẳng thừng.....

“.....”_ cả Hân lẫn nhỏ Chi đều ngạc nhiên trước câu hỏi quá bất ngờ của nó.....

yên lặng một lúc nhỏ Chi mỉm cười đứng dậy nói:

“em không ghét chị!!!!!!!! từ trước tới nay em luôn mong có một người chị gái như chị!!!!!!!! nhiều khi em nghĩ thà em về sống với bố để được chơi với chị còn hơn là ở lại để xem chị bị hành hạ mà không làm gì được!!!!!!!!”

nói một hồi nhỏ Chi cúi đầu xuống như tự nói với mình:

“nhưng em lại không đủ can đảm để làm những điều mình nghĩ!!!!!!!!”

“vậy tại sao.....?????”_ Hân định hỏi thì nhỏ Chi đã nói.....

“em muốn chị Hương và anh Chiến giải quyết những hiểu lầm do chị Trần gây lên nên em mới gọi anh ấy về!!!!!!!!”

“hiểu lầm?????”_ Hân và cả nó nữa không hiểu gì cả.....

“anh Chiến bị Trần lừa nên mới rời bỏ chị chứ anh ấy không có ý định.....”_ nhỏ Chi phân trần.....

“đừng nói nữa!!!!!!!!”_ nó nghiêng đầu cười nhạt nói: “rõ ràng Chi không hiểu chuyện!!!!!! anh ta không phải bị Trần lừa mà là cố tình để bị mắc lừa!!!!!!!! vì vậy không cần phải nói thêm gì nữa!!!!!!!!”

“chị Hương à!!!!!!!!”_ Chi định nói nữa nhưng.....

“rồi Chi sẽ hiểu thôi!!!!!!!!”_ nó đứng dậy nhìn Chi và Hân nói: “giờ tôi muốn ở một mình!!!! xin lỗi hai người!!!!!!!!”

nói rồi nó quay người bước đi thẳng bỏ lại Hân và Chi đứng đó.....giờ thì cả Chi lẫn Hân đều không hiểu gì cả.....những gì nó vừa nói nghĩa là sao?????.....

còn nó, sau khi đi khỏi nơi có mặt Hân và Chi, nó tìm tới một gốc cây thật to tại một nơi mà chẳng ai muốn tới chính xác hơn là không dám tới.....khu rừng nhỏ phía sau khu nhà thể chất.....nó ngồi bó gối ở đó suy nghĩ về những gì đang diễn ra, nó tự hỏi bản thân tại sao lại khóc nhiều như vậy???? nó biết rõ rồi sẽ có ngày Chiến quay lại nhưng sao nó lại bất ngờ???? chẳng phải nó biết anh trở về từ một tháng trước rồi hay sao?????.....

.....3 năm trước.....

“mình chia tay nhé Hương!!!!!!!!”

Chiến đứng trước mặt nó và buông một câu nói thật vô tình làm cho nụ cười trên môi nó tắt ngấm. ....nó tròn mắt nhìn anh ấp úng hỏi lại:

“anh. ....anh nói gì vậy?????”

“anh xin lỗi Hương à!!!!!!” _ Chiến quay đi tránh ánh mắt của nó và nói: “anh đã có người khác rồi!!!!!!”

“.....” _ khuôn mặt nó tối sầm lại. ....đầu óc nó bắt đầu loạn lên, nó không tin vào tai của mình nữa. ....nó níu lấy tay anh và nói: “anh đùa em phải không???? đừng chơi ác thế em không thích đâu!!!!!!”

“anh xin lỗi!!!!!!” _ Chiến gạt tay nó ra và quay người bước đi rất nhanh. ....

nó sững sờ đứng chết trân ở đó nhìn theo bóng đánh anh đang xa dần. ....một cơn mưa mùa hè bỗng đổ ào xuống cơ thể nhỏ bé của nó. ....nước mắt nó rơi xuống dưới nền đất hòa cùng nước mưa. ....có lẽ từ khi bỏ mất đây là lần đầu tiên nó khóc nhiều như thế này. ....

nhưng nó không thể chấp nhận chia tay với anh như thế, nó đã tới tận trường của anh, ngôi trường danh tiếng SW. ....hôm đó đáng lẽ nó không nên đến. ....nếu nó không đến thì giờ đây nó không phải ôm một nỗi căm thù anh đến như vậy. ....nếu không đến có lẽ nó vẫn còn một hồi ức đẹp với anh. ....

“mày nhận được giấy báo rồi à?????”

“ờ!!!!!! ngày mai tao bay rồi!!!!!!”

“còn bé Hương thì sao????? mày chia tay với em ấy thật à?????”

“nhắc tới con bé đó làm gì????? phiền phức!!!!!!”

nó như chết lặng trước câu nói ấy, một câu nói nó vô tình nghe được khi anh ngồi với bạn. ....nó phiền phức sao?????????.....

“thế mà tao tưởng mày yêu nó thật chứ!!!!!!”

“chắc!!!!!! mày đúng là ngu lắm!!!!!! con bé đó thì có gì để yêu chứ?????”

“thế sao mày cặp với nó suốt suốt một năm liền?????”

“tao lợi dụng cái tính ganh đua của nó Trần em con bé đó thôi!!!!!! giờ tao có hẳn một khoản tiền kha khá trong tài khoản rồi đấy!!!!!!”

“mày đúng là.....”

“quá giỏi chứ gì!!!!!!”

“công nhận!!!!!! vừa có tiền vừa cắt được cái đuôi!!!!!!”

“tao là ai chứ????? Bùi Ngọc Chiến này cái gì mà chả làm được!!!!!!”

một lần nữa nước mắt nó rơi xuống, nhưng không còn là nước mắt đau khổ nữa mà là nước mắt của sự căm thù tận cùng, sự vui mừng tột độ, nó cảm ơn trời vì đã cho nó thấy bộ mặt thật của gã sở Khanh đào mỏ kia. ....trái tim nó đau lắm chứ nhưng đau thế nào bằng vết thương của lòng tự trọng. ....nó bị lợi dụng chỉ vì tiền. ....tình cảm của nó bị đem ra làm trò chơi, trò tiêu khiển cho người khác. ....nó hận, căm hận Chiến. ....

dùng máy điện thoại nó nhắn cho Chiến một tin nhắn cuối cùng sau đó ném cả chiếc điện thoại xuống đáy Hồ Tây. ....

<“CẢM ƠN ANH VỀ NHỮNG GÌ ĐÃ LÀM!!!!!!!! HÃY TẬN HƯỞNG SỐ TIỀN ĐÓ ĐI VÀ NHẬN LẤY SỰ CĂM HẬN TỪ TÔI!!!!!!!!!!”>

có lẽ khi nhận được tin nhắn đó Chiến đã hiểu tất cả. ....

.....hiện tại. ....

“dù có trở về thì làm được gì?????” _ nó lẩm bẩm một mình: “sự xuất hiện của anh khiến tôi kinh tởm Bùi Ngọc Chiến!!!!!!”

rồi nó thiếp đi lúc nào không biết, có lẽ vì khóc quá nhiều nên mệt chẳng. ....nhưng tự nhiên nó có cảm giác ấm áp, dường như ai đó đang ôm lấy nó. ....cảm giác bình yên khiến nó chìm vào sâu hơn trong giấc ngủ. ....

không biết nó đã ngủ bao lâu nhưng khi tỉnh dậy cái đầu tiên nó nhìn thấy chính là cái mặt của hấn. ....hấn cũng đang ngủ và khuôn mặt cúi hơi thấp xuống. ....nó giật mình bật dậy ngay. ....tự nhiên mặt nó đỏ bừng vì hình như nó gối đầu lên chân hấn ngủ thì phải. ....nhưng giờ mới để ý, hấn ngủ trông đẹp thật, rất giống hoàng tử. ....bất giác nó ngồi ngẩn ra ngắm hấn. ....

“làm gì nhìn dừ vậy????? tớ đẹp trai quá à?????” _ tiếng hấn vang lên làm nó giật mình. ....

thấy hấn nhìn mình cười thì nó liền quay mặt đi nói:

“nhìn đâu mà nhìn!!!!!! đang xem bộ dáng xấu xí của cậu lúc ngủ thế nào thôi!!!!!!”

“hì hi hi!!!!!!”_ hấn nhe răng ra cười với nó.....

“cười gì mà cười?????”_ nó quay lại nhìn hấn gất.....

.....chút.....hấn ngay lập tức hôn nó một cái vào môi rồi nhe nhón ngời cười.....nó đứng hình trong 3s để phân tích dữ liệu.....sau đó nó gào ầm lên:

“à tên biến thái!!!!!!”

rồi nó liền tay oánh hấn bùm bụp vào người.....hấn cứ đùa đùa như thế để nó đánh, đôi mắt hơi trùng xuống nhưng hình như nó không thấy thì phải.....chắc chỉ thấy cái miệng cười nhe nhón của hấn mà thôi.....

rồi hai người lại ngồi tựa lưng vào cây thờ.....hấn chìa ra trước mặt nó một bịch bánh nói:

“ăn đi!!!! tở mua đó!!!!!!”

“có độc không đây?????”_ nó gườm gườm nghi ngờ nhòm hấn hỏi.....

“không ăn thì thôi!!!!!!”_ hấn lấy lại tinh bơ nói: “mắt công bị nghi ngờ!!!!!!”

“đưa đây!!!!!!”_ nó giật lấy cái bánh từ tay hấn và nó: “nói đùa thôi!!!! tôi cũng đang đói!!!!!!”

“biết mà!!!!!!”_ hấn cười tươi nhìn nó nói.....

“mà sao cậu lại ở đây?????”_ nó vừa ăn vừa nhìn hấn hỏi....

“buồn ngủ nên trốn ra đây!!!!!!”_ hấn ngả người vào cây cười nói: “ban đầu còn tưởng không có ai ở đây cơ!!!!!!”

“tại sao?????”_ nó không hiểu hỏi lại.....

“thì có một đạo cả trường đồn ầm lên là ở đây có ma còn gì!!!!!!”_ hấn cười tinh quái nhìn nó nói: “rồi từ đó chẳng ai dám bước chân tới đây nữa!!!!!!”

“à chuyện đó!!!!!!”_ nó xử lý xong cái bánh cũng ngả người hấn ra đất nằm nói: “tại bọn học sinh SW này nhát gan thôi!!!!!! dọa có tý đã sợ té khỏi rồi!!!!!!”

“là sao?????”_ hấn thắc mắc hỏi nó....

“cuối năm lớp 10 tôi và bác Huân có làm một cái hình nộm màu trắng treo ở trên chính cái cây này đây!!!!!!”_ nó chỉ thẳng lên những tán lá cây rồi nói: “mục đích là dọa bọn thanh niên hay lên vào phòng thể chất hút thuốc đánh bạc!!!!!! ai ngờ.....”

“bọn thanh niên đó là học sinh trường SW nên mới có chuyện ma mãnh chứ gì?????”_ hấn bật cười tiếp lời của nó.....

“nhưng thế lại hay!!!!!!”_ nó hồn nhiên nói: “thành ra có một chỗ ngủ yên tĩnh mà chả ai quấy rầy!!!!!!”

“ừ!!!!!!”_ hấn ừ một tiếng rồi yên lặng luôn.....

nó nhòm người dậy thì thấy hấn ngủ mất rồi.....nó ngồi hấn dậy bên cạnh hấn và nhìn vào khuôn mặt hấn.....tự nhiên nó mới nghĩ tại sao nó lại có thể nói chuyện tự nhiên với hấn như vậy được????? trước đây nó đâu có nói chuyện với ai đâu.....nhưng khi gặp hấn nó hình như nói nhiều hơn.....tức giận cũng nhiều hơn.....và hay đánh hấn lắm.....

suy nghĩ một hồi nó thấy buồn ngủ.....rồi chẳng biết từ khi nào mà nó đã ngả người vào vai hấn ngủ ngon lành.....khoe môi còn nở một nụ cười rất tự nhiên.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“Á.....!!!! KHÔNG.....!!!!!!”

nó bùng tỉnh với mồ hôi lạnh chảy khắp khuôn mặt.....nó vừa mơ về bố nó.....

“sao thế?????”_ hấn ân cần lấy khăn lau mồ hôi cho nó và hỏi: “gặp ác mộng à?????”

“.....”_ nó quay sang nhìn hấn trân trân rồi hình như sực tỉnh nó vội lắc đầu nói: “không.....không sao!!!!!!”

“hôm nay cậu có phải đến nhà hàng làm việc không?????”_ hấn đột nhiên hỏi nó.....

“à có!!!!!!”_ nó gật đầu nói.....

“vậy tôi tớ lại chờ cậu nhé?????”_ hấn mỉm cười nói với nó.....

“không mệt à?????”_ nó nhìn hấn hỏi: “suốt một tháng qua ngày nào cũng vậy!!!!!!”

“tớ thích thế mà!!!!!!”_ hấn nhìn nó trả lời: “được gần cậu hơn là tớ thấy hạnh phúc rồi!!!!!!”

“.....”_ nó yên lặng.....hai má tự nhiên hồng hồng lên.....tim nó đập cũng nhanh hơn bình thường thì phải.....

“cậu đỏ mặt kia!!!!!!”_ hấn nhe răng cười nói: “lần đầu tiên đấy!!!!!!”

“vậy sao?????”_ nó đưa hai tay lên mặt mình.....đúng là hơi nóng thật.....nó chưa từng nghĩ rằng mình sẽ đỏ mặt vì câu nói của hấn.....

“.....!!!!!!”_ hấn nhìn thẳng vào mắt nó và nói: “cậu đồng ý làm bạn gái tớ nhé????????”

“tại sao cậu lại thích tôi?????”_ nó không trả lời mà hỏi lại luôn: “tôi không xinh đẹp, không nổi bật, không có bất kì cái gì khiến cho cậu chú ý cả!!!!!! vậy tại sao lại thích tôi?????”

“không biết nữa!!!!!!”_ hấn thật thà nói: “trong mắt tớ thì cậu rất dễ thương, tuy không nổi bật nhưng chính những điều không nổi bật ấy lại thu hút sự chú ý của tớ!!!!!! tớ thích cậu đơn giản vì cậu chính là cậu!!!!!!”

“cậu đâu hiểu gì về tôi chứ!!!!!!”_ nó thờ dãi nói: “nếu tôi không giống như những gì cậu thấy.....khác hoàn toàn với những gì cậu nghĩ thì liệu cậu có còn thích tôi nữa hay không????????”

“tớ đã nói rồi!!!!!!”_ hấn nghiêm túc nói: “tớ thích cậu không phải vì tính cách hay bất cứ cái gì!!!!!! tớ thích cậu chỉ vì tớ thích cậu thôi!!!!!!!! dù thế nào thì tớ vẫn như vậy!!!!!!”

“.....”_ nó cười nhạt nói: “ngu ngốc!!!!!!”

hấn chẳng nói gì chỉ mỉm cười.....thật ra trong lòng hấn đang rất vui, những câu hỏi của nó đã chứng tỏ cho hấn biết trong trái tim nó đã có một chỗ dành cho hấn.....tuy không lớn nhưng rồi sẽ lớn dần lên.....chỉ cần hấn kiên trì thôi.....

nó lại ngồi dựa lưng vào cây.....không biết tại sao khi nghe hấn nói những lời ấy nó lại cảm thấy chút gì đó vui vui.....tự nhiên nó buột miệng nói:

“hát cho tôi nghe đi!!!!!!”

“hà?????”

“thôi bỏ đi!!!!!!”_ nó giật mình vội vàng chữa lại.....

“cậu thích nghe bài gì????????”_ hấn nhẹ nhàng hỏi.....

“tùy cậu!!!!!!”_ nó nhún vai nói.....

rồi hấn bắt đầu cất tiếng hát.....tiếng hát trầm ấm của một chàng hoàng tử.....

“Có bao giờ một ngày

phép tiên nhiệm màu

sẽ mang chàng – người bấy lâu em tìm

Đôi hài người mang cho em, mỉm cười với em, rồi anh dịu em bước đi..

Tiếng chuông đêm ngân vang, đã qua rồi giờ lành

quá vội vàng, nàng đánh rơi chiếc hài.

Qua khổ đau bao nguy nan, trên xe ngựa bí ngô

Lọ Lem ngày hôm nay bừng sáng lên

Công chúa mong một ngày chẳng xa

sẽ bên anh cùng dạo khúc ca, để trọn đời anh bên em

vui buồn có nhau, tình yêu mình xây làm nên sóng cao.

Công chúa mong được gần mãi anh, lúc yên vui được cùng sót chia.

Thế gian tràn bao hân hoan, muộn phiền sẽ tan

cầm tay mình bay lên muôn ánh sao, trên trời cao.....”

“.....”_ nó không nói gì cả.....tại sao hấn lại chọn đúng bài này để hát chứ???.....

“hay không?????”_ hấn quay sang nó hỏi.....

“uhm!!!!”_ nó gật đầu.....

“sao vậy?????”_ hấn nhòm mặt nó lo lắng hỏi.....

“không sao!!!!!!”_ nó lắc đầu nói: “cậu về lớp đi!!!!!! tôi muốn ở một mình!!!!!!”

“ê sao tự nhiên lại thế?????”_ hấn lo lắng hơn hỏi dồn nó: “hay tại tớ hát bài đó nên cậu không vui??? tớ xin lỗi!!!! không cố ý mà!!!!!! đừng ghét tớ!!!! xin lỗi mà.....”

“không phải đâu!!!!!!”_ nó lắc đầu nhẹ nhàng nói: “tự nhiên muốn ở một mình thôi!!!!!! cậu làm ơn để tôi một mình đi!!!!!!”

“vậy hứa với tớ một điều đã!!!!!!”_ hấn nhìn nó nói.....

“điều gì?????”_ nó quay sang hấn hỏi...

“tối nay nghỉ làm sớm để đi chơi với tớ!!!!!!”_ hấn nhe răng ra cười nhìn nó nói.....

“đừng đùa!!!!!!”_ nó quay ngoắt mặt đi nói: “đi làm chứ có phải đi chơi đâu!!!!!!”

“không đùa đâu!!!!!!”_ hấn lắc đầu nói: “chỉ cần 2 tiếng thôi!!!!!! đi với tớ 2 tiếng thôi mà!!!!!!”

“đi làm gì mới được chứ?????”_ nó nhú mồm nhìn hấn hỏi....

“thì cứ đi cùng mới biết chứ!!!!!!”_ hấn giầy nẩy lên nói: “nói trước rồi thì rủ đi làm gì nữa!!!!!!”

“được rồi!!!!!!”_ nó thờ dãi ngao ngán: “mấy giờ?????”

“wow.....!!!!!!”_ hấn reo lên vội nói: “8h!!!! cứ chờ ở nhà hàng tớ qua đón!!!!!!”

“.....”_ nó gật đầu.....

rồi hấn làm theo lời nó đi khỏi chỗ khu rừng phía sau phòng thể chất.....vừa đi hấn vừa nhảy chân sáo có vẻ vui mừng lắm vậy.....nó nhìn theo mà chỉ biết lắc đầu.....

ngồi lặng yên một mình một lúc thì có tiếng người đi lại.....một giọng nữ vang lên:

“lâu rồi không gặp Hades!!!!!!”

“.....”_ nó mỉm cười quay nhìn cô gái nói: “chào mừng trở về Hera!!!!!! xin lỗi chị vì vừa nãy em không chào!!!!!!”

Hera, một trong những người lãnh đạo của Hell nhưng không mấy khi xuất hiện, trong 12 dirty thì chỉ có nó, Ze, Pos, Joe, Kry và Ath là biết mặt cô, là bạn gái của Ze và là người con gái duy nhất có thể ngăn cản được cơn cuồng giận của nó.....Hera, tên thật là Trương Quỳnh Nhi là một cô gái rất đẹp, mái tóc vàng óc quăn tự nhiên buông thõng xuống cơ thể cân đối một cách hoàn hảo, khuôn mặt trắng tròn với đôi mắt màu nâu nhạt, từ cô toát lên một vẻ đẹp sắc sảo mà ít người có được.....Nhi theo học đang theo học trường đại học Harvard khoa Luật.....2 năm rồi giờ mới trở lại Việt

Nam .....là người thứ hai biết thân phận thật của nó.....

“sao rồi?????”_ Nhi ngồi xuống bên cạnh nó hỏi: “chẳng phải Prince của SW đó sao?????”

“một tên phiền phức!!!!!!”_ nó nhún vai gác hai tay lên đầu ngã người tựa vào cây và trả lời: “suốt ngày bám lấy em như một con đĩa đói!!!!!!”

“có vẻ như cậu ta thích em đó!!!!!!”_ Nhi mỉm cười nói...

“ai mà tin được miệng lưỡi của bọn họ!!!!!!”_ nó thờ hất ra một tiếng.....

“rồi sao?????”_ Nhi nghiêm túc nói: “chuyện vừa rồi giải thích rõ cho chị đi!!!!!!”

“chuyện gì?????”_ nó thắc mắc hỏi.....nó không hiểu Nhi muốn hỏi nó chuyện gì.....

“chuyện thằng Chiến ấy!!!!!!”_ Nhi kiên nhẫn nói: “tại sao cái con bé kia lại hành động như thế????? và cả em nữa!!!!!!”

“Ze không nói gì với chị về anh ta sao?????”_ nó ngạc nhiên nhìn Nhi nói.....

“anh ấy mà nói thì chị đã không phải hỏi mày thế này!!!!!!”_ Nhi có vẻ bức lên rồi đây.....nghe cái kiểu xưng hô là biết rồi.....

“anh ta là bạn trai cũ của em!!!!!!”_ nó thờ dài nói.....

“chính là cái thằng chết tiết đó à?????”_ mắt Nhi long lên sòng sọc nhìn nó nói mà không kiềm được cơn tức giận.....

“bình tĩnh!!!!!!”_ nó nói giọng nhỏ nhẹ: “chị cứ mặc kệ anh ta đi!!!!!! nếu làm gì quá đáng thì có người khác ra tay rồi!!!! chị không phải lo!!!!!!”

“người khác?????”_ Nhi nghiêng đầu nhìn nó hỏi lại: “ai?????”

“là Hân đó!!!!!!”_ nó nhún vai trả lời: “cô gái mà lòi em ra khỏi lớp ý!!!!!!”

“cô bé đó là ai?????”_ Nhi hỏi tiếp...

“bạn thân của em!!!!!!”_ nó cười nói: “nhưng giờ chưa chơi lại với nhau được!!!!!!”

“à!!!!!!”_ Nhi gật đầu nói: “cái cô bé mà nhỏ Trần cấm em không được chơi cùng ấy hả?????”

“ừ!!!!!!”_ nó gật đầu.....

“mà sao chị ghét cái bộ dạng xấu xí này của em thế nhỉ?????”_ Nhi nâng cằm nó lên nhìn mà khó chịu nói: “đến bao giờ mới lột bỏ lớp hóa trang này xuống hả?????”

“chưa tới lúc!!!!!!”_ nó cười nhìn thẳng vào mắt Nhi.....

Nhi hiểu ngay nó có ý gì, tất nhiên, cô đang giúp nó mà.....

cả hai nói chuyện một lúc rồi Nhi với nó cũng trở về lớp.....Nhi ngồi ngay cạnh bên nó .....Chiến thì ngồi ở dãy bàn khác và cô gái còn lại thì cũng ngồi phía cuối của lớp.....

“lại ngủ à?????”_ Nhi gõ đầu nó hỏi.....

“thì biết làm gì đây chị?????”_ nó xoa đầu ngán ngán nói: “học thì chán!!!!!! chiều về lại phải làm việc!!!!!! tối được ngủ có hai tiếng!!!!!!”

“ừ thì ngủ đi!!!!!!”_ Nhi ấn đầu nó xuống nói: “có gì chị mày làm cho!!!!!!”

“thanks!!!!!!”_ nó nói rồi đi vào giấc ngủ ngay lập tức.....

trong lúc đó thì ở bàn hân, hân đang bị tra hỏi bởi chính chị gái mình.....

“cô bé đó là ai thế Prince?????”

“chị hỏi làm gì?????”_ hân khó chịu trả lời...

“cái thằng này!!!!!!”_ bà chị hân giờ nắm đầm ra dọa nói: “có nói không????? mà chị mày thấy mày có ý với cô bé đó thì phải!!!!!!”

“làm.....làm gì có!!!!!!”_ hân chối bay chối biến.....mặt đỏ bừng bừng.....

“trông cái bộ dạng kia!!!!!!”_ bà chị hân cười đều nói với giọng đe dọa: “làm sao qua được mắt bà chị của mày chứ!!!!!! biết điều thì khai mau!!!!!!”

“ừ....”_ hấn nhún vai rồi buộc phải nói: “được rồi!!!! ra chơi em kể cho!!!!”

“phải thế chứ!!!!!!”_ bà chị hấn đánh cái BÓP vào lưng hấn đau điếng hí hửng nói:.....

Hân ngồi bên cạnh hấn mà tủm tỉm cười.....ai ngờ Prince của trường lại sợ chị mình một phép như thế chứ.....

vâng, cô gái có cách ăn mặc bụi bặm kiểu cách tên Ngô Hoàng Ánh Ngọc chính là chị gái ruột của Prince nhà ta, trông vẻ ngoài thì chẳng giống nhau cho lắm vì một mang phong cách hoàng tử còn một mang phong cách bụi đời hoàn toàn không ra dáng tiểu thư một chút nào..... nhưng nếu nhìn kỹ một chút thì đảm bảo tưởng hai người là anh em sinh đôi.....con gái mà như con trai.....còn hấn thì con trai mà như con gái.....(về khuôn mặt nhá).....

kết thúc tiết học, nó vẫn chưa chịu dậy.....vì dạo này con Trân và Chi không sai nó đi mua đồ nữa nên nó có rất nhiều thời gian để ngủ.....Nhi ngồi bên cạnh nó lôi chiếc laptop ra và lướt web.....bất chợt Chiến đi tới gần chỗ Nhi ngồi xuống bàn phía trên và nói:

“cậu không muốn đi thăm lại trường à?????”

“rách việc!!!!!!”_ Nhi nhún vai nói: “vội lại tớ có trò chơi để chơi rồi!!!!!!”

“là sao????”_ Chiến hỏi mà đôi mắt liếc nhìn nó.....nó đang úp mặt xuống bàn ngủ ngon lành.....

“đừng có nhìn con bé như thế!!!!!!”_ Nhi đẩy mặt Chiến quay ra chỗ khác và nói: “để yên đấy cho nó ngủ!!!!!!”

“tớ có làm gì đâu!!!!!!”_ Chiến gãi đầu cười nói: “mà sao cứ như cậu quen cô ấy thế?????”

“hì!!!!!!”_ Nhi ngẩng đầu lên nghe rằng một cái rồi trở lại khuôn mặt bình thường nói với giọng rất nghiêm túc mang tính đe dọa: “không chỉ quen đâu!!!!!! vì thế đừng có giờ trò gì với con bé!!!!!!”

“làm gì nghiêm trọng thế!!!!!!”_ Chiến nhún vai nói: “tớ đã làm gì đâu nào!!!!!!”

“riêng cái chuyện đòi sống đòi chết làm giáo sinh thực tập của lớp này là tôi đoán ra rồi!!!!!!”_ Nhi lừ mắt nhìn Chiến nói: “tốt nhất là đừng có làm gì!!!!!!”

Chiến chỉ nhún vai.....một lúc sau thì đám con gái vây lấy anh và kéo anh ra chỗ khác, Nhi lờ mờ theo với ánh mắt khá tức giận.....nhưng sau rồi thì Nhi cũng bị những học sinh trong lớp vây lấy, để tránh cho nó không thức giấc nên Nhi liền di chuyển ra chỗ khác ngồi.....

trong khi đó thì Ngọc kéo hấn cùng Hân và Tuấn ngồi dưới canteen, vừa ăn cô vừa hỏi hấn:

“nào nói đi!!!! cô bé đó là ai????? tính tình như thế nào????? nhà ở đâu????? mày thích từ khi nào????? tiến triển tới đâu rồi.....”

“chị hỏi gì mà lăm thế?????”_ hấn gất lên: “làm sao em biết mà trả lời!!!!!!”

“hỏi một lèo luôn cho mày cứ thế mà trả lời!!!!!!”_ Ngọc tỉnh bơ nói:.....

“đúng là chị Ngọc!!!!!!”_ Tuấn phì cười nói:.....

“hình như chú em cũng biết về cô bé đó phải không?????”_ Ngọc hất mặt về phía Tuấn hách dịch hỏi: “nói nghe thử đi!!!!!!”

“chuyện này thì chị phải hỏi Hân!!!!!!”_ Tuấn để hai tay lên vai Hân và nói: “cụu bạn thân của Hương đấy!!!!!!”

“cụu?????”_ Ngọc không hiểu nhìn Hân thắc mắc.....

“dạ chuyện là.....”_ Hân bắt đầu trình bày cho Ngọc hiểu.....

bao nhiêu hiểu biết gì về nó Hân nói hết cho Ngọc nghe, hai anh chàng ngồi cạnh thỉnh thoảng đá vào vài câu.....kết thúc câu truyện là lời nói của Ngọc:

“em có nghĩ rằng mình đã hiểu rõ Hương chưa?????”

“.....”_ Hân tròn mắt nhìn Ngọc.....câu hỏi của chị ấy nghĩa là sao????? chẳng lẽ những gì cô vừa kể không phải đã chứng tỏ rằng cô hiểu Hương hơn ai khác sao?????

“chị hỏi vậy là sao?????”_ Tuấn thắc mắc:.....

“chị cho rằng tất cả những gì em nói chỉ được nhìn ở phía khách quan!!!!!!”_ Ngọc nghiêm túc nói: “có bao giờ em tự hỏi rằng trong suốt 7 năm qua tại sao cô bé ấy lại cam chịu cảnh bị hành hạ như vậy????? dù là ai đi chăng nữa thì bị hành hạ tới mức như em nói thì chắc chắn phải có lúc bật lại chứ!!!!!! em nghĩ có đúng không?????”

“.....”_ Hân suy nghĩ rồi gật đầu nói: “em cũng thấy rất kì lạ!!!!!! chưa từng thấy Hương có hành động nào chống đối cả!!!!!!”

“vậy nên sẽ có hai trường hợp áp dụng vào cô bé ấy!!!!!!!!”_ Ngọc uống một ngụm nước rồi nói tiếp: “thứ nhất chính là vì cô bé quá nhu nhược chấp nhận cuộc sống như thế!!!!!!!!”

“em không nghĩ vậy!!!!!!!!”_ hân lên tiếng nói: “Hương là một cô gái rất nghị lực!!!!!! không có chuyện nhu nhược chấp nhận mọi thứ đâu!!!!!!!!”

“em cũng nghĩ thế!!!!”_ Tuấn thêm vào: “nếu là người như chị nói thì cô ấy sẽ chỉ ở nhà mà hầu hạ bọn họ chứ không đi làm thêm vất vả như thế ở nhà hàng đâu!!!!!!!!”

“nhà hàng là thuộc quyền sở hữu của cô ấy!!!!!!!!”_ Hân nói: “nói chính xác thì cô ấy là chủ của cái nhà hàng đẳng cấp quốc tế ấy!!!!!!!!”

“vậy ư????”_ Tuấn có vẻ ngạc nhiên lắm. ....

“thế thì càng không thể!!!!!!!!”_ Hân nói chắc: “một con người nhu nhược thì không thể quản lý được cả một nhà hàng lớn đang trên đà phát triển mạnh như thế được!!!!!!!!!!!!”

“nếu thế thì cô bé thuộc trường hợp thứ 2!!!!!!!!”_ Ngọc mỉm cười nói. ....

“là sao????”_ cả ba người nhìn Ngọc chăm chăm hỏi. ....

“chắc chắn có mục đích gì đó thì cô bé mới chịu làm theo mọi yêu cầu của ba mẹ con họ!!!!!!!!”_ Ngọc đặt cằm vào hai tay đan chéo và tiếp tục nói: “và mục đích này phải rất lớn thì mới có thể kiếm *** được tâm trí lỗi loạn của một cô gái 17 tuổi như Hương!!!!!!!!”

“mục đích ư????”_ Hân không hiểu lắm. ....

“giờ thì chưa thể nói gì nhiều!!!!!!!!”_ Ngọc bật cười nói: “hãy cứ xem hành động của cô bé thôi!!!!!! chị cũng không chắc về điều đó lắm đâu!!!!!!!!”

“chị này!!!!!!!!”_ hân đập vai chị hân một cái nói: “đừng dọa bọn em chứ!!!!!!!!”

“.....”_ Ngọc liếc nhìn hân cười mà chẳng nói gì nữa. ....

theo học ở Harvard khoa tâm lý học, Ngọc dễ dàng đọc được những cảm xúc của nó, không chỉ thế cô còn là bạn của Nhi, và Nhi đã từng kể cho cô nghe về một cô bé có nghị lực sống và khát vọng rất lớn lao, quan trọng hơn hết là những gì Nhi kể lại khá trùng khớp với những gì cô nghe được từ Hân.....cô lơ mờ đoán ra được cô bé mà Nhi nói tới là nó.....và một điều nữa, Ngọc cảm nhận được từ cậu em trai của mình có một cái gì đó rất lạ, kể cả từ ánh mắt đến thái độ, cứ như là đã biết được điều gì đó rất quan trọng vậy.....

trống vào giờ.....Nhi lay nhẹ vai nó làm nó tỉnh giấc.....

“có chuyện gì không chị?????”_ Nó ngóc đầu dậy hỏi. ....

“tối nay tụ tập đầy đủ 12 dirty của Hell nhé?????”_ Nhi thì thầm: “gần 2 năm mới về chị muốn đi đập phá một trận!!!!!!!!”

“tùy chị!!!!!!!!”_ nó nhún vai nói: “chiều tối em có hẹn!!!! không biết có đi được không nữa!!!!!!!!”

“hẹn?????”_ Nhi ngó người rồi mỉm cười nói: “với cậu nhóc đó hả?????”

“cậu nhóc?????”_ đến lượt nó không hiểu. ....

“thì cậu nhóc Prince đấy!!!!!!!!”_ Nhi chán nản.....cô không hiểu nó ngu thật hay giả ngu nữa.....

“à đúng tên đó!!!!”_ Nó gật gật cái đầu như đã hiểu.....

“.....”_ Nhi nhìn nó mỉm cười.....từ khi biết nó tới giờ cô chưa từng thấy nó đi chơi với anh chàng nào khi ở bộ dạng này.....cô không biết có nên hy vọng vào cậu nhóc Prince kia không nữa.....

Kết thúc ngày học, nó lủi thủi một mình ra về vì Nhi bị đám học sinh vây quanh rồi, cả Chiến và Ngọc cũng không ngoại lệ.....lết cái xác ra tới nhà xe, nó dắt xe ra tới cổng thì đột nhiên bị khựng lại, ai đó đang giữ lấy xe của nó.....nó quay nhìn, thì ra là Chiến, anh đã thoát khỏi đám học sinh và chạy theo nó.....

“đề anh đưa em về!!!!!!!!”_ Chiến mỉm cười nhìn nó nhẹ nhàng nói. .

“buông xe của tôi ra!!!!!!!!”_ nó nhìn Chiến bằng nửa con mắt lạnh lùng nói: “tôi không phải trẻ con mà cần người đưa về!!!!!!!!”

“với anh thì em vẫn là trẻ con!!!!!!!!”_ Chiến vẫn thái độ đó nói chuyện với nó.....

“đừng có nói những lời sorn gai ốc ấy!!!!!!!!”_ nó nhếch mép cười khinh bỉ nói: “buông tay ra để tôi còn về!!!!!!!!”

“anh.....”_ Chiến định nói gì đó thì.....

.....Phew.....bóp.....Á.....một quyển sách dày ngang từ điển Anh- Việt đập thẳng vào đầu Chiến kèm theo tiếng nói lạnh lùng:

“Tránh xa em dẫu tôi ra!!!!!!”

Chiến choáng váng buông lỏng tay khỏi chiếc xe của nó, nó thấy thế liền phóng ngay quên không nhìn mặt ân nhân cứu nguy.....mải đạp mà nó không để ý phía sau có một cái bóng đang đuổi theo thậm chí gọi nó í ới.....nhưng nó nhanh quá khiến cái bóng đó không thể đuổi kịp.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

về nhà, nó làm công việc quen thuộc của mình rồi sắp xếp đi thẳng tới nhà hàng. ....nó thông báo trước với thầy về chuyện có hẹn phải về sớm. ....thầy nó đồng ý một cách khá vui vẻ.....nhưng tự nhiên Chiến lại xuất hiện ngồi ngay trước mặt nó.....

“một ly Money!!!!!!” _ Chiến nhẹ nhàng mỉm cười nói với nó.....

“.....” _ nó không phản ứng lại mà chỉ lặng lẽ pha rượu. ....nó biết người pha ly rượu Money chính là anh, khi nghe thầy nó nói tới ngoại hình là nó có thể nhận ra ngay.....chỉ một điều lạ là tại sao ngay khi uống loại rượu Money này thì người đầu tiên nó nghĩ tới lại là hẳn chứ không phải Chiến.....

may sao hôm nay anh chàng tóc nâu cũng có mặt khá sớm ở Bar nên nó không bị Chiến quấy nhiễu.....thỉnh thoảng pha rượu còn thời gian rảnh thì ngồi tán chuyện với tóc nâu.....

Đúng 8h nó xin phép thầy rồi khỏi nhà hàng khoảng 2 tiếng, nó rời khỏi quầy rượu thì đột nhiên có một cánh tay giữ nó lại.....quay đầu nhìn thì ra là Chiến, anh nhìn nó hỏi:

“em đi đâu vậy?????”

“buông ra!!!! Đi đâu kệ tôi!!!!!!” _ nó nhủ mảy giật tay mình ra khó chịu nói: “sao phải nói với anh chứ?????”

“em là bạn.....” _ Chiến chưa kịp nói hết câu thì nó đã chen vào chặn cứng họng.....

“im mồm lại!!!!!!” _ nó trợn mắt trừng trừng nhìn Chiến nói: “đừng bắt tôi phải coi khinh anh thêm nữa!!!!!! đồ giả dối đáng ghét!!!!!!”

Nó nói rồi quay người đi, một lần nữa nó lại bị giữ tay khựng người lại, và người đó không ai khác vẫn là Chiến.....

“em nghe anh giải thích đã chứ!!!!!!” _ Chiến ghi chặt tay nó, đôi mắt thoảng bối rối nói: “anh biết em vẫn còn yêu anh mà!!!!!!”

“tao loại dụng cái tình ganh đua của nhò Trần em con bé thôi!!! Giờ tao có hẳn một khoản tiền kha khá trong tài khoản rồi đấy!!!!!!” _ đôi mắt nó bắt cần nhìn Chiến khinh bỉ nhắc lại những lời Chiến đã nói 3 năm trước, rồi cô cười khẩy nói: “đó là lời giải thích quá rõ ràng của anh rồi!!!!!!”

“.....” _ Chiến tròn mắt nhìn nó, có lẽ anh không ngờ rằng nó đã biết hết mọi chuyện.....

Nó giật tay mình ra khỏi tay Chiến rồi đi thẳng về phía cửa, theo sau là anh chàng tóc nâu.....

Chiến vẫn chưa hết bàng hoàng về câu nói của nó, anh quả thực không thể tưởng tượng được nó lại biết hết mọi chuyện.....sau khi nhận được tin nhắn cuối cùng của nó, anh hoàn toàn bất ngờ, nhưng anh nghĩ chắc là do Trần nói thôi nên không lo lắng lắm, chắc nó nghĩ anh bị Trần lừa nên sau khi du học về chắc chắn nó sẽ quay trở lại với anh thôi.....nhưng mọi chuyện lại hoàn toàn không phải thế, nó đã biết hết mọi chuyện, sự thực nó đã biết, ánh mắt khinh thường của nó làm anh đau nhói trong lòng.....suốt 3 năm học ở bên Mỹ, ban đầu anh tưởng rằng anh dối với nó chỉ là đùa vui nhưng khi xa nó rồi anh mới hiểu được tình cảm của mình, rõ ràng anh yêu nó mà chính anh lại không biết, anh vô tình đánh mất một nửa của mình chỉ vì một chút lợi trước mắt.....giờ đây khi nghe nó nói vậy anh mới thực sự nhận ra rằng.....hình như anh đã mất nó thật rồi.....hình như anh không còn có một phần nào trong trái tim nó nữa rồi.....anh thực sự đã sai rồi.....sai khi xem nhẹ tình cảm của nó.....sai khi bỏ rơi nó.....sai khi mang nó ra làm trò đùa.....sai khi mang tình yêu ra để cá cược.....anh sai thật rồi.....làm thế nào để nó tha thứ cho anh đây????? Làm thế nào đây chứ????? .....Chiến gục đầu bên ly rượu mà chính nó pha cho anh, ly rượu mà anh muốn lấy tên nó để đặt cho, thế nhưng.....

Về phía nó, vừa ra khỏi cửa là tóc nâu chạy theo vỗ vai nó hỏi:

“có chuyện gì vậy mắt kính???? Nhìn mặt khó chịu thế!!!!!!”

“sao về sớm thế????” _ nó nhìn tóc nâu hỏi: “lại còn chạy theo em nữa!!!!!!”

Chẳng biết từ bao giờ mà nó và tóc nâu lại có thể nói chuyện thân thiết đến như thế này, khi trò chuyện với tóc nâu nó cảm thấy rất thoải mái, nó coi tóc nâu như một người anh trai, giống như nó đối với Ze và Hera vậy.....

“tại hôm nay mắt kính về sớm nên anh mới về theo!!!!!!” _ tóc nâu nhe răng cười nói: “đang định rủ em đi chơi cùng!!!!!!”

“đi chơi?????” _ nó tò mò hỏi: “đi đâu?????”

“đi cùng mới biết được chứ!!!!!!” _ tóc nâu nháy mắt cười với nó rất nhí nhố.....

“không được!!!!!!” _ nó bật cười nói: “bạn em đang đợi dưới kia!!!!!! Hôm nay em có hẹn rồi!!!!!! để hôm khác nhé tóc nâu?????”

“hớ?????” _ tóc nâu sùng sốt hỏi: “thế ra vì có hẹn nên mới về sớm à?????”

“anh hiểu em ghê nhỉ!!!!!!” _ nó cười nói: “thôi khi khác!!!!!!”

Nói rồi nó chạy một mạch xuống dưới cầu thang không quên nháy mắt cho tóc nâu một cái, coi như một cái hẹn đã được định trước.....tóc nâu lắc đầu mỉm cười cũng bước đi theo, anh muốn xem bạn của nó là ai.....

Còn nó thì vừa bước ra khỏi nhà hàng thì đã thấy hấn đang đứng dựa người vào chiếc ô tô mercedes màu đen đợi nó, trông hấn bây giờ đẹp trai đến lạ, nó chưa từng nhìn thấy hấn đẹp như hôm nay, với bộ vest tuxendo trắng lịch lãm, cravat đen, mái tóc được chải gọn gàng không để bông bênh như bình thường, càng nhìn nó càng thấy hấn giống hoàng tử.....hấn vừa nhìn thấy nó thì nở một nụ cười ấm áp chạy lại bên nó nói:

“làm gì lâu thế???? Đã nói 8h tới đón rồi mà còn ra muộn!!!!!!”

“này nhá!!!!!!” _ nó nhún mày cãi: “tui đi làm chứ có phải đi chơi đâu!!!!!! Ra thế này là sớm lắm rồi đấy!!!!!!”

“thôi không cãi nhau với cậu!!!!!!” _ hấn xua tay giải hòa cười nói: “lên xe nào!!!!!!”

“nói thế còn được!!!!!!” _ nó nhún nhảy bước lên xe.....

“rõ ràng trẻ con mà bày đặt.....” _ hấn lắc đầu cười thì thầm trong miệng đủ để hấn nghe thấy.....

Chiếc xe mercedes lịch lãm lăn bánh trên đường.....tóc nâu đứng nấp ở cửa kính nhìn thấy nó và hấn lên xe thì mỉm cười, nụ cười và ánh mắt rất ấm áp.....

Bên trong chiếc xe lịch lãm ấy, hấn đang ngồi cười cười một mình trong khi nó thì ghéech mặt ra đường.....

“làm gì mà nhìn đường chăm chú thế????? Tớ đẹp trai thế này mà không thèm nhìn!!!!!!”

“tập trung mà lái xe đi!!!!!!” _ nó quay lại nhìn hấn hấn học nói: “lái nhai nhiều thế làm gì!!!!!!”

“con gái gì mà dữ như cạp ấy!!!!!!” _ hấn lè lưỡi trêu nó rồi cười cười.....

“thế mà vẫn có ai đó thích con cạp này đấy!!!!!!” _ nó nói bóng gió chọc ngay một phát vào tim đen của hấn.....

Mặt hấn đỏ rần lên, hấn không nghĩ nó lại đem chuyện này ra để chọc hấn, để một tay lên mặt cố gắng che khuôn mặt đỏ gay của mình.....nó bật cười khanh khách, không nghĩ rằng hấn lại có biểu hiện buồn cười như vậy.....

Nó chẳng biết sao nữa, dạo này khi nói chuyện với hấn nó hay cười lắm, cứ như hấn cố tình chọc cho nó cười vậy.....mới sáng nay thôi tâm trạng nó không vui, nhưng sao khi nói chuyện với hấn nó lại cười được, những suy nghĩ khó chịu trong đầu tự dưng bay biến đi đâu hết.....mà hình như cứ ở bên hấn thì cảm giác của nó cứ sao sao ấy, thoải mái lắm nhưng có hơi hồi hộp chút ít.....có thể là vì hấn hay mang đến cho nó những điều bất ngờ chẳng?????

“hey!!!!!!” _ hấn vừa lái xe vừa chọc tay nó hỏi: “sao tự dưng yên lặng thế????? Hay tớ bật nhạc cho nghe nhé!!!!!!”

“ừ bật đi!!!!!!” _ nó gạt gạt cái đầu đồng ý.....

Thế là hấn mở ngay cái đài radio lên, kênh VOV giao thông đang có chương trình ca nhạc theo yêu cầu.....nó cũng khá thích cái chương trình này, thỉnh thoảng còn tự gửi cho mình một bản nhạc mà nó yêu thích, lời nhắn tới chính mình như tự an ủi.....nhưng tự nhiên hấn nhìn nó rồi lại nhìn cái điện thoại của mình, hết nhìn cái điện thoại rồi lại nhìn nó.....hình như sắp có cái gì đó bí mật được bật mí.....

<“à chúng tôi vừa kết nối được với một vị khán giả gọi điện về tổng đài!!!!!!”>

Nó tò mò lắng nghe, nó thích cái kiểu gọi trực tiếp thế này vì cô phát thanh viên hay hỏi những câu rất buồn cười.....

<“a lô xin chào bạn!!!!”>

“chào chị!!!!!!”

Vừa nghe tiếng chào trên đài radio thì nó quay sang nhìn hấn, hấn hình như cũng vừa nói “chào chị” thì phải.....

<“giọng nói của bạn trai này thật áp á!!!!! bạn tên gì nhĩ?????”>

“cảm ơn chị em tên là Minh!!!!!!”

Nó trở mắt nhìn hấn, rõ ràng hấn là người đang nói trên radio, biết nó đang nhìn mình nên hấn quay lại cười một cái rồi ra hiệu im lặng lắng nghe.....

<“ò bạn Minh phải không ạ????? Bạn đang làm gì và ở đâu vậy?????”>

“em vẫn đang là học sinh chị ạ!!!!!! Hiện em đang ngồi trên xe ô tô và nghe đài VOV giao thông!!!!!!”

<“nghe giọng là biết bạn người Hà Nội phải không?????”>

“em Hà Nội chính gốc đấy chị!!!!!!”

<“hôm nay gọi tới tổng đài chắc bạn muốn gửi một bài hát tới một ai đó phải không?????”>

“đúng chị ạ!!!!!! Em muốn gửi cho nàng công chúa của em một bài hát!!!!!!”

<“ò!!!! Nàng công chúa cơ đấy!!!!!! chắc là bạn gái của bạn phải không?????”>

“sắp chị ạ!!!!!! Hiện cô ấy vẫn chưa đồng ý!!!!!!”

Nó ngồi ngoài nghe chăm chú lắm, nhưng không phải là nghe đài mà vừa nhìn hấn chăm chăm vừa đồng tai lên nghe hấn nói, cái bản mặt nhe nhòn cười của hấn sao mà muốn đắm.....

<“vậy bạn muốn gửi tới cô ấy bài hát gì?????”>

“bài Only Love do Trade Mark thể hiện!!!!!!”

<“chà!!!! Hấn là bạn phải yêu cô ấy lắm thì mới gửi bài này đúng không?????”>

“hi hi!!!!”

<“chắc cô bạn của bạn hấn phải vui lắm khi nghe được món quà này!!!!!! Bạn đã thông báo cho cô ấy chưa?????”>

“cô ấy đang ngồi nghe rất chăm chú!!!!!!”

<“bạn có muốn gửi lời yêu thương tới cô ấy không?????”>

“có ạ!!!!!!”

<“vậy bạn hãy nói đi!!!!!!”>

“gửi cô bé lọ lem của tớ, những lời của bài hát là tâm trạng hiện giờ của một người đang yêu cậu say đắm!!!!!! hãy đón nhận tình cảm của tớ chỉ hôm nay thôi được không??????? Hãy coi như đây là món quà sinh nhật cậu dành cho tớ!!!!!! Hương nhé??????? Tớ biết cậu vẫn chưa mua quà tặng tớ mà!!!!!!”

Hấn nhìn nó với một ánh mắt tha thiết vô cùng, đôi mắt chứa đựng một tình cảm nồng cháy.....nó bối rối, thực sự bối rối, ánh mắt của hấn lúc này rất nghiêm túc và tràn ngập hy vọng.....khôn mặt nó đỏ rần lên, từng câu từng từ hấn nói vẫn đang văng vẳng bên tai nó, trái tim không làm chủ được bắt đầu đập loạn nhịp.....dù có lạnh lùng tàn nhẫn đến mấy thì nó cũng là con gái mà, nghe được những lời như vậy bối rối cũng là lẽ đương nhiên phải có thôi.....

Chiếc ô tô đen tuyền đã dừng lại trên đường từ lúc nào nó cũng không biết, chỉ biết rằng hấn đang nhìn nó, và nó thì lại đang rất khó xử.....

Cả nó và hấn cùng yên lặng, cô phát thanh viên trên đài có nói gì đó thêm nữa nhưng cả hai đều không chú ý, rồi bản nhạc Only Love cất lên nhẹ nhàng.....bài hát chứa đựng bao tâm tư tình cảm của một chàng trai viết cho người con gái mình yêu.....trái tim nó ngày càng đập nhanh hơn, nó biết biểu hiện này nghĩa là gì, đó có nghĩa là sự nguy hiểm, dấu hiệu đèn đỏ cho việc đường tàu đang có khả năng bị chệch hướng.....

Nhưng một con người như nó thì không xứng với tình cảm của hấn, nó ban đầu chỉ nghĩ rằng hấn đang đùa giỡn với mình nên chỉ đáp lại một cách đùa vui.....nhưng hôm nay thì nó thực sự cảm thấy tình cảm của hấn dành cho nó, rõ ràng không phải chỉ là đùa vui thông thường, thực sự hấn đã yêu nó.....thấy hấn như thế này nó không đành lòng.....nó vốn rất tàn nhẫn nhưng với hấn nó lại có cảm giác được bảo vệ, có phải vì hấn quá tốt với nó chăng????? ..... không còn cách nào khác ngoài việc nó buộc phải chấm dứt với hấn, buộc phải dội cho hấn một gáo nước lạnh, buộc phải từ chối

tình cảm của hắn. .... vì hắn không thể yêu nó được và càng không cho phép bản thân nó yêu hắn, dù thế nào cũng không được. .... thà để hắn hận nó còn hơn là yêu nó trong đau khổ, thà làm hắn đau một lần còn hơn đẩy hắn vào tuyệt vọng sau này. .... nó không muốn hắn biết con người thật của nó, nó sợ khi hắn biết sự thật hắn sẽ bỏ rơi nó, và người rơi vào tuyệt vọng sẽ là nó chứ không phải ai khác. .... nó không muốn một lần nữa mang cảm giác thù hận ai đó, càng không muốn bản thân bị tổn thương. .... nó không thể thay đổi con người thêm lần nào nữa, nó đã thay đổi quá mức cho phép rồi. ....

“chỉ hai tiếng thôi cũng không được sao?????” _ hắn lên tiếng kéo nó về với hiện thực. ....

“xin lỗi Pri. ....”

“gọi tên tớ đi!!!!!!” _ hắn nói to át đi giọng của nó: “tớ không phải là Prince gì hết!!!!!! tớ là Minh!!!!!! Ngô Dương Minh!!!!!! Hãy gọi tên tớ!!!!!!”

“ừ Minh!!!!!!” _ đôi mắt của nó thoáng vương chút buồn bã, nó gật đầu nhẹ nhàng nói: “xin lỗi nhưng tôi có mua quà tặng sinh nhật cho cậu rồi nên. ....”

Hắn nhìn nó chăm chăm. .... yên lặng một hồi hắn mới áp ứng nói được vài từ:

“thật. .... thật ư?????”

“tôi chưa kịp gói!!!!!!” _ nó lôi trong túi ra một chiếc móc điện thoại có hình ngôi sao được nạm đá xanh lấp lánh đưa cho hắn nói: “thấy chiếc này hợp với cậu nên tôi. ....!!!!!!”

“cậu. .... cậu thực sự. .... thực sự mua quà cho tớ?????” _ hắn giọng run lên khi nhận chiếc móc điện thoại. .... hắn không bao giờ nghĩ tới việc nó sẽ mua quà tặng hắn, nó ghét hắn mà, làm gì có chuyện nó tặng quà cho hắn chứ!!!!!! Nhưng sao lại. ....

“thật ra nó có một đôi!!!!!!” _ nó mỉm cười giơ điện thoại của mình lên nói: “chiếc còn lại có hình mặt trăng!!!!!! Và nó là của tôi!!!!!!”

“vậy... vậy sao?????” _ hắn ngạc nhiên hơn nữa. ....

“trên thế giới chỉ có một đôi duy nhất thôi!!!!!!” _ nó gật đầu trả lời: “vì người vẽ ra nó là tôi!!!!!!”

“hà?????” _ hắn tròn mắt nhìn nó. .... sự thắc mắc hiện rõ trên khuôn mặt điển trai của hắn. ....

“không ý nghĩa sao?????” _ nó nhìn hắn nhún mày nói: “giờ cậu có một phần của trái tim tôi!!!!!! Thế không hơn là làm bạn gái cậu 2 tiếng ư?????”

“nghĩa. .... nghĩa là. ....?????” _ hắn áp ứng. .... khuôn mặt vẫn chưa hết bất ngờ. ....

“tôi là mặt trăng!!!!!! Mặt trăng thì chỉ có một!!!!!!” _ nó chỉ vào chiếc móc điện thoại của nó rồi chỉ sang của hắn: “còn những ngôi sao thì vô vàn!!!!!! Cậu là một trong những ngôi sao đó!!!!!!”

Hắn hiểu ý của nó muốn nói là gì, hắn đã được nó coi như một người bạn và để ở trong góc nào đó của trái tim, lần này hắn cảm thấy hơi hụt hẫng, vì nó chưa một lần nói lời từ chối với hắn, khi hắn tỏ tình nó luôn đặt ra những câu hỏi để lảng tránh câu trả lời. .... nhưng lần này, tuy không nói ra nhưng hắn hiểu nó đã từ chối hắn, nó muốn hắn chỉ có thể là bạn của nó mà thôi. ....

“cậu định ngồi ngẩn ra đó đến bao giờ?????” _ nó lên tiếng nói kéo hắn trở về với thực tại. ....

“tớ không bỏ cuộc đâu!!!!!!” _ hắn nhìn nó đầy quyết tâm nói: “rồi cậu sẽ phải là bạn gái của tớ!!!!!! tớ đảm bảo đấy!!!!!!”

Rồi hắn đạp ga tiếp tục lái xe đi. .... khuôn mặt hắn không vương một chút u buồn nào. ....

“.....” _ nó bất ngờ, thực sự bất ngờ. .... nó đã cố gắng nói đến thế rồi mà sao hắn vẫn quyết tâm như vậy chứ????? Nhưng hắn cũng phải từ bỏ thôi, dù muốn hay không như mọi chuyện của cuộc đời nó sau này đều đã được vạch rõ rồi. .... nếu con tàu của nó đi chệch đường ray thì nó sẵn sàng cắt bỏ đoạn đường vô ích ấy để trở lại đường ray đã định. .... nó chỉ mong hắn sớm bỏ cuộc thôi, như vậy tốt cho cả nó và hắn. .... nó không muốn mình phải nói những lời tàn nhẫn với hắn, nó sợ hắn sẽ bị tổn thương, và nó cũng không thoải mái gì với việc đó. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Nó thấy hắn yên lặng không nói gì nên nó cũng không nói gì nữa, ánh mắt nó chuyển hướng ra ngoài cửa kính xe. .... giờ nó mới để ý rằng chiếc xe

đang chạy dần ra ngoại thành, đường cao tốc vắng xe nhưng sao hấn lái nhanh quá vậy????? hấn định đưa nó đi đâu mà ra tận ngoại thành????? Sinh nhật hấn thì phải tổ chức ở biệt thự hoặc khách sạn nhà hàng nào chứ nhì??????

“ta đang đi đâu vậy?????”_ nó quay sang hấn hỏi về thắc mắc.....

“sắp tới rồi!!!!!!”_ hấn cười nói: “cậu cứ ngồi yên đó!!!!!!”

“bên ngoài tối hoắc chẳng có gì xem, chán chết đi được!!!!!!”_ nó kêu ca phàn nàn.....

“tại cậu cứ nhìn ra ngoài nên mới chán!!!!!!”_ hấn cười nói với giọng hơi trêu đùa: “có mỹ nam ở đây mà không thèm ngắm!!!!! kêu ca gì nữa!!!!!!”

“rồi!!!!!!”_ nó chống cằm nhìn về phía hấn nói: “giờ tôi ngắm cậu!!!!! đừng có kêu nhá?????”

“.....”_ hấn ngạc nhiên lần nữa, chưa từng nghĩ rằng nó lại nói những điều như thế.....

Thế là nó bắt đầu chăm chăm nhìn hấn, hấn cảm nhận được rõ ràng ánh mắt của nó đang nhìn về phía mình, thỉnh thoảng hấn nhìn sang nó thì cứ thấy nó nhìn hấn chăm chăm.....hấn không chịu được nữa nhăn nhó nhìn nó nói:

“đừng nhìn như thế nữa!!!!! sợ quá!!!!!!”

“không nhìn cậu thì tôi nhìn gì cho hết chán bây giờ?????”_ nó nén cười cố tình chọc hấn.....

Thế là nó lại tiếp tục nhìn hấn, hấn không thể nào tập trung lái xe được, ánh mắt của nó làm tim hấn đập liên hồi, mặt nóng bừng bừng.....hấn đành chịu thua ném cái điện thoại N8 của hấn cho nó và nói:

“đừng tạm cái này đi!!!!!! Cậu mà cứ nhìn như thế tai nạn tớ không chịu trách nhiệm đâu nhá!!!!!!!!”

“đáng ra phải đưa ra từ lâu rồi!!!!!!”_ nó hí hửng cầm con N8 nghịch ngợm lung tung loạn xạ hết cả lên.....

Hấn nói là sắp tới mà nó chơi nó nghịch cái điện thoại rồi là lâu rồi vẫn chưa thấy hấn dừng xe lại, chẳng biết là đi đâu nữa.....năm phút sau cái thắc mắc của nó là tiếng phanh xe của hấn, nó nhìn ngó xung quanh tối om om om quay sang hấn hỏi:

“sao dừng ở đây?????”

“tới rồi thì phải dừng chứ!!!!!!”_ hấn cười tươi nhìn nó nói: “mau xuống xe đi cùng tớ!!!!!!”

Rồi hấn mở cửa xuống xe, nó tò mò nhìn hấn rồi cũng mở cửa xuống theo hấn, hấn nắm chặt tay của nó kéo đi về phía một cánh đồng khá trống trải.....nó thấy hơi khó hiểu, tuy không sợ gì cả nhưng nó không hiểu hành động của hấn, sao hấn lại đưa nó tới một nơi tối tăm mù mịt này chứ????? Nhưng phải công nhận tay của hấn rất ấm và to hơn tay nó.....

“cậu thực sự không sợ gì sao?????”_ hấn đột nhiên lên tiếng làm nó giật mình.....

“sao lại hỏi vậy?????”_ nó không hiểu hỏi lại.....giờ trời rất tối nên nó không thể nhìn rõ mặt của hấn, hơn nữa hấn lại đi đằng trước.....

“không có gì!!!!!!”

Bỗng nhiên ánh sáng từ bốn phía rực lên, nó giật mình nhìn quanh.....giờ nó và hấn đang đứng giữa một cánh đồng cỏ vàng rực rỡ, một chiếc bàn đặt bánh gato ngay gần chỗ nó đứng, có rất nhiều hoa quả và nến cắm xung quanh.....hai chiếc ghế đặt đối diện nhau ở đầu chiếc bàn đặt bánh.....nó ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.....

“câu thấp nén họ mình được chứ?????”_ hấn đưa cho nó một chiếc bật lửa và một cây nến nhỏ mỉm cười nói.....

“được thôi!!!!!!”_ nó hồn nhiên nhận lấy.....

Đốt ngọn nến nhỏ, nó thấp sáng từng ngọn nến một, chiếc bánh kem trên bàn thu hút sự chú ý của nó, chiếc bánh giống y hệt như chiếc bánh nó hay mua thường ngày vào buổi sáng sớm, có điều to hơn. Nó để ý đếm những cây nến, có 18 cây nến, vậy là hấn sinh sớm hơn nó hai tháng.....hay thật, cuối cùng hấn vẫn hơn nó những 2 tháng tuổi.....

“thế là cậu hơn tôi những 2 tháng tuổi cơ đấy!!!!!!”_ Nó quay lại đằng sau nói.....

“không phải 2 tháng đâu!!!!!!”_ hấn mỉm cười cầm lấy bàn tay đang cầm nến của nó cắm vào vị trí trung tâm của chiếc bánh và nói tiếp: “là 1 năm 2 tháng mới đúng!!!!!!!!”

“sao cơ?????”_ nó tròn mắt nhìn hấn.....

“bỏ cái kính này ra nhé?????”_ hấn cười lấy luôn cái kính to oành khỏi mặt nó và nói tiếp: “trước mặt tớ không cậu cần phải làm xấu mình như vậy!!!!!!”

“trả đây!!!!!!”_ nó bắt ngờ với người lên định cướp lại cái kính của mình.....

Hắn giờ hẳn lên cao, nó thấp hơn nên không với tới được, tức mình nó gất lên:

“trả kính đây!!!!!! Đừng có làm tôi phải nổi cáu!!!!!!”

“ngồi xuống ăn bánh đã!!!!!!”_ hẳn ấn người nó xuống ghế cười nói: “sau khi ăn xong tớ sẽ trả lại cậu!!!!!!”

“bị điên hả???? trả kính đây!!!!!!”_ nó nhủ mày khó chịu quá hẳn.....

“hôm nay tớ bị điên thật đấy!!!!!!”_ hẳn mỉm cười nói: “vì vậy hãy nghe lời đi!!!!!!”

Nó nhủ mày nhìn hẳn thăm dò, tại sao tự nhiên hẳn lại lạ thế không biết, bình thường thì khi nó quát lên mắng hẳn thì hẳn luôn cười chọc lại nó, nhưng sao bây giờ hẳn lại nói những câu không hiểu nổi như thế.....nó thực sự không hiểu, sao hẳn lại hành động lạ quá.....từ lúc gặp tới giờ nó bị hẳn làm cho bất ngờ khá nhiều.....bình thường hẳn đâu có như thế này đâu.....có chuyện gì đó xảy ra với hẳn sao????? hay là tại nó từ chối hẳn???? không phải chứ, có thấy hẳn buồn bực gì đâu!!!!!!

“bánh này!!!!!!”_ hẳn đưa trước mặt nó một miếng bánh gato mỉm cười nói: “ăn thử xem đi!!!!!!”

Nó đứng hẳn dậy ấn người hẳn ngồi xuống chỗ nó vừa ngồi, sau đó sang đầu bàn bên kia khênh cái ghế lại ngồi cạnh hẳn, nó gạt cái đĩa bánh ra một bên và nhìn hẳn hỏi:

“tự nhiên cậu bị sao vậy????? Khó chịu gì à?????”

“khó chịu lắm!!!!!!”_ hẳn gục xuống bàn nói: “tớ ghét ngày hôm nay vô cùng!!!!!! Thực sự rất ghét!!!!!!”

“chẳng thể hiểu được!!!!!!”_ nó nhủ mày nói: “sinh nhật của mình mà cũng ghét sao?????”

“không phải!!!!!!”_ hẳn bật người dậy quay đầu nhìn nó nói: “đáng ra hôm nay phải rất vui nhưng.....”

.....BUP.....

Chưa nói hết câu thì hẳn nhận nguyên một miếng bánh vào mặt kèm theo câu nói của nó:

“tôi ghét nhất những khuôn mặt râu rì!!!!!! Những ai ở cạnh tôi đều không được phép có khuôn mặt như thế!!!!!! Một là vui hai là lạnh!!!!!!”

Nói rồi nó giật lấy cái kính đeo vào mắt và ngồi ăn bánh một mình để lại hẳn ngồi ngơ ở đó nhìn với đôi mắt mở to bàng hoàng.....ai đòi một Prince, một hoàng tử mà bao người ngưỡng mộ lại bị một con ranh như nó đập bánh vào mặt.....

Hắn thần thờ ngồi yên đó suy nghĩ.....hình như hẳn đang bị dao động thì phải, chưa bao giờ hẳn có cảm giác hoang mang như khi thấy nó khóc sáng hôm nay, càng thấy sợ hơn khi nó mua quà tặng sinh nhật hẳn.....trong thoáng chốc hẳn đã mất bình tĩnh, hẳn sợ rằng Chiến sẽ cướp nó khỏi hẳn.....nhưng thái độ của nó, lời nói của nó lại khiến hẳn bình tĩnh, sao hẳn lại có thể nghĩ rằng nó sẽ bị Chiến cướp mất cơ chứ???? Một con người với tính cách như nó thì làm sao có thể để người khác điều khiển cuộc sống chứ!!!!!! Tự nhiên hẳn thấy bản thân thật ngốc.....

“định để tôi ăn một mình à???? Sinh nhật tôi hay sinh nhật cậu vậy?????”_ nó thấy hẳn vẫn chưa tỉnh liền quay đầu nhìn hẳn nói.....

“đĩ nhiên sinh nhật tớ rồi!!!!!!”_ hẳn cười rồi vuốt mặt mình.....

Một đồng kem dính đầy tay rồi bôi thẳng vào mặt nó.....nó gào lên:

“á tên điên này!!!!!!”

“ha ha ha!!!!!!”_ hẳn cười to nói: “tớ trả lễ đấy!!!!!!”

Rồi nó cúi húi tìm khăn giấy để lau mặt, hẳn thì cứ chạy theo đuôi nó nhằm mặt nó mà bôi kem vào.....nó la oai oái thỉnh thoảng trưng cả miếng bánh vào hẳn.....

Cuối cùng nó và hẳn mệt quá đành ngồi xuống nghỉ, lấy khăn lau cho sạch mặt của mình nó nhìn hẳn cau có nói:

“quần áo tôi bẩn hết rồi đây này!!!!!!”

“tớ hơn gì đâu!!!!!!”_ hẳn vừa cười vừa nói.....

“lát nữa còn phải quay lại Bar để làm nữa!!!!!!”_ nó vừa lau quần áo của mình vừa nói: “chán thật!!!!!! Bẩn hết cả rồi!!!!!!”

“cậu ăn no chưa?????”_ Hẳn đang lau mặt nghe vậy ngóc đầu hỏi nó.....

“no cái gì chứ!!!!!!”_ nó nhủ mày nói: “nguyên 2/3 cái bánh kem nằm trên người rồi còn gì nữa!!!!!!”

“đi theo tớ!!!!!!!!” _ hấn đột nhiên kéo tay nó chạy thẳng tới chỗ xe ô tô đang đỗ.....

“hày từ từ đã!!!!!!!!” _ nó bị kéo bất ngờ suýt chút nữa thì ngã thẳng vào người hấn: “quần áo bản thể này sao lên xe chứ?????”

“ừ nhii!!!!!!!!” _ hấn quay lại nhìn rồi nói: “mà cứ ra xe rồi tính tiếp!!!!!!!!”

Đứng trước cửa xe hồi lâu dường như hấn nghĩ ra một cái gì đó, vòng ra cốp xe hấn lấy hai cái áo khoác đưa cho nó một và nói:

“khoác tạm vào cho đỡ bị bắn xe!!!!!!!!”

“sao lại có áo khoác trong cốp xe thế?????” _ nó lấy áo khoác vào người rồi mở cửa xe ngồi vào trong nhìn hấn hỏi.....

“không biết nữa!!!!!!!!” _ hấn lắc đầu cười nói: “đây không phải xe của tớ!!!!!!!!”

“sao cơ?????” _ nó nhú mày nhìn hấn khó hiểu.....

“tý nữa sẽ biết!!!!!!!!” _ hấn nháy mắt với nó rồi nhấn ga lái xe phóng thẳng về phía thành phố.....

Trong lúc đó hấn đã nhanh chóng gọi người tới dọn dẹp bãi chiến trường của nó và hấn ở khu vườn phía tây của nhà hấn.....

Dừng lại ở một shop quần áo khá lớn, hấn dắt nó vào và bảo:

“lấy bộ nào cậu thích rồi ra đây đi với tớ!!!!!!!!”

“bộ nào cũng được sao?????” _ nó nhìn hấn đầy nghi ngờ.....

“ừ!!!!!!!!” _ hấn gật đầu nói: “tớ cũng phải thay bộ khác!!!!!!!!”

Một người phụ nữ trông rất đoan trang niềm nở chạy tới chỗ hấn và nó:

“Minh tới đó hả????? cháu cần gì để cô lấy cho!!!!!!!!”

“cô chọn cho bạn cháu một vài bộ quần áo phù hợp được không!!!! Tụi cháu chơi đại quá nên bắn hết quần áo rồi!!!!!!!!” _ Hấn tươi cười gật đầu nói.....

“ồ được thôi!!!!!!!!” _ người phụ nữ mỉm cười nhìn nó và nói: “cháu đi theo cô nào!!!!!!!!”

Nó cười gượng gật đầu rồi đi theo người phụ nữ vào trong nơi trưng bày quần áo nữ.....hấn nhìn theo một lúc rồi cũng tự chọn cho mình một bộ quần áo phù hợp.....

Người phụ nữ chọn cho nó rất nhiều những bộ váy đẹp, nó cầm rồi lại trả lại lên giá.....

“cô có thể cho cháu tự chọn được không ạ?????” _ nó lễ phép nói với người phụ nữ.....

“cháu không thích mặc váy ư?????” _ người phụ nữ nhìn nó và hỏi: “dáng của cháu rất đẹp mà!!!!!!!!”

“không phải là không thích mà.....” _ nó gật đầu chưa biết nói thế nào cả.....

“nếu cháu không muốn kể thì đừng có!!!!!!!!” _ người phụ nữ nhẹ nhàng vỗ vai nó và nói: “nhưng đã là bạn của Minh thì hấn là một người tốt rồi phải không nào?????”

“.....” _ nó không nói gì mà chỉ lặng lẽ cúi đầu xuống, nó còn chẳng biết hai từ “người tốt” viết như thế nào thì sao có thể trả lời cơ chứ.....

“cô là Nguyễn Hạ Chi!!!!!!!!” _ người phụ nữ giơ tay trước mặt nó và tự giới thiệu: “và là cô nuôi của Minh!!!!!!!!”

“cháu là Dương Mỹ Nguyệt Hương!!!!!!!!” _ Nó cũng đáp lại cái bắt tay của cô Chi bằng cách tự giới thiệu mình.....

“nếu cần những lời khuyên chân thành cháu có thể tới tìm cô!!!!!!!!” _ cô Chi nhẹ nhàng mỉm cười nói với nó: “vì cô thấy cháu khá giống với cô ngày trước đấy!!!!!!!!”

“là sao ạ?????” _ nó nhú mày không hiểu hỏi lại.....

“từ từ rồi cháu sẽ hiểu!!!!!!!!” _ cô Chi nháy mắt với nó một cái rồi kéo nó ra và nói: “giờ thì đi chọn trang phục khác nào!!!!!!!!”

Nó chẳng hiểu gì cả, những lời cô Chi nói làm nó khá bận tâm, đôi mắt của cô ánh lên một cái gì đó rất lạ, rất sâu sắc và từng trải. cô Chi khác với những người phụ nữ thành đạt nó từng gặp.....nó chưa nhận ra được sự khác biệt đó nhưng rõ ràng cảm giác của nó cho thấy sự khác biệt là rất lớn.....

Khoảng 15’ sau là hấn đã có mặt trước cửa rồi, nhưng nó thì vẫn mất tăm mất tích.....

“giao vào tay cô Chi thì chỉ có nước đẹp trở lên!!!!!!!!” _ hấn hỷ hửng lăm bắm một mình. ....

Hấn đứng đó tưởng tượng nó mặc những trang phục lộng lẫy, tẩy bỏ lớp hóa trang trên khuôn mặt để thương kia thì phải gọi là đẹp thôi rồi. ....vừa nghĩ hấn vừa cười một mình trông như một thằng điên mới trốn trại. ....

“giờ cháu còn có cả thói quen cười một mình cơ à?????” _ tiếng cô Chi vang lên đằng sau làm hấn giật bắn. ....

Quay người lại nhìn hấn tròn mắt, nó đang vận một bộ quần áo rất chi là the boy, những tưởng cô Chi sẽ cho nó mặc váy ai ngờ. ....

“càng ngày càng thấy cậu không bình thường!!!!!!!!” _ nó lắc đầu nhìn hấn phán một câu xanh rờn. ....

“sao.....sao.....” _ hấn lắp bắp mãi chẳng nói được câu nào. ....

“chính tề lại đi ông!!!!!!!!” _ cô Chi gõ đầu hấn một cái và nói: “đàn ông con trai mà nói mãi chẳng lên hơi là thế nào?????”

“nhưng.....nhưng cô ấy.....” _ hấn nhăn nhó chỉ vào nó và nhìn cô Chi. ....

Hiểu ý cô liền bật cười nói:

“kệ cô bé!!!! Sờ thích thì không thể thay đổi được đâu!!!!!!!!”

“cô oi!!!!!!!!” _ hấn hét lên. ....

“có đi không đây?????” _ nó bực mình quát lên: “nếu không thì để tôi về làm việc!!!!!!!!”

“có mà!!!!!!!!” _ hấn gật đầu nói rồi nhìn cô Chi trân trối chẳng biết làm gì hơn. ....

“đi nhanh đi!!!!!!!!” _ cô Chi xua tay đuổi hấn và không quên thì thầm vào tai hấn: “đừng để cả hai bị tổn thương nhé!!!!!!!!”

“ơ?????” _ hấn không hiểu liền quay lại. ....

Nhưng nó thì cứ gào ầm lên giục giã làm hấn chẳng thể hỏi cô Chi thêm nữa. ....chiếc xe đen bóng loáng lẩn bánh trước sự dõi theo của cô Chi. ....bất giác buông tiếng thở dài cô tự nói:

“cô mong cháu đừng đi quá giới hạn của chính mình!!!!!!!! Nếu không sẽ có nhiều bi kịch xảy ra đây Hương à!!!!!!!!”

.....

Chiếc xe dừng ngay trước một nhà hàng sang trọng, không phải Cherry sao????? nó nhìn hấn thối mác. ....

“cậu đưa tôi về à?????”

“đâu có!!!!!!!!” _ hấn hồn nhiên lắc đầu kéo tay nó vào và nói tiếp: “sinh nhật của tổ chức ở đây mà!!!!!!!!”

Hấn kéo tay nó thật nhanh đi vào sảnh 3 của nhà hàng, mở cánh cửa màu đỏ chói ra, không khí ngọt ngào làm nó muốn choáng. ....nhưng những cái nhìn của mọi người càng làm nó bức bối hơn, nhất là khi có cả ánh mắt khó chịu của con Trần và bà Thuý nữa. ....

Bố của hấn vừa nhìn thấy hấn và nó bước vào thì mừng thầm trong bụng. ....chẳng lẽ người yêu của hấn lại là nó?????.....

“nếu không có gì để nói thì tôi đi đây!!!!!!!!” _ nó lên tiếng khi đứng một lúc mà chẳng thấy Chiến nói gì ngoài việc nhìn nó trân trân. ....

Bỗng nhiên Chiến ôm chầm lấy nó và nói:

“anh xin lỗi!!!! anh thực sự xin lỗi!!!!”

Nó quá bất ngờ, thực sự bất ngờ. ....nó chưa từng nghĩ rằng Chiến sẽ hành động như thế này sau khi biết mọi chuyện. ....nhưng chỉ 5s sau nó ngay lập tức đẩy mạnh Chiến ra và quát lên:

“tôi không phải là một con bé ngây thơ như trước nữa đâu!!!!!! Đừng tưởng xin lỗi là có thể khiến tôi bỏ qua mọi chuyện!!!!!!!!”

“Hương.....anh.....”

“nên nhớ một điều Bùi Ngọc Chiến!!!!!!!!” _ nó không để cho Chiến cơ hội nói và ngay lập tức cảnh cáo: “tôi hận anh!!!!!! Hãy nhớ cho kĩ vào!!!!!!!!”

Nói rồi nó đi thẳng vào bên trong không thèm để ý đến biểu hiện đau đớn của Chiến. ....nó đâu có biết rằng cuộc đối thoại ấy đã được một con người bí ẩn nghe được, ánh mắt người đó long lên những tia giận dữ. ....

Nó trở về vị trí với một vẻ vô cùng khó chịu.....thầy nó thấy thế liền ân cần hỏi han:

“con sao vậy????? có chuyện gì không vui trong buổi đi chơi sao?????”

“à không!!!!!!!”_ nó lắc đầu nhìn thầy cười giả lả: “con đi chơi vui mà!!!!”

“thế thì tốt!!!!!!!”_ thầy nó xoa đầu nó cười hiền bảo: “con phải cười lên trông mới xinh!!!! Mặt bí xị khó coi lắm!!!!!!!”

“con biết rồi!!!!!!!”_ nó nhoeo miệng cười trả lời: “thầy lúc nào cũng vậy hết á!!!!!!!”

Thầy nó cười lắc đầu rồi trở về với công việc.....nó cười thì cười thế thôi chứ trong lòng khó chịu lắm, lúc gặp hấn thì không sao nhưng khi trở về với hiện tại, lại gặp ngay cái mặt của Chiến thì lại làm tâm trạng nó bức bối.....hôm nay nó không thể không xả stress được.....nghĩ là làm, nó lấy điện thoại ra nhắn tin cho một ai đó, xong xuôi nó trở lại với công việc và yên tâm tối nay đã có nơi để đến.....

“mất kính?????”_ tóc nâu ở đâu xổ ra ngay trước mặt nó và nhìn nó với vẻ ngạc nhiên hỏi: “sao lại ở đây?????”

“em không ở đây thì ở đâu?????”_ nó nhú mồm nhìn tóc nâu hỏi: “mà em tưởng anh về rồi cơ mà!!!!!!!”

“về thế nào được!!!!!!!”_ tóc nâu nhe răng ra cười nói: “bạn anh còn ở đây cơ mà!!!!!!!”

“hờ hờ!!!!!!!”_ nó cười méo xệch nói: “em chả thấy anh đi làm gì cả!!!! toàn ăn với chơi thôi!!!!!!!”

“thì sống để hưởng thụ mà!!!!!!!”_ tóc nâu nhe nhón nói: “về Việt Nam có mấy tháng nên phải chơi cho hết mình chứ!!!!!!!”

“thế anh sắp đi à?????”_ nó tò mò hỏi.....

“còn lâu!!!!!!”_ tóc nâu trả lời rồi cười nói: “mà em làm cho anh 5 ly fist love đi!!!!!! Loại đó ngon lắm đứa bạn anh thích lắm!!!!!!!”

“ok!!!!!!!”_ nó cười rồi thao tác làm loại rượu fist love.....

Nó làm một lúc 5 ly luôn.....chồng 5 chiếc ly rót rượu lên nhau, một tay giữ ở trên một tay giữ ở dưới, nó nâng chồng ly lên nghiêng dần và rót một lúc vào 5 ly rượu đã được đặt sẵn thành một hàng thẳng tắp từ trái sang phải.....

Cùng lúc ấy có 5 người cả nam và nữ cùng tiến tới gần chỗ tóc nâu đang ngồi.....trong năm người thì có một người nó biết, dĩ nhiên người đó cũng biết nó với cái tên “mất kính”.....không ai khác chính là nhân vật Pos của hội Hell.....qua nhiều lần nói chuyện thì nó cũng tạm biết được thân phận của Pos, tên đầy đủ của anh là Nguyễn Tiến Đạt, cũng khá bất ngờ khi anh là giám đốc điều hành chi nhánh phía tây của tập đoàn Hoàng Khánh, không những thế anh còn là con trai thứ của ông trùm xe hơi Nguyễn Khắc Hoàng.....thật sự nó cũng hơi choáng về con người của Pos, ai mà biết được cái tên suốt ngày đi đánh người cùng nó lại là một đại công tử nhà giàu và quyền lực cơ chứ.....

“mất kính đúng là chuyên nghiệp thật!!!!!!!”_ Đạt vỗ tay khen ngợi nó: “pha rượu ngon miễn chê!!!!!!!”

“anh chỉ được cái nói đúng!!!!!!!”_ nó cười đùa lại ngay.....

“đây là cô bé mà anh hay nhắc đến đó ư?????”_ một cô gái có mái tóc màu đen tuyền quần lông trông khá sắc sảo lên tiếng hỏi tóc nâu: “công nhận xinh thật đó!!!!!!!”

“mất cô có vấn đề không?????”_ một tên con trai xia vào câu nói của cô gái: “nhìn vậy mà bảo xinh là sao?????”

“nhưng cũng không xấu!!!!!!!”_ cô gái thứ hai có mái tóc vàng óng ả lên tiếng nói khi hớp một ngụm rượu: “và pha rượu rất ngon!!!!!!!”

“bé con học ở đâu cách pha rượu ngon vậy?????”_ chàng trai cuối cùng lên tiếng hỏi thẳng nó: “nói cho anh biết được không?????”

“thầy của em đang đứng bên kia quầy!!!!!!!”_ nó cười chỉ về phía thầy của nó và nói: “thầy là người pha chế rượu giỏi nhất thế giới nên em cũng học được chút ít!!!!!!!”

Rồi nó lại tám chuyện với sáu con người đó, công nhận toàn tiểu thư với công tử, ăn chơi không tiếc gì tiền.....nó đã từng gặp rất nhiều loại người đại gia, nhưng sáu người này thì nó phải choáng thực sự, chơi ngông không thể chịu được.....nghe mấy tên này nói chuyện về mấy vụ đi dạt bạt tử của họ mà nó chào thua.....

Nhưng nó nào có biết hấn đã có mặt ở trong Bar và đang quan sát nó, hấn tức tối khi tự nhiên nó bỏ lên đây mà chẳng thèm nói một lời, đã thế còn cười cười nói nói thân mật với tên tóc nâu đáng ghét nữa chứ.....mà kể cũng lạ cơ, nó như thế mà sao lại có rất nhiều tên đẹp trai chạy đến để nói chuyện mới tài chứ, có lẽ vì nó nói chuyện có duyên chăng?????.....hấn thì chẳng thèm cái duyên ấy, hấn chỉ muốn nó cười với hấn, chỉ muốn nó là của hấn thôi.....có vẻ là quá ích kỷ nhưng đó mới thực sự là hấn.....

“sao đứng đây?????”_ Tuấn từ đâu xuất hiện hỏi nhỏ vào tai hấn làm hấn giật mình quay lại nhìn.....

“đứng đây thì sao?????”_ hấn quay lại hướng ánh mắt về phía nó và hỏi lại Tuấn: “giờ tao chẳng biết làm thế nào để đưa cô ấy ra mắt bố mẹ nữa!!!!!!!”

“bỏ mày thì khỏi lo đi!!!!!!!!”_ Tuấn vỗ vai hấn nói: “nhưng mẹ của mày thì có vẻ thích nhỏ Trần đấy!!!!!!!! tao có cảm giác bác ấy không thích Hương cho lắm!!!!!!!!”

“tao không quan tâm!!!!!!!!”_ hấn thờ dài nói: “quan trọng là Hương chứ không phải bỏ mẹ tao!!!!”

“tao không nghĩ là mày lại yêu cô ấy thế này!!!!!!!!”_ Tuấn thờ dài nói: “cứ như là mày yêu cô ấy lâu lắm rồi chứ không phải chỉ mới đây!!!!!!!!”

“.....”_ hấn không nói bất cứ câu nào nữa mà chỉ đứng yên lặng nhìn nó.....

Tuấn phải công nhận hấn hôm nay thực sự khác thường.....có lẽ vì sự xuất hiện đột ngột của Chiến bạn trai cũ của nó nên mới làm hấn mất bình tĩnh chẳng???? ..... hoặc nó đã nói điều gì đó kích động đến tâm lý mới khiến cho hấn thất thần thế này.....

Bỗng nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ vào vai của Tuấn khiến cậu giật bản mình quay lại.....bố hấn đang đứng sau lưng cậu từ lúc nào rồi.....ra hiệu cho Tuấn đừng nói gì, ông kéo cậu ra ngoài hành lang.....

“bác sao lại.....”_ Tuấn nhìn bố hấn thắc mắc.....

“nghe bác hỏi đã!!!!!!!!”_ bố hấn chặn lời của Tuấn nghiêm túc hỏi: “có thật là thằng Minh nó yêu cô nhóc ấy không?????”

“cháu không chắc lắm nhưng nhìn thái độ của nó suốt một tháng nay thì cho thấy điều đó là đúng bác ạ!!!!!!!!”_ Tuấn trả lời ngay.....

“nó biết con bé mới một tháng thôi sao?????”_ bố hấn nhú mày hỏi.....

“vâng!!!!”_ Tuấn gật đầu trả lời: “và cô ấy cũng mới biết nó một tháng nay!!!!!!!!”

“sao nó lại bảo với bác nó đã yêu người con gái này hơn hai năm rồi nhỉ?????”_ bố hấn đăm chiêu nói: “chẳng lẽ nó chỉ đang đùa giỡn với cô nhóc thôi sao?????”

“yêu hai năm ư?????”_ Tuấn không hiểu hỏi lại: “sao cháu không biết chuyện này chứ?????”

“mong rằng đừng như bác nghĩ!!!!!!!!”_ bố hấn nhìn Tuấn nghiêm túc nói: “bác không muốn cô nhóc đó phải đau khổ đâu!!!!!!!!”

“bác?????”_ Tuấn tròn mắt nhìn bố hấn ngập ngừng hỏi: “bác quen Hương ư?????”

“không chỉ quen thôi đâu!!!!!!!!”_ bố hấn thờ dài vỗ vai Tuấn nói rồi bỏ xuống cầu thang.....

Tuấn tròn mắt ngạc nhiên nhìn theo, Hương sao lại quen được với ông vua của tập đoàn đá quý lớn nhất Việt Nam này nhỉ????.....nỗi thắc mắc này khiến cho Tuấn nghi ngờ về năng lực thực sự của nó, nghe nhiều về nó nhưng đây là lần đầu tiên Tuấn có cảm giác nó không phải là một cô gái đơn giản, có lẽ cậu bị cái hoàn cảnh đặc biệt của nó làm cho mất cảnh giác chẳng????? Rồi cậu sực nhớ câu nói của chị gái hấn lúc sáng nay.....

<< “hấn phải có một mục đích nào đó thì mới có thể kìm *** được sự nổi loạn của một cô gái 17 tuổi như Hương!!!!!!!!” >>

“mục đích ư?????”_ Tuấn lăm bắm nhú mày như nhận ra một điều gì đó: “lẽ nào.....”

Bỗng nhiên có tin nhắn được gửi tới máy của Tuấn.....

<“12h tập hợp các Dirty tại quảng trường!!!!!!!! Người lãnh đạo cuối cùng của Hell đã trở về!!!!!!!!”>

“người lãnh đạo cuối cùng của Hell ư?????”_ Tuấn nhú mày lăm bắm tự hỏi mình: “chẳng lẽ là “Hera” người đứng sau Ze và Hades?????”

Và cũng như Tuấn, ở 10 nơi khác nhau trên thành phố Hà Nội này, những người đứng đầu của Hell đang háo hức muốn gặp mặt người lãnh đạo cuối cùng của Hell, người duy nhất có thể chặn đứng được cơn cuồng nộ của Hades, người có tiếng nói quyền lực nhất chỉ sau Ze.....

.....

Hấn thôi không nhìn nó nữa, còn bữa tiệc sinh nhật hấn không thể không có mặt được.....đã hai lần hấn biến mất trong chính sinh nhật của mình rồi.....bước ra khỏi Bar, hấn thấy Tuấn đứng trơ một đống ngoài hành lang, thấy lạ hấn liền vỗ vai Tuấn hỏi:

“làm gì mà đứng đây thế?????”

“hử?????”_ Tuấn giật mình quay lại nhìn hấn rồi xua tay nói: “à không có gì!!!!!!!!”

“không có gì mới lạ đấy!!!!!!!!”_ Hấn nhú mày nhìn thái độ khó hiểu của Tuấn.....

“mấy chuyện vớ vẩn ấy mà!!!!!!!!”_ Tuấn xuề xòa khoác vai hấn nói: “mà mày phải xuống dưới đi chứ!!!!!! Chị Ngọc bảo là có quà dành riêng cho mày đấy!!!!!!!!”

“toàn những thứ kinh dị!!!!!!!!”_ hấn rùng mình khi nghe đến quà dành riêng cho mình.....

Tuấn phá lên cười rồi kéo hấn về phía thang máy để xuống bữa tiệc.....

.....

.....12h.....

Như thường lệ nó sắp xếp công việc rồi rời khỏi nhà hàng, theo thông báo của chị quản lý tầng 1 thì Party sinh nhật của hấn đã kết thúc từ lúc 11h rồi, nó hơi lo vì sợ hấn sẽ lại đợi nó rồi đưa nó về nhà như thường lệ.....từ khi hấn xuất hiện nó ít có thời gian tụ tập với Hell, nó sợ hấn biết được thân phận thật của nó.....

Y như rằng hấn nhảy ra khi nó vừa ló mặt khỏi nhà hàng, vẫn nụ cười tươi rồi ấy hấn hý hửng nói:

“về thôi!!!!!! Hôm nay tớ đang rất vui!!!!!!”

“vui???????”_ nó không hiểu nghiêng đầu hỏi: “vui gì???????”

“tớ được chị Ngọc tặng một món quà vô cùng đặc biệt!!!!!!!!”_ hấn nhe răng cười trả lời.....

“thế à?????”_ nó gật gù lấy xe rồi nhìn hấn nói: “mà hôm nay đừng đi cùng tôi!!!!!!!!”

“tại sao???????”_ hấn sừng sốt nhìn nó trân trân.....đôi mắt mở to đầy thắc mắc.....

“cậu không cần biết!!!!!!!!”_ nó ngồi lên xe lạnh lùng nói: “hôm nay tôi muốn về một mình!!!!!!!!”

Nó định đạp xe đi ngay nhưng hấn chạy tới giữ ngay đầu xe lại nói:

“con gái về một mình nguy hiểm lắm!!!! tớ không yên tâm!!!!!!!!”

“trước khi biết cậu tôi vẫn luôn một mình!!!!!!!!”_ nó gạt tay hấn ra nói: “đừng nói như thế cậu xem tôi là một con người vô dụng không bảo vệ được bản thân vậy!!!!!!!!”

“tớ không có ý đó!!!!!!!!”_ hấn lúng túng trước câu nói của nó.....hấn chỉ lo cho nó thôi mà.....

“hôm nay tôi muốn đi một mình!!!!!!!! Cậu không phải lo!!!!!!!!”_ nó nói rồi đạp xe đi luôn.....

Hấn đứng yên như tượng nhìn theo bóng nó khuất dần trong màn đêm.....bất giác cậu thở dài buột miệng nói:

“cậu cứ như thế bảo sao tớ không lo lắng cho được!!!!!!!!”

“cứ như thế” nghĩa là như thế nào?????????”_ tiếng của Ngọc vang lên ngay bên cạnh hấn làm hấn giật thót.....

“ùi trời đất ơi!!!!!!!!”

Tìm hấn xém nữa thì bắn ra khỏi ngực, bà chị hấn lúc nào cũng như hồn ma ấy, rất khoái hù người khác.....

“sao thế?????”_ Ngọc thản nhiên nhìn khuôn mặt tái mét của thằng em mà hỏi: “chị có phải ma đâu!!!!!!!!”

“chị.....!!!!!!!!”_ hấn hét âm lên.....

“im!!!!!!”_ Ngọc chỉ thẳng vào mặt hấn nói với giọng vô cùng vô cùng đáng sợ.....

Hấn im bất luận, chứ ho he nữa chắc chị hấn cho hấn một trận thừa sống thiếu chết quá.....tuy hấn cái gì cũng giỏi nhưng chị hấn thì siêu sao hơn, hấn là Prince thì chị hấn phải gọi là nữ hoàng mới xứng.....

“nói cho chị những gì mày biết về cô nhóc đó!!!!!!!!”_ Ngọc nhìn hấn nói với giọng vô cùng nghiêm túc.....

“.....”_ hấn tròn mắt nhìn chị hấn.....một lúc sau mới nói được: “chị nói gì thế????? Những gì em biết có hơn gì chị đâu!!!!!!”

“đừng giả ngơ với chị!!!!!!!!”_ Ngọc nhử mày nhìn hấn nói: “chị biết mày đã tìm hiểu được điều gì đó về cô nhóc ấy!!!!!!!! và điều đó cũng rất đặc biệt nữa!!!!!!!!”

“làm gì có!!!!!!!!”_ hấn xua tay gạt chân chống xe đạp và nói: “về thôi chị!!!!!! Muộn rồi!!!!!!!!”

“chị cũng chẳng ép mày làm gì!!!!!!!! Khi nào muốn nói thì cứ tự nhiên tìm chị!!!!!!!!”_ Ngọc không muốn chèn ép thằng em mình làm gì, nếu như hấn muốn nói thì tự khắc sẽ kể cho cô thôi.....cô bình thản đi theo thằng em trai về nhà.....

Hấn không nói gì mà chỉ lặng lẽ đi đằng trước.....hai con người, người trước người sau mỗi người đang đeo đuổi một ý nghĩ riêng.....

Chưa nói hết câu thì hắn nhận nguyên một miếng bánh vào mặt kèm theo câu nói của nó:

“tôi ghét nhất những khuôn mặt râu rì!!!!!! Những ai ở cạnh tôi đều không được phép có khuôn mặt như thế!!!!!! Một là vui hai là lạnh!!!!!!”

Nói rồi nó giật lấy cái kính đeo vào mắt và ngồi ăn bánh một mình để lại hắn ngồi ngơ ở đó nhìn với đôi mắt mở to bàng hoàng.....ai đòi một Prince, một hoàng tử mà bao người ngưỡng mộ lại bị một con ranh như nó đập bánh vào mặt.....

Hắn thần thờ ngồi yên đó suy nghĩ.....hình như hắn đang bị dao động thì phải, chưa bao giờ hắn có cảm giác hoang mang như khi thấy nó khóc sáng hôm nay, càng thấy sợ hơn khi nó mua quà tặng sinh nhật hắn.....trong thoáng chốc hắn đã mất bình tĩnh, hắn sợ rằng Chiến sẽ cướp nó khỏi hắn.....nhưng thái độ của nó, lời nói của nó lại khiến hắn bình tĩnh, sao hắn lại có thể nghĩ rằng nó sẽ bị Chiến cướp mất cơ chứ???? Một con người với tính cách như nó thì làm sao có thể để người khác điều khiển cuộc sống chứ!!!!!! Tự nhiên hắn thấy bản thân thật ngốc.....

“định để tôi ăn một mình à???? Sinh nhật tôi hay sinh nhật cậu vậy????”_ nó thấy hắn vẫn chưa tỉnh liền quay đầu nhìn hắn nói.....

“đĩ nhiên sinh nhật tớ rồi!!!!!!”_ hắn cười rồi vuốt mặt mình.....

Một đồng kem dính đầy tay rồi bôi thẳng vào mặt nó.....nó gào lên:

“á tên điên này!!!!!!”

“ha ha ha!!!!!!”_ hắn cười to nói: “tớ trả lễ đấy!!!!!!”

Rồi nó cúi húi tìm khăn giấy để lau mặt, hắn thì cứ chạy theo đuôi nó nhằm mặt nó mà bôi kem vào.....nó la oai oái thỉnh thoảng trưng cả miếng bánh vào hắn.....

Cuối cùng nó và hắn mệt quá đành ngồi xuống nghỉ, lấy khăn lau cho sạch mặt của mình nó nhìn hắn cau có nói:

“quần áo tôi bẩn hết rồi đây này!!!!!!”

“tớ hơn gì đâu!!!!!!”_ hắn vừa cười vừa nói.....

“lát nữa còn phải quay lại Bar để làm nữa!!!!!!”_ nó vừa lau quần áo của mình vừa nói: “chán thật!!!!!! Bẩn hết cả rồi!!!!!!”

“cậu ăn no chưa?????”_ Hắn đang lau mặt nghe vậy ngốc đầu hỏi nó.....

“no cái gì chứ!!!!!!”_ nó nhú mồm nói: “nguyên 2/3 cái bánh kem nằm trên người rồi còn gì nữa!!!!!!”

“đi theo tớ!!!!!!”_ hắn đột nhiên kéo tay nó chạy thẳng tới chỗ xe ô tô đang đỗ.....

“này từ từ đã!!!!!!”_ nó bị kéo bất ngờ suýt chút nữa thì ngã thẳng vào người hắn: “quần áo bẩn thế này sao lên xe chứ?????”

“ừ nhii!!!!!!”_ hắn quay lại nhìn rồi nói: “mà cứ ra xe rồi tính tiếp!!!!!!”

Đứng trước cửa xe hồi lâu dường như hắn nghĩ ra một cái gì đó, vòng ra cốp xe hắn lấy hai cái áo khoác đưa cho nó một và nói:

“khoác tạm vào cho đỡ bị bẩn xe!!!!!!”

“sao lại có áo khoác trong cốp xe thế?????”_ nó lấy áo khoác vào người rồi mở cửa xe ngồi vào trong nhìn hắn hỏi.....

“không biết nữa!!!!!!”_ hắn lắc đầu cười nói: “đây không phải xe của tớ!!!!!!”

“sao cơ?????”_ nó nhú mồm nhìn hắn khó hiểu.....

“tỷ nữa sẽ biết!!!!!!”_ hắn nháy mắt với nó rồi nhấn ga lái xe phóng thẳng về phía thành phố.....

Trong lúc đó hắn đã nhanh chóng gọi người tới dọn dẹp bãi chiến trường của nó và hắn ở khu vườn phía tây của nhà hắn.....

Dừng lại ở một shop quần áo khá lớn, hắn dắt nó vào và bảo:

“lấy bộ nào cậu thích rồi ra đây đi với tớ!!!!!!”

“bộ nào cũng được sao?????”_ nó nhìn hắn đầy nghi ngờ.....

“ừ!!!!!!”_ hắn gật đầu nói: “tớ cũng phải thay bộ khác!!!!!!”

Một người phụ nữ trông rất đoan trang niềm nở chạy tới chỗ hắn và nó:

“Minh tới đó hả????? cháu cần gì để cô lấy cho!!!!!!”

“cô chọn cho bạn cháu một vài bộ quần áo phù hợp được không!!!! Tụi cháu chơi đại quá nên bán hết quần áo rồi!!!!!!” _ Hân tươi cười gãi đầu nói. ....

“ồ được thôi!!!!!!” _ người phụ nữ mỉm cười nhìn nó và nói: “cháu đi theo cô nào!!!!!!”

Nó cười gượng gãi đầu rồi đi theo người phụ nữ vào trong nơi trưng bày quần áo nữ.....hắn nhìn theo một lúc rồi cũng tự chọn cho mình một bộ quần áo phù hợp.....

Người phụ nữ chọn cho nó rất nhiều những bộ váy đẹp, nó cầm rồi lại trả lại lên giá.....

“cô có thể cho cháu tự chọn được không ạ?????” _ nó lễ phép nói với người phụ nữ.....

“cháu không thích mặc váy ư?????” _ người phụ nữ nhìn nó và hỏi: “đáng của cháu rất đẹp mà!!!!!!”

“không phải là không thích mà.....” _ nó gãi đầu chưa biết nói thế nào cả.....

“nếu cháu không muốn kể thì đừng có!!!!!!” _ người phụ nữ nhẹ nhàng vỗ vai nó và nói: “nhưng đã là bạn của Minh thì hẳn là một người tốt rồi phải không nào?????”

“.....” _ nó không nói gì mà chỉ lặng lẽ cúi đầu xuống, nó còn chẳng biết hai từ “người tốt” viết như thế nào thì sao có thể trả lời cơ chứ.....

“cô là Nguyễn Hạ Chi!!!!!!” _ người phụ nữ giơ tay trước mặt nó và tự giới thiệu: “và là cô nuôi của Minh!!!!!!”

“cháu là Dương Mỹ Nguyệt Hương!!!!!!” _ Nó cũng đáp lại cái bắt tay của cô Chi bằng cách tự giới thiệu mình.....

“nếu cần những lời khuyên chân thành cháu có thể tới tìm cô!!!!!!” _ cô Chi nhẹ nhàng mỉm cười nói với nó: “vì cô thấy cháu khá giống với cô ngày trước đây!!!!!!”

“là sao ạ?????” _ nó nhún mày không hiểu hỏi lại.....

“từ từ rồi cháu sẽ hiểu!!!!!!” _ cô Chi nháy mắt với nó một cái rồi kéo nó ra và nói: “giờ thì đi chọn trang phục khác nào!!!!!!”

Nó chẳng hiểu gì cả, những lời cô Chi nói làm nó khá bận tâm, đôi mắt của cô ánh lên một cái gì đó rất lạ, rất sâu sắc và từng trải. cô Chi khác với những người phụ nữ thành đạt nó từng gặp.....nó chưa nhận ra được sự khác biệt đó nhưng rõ ràng cảm giác của nó cho thấy sự khác biệt là rất lớn.....

Khoảng 15’ sau là hắn đã có mặt trước cửa rồi, nhưng nó thì vẫn mắt tăm mắt tích.....

“giao vào tay cô Chi thì chỉ có nước đẹp trở lên!!!!!!” _ hắn hý hửng lắm bấm một mình.....

Hắn đứng đó tưởng tượng nó mặc những trang phục lộng lẫy, tẩy bỏ lớp hóa trang trên khuôn mặt để thương kia thì phải gọi là đẹp thôi rồi.....vừa nghĩ hắn vừa cười một mình trông như một thằng điên mới trốn trại.....

“giờ cháu còn có cả thói quen cười một mình cơ à?????” _ tiếng cô Chi vang lên đằng sau làm hắn giật bắn.....

Quay người lại nhìn hắn tròn mắt, nó đang vận một bộ quần áo rất chi là the boy, những tưởng cô Chi sẽ cho nó mặc váy ai ngờ.....

“càng ngày càng thấy cậu không bình thường!!!!!!” _ nó lắc đầu nhìn hắn phán một câu xanh rờn.....

“sao.....sao.....” _ hắn lắp bắp mãi chẳng nói được câu nào.....

“chính tề lại đi ông!!!!!!” _ cô Chi gõ đầu hắn một cái và nói: “đàn ông con trai mà nói mãi chẳng lên hơi là thế nào????????”

“nhưng.....nhưng cô ấy.....” _ hắn nhăn nhó chỉ vào nó và nhìn cô Chi.....

Hiểu ý cô liền bật cười nói:

“kệ cô bé!!!!!! Sở thích thì không thể thay đổi được đâu!!!!!!”

“cô ơi!!!!!!” _ hắn hét lên.....

“có đi không đây?????” _ nó bực mình quát lên: “nếu không thì để tôi về làm việc!!!!!!”

“có mà!!!!!!” _ hắn gật đầu nói rồi nhìn cô Chi trân trối chẳng biết làm gì hơn.....

“đi nhanh đi!!!!!!” _ cô Chi xua tay đuổi hắn và không quên thì thầm vào tai hắn: “đừng để cả hai bị tổn thương nhé!!!!!!”

“ơ?????”_ hấn không hiểu liền quay lại.....

Nhưng nó thì cứ gào ầm lên giục giã làm hấn chẳng thể hỏi cô Chi thêm nữa.....chiếc xe đen bóng loáng lăn bánh trước sự dõi theo của cô Chi.....bất giác buông tiếng thở dài cô tự nói:

“cô mong cháu đừng đi quá giới hạn của chính mình!!!!!!!!!! Nếu không sẽ có nhiều bi kịch xảy ra đấy Hương à!!!!!!!!!!”

.....

Chiếc xe dừng ngay trước một nhà hàng sang trọng, không phải Cherry sao?????? nó nhìn hấn thắc mắc.....

“cậu đưa tôi về à?????”

“đâu có!!!!!!!!!!”_ hấn hồn nhiên lắc đầu kéo tay nó vào và nói tiếp: “sinh nhật của tổ chức ở đây mà!!!!!!!!!!”

Hấn kéo tay nó thật nhanh đi vào sảnh 3 của nhà hàng, mở cánh cửa màu đỏ chói ra, không khí ngọt ngào làm nó muốn choáng.....nhưng những cái nhìn của mọi người càng làm nó bức bối hơn, nhất là khi có cả ánh mắt khó chịu của con Trần và bà Thuyên nữa.....

Bố của hấn vừa nhìn thấy hấn và nó bước vào thì mừng thầm trong bụng.....chẳng lẽ người yêu của hấn lại là nó??????.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

“nhân vật chính của chúng ta đây rồi!!!!!!!!!!”_ Tuấn từ đâu xuất hiện ngay trước mặt hấn và nó nham nhở cười: “đi đâu từ nãy tới giờ thế?????”

“chơi!!!!!!!!!!”_ hấn tỉnh bơ trả lời trong khi tay vẫn nắm chặt tay của nó.....

Nó thì không tài nào rút tay của mình ra được, hấn mạnh hơn nó nhiều.....Tuấn nhìn thấy nó thì mỉm cười, cậu vỗ vai nó và nói:

“Hương đến thì gia nhập với bọn này đi!!!!!!!!!! Có nhiều người muốn gặp cậu lắm đấy!!!!!!!!!!”

“sao cơ?????”_ nó không hiểu quay sang nhìn Tuấn rồi nhìn hấn.....

“cả mày nữa!!!!!!!!!!”_ Tuấn không ngần ngại kéo cả nó và hấn về phía một chiếc bàn có rất nhiều người đang tụ tập đứng nói chuyện.....

“đến rồi đó hả bé yêu?????”_ Nhi vừa nhìn thấy nó cái là ngay lập tức xà đến thơm cho nó một cái vào má nói: “làm chị đợi dài cả cô!!!!!!!!!!”

“chị làm gì thế?????”_ hấn nhăn mặt nhìn Nhi hỏi với vẻ khó chịu.....

“làm gì là làm gì?????”_ Nhi ôm cổ của nó hất mặt nhìn hấn nói: “chị đây đang thể hiện tình cảm của mình với em gái thì có sao chứ?????”

“chị bớt giỡn đi!!!!!!!!!!”_ nó nhăn nhó gỡ tay Nhi ra nói: “bao nhiêu người nhìn kia kia!!!!!!!!!!”

Nhi búng vào trán nó một cái và cười, nó lúc nào cũng thế mà.....

“vậy đây là em dâu của chị phải không?????”_ Ngọc mỉm cười lên tiếng hỏi.....

“hì hì hì!!!!!!!!!!”_ hấn gãi đầu cười trừ nhìn Ngọc nhe nhón.....

“ơ?????”_ nó ngờ người nhìn Ngọc rồi nhìn hấn một lúc sau mới hỏi: “hai người là chị em sao?????”

“bé dễ thương ghê!!!!!!!!!!”_ Ngọc bẹo má nó cười nói: “giờ chị mới có dịp nhìn kỹ em đó!!!!!!!!!!”

“ái đầu!!!!!!!!!!”_ nó nhăn mặt gỡ tay Ngọc ra và nói một cách rất lễ độ: “em xấu xí chứ đâu có dễ thương gì ạ!!!!!!!!!!”

“.....”_ Ngọc lắc lắc ly rượu trên tay mỉm cười ghé sát vào tai nó thì thầm: “chị là một chuyện gia về tâm lý và cũng là một chuyên nghiệp viên về hóa trang đấy bé con à!!!!!!!!!!”

Nó giật mình quay nhìn Ngọc.....còn cô thì chỉ mỉm cười với ánh mắt đề phòng của nó.....hấn đứng ngoài nhìn cũng cảm thấy hơi e ngại, tuy hấn yêu nó thật nhưng hấn không thể nào cưỡng lại được ý muốn của chị hấn, một con người đáng sợ còn hơn cả quỷ satang truyền thể.....

“đừng nhìn chị như thế!!!!!!!!”_ Ngọc vỗ nhẹ lên đầu nó mỉm cười nói: “chị không ăn thịt em đâu mà sợ!!!!!!!!”

“đừng dọa em tớ chứ Ngọc!!!!!!!!”_ Nhi choàng tay vào cổ nó và nói với Ngọc: “con bé nó còn nhỏ hà!!!!!!!!”

“chị nói gì vậy?????”_ nó nhú mày nhìn Nhi nói. ....

“mà sao em lại ăn mặc như thế này?????”_ Ngọc nghiêng đầu nhìn nó rồi quay đầu lờm hẩn hỏi: “Minh!!!! Em nhận nhiệm vụ cơ mà?????”

“đừng hỏi em!!!!!!!!”_ hẩn chợt dạ quay mặt ngo lờ nói: “chị hỏi cô Chi ấy!!!!!!!!”

“cô Chi?????”_ Ngọc nhú mày nhìn hẩn hỏi tiếp: “cô ấy chọn sao?????”

Hẩn gật đầu lia lịa như thể không gật thì chết ấy. ....

“sao cô lại ở đây?????”_ một giọng nói lạnh lạnh vang lên đằng sau nó khiến nó cảm thấy khó chịu vô cùng. ....

Dù không quay lại nhưng nó cũng có thể biết người vừa nói là ai. .... quay đầu lại nó cười trả lời:

“tại sao tôi lại không được ở đây?????”

“hiểu rồi!!!!!!”_ con Trần cầm ly rượu màu đỏ chót căng mặt lên nói: “bồi bàn phải không????? Cherry thiếu nhân viên đến thế sao?????”

Nó thấy nóng mặt rồi đấy, dù sao thì ở đây cũng có khá nhiều người biết mặt nó, nó không thể để mất thể diện của bản thân vì mối quan hệ đối với nó rất quan trọng. ....

“em nên tôn trọng người khác tiểu thư Trịnh Huyền Bảo Trần!!!!!!”_ Ngọc lên tiếng đứng chắn trước mặt nó và nói: “cô bé là do chị mời đến!!!!!! sao em lại nói là bồi bàn?????”

“chị. ....chị Ánh Ngọc. ....em. ....em..”_ Trần vừa nhìn thấy Ngọc là hoảng sợ. .... chẳng hiểu sao nhỏ lại tỏ vẻ sợ hãi đến thế. ....

“có chuyện gì vậy Ngọc?????”_ một giọng nói ấm áp vang lên bên cạnh Ngọc. ....

Nó hơi giật mình, giọng nói sao nghe giống hẩn quá vậy. .... người vừa nói là một người phụ nữ trông rất phúc hậu và đầy quý phái, đôi mắt bà trong và đẹp quá, đôi mắt ấy sáng đến nỗi nó không dám nhìn thẳng vào. ....

“mẹ!!!!!!”_ Ngọc ngược nhìn mẹ rồi mỉm cười nói: “không có gì đâu ạ!!!!!! Con đang nói chuyện với mấy bạn trẻ thôi mà!!!!!!”

“hôm nay là ngày sinh nhật của em con đó!!!!!!”_ mẹ hẩn mỉm cười nhẹ nhàng nhắc khéo Ngọc: “con còn chưa tặng quà đấy nha!!!!!!”

“ý con quên mất!!!!!!”_ Ngọc hơi sững sốt rồi quay sang hẩn nói: “em trai yêu đợi chị nhá!!!!!!”

Rồi Ngọc chạy mất tiêu đi đâu đó. .... cái câu nói cuối cùng của Ngọc làm hẩn nổi cả da gà. ....

“cháu. ....cháu chào bác ạ!!!!!!”_ nó cúi đầu chào mẹ hẩn một cách rất lễ phép. ....

“cháu là. ....?????”_ mẹ hẩn nghiêng đầu nhìn nó với vẻ băn khoăn. ....

“bạn cháu đó bác!!!!!!”_ Hẩn từ đâu nhảy ra bên cạnh nó vui vẻ nói chuyện với mẹ hẩn. ....

“bạn của Hẩn sao?????”_ mẹ hẩn hơi ngạc nhiên rồi cũng mỉm cười phúc hậu nói: “bảo sao dễ thương như vậy!!!!!!”

Nó cười gãi đầu chẳng biết nói gì. .... trong khi đó Trần đứng bên ngoài nhìn nó với ánh mắt bức bối chưa từng thấy. .... ly rượu trên tay nhỏ sánh lên từng giọt. ....

“cháu chào bác ạ!!!!!!”_ Nhỏ Trần tươi cười cúi đầu chào mẹ hẩn. ....

“ồ Bảo Trần đó hả cháu!!!!!!”_ mẹ hẩn cũng mỉm cười xoa đầu Trần rất thân thiết hỏi: “mẹ cháu đâu rồi?????”

“dạ mẹ cháu đang tiếp chuyện với vài vị khách ạ!!!!!!”_ Trần giả bộ dễ thương trả lời. ....

“nào Minh lại đây mẹ giới thiệu!!!!!!”_ mẹ hẩn kéo hẩn lướt qua mặt nó lại gần Trần và nói: “đây là cô bé Trịnh Huyền Bảo Trần con gái tổng giám đốc tập đoàn Dương Khang đấy con!!!!!!”

“hân hạnh được làm quen!!!!!!”_ hẩn nở một nụ cười tươi sáng nhìn Trần nói: “mong rằng cậu thấy vui về ở bữa tiệc của tôi!!!!!!”

Trần đứng hình trong 5s vì nụ cười chết người của Prince trường SW. .... mẹ hẩn đứng ngoài nở một nụ cười đầy bí hiểm. ....

“à chúc. ....chúc cậu sinh nhật vui vẻ!!!!!!”_ Trần mãi sau mới định thần lại được liền cười ngây thơ chúc mừng sinh nhật hẩn. ....

“cảm ơn cậu nhiều!!!!!!” _ hấn gật đầu cảm ơn rồi quay sang mẹ hấn hỏi: “mà bố đâu rồi hả mẹ?????”

“bố đây!!!!!!” _ ông Ngô cha của hấn chẳng biết từ đâu xuất hiện ngay bên cạnh mẹ hấn cười nói: “con tìm bố à?????”

Lúc ông Ngô xuất hiện cũng là lúc nó bị Nhi kéo ra chỗ khác nói chuyện (vì thấy bị cho ra rìa mà).....rồi những vị khách khác cũng nhào tới bắt chuyện với hấn.....

“chị tưởng em và Minh sẽ không quay lại đây cơ!!!!!!!!!!” _ Nhi nhìn nó cười nói đầy ẩn ý.....

“em còn có nhiều việc phải làm lắm!!!!!!!!!!” _ Nó gãi đầu trả lời: “chắc phải lần đi thôi!!!!!!!!!!”

“ờ lại với chị!!!!!!!!!!” _ Nhi giữ chặt tay nó và nói: “định lên trên Bar để chạm mặt Chiến à????? Em có ngu không đấy???????”

“người phải tránh không phải là em mà là anh ta!!!!!!!!!!” _ nó nói với vẻ rất khinh thường tột độ: “cái con người không biết xấu hổ ấy!!!!!!!!!!”

“định bỏ lại Minh ở đây à???????” _ Nhi nghiêng đầu hỏi nó.....

“sao lại là bỏ lại???????” _ nó nhú mày nói: “người duy nhất không nên có mặt ở đây chính là em kia!!!!!!!!!!”

Nói rồi nó toan bỏ đi ra cửa thì Nhi kéo giắt tay nó lại nói.....

“đây là một cơ hội đấy!!!!!!!!!!!!!! chẳng lẽ em định từ bỏ một dịp may hiếm có này sao?????????”

Nó quay đầu lại chạm ngay ánh mắt sắc lạnh của Nhi, nó hiểu ngay cô muốn nói gì.....nhưng không được, nó không muốn làm tổn thương bất cứ ai nhất là hấn, và càng không muốn bị người ta coi thường mình.....tất cả những gì nó làm đều đường đường chính chính hết.....nó không bao giờ chịu sự khinh thường từ người khác, đặc biệt là hấn.....

Yên lặng một hồi nó cười nhìn Nhi nói:

“em không muốn mình biến thành một Bùi Ngọc Chiến thứ hai!!!!”

“.....” _ Nhi tròn mắt nhìn nó.....một cái gì đó đau đốn ánh lên trong đôi mắt màu xanh ấy.....

Nó quay người nhưng vô tình va phải một ai đó, vội vàng cúi đầu nó rồi rút:

“thành thật xin lỗi!!!!!!!!!!”

“em làm gì phải rồi lên thế!!!!!!!!!!” _ một giọng nói khá quen vang lên khiến nó giật bắn.....

“hờ???????” _ nó ngẩng đầu lên.....2s cho việc mắt bắt đầu tròn xoe như chữ O, tay nó run run chỉ vào mặt người đối diện lắp bắp:

“anh.....anh.....sao.....sao.....”

Một người con trai có mái tóc màu vàng óng đang đứng trước mặt nó, khoác trên mình bộ vest lịch lãm khiến nó nhất thời không thể nhận ra.....chính là Ze chứ không ai khác.....và đồng thời cũng là Nguyễn Hải Dương giám đốc điều hành của tập đoàn Nguyễn Sơn.....

“cà lăm rồi hả bé con???????” _ Dương bật cười nhìn nó đùa.....

“chết rồi!!!!!!!!!!” _ nó nhăn nhó nhìn ngó xung quanh.....

“sao thế???????” _ Nhi nhòm nó hỏi.....

“chị biết Tuấn bạn trai của Hân đúng không???????” _ nó dáo dác vừa quan sát vừa hỏi lại giọng vô cùng vô cùng nhỏ.....

“ờ sao???????” _ Nhi gật đầu hỏi tiếp.....

“đó là một trong 12 dirty của Hell đấy!!!!!!!!!!” _ nó thì thầm nói: “thấy em nói chuyện với anh Dương thì lộ mất!!!!!!!!!!!!!!”

“sao kia???????” _ Nhi tròn mắt nhìn nó nói to.....

Nó giật bắn của mình vội vàng vọt lẹ ngay tức khắc.....nhưng mọi người đã kịp nhìn thấy nó đứng nói chuyện với Dương mất rồi.....nhất là hấn, hấn đã thấy hành động lạ lùng của nó khi đụng phải Dương, hấn cảm thấy vô cùng khó chịu.....

Chương 18

Người tròn mắt nhìn Dương không ai khác chính là Tuấn, ai mà ngờ được người đứng sau Hades tàn bạo lại là chủ cái tập đoàn to đùng Nguyễn Sơn đầu. .... tuy biết trái đất tròn thật nhưng không ngờ tròn thế. ....

Dương và Nhi tiến lại gần chỗ hấn đứng cùng với mọi người, ông Ngô mỉm cười nhìn Dương nói:

“bác thực sự rất bất ngờ về sự xuất hiện của cháu!!!!!!!!!!”

“hôm nay là sinh nhật của Minh làm sao cháu không đến cho được!!!!!!!!” _ Dương cũng cười nói rồi nâng ly trước mặt hấn nói: “chúc mừng sinh nhật cậu em!!!!!!!!”

“cảm ơn anh!!!!!!!!” _ hấn lịch sự cúi đầu cảm ơn Dương. .... nhưng ánh mắt hấn lại cứ nhìn Dương với vẻ khó chịu. ....

Hấn và Dương đã từng chạm mặt nhau trên thương trường rất nhiều lần, và hầu như toàn là đối thủ của nhau, mặc dù hấn còn trẻ nhưng với Dương thì là một đối thủ đáng gờm. .... Dương thì bình thường đối với hấn nhưng hấn thì lại tỏ thái độ không được bình thường cho lắm với Dương, cụ thể là từ lâu hấn luôn tỏ ý khó chịu mỗi lần gặp mặt. .... nhiều khi Dương tự hỏi mình đã đắc tội gì với vị giám đốc trẻ tuổi này không?????? (có đấy. .... nhưng sau này sẽ biết. .... kekekeke)

“em chào anh!!!!!!!!” _ Tuấn giờ tay bắt tay với Dương tươi cười nói: “em là Nguyễn Anh Tuấn!!!!!! hân hạnh được gặp anh!!!!!!!!”

“anh là Nguyễn Hải Dương!!!!!!!!” _ Dương cũng cười bắt tay với Tuấn và nói: “cũng rất ngạc nhiên khi gặp chú em!!!!!!!!”

Trong lúc đó thì Hân khều tay với Nhi hỏi:

“Hương đi đâu rồi chị????? Mới thấy đứng nói chuyện ở đây cơ mà!!!!!!!!”

“nó chạy đâu rồi ấy!!!!!!!!” _ Nhi nhún vai trả lời. ....

.....

Còn về phía nó, sau khi chạy khỏi hội trường nó ngay lập tức lên bar để làm việc. .... Chiến vẫn còn ngồi đó, vừa thấy nó là anh ngay lập tức chạy lại kéo tay nó ra ngoài hành lang. ....

“buông tay ra!!!!!!!!” _ nó giật mạnh tay mình ra khỏi bàn tay của Chiến gắt lên: “anh làm cái trò gì thế hả??????? sao lại lôi tôi ra đây!!!!!!!!”

Chiến chỉ đứng yên lặng nhìn nó trần trối, anh cũng chẳng biết phải nói gì với nó nữa. .... ánh mắt coi thường của nó khiến anh đau, thực sự đau. .... giờ đây nó đã biết tất cả, anh còn gì để nói với nó nữa đâu, anh chẳng còn lý do gì để khiến nó quay trở lại với anh cả, anh chính là nguyên nhân khiến nó thay đổi theo chiều hướng không ai có thể tưởng tượng được. ....

Nó sẽ chẳng bao giờ biết được tâm trạng lúc này của Chiến, sau khi nó rời khỏi Bar chỉ 10’ thôi thì Chi xuất hiện. .... có lẽ ai nhìn thấy Chi lúc này đều không nghĩ rằng nhỏ học lớp 11, trông nhỏ thật sự giống một cô gái trưởng thành, thậm chí những suy nghĩ và tâm lý của nhỏ cũng khác với những đứa cùng trang lứa, chi có điều cô nàng không bao giờ thể hiện những điều đó ra mà thôi. .... anh và Chi đã có một cuộc đối thoại không lâu nhưng lại khá mất thời gian tại một góc bàn cạnh cửa kính. ....

“em chưa từng nghĩ rằng anh là người xấu!!!!!!!!” _ Chi uống một ngụm nhỏ ly Dry Martyni và nhìn Chiến nói với giọng rất nghiêm túc: “nhưng nhìn chị Hương hôm nay thì những suy nghĩ của em có phần lung lay!!!!!! Hãy giải thích với em đi!!!!!! Đừng để em thấy mình đã sai khi gọi anh trở về bên chị ấy!!!!!!!!”

“.....” _ Chiến yên lặng không nói gì cả. .... có lẽ anh vẫn còn shock vì những lời nói của nó. ....

“em đã tìm hiểu rồi!!!!!!!!” _ Chi lại nói tiếp: “mong anh hãy thành thật!!!!!! Em không muốn chính em lại là người đẩy Hương nún sâu vào bùn lầy thêm nữa khi đưa anh trở về!!!!!!!!”

“bùn lầy?????” _ Chiến nháu mày hỏi lại Chi: “em nói vậy là ý gì?????”

“rồi anh cũng sẽ biết tất cả thôi!!!!!!!!” _ Chi chống cằm nhìn ra nơi cửa kính vào khoảng không và nói: “sẽ không lâu đâu!!!!!! Anh sẽ biết Hương đã thay đổi đến mức nào!!!!!!!!”

“em nói thẳng ra được không!!!!!!!!” _ Chiến lo lắng hỏi dồn: “ruột cuộc sau khi anh đi Hương đã làm sao?????”

“anh chỉ cần biết một điều về chị Hương mà thôi!!!!!!!!” _ Chi mỉm cười nhưng ánh mắt lại chất chứa cái gì đó căm hờn nhìn Chiến nói: “đó là trái tim chị

ấy không chỉ đóng băng mà còn nhiễm độc nữa!!!!!!!!”

“.....” _ Chiến tròn mắt nhìn Chi. ....anh không hiểu những điều Chi nói có ý nghĩa là gì. ....nhưng chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rất kinh khủng với nó.....

“em chỉ muốn xác nhận những gì mình biết là sai!!!!!!!!” _ Chi nhếch mép cười khan nói: “nhưng hình như chính em lại là người sai thì phải!!!! sai khi đưa anh trở về đất nước này!!!!!!!!”

Nói rồi Chi đứng lên định bỏ đi nhưng hình như nhớ ra một điều gì đó nên lại gọi Chiến. ....

“Anh Chiến này!!!!!!!!”

“há???? gì?????” _ Chiến vẫn còn bất ngờ về những gì Chi nói. ....

“một con người thì nên sống thật với bản thân phải không?????” _ Chi vẫn nụ cười ấy nhìn anh hỏi. ....

“.....” _ Chiến gật đầu nói: “phải!!!!!!!!”

“một con người có cuộc sống hai mặt thì không bao giờ có được hạnh phúc cho bản thân!!!!!!!!” _ Chi nhìn thẳng vào mắt của Chiến và nói một câu cuối cùng: “và em thì luôn muốn chị Hương hạnh phúc!!!! Từ trước tới nay chị ấy đã chịu quá nhiều sự bất hạnh rồi!!!!!!!!”

Chiến nhìn Chi trân trân, tìm anh đập mạnh và đau đớn. ....còn Chi thì quay lưng bỏ đi không nói thêm một lời nào nữa. ....câu nói cuối cùng của Chi đủ để Chiến hiểu những gì nó phải chịu đựng. ....một cuộc sống hai mặt ư????? Nhìn nó bây giờ khác hẳn nó của ngày trước, lặng lẽ và cô độc. ....chẳng lẽ cuộc sống khác của nó còn tệ hơn cả hình ảnh anh đang nhìn thấy sao??????

“nếu không có gì để nói thì tôi đi đây!!!!!!!!” _ nó lên tiếng khi đứng một lúc mà chẳng thấy Chiến nói gì ngoài việc nhìn nó trân trân. ....

Bỗng nhiên Chiến ôm chầm lấy nó và nói:

“anh xin lỗi!!!! anh thực sự xin lỗi!!!!”

Nó quá bất ngờ, thực sự bất ngờ. ....nó chưa từng nghĩ rằng Chiến sẽ hành động như thế này sau khi biết mọi chuyện. ....nhưng chỉ 5s sau nó ngay lập tức đẩy mạnh Chiến ra và quát lên:

“tôi không phải là một con bé ngây thơ như trước nữa đâu!!!!!! Đừng tưởng xin lỗi là có thể khiến tôi bỏ qua mọi chuyện!!!!!!!!”

“Hương. ....anh. ....”

“nên nhớ một điều Bùi Ngọc Chiến!!!!!!!!” _ nó không để cho Chiến cơ hội nói và ngay lập tức cảnh cáo: “tôi hận anh!!!!!! Hãy nhớ cho kĩ vào!!!!!!”

Nói rồi nó đi thẳng vào bên trong không thèm để ý đến biểu hiện đau đớn của Chiến. ....nó đâu có biết rằng cuộc đối thoại ấy đã được một con người bí ẩn nghe được, ánh mắt người đó long lên những tia giận dữ. ....

Nó trở về vị trí với một vẻ vô cùng khó chịu. ....thấy nó thấy thể liên ân cần hỏi han:

“con sao vậy???? có chuyện gì không vui trong buổi đi chơi sao????”

“à không!!!!!!!!” _ nó lắc đầu nhìn thầy cười giả lả: “con đi chơi vui mà!!!”

“thế thì tốt!!!!!!!!” _ thầy nó xoa đầu nó cười hiền bảo: “con phải cười lên trông mới xinh!!!! Mặt bí xị khó coi lắm!!!!!!!!”

“con biết ừ!!!!!!!!” _ nó nhoeo miệng cười trả lời: “thầy lúc nào cũng vậy hết á!!!!!!!!”

Thầy nó cười lắc đầu rồi trở về với công việc. ....nó cười thì cười thế thôi chứ trong lòng khó chịu lắm, lúc gặp hần thì không sao nhưng khi trở về với hiện tại, lại gặp ngay cái mặt của Chiến thì lại làm tâm trạng nó bức bối. ....hôm nay nó không thể không xả stress được. ....nghĩ là làm, nó lấy điện thoại ra nhắn tin cho một ai đó, xong xuôi nó trở lại với công việc và yên tâm tối nay đã có nơi để đến. ....

“mất kính?????” _ tóc nâu ở đâu xỏ ra ngay trước mặt nó và nhìn nó với vẻ ngạc nhiên hỏi: “sao lại ở đây?????”

“em không ở đây thì ở đâu?????” _ nó nhú mồm nhìn tóc nâu hỏi: “mà em tưởng anh về rồi cơ mà!!!!!!!!”

“về thế nào được!!!!!!!!” _ tóc nâu nhe răng ra cười nói: “bọn bạn anh còn ở đây cơ mà!!!!!!!!”

“hờ hờ!!!!!!!!” _ nó cười méo xệch nói: “em chả thấy anh đi làm gì cả!!!! toàn ăn với chơi thôi!!!!!!!!”

“thì sống để hưởng thụ mà!!!!!!!!” _ tóc nâu nhe nhon nói: “về Việt Nam có mấy tháng nên phải chơi cho hết mình chứ!!!!!!!!”

“thế anh sắp đi à?????” _ nó tò mò hỏi. ....

“còn lâu!!!!” _ tóc nâu trả lời rồi cười nói: “mà em làm cho anh 5 ly fist love đi!!!!!! Loại đó ngon mấy đứa bạn anh thích lắm!!!!!!!”

“ok!!!!!!” _ nó cười rồi thao tác làm loại rượu fist love.....

Nó làm một lúc 5 ly luôn.....chồng 5 chiếc ly rót rượu lên nhau, một tay giữ ở trên một tay giữ ở dưới, nó nâng chồng ly lên nghiêng dần và rót một lúc vào 5 ly rượu đã được đặt sẵn thành một hàng thẳng tắp từ trái sang phải.....

Cùng lúc ấy có 5 người cả nam và nữ cũng tiến tới gần chỗ tóc nâu đang ngồi.....trong năm người thì có một người nó biết, dĩ nhiên người đó cũng biết nó với cái tên “mắt kính”.....không ai khác chính là nhân vật Pos của hội Hell.....qua nhiều lần nói chuyện thì nó cũng tạm biết được thân phận của Pos, tên đầy đủ của anh là Nguyễn Tiến Đạt, cũng khá bất ngờ khi anh là giám đốc điều hành chi nhánh phía tây của tập đoàn Hoàng Khánh, không những thế anh còn là con trai thứ của ông trùm xe hơi Nguyễn Khắc Hoàng.....thật sự nó cũng hơi choáng về con người của Pos, ai mà biết được cái tên suốt ngày đi đánh người cùng nó lại là một đại công tử nhà giàu và quyền lực cơ chứ.....

“mắt kính đúng là chuyên nghiệp thật!!!!!!” _ Đạt vỗ tay khen ngợi nó: “pha rượu ngon miễn chê!!!!!!”

“anh chỉ được cái nói đúng!!!!!!” _ nó cười đùa lại ngay.....

“đây là cô bé mà anh hay nhắc đến đó ư?????” _ một cô gái có mái tóc màu đen tuyền quần lông trông khá sắc sảo lên tiếng hỏi tóc nâu: “công nhận xinh thật đó!!!!!!”

“mắt cô có vấn đề không?????” _ một tên con trai xia vào câu nói của cô gái: “nhìn vậy mà bảo xinh là sao?????”

“nhưng cũng không xấu!!!!!!” _ cô gái thứ hai có mái tóc vàng óng ả lên tiếng nói khi hớp một ngụm rượu: “và pha rượu rất ngon!!!!!!”

“bé con học ở đâu cách pha rượu ngon vậy?????” _ chàng trai cuối cùng lên tiếng hỏi thẳng nó: “nói cho anh biết được không?????”

“thầy của em đang đứng bên kia quây!!!!!!” _ nó cười chỉ về phía thầy của nó và nói: “thầy là người pha chế rượu giỏi nhất thế giới nên em cũng học được chút ít!!!!!!”

Rồi nó lại tám chuyện với sáu con người đó, công nhận toàn tiểu thư với công tử, ăn chơi không tiếc gì tiền.....nó đã từng gặp rất nhiều loại người đại gia, nhưng sáu người này thì nó phải choáng thực sự, chơi không thể chịu được.....nghe mấy tên này nói chuyện về mấy vụ đi dạt bạt tử của họ mà nó chào thua.....

Nhưng nó nào có biết hần đã có mặt ở trong Bar và đang quan sát nó, hần tức tối khi tự nhiên nó bỏ lên đây mà chẳng thém nói một lời, đã thế còn cười cười nói nói thân mật với tên tóc nâu đáng ghét nữa chứ.....mà kể cũng lạ cơ, nó như thế mà sao lại có rất nhiều tên đẹp trai chạy đến để nói chuyện mới tài chứ, có lẽ vì nó nói chuyện có duyên chăng?????.....hần thì chẳng thém cái duyên ấy, hần chỉ muốn nó cười với hần, chỉ muốn nó là của hần thôi.....có vẻ là quá ích kỷ nhưng đó mới thực sự là hần.....

“sao đứng đây?????” _ Tuấn từ đâu xuất hiện hỏi nhỏ vào tai hần làm hần giật mình quay lại nhìn.....

“đứng đây thì sao?????” _ hần quay lại hướng ánh mắt về phía nó và hỏi lại Tuấn: “giờ tao chẳng biết làm thế nào để đưa cô ấy ra mắt bố mẹ nữa!!!!!!”

“bố mày thì khỏi lo đi!!!!!!” _ Tuấn vỗ vai hần nói: “nhưng mẹ của mày thì có vẻ thích nhỏ Trần đấy!!!!!! tao có cảm giác bác ấy không thích Hương cho lắm!!!!!!”

“tao không quan tâm!!!!!!” _ hần thờ dãi nói: “quan trọng là Hương chứ không phải bố mẹ tao!!!!!!”

“tao không nghĩ là mày lại yêu cô ấy thế này!!!!!!” _ Tuấn thờ dãi nói: “cứ như là mày yêu cô ấy lâu lắm rồi chứ không phải chỉ mới đây!!!!!!”

“.....” _ hần không nói bất cứ câu nào nữa mà chỉ đứng yên lặng nhìn nó.....

Tuấn phải công nhận hần hôm nay thực sự khác thường.....có lẽ vì sự xuất hiện đột ngột của Chiến bạn trai cũ của nó nên mới làm hần mất bình tĩnh chăng?????.....hoặc nó đã nói điều gì đó kích động đến tâm lý mới khiến cho hần thất thần thế này.....

Bỗng nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ vào vai của Tuấn khiến cậu giật bắn mình quay lại.....bố hần đang đứng sau lưng cậu từ lúc nào rồi.....ra hiệu cho Tuấn đừng nói gì, ông kéo cậu ra ngoài hành lang.....

“bác sao lại.....” _ Tuấn nhìn bố hần thắc mắc.....

“nghe bác hỏi đã!!!!!!” _ bố hần chặn lời của Tuấn nghiêm túc hỏi: “có thật là thằng Minh nó yêu cô nhóc ấy không?????”

“cháu không chắc lắm nhưng nhìn thái độ của nó suốt một tháng nay thì cho thấy điều đó là đúng bác ạ!!!!!!” _ Tuấn trả lời ngay.....

“nó biết con bé mới một tháng thôi sao?????” _ bố hần nhủ mày hỏi.....

“vâng!!!!!!” _ Tuấn gật đầu trả lời: “và cô ấy cũng mới biết nó một tháng nay!!!!!!”

“sao nó lại bảo với bác nó đã yêu người con gái này hơn hai năm rồi nhỉ?????” _ bố hấn đăm chiêu nói: “chẳng lẽ nó chỉ đang đùa giỡn với cô nhóc thôi sao?????”

“yêu hai năm ư?????” _ Tuấn không hiểu hỏi lại: “sao cháu không biết chuyện này chứ?????”

“mong rằng đừng như bác nghì!!!!!!” _ bố hấn nhìn Tuấn nghiêm túc nói: “bác không muốn cô nhóc đó phải đau khổ đâu!!!!!!”

“bác?????” _ Tuấn tròn mắt nhìn bố hấn ngập ngừng hỏi: “bác quen Hương ư?????”

“không chỉ quen thôi đâu!!!!!!” _ bố hấn thờ dãi vỗ vai Tuấn nói rồi bỏ xuống cầu thang.....

Tuấn tròn mắt ngạc nhiên nhìn theo, Hương sao lại quen được với ông vua của tập đoàn đá quý lớn nhất Việt Nam này nhỉ?????.....nỗi thắc mắc này khiến cho Tuấn nghi ngờ về năng lực thực sự của nó, nghe nhiều về nó nhưng đây là lần đầu tiên Tuấn có cảm giác nó không phải là một cô gái đơn giản, có lẽ cậu bị cái hoàn cảnh đặc biệt của nó làm cho mất cảnh giác chăng????? Rồi cậu sực nhớ câu nói của chị gái hấn lúc sáng nay.....

<< “hấn phải có một mục đích nào đó thì mới có thể kìm *** được sự nổi loạn của một cô gái 17 tuổi như Hương!!!!!!!!” >>

“mục đích ư?????” _ Tuấn lăm bắm nhú mày như nhận ra một điều gì đó: “lẽ nào.....”

Bỗng nhiên có tin nhắn được gửi tới máy của Tuấn.....

<“12h tập hợp các Dirty tại quảng trường!!!!!! Người lãnh đạo cuối cùng của Hell đã trở về!!!!!!!!”>

“người lãnh đạo cuối cùng của Hell ư?????” _ Tuấn nhú mày lăm bắm tự hỏi mình: “chẳng lẽ là “Hera” người đứng sau Ze và Hades?????”

Và cũng như Tuấn, ở 10 nơi khác nhau trên thành phố Hà Nội này, những người đứng đầu của Hell đang háo hức muốn gặp mặt người lãnh đạo cuối cùng của Hell, người duy nhất có thể chặn đứng được cơn cuồng nộ của Hades, người có tiếng nói quyền lực nhất chỉ sau Ze.....

.....

Hấn thôi không nhìn nó nữa, còn bữa tiệc sinh nhật hấn không thể không có mặt được.....đã hai lần hấn biến mất trong chính sinh nhật của mình rồi.....bước ra khỏi Bar, hấn thấy Tuấn đứng trơ một đồng ngoài hành lang, thấy lạ hấn liền vỗ vai Tuấn hỏi:

“làm gì mà đứng đây thế?????”

“hờ?????” _ Tuấn giật mình quay lại nhìn hấn rồi xua tay nói: “à không có gì!!!!!!”

“không có gì mới lạ đấy!!!!!!” _ Hấn nhú mày nhìn thái độ khó hiểu của Tuấn.....

“mấy chuyện vớ vẩn ấy mà!!!!!!” _ Tuấn xuề xòa khoác vai hấn nói: “mà mày phải xuống dưới đi chứ!!!!!! Chị Ngọc bảo là có quà dành riêng cho mày đấy!!!!!!”

“toàn những thứ kinh dị!!!!!!” _ hấn rùng mình khi nghe đến quà dành riêng cho mình.....

Tuấn phá lên cười rồi kéo hấn về phía thang máy để xuống bữa tiệc.....

.....

.....12h.....

Như thường lệ nó sắp xếp công việc rồi rời khỏi nhà hàng, theo thông báo của chị quản lý tầng 1 thì Party sinh nhật của hấn đã kết thúc từ lúc 11h rồi, nó hơi lo vì sợ hấn sẽ lại đợi nó rồi đưa nó về nhà như thường lệ.....từ khi hấn xuất hiện nó ít có thời gian tụ tập với Hell, nó sợ hấn biết được thân phận thật của nó.....

Y như rằng hấn nhảy ra khi nó vừa ló mặt khỏi nhà hàng, vẫn nụ cười tươi rói ấy hấn hý hửng nói:

“về thôi!!!!!! Hôm nay tớ đang rất vui!!!!!!”

“vui?????” _ nó không hiểu nghiêng đầu hỏi: “vui gì?????”

“tớ được chị Ngọc tặng một món quà vô cùng đặc biệt!!!!!!!!” _ hấn nhe răng cười trả lời.....

“thế à?????” _ nó gật gù lấy xe rồi nhìn hấn nói: “mà hôm nay đừng đi cùng tớ!!!!!!!!!!”

“tại sao?????” _ hấn sững sờ nhìn nó trân trân.....đôi mắt mở to đầy thắc mắc.....

“cậu không cần biết!!!!!!!!” _ nó ngồi lên xe lạnh lùng nói: “hôm nay tôi muốn về một mình!!!!!!!!!!”

Nó định đạp xe đi ngay nhưng hấn chạy tới giữ ngay đầu xe lại nói:

“con gái về một mình nguy hiểm lắm!!!! tớ không yên tâm!!!!!!”

“trước khi biết cậu tôi vẫn luôn một mình!!!!!!!!” _ nó gạt tay hấn ra nói: “đừng nói như thế cậu xem tôi là một con người vô dụng không bảo vệ được bản thân vậy!!!!!!!!”

“tớ không có ý đó!!!!!!!!” _ hấn lúng túng trước câu nói của nó.....hấn chỉ lo cho nó thôi mà.....

“hôm nay tôi muốn đi một mình!!!!!!!! Cậu không phải lo!!!!!!!!” _ nó nói rồi đạp xe đi luôn.....

Hấn đứng yên như tượng nhìn theo bóng nó khuất dần trong màn đêm.....bất giác cậu thờ dài buột miệng nói:

“cậu cứ như thế bảo sao tớ không lo lắng cho được!!!!!!!!!!”

“cứ như thế” nghĩa là như thế nào????????” _ tiếng của Ngọc vang lên ngay bên cạnh hấn làm hấn giật thót.....

“úi trời đất ơi!!!!!!!!”

Tìm hấn xém nữa thì bắn ra khỏi ngực, bà chị hấn lúc nào cũng như hồn ma ấy, rất khoái hù người khác.....

“sao thế?????” _ Ngọc thản nhiên nhìn khuôn mặt tái mét của thằng em mà hỏi: “chị có phải ma đâu!!!!!!!!”

“chị.....!!!!!!!!” _ hấn hét âm lên.....

“im!!!!!!!!” _ Ngọc chỉ thẳng vào mặt hấn nói với giọng vô cùng vô cùng đáng sợ.....

Hấn im bất luôn, chứ ho he nữa chắc chị hấn cho hấn một trận thừa sống thiếu chết quá.....tuy hấn cái gì cũng giỏi nhưng chị hấn thì siêu sao hơn, hấn là Prince thì chị hấn phải gọi là nữ hoàng mới xứng.....

“nói cho chị những gì mày biết về cô nhóc đó!!!!!!!!” _ Ngọc nhìn hấn nói với giọng vô cùng nghiêm túc.....

“.....” _ hấn tròn mắt nhìn chị hấn.....một lúc sau mới nói được: “chị nói gì thế????? Những gì em biết có hơn gì chị đâu!!!!!!”

“đừng giả ngơ với chị!!!!!!!!” _ Ngọc nhú mày nhìn hấn nói: “chị biết mày đã tìm hiểu được điều gì đó về cô nhóc ấy!!!!!! và điều đó cũng rất đặc biệt nữa!!!!!!!!!!”

“làm gì có!!!!!!!!” _ hấn xua tay gạt chân chống xe đạp và nói: “về thôi chị!!!!!! Muộn rồi!!!!!!!!”

“chị cũng chẳng ép mày làm gì!!!!!! Khi nào muốn nói thì cứ tự nhiên tìm chị!!!!!!!!” _ Ngọc không muốn chèn ép thằng em mình làm gì, nếu như hấn muốn nói thì tự khắc sẽ kể cho cô thôi.....cô bình thản đi theo thằng em trai về nhà.....

Hấn không nói gì mà chỉ lặng lẽ đi đằng trước.....hai con người, người trước người sau mỗi người đang đeo đuổi một ý nghĩ riêng.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nó đạp xe trên đường với tâm trạng bức bối, suốt từ khi chia tay với hấn đến giờ nó vẫn chưa cắt được cái đuôi cứ theo dõi nó suốt từ nhà hàng.....cứ thế này thì làm sao nó có thể đến tụ tập với hội đây, chắc giờ này họ đang ngồi đợi nó đến.....

Gồng người, nó đạp xe nhanh hơn với tốc độ khá cao, ánh đèn một chiếc xe máy sáng lóe lên phía sau nó.....có thể tên đó chưa biết nó đã phát hiện.....bỗng đến một con ngõ nhỏ và tới nó ngay lập tức tạt vào và phanh kít lại khi chợt nhận ra đó là một ngõ cụt.....đứng trong ngõ nhìn ra, tên kia cũng đã dừng xe lập ở một gốc cây khá to, tên đó đội mũ bảo hiểm nên nó không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt.....

“sao hấn không theo nữa mà lại đứng đó nhì????????” _ nó nhú mày khó hiểu: “chẳng lẽ hấn biết mình không thể đi????????”

Nó bật điện thoại lên định gọi cho Ze.....nhưng bàn tay nó chợt khựng lại, nếu gọi cho Ze bây giờ thì thân phận của nó sẽ bị lộ mất.....nhất là khi có cả Pos và Hmer ở đó.....bực thật, chỉ tại tên đó không bao giờ đến gần nó, nó cũng không làm cách nào tới gần được, nếu mà tiếp cận được nó đã đánh cho tên đó thừa sống thiếu chết rồi.....

“không biết tên mặc dịch kia còn thức không nhỉ?????” Minh loảng quảng cũng gần một tiếng rồi chứ ít đâu!!!!”_ nó nhìn vào số của hán lảm bảm, nó không muốn nhờ hán chút nào cả. .... nhờ hán thì coi như nó hết đường đi đến chỗ hội, mà không nhờ thì tên kia cũng không chịu bỏ đi. ....đằng nào thì nó cũng không tới được chỗ của Hell hôm nay rồi. ....

Nó nhắm mắt bấm đái. ....

“à lô?????”_ một giọng ngái ngủ vang lên ở đầu dây bên kia. ....

“cậu đang ngủ hả?????”_ nó e dè nói trong điện thoại. ....

“hờ?????”_ nghe thấy giọng của nó hán ngay lập tức bật dậy, tỉnh như sáo hồi luôn: “Hương à????? Là cậu phải không????? Có chuyện gì vậy?????”

“không có gì!!!!!!”_ nó nhỏ nhẹ nói: “cậu đang ngủ thì thôi!!!!!!”

Nó đang định cúp máy thì nghe tiếng hán hét lên. ....

“TỐ CÓ NGỦ ĐÂU!!!!!!!!!! ĐỪNG CÚP MÁY!!!!!!!!!!”

“đừng hét lên thế!!!!!! tôi đã dập máy đâu!!!!!!”_ nó cau có nói. ....tại chưa kịp chodiện thoại rồi tai thì hán đã hét lên rồi, báo hại cái tai bị ù mất 5s. ....

“ờ ờ xin. .xin lỗi!!!!!!”_ hán giật mình nhìn quanh, không nghĩ mình lại hét lên như thế. ....không khéo bố mẹ hán bị thức giấc mất. ....may mà không có tiếng động nào cả. ....hán mới bắt đầu vào thẳng vấn đề: “mà cậu có chuyện gì thế????? Sao tự nhiên chủ động gọi cho tớ lúc khuya thế này?????”

“có một chuyện hơi rắc rối!!!!!!”_ nó ngập ngừng nói: “tôi vẫn đang ở ngoài đường!!!!!!”

“hà?????”_ hán sững sốt nói với giọng lo lắng: “sao giờ này rồi mà cậu còn ở ngoài đường????? Đang ở đâu?????”

“đang ở khoảng giữa của đường Láng hạ!!!!!!”_ nó trả lời. ....

“đội lắt tở đến ngay!!!!!!”_ hán nói nhanh rồi cúp máy. ....

Nó nhìn cái điện thoại tròn mắt. ....thậm chí nó còn chưa nói gì mà hán đã cuống lên thế này rồi. ....nhưng kệ, hán đến là tốt rồi. ....nó lại ngó đầu ra ngoài nhìn, giật bắn cả người khi bên cạnh tên theo dõi nó đã có thêm gần chục thằng con trai trông có vẻ hăm hỏ, thảo nào khi nói chuyện với hán qua điện thoại nó đã nghe thấy khá nhiều tiếng xe máy. ....có một cái gì đó từ chúng làm nó thoáng chột dạ, cảm tính cho biết nó không thể ở đây thêm được nữa. ....quay lại với chiếc xe đạp, nó lắc đầu nghĩ. ....

“chỉ với xe đạp thì không thể thoát được!!!!!! còn tên kia thì không biết khi nào mới đến nữa!!!!!!”

Những tiếng động khả nghi vang lên. ....lách cách. ....leng keng. ....

Khuôn mặt nó tối sầm lại, bọn kia đang tiến gần tới chỗ nó với tông tuyết đầy trên tay. ....nó tay không tác sát làm sao đầu lại nguyên một lũ toàn dân giang hồ thế này được. ....không suy nghĩ gì nhiều nó ngay lập tức lấy điện thoại nhấn một tin vô cùng ngắn cho ai đó rồi chồm lên xe phóng thẳng từ trong ngõ tối ra ngoài vượt mặt bọn kia lao về phía trước. ....

“ĐUỔI THEO BẮT LẤY NÓ!!!!!!!! KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ HADES THOÁT!!!!!!!!!!”

Nó tròn tròn mắt khi nghe thấy câu nói đó. ....tim nó đập thình thịch khi bất ngờ nhận ra rằng bọn kia đã biết được thân phận của nó. ....nhưng làm thế nào mà chúng biết được cơ chứ?????

Bọn chúng bị bất ngờ bởi việc tháo chạy của nó nhưng rồi cũng rượt bộ theo sau. ....nó đạp xe rất nhanh về phía rạp chiếu phim Quốc Gia. ....một thằng ngu nào đó đã tiện tay phi con tuyết ba cạnh về phía nó, mừng rơn khi nhặt được vũ khí, nó quyết phải chạy cho thật nhanh bỏ lại lũ hai cẳng đang đứng thờ hồn hèn. ....rồi tiếng xe máy rồ lên phía sau nó, nó biết rằng bọn kia đã kịp lấy xe máy đuổi theo. ....

.....VỤT.....

Một con tuyết vut ngang qua đầu nó nhưng may sao nó đã kịp cúi đầu xuống. ....tay nó bóp phanh KÍT một cái rồi lấy chân trái chống mạnh xuống đất làm trụ tiếp tục nghiêng xe xuống sát đất quay đúng một vòng để tránh lưỡi kiếm đang lao tới, lưỡi kiếm sượt qua tóc khiến cho mái tóc buông xõa xuống che đi khuôn mặt nó. ....đôi mắt nó ánh lên những tia sắc lạnh nhìn bọn chúng. ....

Nhanh tay cầm cái kính đang đeo trên mặt mình phi thẳng vào một chiếc xe máy đang lao đến phía nó làm cho tên lái xe bị lạc tay lái. ....một chiếc xe đã bị rụng lết đất qua mặt nó. ....nó đứng cạnh chiếc xe đạp đang nằm chổng queo dưới đất, tay phải cầm cây tuyết ba cạnh, khuôn mặt ngẩng cao lên nhìn bọn đánh lén bằng nửa con mắt. ....

Một số người đi đêm ngang qua con đường Láng lúc đó thì kinh hãi phải phóng xe ra đường khác để đi. ....nhìn thấy cảnh đó bình thường thì sẽ nhiều chuyện bu đến xem nhưng giờ đêm hôm, thân cô thế cô thì ai dám nhiều chuyện chứ. ....nhờ đâu cô gái kia nhờ giúp đỡ thì phiên. ....

Những đứa khác nhìn thấy hai thằng kia ngã xe chỉ bởi đôi mắt kính thì thất kinh phanh hết xe lại đứng xung quanh nó.....đúng như những gì dân anh chị đồn đại, Hades không bao giờ chịu khuất phục trước bất cứ ai ngay cả khi đang thất thế.....

Nó đứng đó quan sát từng đứa một, bọn chúng đã xuống xe và bắt đầu vây quanh nó.....với tình hình số lượng khá đông như thế này thì nó cũng không biết sẽ cầm cự được bao lâu.....con đường vắng tanh không một bóng xe, thế này thì khó mà chạy được, đành phải đối mặt thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Ban đầu thì đánh dữ dội nhưng chỉ có nó và hấn đấu với hàng chục đứa thì thất thế là điều không có gì ngạc nhiên.....điển hình là một vài vết cứa trên khuôn mặt nó.....có một vết chém dài ngang lưng máu đã chảy nhưng vì chiếc áo đen nên không thể nhìn rõ được vết thương.....khuôn mặt nó thì chẳng lộ một chút đau đớn nào, con tuýt cầm trên tay cũng đã nhuộm không ít máu của lũ kia rồi.....

Càng bị thương thì nó đánh càng hăng, giờ thì hấn không thể nhận ra nó nữa, nó ra tay tàn bạo đến khó tin, những đường vung tuýt của nó toàn nhắm vào những chỗ hiểm nhất trên cơ thể mà phang vào.....có lẽ vì thế mà những đối thủ của nó và hấn cứ gục dần từng tên một?????? .....

Nó dựng vào lưng hấn để nghỉ, hơi thở bị đứt quãng vì quá mệt, mồ hôi túa ra trên khuôn mặt vẫn nguyên tình trạng đang hóa trang ấy.....chỉ có mỗi đôi mắt là không chuyển biến gì, từ đầu đến giờ vẫn cứ lạnh lùng băng giá như vậy.....lũ kia cũng mệt không kém gì hai người.....

“sau vụ này thì đúng có theo đuôi tôi nữa!!!!!!!!”_ nó gần giọng lên nói với hấn trong tiếng thở mệt nhọc: “tôi không thích liên lụy ai cả!!!!!!!!”

“đừng nói gì cả!!!!!!!!”_ hấn trả lời mà không nhìn vào mặt nó: “thoát rồi hãy tính!!!!!!!!”

“chắc!!!!!!!!”_ nó tặc lưỡi chẳng nói gì thêm nữa.....

Nó nhìn quanh tiếp một lượt, giờ chỉ còn khoảng mười mấy đứa thôi, những thằng nằm đất thì chắc không đứng dậy ngay được nên phải nhanh chóng đánh gục bọn kia rồi mới có cơ thoát được.....

“còn khoảng 12 thằng thôi!!!!!!!!”_ hấn nói: “cậu chỉ cần nhắm vào gáy và thái dương mà đánh!!!!!!!! Chúng bất tỉnh thì ta còn có cơ chạy được!!!!!!!!”

“biết thế đi!!!!!!!!”_ nó trả lời.....

Sau đó nó lại lao lên, cây tuýt của nó đã nhuộm rất nhiều máu rồi, bàn tay của nó cũng đã đỏ rân lên và bết máu, áo thì rách bươm để lộ phần da thịt bị chém đang ứa máu.....cánh tay phải cầm tuýt vung lên và phang thẳng vào đầu những thằng đang lao về phía nó.....rồi cây tuýt ba cạnh bật ra khỏi bàn tay đã mất hết sức lực.....đột nhiên chân nó khụy xuống.....hấn trợn mắt lên nhìn nó khi đang đối phó với những tên khác, một thằng đang định vung kiếm chém nó từ trên xuống.....hấn hét lên.....

“HƯƠNG.....COI CHỪNG.....”

Nó bừng tỉnh lẫn người sang trái né lưỡi kiếm đang lao đến.....nhưng một tên khác đã kịp chạy tới phang thẳng vào mặt nó nhưng nó đã nhanh chóng dùng cánh tay trái đỡ lại, cảm giác đau tưởng như xương đã bị gãy đôi ra.....

“A...A...A.....”

Hấn lao về phía nó.....cầm lưỡi gươm chém mạnh vào tên vừa đánh nó.....lần đầu tiên hấn dùng lưỡi gươm chứ không dùng lưng gươm để đánh.....

Ngay lúc đó lại có những tiếng ga xe gầm rú lên.....nó cầm một con tuýt bằng tay phải chống cuống đất loạng choạng đứng dậy.....hấn một tay đỡ lấy cơ thể của nó một tay giữ kiếm đe dọa những thằng xung quanh.....

“cậu ổn chứ??? Tay thế nào rồi!!!!!!!!”_ hấn lo lắng hỏi nó.....giọng nói dường như nghẹn lại.....

“tôi ổn!!!!!!!!”_ nó thờ hất ra một tiếng rồi trả lời.....

Nhưng tình hình thì ngược hấn lại với lời nói của nó, chân nó lại khụy xuống lần nữa, có lẽ thằng nào đó đã nhắm chân của nó mà đánh khiến cho nó không thể đứng nổi được nữa.....hấn thực sự hoảng sợ, sợ không phải vì bị bao vây bốn phía mà hấn sợ nó sẽ có chuyện.....hấn sợ với sức hiện tại thì không thể bảo vệ được cho nó.....

Thấy nó và hấn có vẻ đuối sức, đám kia nhìn nhau ra hiệu rồi lao vào định đánh cả hai cùng một lúc.....nhưng chưa kịp hành động thì.....

.....PHEW.....BỐP.....

Một con tuyết từ đầu bay tới đập thẳng vào đầu một thằng đang định lao vào phía nó.....hắn tròn mắt nhìn về phía cây tuyết bay đến. ....

“đến rồi!!!!!!” _ nó bật cười nói. ....

“gi?????” _ hắn lại nhìn nó.....chẳng hiểu gì cả.....

Hàng chục ánh sáng đang rơi vào nơi bọn nó đứng.....một loạt xe máy lao tới bao vây lấy lũ đánh bản.....nó chỉ kịp nhìn thấy Hera nhảy xuống xe rồi ngất lịm đi trên vai hắn.....có lẽ do nó mất máu quá nhiều nên mới rơi vào tình trạng hôn mê như thế này.....

Chỉ trong chớp mắt hơn chục người đã lao đến giải quyết gọn đám kia.....Hera và Hmer nhanh chóng chạy tới phía nó và hắn.....

“Tỉnh lại đi!!!!!!” _ Hera lao tới chỗ nó vỗ nhẹ vào mặt nó gọi.....nhưng chẳng thấy nó tỉnh lại.....

“mày không sao chứ?????” _ Tuấn nhìn hắn hỏi trong khi vẫn đang thắc mắc tại sao hắn lại có mặt ở đây.....

“đưa cô ấy vào bệnh viện đi!!!!!! Cô ấy bị thương nặng lắm!!!!!!” _ hắn lao tới chỗ nó nói với giọng ngắt ngứ vô cùng.....khi thấy nó ngất đi thì hắn hoảng hốt, nếu lúc đó không có người của Hell ở đây chắc hắn giết hết những thằng đang có mặt ở đây mất.....

“anh Ze!!!!!!” _ Hera ngược mắt nhìn Ze nói: “đưa nó về nhà anh được không?????”

“được!!!!!!” _ Ze gật đầu nói: “anh sẽ gọi bác sĩ riêng đến!!!!!!”

“khoan đã!!!!!!” _ hắn giằng nó lại từ tay Hera gào lên: “phải đưa cô ấy vào viện!!!!!! về nhà anh ta làm gì chứ?????????”

“cậu bình tĩnh đi!!!!!!” _ Hera tát cho hắn một cái để hắn lấy lại bình tĩnh và nói: “có chết nó cũng không vào bệnh viện đâu!!!!!!”

“nhưng.....” _ hắn ngập ngừng.....trong tay vẫn ôm lấy nó.....

“nhưng nhĩ cái gì?????” _ Hera trừng mắt nhìn hắn nói: “cậu tưởng mình cậu lo cho nó chắc!!!!!!”

Một chiếc ô tô đen trùi trùi dừng đúng chỗ của bọn nó, hắn bế bổng nó lên đưa vào trong ô tô.....chỉ có mình hắn với nó ngồi trong đó vì những người khác đều đi xe máy.....và lại họ cũng muốn điều tra xem ai đã đánh úp Hades người đứng đầu tối cao của Hell.....

Chiếc xe vụt đi, Hera đứng yên tại chỗ nhìn đám người đang bị không chế với ánh mắt tức giận, rồi cô quay sang Pos nói:

“anh làm gì thì làm đi!!!!!!”

Nói rồi Hera đi về phía Ze.....cả hai ngồi lên xe định phóng đi thì Ze chợt khựng người quay lại nói:

“Hmer đi cùng anh!!!!!!”

Hmer giật mình rồi cũng lên xe đi cùng Hera và Ze.....

.....

Hắn đứng ngoài cửa phòng đi đi lại lại, vừa đúng lúc Ze, Hera và Hmer về tới.....

“con bé sao rồi?????” _ Nhi nhìn hắn hỏi.....

“vẫn ở bên trong!!!!!!” _ hắn ngồi phịch xuống nói: “bác sĩ đang truyền máu!!!!!!”

“mày bị thương cũng không nhẹ đâu!!!!!!” _ Tuấn nhìn hắn nói: “đã xử lý vết thương chưa?????”

“rồi!!!!!!”

Dương bước vào với khuôn mặt sầm tối nhìn hắn.....rồi anh lên tiếng hỏi:

“sao cậu lại có mặt ở đó?????”

“đang hỏi cung tôi sao?????” _ hắn nhứ mày gằn giọng hỏi lại.....

“Mày đừng nóng!!!!!!” _ Tuấn vỗ vai nói với hắn: “anh ấy chỉ quan tâm tới Hương thôi mà!!!!!!”

“ra cậu chính là Prince?????” _ Dương nghiêng đầu nhìn hắn hỏi: “người theo đuổi nó suốt một tháng nay?????”

“thì sao chứ?????” _ hắn vẫn cái vẻ cục cằn trả lời lại.....

“không sao!!!!!!” _ Dương nhún vai nói: “thấy nó thay đổi nên hỏi thế thôi!!!!!!”

“thay đổi?????” _ cả Nhi lẫn hấn cùng đồng thanh hỏi.....

“chuyện này nói sau!!!!!!” _ Dương xua tay rồi nhìn hấn nói: “giờ nói cho tôi biết tại sao cậu lại có mặt ở đây????? Và ai đã đánh úp Hades?????”

“là Hương!!!!!!” _ hấn quắc mắt nhìn Dương nói: “ai cho anh gọi cô ấy bằng cái tên đó?????”

“với cậu thì là Hương nhưng với bọn tôi thì là Hades!!!!!!” _ Dương bình thản nói: “một khi nó chưa trở về chính con người thật thì cái tên Hades vẫn là của nó!!!!!!”

“anh Dương!!!!!!” _ Nhi kéo tay Dương một cái nhăm nhắc nhở.....

“nếu cậu không muốn nói thì thôi!!!!!!” _ Dương quay đi và nói: “lát nữa nó tỉnh tôi hỏi cũng được!!!!!!”

“cô ấy gọi tôi đến!!!!!!” _ hấn nói.....

“vậy là nó đặt niềm tin vào cậu rồi!!!!!!” _ Dương tự nhiên mỉm cười nhìn hấn nói: “nhưng chắc tới đây là hết!!!!!!”

“.....” _ hấn trừng mắt nhìn Dương khó chịu.....

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại reo lên.....Dương nhìn rồi nhếch môi cười quay lưng bỏ đi.....để lại hấn ngồi hậm hực với câu nói đa nghĩa của anh.....Nhi chỉ biết lắc đầu ngán ngán.....

“vậy Hương chính là Hades thật sao?????” _ Tuấn nhìn Nhi hỏi với vẻ vẫn chưa tin lắm.....

“ngạc nhiên lắm hả?????” _ Nhi bật cười nói: “cũng phải thôi!!!! Khác hẳn thế cơ mà!!!!!!”

“.....” _ Tuấn bỗng nhiên yên lặng.....

Hấn đang trừng mắt nhìn cậu với thái độ khá tức giận.....Nhi hiểu tâm trạng của hấn lúc này, có lẽ cũng như các thành viên khác của Hell thôi, hai tính cách trái ngược nhau trong cùng một con người, không phải đa nhân cách vì tất cả những gì xảy ra nó đều ý thức được hết mà.....

Nhi thờ dài.....suốt thời gian qua nó đã giấu rất kĩ thân phận của mình, thế mà giờ lại bất ngờ bị lộ, nó đã sợ suýt ở đâu chẳng????? .....Nhi hơi đắm chiêu suy nghĩ, nó đã từng nói với cô rằng đang có người theo dõi mình nên đã rất cẩn thận.....vậy thì tại sao ngay lúc này, ngay hôm cô trở về thì lại xảy ra có sự bất ngờ này cơ chứ????? .....nhưng có lẽ từ bây giờ nó sẽ không giấu giếm con người thật nữa đâu.....

“cậu đi theo tôi!!!!!!” _ Nhi vỗ nhẹ vào vai hấn và nói: “chúng ta nói chuyện riêng một lát!!!!!!”

Nói rồi Nhi bước đi.....tính cách của cô khá giống với chị gái của hấn.....hấn thờ dài rồi cũng đi theo bước chân của Nhi.....cùng ngồi xuống một chiếc bàn ngoài ban công của căn biệt thự nhà Dương. Nhi nhìn về phía xa xăm rồi hỏi hấn:

“thật sự nó đã gọi cậu đến ư?????”

“đúng!!!!!!”

“cậu hãy kể nguyên văn những gì nó nói đi!!!!!!” _ Nhi nhìn thẳng vào đôi mắt của hấn và hỏi.....

“cô ấy chỉ bảo có chuyện rắc rối mà khuya rồi vẫn chưa về nhà!!!!!!” _ hấn trả lời: “em thì không hỏi rõ ràng chỉ hỏi cô ấy đang ở đâu rồi phóng xe đến thôi!!!!!!”

“vậy sao?????” _ Nhi hơi ngạc nhiên một chút rồi hỏi tiếp: “vậy lúc cậu đến thì có chuyện gì xảy ra?????”

“em phóng xe một mạch đến đường Láng thì nhìn thấy cô ấy bị một đám giang hồ quây ở giữa đường gần rạp chiếu phim!!!!!!” _ hấn thành thật kể lại: “thấy thế em hoảng quá chẳng biết làm gì đành lao thẳng xe tới đó rồi cho chạy tự do!!!!!!”

“sau đó thế nào?????” _ Nhi tiếp tục hỏi.....

“em kéo cô ấy nấp đằng sau rồi đánh bọn nó!!!!!!” _ Hấn kể tiếp: “khi chỉ còn 3 thằng thì một lũ đua xe ở đâu chạy tới tiếp viện!!!!! thế là thành như vậy!!!!!!”

“chị hiểu rồi!!!!” _ Nhi gật đầu nói.....

“.....” _ hấn ngồi im lặng không nói thêm gì nữa.....

Trong lòng hấn giờ đang rất rối.....hấn nhớ đến câu nói của nó “sau vụ này thì đừng theo đuôi tôi nữa!!!!! tôi không thích liên lụy ai cả!!!!!!”.....lúc đó hấn không suy nghĩ gì cả, hấn chỉ biết tìm cách làm thế nào để có thể bảo vệ được nó mà thôi.....nhưng hình như với sức của hấn thì không thể bảo vệ được nó, tại hấn quá nhẹ tay với những tên đó nên mới làm nó ra nông nỗi này.....nó bảo không muốn liên lụy ai nhưng bản thân nó lại bị hấn làm cho liên lụy.....hấn hận bản thân mình lắm, người con gái mình yêu cũng không thể bảo vệ được.....sau khi tỉnh dậy không biết nó sẽ có thái độ

thế nào với hấn đây????.....xua đuôi hay lẩn tránh????????.....

“Nhi ơi!!!!!!” _ tiếng Dương gọi Nhi vọng từ dưới nhà lên.....

Nhi vội vàng đứng dậy chạy đi để lại hấn với tâm trạng rối bời.....

.....

“bọn này là dân bão ở Hải Phòng!!!!!!” _ Dương ngồi trước mặt Nhi và Tuấn nói: “Pos đã bắt bọn chúng khai ra hết rồi!!!!!! Nhưng có vẻ là Hades bị đánh nhầm!!!!!!”

“đánh nhầm?????” _ Tuấn tròn mắt nhìn Dương.....

“nghĩa là sao?????” _ Nhi nhú mày hỏi.....

“bọn chúng nói Hades sai người của Hell đi thanh toán một đứa nào đó là em của tên Đại ở Hải Phòng!!!!!!” _ Dương nói tiếp: “mà ở Hải Phòng thì chỉ có thằng Hải Bạc!!!!!! mà thằng đó thì chính tay bọn anh xử chứ không phải bọn đàn em nào khác!!!!!!”

“em không nghĩ thằng Hải Bạc là em của tên Đại!!!!!!” _ Tuấn nhìn Dương nói: “hấn vốn nổi tiếng phân băng mà!!!!!! đàn em của hấn không bao giờ tham gia vào những trò bẩn thỉu như thằng Hải Bạc đâu!!!!!!”

“anh cũng nghĩ vậy!!!!!!” _ Dương đắm chiều nói: “chuyện này chắc chắn có uẩn khúc nào đó!!!!!!”

“chắc phải tìm gặp tên Đại một chuyến thôi!!!!!!” _ Nhi gằn giọng nói: “em không bỏ qua cho chuyện bọn chúng dám làm với Hades đâu!!!!!!”

Ngay lúc đó thì bác sĩ đi xuống nhà, Dương, Nhi cùng Tuấn vội vàng chạy lại hỏi:

“em tôi thế nào rồi bác sĩ?????”

“cô cậu yên tâm!!!!!! Tôi đã băng bó lại các vết thương trên người cô ấy rồi!!!!!!” _ cô bác sĩ mỉm cười hiền hậu nói: “bây giờ quan trọng là để cô ấy nghỉ ngơi cho lại sức!!!!!!”

“cảm ơn bác sĩ!!!!!!” _ cả ba thở phào nhẹ nhõm.....

Dương tiễn bác sĩ về rồi quay trở lại vào trong.....Nhi và Tuấn đang đứng bên ngoài cửa nhìn vào phòng.....hấn đã ngồi bên giường nó từ lúc bác sĩ rời đi.....giờ mới thấy hấn yếu nó mức nào.....nhưng quan trọng hơn chính là thái độ của hấn, cả ba người đều thấy hấn rất kì lạ, chẳng lẽ hấn yếu nó đến mức độ này trong khi chỉ mới biết nó có hơn một tháng thôi sao????????.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nó bây giờ trông hoàn toàn khác hấn với Dương Mỹ Nguyệt Hương mà hấn biết.....sau khi tẩy bỏ lớp hóa trang thì khuôn mặt chân phương của nó đã hiện hữu trước mắt hấn.....đúng như những gì hấn thường tưởng tượng, nó thật sự rất dễ thương, nhìn nó ngủ giống như nàng công chúa ngủ trong rừng vậy, xinh đẹp và bình yên.....

Hấn thực sự muốn nó mãi thế này, hấn không thích nó cứ phải che dấu bản thân sau khuôn mặt xấu xí kia.....với nó, sống thật với bản thân khó đến thế sao????????

.....

Đêm đó nó ngủ rất say.....nó chưa từng ngủ một giấc ngủ nào sâu và say đến như thế.....

“bồ!!!! bồ ơi!!!!!!” _ nó chạy theo bóng dáng một người đàn ông đang đi phía đằng xa.....

Nghe tiếng gọi, người đó quay lại nhìn nó nở một nụ cười nhân hậu.....nó ào tới ôm lấy ông, vẫn điệu bộ xoa đầu ấy ông nhẹ nhàng nói:

“cún bông của bồ sao lại đến đây????????”

“con nhớ bồ quá!!!!!!” _ nó khóc nức lên ôm chặt lấy người bồ hiền hậu của mình.....

“bồ cũng nhớ cún bông nhiều lắm!!!!!!” _ ông bế bông nó lên xoay xoay mấy vòng và nói: “cún bông có nghe lời bồ sống tốt không????????”

“dạ con.....”_ nó xịu mặt không biết trả lời bố nó như thế nào nữa.....nó đâu có nghe lời, nó chơi bời chác tảng thế cơ mà, thậm chí nó còn là dân giang hồ nữa.....bố nó sẽ giận lắm nếu như biết được những điều này.....

Bố nó ôm nó vào lòng xoa đầu nó nhẹ nhàng nói:

“con có biết tứ diệp thảo mang lại may mắn không cún bông?????”

“dạ có!!!!!!”_ nó gật đầu trả lời rồi ngược nhìn bố nó: “nhưng sao bố lại hỏi con vậy?????”

“tặng con!!!!!!”_ bố nó chìa ra trước mặt nó một lá tam diệp thảo cười nói: “nhận lấy đi!!!!!!”

“nhưng là cô ba lá mà bố!!!!!!”_ nó ngây ngô nói.....

Rồi cánh cô ba lá biến thành một chiếc vòng cổ thật lung linh.....nó chưa từng thấy một chiếc vòng cổ nào đẹp như vậy.....trong đầu nó thậm chí hoàn toàn chưa nghĩ ra được hình ảnh đẹp đến vậy.....

“con hãy đi tìm lấy cánh thứ tư cho nó nhé?????”_ bố nó xoa đầu nó và nói tiếp: “hãy sống thực với chính mình, tin tưởng bản thân để có thể tìm được hạnh phúc của mình con à!!!!!!”

“.....”_ nó im lặng không trả lời.....

“sống thực với chính mình?????”, “tin tưởng bản thân?????”.....những điều này nó không làm được, quá khó khăn đối với nó rồi.....nó giờ còn chẳng biết mình là ai thì sao mà sống thực với chính mình được.....tin tưởng vào bản thân ư????? Điều này quá khó, bản thân nó giờ nó còn chẳng hiểu được ra sao thì tin tưởng thế nào đây????? những điều bố nó nói nghĩa là sao????? bố đang thử thách nó à????? Nếu là thử thách thì nó chấp nhận lùi bước.....vì những điều kia nó không làm được.....ngần lần không thể làm được.....

“hết giờ rồi!!!!!!”_ bố nó đứng dậy nói: “con phải trở về nơi của mình thôi!!!!!!”

“không bố ơi!!!!!!”_ nó ôm chầm lấy bố nó.....nó không muốn xa bố một lần nào nữa.....

Nhưng bố nó dần dần tan biến đi.....nó khóc, khóc nhiều lắm.....sao mọi người cứ bỏ nó lại một mình thế????? nó phải làm sao đây????? .....

“Hương ơi!!!!!! Hương.....”

Một giọng nói ấm áp cứ liên tục gọi tên nó.....rồi nó bừng tỉnh.....ánh sáng của đèn điện làm nó hơi chói.....vội lại căn phòng màu vàng này cũng đủ làm nó choáng rồi.....

“cậu tỉnh rồi!!!!!! May quá!!!!!!”_ hấn mừng rỡ nói trong khi hai tay nắm chặt tay của nó.....

Nó rút tay ra khỏi hai bàn tay của hấn, nụ cười rạng rỡ của hấn làm nó thấy nhói đau trong lòng.....giờ nó biết tại sao nó có thể nói chuyện thân thiết với hấn rồi, vì hấn có nụ cười tươi sáng và rất hiền của bố nó.....nhưng sao bây giờ nó mới nhận ra????? Chẳng lẽ những năm qua nó đã quên mất người bố của mình????? Đến nụ cười hiền hậu ấy cũng không nhớ được????? .....

“sao cậu lại ở đây?????”_ nó nghiêm đầu nhìn hấn với ánh mắt lạnh lùng hỏi: “anh Ze đâu?????”

“.....”_ nụ cười trên khuôn mặt hấn tắt ngấm.....hấn ngồi nhìn nó trân trân.....sao ánh mắt nó nhìn hấn lại lạnh giá thế kia?????

Thấy thái độ này của hấn nó thực sự cảm thấy có lỗi.....nhưng nếu hấn đã biết tất cả thì nó sẽ không giấu làm gì nữa, và nó cũng không muốn hấn theo đuôi nó nữa.....theo đuôi nó thì chẳng có gì tốt đẹp cả, thậm chí bản thân hấn sẽ gặp liên lụy giống như bây giờ vậy.....khuôn mặt còn có những miếng ugo nhỏ, đúng là khi ở gần nó hấn luôn gặp những rắc rối.....một con người hoàn hảo như hấn lại vì nó mà bị liên lụy với dân giang hồ thì thật không đáng.....nó phải buộc hấn phải tránh xa nó thôi, khiến hấn xa lánh nó là điều tốt nhất cho hấn và cũng tốt cho cả chính nó.....

“sao thế?????”_ nó lạnh lùng hỏi: “anh Ze.....à quên.....anh Dương đâu?????”

“tại.....tại sao.....anh ta.....tờ.....”_ hấn ấp úng nhìn nó với vẻ bàng hoàng.....

“còn không mau đi gọi anh ấy vào đây?????”_ nó nhú mày khó chịu nói với hấn: “cậu có vai trò gì ở đây chứ hả?????”

“DUƠNG MỸ NGUYỆT HƯƠNG!!!!!!!!”_ Tuấn từ đâu hét lên quát vào mặt nó: “SAO CÔ LẠI NÓI NHƯ VẬY VỚI MINH TRONG KHI NÓ ĐÃ CỨU CÔ HẢ?????”

Sự xuất hiện của Tuấn làm nó thoáng ngạc nhiên.....nhưng rồi nó nhếch mép cười quái mắt nhìn cậu nói một cách lạnh lùng vô cảm:

“ở đây có chỗ cho mày lên tiếng sao, Hmer?????”

Tuấn giật mình, cậu quên mất rằng Hương chính là Hades, người đứng đầu Hell, một người mà nhiều khi cậu cảm thấy ghê sợ.....lúc này nó không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương mà cậu biết nữa mà là Hades tàn bạo vô cảm.....

“tớ sẽ đi gọi anh ta tới!!!!!!” _ hấn đứng dậy đi ra ngoài. ....

Tuấn thật sự không chịu được khi nhìn thấy cái dáng thất thủ đi xuống nhà của hấn. .... có lẽ hấn bị shock bởi thái độ hoàn toàn trái ngược của nó. .... không biết hấn có thể vượt qua được sự thật về người con gái mà hấn yêu hay không nữa?????.....

Tuấn chạy theo hấn bỏ lại nó một mình ở trong phòng. .... nó buông người vùi mình vào trong chăn. .... đầu óc nó trở lên trống rỗng. .... rồi hình ảnh cánh cỏ ba lá hiện lên trước mắt nó, nó cười đau khổ nói với chính mình. ....

<“mình mãi mãi không thể tìm được cánh lá may mắn!!!!!! con xin lỗi vì đã làm bỏ phải thất vọng rồi!!!!!!”>

.....

“mày tỉnh sao đây?????” _ Tuấn kéo hấn lại nhìn thẳng vào mắt và nói. ....

“sao...là sao?????” _ hấn hỏi lại. .... giọng nói có gì đó bị nghẹn lại. ....

“cô ta là Hades đấy!!!!!!” _ Tuấn quát thẳng vào mặt hấn: “mày vẫn có thể yêu một con người tàn nhẫn vô tình như thế sao????? mày có bị điên không hả?????????”

“đấy là một con người khác của cô ấy thôi!!!!!!” _ Hấn quay mặt đi nói: “tao tin tao sẽ làm cô ấy phải thay đổi!!!!!!”

“thật là vớ vẩn!!!!!!” _ Tuấn nói: “chẳng ai có thể thay đổi được một con người như thế đâu!!!!!! Mày đừng có mù quáng vậy chứ!!!!!!”

“tao sẽ làm được!!!!!!” _ hấn nói chắc. ....

“tao xin mày đấy!!!!!!!!” _ Tuấn chau mày nhìn hấn nói: “có phải thiếu con gái ở xung quanh mày đâu!!!!!! Trước tao không biết thì không sao!!!!!! nhưng giờ biết Hương chính là thủ lĩnh Hades thì tao không thể tán thành việc mày yêu cô ta!!!!!!”

“chuyện của tao, tao sẽ tự lo!!!!!!” _ Hấn quay người bỏ xuống dưới nhà. ....

“mày sẽ bị đau đấy!!!!!!” _ Tuấn gọi với theo. ....

Nhưng hấn vẫn chỉ bước đi không thèm trả lời. .... Tuấn thở dài nãy nê, cậu không nghĩ rằng thẳng bạn thân của mình lại yêu người con gái tàn bạo lạnh lùng kia như vậy. .... chính cậu cũng đâu thể ngờ rằng Hương, cô gái trầm tính đó lại là thủ lĩnh của Hell, Hades tàn bạo. .... chợt nhớ đến cô bạn gái của mình Tuấn cũng không thể không thở dài, cậu có nên cho Hấn biết hoàn cảnh bây giờ của Hương hay không đây???????? .....nếu biết được sự thật liệu Hấn sẽ phản ứng như thế nào???????? Cậu sợ Hấn sẽ suy sụp khi nghe thấy tin này. .... Tuấn không muốn nhìn thấy Hấn buồn, có lẽ Hấn là người con gái đầu tiên cho cậu biết thế nào là tình yêu thật lòng. .... chính vì thế mà Tuấn không bao giờ muốn tình yêu bé bỏng của mình bị tổn thương. ....

.....

“ngồi dậy đi Hương!!!!!!” _ tiếng của Dương vang lên làm nó tỉnh dậy. ....

Nó ngồi thẳng dậy, cánh tay trái phải bó bột vì rạn xương. .... nhiều nơi trên cơ thể nó phải quấn băng trắng, nhìn nó bây giờ thật thảm hại. ....

“đã biết ai làm chuyện này chưa????????” _ nó nhìn Dương và hỏi luôn. ....

“là Nguyễn Bảo Nam trùm đua xe ở Hải Phòng, còn được gọi là “anh Đại”!!!!!!” _ Nhi ngồi xuống ghế bên cạnh nó và nói: “hiện vẫn chưa biết tại sao hấn lại đánh mày!!!!!!”

“thế thôi à????????” _ nó nhủ mày nhìn Nhi rồi nhìn Dương nói: “từ khi tao ngất đi đến bây giờ bọn mày chỉ tìm được thế thôi sao????????”

Nhi và Dương giật mình toát mồ hôi hột. .... ánh mắt nó bây giờ không phải của Dương Mỹ Nguyệt Hương nữa mà là của Hades. .... giọng nói làm lạnh cả không gian trong căn phòng. ....

Ngay lúc đó thì 10 người còn lại cũng bước vào trong căn phòng. .... cảm giác ảm đạm khiến họ thoáng lạnh sống lưng, nhưng đáng sợ hơn vẫn là ánh mắt của nó khi nhìn họ. ....

“đến làm gì????????” _ nó nhìn đám người hỏi: “có thông tin mới thì hãy xuất hiện!!!!!!”

Nguyên 12 con người chợt im lặng. .... nó bây giờ đã trở lại đúng là Hades của 3 năm trước, lúc đó nó chịu một cú shock quá lớn khiến cho sự lạnh lùng tàn bạo của nó càng tăng lên. .... lần đó Hera khó khăn lắm mới ngăn được sự cuồng nộ của nó, nhưng giờ thì cô không chắc mình có làm được không nữa!!!!!! cô cảm thấy Hades đã thực sự thay đổi và chính sự thay đổi ấy khiến cho nó càng đáng sợ hơn. ....

“Pos!!!!!!” _ Hera đứng dậy vỗ vai Pos và nói: “hãy nói những gì anh tìm được cho Hades biết đi!!!!!!”

“à ừ!!!!!!” _ Pos như sực tỉnh giật đầu rồi rút ra một tập hồ sơ đưa cho nó và nói: “thằng thủ lĩnh tên là Nguyễn Bảo Nam trùm của bọn đua xe ở Hải

Phòng, bọn đàn em hay gọi hần là “anh Đại”!!!!!!!!!! tao đã tìm được lý do hần đánh úp mày!!!!!!!!!! .....

“nói tiếp đi!!!!!!!!”_ nó đặt tập hồ sơ trên tấm chăn dày, dùng tay phải lật từng trang từng trang một và nói: “tao vẫn đang nghe đấy!!!!!!!!”

“được!!!!!!!!”_ Pos gật đầu và nói tiếp: “một thằng trong số bọn chúng nói rằng mày sai đàn em đi đánh một đứa em của tên Nam đó!!!!!! Hình như hần rất quý đứa em đó nên khi nó bị đánh cho nhập viện gần 3 tháng thì ngay lập tức điều tra rồi ghì quần để tìm cho được mày và bọn tao!!!!!!!!”

“lâu chưa?????”_ nó vẫn cái giọng lạnh te ấy hỏi. ....

“gì cơ?????”_ Pos giật mình hỏi lại. ....

“tao hỏi vụ đó xảy ra lâu chưa?????”_ nó nhủ mày ngẩng đầu nhìn Pos khá khó chịu và nhắc lại. ....

“cũng phải gần bốn tháng rồi!!!!!!!!”_ Kry liền lên tiếng đỡ lời cho Pos: “một thằng có khai rằng khi biết mày đang làm việc ở đâu thì liền liên hệ với thằng Nam rồi đưa người theo dõi và đánh úp mày!!!!!!!!”

“đứa em của thằng đó là ai?????”_ nó chuyển ánh mắt sang nhìn Kry hỏi tiếp. ....

Im lặng. .... không ai nghĩ rằng nó sẽ hỏi thăm tên nạn nhân bị nó cho vào viện. .... nhưng có lẽ lần này nó hỏi là đúng, vì Hell chỉ hoạt động ở quanh vùng Hà Nội chứ chưa từng chạm qua ranh giới Hải Phòng. .... trước đây nó với một ông trùm đã thỏa thuận mỗi người một vùng, nó ở Hà Nội còn ông ta ở Hải Phòng, nước sông không phạm nước giếng. .... những vụ đụng chạm với dân Hải thành toàn là do bọn công tử ăn chơi dạt vào Hà thành rồi gây chuyện nên không thể trách nó được. .... và càng không có chuyện nó sai đàn em tới Hải Phòng để đánh người, đó không phải là phong cách của nó, những chuyện nào không liên quan thì chẳng bao giờ nó thêm đề ý đến, còn những gì đụng chạm tới nó thì nó sẽ tự mình cùng với 12 Dirty xử lý. ....

“sao?????”_ nó nhủ mày nhìn 12 con người đứng yên lặng nói: “im lặng nghĩa là gì đây?????”

“đó. .... đó là. .... là một cô gái!!!!!!!!”_ Ath thốt lên khi trên tay vẫn đang cầm nguyên chiếc laptop mini. ....

“con gái?????”_ nó nghiêng đầu nhìn Ath và nói: “em nói đó là con gái sao?????”

“vâng. .... vâng ạ!!!!!!!!”_ Ath gật đầu nói tiếp: “cô ta là Trần Tuyết Nhung, con gái của ông trùm tàu biển. .... là em gái kết nghĩa của tên Nam!!!!!! ở đây có ghi ngày nhập viện là 12 tháng 3 của năm ngoái, cô ta bị chấn thương ở vùng đầu và có nhiều vết cứa do dao gây nên trên cơ thể!!!!!!!!”

“.....”_ nó yên lặng suy nghĩ, cái tên Trần Tuyết Nhung với nó quá xa lạ. .... nó chưa từng nghe qua thấy cái tên này. ....

“cô ta được tìm thấy ở đâu?????”_ Dương nhìn Ath hỏi: “Hải Phòng hay Hà Nội?????”

“một khu ngoại ô nhỏ ở Hải Phòng!!!!!!!!”_ Ath trả lời: “gần biển Cát Bà!!!!!!!!”

“do con gái làm!!!!!!!!”_ nó nói: “chắc chắn là do một đám con gái làm!!!!!!!!”

Nghe nó nói vậy thì cả lũ yên lặng luôn. .... lúc này là lúc nó đang suy nghĩ. .... nếu ai mà làm ồn thì chắc chắn khó sống với nó. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

“Ares!!!!!!!!”_ nó gọi. ....

“tao đây!!!!!!!!”_ Ares tiến lại gần phía nó. ....

“Sag!!!!!!!!”

“tao đây!!!!!!!!”_ Sag bước lên. ....

“Aph!!!!!!!!”

“tao đây!!!!!!!!”_ Aph bước tới đứng ngang với Sag. ....

“Hes!!!!!!!!”

“tao đây!!!!”_ Hes lại bước ra.....

“Hmer!!!!!!”

“tao đây!!!!”_ đến lượt Hmer.....

“Hep!!!!!!”

“tao đây!!!!”_ rồi đến Hep.....

6 trong 12 người lãnh đạo của Hell lần lượt bước ra trình diện trước mặt nó với vẻ lo lắng.....

“tao từng nói rằng không cho bất cứ một đứa nào đến Hải Phòng làm loạn!!!!!! bọn mày nhớ chứ?????”_ nó nhìn 6 con người đang đứng trước mặt và nói.....

“nhớ!!!!!!”_ Ares gật đầu trả lời.....

“bọn mày cũng nhớ chứ?????”_ nó nhìn đám còn lại hỏi.....

Chẳng đứa nào dám lên tiếng chỉ gật đầu ra hiệu rằng nhớ.....

“nếu nhớ thì sao lại để xảy ra chuyện này?????”_ nó gần giọng lên: “Ares!!!! Mày giải thích thế nào đây????? Việc quản lý đàn em tao giao hết cho bọn mày!!!!!! giải thích đi!!!!!!”

Dường như không ai trả lời được câu hỏi của nó.....nó biết trước là sẽ thế này mà.....nhếch mép cười nó nói:

“chắc tao phải tới Hải Phòng một chuyến rồi!!!!!!”

“tao và Hera sẽ đi cùng mày!!!!!!”_ Ze lên tiếng nói.....

“khỏi!!!!!!”_ nó gạt phắt nói: “mình tao được rồi!!!!!!”

“nhưng.....”_ Hera xanh mặt nhìn nó ngập ngừng.....nó đang bị thương thế kia sao có thể đi gặp bọn chúng cơ chứ?????.....

“ra ngoài hết đi!!!!!!”_ nó quay mặt ra chỗ khác và nói như ra lệnh: “tao cần yên tĩnh!!!!!!”

Chẳng ai còn dám nói câu nào nữa lùi thui đi ra ngoài.....nhưng tự nhiên Hmer khựng lại đứng nhìn nó như muốn nói gì đó.....có điều nhìn nó thì cậu lại chẳng dám lên tiếng.....

“còn chuyện gì nữa?????”_ nó quay lại nhìn thấy Hmer vẫn đứng đó thì nhú mày hỏi: “tao nói rằng ra ngoài hết cơ mà?????”

“nó vẫn đang đợi mày để đi học cùng đấy!!!!!!”_ Hmer nói đúng một câu rồi bước nhanh ra khỏi phòng.....

“nó” mà Hmer nhắc đến chắc là hần rồi.....nhưng Hmer nhắc thì nó mới nhớ rằng hôm nay là thứ bảy, vẫn phải đi học.....nhìn đồng hồ thì mới 4h sáng, tự nhiên nó nghĩ tới những việc mình phải làm trong cái nhà kia và nó cảm thấy mệt mỏi.....từ trước tới nay nó chưa bao giờ có cảm giác này, trong lòng cứ bức bối khó chịu.....nụ cười của hần làm nó có cảm giác tội lỗi, sao hần lại giống bố nó đến vậy chứ????? Chưa từng nghĩ nó sẽ gặp một con người có nụ cười hiền và tươi sáng giống người bố đã khuất của mình.....nhìn hần nó lại cảm thấy khó chịu trong lòng, nó cảm thấy mình đã sai ở đâu đó.....cảm giác sai trái cứ vây lấy nó khiến nó không còn suy nghĩ được gì nữa.....

“trở lại là Hương chưa?????”_ tiếng của Dương lần nữa kéo nó về thực tại.....

“rồi!!!!!!”_ nó bật cười chỉ xuống ghế và nói: “anh ngồi xuống đi!!!!!!”

“em lại mơ thấy bác à?????”_ Dương ngồi xuống và nhìn nó hỏi: “anh nghe Minh kể lúc mê man em cứ gọi bố!!!!!!”

“.....”_ nó không nói gì cả.....ánh mắt nó tự dưng đượm buồn.....

Dương biết nó buồn.....khi trở lại với con người thật nó vẫn thường như thế, ánh mắt cứ luôn luôn buồn.....có lẽ chính vì muốn quên đi những điều đau buồn nên nó mới phải hóa trang.....nó tự biến mình thành hai con người khác nhau thể hiện hai tính cách khác nhau của nó.....nó đè nén chính con người thật vào sâu tận cuối của tâm hồn mình.....nhưng chỉ trong hơn một tháng nay thôi Dương đã nhìn thấy con người thật của nó xuất hiện, nó tức giận một cách vô thức nhưng lại không phải của Hades, nụ cười ngây thơ ngày trước cũng đã xuất hiện thoáng khi nó và anh gặp nhau nói chuyện về cái tên đang theo đuổi nó.....chỉ có nước mắt là anh chưa gặp lại, con người của nó ngày trước hay cười cũng hay khóc, mà khóc thì rất dai.....nhưng giờ anh thấy cái ánh mắt buồn của nó ngày người bố thân yêu của nó mất đi, anh cảm thấy hình như nó đang trở lại với thời kì đầu của Hades, trở về những ngày đầu tiên khai sinh là con người tàn bạo Hades.....

“bố bảo em phải sống thật tốt!!!!!!”_ nó cúi gầm mặt xuống, tay phải bấu chặt vào chiếc chăn dày như cổ kìm nén cảm xúc và nói: “phải sống thật với chính mình!!!!!! Phải biết tin tưởng vào bản thân!!!!!!”

“.....”_ Dương nhìn nó yên lặng.....chắc chắn tâm trạng nó đang rối bời nên mới nói ra những điều như thế này.....anh hiểu nó hơn ai hết..... đây chính là lúc nó cảm thấy tội tệ nhất.....anh chỉ nên yên lặng để nó nói hết ra những suy nghĩ suốt 7 năm qua nó che giấu.....

“em cảm thấy mình đã sai ở đâu đó!!!!!!!!”_ nó ngược mắt lên nhìn Dương nói: “khi nhìn thấy bố trong giấc mơ, nụ cười hiền ngày trước ấy khiến em cảm thấy tội lỗi!!!!!! Anh nói đi!!!! Có phải em đã sai ở đâu rồi không?????”

Dương thoáng ngạc nhiên khi nghe nó nói như vậy.....cảm giác tội lỗi ư???? Sao nó lại có suy nghĩ như vậy nhỉ????? Suốt những năm qua anh theo sát nó, chứng kiến những gì nó làm, anh không một lần ngăn cản nó vì chưa một lần nó vượt qua giới hạn của bản thân.....cái sai của nó chỉ là lơ quên mất bản thân của mình khi sống quá thật trong hai cái vỏ bọc chính nó tạo ra mà thôi.....trước anh không hiểu lý do tại sao nó lại thay đổi nhưng giờ khi gặp hẳn thì dường như anh đã hiểu, chính hẳn đã làm khơi dậy con người thật của nó.....nhưng điều này khiến anh lo lắng, con người thật ấy không bộc lộ rõ ràng, nó cứ nhập nhằng giữa hai vỏ bọc tự tạo ấy, anh sợ chính vì sự không rõ ràng này sẽ khiến nó đi quá giới hạn của bản thân và làm những điều không ai tưởng được..... anh sợ đây chính là thời điểm nguy hiểm khiến nó không còn là chính mình.....

“em chỉ sai một điều duy nhất thôi!!!!!!!!”_ Dương gác chân hai chân lên bàn và nói: “nhưng anh sẽ không nói điều ấy đâu!!!!!!!!!!!!”

“tại sao?????”_ nó nhìn Dương trân trân với vẻ thắc mắc.....

“vì em là người rõ điều đó nhất!!!!!!!!”_ Nhi bước vào phòng cười nói: “chỉ là em chưa nhận ra thôi!!!!!!!!”

“nghĩa là sao?????”_ nó nhú mồm nhìn cả hai hỏi.....

Nhi với Dương nhìn nhau như đã có kế hoạch cả rồi.....Nhi ngồi xuống bên giường nó và cười nói tiếp:

“chuyện đó để sau!!!!!! Giờ em tính sao với thằng nhóc kia đây?????”

“thằng nhóc nào?????”_ nó ngu ngơ hỏi lại.....cảm giác như nó đã từng hỏi lại như thế này ở đâu rồi thì phải.....

“lại ngu rồi!!!!!!”_ Nhi gõ nhẹ vào đầu nó và nói: “thì thằng nhóc Prince chứ ai nữa!!!!!!!!”

“kệ đi!!!!!!”_ nó thờ dãi nói: “giờ cậu ta biết hết mọi chuyện rồi chắc sẽ không theo đuôi em nữa đâu!!!!!!!!!!!!”

“sai rồi!!!!!!!!”_ Dương lắc đầu nhìn nó nói: “tên đó si tình thật sự đấy!!!!!!!! vẫn đang ngồi dưới nhà chờ em đi học kia kia!!!!!!!!”

“anh đuổi cậu ta về đi!!!!!!!!”_ nó nhún vai nói một cách nhẹ tênh: “nếu cậu ta còn theo đuôi em thì chắc chắn sẽ có nhiều chuyện xảy ra!!!!!!!! Nói chung đều phiền cho cả em và cả cậu ta!!!!!!!!”

Dương và Nhi lần nữa tròn mắt nhìn nó.....có lẽ đây là lần đầu tiên từ ngày nó thay đổi, nó đã lo lắng cho người khác, và người này lại là hẳn, Prince.....có lẽ nó không nhận ra nhưng những người ngoài như Dương và Nhi thì cảm nhận được rất rõ vai trò của tên nhóc Prince kia đối với nó.....và một lần nữa ánh mắt hai người gặp nhau, cùng nở một nụ cười mỉm nhưng không lộ liễu.....có lẽ hai người đã tìm được nhân vật có thể đưa nó trở về với bản thân mình.....

“thế có định đi học không?????”_ Nhi nhìn nó hỏi.....

“có!!!!!!!!”_ nó gật đầu.....

“bị thương thế này thì học hành gì nữa!!!!!!!!”_ Dương phản đối: “ở lại nhà anh đi!!!!!!!!”

“không sao!!!!!!!!”_ nó lắc đầu nói: “đã bị thương đến mức không đi được đâu!!!!!!!!”

“vậy có hóa trang không?????”_ Nhi hỏi tiếp: “mặt mũi thế này thì sợ em khó chịu!!!!!!!!”

“khỏi đi!!!!!!!!”_ nó xua tay nói: “chỉ cần buộc tóc lên và đeo cái kính vào là được!!!!!!!! Từ giờ em sẽ chẳng hóa trang làm gì nữa!!!!!!!!”

“kính của em vỡ rồi còn đâu!!!!!!!!”_ Dương nói: “anh thấy cái xe máy nằm đè lên vỡ tan rồi!!!!!!!!”

“thì mua cái khác!!!!!!!!”_ Nhi nói: “chỉ cần không hóa trang thì em muốn gì chị mày cũng chiều!!!!!!!!”

Nhi thực sự thấy vui trong lòng, chỉ cần nó tẩy bỏ lớp hóa trang thì nó đã trở về một phần của chính mình rồi.....và cũng có nghĩa bắt đầu từ đây nó sẽ có những hành động và thái độ khác với bảy năm qua.....cô đang rất hy vọng về những gì sau này.....

“chờ em về nhà lấy đồng phục!!!!!!!!”_ nó bước xuống giường và nói: “hôm nay khác với mọi ngày đây!!!!!!!!”

“để anh chuẩn bị xe!!!!!!!!”_ Dương đứng dậy nói: “còn tên nhóc kia thì sao????? những người khác nữa!!!!!!!!”

“chị xuống bảo họ về hết đi!!!!!!!!”_ nó hất mặt bảo Nhi: “em không muốn gặp bất cứ ai cả!!!!!!!!”

“được rồi!!!!!!!!”_ Nhi gật đầu rồi kéo tay Dương đi xuống nhà.....

Nó quay người vài cái cho đỡ mỏi, những vết thương trên cơ thể nó bây giờ mới thấy đau. ....nhìn vào trong gương, nó thật sự chẳng còn nhận ra mình nữa, giờ chẳng còn là Cinderella như con Trần vẫn hay gọi cũng chẳng còn là Hades nữa. ....trông nó bây giờ thảm hại chưa từng thấy, khuôn mặt không hóa trang cũng không còn cảm xúc lạnh lùng. ....nó dường như thấy xa lạ với con người đang đứng trước mặt kia. ....

.....

“mọi người có thể về được rồi!!!!!!” _ Nhi với tư cách là Hera đứng trước mặt các Dirty của Hell nói: “nó không muốn gặp bất cứ ai lúc này!!!!!!”

“chị ấy không sao chứ Hera?????” _ Ath lo lắng hỏi: “em chưa thấy chị ấy như vậy từ 3 năm trước!!!!!! em sợ quá!!!!!!”

“không sao!!!!!!” _ Ze cười nói: “lần này anh sẽ không để nó nổi điên đâu!!!!!!”

Câu nói của Ze thực sự có tác dụng, anh chưa lần nào ngăn cản Hades mà lần này lại nói ra câu nói này thực sự khiến ai cũng bất ngờ. ....nhưng nhìn ánh mắt của Ze thì chẳng ai còn lo lắng gì nữa. ....

Rồi lần lượt mọi người cũng rời khỏi biệt thự của Dương, chỉ còn mình Pos là còn nán lại như chưa muốn về. ....lúc nhìn thấy nó đang đứng cơ thể bê bết máu anh đã thực sự hoảng hốt, không phải vì nó bị thương mà anh hoảng vì nó chính là cô bé “mất kính” trong quán bar của Cherry. ....cô bé mà người bạn cũng là cấp trên của anh rất mực yêu mến và dõi theo. ....không thể tưởng tượng được cô bé ngây ngô thường cười vui nói chuyện với anh lại là Hades tàn bạo. ....giờ anh không biết đâu mới là con người thật của nó, làm sao nó có thể sống hai cuộc sống ngược nhau đến như vậy. ....

“có chuyện gì sao Pos?????” _ Ze vỗ vai Pos hỏi: “tao thấy khi nhìn thấy Hades đứng đó thì mày có vẻ gì đó rất bất ngờ!!!!!! Từng gặp nó với khuôn mặt khác rồi phải không?????”

“sao mày. ....?????” _ Pos bất ngờ trước câu hỏi của Ze. ....

“rồi mày sẽ hiểu!!!!!!” _ Ze vỗ vai Pos cười nói: “giờ thì về đi!!!!!!”

Biết là chẳng thể làm gì hơn nên Pos đành thất thểu đi về. ....Dương quay lại nhà thì hần vẫn ngồi đó, khuôn mặt đắm chiêu suy nghĩ đồng thời có chút lo lắng. ....Dương lắc đầu rồi ngồi xuống cạnh hần hỏi:

“sao chưa về????? tính ở lại đây luôn à?????”

“tôi đợi Hương!!!!!!!!” _ hần trả lời ngắn gọn. ....

“khỏi đợi!!!!!!!!” _ Dương nói một cách nhẹ tênh: “tôi sẽ đưa cô bé về!!!!!! cậu không cần phải lo lắng!!!!!!”

“.....” _ hần không nói gì nhưng đôi mắt lại vô cùng tức giận nhìn Dương. ....

“về đi!!!!!!” _ Dương đứng dậy buông quay lưng nói với hần: “cậu chưa biết mình đã yêu phải ai đâu!!!!!!”

Hần nhìn theo cái dáng đi của Dương mà trong đầu hiện rõ một dấu hỏi. ....anh ta nói vậy là ý gì??????? .....nhưng không thể làm gì hơn ngoài việc đứng dậy đi về, hần biết trước nó sẽ không muốn nhìn thấy hần rồi mà. ....giờ nếu muốn gặp nó thì tốt nhất là chăm chỉ đến lớp mà thôi. ....

Bước ra cổng, hần nhìn trời, cũng đã hừng sáng rồi, xe máy thì cho đi tự do nên giờ phải cuốc bộ về nhà thôi. ....

“ày Minh!!!!!!!!” _ tiếng của Tuấn vang lên đằng sau khiến hần hơi giật mình quay lại. ....

Tuấn đang đứng dựa người vào tường bên cạnh chiếc xe máy của mình, có lẽ cậu đang đợi hần. ....

“mày chưa về à?????”

“tao đợi mày!!!!!!!!” _ Tuấn ném cho hần cái mũ bảo hiểm và nói: “lên xe đi!!!!!!”

Hần ngồi lên xe và để Tuấn chở về nhà. ....

Mặc định .....ROET.....

Nó vung tay quẹt con tuyết ba cạnh mạnh xuống đất phát ra một âm thanh ghê rợn kèm theo một ánh sáng lóa lên trong tích tắc. ....với ánh mắt kiêu ngạo và giọng nói lạnh băng, nó cất tiếng hỏi:

“BỌN MÀY LÀ AI?????????”

Tiếng hỏi của nó dường như làm đóng băng cả không gian khiến cho bọn kia phải có chút e ngại. ....bị rơi vào hoàn cảnh này rồi mà nó chẳng hề nao núng hay tỏ ra sợ hãi chút nào. ....câu đầu tiên nó hỏi lúc nào cũng là danh tính những kẻ đang đứng trước mặt, đó gần như là thương hiệu của Hades nó rồi. ....bất cứ ai cũng phải xưng danh trước nó. ....

“CHẮC CHƠI BẮN LÀ BẮN TÍNH CỦA BỌN MÀY!!!!!! DÁM ĐÁNH MÀ KHÔNG DÁM XUNG TÊN THÌ THẬT LÀ NHỤC MẶT!!!!!!!!!!” _ nó tiếp tục nói khi bọn kia chẳng đưa nào dám trả lời câu hỏi của nó. ....

“nói hay lắm!!!!!!!!” _ một tiếng nói khá ồ vang lên kèm theo tiếng vỗ tay bôm bốp: “không hổ danh là Hades!!!!!!!! Một cái kính cũng đủ hạ gục hai người!!!!!!!!”

Nó nhíu mày nhìn thẳng vừa lên tiếng. ....tên này có vẻ gì đó giang hồ nhưng hình như lại không phải, cách ăn mặc thì là dân bảo chắc rồi nhưng lại không phải của Hà thành. ....trông ngoại hình thì chắc là đại gia của Hải Phòng. ....

“mày là thằng nào????? Dân bảo thì liên quan gì tới tao?????” _ nó hất mặt về phía tên đó hỏi. ....

“tao là quân của anh trai đưa mày làm cho sống dờ chết dờ!!!!!!!!” _ tên đó tối sầm mặt gườm nhìn nó nói: “vậy đủ liên quan chưa?????”

“những đứa tao làm cho như thế nhiều lắm!!!!!!!!” _ nó cười nhếch mép cười ngạo mạn nói: “và chưa từng một lần tao để tâm đến những thằng đó!!!!!! Nói xem đó thằng khốn khiếp nào?????”

“mày. ....” _ tên kia tức sôi máu khi nghe những lời khinh bỉ của nó. ....rồi tên đó quát lên: “CHÉM CON CHÓ ĐÓ CHO TAO!!!!!!!!”

Nó nhếch môi cười khi đám kia lăm le cầm tông cầm tuýt tiến lại gần. ....với con tuýt ba cạnh trên tay nó liếc mắt nhìn xung quanh quan sát từng hành động của đám giang hồ. ....và đồng loạt cả lũ đó lao tới, nó chuẩn bị thể định lao lên thì. ....

.....KÍT...ÍT...ÍT.....RẦM.....ẦM.....ẦM.....Á.....Á.....Á.....Á.....

Tiếng động kinh hoàng và những tiếng thét thất thanh khiến nó giật mình quay phắt lại đằng sau. ....một chiếc xe ga chẳng biết của loại nào đang lao về phía nó với tốc độ lết kinh điên bỏ lại đằng sau là hai ba thằng đang nằm quay đơ vì bị xe lao thẳng vào người. ....nó nhảy phốc sang một bên tránh và tìm kiếm chủ nhân của con xe tội nghiệp kia. ....

.....BÓP.....KENG.....

Nó giật mình lần nữa quay lại phía sau. ....hắn đột ngột xuất hiện sau lưng nó và cho một tên đang định chém lên nó một cú đấm như trời giáng. ....nó tròn tròn mắt lên nhìn khuôn mặt hắn đang ướt đẫm mồ hôi và nét mặt phảng phất nỗi lo sợ gì đó. ....hắn quay lại phía nó, đôi tay hắn vội vàng chạm vào khuôn mặt nó với độ run khinh khủng, hắn cảm vai nó lắc trái lắc phải miệng không ngừng nói với giọng lo lắng hết mức:

“cậu không sao chứ???? Không bị thương chỗ nào chứ?????”

Tay hắn run lên từng chớp. ....nó tròn mắt nhìn hắn ngạc nhiên đến độ không nói được gì chỉ lắc lắc cái đầu cho hắn yên tâm. ....

Những tiếng rên rì vang lên kéo nó và hắn trở lại với thực tại. ....đẩy nó về phía đằng sau lưng mình, giật lấy con tuýt nó đang cầm trên tay, hắn nhìn lũ kia với ánh mắt căm phẫn gầm lên:

“BỌN KHỐN CHÚNG MÀY ĐANG LÀM TRÒ GÌ THẾ HÀ?????”

“MÀY LÀ THẲNG NÀO MÀ DÁM XEN VÀO CHUYỆN CỦA BỌN TAO?????” _ thằng cầm đầu với khuôn mặt hơi tái gần giọng lên hỏi hắn. ....

“bọn mày không cần biết!!!!!!!!” _ hắn cầm lấy tay của nó siết chặt và nói: “cái lũ cày đồng hiệp yếu như mày không xứng để tao nói tên!!!!!!!!”

“thằng chó này!!!!!!!!” _ tên đó lần nữa bị khiêu khích bằng lời nói khinh thường của hắn. ....rồi lần nữa tên đó hét bảo bọn đàn em lao vào đánh hắn và nó. ....

Hắn nắm chặt tay nó kéo về gần sát vào mình thì thào nói:

“bám sát tớ!!!!!! Đừng hành động gì cả!!!!!!!!”

Rồi hắn lao lên tay phải cầm tuýt phang cho từng thằng một còn tay trái giữ chặt lấy nó. ....nó bị kéo theo từng bước di chuyển của hắn một cách bị động, lần đầu tiên nó biết đến cảm giác được bảo vệ, trong hoàn cảnh này nó không thể hành động gì được, nó không nghĩ hắn lại tới nhanh đến như vậy. ....

Hắn một tay đánh lại năm sáu người, một tay che chắn cho nó. ....bỗng một trong số những tên bị xe của hắn tông phải đứng lên và lao vào hắn từ phía sau. ....nó tròn trĩnh đôi mắt của mình nhìn tên đó định đá cho một cái thì bất chợt hắn kéo tuột nó về phía sau, con tuýt vung tới phang thẳng vào mặt tên kia một cái khiến hắn tửa máu nồm nồm vật xuống đất. ....nhưng. ....

.....XOẸT.....

Một lưỡi kiếm lao đến chém một phát vào cánh tay phải của hắn khiến hắn bất ngờ giật mình quay nhìn, con tuýt trên tay bất ngờ bị buông xuống. ....vài giây sau hắn tung chân lên đá bay cây kiếm dài sáng bóng trên tay thằng đánh lên. ....một con tuýt nữa hướng thẳng vào đầu hắn mà phang xuống. ....hắn nhíu mày vì biết sẽ không tránh được định đưa cánh tay trần vừa bị chém lên đỡ thì nó lao ra đá thẳng một phát vào bụng khiến cho tên cầm tuýt khựng lại cúi gập người xuống, nó tiện tay đấm luôn cho một phát nằm vật xuống. ....nó quay sang hắn quát:

“CẬU ĐIÊN À????? SAO PHẢI BẢO VỆ TÔI CHỨ?????”

“ĐÃ NÓI ĐỪNG CÓ HÀNH ĐỘNG GÌ CƠ MÀ!!!!!!!!!!”_hắn trợn mắt tức giận quát vào mặt nó: “ĐỂ TỐ BẢO VỆ THÌ CÓ SAO CHÚ????????”

“.....”_nó ngạc nhiên.....đây là lần đầu tiên hắn to tiếng với nó.....

Giờ tất cả chỉ còn lại đúng 3 người.....nó vốn có định ra tay đầu nhưng hắn thất thế thì trong vô thức nó đã hành động.....nó cũng không hiểu mình bị sao nữa, có lẽ nó không muốn thấy những người bên cạnh mình bị tổn thương chẳng?????? Khi nhìn thấy hắn bị chém vào tay thì nó chợt hốt hoảng, giống như cái hôm Ath bị chém vì bảo vệ nó vậy.....chỉ là hôm ấy nó không bộc lộ sự hốt hoảng đó ra mà thôi.....

Thằng cầm đầu khuôn mặt tái đi khi thấy quân của mình nằm lê lết dưới tay một thằng vô danh tiểu tốt như hắn.....bỗng đằng xa có tiếng xe máy gầm rú lao về phía chúng với tốc độ kinh hoàng.....nó quay ngoắt về phía ánh sáng chờ đợi, hắn cũng nhìn theo về hướng đó.....nhưng xuất hiện trước mắt nó lại là những tên dân chơi có phong cách kì quặc, gần hai chục tên mà tên nào cũng đội mũ bảo hiểm, đi xe toàn loại phân khối lớn từ 400cc trở lên.....

Mặt nó tối sầm lại, rút tay ra khỏi tay của hắn.....hắn hơi giật mình trước thái độ của nó định nắm lại nhưng nó đã dùng tay của mình xé phẳng một mảnh từ cái áo màu đen trên người.....hắn quát:

“cậu làm cái gì thế hả???? sao lại xé áo?????”

Nó không trả lời mà kéo tay hắn xuống.....dùng mảnh vải vừa xé ấy băng chặt vào vết thương của hắn để cầm máu.....đôi mắt nó bây giờ băng giá và rất đáng sợ.....băng xong nó quay ngoắt về phía hội xe và nhìn với vẻ tức giận.....

Lúc này bọn kia đã hạ hết mũ và xuống xe, một trong số hai chục tên đó nó thấy khá quen.....tên đó đi chiếc xe đua màu đỏ chói cùng bộ đồ màu đen, trông khá công tử nhưng ánh mắt thì mang sự ngông cuồng.....

“BỌN MÀY LÀ AI?????”_nó gần giọng hỏi.....

“một cô gái ư?????”_tên công tử nhìn nó từ đầu đến chân rồi nhìn tên cầm đầu hỏi bằng một giọng rất nghiêm nghị: “bọn mày đánh một cô gái à?????”

“cô ta chính là Hades đấy anh Đại!!!!!!!!”_tên đó nhìn tên công tử chỉ thẳng vào nó trả lời: “đến hôm nay em mới biết được mặt thật của cô ta!!!!!!!!”

Những tiếng xì xầm vang lên trong hội xe đua ấy.....có lẽ nhân vật Hades tàn nhẫn lạnh lùng là con gái khiến cho bọn họ có một cú shock khá lớn.....

“.....”_tên công tử tên Đại quay ngoắt sang nhìn nó.....ánh mắt nhú lại có vẻ khó chịu cực độ.....

Hắn vội vàng kéo nó lấp vào sau lưng hắn để tránh cái ánh mắt soi mói kia.....

“thằng nhóc nào kia????? 11 tên Dirty đầu?????”_Đại quay nhìn tên kia ánh mắt rực lửa gần giọng hỏi: “tao bảo thanh toán hết bọn nó cơ mà????? mày làm ăn thế đấy hả?????”

“dạ.....dạ.....em.....”_tên kia co rúm người trước ánh mắt đáng sợ của Đại.....

Không để tâm đến thằng đàn em nữa, Đại quay nhìn nó và hắn với ánh mắt khó chịu rồi quay sang chỗ những thằng đi cùng nói:

“bọn mày giải quyết đi!!!!!!!!”

Buông lại đúng một câu rồi tên Đại đội mũ lên và lên xe phóng đi thẳng.....bọn còn lại đưa nào đưa nấy rút trong người ra những cây kiếm sáng loáng nhếch mép cười tiến tới phía hắn và nó.....những tên bị đánh đều đã đứng dậy và cầm lại vũ khí của mình.....giờ thì nó và hắn lại rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan từ phía truy hỏi.....

“rắc rối!!!!!!!!”_nó nghiêng rằng, đôi mắt long lên những tia tức giận.....

“áp lưng vào lưng tớ!!!!!!!!!!”_hắn kéo nó áp vào lưng ánh mắt nhìn đám kia đề phòng nói với nó: “như thế an toàn hơn!!!!!!!!!!”

“.....”_nó nhìn hắn rồi nhếch môi cười quay sang chỗ những thằng kia nói: “tự bảo vệ lấy mình đi!!!!!!!!!!”

Vừa dứt lời thì đám kia lao tới.....con tuyết đầu tiên từ phía bên phải nhắm thẳng vào đầu nó phang xuống, nó không né mà dùng tay trái bắt lấy con tuyết đó đồng thời giơ chân lên đá thẳng vào mặt khiến gã đó ngã dúi về phía sau đồng thời đẩy ngã mấy đứa đứng bên cạnh.....tay phải nó nhanh chóng nắm lấy đầu cán tuyết phang tới tấp những tên khác.....ánh mắt nó không lộ chút sợ hãi nào mà băng giá đến đáng sợ, khóe môi luôn thường trực một nụ cười khinh bỉ kèm theo sự thích thú.....

.....KENG.....BÓP.....BÓP.....XOẸT.....RẦM.....

Hắn cũng không thua kém gì nó, trên tay đã cầm một lưỡi kiếm khá dài và sắc, có lẽ cũng như nó, hắn cướp được từ tay bọn kia.....tuy nó không để ý nhưng những quả thực hắn đánh rất khá, hắn không tàn nhẫn như nó, cầm kiếm nhưng hắn chỉ dùng lưng kiếm khi chém xuống mà thôi.....chính vì vậy mà hắn bị thương nhiều hơn nó, bị tuyết đập vào người, bị kiếm chém liên tiếp trong khi hắn lại quá khoan nhượng không làm chúng bị thương.....

Chương 23

“cậu nhóc đó đi rồi!!!!!!”_ Nhi đứng bên cửa sổ và nói: “em chuẩn bị đi!!!!!!”

“ừ!!!!!!”_ nó gật đầu rồi đi vào phòng tắm.....nó muốn mình thực sự tỉnh táo để đối phó với những gì sắp xảy ra.....

Rồi Dương lấy xe chở nó về nhà.....đứng trước cửa nhà nó thở hắt ra một cái nhìn Dương nói:

“anh đợi ở ngoài này nhé!!!!!! Có gì ồn ào cũng đừng vào!!!!!!”

“anh biết rồi!!!!!!”_ Dương hiểu ý gật đầu nói: “em vào đi!!!!!!”

Nó mở cổng bước vào nhà, từ nay căn nhà này sẽ không yên tĩnh như thế này được nữa.....mở cánh cửa gỗ nó chẳng thấy ai cả, cũng đúng thôi, sớm thế này thì ba mẹ con nhà kia làm gì đã dậy.....nếu ba người đó nhìn thấy nó như thế này thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ????????.....

Chẳng thèm suy nghĩ nhiều, nó đi thẳng lên căn phòng của nó ở gác mái và thay quần áo, soạn sách vở.....ngồi yên trên giường một lúc, nó nghĩ lại những gì nó đã làm suốt thời gian qua.....chưa một giây một phút nào nó quên những gì con Trần và bà mẹ ghẻ đã làm với mình, suốt 7 năm qua nó đã chịu rất nhiều khổ cực, nó làm theo mọi yêu cầu hạch sách của mẹ con họ mà không một thái độ phản kháng nào.....nó có thể ngủ rất ít, chỉ có 2 tiếng một ngày nhưng lại có thể làm được rất nhiều thứ.....có lẽ nó nên cảm ơn những gì họ đã làm với nó chẳng??????? Nó phải cảm ơn họ vì họ đã tạo ra một Dương Mỹ Nguyệt Hương không sợ trời không sợ đất ngày này.....và bắt đầu từ hôm nay nó sẽ trả lại cho họ tất cả những gì họ đã làm với nó.....nó sẽ lấy lại những thứ vốn dĩ thuộc về nó bằng bất cứ giá nào.....

Một số tiếng động vang lên dưới nhà.....nó nhìn đồng hồ, đúng 6h30’.....nhếch mép cười một cái nó lật đật đi xuống nhà.....đúng như những gì nó đoán, vừa nhìn thấy nó thôi là ba mẹ con bà Thuyền đều tròn tròn mắt.....Chi ngay lập tức chạy tới chỗ nó hỏi han:

“chị làm sao thế này????? Chân tay sao lại.....”

“Chi yên lặng đi!!!!!!”_ nó gạt tay Chi ra và nói: “tôi đi học trước đây!!!!!!”

Chi ngạc nhiên trước thái độ của nó, cả ngoại hình của nó nữa, lớp hóa trang hàng ngày đâu mất rồi?????? chẳng lẽ.....!!!!!!nó lắc đầu cười khinh rồi bước qua mặt bà Thuyền và con nhỏ Trần.....một lúc sau như sự tỉnh nhỏ Trần hét lên:

“khoan đã Cederella!!!!!! Điểm tâm sáng đâu hả???????”

“.....”_ nó dừng lại quay nhìn họ nhếch mép cười rồi lại quay đi và nói: “muốn ăn thì tự dậy mà nấu!!!!!! nên nhớ tôi cũng là thành viên trong gia đình chứ không phải con ờ!!!!!!”

“mày.....”_ Bà Thuyền gần như á khẩu với thái độ của nó.....lần đầu tiên nó dám nói như thế với bà ta.....

“đừng mất lịch sự như vậy đi ghê!!!!!!”_ Nó quay nhìn bà Thuyền với nửa con mắt nói với giọng kiêu ngạo: “tôi cũng là một người bằng vai trong ngôi nhà này đấy!!!!!!”

Câu nói của nó làm cho cả ba con người choáng thực sự.....nó không nói gì thêm nữa gì chỉ cần câu nói đó là đủ rồi.....nó quay người bước thẳng ra khỏi nhà.....Thấy nó ra Dương liền hỏi ngay:

“tình hình thế nào???????”

“có vẻ hay đấy!!!!!!”_ Nó nhếch mép cười nhìn vào nhà: “Chi không phải là một tiểu thư điệu đà bình thường!!!!!!”

“là thù hay bạn?????”_ Dương nhú mày nhìn nó hỏi.....chuyện này khá quan trọng.....

“anh biết với em không có khái niệm bạn mà!!!!!!”_ nó trả lời.....đôi mắt ánh lên một cái gì đó rất hiểm.....

“thôi lên xe anh chờ đến trường!!!!!!”_ Dương mở cánh cửa ô tô và nói.....

Nó bình thân lên xe của Dương.....trong nhà con Trần và bà Thuyền nhìn ra với vẻ vừa tức giận vừa bất ngờ.....nó được tổng giám đốc của tập đoàn Nguyễn Sơn đưa đón tận nhà sao??????? làm thế nào mà nó lại có thể quen được với nhân vật tầm cỡ này???????? .....mẹ con bà Thuyền chắc không bao giờ biết được rằng nó lại quen được với rất nhiều nhiều người khác nữa, những người khác ấy là các nhân vật không ai có thể ngờ tới được.....

Chiếc ô tô màu đỏ chói đỏ rực trước cổng trường S.W .....còn sớm nhưng ở cổng trường cũng có khá nhiều học sinh cũng như những chiếc ô tô của gia đình họ.....và điều hiển nhiên chắc chắn sẽ xảy ra, chiếc ô tô của Dương vốn luôn là tâm điểm của sự chú ý.....bao nhiêu cặp mắt nhìn vào Dương và nó xì xào bàn tán.....

Nó không thèm quan tâm mà hồn nhiên mở cửa xe bước xuống...Dương ngồi trong xe ghé đầu lên hỏi:

“có cần anh đến đón về không???????”

“chuyện đó tính sau!!!!!!”_ nó nhún vai nói rồi đi thẳng vào trong trường.....

Dương cũng tặc lưỡi rồi phóng xe đi.....bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào nó.....cũng phải thôi, nhìn nó bây giờ khác hẳn với thường ngày cơ mà.....mái tóc ngắn đã được nó và Nhi chỉnh lại cho giống con gái, đôi mắt kính tuy không có độ nhưng lại càng làm tôn lên vẻ đẹp khuôn mặt thon mà bầu bĩnh trắng hồng của nó.....nói chung nhìn nó bây giờ thực sự rất dễ thương.....

Nó cứ thế đi thẳng vào trường không quan tâm tới bất cứ ai.....nó hoàn toàn không để ý đến hân, hân đứng ngay ở cổng trường để chờ nó nhưng nó lại không liếc mắt nhìn hân.....điều này khiến hân có phần hụt hẫng.....sao nó có thể coi hân như người vô hình như vậy??????? đôi mắt hân bây giờ sâu thẳm hơn bao giờ hết.....

“mày định đứng đây đến khi nào???????”_ Tuấn vỗ vai hân nói: “cô ấy đã vào từ lâu rồi!!!!!!”

“mày xin nghỉ cho tao hôm nay!!!!!!!!”_ Hân quay lưng bỏ đi và nói: “tao muốn ở một mình!!!!!!”

“khoan đã!!!!!!”_ Tuấn lo lắng kéo tay hân lại.....

“đừng ngăn tao!!!!!!!!”_ Hân gạt tay Tuấn ra nói trong khi vẫn không quay mặt lại: “mày biết sẽ không có kết quả mà!!!!!!”

Rồi hân bước đi, lúc này Tuấn mới để ý bên đường chiếc ô tô của hân đang nằm im lìm chờ đợi.....nhìn hân lên xe và phóng đi Tuấn lắc đầu thở dài.....

“có chuyện gì với nó thế???????”_ Ngọc thỉnh linh xuất hiện hỏi Tuấn.....

Tuấn giật bắn cả mình nhìn Ngọc trên trời.....

“chị đừng hù em chứ!!!!!!!!!!!!”

“trả lời chị đi!!!!!!”_ Ngọc lừ mắt nhìn Tuấn.....

cô thực sự lo lắng cho hân, tuy bình thường cô hay bắt nạt hân nhưng cô thương hân nhất.....gánh vác trên vai rất nhiều trọng trách lớn, vì cô mà hân đã nghe theo bố mẹ đi ra nước ngoài một năm.....vậy nên giờ cô thực sự muốn em trai mình hạnh phúc, cô sẽ làm mọi cách để giúp đỡ hân dù bố mẹ có ngăn cản thế nào nhưng một khi hân muốn thì cô nhất định sẽ đứng về phía hân.....

Tuấn không biết phải nói thế nào với Ngọc nữa.....với người chị gái này cậu không thể nói dối nhưng cũng không được quá thành thật.....viện một lý do để kéo dài thời gian thì hay hơn là đứng ở đây kể chuyện cho Ngọc.....

“kệ nó đi chị!!!!!! Thỉnh thoảng hay thế bỏ xừ!!!!!!!!!!!!”

“đừng giấu chị!!!!!!”_ Ngọc nhún mày nhìn Tuấn nói: “không phải tự nhiên nó lại như thế!!!!!!!!!! chắc chắn phải có lý do!!!!!!!!!!”

“chị đa nghi quá!!!!!!”_ Tuấn nhăn nhó nói: “bây giờ nó đang yêu, tự dưng giờ chứng cũng là chuyện bình thường thôi mà!!!!!!!!!!”

Ngọc không chấp nhận cái lý lẽ vụng về của Tuấn nhưng cô cũng không còn cách nào khác.....nếu hai đứa nó không muốn nói thì cô tự tìm hiểu vậy.....

“vào trường đi!!!!!!!!!!”_ Ngọc không hỏi thêm gì nữa mà quay đi bước vào trường.....

Tuấn thờ phào nhẹ nhõm, nói chuyện với chị gái của hân là một cực hình với cậu, bình thường thì không sao nhưng cứ có chuyện là cậu lại căng thẳng không chịu được.....cái cậu sợ nhất từ Ngọc đó chính là ánh mắt, nhìn vào đôi mắt của Ngọc là con người ta không thể giấu giếm được bất cứ điều gì.....thế đấy.....

Cả ngôi trường S.W hôm nay gần như xáo trộn vì sự xuất hiện của nó.....cũng như ở lớp của nó, không ai là không ngạc nhiên trước khuôn mặt thật của nó.....phải nói thế nào nhỉ????? Nó gần như là một cô gái đẹp nhất trong lớp, thậm chí còn đẹp hơn cả hoa khôi của trường là Trịnh Huyền Bảo Trân.....từ một con bé xấu xí cam chịu biến thành một nàng công chúa xinh đẹp như hoa, thật sự đúng như cổ tích của cô bé Cinderella.....

Nó không quan tâm tới bất cứ ai, tuy ngoại hình thay đổi nhưng tính cách trầm lặng thì vẫn như thế không chút đổi khác.....khi nó ngồi vào chỗ của mình thì tất cả các thành viên trong lớp mới nhận ra nó chính là Dương Mỹ Nguyệt Hương.....Hân là người ngạc nhiên nhất, vậy ra từ trước tới nay người bạn thân của cô đã tự biến mình thành xấu xí.....nhưng tại sao chứ????? Giấu đi bản thân mình thì lợi ích gì????? Nhưng điều mà Hân quan tâm chính là những vết thương trên cơ thể nó, tại sao nó lại bị thương như vậy????? cánh tay trái bó bột kia là sao?????

Từ khi nó bước vào thì đã trở thành tâm điểm của sự bàn tán.....nhỏ Trần đi học muộn hơn nhưng khi nhìn thấy nó thì nhỏ tức lắm.....không những thế, sự so sánh giữa nó với nhỏ khiến cho nhỏ muốn lộn ruột...

“sao tự dung con nhỏ đó trở lên xinh thế nhỉ?????”

“so với ngày trước thì thực sự khác hẳn!!!!!!”

“nhìn còn xinh hơn cả công chúa Bảo Trân chứ chẳng chơi!!!!!!”

.....VVVV.....VVVV.....

Rất nhiều lời bàn tán xung quanh nó và Trần.....nhỏ Trần thực sự tức giận, nó là cái thá gì mà đem so sánh với tiểu công chúa Bảo Trân này cơ chứ?????? Trần đứng phắt dậy đập mạnh tay xuống bàn cái RẦM và hét lên.....

“IM HẾT ĐI!!!!!!!!!!”

Cả lớp giật mình nhìn nhỏ Trần với vẻ khó chịu pha chút sợ hãi.....tuy nhỏ là tiểu thư của tập đoàn lớn thứ hai Việt Nam nhưng sự ác nghiệt và tự cao của nhỏ khiến cho ai cũng cảm thấy rất khó chịu.....chỉ có điều không ai dám động tới nhỏ ngoài Trần Bảo Hân chị hai của S.W ra.....

Nó nhếch mép cười.....giờ thì nó hơn con Trần về mọi mặt.....cả tài năng lẫn sắc đẹp đều thuộc về nó.....nhưng đây chỉ là bước đầu của cuộc chơi mà thôi.....

Trông vào học, ba giáo sinh của lớp 12A1 cũng đã có mặt ở trong lớp.....Ngọc thật sự bất ngờ về sự thay đổi của nó, tuy biết nó dễ thương nhưng cô không nghĩ rằng cô bé này lại xinh đẹp đến vậy.....có lẽ Ngọc đã biết một phần tại sao em trai cô lại yêu thích cô bé này.....

Người thứ hai ngạc nhiên về nó không ai khác chính là Chiến.....trong vòng hai ngày anh đã nhìn thấy hai khuôn mặt của nó.....nhưng riêng về tính cách thì vẫn chẳng thay đổi và vẫn chưa trở lại như ngày trước.....điều làm anh lo lắng chính là những vết thương của nó, tại sao nó lại bị thương đến nỗi tay phải bó bột thế kia?????

Chỉ có mình Nhi là bình thản.....lẽ dĩ nhiên, dù là khuôn mặt nào của nó thì cô cũng đều chấp nhận cả mà.....cô chỉ mong muốn đến một ngày nào đó có thể gặp một Dương Mỹ Nguyệt Hương ngây thơ hồn nhiên hay khóc hay cười như Dương thường kể mà thôi.....

Trong giờ học nó vẫn vậy, vẫn chỉ ngủ và ngủ mà thôi, với nó học hành chẳng có ý nghĩa gì.....có lẽ không một ai biết rằng nó đã tốt nghiệp cấp 3 cách đây một năm rồi, nhờ cô hiệu trưởng của S.W giữ bí mật nên nó vẫn học một cách bình thường ở trường.....mọi dự định của nó đã được chuẩn bị trước, chỉ cần kết thúc lớp 12 thì ngay lập tức tiến hành.....

“định ngủ hết ngày luôn hả?????”_ tiếng con Trần vang lên làm nó tỉnh giấc.....

Cả lớp yên lặng theo dõi những gì sắp xảy ra.....nhỏ Trần có vẻ đã mất kiên nhẫn với nó.....

Nhi ngồi bên cạnh nghiêng đầu nhìn nhỏ Trần nháu mày hỏi:

“sao em lại hỏi như vậy???? đang giờ ra chơi mà!!!!!!!!”

“tôi không hỏi chị!!!!!!!!”_ Trần lừ mắt nhìn Nhi một cách đầy đe dọa.....

“.....”_ Nhi tỏ vẻ ngạc nhiên.....nhưng khóe môi cô lại thấp thoáng một nụ cười chế giễu.....

Nó ngồi thẳng dậy, khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ.....tay phải dụi mắt và hỏi:

“có gì không?????”

Câu nói này của nó khiến cho nhỏ Trần thực sự ngạc nhiên, sự tức giận dâng trào.....giờ nó giống như cái hòm đuổi nhỏ ra khỏi Bar của Cherry.....

“mày dám nói với tao như thế hả?????”

“thì sao?????”_ nó nghiêng đầu nhìn nhỏ Trần hỏi một cách bình thản: “tôi nói vậy chưa lịch sự ư???? Hay muốn tôi cúi đầu cung kính trước cô mà hành động như một con ô sin????? Đừng mơ tưởng!!!!!!!!”

“mày.....”_ con Trần thực sự tức giận gờ tay định tát cho nó một cái như mọi lần nhỏ vẫn làm.....

.....Nhưng.....bàn tay nhỏ tự nhiên bị giữ lại.....bàn tay của người đó siết chặt cổ tay của nhỏ khiến cho nhỏ đau đớn.....con Trần dường như run lên khi bắt gặp ánh mắt tức giận của hắn.....

Chẳng biết từ lúc nào hắn đã có mặt ở trong lớp.....nhưng chỉ biết rằng hiện giờ hắn đang rất tức giận.....bàn tay hắn siết chặt lấy cổ tay của con nhỏ đang định đánh người hắn yêu.....

“cô định làm gì thế?????”

Câu hỏi của hắn làm nhỏ Trân giật bắn.....nhỏ ấp úng.....

“tớ.....tớ.....đau.....đau quá.....Prince.....”

“tôi hỏi cô định làm gì?????”_hắn gần lên từng tiếng.....

Giờ này trông hắn thực sự rất đáng sợ.....không một ai trong lớp có thể tưởng tượng được một Prince hay cười lại có lúc đáng sợ đến thế này.....
nhưng tại sao???????

Ngọc cũng bất ngờ về thái độ khác lạ này của hắn.....vì cô nhóc kì lạ kia mà hắn có thể bộc lộ con người thật của mình sao?????? cô thực sự hy vọng rồi đây.....

“buông tay cô bé ra đi!!!!!!”_Chiến lên tiếng gạt tay hắn ra.....

Nhỏ Trân đôi mắt đã rướm nước lùi lại ôm lấy cánh tay của mình.....chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết là đau rồi.....năm ngón tay hắn đỏ trên cổ tay của nhỏ như thế kia cơ mà.....

Còn Chiến thì đứng chắn trước nhỏ Trân và nhìn hắn với ánh mắt vô cùng tức giận.....cũng phải thôi, đang lẽ người đang đứng trước mặt nó phải là anh chứ không phải hắn.....lúc nhỏ Trân định tát nó anh đã lao vào nhưng chậm hơn hắn một giây.....hắn đã đẩy anh lùi lại và lao vào, điều này khiến anh vô cùng bức xúc và tức giận.....

Nó chẳng thèm quan tâm mà bình thản đứng dậy nói với Nhi.....

“em đói rồi!!!! xuống canteen kiếm cái gì đó ăn đi chị Nhi!!!!!!!!”

“ừ!!!!!!!!”_Nhi gạt đầu.....

Rồi nó lướt qua mặt hắn và Chiến đi thẳng ra khỏi lớp.....Nhi đẩy vai Chiến một cái và nói:

“không cần phải làm thế đâu!!!! Dù sao cũng như nhau cả!!!!!!!!”

Nói rồi Nhi cũng đi thẳng ra khỏi lớp trước những con mắt bắn khoăn của toàn thể mọi người trong lớp.....tại sao Nhi lại hành động như thế quen biết với nó???? Không.....phải nói là cực kì thân thiết mới đúng!!!!!!

Hắn nhìn theo hai con người đó rồi quay nhìn Chiến.....ánh mắt hắn dường như có lửa, ngọn lửa của sự giận dữ.....rồi không nói không rằng hắn bỏ ra khỏi lớp.....lại một lần nữa cả lớp không hiểu gì cả.....

Chiến hiểu ngay cái nhìn của hắn nghĩa là gì.....hắn cũng như anh, thực sự hắn cũng yêu nó!!!!!!!!.....và ánh mắt của hắn như cảnh báo anh rằng: “đừng có làm tổn thương cô ấy nếu không đừng trách tôi ác!!!!!!!!”.....rồi anh quay nhìn nhỏ Trân.....nhỏ vẫn đứng xoa cổ tay của mình, cũng đúng thôi, nếu là anh thì anh cũng làm như hắn vậy.....

“cô đừng có quá đáng!!!!!!!!”

Buông một câu như vậy rồi Chiến cũng bỏ ra khỏi lớp.....và lần thứ ba nguyên một lớp hơn hai chục người có dấu hỏi chấm to đùng trên đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nhỏ Trân thì khỏi nói rồi, vừa đau vừa tức.....lần đầu tiên nhỏ nhìn thấy một Prince đáng sợ đến như vậy, nhưng tại sao Prince lại bảo vệ con nhỏ Cinderella chứ????? Chẳng lẽ.....!!!!!! không thể nào.....Prince lại có tình cảm với con nhỏ xấu xí đó ư????? .....ánh mắt nhỏ rực lên sự tức giận vô cực.....nhỏ nhớ lại ngày hôm qua, đúng sinh nhật của Prince, nhỏ nhìn thấy Prince đi với nó, và lại còn nắm tay nó nữa.....vậy ra không phải Hắn đang theo đuổi Prince mà chính là nó, con nhỏ Cinderella đáng ghét!!!!!!!! .....mà thế vẫn chưa hết, tại sao Chiến cũng đứng ra bảo vệ nó????? Chẳng lẽ anh ta cũng thích nó ư???? Nó là cái gì mà được nhiều người quan tâm như thế chứ?????

Sự im lặng của Trân khiến cho nhiều người phải sợ.....Hắn đứng dậy tiến lại phía nhỏ và nói:

“Trịnh Huyền Bảo Trân!!!!!!!!”

“.....!!!!!!!!”_Trân nhú mày nhìn Hắn khó chịu.....

“đáng đời cô lắm!!!!!!!!!!”_ Hân nói đúng một câu duy nhất rồi cười vang bỏ ra khỏi lớp.....

Sự tức giận thực sự bùng nổ.....

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Con Trần dùng chân đạp đổ những chiếc bàn xung quanh cho hả con giận.....tất cả mọi người giật bắn của mình vội vàng rút khỏi lớp.....

Chỉ duy nhất một người ngồi yên lặng chứng kiến mọi chuyện mà không hành động gì, đó chính là chị gái của hân Ngô Hoàng Ánh Ngọc.....cô đã tìm thấy niềm vui vì gặp được một câu truyện thực sự thú vị.....câu truyện này khiến cho trí tò mò của Ngọc trở dậy, cô không muốn mình là người ngoài cuộc chút nào trong khi em trai cô lại là một trong những nhân vật chính.....nụ cười nửa miệng đáng sợ của Ngô Hoàng Ánh Ngọc đã xuất hiện trên khóe môi xinh đẹp kia.....

“Cinderella!!!!!! Mày sẽ biết tay tao!!!!!!!!!!”_ con Trần rít lên từng tiếng.....nhỏ dường như không chú ý đến sự hiện diện của Ngọc ở trong lớp mà vẫn tự nhiên nói: “muốn cướp Prince của tao ư????? Đừng hòng!!!!!!!!!!”

“chà!!!!!!!!!!”_ Ngọc nhếch mép cười lên tiếng nói: “chị không chấp nhận cô em dâu không biết điều như em đâu!!!!!!!!!!”

“ơ?????”_ Trần giật bắn khi nhận ra Ngọc vẫn đang ngồi trong lớp: “chị.....chị Ngọc.....em.....em.....”

“chị đáng sợ đến thế sao????????”_ Ngọc vẫn bình thản nghiêng đầu hỏi nhỏ Trần với vẻ thắc mắc: “đáng sợ đến mức khiến em không nói được thành lời ư????????”

“ạ không.....không phải.....”_ Trần vẫn áp ứng.....

Ngọc lắc đầu rồi bỏ ra khỏi lớp.....con Trần thực sự không bằng một góc của nó, có thể mới gặp thôi nhưng riêng những lời nói cử chỉ của nó đều khiến Ngọc đưa ra một nhận xét chính xác, chỉ hai từ thôi “hoàn hảo”

Nhỏ Trần đứng lặng người ở trong lớp.....Ngọc là một người chị gái mà nhỏ vô cùng ngưỡng mộ, cả tài năng lẫn sắc đẹp đều thực sự hoàn hảo.....có thể nói Ngọc là người duy nhất mà nhỏ Trần chấp nhận mình thua.....

.....

.....Khu vườn phía sau trường.....

“ăn bánh ngọt nhé?????????”_ Nhi chìa ra trước mặt nó hai gói bánh ngọt và hỏi: “trong canteen chỉ có loại này thôi!!!!!!!!!!”

“cũng được!!!!!!!!!!”_ nó nhận lấy rồi bóc ra ăn ngon lành.....

Yên lặng nhìn nó ăn một lúc Nhi lên tiếng nói:

“chị thấy cậu ta cũng được đấy!!!!!!!!!!”

“à?????”_ nó hỏi lại.....

“thì tên nhóc Prince ấy!!!!!!!!!!”_ Nhi bó tay đành nói lại: “chị thấy cậu ta được đấy!!!!!!!!!!”

“muốn gì chị nói thẳng ra đi!!!!!!!!!!”_ nó lặng lẽ ngồi dựa vào gốc cây nói: “đừng rào trước đón sau với em!!!!!!!!!!”

“Ok!!!!!! Chị muốn em cặp với cậu ta!!!!!!!!!!”_ Nhi gật đầu nói thẳng vào vấn đề luôn.....

“em biết chị muốn gì rồi!!!!!!!!!!”_ nó bật cười nói: “tính lợi dụng cậu ta để chọc cho con Trần tức điên lên chứ gì!!!!!!!!!!”

“không đơn giản vậy đâu!!!!!!!!!!”_ Nhi lắc đầu nói: “với gia thế của cậu ta bây giờ thì thực sự có ích cho em đấy!!!!!!!!!! ý chị muốn nói đến sau này!!!!!!!!!!”

“không cần cậu ta em cũng thừa sức làm được!!!!!!!!!!”_ nó nhếch mép cười nhìn lên trời nói.....

“có chắc là thế không????????”_ Nhi nhún mày nhìn nó hỏi với vẻ nghi ngờ: “chị cảm thấy có gì đó không ổn!!!!!!!!!!”

“vẫn phải cậy vào Ngô Khương!!!!!!!!!!”_ nó cười nhìn thẳng vào mắt Nhi nói: “nhưng không phải cậu ta mà là người có quyền lực hơn cậu ta cơ!!!!!!!!!!”

“.....”_ Nhi tròn mắt nhìn nó.....người có quyền lực hơn cả vị giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Ngô Khương ư??????? Chẳng lẽ.....!!!!!!!!!!
.....nó định làm cái quái gì thế này????????

“yên tâm đi!!!!!!!!!!”_ nó vờn vai ngã người nằm xuống và nói: “mọi chuyện vẫn sẽ đi đúng theo hướng của nó!!!!!!!!!!”

Nhi cũng không thể nói gì được.....đành lặng yên mà theo dõi bước đi của nó mà thôi.....nhưng cô cảm thấy nó có một cái gì đó khác lạ.....thái độ của nó với tên nhóc Prince thực sự khác biệt.....

Cả hai không biết rằng cuộc đối thoại của họ đã bị một người nghe hết toàn bộ.....đôi bàn tay người đó nắm chặt lại để kìm nén sự giận dữ.....rồi người đó bước chân bỏ đi không tiếp tục ở lại nghe Nhi và nó nói chuyện nữa.....nhưng người đó không biết cuộc đối thoại phía sau này mới thực sự bộc lộ con người thật của nó.....

“nói thật với chị đi!!!!!!!!”_ Nhi lại lên tiếng nói: “em có tình cảm với tên nhóc đó rồi phải không?????”

“không hẳn!!!!!!!!”_ nó lắc đầu nói.....

“như thế nghĩa là đúng đấy!!!!!!!!”_ Nhi nói.....

“có lẽ đúng!!!!!!!!”_ nó ngồi hẳn dậy nhìn Nhi cười nói: “vì thế mà em càng không thể lợi dụng cậu ấy được!!!!!!!! và phải làm cho cậu ấy càng xa em càng tốt!!!!!!!!”

“chị không bắt ép em chuyện gì cả!!!!!!!!”_ Nhi đặt bàn tay mình lên khuôn mặt bầu bĩnh của nó và nói: “em có thể quen cậu ta mà!!!!!!!! không cần thiết phải làm như thế!!!!!!!!”

“không được!!!!!!!!”_ nó gạt nhẹ tay của Nhi xuống và cười nói: “kế hoạch của em sẽ bị đảo lộn hết!!!!!!!! thậm chí em có thể làm liên lụy cậu ấy giống như đêm qua vậy!!!!!!!!”

“em ngốc quá!!!!!!!!”_ Nhi lắc đầu nói: “đừng luôn tự mình quyết định như thế!!!!!!!!”

Nó chỉ nhún vai không nói gì nữa..... nó đã thừa nhận rồi, thực sự hẳn đã khiến nó thay đổi..... nó không thể nhẫn tâm như trước nữa, hẳn đã khiến suy nghĩ kiên định của nó bị lung lay..... khi nhìn vào những kế hoạch trước mắt của mình nó cảm thấy hình như nó quá tàn nhẫn..... phải vứt bỏ những cảm xúc ngáng đường này đi, nó phải vứt bỏ hẳn, phải gạt hẳn ra khỏi cuộc sống của nó thì mới có hy vọng trở lại bình thường..... nhưng dường như Nhi nói đúng, nó thực sự ngốc, đúng là một con ngốc thì mới làm như vậy, nó ngốc nên mới phải vứt bỏ hẳn, nó ngốc nên nó càng phải rời xa hẳn, nó ngốc nên nó không muốn làm hẳn bị tổn thương vì những trò ngốc nghếch của nó sau này..... vậy đấy, vì hẳn mà tự nhiên nó trở thành một con ngốc.....

Tiếng trống một lần nữa vang lên..... nó ngồi dậy cùng Nhi trở về lớp..... hẳn không có trong lớp, biến mất hoàn toàn..... nó lắc đầu tự dằn lòng rằng không được quan tâm tới hẳn nữa..... nhưng nó đã không để ý đến thái độ của nhỏ Trân, con nhỏ đó nhìn nó với ánh mắt vô cùng khó chịu, ánh mắt cay nghiệt y hệt như mẹ của nhỏ.....

.....

Vác cặp bước ra khỏi trường, nó giật mình khi thấy hẳn đang đứng ngay trước cổng trường và yên lặng như chờ đợi ai đó, hẳn không mặc đồng phục mà lại khoác trên mình một bộ comple rất lịch sự, trông hẳn thực sự rất chín chắn..... có nhiều nữ sinh đứng xung quanh hẳn nhưng ánh mắt của hẳn đáng sợ đến mức khiến họ không dám lại gần..... nó lạnh lùng bước qua mặt hẳn tiến tới chỗ chiếc xe ô tô mui trần đỏ chói của Dương, nó đã gọi Dương tới đón về nhằm mục đích để bà Thuýen mẹ kế nó biết rằng “nó không chỉ có một mình”.....

Ánh mắt của hẳn hướng theo từng bước đi của nó..... rồi đột nhiên hẳn bước đi phía sau nó và vẫn yên lặng..... nó cảm thấy rõ ràng áp lực, phải nhanh chóng lên xe.....

Dương nhíu mày nhìn hẳn đi phía sau nó..... trông hẳn khác hẳn thằng con trai ngồi bên giường nó đêm hôm qua..... sao phong thái giám đốc tập đoàn của Ngô Khương lại xuất hiện ngay lúc này nhỉ???????

“có chuyện gì vậy???????”_ Dương hỏi nó khi anh nhận ra thái độ khác thường của cả nó và hẳn.....

Nó không nói gì mà chỉ lắc đầu nhanh chóng lên xe..... nhưng vừa mới chạm tay vào cửa thì nó bị hẳn kéo giật tay lại.....

“oái!!!!!!!!”_ nó kêu lên..... thực sự hẳn kéo rất mạnh vào cánh tay của nó khiến cho nó cảm thấy đau vô cùng.....

“.....”_ hẳn nhận thấy sự khó chịu đó nhưng không nói gì cả..... và hẳn cầm tay kéo mạnh nó đi về phía khác.....

“á!!!!!!!!”_ nó nhíu mày hét lên: “anh làm gì thế hả????? buông tay tôi ra!!!!!!!!”

“Khoan đã!!!!!!!!”_ Dương vội vàng bước ra khỏi xe chạy lại phía nó, dùng hai tay giữ vai nó lại: “cậu định làm gì nó hả???????”

“.....”_ hẳn khựng lại nhìn Dương chăm chăm..... hai bàn tay của Dương đặt trên vai nó khiến cho hẳn thực sự tức giận..... kéo nó về phía mình, hẳn vòng tay ôm chặt lấy nó và nói: “tôi sẽ không bao giờ làm tổn hại đến người con gái tôi yêu!!!!!!!!”

“.....”_ Dương tròn mắt nhìn hẳn..... thực sự hẳn yêu nó đến thế sao????? dám công khai nói điều này trước nhiều người như vậy ư?????

Quả thật câu nói của hẳn khiến cho khu vực cổng trường S.W xôn xao cả lên..... việc Prince nói ra chữ “Yêu” là một sự kiện lớn, vô cùng lớn..... điều này có thể khiến cho rất nhiều nữ sinh trong trường bức xúc và thất vọng..... lẽ dĩ nhiên vì chẳng ai muốn Prince thuộc về bất cứ cô gái nào ngoài họ..... và điều này có thể sẽ mang lại rắc rối cho nó.....

“buông tôi ra!!!!!!!!”_ nó cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay của hẳn: “đừng nói lung tung nữa!!!!!! buông ra!!!!!!”

“tôi còn chuyện muốn nói với em!!!!!!!!”_ hấn giữ chặt hai vai của nó, khuôn mặt hạ thấp xuống trừng mắt nhìn nó nói: “vì vậy em làm ơn yên lặng đi!!!!!!!!”

Nó giật mình tròn mắt nhìn hấn. ....sao tự nhiên hấn lại đáng sợ như vậy????? đôi mắt hấn không lạnh băng như nó nhưng lại bùng lên những ngọn lửa vô cùng dữ dội. ....sự trái ngược này làm nó sợ. ....lần đầu tiên trong đời nó cảm nhận được cái gọi là sợ hãi là như thế nào. ....

“buông tôi ra!!!!!!!!”_ nó trấn áp đi sự sợ hãi của mình bằng tảng băng của Hades, ánh mắt nó đột nhiên lạnh toát, nó gần lên từng tiếng: “cậu là cái gì mà ra lệnh cho tôi chứ hả???????”_ buông ra!!!!!!!!”

“đừng nghĩ tôi sợ ánh mắt đó của em!!!!!!!!”_ hấn nhếch môi cười nói: “không tác dụng đâu!!!!!!!!”

Nó im bật. ....sự sợ hãi lần nữa xâm chiếm lấy nó. ....

“buông cô bé ra!!!!!!!!!!!!”_ Chiến từ đâu xuất hiện đặt một tay lên vai hấn nói. ....

Dương tối sầm khuôn mặt, đôi lông mày cau lại tỏ ra giận dữ. ....anh bước tới hất tay Chiến ra khỏi vai của hấn và đẩy hấn về phía sau nói:

“tôi sẽ giao nó cho cậu!!!!!! đưa nó đi khỏi đây mau!!!!!!”

Hấn ngạc nhiên trước thái độ đổi khác của Dương nhưng khi thấy ánh mắt căm giận hướng về Chiến thì hấn đã hiểu tất cả. ....nghe theo Dương, hấn kéo tay nó đi về phía một chiếc ô tô màu đen bóng, chính là xe của hấn. ...

“khoan đã. ....anh Dương. ....”_ nó quay đi quay lại hết nhìn hấn rồi nhìn Dương. ....đôi mắt thoáng có sự bất ngờ. ....

Rồi nó nhìn vào đám đông đang đứng nhìn, cả Nhi lẫn Ngọc chị hấn cũng đang đứng đó. ....tại sao cả hai đều mỉm cười thế kia. ....rồi ánh mắt nó trượt qua họ gặp cái nhìn đầy giận dữ của nhỏ Trân, có lẽ việc nó đi cùng với hấn là đã kích khá lớn đối với nhỏ. ....cả Tuấn và Hân cũng đứng đó. ....sao mọi người đều chỉ đứng nhìn hấn kéo nó đi như thế này???????

“đứng lại!!!!!!!!”_ Chiến vùng chạy theo. ....

“cậu đứng lại thì đúng hơn!!!!!!”_ Dương gần giọng giữa vai Chiến lại nói: “chạm một ngón tay vào người Hương một lần thôi thì đừng trách tôi vì sao độc ác!!!!!!!!”

“buông ra!!!!!!!!!!!!”_ Chiến gạt tay của Dương ra và hỏi: “anh là ai???????”

“nhanh quen quá nhĩ!!!!!!!!”_ Dương cười khinh nói: “Nguyễn Hải Dương này thật sự hối hận khi giao nhầm nó cho một người như cậu!!!!!!!!!!!!”

“Nguyễn. ....Hải Dương????????”_ Chiến tròn mắt lên nhìn Dương. ....hình như anh nhớ ra một điều gì đó trước đây. ....

Trong lúc đó thì hấn đã đẩy nó vào trong ô tô. ....sự vùng vẫy của nó thực sự vô tác với hấn, cánh cửa thì bị hấn khóa chốt tự động khiến nó không thể mở ra được. ....hấn ngồi vào ghế lái nhìn nó rồi nói:

“thắt dây an toàn vào!!!!!! Tôi không muốn em bị thương khi lái xe!!!!!!!!”

“cậu định đưa tôi đi đâu???????”_ nó giật mình hỏi lại hấn. ....chưa bao giờ nó cảm thấy sợ khi ở cạnh hấn như lúc này. ....

“hay em muốn tôi thắt hộ dây an toàn????????”_ hấn nhúu mày nhìn nó nói. ....

Nó vội vàng thắt dây an toàn vào người. ....hấn nhìn nó hài lòng rồi quay lại công việc của mình. ....hấn thắt dây an toàn cho mình rồi nhấn ga cho xe chạy đi. ....

Thấy xe chạy nó chợt hoảng hốt cứ quay đi quay lại nhìn về phía trường. ....sao giống như bị bắt cóc một cách công khai thế này?????? ...hấn bỏ mặc nó ngồi không yên, sự im lặng là rất cần thiết lúc này với hấn. ....đến bây giờ hấn vẫn còn không biết mình đang làm cái gì nữa, tự nhiên lôi nó lên xe rồi phóng đi không điểm dừng thế này. ....

Rồi hấn lái xe ra ngoại thành tiến thẳng tới biển Hải Phòng. ....nó chỉ biết ngồi yên lặng với tâm trạng đề phòng. ....

.....

Tiếng điện thoại vang lên phá tan không khí yên lặng giữa hấn và nó. ....nhưng hình như hấn không quan tâm tới chiếc điện thoại thì phải. ....nó ngồi yên không lên tiếng, nhưng hình ảnh một cô gái hiện lên trên điện thoại khiến nó không thể không quan tâm. ....chẳng phải là cô gái có cái tên Trần Tuyết Nhung sao???????? hấn quen cô gái này ư?????? Vậy tại sao. ....??????

“a lô???????”_ hấn cuối cùng cũng chịu nhấc máy. ....

<“.....”>

“anh cũng đang định đến đó!!!!!!!!”_ hấn trả lời: “đợi lát nhé!!!!!!!!”

Nói rồi hấn cúp máy.....đôi mắt thắc mắc của nó vẫn đang hướng về khuôn mặt của hấn, nhưng hình như hấn không quan tâm mà chỉ tiếp tục phóng xe rất nhanh về phía biển.....không gian yên lặng vẫn cứ bao trùm lấy cả hai.....

Bỗng nhiên hấn mở mui xe ra, tốc độ của xe cũng giảm hẳn.....những cơn gió biển thổi lại mát rượi, nó cảm thấy rất thoải mái.....

“em không thắc mắc cô gái đó là ai sao?????”_ hấn hỏi nó trong khi lại chẳng thèm nhìn nó.....

“tại sao tôi phải như thế?????”_ nó gần giọng nói lại: “và cậu đang giờ trò gì vậy?????”

“yên tâm đi!!!!!!!!”_ hấn mỉm cười nhìn nó nói: “tôi yêu em vì thế tôi sẽ không làm gì tổn hại đến em đâu!!!!!!!!”

“cậu điên rồi!!!!!!!!”_ nó quát lên: “tôi đâu có thích gì cậu chứ?????”

“rồi em sẽ phải hối hận!!!!!!!!”_ hấn quay lại với việc lái xe nói chắc chắn.....

“cho tôi xuống!!!!!!!!”_ nó không thể nói lại được với hấn nữa rồi.....sao trên đời này lại có một tên điên ngu ngốc như hấn cơ chứ?????

Hấn liền phanh xe lại ngay.....lúc này ô tô đang đứng trước một bãi biển với rừng thông xanh mướt trải dài thẳng tắp quanh bờ cát trắng.....rồi hấn quay lại nhìn nó nói:

“tôi dừng xe lại rồi đó!!!!!! Muốn xuống thì em cứ tự nhiên!!!!!!!!”

Nó chưa kịp phản ứng gì thì hấn đã xuống xe và đi ra đằng xa.....hấn đi về phía biển, nơi có một người đang đứng sẵn chờ đợi.....nó thực sự không hiểu, hoàn toàn chẳng hiểu gì hết.....hấn lòi nó từ xe anh Dương vào xe hấn, đưa nó tới đây rồi bỏ mặc nó một mình.....nó không thể hiểu nổi hấn nữa, rõ ràng hấn nói rằng có chuyện muốn nói với nó, vậy mà giờ thì hấn bỏ nó ngồi trong xe và đi về phía người con gái đang đứng ở bờ biển kia.....lời hấn nói và hành động của hấn sao mà trái ngược với nhau như vậy??????? vừa nói yêu nó giờ thì đứng bên cạnh người con gái khác!!!!!! Vậy mà bảo yêu ư????? Nó thật không hiểu hấn yêu kiểu gì nữa.....chẳng lẽ chữ yêu với hấn chỉ là lời nói thôi ư??????

Rồi nó chợt nhận ra hình như nó đang ghen.....nó ghen tỵ với cô gái đang đứng trò chuyện với hấn.....không.....không được.....nó không được phép có tình cảm này.....nó không xứng đáng với những thứ thiêng liêng như thế.....và nó cũng không cần tới những thứ đó.....tình cảm chỉ làm nó trở nên mềm yếu mà thôi.....nó phải loại bỏ cái cảm giác này.....nếu càng nún sâu vào thì nó sẽ không thể thoát ra được nữa, một lần với nó là quá đủ rồi.....

Nhưng nó hơi giật mình khi thấy cô gái đó nhìn về phía mình.....khuôn mặt cô ta có hai vết sẹo giống như dao gây ra vậy.....chẳng lẽ đây là kết quả của vụ dẫn dắt cách đây bốn tháng mà nó bị cho là thủ phạm???????.....nhưng với gia thế của cô gái này thì chuyện vết thương không để lại sẹo thì có gì là khó, chẳng lẽ những người kia đã làm gì đó khiến cho những vết thương trên khuôn mặt kia khó chữa hơn ư???????.....cô gái này đã đắc tội với ai mà phải lãnh hậu quả ghê gớm đến như vậy?????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

“em không biết là anh mang cả bạn tới đây đấy!!!!!!!!”_ cô gái tên Trần Tuyết Nhung cười tươi đứng cạnh hấn nói giọng trêu chọc: “lại là một cô bé rất xinh nữa chứ!!!!!!!!”

“cột nhà vừa chứ nhóc!!!!!!!!”_ hấn nhíu mày gõ đầu Nhung một cái nói: “cô ấy là người anh yêu suốt thời gian qua đấy!!!!!!!!”

“hờ????? em có nghe nhầm không đấy?????”_ Nhung tròn mắt nhìn hấn hỏi lại: “là cô bé đó á?????”

“hơn tuổi em đấy!!!!!!!!”_ hấn dứt hai tay vào túi nhìn ra xa ngoài biển nói.....

“nói thật nhé!!!!!!!!”_ Nhung quay nhìn nó rồi nhìn hấn bảo: “trông cứ như học sinh cấp 2 ấy!!!!!! hơn tuổi em mà trẻ thế á?????”

“chỉ kém anh một tuổi thôi!!!!!!!!”_ hấn thân nhiên nói: “nhưng đừng vì bề ngoài của cô ấy mà xem nhẹ nhé!!!!!! Anh đây còn khó đối phó nữa là.....”

“xì.....hơn có một tuổi!!!!!!!!”_ Nhung trẻ môi nói: “mà đưa em ra giới thiệu đi!!!!!!!! Để cô ấy ngồi một mình thế mà được à?????”

“em tự ra đi!!!!!!!!”_ hấn phẩy tay nói rồi bước đi dọc bờ biển.....

Nhung nhíu mày chẳng hiểu gì.....nhưng người làm cho công tử tập đoàn đá quý Ngô Dương Minh phải chết mê chết mệt thì chắc chắn không phải là một

cô gái đơn giản.....

“chào chị!!!!!!!!” _ Nhung tươi cười giờ tay ra làm quen với nó: “em là Nhung em của anh Minh!!!!!!!!”

“em?????” _ nó nhú mày nhìn Nhung thắc mắc.....

“em họ chị ả!!!!!!!!” _ Nhung thân thiện nói: “còn chị tên là gì?????”

“à chị là Hương!!!!!!!!” _ nó hơi bất ngờ về thái độ rất ư là thân thiện của Nhung.....chẳng có một nét nào cho thấy Nhung là một cô gái hư hỏng thích gây chuyện cả.....càng không có lý do gì khiến cho nó phải sai đàn em đi dẫn mặt.....có nhiều nghi vấn của nó xoay quanh người con gái tên Trần Tuyết Nhung này!!!!!!

“vậy chị là bạn gái của anh Minh à?????” _ Nhung vô tư ngồi lên cửa xe nhìn nó hỏi: “em nghe nói anh ấy yêu chị suốt mấy năm trời liền á!!!!!!!!”

“em nhầm rồi!!!!!!!!” _ Hương cũng tỏ thái độ rất thân thiện: “chị với cậu ta chỉ mới biết nhau có hơn một tháng!!!!!!!! Và cũng không phải bạn gái cậu ta!!!!!!!!”

“hả???? ơ.....ủa.....nhưng.....” _ Nhung ngạc nhiên thấy rõ.....cô nhìn nó rồi lại nhìn về phía xa nơi hấn đang đi thần thờ.....

“đừng để ý những gì cậu ta nói!!!!!! Linh tinh cả đấy!!!!!!!!” _ nó xua tay phủ nhận rồi nhìn Nhung hỏi lại: “mà mặt em sao vậy?????”

“sợ ý mà!!!!!!!!” _ Nhung trả lời ngay lập tức.....

Nhung nó thấy trong mắt cô gái này có thoáng chút sợ hãi.....có vẻ vụ dẫn mặt này để lại một nỗi kinh hoàng cho Nhung.....

“chị biết là sợ rồi!!!!!!!!” _ nó gật đầu rồi cố gắng moi thêm thông tin: “cái chị muốn hỏi là tại sao em bị như thế?????”

“cái này đâu quan trọng!!!!!!!!” _ Nhung nghe rồi cười và hỏi: “mà chị học ở đâu vậy?????”

<“chuyện đề tài hay đấy!!!!!!!!”> _ nó nhú mày nhìn Nhung nghĩ rồi cũng trả lời: “chị học ở S.W!!!!!!!!”

“cùng trường với anh Minh!!!!!!!!” _ Nhung ngạc nhiên thêm lần nữa.....

“em đâu cần ngạc nhiên thế!!!!!!!!” _ nó cười xua tay nói: “làm như em chưa gặp người học cùng trường với cậu ta bao giờ vậy!!!!!!!!”

“chị nói đúng rồi đấy!!!!!!!!” _ Nhung gật đầu nhìn nó nói: “ngoài anh Tuấn ra thì anh ấy chẳng mang ai ra đây đâu!!!!!!!! Nhất là con gái!!!!!!”

“vậy à?????” _ nó thoáng ngạc nhiên về thông tin của Nhung.....tên này hình như không ưa con gái cho lắm!!!!!! Vậy sao với nó hấn lại.....?????

Nhung đột nhiên Nhung có điện thoại.....cô bé có vẻ vui mừng lắm khi thấy tên người gọi đến.....

“anh Nam!!!! Sao giờ anh vẫn chưa tới?????”

Nó hơi giật mình.....Nam ư????.....cái tên công tử đêm hôm đó muốn giết nó đấy ư????.....và Nhung vừa nói cái gì nhỉ???? “sao giờ anh vẫn chưa tới?????”.....hả???? nghĩa là tên đó sắp tới đây ngay lúc này ư???? Trùng hợp đến vậy sao???? nó đang muốn tìm đề hỏi cho ra lẽ giờ thì vác xác đến.....hay thật, đỡ mất công tìm kiếm.....lần này chắc phải cảm ơn hấn vì đã đưa nó tới đây.....

“bạn á???? Anh đùa à???? Anh Minh đợi lâu lắm rồi đấy!!!!!!!!”

<“.....”>

“em không biết đâu!!!!!! Anh hứa là sẽ gặp anh ấy rồi cơ mà!!!!!!!!”

“chắc!!!!!!” _ nó tặc lưỡi chán nản.....mừng hụt rồi.....

Cuối cùng thì cái tên Nam đó cũng nhất quyết không đến.....Nhung cúp máy mà mặt xỉ xúong như cái bánh bao chiều.....nó chẳng biết làm gì, định lên tiếng nói thì.....

“anh ta không đến hả?????” _ hấn từ đâu xuất hiện lên tiếng hỏi khiến Nhung giật bắn suýt chút nữa ngã xuống đất.....

“anh sao thích hù người ta thế?????” _ Nhung ôm ngực nhăn nhó: “biết em yếu tim rồi mà cứ khoái chọc!!!!!!!!”

“trả lời đi đã!!!!!!!!” _ hấn có vẻ khó chịu nhìn Nhung.....biết hấn đang nghiêm túc nên Nhung cũng thành thật.....

“anh ấy bảo có việc bận phải ở lại Hà Nội không về được!!!!!!!!”

“anh hiểu rồi!!!!!!!!” _ hấn tối sầm mặt lại rồi nhìn Nhung nói: “em về đi!!!!!! Đi đường nhớ cẩn thận!!!!!!!!”

Nhưng gạt đầu rồi chào nó đi về luôn.....cô em gái này có vẻ nghe lời anh họ thật.....hắn vào xe ngồi cạnh nó yên lặng.....

“ruột cuộc cậu muốn nói với tôi chuyện gì?????”_ nó nhúm mày nhìn hắn hỏi: “tự xưng là tôi đến đây rồi vứt trong xe một mình là sao?????”

“nhận lời làm bạn gái tôi đi!!!!!!!!”_ hắn đột nhiên quay nhìn nó nghiêm túc nói: “tôi sẽ làm tất cả những gì em muốn!!!! chỉ cần em làm bạn gái của tôi thôi!!!!!!!!”

“cậu bị điên rồi sao?????”_ nó gắt lên: “tôi nói rồi!!! tôi hoàn toàn không có chút tình cảm nào với cậu thì sao làm bạn gái cậu được chứ!!!!!! Làm ơn ngừng cái điệp khúc đó đi được không?????”

“không ngừng được!!!!!!!!”_ hắn hét lên: “tại sao em khiến tôi thành ra thế này chứ????? Cứ luôn hành động như một thằng ngốc!!!!!!!!”

“chẳng phải tôi luôn nói cậu là một tên ngốc sao?????”_ nó bình tĩnh nói với hắn: “chẳng phải đã nói theo đuôi tôi thì không được bất cứ ích lợi gì sao????? người cổ chấp là cậu khi không chịu nghe lời người khác!!!!!! Giờ lại đổ lỗi cho tôi ư????? Cậu đúng là một tên ngốc hết thuốc chữa!!!!!!!!”

“.....”_ hắn tròn mắt lên nhìn nó.....thật sự không mắt nó hắn là một thằng ngốc ư????? Suốt thời gian qua nó đừng nhìn trên nỗ lực của hắn và coi hắn như một tên ngốc không hơn không kém sao?????.....

“tôi thật không thể hiểu được!!!!!!!!”_ nó tiếp tục nói: “đường đường là một công tử của một gia đình giàu có, lại là giám đốc điều hành một tập đoàn lớn nhất Việt Nam này vậy mà bị lụy vì chữ Tình như thế sao????? cậu nghĩ xem như vậy liệu có người con gái nào tin tưởng và đi theo cậu không????? Vì một chữ Tình mà có thể làm tất cả ư????? Tôi nói cậu chết cậu cũng làm à????? Khờ vừa thôi, cậu làm thế tôi cũng chẳng xúc động chút nào đâu!!!!!! Tất cả chỉ là những trò ngu ngốc không hơn!!!!!! Vậy nên đừng có theo đuôi tôi nữa!!!!!! phiền phức!!!!!!!!!!”

Một cú shock giáng thẳng xuống đầu hắn.....những lời nó nói khiến cho trái tim hắn như bị bóp nghẹt.....nó không thể hiểu được tại sao hắn yêu nó đến như vậy, nó sẽ không bao giờ hiểu được!!!!!! hắn thực sự không bao giờ nghĩ nó lại nói những lời như vậy.....với nó hắn đúng là một thằng ngốc không hơn không kém.....tự mình đơn phương rồi tự mình ngộ nhận người con gái kia thuộc về mình.....giờ thì hay rồi, với nó thì hắn chỉ là một cái đuôi vô cùng phiền phức.....

Nó biết mình nói những lời vừa rồi là vô cùng nặng nề đối với hắn.....nó không hiểu hắn yêu nó bao nhiêu nhưng chắc cũng giống như nó với hắn mà thôi.....chỉ một thoáng thì có thể có tình cảm nhưng tình yêu thì chưa chắc, có lẽ hắn chỉ ngộ nhận ấn tượng ban đầu với nó là tình yêu thôi.....nó thực sự muốn chấm dứt tất cả ở đây.....nếu để lâu, tình cảm ngày một dày thêm thì chắc nó không đủ dũng cảm để nói những lời này.....thà cứ thế này lại hay, khi chưa có gì rõ ràng ta có thể dứt bỏ dễ dàng hơn.....dù sao thì với hắn thực sự nó không xứng đáng.....

Rồi nó bước ra khỏi xe mặc hắn vẫn đang bàng hoàng về sự vô tình của nó.....nói thật thì nó không có đủ dũng cảm ngồi lại nữa.....bước đi trên nền cát nó lấy điện thoại ra gọi cho Dương, nó nhờ anh tới đón về.....ở nhà bây giờ còn nhiều chuyện đáng để lưu tâm hơn là hắn.....

Chỉ vài phút sau là Dương đã có mặt, nó cũng khá ngạc nhiên về sự nhanh chóng đến bất ngờ này.....nhưng Dương nói khi giao nó cho hắn thực sự anh không yên tâm nên khi giải quyết chuyện của Chiến xong là anh ngay lập tức phóng xe đuổi theo.....anh đã ngồi chờ hơn hai tiếng đồng hồ bên ngoài đường cái để đợi nó gọi.....

“tại sao anh biết em sẽ gọi?????”

“anh hiểu em quá mà!!!!!!!!”_ Dương xoa đầu nó cười nói: “đây là cơ hội duy nhất để em cắt đứt mọi liên hệ với tên nhóc đó!!!!!! Và anh chắc chắn em sẽ không bỏ qua nó!!!!!!!!”

“uhm!!!!!!”_ nó cười nói: “về thôi!!!!!!”

Dương phóng xe chở nó đi mà không rằng phía xa kia có một ánh mắt vô cùng tức giận đang nhìn anh.....thực sự khi hắn nhận ra nó không còn ngồi trên xe của mình nữa thì vô cùng hoảng hốt.....dù nó nói như vậy nhưng không thể một sớm một chiều là có thể quên nó ngay được, và ngay lúc này hắn quay xe đi thẳng ra phía đường cái.....nhìn thấy nó cười nói ngồi trên xe của Dương thì hắn thực sự bàng hoàng.....quả thật hắn chẳng là gì đối với nó.....nó thậm chí còn không áy náy về những gì đã nói với hắn kia mà!!!!!!!!.....có phải hắn đã làm khi yêu nó không????? Chẳng lẽ những gì Tuấn nói là đúng, không ai có thể thay đổi được con người của Hades ư?????.....nhưng hy vọng cuối cùng của hắn dường như đã bị dập tắt.....

.....

“chị Ngọc!!!!!!!!!!”_ hắn gọi cho chị gái mình: “em muốn nói chuyện với chị!!!!!!!!!!”

<“đang ở đâu chị sẽ tới ngay!!!!!!!!!!”>_ Ngọc nhanh chóng trả lời.....

“bờ biển Hải Phòng nơi ngày trước chị em mình hay tới!!!!!!!!!!”_ hắn nói với giọng như thiếu hơi.....cứ thều thào mãi mới nói ra được hết một câu.....

<“đợi một lát!!!!!!!!!!”>

Thấy kiểu ăn nói của hắn mà Ngọc phát sốt lên.....phóng xe một mạch từ biệt thự của tập đoàn Ngô Khương tới thẳng bờ biển phía tây của thành phố Hải Phòng, nơi mà ngày trước gia đình cô hay tới.....căn biệt thự màu tím được hắn dựng lên để cả nhà cùng tới nghỉ mát.....

Chỉ 15’ sau là Ngọc đã có mặt ở biệt thự.....cảnh cô nhìn thấy là hắn đang ngồi ở ghế sofa và đang cắm đầu vào uống rượu, loại Whisky pha với Vodka.....Ngọc vội vàng lao tới giật lấy chai rượu từ tay hắn và quát:

“gọi chị tới mà mày uống thế này hả???????”

“chị đến rồi à???????” _ hấn vẫn tỉnh táo nhìn chị hấn cười nói: “mới chai thứ hai thôi mà!!!! chưa say đâu!!!!!!”

“có chuyện gì thì nói đi!!!!!!” _ Ngọc gạt hết đồng rượu hấn đã chuẩn bị sẵn xuống đất và nói: “cấm không uống rượu!!!!!!”

“em phải uống thì mới kể được!!!!!!” _ hấn với người giắt lấy chai rượu đang uống dở và nói tiếp: “nếu không uống em sợ mình sẽ phát điên mất!!!!!!”

Ngọc tròn mắt lên nhìn hấn. ....điều gì khiến em trai cô trở nên như thế này chứ?????? Hai năm trước hấn đã bị ép phải tham gia cuộc đào tạo những người thừa kế, nhưng những khó khăn đó còn chẳng lung lay được hấn. .... một con người suất sắc không một tỳ vết như hấn mà cũng có lúc thế này sao??????

“một chai thôi!!!!!!” _ Ngọc đành chấp nhận. ....

“.....” _ hấn cười một cái rồi nói: “đúng là chị của em!!!!!!”

Rồi hấn tu một hơi. ....Ngọc ngồi chờ đợi, cô biết lúc này không thể ép buộc hấn bất cứ một cái gì cả. ....uống gần hết nửa chai hấn mới thôi. ....đặt chai rượu xuống bàn hấn nhìn Ngọc và hỏi:

“chị từng hỏi em rằng em biết những gì về Hương phải không????? Hôm nay em sẽ nói hết với chị. ....chỉ có chị mới được biết thôi. ....đừng nói cho bất cứ ai. ....chị hứa nhé!!!!!!”

“được chị hứa!!!!!!” _ Ngọc gật đầu nói: “mày kể đi!!!!!!”

Rồi hấn bắt đầu kể cho Ngọc nghe toàn bộ những gì hấn biết. ....những gì hấn tìm được và lý do tại sao hấn yêu nó đến như vậy. ....nhiều lúc cảm xúc lên cao khiến hấn không thể kiềm chế được gần như điên lên. ....thật sự lúc ấy rượu là thuốc chữa hữu hiệu nhất có thể khiến hấn bình tâm. ....Ngọc ngồi nghe một cách chăm chú, cô không thể ngờ rằng những gì được kể lại vô cùng đau đớn. ....cô hiểu được tại sao hấn khi từ Mỹ trở về đã thay đổi hoàn toàn, hiểu tình cảm của hấn dành cho nó, và cô cũng đã lờ mờ hiểu được một phần ý định của nó sau này. ....

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Ngọc nhận thấy mình không thể không nhúng tay vào. ....cô không những muốn giúp em trai mình có được hạnh phúc mà còn muốn giúp đỡ nó tránh không đi vào con đường lầm lỗi. ....nhưng muốn giúp thì cô phải nhờ tới một người, một người từng trải qua hoàn cảnh giống nó, một người có ý chí kiên định vô cùng. ....

Hấn vẫn tiếp tục uống rượu. ....Ngọc lắc đầu giắt lấy chai rượu trên tay hấn và nói:

“mày định cứ uống rượu như thế này à???????”

“chứ em biết làm sao giờ???????” _ hấn ngược mắt lên nhìn chị mình khổ sở nói: “cô ấy đã nói đến thế thì em phải làm sao???????”

“nếu chị nói cô bé đó cũng thích mày thì mày có tin không???????” _ Ngọc cầm chai rượu lắc qua lắc lại nhìn hấn hỏi. ....

“không có chuyện đó đâu!!!!!!” _ hấn bật cười chua chát nói: “đối với cô ấy em như một thằng ngốc!!!!!! làm gì có chuyện đó!!!!!!”

“chị hỏi mày có tin không???????” _ Ngọc mỉm cười nhìn hấn hỏi: “trả lời một câu thôi!!!!!!”

“.....” _ hấn tròn mắt nhìn Ngọc. ....điều cười nửa miệng vừa rồi lâu lắm rồi hấn mới thấy. ....vậy lời chị hấn vừa nói không lẽ là thật????? ..... rồi hấn gật đầu nói: “nếu chị đã nói thế thì em tin!!!!!!”

.....Choang. ....

“tốt!!!!!!” _ Ngọc ném chai rượu xuống đất rồi há mắt nhìn hấn nói: “từ giờ chị sẽ giúp mày!!!!!! Mày phải làm theo tất cả những gì chị nói!!!!!! Có như thế thì mới giúp được mày và con bé!!!!!!”

“.....” _ hấn không hiểu gì chỉ biết gật đầu. ....chị hấn đã nói thì hấn cảm có làm trái được. ....

.....

Ngồi trên xe của Dương, nó nhìn về phía hai bên đường, hàng cây cứ thế thi nhau chạy về phía sau. ....đôi mắt nó giờ trông xa xăm hơn bao giờ hết. ....

“em thấy áy náy à???????” _ Dương lên tiếng hỏi nó. ....

“hà?????” _ nó giật mình quay nhìn Dương hỏi lại: “anh nói gì?????”

“đầu óc để trên mây!!!!!!” _ Dương than: “giờ anh thấy giống em ngày trước rồi đấy!!!!!! suốt ngày mơ mộng!!!!!!”

“anh nói linh tinh gì thế?????” _ nó nhún mày nhìn Dương nói. ....

“anh hỏi thật em nhé!!!!!!!!”_ Dương dừng xe lại bên đường, ngay cạnh dòng sông.....anh nhìn nó hỏi: “em thích tên nhóc đó phải không?????”

“anh điên rồi hả?????”_ nó gắt lên: “sao nói toàn chuyện linh tinh thế?????”

“em không qua được mắt anh đâu!!!!!!!!”_ Dương nghiêm túc nói: “vớ vẩn cách là một người anh trai nên anh mới hỏi em thế!!!!!!!!”

“anh đừng nói nữa!!!!!!!!”_ nó quay mặt ra chỗ khác.....

“đừng trốn tránh tình cảm của mình!!!!!!!!”_ Dương vớ tay xoay đầu nó về phía mình và nói: “chẳng ai bắt ép em không được yêu cả!!!! thành thật với bản thân đi cún bông!!!!!!!!”

“đừng gọi em bằng cái tên đó!!!! Không hợp đâu!!!!!!!!”_ nó gạt tay Dương ra và nói tiếp: “vớ lại em hoàn toàn không quan tâm tới chuyện tình cảm nữa!!!!!!!! em chán ngán thứ tình yêu giả dối đó rồi!!!!!!!!”

“vì thằng Chiến nên em mới thế phải không?????”_ Dương nhún mày nhìn nó nói: “vì nó làm cho em bị tổn thương nên em mới không chấp nhận tình cảm của tên nhóc đó phải không?????”

“anh thôi đi!!!!!!!!”_ nó gắt lên: “hôm nay là ngày gì thế không biết!!!!!!!! hết tên điên đó rồi lại đến anh!!!! Chắc em phát điên mất thôi!!!!!!!!”

“được rồi!!!! anh không nói nữa!!!!!!!!”_ Dương thấy nó nổi điên nên thôi không nói nữa.....nói nữa thì anh không biết nó sẽ làm gì anh và chiếc xe cụng của anh.....

Dương nhún ga cho xe tiếp tục đi.....nó cũng chẳng thèm nói gì.....cả hai cứ thế yên lặng.....vào tới thành phố Dương mới lên tiếng hỏi nó:

“đưa em về nhà hay về nhà hàng?????”

“về nhà!!!!!!!!”_ nó trả lời nhưng vẫn không nhìn Dương: “em muốn xem thái độ của ba mẹ con họ ra sao!!!!!!!!”

“em tính ở lại đó à?????”_ Dương hỏi tiếp.....

“để xem thế nào đã!!!!!!!!”_ nó nhún vai nói: “nếu thích hợp thì em sẽ ở lại đó!!!! Còn không thì đến sinh nhật rồi tính tiếp!!!!!!!!”

“tùy em thôi!!!!!!!!”_ Dương cũng nhún vai không nói gì nữa.....

Chiếc xe đỗ chúi dưng trước cửa nhà nó.....nó cầm cặp bước xuống quay nhìn Dương và nói:

“từ giờ không được nhắc tới những chuyện tương tự như vừa nãy!!!! Em không thích đâu!!!!!!!!”

Nói rồi nó đi thẳng vào nhà, Dương ngồi trong xe mà thờ dài.....vì nó bị tổn thương nên giờ không dám đối diện với cái gọi là tình cảm nữa.....chỉ vì nhỏ Trần kia mà nó thành ra thế này.....tất cả cũng tại ba mẹ con nhà kia.....anh sẽ không tha cho họ.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Vừa bước vào cửa nó gặp ngay ánh mắt vô cùng khó chịu từ hai mẹ con bà Thuyên.....nhỏ Trần thì khó chịu sẵn rồi còn bà mẹ kế của nó thì tại sao nhỉ?????

“chà!!!!!!!!”_ nó cười khềnh khoác cặp lên vai nói: “tự dưng con này lại được chào đón nồng nhiệt khi về nhà thế này!!!! Thật đáng ngạc nhiên làm sao!!!!!!!!”

“câm cái mồm lại!!!!!!!!”_ bà Thuyên chỉ thẳng vào mặt nó gằn lên: “mày phải biết thân biết phận của mày trong cái nhà này chứ!!!!!!!!”

“nực cười chưa kia!!!!!!!!”_ nó cời giấy ra và bước vào nhà nói thẳng vào mặt bà Thuyên: “tôi là tiểu công chúa của chủ tịch tập đoàn Dương Khang cơ mà!!!! đồng thời cũng là người thừa kế cái gia sản này!!!!!!!! thân phận khác hẳn với ba mẹ con bà đấy!!!! đồ hám tiền!!!!!!!!”

“mày.....”_ bà Thuyên định tát cho nó một cái thì.....

.....BÓP.....

Nó lĩnh cái tát từ nhỏ Trần.....khá bất ngờ vì nó không đề phòng với nhỏ.....và nhỏ Trần cũng hét vào mặt nó.....

“mày không được nói với mẹ như vậy!!!!!!!!”

.....TẾT.....Á.....

Nó tát lại nhỏ Trần một cái khiến cho con nhỏ mắt thẳng bằng ngã xuống đất.....nó tát thực sự rất đau, năm ngón tay hằn đỏ trên má của nhỏ.....

“mẹ của mày chứ không phải mẹ tao!!!!!!!!”_ nó cười khinh một cái rồi nói: “tao chưa bao giờ chấp nhận bà ta là mẹ!!!!!!!!”

Rồi nó liếc nhìn bà Thuý đang nhìn nó với vẻ bàng hoàng.....gửi lại cho hai mẹ con nhỏ Trần một cái nhìn đầy khinh thường rồi nó đi thẳng lên trên phòng.....nó không thèm tranh giành gì với nhỏ Trần cả, cho phép nhỏ ở trong căn phòng cũ, phòng gác mái đã trở thành một nơi riêng tư của nó mà không ai dám bég mắg lên.....

Vút phích cái ba lô lên bàn nó ngắ người xuống chiếc giườg êm ấm.....lưng nó mồi như cả ra, rõ ràng hôm nay chẳng làm gì nhưng nó vẫn thấy mệt.....đầu đầu như búa bổ.....đồng hồ đã điểm 2h chiều, nó vẫn chưa ấg gì cả, bảo sao bụng rồg tuếch.....hôm nay nó không muốn tới nhà hàng chút nào, tới nó sẽ lại gặp anh chàng tóc nâu, cái này hiển nhiên rồi, anh ta nói với nó rằng ngày nào cũng sẽ tới cho đến khi trở về nước mà.....nhưng nếu gặp tóc nâu thì chắc sẽ gặp cả Pos nữa, mong rằng anh ta không nói gì với tóc nâu, nó không muốn mất đi một người anh thú vị như tóc nâu.....nhưng tóc nâu chỉ là một phần, nó sợ thân phận thật đã lộ thì những kẻ thù của Hell sẽ không bỏ qua cơ hội trả thù nó đâu.....Hades làm ở Bar của Cherry????? Một nơi vô cùng thú vị để đập phá!!!!!!!!

“sao chúng biết được mình là Hades cơ chứ?????”_ nó gác tay lên trán suy nghĩ.....

Rồi nó sực nhớ ra.....khi nó chỉnh nhạc giúp các DJ trong Bar nó thường ấg mặc khác.....giống với Hades.....nhưng chiếc kính to choàng gắg hết khuôn mặt rồi cơ mà????? cả chiếc mũ phớt vành rộng sụp xuống nữa!!!!!!!! chẳng lẽ bọn chúng vẫn nhận ra ư????? .....không thể nào.....hay những lúc nó đi với Hội Hell từ nhà hàng????? .....không có khả năng.....trước khi thay đổi nó đã quan sát kỹ không có ai theo đuôi rồi cơ mà!!!!!!!! .....vậy thì tại sao nhỉ????? .....chỉ có Ze và Hera biết thân phận thật của nó.....hai người này thì chắc chắn sẽ không bao giờ phản nó.....vậy nghĩa là có ai đó cũng biết được thân phận của nó và không nói ra.....có thể lắm, khả năng này rất có thể xảy ra!!!!!!!!

“nhưng là ai mới được!!!!!!!!”_ nó nhắm mắt cố gắg suy nghĩ.....

Đột nhiên nó bật dậy.....hình như nó vừa nhớ ra cái gì đó.....với lấy cái điện thoại ở trong cặp nó gọi cho Kry.....

<“a lô Hades?????”>

“bắt con nhóc tên Nhung về đây!!!!!!!!”_ nó nói với giọng lạnh băng: “tao cần một số thông tin về đứa đã đánh nó!!!!!!!!”

<“mày trực tiếp tra vấn hả?????”>

“không!!!!!!!!”_ nó lắg đầu nói: “mày cùng Ath, Joe và Sag!!!!!! Tao cần biết đứa đánh nó là ai!!!!!!!!”

<“được rồi!!!!!! nhưng sao lần này mày lại bảo tao????? Bình thường những chuyện này là thằng Pos làm cơ mà!!!!!!!!”>

“nó là con gái!!!!!! Tao không muốn có bất cứ tổn thương nào tới con nhỏ đó!!!!!!!!”_ nó bình thản nói: “vói lại có thể nó cũng là nạn nhân mà thôi!!!!!!”

<“hiểu rồi!!!! Tao làm ngay đây!!!!!!”>

Rồi nó cúp máy.....nó cần phải biết được người đánh nhỏ Nhung là ai, nếu không nhầm thì chắc chắn người đó biết thân phận thật của nó.....thậm chí còn biết rất rõ là đắg khác.....

.....

Hải Phòng, lúc 4h chiều.....

“em chào chị!!!!!!!!”

Một cô nhóc từ đầu chạy tới bắt chuyện với Nhung, cô bé đang ngồi uống nước ở một quán nước nhỏ gắg trường học.....

“em là ai?????”_ Nhung nghiêng đầu nhìn cô nhóc hỏi.....cô bé khá ấg tượng vì cô nhóc này ấg mặc giống con trai lắm, rất cá tính và vô cùng dễ thương.....

“mọi người gọi em là Ath!!!!!!”_ cô nhóc Ath cười tươi trả lời Nhung: “và em có chuyện muốn hỏi chị ạ!!!!!!!!”

“Ath ư?????”_ Nhung nhíu mày suy nghĩ.....cái biệt danh lạ thật.....

“là Athena trong thần thoại Hy Lạp!!!!!!”_ Ath đặt tờ hai trăm xuống bàn rồi nói: “và chúng em muốn hỏi chị một số chuyện!!!!!! mong chị đừng từ chối!!!!!!!!”

Nhung xanh mặt.....không phải cô nhóc Ath này là người của Hell đó chứ????? .....nhưng tại sao lại tìm cô????? Cô còn chưa dám đặt chân đến

đất Hà Nội cơ mà????? .....

Nhưng không để Nhung phản ứng gì, Ath đã dùng tay kéo mạnh cô bé đứng dậy.....ánh mắt của Ath mang một sự đe dọa khiến cho Nhung không thể kêu lên tiếng nào.....bước ra khỏi quán và theo lực kéo của Ath đi về phía một ngôi nhà.....bàn tay Nhung run lên từng đợt vì sợ hãi.....Ath hiểu ngay liền quay lại mỉm cười với Nhung và nói:

“chị yên tâm!!!!!! Hades dặn là không được làm tổn hại gì đến chị nên tụi này sẽ không làm gì đâu!!!!!! Chỉ hỏi một số câu hỏi thôi!!!!!!

Nghe thấy nhắc tới Hades là Nhung giật bắn, mồ hôi lạnh lã dài trên khuôn mặt đang sợ hãi của cô.....hình ảnh người con gái lạnh lùng đứng nhìn cô bị rạch mặt khiến cô không thể nào quên được, nụ cười lạnh lùng đến đáng sợ ấy thật sự là một nỗi ám ảnh kinh hoàng đối với cô.....

Tối trước cửa căn nhà màu nâu lạnh lùng ấy, Ath gõ cửa hai cái.....cánh cửa bật mở, một người con trai rất tuấn tú đang đứng ở ngưỡng cửa ấy nhìn Ath rồi nhìn Nhung, cái nhìn rất thân thiện.....

“anh là Joe!!!!!!”_ Joe cười nhìn Nhung nói: “rất chào đón em tới trụ sở của Hell tại Hải Phòng!!!!!!”

Nhung giật mình, người con trai này cũng thuộc Hell??????? Một người đẹp như vậy mà lại là thành viên của hội Hell tàn bạo ư????? .....mà cũng phải thôi, Hades đẹp đến thế cơ mà, hiển nhiên những dirty cũng phải đẹp không kém gì cô ta rồi!!!!!!.....có sự tiếc nuối ở trong đôi mắt của Nhung.....

“vào thôi chị!!!!!!”_ Ath kéo tay Nhung vào và nói: “còn hai người nữa cũng muốn gặp chị đây!!!!!!”

Hai người nữa????? còn sao????? .....Nhung sợ hãi.....chẳng phải chỉ hỏi thôi ư????? Sao lại tới tận bốn con người chứ????? Toàn là những người lãnh đạo của Hell!!!!!!

Hai người con gái đang ngồi hút thuốc ở ghế sofa chờ đợi, Nhung càng ngạc nhiên hơn, họ đẹp đến thế sao??????? hai người ấy mang một nét gì đó thực sự quý phái, nhìn đâu cũng không thể nói rằng họ là người của Hell được.....thật sự kì lạ.....

“em ngồi xuống đi!!!!!!”_ Kry chỉ vào ghế trước mặt mình nói với Nhung: “chị là Kry!!!!!!”

“còn chị là Sag!!!!!!”_ Sag mỉm cười lên tiếng.....cô đã dập đầu thuốc đang hút dở: “có một vài chuyện muốn hỏi em!!!!!!”

Ath đặt Nhung ngồi xuống vì cô vẫn ở trong trạng thái rất sợ hãi.....cô nhóc cũng hiểu một phần tại sao Nhung sợ như vậy, hai vết sẹo trên khuôn mặt xinh đẹp kia thực sự không thường đâu.....

Rồi Ath và Joe cũng ngồi xuống ở hai chiếc ghế đơn đối diện nhau đặt bên cạnh chiếc ghế mà Nhung đang ngồi.....Joe lên tiếng trước:

“em có muốn uống gì không?????”

“dạ không!!!!!!”_ Nhung rụt rè lắc đầu.....

“bọn chị sẽ không làm gì em đâu!!!!!! Đừng sợ như vậy!!!!!!”_ Kry cười nói: “Hades đã dặn là chỉ hỏi!!!!!!”

“cô.....cô ta.....còn.....còn muốn gì ở em nữa?????”_ Nhung run rẩy hỏi.....

“hôm nay chúng ta sẽ nói rõ ràng chuyện này!!!!!!”_ Sag lên tiếng nói với Joe: “cậu mang cho cô bé cốc nước dâu cam tôi pha sẵn trong tủ lạnh!!!!!! Đồ ngọt có thể giúp cô bé bớt sợ!!!!!!”

“ok!!!!!!”_ Joe nháy mắt một cái rồi đi luôn.....

Nhung cảm thấy không khí trong căn nhà này hoàn toàn không u ám gì cả, có thật bốn con người này đều là những người lãnh đạo của Hell hay không đây??????? Họ thật sự thân thiện vô cùng, cả bốn người đều có sẵn nụ cười ở trên môi.....sự đáng sợ mà cô nghe được từ những người bạn hoàn toàn không tồn tại ở đây.....

“bọn em quá thân thiện nên chị thấy lạ phải không?????”_ Ath ngó nhìn Nhung tò mò hỏi.....

“à ừ!!!!!!”_ Nhung hơi giật mình.....cứ như Ath đọc được suy nghĩ của cô vậy.....

“lạ cũng phải thôi!!!!!!”_ Joe đã đi ra với cốc nước hoa quả trên tay.....anh đặt xuống trước mặt Nhung và nói: “ai cũng nói là Hell tàn bạo mà!!!!!! làm sao mà nghĩ chúng ta lại thân thiện được cơ chứ!!!!!!”

“em.....em không có ý đó!!!!!!”_ Nhung vội vàng lắc đầu nói.....

“không sao!!!!!!”_ Kry nói: “mỗi người một cách nghĩ!!!!!! Bọn chị không bận tâm tới họ nghĩ gì về mình, chỉ cần thấy mình thoải mái thì sao cũng được!!!!!!”

“chắc!!!!!!”_ Joe lắc đầu nhìn Kry tặc lưỡi nói: “đừng có nói câu nói của Hades chứ!!!!!!”

“sao đâu!!!!!!”_ Sag thêm vào: “đúng như vậy mà!!!!!!”

“vào đề chính đi mấy anh chị!!!!!!” _ Ath lên tiếng nói: “tôi em còn có chuyện phải đi à nha!!!!!!”

“được rồi!!!!!!” _ Kry liếc Ath một cái nói: “em như bà cụ ấy!!!!!!”

Nhưng ngồi nhìn lại càng lạ hơn, bốn người này cứ như anh chị em với nhau vậy. ....nói chuyện thật sự rất thoải mái không chút gì giả dối cả. ....

“em tên Trần Tuyết Nhung phải không?????” _ Sag nhìn vào tập hồ sơ và hỏi Nhung. ....

“vâng!!!!!!” _ Nhung gật đầu trả lời rất nhanh. ....

“hôm nay gặp em bọn chị muốn hỏi về hai vết sẹo trên mặt kia!!!!!!” _ Kry nghiêm túc nhìn Nhung nói: “chị muốn biết ai đã làm chuyện này!!!!!!”

“sao cơ?????” _ Nhung tròn mắt lên nhìn Kry. ....giọng nói của cô nghẹn lại: “chẳng phải chính Hades đã làm em ra thế này ư????? Các chị còn muốn hỏi gì nữa?????”

“chính vì muốn biết có phải thực sự Hades làm hay không nên bọn anh mới có mặt ở đây!!!!!!” _ Joe hai tay đan vào nhau nhìn Nhung nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “những chuyện để lại hậu quả nặng như thế này không phải ai nó cùng làm!!!!!!”

“cái gì?????” _ Nhung nhú mồm nói một cách đầy kích động: “không phải cô ta thì là ai chứ????? Nhìn em bị rạch mặt một cách đau đớn mà nhoen miệng cười!!!!!! còn sai lũ chúng nó đổ nước muối vào vết thương trên mặt em khiến cho nó không thể hồi phục được!!!!!! như vậy không phải là Hades thì còn là ai????? Ai có thể nhẫn tâm tới mức ấy nữa ngoài cô ta ra chứ?????”

Yên lặng một lúc lâu, lúc này Nhung đã bình tĩnh hơn, dường như những gì đã xảy ra với cô là một cú shock rất lớn. ....

“Hades cũng có mặt lúc đó sao?????” _ Ath nhú mồm nhìn Nhung hỏi tiếp. ....

“có!!!!!!” _ Nhung nói: “cô ta đứng đó nhìn chị với ánh mắt lạnh lùng vô cảm, điệu cười thì như khinh bỉ người khác!!!!!!”

“chị muốn hỏi một điều!!!!!!” _ Kry nhẹ nhàng nhìn Nhung hỏi: “em có từng đắc tội gì với thành viên của Hell không????? Ví dụ như sỉ nhục hay đánh cho họ phải nhập viện chẳng hạn!!!!!!”

“sao em lại làm những chuyện tàn nhẫn vậy chứ!!!!!!” _ Nhung gắt lên: “con người chứ có phải con vật đâu mà đối xử với nhau như thế!!!!!! thân thể là của cha mẹ ban cho ta cơ mà!!!!!!”

“chị hiểu rồi!!!!!!” _ Sag châm điếu thuốc và nói: “đây là lý do tại sao Hades nói em chỉ là nạn nhân!!!!!!”

“em quá lương thiện!!!!!!” _ Joe nói: “có lẽ Hades đã gặp em và biết được điều này!!!!!!”

“đã gặp em?????” _ Nhung nhú mồm chẳng hiểu gì. ....

“được rồi!!!!!!” _ Sag nói tiếp: “nghe nói em với Nguyễn Bảo Nam là anh em kết nghĩa?????”

“ơ?????” _ Nhung giật mình hỏi lại: “anh Nam thì liên quan gì ở đây ạ?????”

“có lẽ anh ta không nói với em chuyện này đâu!!!!!!” _ Joe cười khềnh nói: “nhưng anh ta khiến cho Hades gần chết bằng một vụ đánh hội đồng toàn dao với kiếm đấy!!!!!!”

“.....” _ Nhung bàng hoàng. ....không phải là Nam trả thù cho cô đấy chứ????? Chẳng phải anh Minh đã nói rằng sẽ lo việc này rồi ư????? Tại sao anh ấy lại làm vậy????? dù chưa gặp mặt nhưng anh ấy cũng phải tin tưởng vào khả năng của anh Minh, anh trai của cô chứ!!!!!!

“cũng chính vì vụ này mà bọn chị mới biết đến sự tồn tại của em!!!!!!” _ Kry tiếp tục nói: “và biết được Hades có một kẻ thù lớn, lớn đến mức muốn lấy mạng của nó!!!!!!”

“chị có thể kể lại những gì đã xảy ra ngày hôm đó không?????” _ Ath nhìn Nhung và nói: “chúng em thực sự cần biết người đã mạo danh Hades là ai!!!!!!”

“mạo danh?????” _ Nhung hỏi lại: “chẳng lẽ còn có người khác tàn nhẫn như Hades nữa ư?????”

“không ít đâu cô bé!!!!!!” _ Joe bật cười vì câu hỏi ngây thơ của Nhung: “Hades chỉ là một trong hàng ngàn người mà thôi!!!!!!”

“đừng dọa cô bé thế Joe!!!!!!” _ Kry nhú mồm với người đập cho Joe một cái và nói: “mày muốn bị Hades dần cho một trận không?????”

“được rồi!!!!!!” _ Joe lè lưỡi nói: “làm gì mà dữ thế!!!!!!”

“nghiêm túc đi Joe!!!!!!” _ Sag nhìn Joe đầy đe dọa: “tao không muốn đe dọa đâu nhưng vụ này cả Ze lẫn Hera cũng muốn biết kết quả đấy!!!!!! không phải tự nhiên hai người đó lại thế đâu!!!!!!”

“tao biết rồi!!!!!!”_Joe thoáng chút lo lắng cũng gật đầu nghiêm túc.....

Nhưng thực sự không muốn kể về chuyện ngày hôm đó chút nào, cô muốn quên đi còn chẳng được giờ lại bắt phải nhớ lại.....quả thực với Nhung điều này là một cực hình.....nhưng rồi cô cũng phải kể, trước sức ép của bốn người thì cô không thể làm khác được.....

Chiều tối, Nhung được Ath đưa về tới tận nhà, họ giữ đúng lời nói của mình, chỉ hỏi chứ không làm gì cô cả.....điều này thật đáng ngạc nhiên.....quả thật giang hồ còn có quá nhiều điều khó hiểu đối với những người lương thiện như Nhung.....

Ath quay lại căn nhà màu nâu, ba người đang ngồi suy nghĩ khuôn mặt vô cùng khó chịu, cũng phải thôi, người con gái đó ra tay thật độc ác.....Ath không bao giờ nghĩ rằng có một người lại tàn nhẫn đến như vậy, chỉ vì căm thù Hades mà lôi một cô gái vô tội vào cuộc.....có lẽ vì mối liên quan của Nhung với người có tên là Nguyễn Bảo Nam chăng???????

“ba người tính thế nào đây?????”_Ath ngồi xuống và nói: “Kry!!!!!! Chị biết người đó phải không???????”

“đúng!!!!!!!!”_Kry gật đầu nói: “con nhóc đó là đàn em của chị!!!!!!!!”

“vậy đây!!!!!!!!”_Joe tắc lưỡi nói: “cuối cùng vẫn là người của Hell gây chuyện!!!!!!”

“tao thì đây Kry!!!!!!!!”_Sag lắc đầu nhìn Kry nói: “con nhóc đó không sống được đâu!!!!!! Dám cả gan làm cái truyện động trời thế này.....”

“ba đứa mày khoan hãy nói với Hades!!!!!!!!”_Kry nói, khuôn mặt chút lo lắng kèm theo căm phẫn: “tao phải hỏi con nhóc đó cho ra lẽ mới thôi!!!!!!!!”

“mày chỉ có nhiều nhất là một tuần thôi!!!!!!!!”_Sag nói tiếp: “chúng ta không tìm ra được thì Hades sẽ đích thân đi tìm hiểu đây!!!!!! tao không tưởng tượng được lúc đó nó sẽ thế nào đâu!!!!!! Mà mày biết rồi đây.....với nó không quá hai ngày là làm sáng tỏ mọi chuyện!!!!!!!!!!”

“tao hiểu!!!!!!!!”_Kry đứng dậy nói: “đích thân tao sẽ lôi cổ con nhóc đó tới gặp Hades!!!!!!!!!! Đây là trách nhiệm của tao khi không dạy dỗ được đàn em!!!!!!!!”

“tùy mày!!!!!!!!”_Joe nhún vai nói.....

“em không ý kiến!!!!!!!!”_Ath lắc đầu.....

“sao cũng được!!!!!!!!”_Sag cũng lắc đầu nói: “giờ thì về thôi!!!!!!!!”

Cả bốn người cuối cùng cũng rời khỏi căn nhà.....và thân phận người đánh Nhung vẫn không được tiết lộ.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

6h sáng.....chiếc đồng hồ reo vang.....

“thoải mái thật!!!!!!!!”

Nó vươn vai ngáp một cái rồi dài.....lần đầu tiên trong 7 năm qua nó được ngủ một giấc thật sự dài.....hôm qua nó quyết định không tới nhà hàng.....nó không muốn gặp bất kì ai cũng không muốn nói chuyện với ai.....

Vào làm VSCN xong cũng là lúc ba mẹ con đi ghé nó dậy, cười khềnh một cái nó vác ba lô xuống nhà.....nếu như mọi khi thì điểm tâm sáng đã được nó chuẩn bị sẵn sàng trên bàn rồi, nhưng giờ thì khác hẳn, nó sẽ chẳng làm gì nữa, nếu muốn ăn sáng thì họ một là tự dậy nấu, hai là thuê người làm việc đó.....nó sẽ sống đúng với nó trước đây, sống với tư cách đại tiểu thư của Dương Khang...

Bước xuống nhà nó gặp ngay những ánh mắt khó chịu từ ba mẹ con họ.....điều làm nó ngạc nhiên chính là ánh mắt của Chi, dường như nó nhận thấy có một cái gì đó trong ánh mắt ấy.....sự khó chịu và ghen tuông!!!!!!.....nó không hiểu lắm.....

“tôi đi học trước đây!!!!!!!!!!”

Nói rồi nó để lại một nụ cười bí ẩn và bước ra ngoài.....Dương đã đứng đợi sẵn ở cổng.....từ bây giờ Dương sẽ đưa đón nó hàng ngày tới trường.....tuy phải bỏ thói quen đi xe đạp vào sáng sớm nhưng phải thế này thì nó mới làm cho những người ở trong nhà kia tức giận được.....một cách trên người được đây chứ?????????

“đi ăn sáng đã!!!!!!!!!!”_Dương cười nói: “anh đói quá!!!!!!!!!!”

“làm như hôm qua anh không ăn ấy!!!!!!” _ nó mở cửa xe và ngồi vào ghế cần nhả: “mới sáng sớm đã kêu đói rồi!!!!!!”

“thì đúng thế mà!!!!!!” _ Dương nghe răng ra cười nói: “tối qua anh có ăn gì đâu!!!! Ngủ một mạch tới sáng luôn!!!!!!”

“em ăn bánh ngọt!!!!!!” _ nó nói rồi nhìn Dương nhắc nhở: “mà anh ít cười thôi!!!! Như thế không tốt đâu!!!!!!”

“chỉ với một vài người thì anh mới thế thôi!!!!!!” _ Dương nháy mắt với nó một cái và nói: “ở công ty người ta nói anh là tăng băng di động đấy!!!!!!”

“thế cũng không tốt!!!!!!” _ nó lắc đầu nói: “anh phải bình thường vào!!!! Lạnh những lúc cần lạnh và thân thiện những lúc cần thân thiện!!!! đừng để em phải dạy những điều này chứ!!!!!!”

“ok!!!!!!”

Dương nhấn ga cho xe phóng vút đi.....một ánh mắt vô cùng khó chịu chiếu thẳng vào chiếc xe màu đỏ chói đó.....đôi bàn tay người đó nắm chặt một cách đầy tức giận.....

“dừng lại!!!!!!” _ nó kéo tay của Dương kêu.....

.....KÍT.....

Nó hí hửng đi vào cửa hàng Sweet cake để mua bánh, loại bánh nó ưa thích.....Dương không biết nó thích mua bánh ở cửa hàng này nhưng sở thích ăn bánh ngọt của nó thì anh không lạ gì.....cầm chiếc bánh trở lại xe, nó chia ra một chiếc bánh khác về phía Dương nói:

“của anh đây!!!! ăn đi!!!! Ngon lắm đấy!!!!!!”

“biết anh không thích đồ ngọt mà còn mua!!!!!!” _ Dương nhăn mặt nói: “anh bị đau bụng thì sao?????”

“hờ!!!!!!” _ nó ngăn người nói: “tự dưng em quên!!!!!!”

“.....” _ Dương yên lặng nhìn nó.....nó hơi là lạ, tự dưng nhìn cái bánh mua cho anh mà ngăn ra.....có vẻ cái bánh này có liên quan tới tên nhóc đó rồi.....nhưng anh không dám nhắc tới, hôm qua nó đã rào trước rồi, anh không muốn mới sáng sớm đã chọc nó nổi điên.....phiền lắm.....

Nó ngồi ngăn ra nhìn cái bánh.....từ bao giờ nó đã có thói quen này nhỉ?????.....phải rồi, là hấn, từ lúc hấn chờ nó ở đây để đi học cùng thì nó đã tự mua hai cái bánh một cho nó một cho hấn.....

“cho cậu!!!!!!” _ nó chia ra trước mặt hấn một cái bánh nói với giọng thờ ơ.....

Nó nhớ lúc ấy hấn có vẻ ngạc nhiên lắm.....còn chỉ vào mình và hỏi lại nữa chứ.....

“cho tớ thật hả?????” _ hấn tròn mắt nhìn nó.....

“có cảm không?????” _ nó nhú mày nhìn hấn hỏi: “không là tôi ăn luôn đấy!!!!!!”

“có ai bảo không đâu!!!!!!” _ hấn vội vàng cầm lấy chiếc bánh nó đưa.....nụ cười vô cùng tươi tắn xuất hiện trên khuôn mặt hấn.....có vẻ là hấn rất vui.....

Nó thờ dãi chán nản, tự dưng lại nhớ tới hấn.....cũng đúng thôi, suốt tháng nay hấn cứ kè kè theo nó, không ẩn trọng mới lạ.....

“lát em mang cho chị Nhi vậy!!!!!!”

“thế cũng được!!!!!!” _ Dương gật đầu nói: “mà hôm qua em nhờ Kry đi điều tra cô bé kia à????????”

“uhm!!!!!!” _ nó gật đầu nói: “nhưng họ không tìm ra được gì cả!!!! biết vậy nhờ Pos còn hơn!!!!!!”

“nhờ nó là nó đánh cho con bé thừa sống thiếu chết đấy!!!!!!” _ Dương nói.....

“vậy mới nói!!!!!!” _ nó thờ dãi nói: “anh ấy chẳng biết nương tay với ai kể cả con gái!!!!!!”

“em thì nương lắm đấy mà nói nó!!!!!!” _ Dương chọc vào.....

“anh muốn chết à mà nói như vậy?????” _ nó nhú mày nhìn Dương nói: “mới sáng sớm đừng có chọc tức em!!!!!!”

“rồi rồi!!!!!!” _ Dương chào thua.....nghe thế là biết nó sắp nổi điên rồi.....

Đỗ xích xe trước cổng trường, nó mở cửa bước xuống và nói với Dương:

“hôm nay không cần đón đâu!!!! Em có hẹn rồi!!!!!!”

“ai thế?????” _ Dương tò mò hỏi. ....

“anh nhiều chuyện thật!!!!!!” _ nó nhú mày nhìn Dương nói: “lo chuyện của anh với chị Nhi đi!!!!!!”

“còn lâu còn dài mà!!!!!!” _ Dương cười nói: “anh đi nhé!!!!!!”

Chiếc xe màu đỏ chuyển bánh phóng vút đi. ....nó lắc đầu nhìn theo, Dương cũng gần 30 rồi chứ ít ỏi gì đâu, đúng thật là.....

“sao em không đi xe đạp nữa???????” _ tiếng của hấn vang lên làm nó giật mình quay lại. ....

Hấn đứng trước công tử bao giờ mà nó chẳng biết. ....nhưng kệ, nó nhún vai nói:

“không thích!!!!!!”

“cái này là của tôi!!!!!!” _ hấn tiến lại gần chỗ nó giật lấy cái bánh trên tay nó cười nói: “cảm ơn nhé!!!!!!”

“hày!!!!!!” _ nó giật mình vì thái độ của hấn chẳng khác gì mọi hôm. ....chẳng lẽ những lời nó nói hôm qua không có tác dụng sao???????

Nhưng hấn chẳng thèm để ý cầm cái bánh chạy một mạch vào trong trường. ....nó nghiêng răng nhìn hấn khó chịu, sao hấn cứ như thế chứ????? Thế này làm sao nó tập trung được!!!!!!

Và nó một lần nữa không để ý đến những ánh mắt xung quanh nó, những ánh mắt vô cùng khó chịu xen lẫn ghen tức. ....có thể nó đã gặp nhiều những ánh mắt này nên quen rồi. ....chính vì thế mà nó không lường được những nguy hiểm đến với nó ngay trong trường. ....

“em cẩn thận nhé!!!!!!” _ Nhi ngồi cạnh nó nhắc nhở. ....

“gi? ??????” _ nó nhú mày nhìn Nhi thắc mắc. ....

“sự kiện hôm qua sẽ ảnh hưởng đến em khá lớn đấy!!!!!!” _ Nhi vẫn chăm chăm vào cái laptop và nói với nó: “phải cẩn thận!!!!!!”

“.....” _ nó chợt nhớ. ....phải rồi. ....hấn nói yêu nó ngay trước nhiều người như thế cơ mà. ....

Trong lớp có nhiều cô gái nhìn nó với ánh mắt khác lạ. ....giờ nó mới nhận ra điều này. ....hấn lại là một con người nổi tiếng. ....không biết bố mẹ hấn phản ứng thế nào với tin chấn động này nhỉ??????? Bố hấn thì không sao, chỉ sợ mẹ hấn lại làm khó rồi cản đường nó thôi!!!!!!

Trống vào học, hôm nay nó không ngủ mà mắt mở thao láo nhìn ra ngoài cửa sổ. ....Nhi thấy lạ liền hỏi nó:

“sao hôm nay không ngủ???????”

“hôm qua em ngủ sớm nên giờ không thấy buồn ngủ!!!!!!” _ nó cười nhìn Nhi trả lời: “học thì lại chẳng vào!!!!!!”

“hôm qua em không đến nhà hàng phải không???????” _ Nhi hỏi tiếp. ....

“uhm!!!!!!” _ nó chống cằm nói: “có một người em không biết có nên gặp hay không nữa!!!!!!”

“anh chàng có mái tóc màu nâu giống em phải không???????” _ Nhi tiếp tục. ....

“?????????” _ nó tròn mắt quay nhìn Nhi hỏi: “sao chị biết???????”

“Pos kể cho chị nghe!!!!!!” _ Nhi vừa đánh máy vừa nói: “cậu ta hỏi có nên nói chuyện của em cho tóc nâu nghe hay không?????????”

“rồi chị nói sao?????????” _ nó hỏi với giọng hy vọng. ....

“bảo đừng nói chứ sao!!!!!!” _ Nhi nhún vai nói: “vì tên tóc nâu đó là người con trai đầu tiên có thể khiến em cười!!!!!!”

Nó mỉm cười nhìn Nhi rồi quay đi, đây chính là cách cảm ơn mà Nhi thích nhất. ....thật sự nụ cười của nó rất có giá trị với Nhi và Dương. ....

Nhưng với nó thì khác, nó cười vì Nhi đã nói sai. ....người con trai đầu tiên khiến nó cười là hấn chứ không phải tóc nâu, hấn nhiều lúc còn chọc cho nó nổi điên lên. ....thậm chí còn khiến cho nó đỏ mặt. ....thật sự hấn khiến nó thay đổi lúc nào không hay, đến khi thay đổi rồi thì nó mới nhận ra mình đã thay đổi. ....

Nói thật Nhi nhắc thì nó mới để ý, chẳng hiểu sao nó cảm thấy tóc nâu rất thân thiết, giống như một người anh trai của nó vậy. ....trước đây nó thường ước có một người anh trai lúc nào cũng cười với nó, che chở cho nó, giờ tự dưng tóc nâu xuất hiện cứ như điều ước của nó đã được thực hiện vậy. ....

Quyết định rồi, ngày hôm nay nó sẽ tới nhà hàng. ....nhưng trước khi làm điều đó thì nó phải gặp một người đã, một người đã giúp đỡ nó rất nhiều trong thời gian qua. ....đã lâu lắm rồi nó không gặp người đó, khoảng 2 năm thì phải. ....tuy nó không biết tại sao hôm nay người đó lại hẹn gặp nó nhưng không sao, đằng nào thì nó cũng đang muốn gặp. ....

Trống ra chơi.....Ngọc bước tới trước bàn của nó và nói:

“Nhì!!!!!! Tớ cần nói chuyện với cậu!!!!!!”

“hở?????”_ Nhì tròn mắt nhìn Ngọc hỏi lại: “quan trọng lắm không ạ?????”

“vô cùng quan trọng!!!!!!”_ Ngọc dí sát mặt mình vào mặt Nhì nói với giọng đe dọa.....

“lùi ra đi!!!!!!”_ Nhì nhăn nhó đẩy mặt của Ngọc ra nói: “không các em lại bảo bọn mình bệnh đấy!!!!!!”

“tớ đợi ở canteen nhé!!!!!!”_ Ngọc cười nói rồi quay đi.....

Nhì ngán ngán nhìn theo Ngọc rồi quay sang nó nói:

“em ăn một mình nhé?????”

“chị cứ đi đi!!!!!!”_ nó nhún vai nói mà mắt vẫn ghéech ra ngoài cửa sổ.....

Nhì đứng dậy bước ra khỏi lớp.....cô để ý hần và Chiến hoàn toàn không có trong lớp, nhưng cô bạn tên Hân của nó thì đôi mắt vẫn cứ quan sát nó từ đầu tới giờ.....Nhì cảm thấy yên tâm khi để nó một mình.....vì Hân có khả năng bảo vệ được nó trước những cô gái xung quanh kia.....

Nó ngồi không để ý gì đến xung quanh cả.....đôi mắt nó hướng lên bầu trời đầu mây trắng kia.....ước mơ lớn nhất của nó là được gặp mẹ nó một lần.....trong kí ức từ rất lâu của nó thường có hình ảnh của một người phụ nữ, bà ấy rất hiền nhưng nó chưa một lần nhìn rõ khuôn mặt của bà.....đêm qua tự nhiên nó lại mơ về người ấy, mẹ nó cười với nó nhưng khuôn mặt bà cứ mờ ảo không rõ ràng.....bên cạnh bà còn có một người khác nữa, một người con trai, nó cũng không thể thấy rõ người đó là ai.....cuối cùng nó tỉnh giấc với nhiều những nỗi băn khoăn trong đầu.....trước thì mơ về bố, nay thì về mẹ, còn người con trai bí ẩn kia nữa.....nó thật muốn phát điên lên.....sao tự nhiên nó lại bị bỏ lại một mình trên cõi đời này với người đàn bà độc ác kia cơ chứ????? Nếu chẳng bà ta yêu quý nó như con gái thì chắc giờ nó không như thế này rồi.....tại sao bố nó lại mang đến cho nó một người mẹ kẻ độc đoán đến như vậy????? bố nó có biết bản chất thật của bà ta hay không????? Nó luôn thắc mắc, thắc mắc một điều duy nhất.....không biết liệu người đàn bà kia có yêu bố nó thật sự hay không????? Hay bà ta chỉ yêu tiền của bố mà thôi.....!!!!!!!!.....đến tận bây giờ nó vẫn không thể hiểu nổi bà Thuý là con người như thế nào nữa.....

.....RẦM.....

Nó giật bắn cả người quay nhìn.....ba bốn người con gái đang đứng trước mặt nó với vẻ hằm hè vô cùng.....nó nhủ mày nghiêng đầu cổ nhớ xem họ là ai.....nhưng thất bại, chắc chắn không phải học sinh của 12A1.....

“các cậu là ai????? Sao tự nhiên lại đập bàn của tôi?????”_ nó hồn nhiên hỏi.....trong khi nó thừa biết tại sao họ lại có mặt ở đây.....

“bọn này có chuyện cần nói với cậu!!!!!!”_ một người trong số đó lên tiếng.....rồi cô ta ra hiệu cho hai người đứng ra phía sau nó.....

Cả lớp ai cũng hướng mắt về phía nó.....những người đang đứng tự nhiên trong lớp kia chính là nhóm “ngũ long công chúa” của S.W, nhóm này đặc biệt nguy hiểm, họ là những người lãnh đạo trong club Prince.....tất cả những người con gái nào có ý theo đuổi Prince đều bị họ dẫn dắt, nhẹ thì vào viện còn nặng thì rời khỏi trường.....nó thực sự gặp nguy hiểm rồi.....

“tôi đang nghe đây!!!!!!”_ nó vẫn ngồi yên tại chỗ trả lời.....

“con nhãi này!!!!!!”_ cô gái đó nhíu mày cúi thấp người xuống kéo cái cravat của nó giật về phía trước và nói: “khi tao nói vậy thì mày phải đứng lên và đi theo tao!!!!!! Nghe chưa hả?????”

Nói rồi cô gái đó hất mặt ra hiệu cho hai người phía sau dùng tay xốc người nó lên.....nó giật mình vì lần đầu tiên bị cưỡng chế bắt ra khỏi chỗ như thế này.....nó bị lôi xềnh xệch theo cô gái kia, nhưng chưa ra đến cửa thì có tiếng nói vang lên.....

“Trương Quỳnh Như!!!!!!”_ Hân chống cằm thân nhiên quay bút nói trong khi ánh mắt lại nhìn lơ đãng chỗ khác: “cứ thế mà đi thôi à?????”

Câu nói ngay lập tức có hiệu quả, cô gái kia thoáng xanh mặt nhìn Hân.....dù gì thì Hân cũng là chị hai của cái trường này, gia thế của cô bây giờ chẳng thua kém hần và Tuấn là mấy.....ngoài nhỏ Trần là đối thủ ra thì Hân chẳng ngần bất cứ một ai.....và cái nhóm “ngũ long công chúa” kia cũng chẳng là gì với cô.....

“sao nào?????”_ Hân đứng dậy thu dọn sách vở nói, cô vẫn chẳng thèm nhìn mấy cô nàng đó: “giờ lại đứng đực ra đấy à?????”

“chị.....chị Hân!!!!!!”_ Như áp ứng nói.....quả thực cô nàng không để ý đến sự có mặt của Hân trong lớp.....điều quan tâm của nhỏ chỉ là nó mà thôi.....nó là người đầu tiên được Prince nói tiếng Yêu cơ mà.....

“muốn đi thì để người lại!!!!!!”_ Hân tiếp tục nói trong khi tay thì lôi một chiếc kéo ra từ trong chiếc cặp hình con cá sấu của mình: “còn nếu vẫn muốn mang nó đi thì để lại mái tóc của mày lại đây!!!!!!”

Cái sự bình thản của Hân khiến cho họ phải rùng mình.....“ngũ long công chúa” không dám ho he gì.....cô gái cầm đầu nhóm này thì không có mặt ở đây, bốn người không thể chống lại một mình Hân được.....nhưng hình như không có ai để ý đến một người, một con người vẫn đang nhìn nó với ánh

mất vô cùng khó chịu.....

.....

Tại Canteen trường

“sao không thấy học sinh nào ở đây thế?????”_ Nhi nhìn quanh khi ngồi xuống bàn trước mặt Ngọc.....

“tớ đuổi hết rồi!!!!!!”_ Ngọc thản nhiên ngồi vừa ăn bánh vừa nói.....

“mà có chuyện gì mà cậu phải đe dọa tớ vậy?????”_ Nhi với tay lấy miếng bánh của Ngọc hồn nhiên ăn và hỏi.....

“chuyện về Hương và em trai tớ!!!!!!”_ Ngọc trả lời: “nói chung là tớ biết hết rồi!!!!!!”

“cậu biết gì?????”_ Nhi không hiểu hỏi lại.....

“tớ sẽ vào thẳng vấn đề luôn!!!!!!”_ Ngọc ngừng ăn nghiêm túc nói: “tớ đã biết thân phận thật của Hương!!!!!!”

“thân phận thật?????”_ Nhi càng không hiểu gì cả.....

“nói thế nào nhi?????”_ Ngọc giả vờ suy nghĩ rồi nhìn Nhi đầy ẩn ý: “tớ khuyên cậu nên để Hương là chính mình hơn là.....”

“là gì?????”_ Nhi nhúm mày nhìn Ngọc hỏi.....chưa bao giờ Ngọc nói chuyện với cô kiểu này bao giờ.....

“là.....Hades!!!!!!”_ Ngọc nghiêm mặt nói.....

“.....”_ Nhi tròn mắt lên nhìn Ngọc với vẻ ngạc nhiên vô cùng.....

Ngọc mỉm cười nhìn Nhi.....tuy không nói gì nhưng Nhi hiểu ý của nụ cười ấy.....một con người luôn biết nắm bắt tâm lý người khác như Ngọc thì khó có mà giấu được chuyện gì.....nội trong chuyện của Hương thôi mà chỉ với hai ngày Ngọc đã biết được toàn bộ thì còn chuyện gì mà cô không biết nữa????

“tớ không can thiệp vào chuyện tình cảm của nó nên cậu nói gì cũng thế thôi!!!!!!”_ Nhi lắc đầu nói.....

“đúng là tớ muốn giúp thẳng em về chuyện tình cảm thật!!!!!!”_ Ngọc nhún vai nói: “nhưng người tớ muốn giúp hơn lại là cô bé ấy!!!!!!”

“cậu nên hiểu rằng Hương không giống như những cô bé khác!!!!!!”_ Nhi nói tiếp: “tâm lý của nó khó nắm bắt hơn cậu tưởng nhiều!!!!!! nếu nó không nói ra thì cả tớ đây cũng không thể biết được nó đang nghĩ gì!!!!!!”

“chứ chẳng lẽ cậu để con bé chìm ngập trong sự thù hận à?????”_ Ngọc nhúm mày nhìn Nhi nói: “trả thù rồi thì liệu con bé có thấy dễ chịu hơn không?????”

“trả thù?????”_ Nhi nghiêng đầu nhìn Ngọc hỏi: “cậu nói vậy nghĩa là sao?????”

“chẳng lẽ cậu không nhìn được mục đích của cô bé sao?????”_ Ngọc tròn mắt nhìn Nhi khó hiểu.....

“tớ đã nói rồi!!!!!!”_ Nhi ngán ngán nói: “nếu con bé không nói thì sẽ chẳng ai biết nó nghĩ gì!!!!!! Ta nhìn thấy trước dự định của nó nhưng không có nghĩa là có thể nhìn thấy được mục đích chính của nó!!!!!!”

“cậu nói sao?????”_ Ngọc không hiểu câu nói của Nhi.....

“rồi cậu sẽ hiểu thôi!!!!!!”_ Nhi đứng dậy và nhìn Ngọc nói: “nhưng nó sẽ không làm gì tổn hại tới người nó yêu quý đâu!!!!!! Mà nó thì chưa từng cảm ghét ai!!!!!!”

Rồi Nhi bỏ đi.....để lại Ngọc ngồi ngẩn ra đấy với câu nói không rõ nghĩa.....hắn và Tuấn đứng đằng sau tường nghe rõ hết những gì Nhi nói.....cả hai cũng không hiểu gì cả, hai người này nói chuyện toàn hàm ý thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“hai đứa ra đây!!!!!!”_ Ngọc nói.....

Hắn và Tuấn lò dò bước ra ngồi xuống trước mặt của Ngọc.....

“chị nói trả thù nghĩa là sao?????” _ Tuấn nhìn Ngọc ngập ngừng hỏi.....

“chị không chắc lắm!!!!!!” _ Ngọc lắc đầu nói: “nếu theo chị đoán được thì cô bé ấy sẽ khiến cho ba mẹ con dì ghẻ có nhà mà không được về!!!!!! tài sản của cha cô bé sẽ được cô bé đòi lại cho bằng hết!!!!!!”

“.....” _ hắn yên lặng không nói gì hết.....dường như hắn đang suy nghĩ cái gì đó.....

“em hỏi chị điều này được không?????” _ Tuấn nhìn Ngọc ngập ngừng nói.....cậu muốn chứng thực một số điều.....

“được!!!!!!”

“có thật chị không biết Hương trước đó không?????” _ Tuấn hỏi thẳng vào vấn đề luôn: “trước khi chị đi Mỹ học!!!!!!!!!!”

“em hỏi vậy nghĩa là sao?????” _ Ngọc nhú mày hỏi lại.....

“chị trả lời đi!!!!!!!!” _ Tuấn nghiêm túc nói: “em cần biết!!!!!!”

“chị chưa từng gặp qua cô bé một lần nào cả!!!!!!!!” _ Ngọc lắc đầu trả lời.....

“vậy tại sao bố chị lại biết Hương?????” _ Tuấn thắc mắc: “bác ấy còn nói rằng không chỉ biết!!!!!!”

“đơn giản thôi!!!!!!!!” _ Hắn lên tiếng giải thích: “cô ấy tham gia vào hoạt động của tập đoàn Dương Khang thì hiển nhiên sẽ biết bố tao!!!!!! Người quyết định kí kết hợp đồng nước ngoài của Dương Khang luôn là cô ấy!!!!!!”

“hả?????” _ Tuấn nhìn hắn ngạc nhiên.....sao hắn có thể bình thản đến thế chứ?????

“sao mà biết chuyện đó?????” _ Ngọc nhìn hắn hỏi.....

“hỏi bố thì biết thôi!!!!!!!!” _ hắn nhún vai trả lời.....

Đến Ngọc còn ngạc nhiên với thái độ của hắn, sao có thể khác hoàn toàn với ngày hôm trước như vậy??????? dường như hắn đã thay đổi cách suy nghĩ của mình thì phải.....

.....

“chuyện gì thế này?????” _ Nhi nhú mày nhìn mấy cô gái lạ hoắc đang vây lấy nó ở trước cửa lớp và nói: “các em đâu phải là học sinh của 12A1!!!!!!!!”

Giọng nói của Nhi phá tan bầu không khí đang căng như dây đàn ở trong lớp 12A1 ngay lúc đó.....tất cả học sinh có mặt trong lớp đều hướng ánh nhìn của mình vào Nhi.....dừng ánh mắt mình lại ở một cô gái, khuôn mặt Nhi tối sầm lại, đôi mắt ánh lên những tia giận dữ.....cô không nói không rằng tiến lại gần cô ta.....và.....

.....BÓP.....

Nhi tát cho cô ta một cái đau điếng, trên khóe môi hiện lên một vệt máu ứa ra từ miệng.....rồi cô gằn giọng lên:

“tao từng nói rằng đừng có xuất hiện trước mặt tao cơ mà??????? mà điếc hay là bị thiếu năng????? không hiểu những gì tao nói sao?????”

Trương Quỳnh Như chóng hết cả mặt vì cái tát như trời giáng của Nhi.....cô hoàn toàn quên mất rằng đây chính là lớp mà Nhi làm giáo sinh hướng nghiệp.....

“cút!!!!!!” _ Nhi chỉ thẳng tay ra cửa và nói: “cút ngay cho tao!!!!!!”

Như giật bắn ngược đôi mắt hoảng sợ lên nhìn Nhi.....toàn bộ không gian chìm trong yên lặng.....Nhi bây giờ chẳng giống chút nào với Nhi thường ngày, quả thật khi con gái giận dữ thì không khác gì ác quỷ.....

Nó dường như đã nhận ra người con gái có tên Trương Quỳnh Như kia.....Nhi đã từng kể cho nó biết cô có một đứa em gái cùng cha khác mẹ, và cô căm ghét người đàn bà đó và đứa con gái ấy vô cùng.....gia nhập vào Hell khi gặp nó và Dương là một điều an ủi lớn nhất đối với cô lúc ấy, và chính khi đó cô đã tìm được cho mình hướng đi riêng.....chắc cô gái kia chính là cô em gái cùng cha khác mẹ với Nhi rồi.....

“chị làm cái gì vậy hả?????” _ nhỏ Trần lên tiếng nói: “chị có quyền gì mà đuổi bạn tôi đi?????”

“.....” _ Nhi hướng đôi mắt của mình về phía nhỏ Trần.....cô đã gai mắt với nhỏ lắm rồi, giờ lại còn vụ này nữa.....

“đi thôi!!!!!!” _ Như ra hiệu cho những đứa con gái khác đi theo mình.....cô không muốn nhìn thấy con thịnh nộ của Nhi, thực sự rất đáng sợ.....

Những đứa kia không hiểu gì nhưng cũng buộc phải thả nó ra và đi theo Như rời khỏi lớp 12A1.....Nhi nhếch mép cười liếc nhìn nhỏ Trân một cách coi thường, cô tiến tới kéo tay nó dắt ra ngoài.....trước khi bước ra khỏi lớp Nhi không quên để lại cho nhỏ Trân một câu nói:

“lớp 12 hẳn phải biết Zero của S.W rồi chứ nh?????????”

Bao nhiêu con người có trong lớp gần như chết cứng trước câu nói của Nhi, mọi ánh mắt kinh ngạc đổ dồn về phía cô.....nhưng bỏ lại những ánh mắt ấy cô chỉ nhếch mép cười khềnh rồi lôi nó đi ra khỏi lớp.....

“Ze.....Zero?????????”

Vừa lúc đó thì Chiến cũng quay trở lại lớp, anh thấy Nhi kéo nó đi thẳng về phía thang máy, anh hơi nhú mày thắc mắc rồi quay vào lớp.....giật mình khi thấy cả lớp ai cũng mang bộ mặt căng thẳng đồng thời pha chút sợ hãi.....

“có chuyện gì vậy?????????”_ Chiếc vớ đại lấy một tên đang đứng thẩn thẩn gần anh nhất và hỏi.....

“anh.....anh Chiến!!!!!!!!!!”_ tên nhóc giật mình ấp úng.....

“sao????? có chuyện gì mà.....”_ Chiến nhú mày nói.....nhưng chưa dứt câu thì nhỏ Trân lao tới chỗ anh hỏi bằng giọng vô cùng sợ hãi:

“có đúng không????? Cô ta chính là Zero của trường sao?????????”

“hử?????????”_ Chiến tròn mắt lên nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Trân.....cô tiểu thư đã gián tiếp tách rời anh với nó.....

“trả lời tôi đi!!!!!! Cô ta chính là Zero của S.W sao?????????”_ Trân túm lấy áo của Chiến lay mạnh anh và liên tục hỏi.....

“em nói Nhi à?????????”_ Chiến bình thần hỏi lại.....câu hỏi của anh đồng nghĩa chính là câu trả lời mà Trân không mong muốn nhất.....

Nhỏ Trân sững người trước câu hỏi của Chiến.....cô ta biết Chiến sẽ không bao giờ nói dối về những chuyện liên quan tới nó, Dương Mỹ Nguyệt Hương.....với lại Chiến đã từng là cựu học sinh của ngôi trường S.W này và là bạn cùng lớp với Zero, nếu anh đã nói như vậy thì rõ ràng không thể sai được.....

“chắc!!!!!!!!!!”_ Chiến gạt tay Trân ra gãi đầu nói một cách băng khuâng: “cô ấy đã hứa với cô Nga là không trở lại là Zero nữa rồi cơ mà nh?????”

Nhỏ Trân run bắn lên.....giờ nhỏ mới nhớ đến thái độ của Nhi đối với mình, ngay từ đầu Nhi đã không có thiện cảm với nhỏ, ánh mắt Nhi nhìn nhỏ lúc nào cũng khó chịu và khinh thường.....giờ thì Nhỏ hiểu rồi.....

Hân đứng quan sát từ nãy tới giờ.....cô đã từng gặp Zero của ngôi trường S.W này một lần cách đây ba năm, thực sự Hân không nhận ra được chính Nhi lại là Zero, hình tượng lẫn tính cách hoàn toàn khác hẳn.....một Zero ngông cuồng tàn nhẫn lạnh lùng ngày trước hoàn toàn không còn vương chút gì trên người con gái vui tươi dễ gần Trương Quỳnh Nhi kia.....Hân thoáng ngỡ ngàng trước tin bất ngờ này, và cô cũng thắc mắc, tại sao nó lại quen được Nhi cơ chứ?????????

.....

“chị làm sao thế?????????”_ Nó níu người lại giữ cho Nhi không thể bước được nữa và hỏi: “tự nhiên kéo em ra khỏi lớp?????????”

“không có gì!!!!!!”_ Nhi lắc đầu vuốt ngược mái tóc của mình rồi ngẩng đầu lên trời nói: “tự nhiên muốn kéo em ra đây thôi!!!!!!”

“lại có chuyện gì thế?????????”_ Nó gãi đầu nhăn nhó hỏi Nhi: “xem ra tâm trạng của chị đang không tốt!!!!!!!!!!”

“từ lúc về tới giờ chị chưa về nhà!!!!!!!!!!”_ Nhi thờ dãi nói: “chán quá!!!!!!!!!!”

“sao chị cứ thế nh?????????”_ nó kéo Nhi ngồi xuống một chiếc ghế đá và nói: “tội gì mà phải trốn tránh như thế????????? thẳng thắn mà đối mặt với người đàn bà đó!!!!!! Chị có làm gì sai đâu????????? Người phải tránh né là ba người họ chứ không phải chị!!!!!!”

“em nói thì dễ lắm!!!!!!”_ Nhi ngửa người ra ghế nói.....

“dĩ nhiên là không dễ!!!!!!!!!!”_ nó vô tư trả lời lại: “chị nên nhìn vào em mà noi gương!!!!!!!!!!”

Nhi bật dậy nhìn thẳng vào nó.....nó vừa nói cái gì thế nh?????????.....

“trống rồi đấy!!!!!!”_ nó đứng dậy kéo tay Nhi và nói: “vào lớp thôi!!!!!!”

Nhi hơi nhú mày nhưng cũng theo nó về lớp.....hôm nay cô thấy tâm trạng nó hình như rất thoải mái thì phải.....nó đang có chuyện gì vui hay đang toan tính điều gì???

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Nó và Nhi vào lớp hơi muộn nhưng may mà cô giáo chưa vào lớp.....nhiều ánh mắt lo sợ chiếu thẳng vào Nhi.....cũng phải thôi, cái tên Zero từng là nỗi kinh hoàng của S.W cơ mà.....chính vì gia thế của Nhi mà nhà trường không dám đuổi học cô.....thế mà sau hai năm ra trường thì Nhi đã tốt nghiệp và được bằng loại ưu của ngôi trường đại học danh tiếng Harvart.....

“chị nổi tiếng y như ngày trước rồi!!!!!!”_ nó bật cười thì thầm với Nhi.....

“đừng có chọc ngoáy chị!!!!!!”_ Nhi lừ mắt nhìn nó đe dọa.....

“hihihihi!!!!!!”_ nó mỉm cười đi về chỗ của mình.....

Nụ cười thoáng qua của nó khiến cho một người phải đỏ mặt, tim đập thình thịch như đánh trống.....Ngọc ngồi cạnh hắn mà bật cười khúc khích.....

“kiềm chế cảm xúc của mình đi nhóc!!!!!!”_ Ngọc thì thầm vào tai hắn chọc: “kéo con bé chưa kịp đỏ thì mày đã chết vì tăng huyết áp đột ngột đấy!!!!!!”

“chị.....”_ hắn định cự lại nhưng thôi.....dù sao thì chị hắn nói cũng đúng.....

“mà con bé Hân đâu mất rồi???????”_ Ngọc nhìn vào chỗ trống bên cạnh hắn và hỏi: “từ khi vào lớp tới giờ chị chưa nhìn thấy nó!!!!!!”

“chị hỏi em thì em biết hỏi ai giờ???????”_ hắn nhăn mặt nói.....

“ờ quên!!!!!!”_ Ngọc gật gù rồi yên lặng.....

Rồi sau đó cô giáo vào lớp.....từ đầu tới cuối không có chuyện gì rắc rối xảy ra, chỉ có những ánh mắt lo sợ nhìn vào Nhi mà thôi.....

.....

“sao anh Dương vẫn chưa tới???????”_ Nhi ngó nhìn ra cổng nói nhỏ với nó: “bình thường thì giờ này phải đứng trước cổng trường rồi chứ nhì!!!!!!”

“anh ấy không tới đâu!!!!!!”_ nó thản nhiên nói: “hôm nay em có hẹn rồi nên khỏi cần anh ấy đón nữa!!!!!!”

“hờ???????”_ Nhi tròn mắt nhìn nó rồi chỉ vào mình và nói: “thế còn chị???????”

“chị đi xe máy cơ mà!!!!!!”_ nó nhú mày nói với Nhi: “hay để em gọi anh ấy đến đón chị nhé???????”

“ấy đừng!!!!!!”_ Nhi vội vàng lắc đầu ngăn việc làm của nó: “anh ấy đang bận lắm!!!! đừng làm phiền!!!!!!”

“?????????”_ nó nhú mày nhìn Nhi không hiểu gì.....

Trống rã về.....nó thu dọn đồ đạc rồi chạy như bay ra khỏi lớp, nó hoàn toàn không để ý đến bất kỳ ai hay thái độ của một người nào.....cái nó quan tâm bây giờ là cuộc hẹn khá quan trọng sắp tới mà thôi.....chính vì vậy mà nó không biết chuyện gì đã xảy ra sau khi nó vừa rời khỏi lớp.....

.....

Nhi định chạy theo nó nhưng lại bị Chiến giữ ở lại lớp.....Ngọc thấy lạ vì đây là lần đầu tiên Chiến chủ động kéo Nhi nán lại.....chắc phải có chuyện gì đó quan trọng, và Ngọc cũng để ý không khí trong lớp A1 ngày hôm nay có gì đó rất khác lạ.....nhiều ánh mắt sợ hãi lần khó chịu chiếu thẳng về phía Nhi.....

“có chuyện gì đây?????????”_ Nhi gạt tay mình ra khỏi bàn tay của Chiến và hỏi với giọng không mấy dễ chịu.....

“cậu có nhất thiết phải có thái độ như thế với tớ không?????????”_ Chiến nhún vai rồi ngồi xuống ghế nói với Nhi một cách bình thản.....

“thái độ?????????”_ Nhi cười khềnh nói: “từ khi biết cậu đến nay Trương Quỳnh Nhi này luôn vậy rồi!!!!!! cậu đừng mong có cái gì đó khá hơn!!!!!!”

“được rồi!!!!!!”_ Chiến không muốn gây chiến tranh với người mang cái biệt danh Zero ngày trước, anh vẫn giữ trạng thái ôn hòa và nói: “tớ giữ cậu lại không phải vì chuyện này!!!!!!”

“có gì thì nói đi!!!!!!”_ Nhi đặt Phịch cái cặp xuống bàn, đôi mày nhú lại nhìn Chiến nói: “tớ không có nhiều thời gian!!!!!! Và cũng không muốn tốn thời gian với mấy chuyện tào lao!!!!!!”

Đội khi trong lớp không còn một ai.....Nhi nhìn như mất hết kiên nhẫn, cô định xách cặp đi về thì cũng là lúc Chiến lên tiếng.....

“cậu nghĩ có thể ra khỏi đây mà không bị gì sau khi đã tát cho em gái tớ một cái chày máu mồm sao?????” _ Chiến thân nhiên nói.....

“à quên!!!!!!” _ Nhi bật cười sặc sụa nhớ ra: “tớ quên mất con bé đó là em cùng mẹ khác cha với cậu!!!!!!”

“Trương Quỳnh Nhi!!!!!!” _ Chiến gằn giọng lên.....

“sao???????” _ Nhi hất mặt lên và nói: “giờ định làm gì tớ????? Đánh tớ à????? Cứ tự nhiên nếu như cậu có thể nhé!!!!!!”

“cậu.....” _ Chiến đứng bật dậy.....tay anh giơ cao định cho Nhi một phát tát.....nhưng.....tay anh bị chặn lại bởi một chiếc ghế.....

“đừng để tớ phang cho hai cậu mỗi người một ghế nhé!!!!!!!!” _ Ngọc lên tiếng đứng vào giữa hai con người đang gây chiến với nhau.....tay cô cầm chiếc ghế của giáo viên.....khỏe mỗi mím cười nói tiếp: “sẽ đau lắm nếu phải vào viện để khâu vài mũi đây!!!!!!”

“.....” _ Chiến yên lặng không nói gì.....nhưng ánh mắt của anh vẫn còn rất tức giận.....

“đừng có nhìn tớ bằng ánh mắt đó!!!!!!” _ Nhi lườm Chiến và gằn giọng mình xuống: “con nhỏ đó mà không chôn anh của mẹ tớ xuống 2m đất thì tớ cũng chẳng thể này đâu!!!!!! Cái tát đó là còn nhẹ đấy!!!!!!”

“cậu đừng nói nữa!!!!!!” _ Ngọc lừ mắt nhìn Nhi nói: “đừng có vì bất cứ ai mà làm hỏng mối quan hệ giữa chúng ta!!!!!!”

Rồi Ngọc quay sang Chiến tiếp tục:

“cả cậu nữa!!!!!! xem lại thái độ của bản thân đi!!!!!! Cậu không tôn trọng Nhi thì đừng trách nó nặng lời!!!!!!”

“hừ!!!!!!” _ Chiến gạt phắt tay mình rồi quay đi.....

“tớ đi đây!!!!!!” _ Nhi xách túi của mình và cũng quay đi.....

“khoan đã Nhi.....” _ Ngọc định nói thêm gì đó thì.....

“này Chiến!!!!!!” _ Nhi dừng lại nhưng không thèm quay nhìn Chiến mà chỉ nói: “tớ ghét nhất là những người không thành thật!!!!!! hiểu chứ?????”

Chiến giật mình quay nhìn Nhi.....quả thật là bạn thân có khác, chỉ cần nhìn thái độ cũng có thể nhận ra được tâm tư của bạn mình.....

“khoan đã Nhi!!!!!!” _ Chiến vội kéo lấy tay của Nhi và nói: “tớ.....tớ xin lỗi!!!!!!”

“tớ không tha lỗi cho cậu dễ dàng thế này đâu!!!!!!” _ Nhi giật tay mình ra và nói: “khi nào có đủ can đảm nói hết mọi chuyện cho bọn tớ thì lúc đó tớ còn có thể xem xét lại!!!!!! giờ thì tớ đi đây, cậu chờ Ngọc về đi!!!!!!”

Nói xong Nhi cất bước đi thẳng ra khỏi lớp mà không thèm quay đầu nhìn lại.....Chiến chỉ biết thờ dài chán nản ngồi phịch xuống ghế.....Ngọc lắc đầu nhìn Chiến, từ trước tới nay Nhi với Chiến cứ luôn xung đột như thế này, nhưng chưa từng một lần cả hai nói chuyện như người lạ cả.....Ngọc hiểu mối quan hệ lằng nhằng của cả hai cũng như những áp lực mà Nhi phải chịu trước đây.....chính vì gia đình rồi ren mà Nhi trở thành một cô gái vô cùng khó nắm bắt, cô quậy phá và bất cần đời, đó cũng là lý do tại sao cái biệt danh Zero được sinh ra.....với Nhi cách đây 4 năm, chẳng có gì trong mắt của cô cả, mọi thứ dường như chỉ bằng một con số 0.....

“cậu lại chọc giận gì Nhi thế?????” _ Ngọc ngồi xuống trước mặt Chiến hỏi: “lần đầu tớ thấy cô ấy có thái độ như vậy!!!!!!”

“tớ không biết nữa!!!!!!” _ Chiến vò đầu bứt tai rên rĩ: “chẳng hiểu sao dạo này tớ không thể bình tĩnh như trước!!!!!!”

“vì cô bé đó phải không?????” _ Ngọc hỏi.....thái độ của cô bình tĩnh đến kì lạ: “cậu hối hận vì những gì mình đã làm lúc trước phải không?????”

“Ngọc...cậu...?????” _ Chiến giật mình tròn mắt lên nhìn Ngọc.....

“tớ không thể giúp gì được cho cậu đâu!!!!!!” _ Ngọc thờ dài cầm túi xách của mình lên và nói: “tớ không thể giúp cho tình địch của em trai mình được!!!!!!”

Ngọc toan bỏ đi thì Chiến chồm tới giữ tay cô lại.....anh vội vàng nói:

“Khoan đã!!!!!! Những gì cậu nói là.....”

“cũng như Nhi thôi!!!!!!” _ Ngọc nhẹ nhàng gỡ tay Chiến ra và nói một cách bình thản: “tớ sẽ chờ cho tới khi cậu có đủ can đảm kể chuyện khiến cho cậu bứt rứt suốt 3 năm qua!!!!!! hay suy nghĩ thật kĩ vào!!!!!!”

Nói rồi Ngọc cũng bỏ đi luôn để lại Chiến một mình đứng giữa lớp với bao nhiêu suy nghĩ và thắc mắc.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Về phía nó, đang chạy ra tới cầu thang thì nó bị vấp phải cái gì đó suýt chút nữa lao thẳng người xuống.....may sao nó kịp dùng tay phải của mình bám lấy thành lan can chứ không thì vào viện rồi.....ánh mắt nó quét ngang sang những người đang đi cùng bên cạnh và bắt gặp những cái nhìn khó chịu và tức tối.....

“con nhỏ đó may đấy!!!! phải chi lao đầu xuống có hay không!!!!!! Vv.....vvv.....”

“toàn máy trò mèo!!!!!!”_ nó cười khềnh nói một câu khinh miệt rồi đi thẳng xuống cầu thang.....

Có rất nhiều tiếng xì xào chọc thẳng vào nó.....có điều nó chẳng thèm quan tâm.....những lời nói đó không bằng một phần những lời mà mẹ ghe nó tri triết suốt 7 năm qua.....chẳng có gì khiến nó phải để tâm cả.....

Bóng nó khuất hẳn thì hắn bước ra từ sau lưng đám nữ sinh.....tất cả những gì họ làm hắn đều đã trông thấy hết.....nếu nó mà bị ngã xuống dưới thì chắc chắn hắn sẽ không tha cho đám người kia đâu.....

“mấy người làm trò gì thế hả???????”

Đám nữ sinh giật mình quay lại.....khuôn mặt hắn hằm hằm có vẻ rất tức giận.....

“anh...anh Prince.....”

“tôi hỏi mấy người vừa làm trò gì đấy hả???????”_ hắn gần giọng lên nói...

“dạ...dạ.....tụi em.....tụi em.....”_ mấy đứa con gái giật bắn lên áp úng.....lần đầu tiên hắn có vẻ mặt tức giận như vậy.....

“nếu còn động vào cô ấy một lần nữa thì tôi sẽ không tha cho mấy người đâu!!!!!!!!!!”_ hắn nhấn mạnh từng từ từng từ một với giọng đe dọa vô cùng đáng sợ.....đôi mắt hắn ánh lên những tia giận dữ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.....

“dạ...dạ.....vâng.....vâng.....”

Hắn lờm họ một cái nữa rồi đi thẳng xuống dưới cầu thang.....chỉ tại mấy đứa nhiều chuyện mà hắn mất đầu của nó.....đang định đi theo nó xem hôm nay nó sẽ làm gì, hôm qua nó đã không tới Cherry báo hại hắn chờ đến tận đêm mới mò về bị mẹ hắn mắng cho bao nhiêu.....

Hắn chạy tới cổng trường thì thấy nó bước lên một chiếc limo đen bóng loáng, xung quanh có rất nhiều người mặc áo đen trông khá nguy hiểm.....tại sao nó lại có vẻ bình thản lên xe một cách vui vẻ đến như vậy????.....hắn liền ngay lập tức chạy tới phía nó kéo giật tay nó lại và hỏi với giọng gay gắt:

“em đi đâu vậy????? những người này là ai???????”

Nó bất ngờ nhìn thẳng vào hắn, rõ ràng cắt đuôi được rồi thế mà hắn vẫn theo kịp.....nó giật tay mình ra khỏi bàn tay của hắn và nói một cách lạnh lùng:

“tôi đi đâu liên quan gì tới anh!!!!!! Những người này là bạn tôi!!!!!! Bỏ ra cho tôi đi!!!!!!”

Nói rồi nó liếc mắt ra hiệu cho đám người mặc đồ đen chặn hắn lại.....rồi bình thản bước lên xe.....

“khoan đã!!!!!!”_ hắn định lao tới giữ nó thì.....

“cậu đang làm phiền cô chủ của chúng tôi đấy!!!!!!”_ một người mặc đồ đen giơ tay chặn hắn lại và nói với giọng rất lạnh: “làm ơn tránh đường giùm!!!!!!”

“các người là ai hả?????”_ hắn hét lên giận dữ.....

“vệ sĩ của cô chủ!!!!!!”

Buông một câu duy nhất rồi họ bước lên xe rồi chiếc xe phóng đi mất dạng.....hắn nhìn theo một cách bất lực.....hôm nay hắn có đi xe nhưng nếu lấy xe bây giờ thì cũng không đi ngay được.....

“chết tiệt!!!!!!”

“này làm sao thế?????”_ Ngọc từ đâu ló đầu ra hỏi hắn bằng giọng trêu chọc: “đứng giữa đường mà lảm bảm như một thằng điên ấy!!!!!!”

“cô ấy đi mất rồi!!!!!!” _ Hấn chẳng thèm quan tâm tới bà chị của mình mà thở dài nói: “nên làm gì bây giờ nhỉ????? Đến Cherry đợi liệu cô ấy có tới không???????”

“cứ đến đi!!!! Hôm nay con bé sẽ tới nhà hàng đấy!!!!!!” _ Nhi cũng từ đâu nhảy ra nói vào tai hấn. ....

“thật ă?????” _ Hấn ngay lập tức phát giác ra sự xuất hiện của Nhi. ...còn chị của hấn thì bị bỏ đi không thương tiếc.....

“cái thằng này!!!!!!!!” _ Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi đá cho hấn một cái rồi trì trệ: “mày vì gái mà bỏ chị hả????? coi chừng chị mày hành hạ con nhỏ đó cho biết mặt!!!!!!!!”

“chị thử làm thế đi!!!!!!” _ Hấn tỉnh bơ cười nói một cách giả lả: “em không tha cho ai làm Hương bị thương đâu!!!!!!!!”

Nói rồi hấn chạy tọt vào bên trong trường để lấy xe.....biết hôm nay nó sẽ tới nhà hàng thì hấn sẽ ở đấy cho tới đêm luôn.....nó có đuổi cũng mặc kệ... hehehehe ... tâm trạng của hấn bây giờ đang trong trạng thái vô cùng phờn.....

Bên trong chiếc limo màu đen bóng loáng ấy.....

“mấy chú làm gì mà phải trình trọng vậy?????” _ nó khẽ nhú mày nhìn mấy ông mặc đồ đen đang ngồi bên cạnh. ....

“ông chủ muốn gặp tiểu thư nên lệnh cho chúng tôi tới đón!!!!!!” _ một trong số họ trả lời: “cũng đã 2 năm không gặp!!!!!! ông ấy thực sự rất nhớ tiểu thư đấy!!!!!!!!”

“đừng gọi tôi là tiểu thư!!!!!! Tôi không quen đâu!!!!!!” _ nó lắc đầu nói: “vội lại tiểu thư của mấy người đâu phải tôi!!!!!! Cô ta đang sống khỏe mạnh bên cạnh ông ấy mà!!!!!!!!”

“tiểu thư đừng giận nữa!!!!!! đã 2 năm rồi mà!!!!!!” _ một người trong đó cũng lên tiếng: “cô chủ đã biết lỗi của mình rồi!!!!!!”

“thôi các chú đừng nói nữa!!!!!!!!” _ nó lảng sang chuyện khác: “mà chúng ta đang đi đâu đây???????”

“tôi .....”

“thôi chú không cần nói!!!!!!” _ nó xua tay nói lạnh băng: “cũng chẳng quan trọng!!!!!!”

Mấy ông vệ sĩ cũng đành im lặng.....chiếc limo chở nó cứ bon bon trên đường thẳng tiến tới một khách sạn hàng mấy chục tầng cao chót vót.....

.....

“chào mừng tiểu thư trở về!!!!!!!!!!” _ hai hàng người mặc đồ đen thẳng tắp đồng loạt cúi chào khi nó vừa bước vào cửa lớn của khách sạn.....

“.....” _ nó khẽ nhú mày nhìn với ánh mắt khó chịu.....rồi nó quay nhìn những người đi cùng nói bằng giọng lạnh lùng: “mấy người thích khoa trương thanh thế ă????? Làm nhưng thế này thì ích lợi gì?????”

“tiểu thư.....!!!!!!”

“chị Hương!!!!!!!!!!” _ một giọng nữ lạnh lạnh đằng sau gọi tên nó khiến cho nó giật mình quay lại.....

Một cô gái xinh xắn đột nhiên lao vào ôm nó một cách thân thiết.....nó sững người bất ngờ không nói được câu nào, mắt tròn lên kinh ngạc.....

“gặp lại chị em.....”

“buông tôi ra!!!!!!!!!!” _ nó dùng hai tay đẩy mạnh cô gái đó ra và lạnh nhạt: “tôi tới không phải để gặp cô!!!!!! Bác đâu rồi?????”

“chị ă!!!!!!” _ đôi mắt cô gái chột buồn.....

“tôi là chị của cô lúc nào?????” _ nó nghiêng đầu nhìn cô gái hỏi với toàn bộ sự thắc mắc trong lòng.....

“.....” _ sững người nhìn nó một lúc cô gái ngay lập tức nở một nụ cười tươi sáng kéo tay nó vào trong và nói một cách hân hoan: “thôi vào đi chị!!!!!! Bỏ đang đợi bên trong đấy!!!!!!!!”

Nó bị kéo vào bên trong một cách bị động.....nhưng nó hoàn toàn không phản ứng gì chỉ mặc cho cô gái đó kéo đi đâu thì kéo.....

Cô gái đó tên đầy đủ là Nguyễn Nguyễn Hiểu Nhiên, tiểu công chúa của ông chủ tập đoàn Đại Nguyễn, Nguyễn Đại Phong.....kém nó hai tuổi nhưng vì lớn lên trong môi trường quá hoàn hảo, hoàn hảo đến nỗi khiến cho Nhiên luôn có cảm giác tự phụ, coi mình là người quan trọng nhất.....Nhiên đã từng rất ghen ghét với nó và làm rất nhiều chuyện khiến nó tức giận chỉ vì cha cô yêu thích và quan tâm nó hơn.....nó ban đầu coi Nhiên là một cô em gái nhưng bây giờ thì hoàn toàn không có cái tên Nguyễn Nguyễn Hiểu Nhiên trong đầu nữa.....

Tới một căn phòng có cánh cửa màu đỏ và lớn.....Nhiên đứng lại và cười nói với nó:

“chị vào trong đi!!!! Em không được vào!!!!!!!!”

“.....”_ nó nhú mày nhìn Nhiên rồi trả lời: “tôi hiểu!!!!”

Nó mở cửa rồi đi thẳng vào bên trong.....và nó biết rằng Nhiên đang thờ dài.....nhưng không phải vì thế mà nó để trong đầu.....

“cháu tới rồi hả?????”_ một người đàn ông trung niên với dáng vẻ bệ vệ của một người đã và đang thành công.....ông ta chính là chủ tịch tập đoàn Đại Nguyễn, Nguyễn Đại Phong.....

“cháu chào bác!!!! Đã 2 năm rồi không gặp trông bác vẫn phong độ như trước!!!!!!!!”_ nó cười nói một câu xã giao.....

“.....”_ ông Phong thoáng ngạc nhiên rồi mỉm cười tiến lại gần nó: “cháu đừng nói những câu khách sáo như vậy!!!! ngồi xuống đi nào!!!!”

Nó khẽ gạt đầu ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc.....ông Phong quay người bước tới chiếc ghế của mình.....

“dạo này cháu khỏe chứ?????”

“bác cũng thấy đấy!!!!”_ nó nhún vai nói: “cháu rất khỏe!!!! mà mỗi cánh tay là hơi vấn đề thôi!!!!”

“cháu vẫn thế ư?????”_ ông nhú mày nhìn nó có vẻ không hài lòng: “chẳng phải bác đã góp ý rằng cháu nên rời bỏ cái hội vớ vẩn đó rồi hay sao?????”

“bác khuyên cháu rời bỏ bạn bè của mình sao?????”_ nó cười nhạt trả lời: “với cháu họ không chỉ là bạn mà còn là anh em!!!! bác cũng đã từng trải thì chắc chắn phải hiểu điều này hơn cháu chứ!!!!”

“.....”_ ông Phong không nói được câu nào cả.....có lẽ vì ác cảm nó là con gái không phù hợp với thế giới ngầm.....trong khi đó nó đã có những bước chân đầu tiên vào cái thế giới đen tối ấy hàng mấy năm trước đây.....

“bác hẹn cháu tới đây chỉ để nói thế thôi ư?????”_ nó nghiêng đầu nhìn ông Phong hỏi: “bác khiến cháu thất vọng!!!!”

Nói rồi nó toan đứng dậy bỏ đi thì ông Phong lên tiếng nói một câu làm nó khựng người lại:

“mạng lưới nhà hàng của Cherry vừa được rao bán cách đây 3 ngày trên toàn hệ thống nhà hàng của thị trường bên Mỹ đấy!!!!!! cháu đã nghe nói chưa?????”

“.....”_ nó tròn mắt nhìn ông Phong không chớp.....tin này nó hoàn toàn không biết gì hết.....nó quay phắt lại hỏi: “bác nói thật chứ ư?????”

“cháu ngồi xuống đi!!!! Chúng ta sẽ cùng bàn bạc chuyện này!!!!!!”_ ông Phong mỉm cười chỉ xuống ghế và nói với nó bằng giọng rất nhẹ nhàng.....

.....

Ở bên ngoài căn phòng, Nhiên đứng chờ suốt mấy tiếng đồng hồ mà chẳng thấy nó bước ra ngoài.....cô hiểu nó và bố cô đang bàn chuyện quan trọng nhưng đâu cần thiết phải lâu đến như thế.....cô đã chuẩn bị bàn ăn để cả ba người có thể ngồi ăn cùng nhau một cách vui vẻ, và Nhiên cũng muốn nó tha thứ cho cô vì những việc làm bông bột của cô ngày trước.....

.....Cạch.....

Nó bước ra khỏi phòng với khuôn mặt lạnh lùng.....Nhiên định chạy ngay tới chỗ nó thì bố cô cũng bước ra.....khuôn mặt ông cũng không có vẻ gì là dễ chịu cả.....chẳng lẽ có chuyện gì khó khăn chăng?????

“bố!!!!!!!!”

“sao con lại ở đây?????”_ ông Phong ngạc nhiên khi thấy con gái mình vẫn còn có mặt tại khách sạn.....ông tưởng cô đã trở về nhà rồi.....

“con muốn ăn trưa cùng bố và chị Hương!!!!!!!!”_ Nhiên vô tư trả lời.....

“thôi khỏi đi!!!!”_ nó xua tay từ chối ngay lập tức: “tôi còn phải trở về nhà hàng!!!!”

Rồi nó quay sang ông Phong nói tiếp:

“cháu xin phép đi trước!!!!!! những gì đã bàn hôm nay bác hãy suy nghĩ thật kỹ!!!!!! cháu chào bác!!!!!!”

Sau cái gạt đầu của ông Phong thì nó quay đầu bước đi thẳng ra ngoài.....ánh mắt Nhiên cứ buồn buồn nhìn theo dáng đi lặng lẽ của nó.....ông Phong khẽ lắc đầu vỗ vai cô con gái mình.....

“con muốn Hương tha thứ cho con phải không?????”

“vâng!!!!!!”_ Nhiên ỉu xiu trả lời: “tại con mà chị ấy.....!!!!!! con không biết phải làm gì để chị ấy tha thứ nữa!!!!!!”

“con biết Hương là người thế nào rồi mà!!!!!!”_ ông Phong vỗ vỗ vào vai của Nhiên an ủi.....

“mà tại sao tay chị ấy lại phải bỏ bột thế ả?????”_ Nhiên nhìn bố thất mãc.....

“con thử tìm hiểu đi!!!!!!”_ ông Phong nháy mắt với con gái nói một cách lấp lửng: “sẽ có ích đấy.....”

“nghĩa là sao?????”_ Nhiên thần ra hỏi bố mình.....trông mặt cô lúc này ngơ ngổ sao ấy, rất buồn cười.....

“hay suy nghĩ đi!!!! Con rất thông minh mà!!!!”_ ông Phong vẫn kiểu nói đầy ẩn ý đó: “giờ thì đi ăn thôi, cha đói rồi đấy!!!!!!”

Nhiên vẫn không hiểu gì cả.....nhưng bố cô là một người rất sâu sắc nên cô phải cố mà nghĩ cho ra mới được.....

Trong lúc đó, nó đang nói chuyện điện thoại với Dương.....

“đến đón em ngay!!!!!! Em phải về nhà ngay lập tức”

Cái giọng tức giận của nó làm Dương phát sốt lên.....anh ngay lập tức bỏ dở công việc đang làm mà chạy tới chỗ nó.....khuôn mặt lạnh như tiền của nó thực sự khiến cho anh lo lắng.....

“em làm sao thế????? tại sao lại ở đây????? Có chuyện gì đang xảy ra vậy?????????”

Dương hỏi dồn dập khi vừa gặp nó.....nó không phản ứng mà lẳng lặng bước lên xe và nói đúng một câu:

“em thế là sẽ giết con Trần nếu nó dám đụng tới Cherry!!!!!! Giờ thì chờ em về nhà nhanh lên!!!!!!”

“được rồi!!!!!!” ngồi yên đó, đừng có phá cái gì đấy!!!!!!”_ Dương e ngại nhìn nó nói một cách đề phòng.....

“em nói là đi nhanh lên!!!!!!”_ nó gần giọng lên.....

“rồi rồi!!!!!!”_ Dương vội vàng nhấn ga phóng xe đi.....

Chỉ chốc lát là đã về tới nhà nó.....nó vẫn cái khuôn mặt lạnh băng ấy nói với Dương:

“anh đợi em một lúc!!!! Em vào nhà thay đồ rồi anh chờ em ra nhà hàng nhé?????????”

“anh biết rồi!!!!!!”_ Dương gật đầu nghe theo.....

Rồi nó xuống xe đi thẳng vào nhà.....lúc này Dương mới có thể thở phào nhẹ nhõm.....vừa rồi nó ngồi cạnh anh cảm thấy không khí trong xe căng như dây đàn.....chẳng biết con nhỏ Trần đã làm gì đó quá đáng khiến cho nó nổi điên lên thế này!!!!!!.....đúng là chỉ khổ cho Dương, luôn là người phải lãnh hậu quả.....

.....

.....RẦM.....

Nó đóng cửa thật mạnh khiến cho ba mẹ con bà Thuyền đang ngồi xem tivi giật bắn cả mình quay nhìn nó như sinh vật lạ.....nó tỉnh bơ không thèm quan tâm mà đi thẳng vào nhà.....sáu con mắt cứ dõi theo từng hành động kì lạ của nó.....ném cặp Phịch xuống đất.....cởi áo khoác cũng ném xuống đất nốt.....thế mà khuôn mặt lại chẳng thể hiện chút cảm xúc nào cả.....rồi nó chậm chậm chậm bước từng bước về phía ba con người đáng ghét kia.....đứng chặn ngay trước tivi nhìn bà Thuyền và nhỏ Trần bằng ánh mắt rực lửa.....có vẻ nó rất giận dữ.....

“mày ăn phải gì thế hả????? cút ra chỗ khác cho tao còn xem phim!!!!!!”_ nhỏ Trần hét lên khi gặp ánh mắt khó chịu của nó.....

“.....”_ nó nhếch mép lên cười một cái đầy khinh bỉ.....rồi nó tiến lại gần phía nhỏ Trần.....và.....

.....BÓP.....Á.....một cái tát như trời giáng in hằn lên khuôn mặt của nhỏ Trần khiến nhỏ ngã nhoài xuống người bà Thuyền.....

“Hương!!!! Mày làm cái trò gì thế hả?????”_ bà Thuyền hét lên quát nó trong khi hai tay còn đỡ nhỏ Trần ngồi thẳng dậy.....

Khuôn mặt đỏ bừng và bất ngờ của Trần khiến cho bà Thuyền mất bình tĩnh.....khóe môi nhỏ còn chảy vương một chút máu.....điều này chứng tỏ nó đánh rất mạnh.....

“mày gan lắm!!!! dám đưa Cherry ra để bán đấu giá ả?????”_ nó gần lên từng tiếng chỉ thẳng vào mặt nhỏ Trần mà nói: “mày ngu lắm con ả!!!! Giấy tờ đất còn chẳng có trong tay mà dám làm điều không tưởng đó!!!!!! Mày thích chết rồi phải không?????????”

“mày nói cái quái gì thế hả?????”_ bà Thuyền hét lên.....

“bà im đi!!!!!!”_ nó quát vào mặt bà mẹ kế của mình: “bà dạy con gái bà như thế đấy!!!! muốn chơi tôi thì cũng phải khôn một tý chứ!!!!!! Làm liều như

nó chỉ có nước bị kiện và ngồi tù một gông vì tội lừa đảo mà thôi!!!!!!”

Vừa nói nó vừa ném xuống bàn một tập giấy tờ.....bà Thuyền nhìn nó với ánh mắt tức giận và thất vọng.....cầm trên tay những giấy tờ nó vừa ném xuống mà hỏi với thái độ nghi ngờ:

“cái gì đây????????”

“thành quả của con gái bà đây!!!!!!”_ nó cười khinh nói giọng bông đùa: “giấy tờ giả, bà thấy khéo không????? Con bà thực sự muốn vào nhà đá mà!!!!!!”

“.....”_ Bà Thuyền tròn mắt lên khi nhìn vào tập tài liệu.....ánh mắt bà ta ánh lên những tia giận dữ.....

“mẹ...mẹ ơi...con.....con.....”_ con Trần áp úng.....khôn mặt tái xanh cắt không còn giọt máu.....đôi tay nhỏ run run khẽ chạm vào tay bà Thuyền.....

“Trần.....con.....con đã làm gì thế hả????????”_ bà Thuyền mắt long lên sòng sọc ném phăng hết tất cả mọi thứ trên tay xuống dưới đất.....bà ta đứng phắt dậy quát thẳng vào mặt đứa con gái yêu quý của mình: “những giấy tờ này là sao????? con thích ngồi tù lắm hả????? mẹ đã dạy con thế nào????? Dù trong bất kì hoàn cảnh nào cũng không được lừa dối cơ mà!!!!!!”

“con...con.....con không.....!!!!!!”_ Trần giật bắn cả mình.....lần đầu tiên mẹ của nhỏ giận dữ như vậy.....

“xin lỗi là xong à?????”_ nó nhếch mép cười thêm vào: “đầu mày không có não hay sao mà làm ăn như thế????? nếu không phải người của tao ra tay kịp thời thì mày bị gông cò vào tù rồi con ạ!!!!!!”

“mày câm đi.....”_ nhỏ Trần vô cùng tức giận bởi câu nói của nó liền hét lên.....

.....BÓP.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Bà Thuyền tát cho nhỏ Trần một cái đau thấu trời.....con nhỏ sống trong nhung lụa lần đầu tiên bị mẹ mình đánh.....nhỏ vô cùng kinh ngạc.....

“mẹ????????”_ đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên.....nhỏ Trần nhìn bà Thuyền trân trối, nước mắt rung rung bật khóc.....

“mẹ ơi!!!!!!”_ nhỏ Chi yên lặng từ nãy tới giờ mới lên tiếng can ngăn.....lần đầu tiên mẹ nhỏ tức giận đến mức đánh chị gái nhỏ mà lại.....

“con ngồi yên đó!!!!!!”_ bà Thuyền gạt tay Chi và nói: “chuyện này không liên quan gì tới con cả!!!!!!”

“mẹ ơi con không.....”_ nhỏ Trần như có gì đó bức xúc.....

“con im đi!!!!!!”_ bà Thuyền hét lên.....đường như những lời nó nói đã kích mạnh tới tinh thần của bà ta.....

Nhỏ Trần sợ hãi liền yên lặng.....nó khẽ nhủ mày nhìn nhỏ Trần bằng ánh mắt kì lạ.....có cái gì đó ở con nhỏ khiến cho nó cảm thấy có vấn đề.....

“muốn nạt nộ thì đợi tôi đi hãy làm!!!!!!”_ nó thờ ơ ra một hơi rồi chỉ thẳng vào mặt nhỏ Trần nói: “còn mày!!!!!! Xem lại thái độ của mình đi!!!!!! Một khi dám bán Cherry thì khi nắm Dương Khang trong tay mày sẽ làm gì????? Nếu việc này diễn ra một lần nữa thì tao sẽ tống mày vào tù ngay lập tức!!!!!!”

Câu nói của nó làm cho cả ba mẹ con bà Thuyền tròn mắt.....để lại một ánh mắt đe dọa với họ, nó cười khinh rồi bước từng bước đi lên gác..... dĩ nhiên là nó không quên nhặt lại những thứ mình đã vứt dưới đất.....

Có tiếng tách chén vỡ choang dưới nhà, tiếng quát tháo ầm ĩ của bà Thuyền.....nhưng nó không quan tâm, việc Cherry bị đưa ra bán đấu giá khiến nó vô cùng giận dữ.....mạng lưới nhà hàng Cherry là tâm huyết thứ hai của bố nó, nó không muốn bản thân làm cho bố nó buồn lòng.....và nó cảm thấy thật thất vọng với nhỏ Trần.....những tưởng con nhỏ thông minh giỏi giang trong lĩnh vực ngoại giao và quản trị kinh doanh nhưng sự việc này làm nó thật sự vô cùng vô cùng thất vọng.....nhỏ Trần có suy nghĩ quá ngắn không biết nhìn xa.....thậm chí còn có thể bị người khác lợi dụng một cách dễ dàng.....

Khẽ lắc đầu, nó vứt cặp sách xuống và đi về phía tủ quần áo.....lấy bộ đồ thuận tiện cho việc hoạt động tay chân nhất, nó đi vào phòng tắm và xả nước vào cơ thể.....chỉ có cách này mới làm cái đầu đang bốc hỏa của nó nguội bớt và cũng giúp nó bớt căng thẳng hơn.....

Lau khô mái tóc, nó chuẩn bị đồ đạc rồi đi xuống nhà. .... không thấy ba mẹ con mẹ kể nó đâu cả, nhưng nó vẫn nghe thấy tiếng oang oang của bà Thuyền ở đâu đó trong ngôi nhà. .... khẽ nhếch mép cười, nó bước thẳng ra ngoài. .... không quên liếc nhìn nơi phòng khách, âm chén tan tành mỗi cái một nơi. .... nó có thể tưởng tượng được con giận dữ của người mẹ bị chính con gái mình xô mũi. ....

Nó ân cần dặn dò mấy cô giúp việc dọn dẹp thật sạch sẽ nơi phòng khách. .... với kinh nghiệm suốt mấy năm qua, nó không muốn những người làm công ăn lương như họ phải chịu nghe bà mẹ ghê của nó mắng nhiếc. .... mình nó chịu là quá đủ rồi. ....

.....

Vừa bước ra tới cổng thì Dương đã tròn mắt lên nhìn nó. .... và ngay lập tức anh hỏi:

“em ăn mặc cái kiểu gì thế này????? Trời đang trở lạnh mà sao lại mặc quần ngắn áo cộc vậy???????”

“có lạnh lắm đâu!!!!!!” _ nó nhún vai nói một cách thân nhiên: “anh chờ em ra cửa hàng xe đạp!!!! em muốn mua một cái!!!!!!”

“em đùa à?????” _ Dương tròn mắt lên với nó: “có gì cứ gọi anh là được rồi!!!! anh không muốn em gặp nguy hiểm như lần trước!!!!!!”

“anh biết em là người thế nào mà!!!!!!” _ nó mở cửa xe và ngồi yên vị trên ghế. ....

“.....” _ Dương khẽ lắc đầu và bước vào xe. ....

Anh thật chẳng muốn nó gặp nguy hiểm một lần nữa. .... tuy khó chịu nhưng hôm đó nếu không có hấn thì nó phơi xác ở trên đường rồi. .... một thân một mình con gái đi đêm, nó không sợ nhưng người khác sợ, nó không lo nhưng người khác lo. .... và giờ không chỉ có mình Dương lo và sợ cho nó nữa mà còn có cả hấn. ....

“đội chuyện này lắng xuống anh sẽ đưa em đi mua xe!!!!!!” _ Dương cương quyết nói rồi nhấn ga cho xe chạy. ....

“anh lo gì chứ!!!!!!” _ nó nhún vai nói một câu bất cần: “em chẳng phải là nhân vật nào đó lớn lao mà phải được bảo vệ!!!!!!”

“em thôi cái giọng đó đi!!!!!!” _ Dương gắt lên: “có biết bao nhiêu người lo lắng cho em đấy!!!!!!”

“em có bắt ai lo cho em đâu!!!!!!” _ nó vẫn cái giọng đều đều ấy. ....

.....KÍT.....ÍT.....ÍT.....

Nó suýt chút nữa thì đạp đầu vào kính xe. .... vốn dĩ nó không bao giờ thất dây an toàn khi ngồi với Dương. ....

“anh dừng lại đột ngột là có ý gì đây?????????”

.....BÓP.....

Dương tát cho nó một cái đau điếng. .... lần đầu tiên anh động tay tát nó. .... bất ngờ là biểu hiện duy nhất trên mặt nó lúc này. ....

“em thôi ngay cái giọng bất cần đó đi!!!!!!” _ Dương gằn giọng lên nói với nó: “em phải biết rằng anh và mọi người rất lo cho em!!!! không những thế tên nhóc đó cũng. ....”

“anh Dương!!!!!!” _ nó quát âm lên: “em đã nói là đừng nhắc tới tên đó trước mặt em rồi sao?????”

“.....”

Đôi mắt nó đỏ ngầu lên giận dữ, Dương hoàn toàn không ngờ được thái độ của nó lại như thế. .... có lẽ hấn đã ảnh hưởng tới nó khá nhiều, và chính điều đó khiến cho nó dao động. .... anh có nên hy vọng vào hấn như Nhi đã nói không????? Anh đã sai lầm một lần khi giao nó cho Chiến. .... mong rằng lần này anh sẽ không phải hối hận vì quyết định của chính mình!!!!!!

“nếu không đi em sẽ xuống đấy!!!!!!” _ nó lạnh lùng nói và đưa tay định mở cửa xe. ....

Nhưng Dương với người cài lại cửa xe. .... đồng thời anh thắt dây an toàn cho nó. ....

“ngồi cẩn thận!!!!!!” _ anh nhìn nó và nghiêm túc nói: “anh sẽ chờ em đến nhà hàng!!!! Chuyện mua xe đạp để sau!!!!!! Khi nào tìm ra đứa nào chọc gậy bánh xe thì anh sẽ tự nguyện đưa em đi mua!!!!!! Được chứ?????????”

“tùy anh thôi!!!!!!” _ nó nhún vai nói một cách bất cần. ....

Dương chỉ khẽ nhíu mày rồi cũng nhấn ga cho xe chạy tiếp. .... anh chẳng thể làm gì được với nó cả, cái tính ngang ngạnh từ trước tới nay vẫn vậy. ....

Nó không để ý đến thái độ khó chịu của Dương, hay nói đúng hơn là nó không thèm quan tâm. .... nó vốn dĩ là vậy rồi, dửng dưng với mọi thứ, trong thâm tâm nó biết những gì mình làm khiến cho nhiều người phải lo lắng, nhưng biết làm sao hơn. .... chỉ có như vậy mới không làm cho ai tổn thương vì nó mà thôi. ....

Chiếc xe dừng trước cửa của nhà hàng Cherry, nó bình thân bước xuống xe và nói với Dương.....

“em làm việc đây!!!! Rảnh thì lên Bar uống với em mấy ly!!!!!!”

“khi nào về nhớ gọi cho anh, anh sẽ lái xe đến đón!!!!”_ Dương không để tâm đến lời nói của nó mà ngay lập tức dặn dò.....

Nó khẽ nhún vai cười rồi đi thẳng vào trong nhà hàng.....Dương chỉ biết lắc đầu phóng xe đi mất hút.....

.....

Nó đứng phía sau cánh cửa kính khe thở dài, lắc đầu đi vào bên trong nơi những quản lý của từng bộ phận đang chờ để báo cáo tình hình nhà hàng trong hai ngày làm việc.....

“chào cô chủ!!!!!!”

“các anh chị vất vả rồi!!!!!!”_ nó mỉm cười nhẹ nhàng nói: “chỉ cần để tài liệu vào trong văn phòng của em là được rồi!!!!”

“cô chủ đừng nói vậy!!!!!!”_ chị quản lý tầng một Trần Lan Hương lắc đầu trả lời: “nhờ cô chủ mà mọi người mới có ngày hôm nay!!!!!! Đây chính là trách nhiệm của chúng tôi mà!!!!!!”

“thật cảm ơn mọi người!!!!!!”_ nó thật sự cảm kích vì những người đã tin tưởng và đi theo nó suốt thời gian qua.....

Cả năm người quản lý cũng chỉ biết mỉm cười.....với họ, nó giống như một người em gái vậy và nó cũng chính là vị ân nhân vĩ đại nhất.....chỉ cần nhìn thấy ngoại hình bây giờ của nó thì họ cũng đủ biết rằng từ bây giờ cả năm người sẽ không còn có mặt ở cùng một nơi nữa.....

.....trong văn phòng của nó ở tầng hai.....

“vì một vài lý do!!!!!! Bây giờ em sẽ tăng cường bảo vệ cho từng khu vực!!!!!!”_ nó sau khi xem xét xong mọi tài liệu liền vào thẳng vấn đề chính, cũng là vấn đề nó lo lắng nhất: “nhất là tầng một, ba và bốn!!!!!! tầng năm thế giới dành cho giới thượng lưu và diễn viên ca sĩ đặc biệt nổi tiếng nên vấn đề an ninh không cần phải lo lắng!!!!!!”

“cô chủ lo ngại điều gì mà cần thiết phải tăng cường an ninh vậy?????”_ anh quản lý tầng 5 Nguyễn Gia Bảo lên tiếng hỏi.....

“từ thời điểm này những chuyện chưa bao giờ có sẽ xảy ra!!!!!! Có lẽ mình em thì không thể giải quyết được!!!!!!”_ nó nói giọng hơi chùn xuống: “sự ổn định của Cherry suốt thời gian qua sẽ bị phá vỡ nếu như sơ xảy chỉ một chút!!!!!!”

“có phải vì tin Cherry bị đưa ra đấu giá ở thị trường bên Mỹ gây nên xáo động?????”_ anh quản lý Bar cùng với nó, Nguyễn Đức Mạnh lên tiếng: “tôi nghĩ việc này ảnh hưởng khá nhiều đến uy tín của mạng lưới nhà hàng ở Mỹ!!!!!!”

“anh nói đúng lắm!!!!!! em không biết bên đó tình hình có ổn không nữa!!!!!!”_ nó khẽ nhún đôi mày tức giận.....

“anh có thể sang đó giúp họ thời gian này!!!!!!”_ quản lý tổng nhà hàng kiêm tiếp khách nơi tầng 4, Vũ Thế Anh đề nghị: “khi nào ổn định anh sẽ lại quay về đây!!!!!!”

“câu này em đã nghe từ trợ lý Lâm cách đây 4 năm và anh ấy có trở về Việt Nam lần nào đâu!!!!!!”_ nó bóp trán suy nghĩ: “để em một mình gánh nguyên mạng lưới nhà hàng toàn Châu Á và Châu Âu để mở rộng thị trường ở Mỹ!!!!!! anh nghĩ em sẽ dễ dàng để anh đi nốt à?????”

“nhưng cô chủ đã tìm ra kẻ đưa tin chưa?????”_ người cuối cùng phụ trách về an ninh nhà hàng Lâm Chí Vũ hỏi: “phải có là một nhóm người thì mới có thể gây lên vụ tai tiếng này!!!!!!”

“khỏi lo cái đó!!!!!!”_ nó lắc đầu cười khểnh nói: “em sẽ đưa từng đứa một vào tù một gông!!!!!! Còn đưa cầm đầu thì.....”

“em tìm ra người đứng đằng sau rồi ư????????”

“thôi kết thúc mọi chuyện ở đây!!!!!!”_ nó đứng dậy sắp xếp giấy tờ và nói lảng đi chuyện khác: “các anh chị trở về làm việc đi!!!!!! Mất khá nhiều thời gian rồi!!!!!!”

Biết nó không muốn nói tới chuyện này nên cả năm người cũng yên lặng cúi đầu chào rồi bước ra ngoài.....nó ngồi phịch xuống ghế thở dài một cái.....đặt một tay lên trán mà khẽ nhắm đôi mắt lại.....giờ nó cảm bình tâm để đối mặt với những người quen thuộc trong Bar.....nhất là thầy của nó.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Bước vào trong Bar, không khí quen thuộc bao trùm lấy nó.....cảm giác bình yên làm nó thấy thật an toàn.....

“con chào thầy!!!!!!”_ nó cúi đầu chào thầy nó một cách cung kính, chưa bao giờ nó hành động như thế này.....

“biến mất một ngày để rồi trở lại với cái khuôn mặt và cánh đó như thế đó à?????”_ thầy nó không thèm nhìn nó đến một cái mà chỉ lạnh lùng nói: “những gì thầy nói trước đây con còn nhớ chứ?????”

“con nhớ!!!!!!”_ nó gật đầu.....

“đừng làm thầy thất vọng!!!!!! thay đồ rồi ra làm đi!!!!!!”_ thầy nó khẽ xoa đầu nó nói rồi bước ra khỏi khu vực dành cho nhân viên.....

Nó thở dài rồi đi thay đồ, hôm nay nó sẽ làm bù cho ngày hôm qua.....chỉ khác một điều về ngoại hình bây giờ của nó sợ không ai nhận ra.....nhưng điều lo lắng của nó dường như là quá thừa thãi thì phải.....lý do là vì.....

“anh đã nói rằng mất kính để khuôn mặt chân phương sẽ đẹp hơn mà!!!!!!!”_ câu nói đầu tiên mà tóc nâu phán khi vừa nhìn thấy nó bước ra: “phục con mất thẩm mỹ của mình ghê!!!!!!!”

“trời đất ạ!!!!!! ở đâu ra con người này thế không biết!!!!!!”_ nó nhăn mặt nói khi thấy giọng của tóc nâu ngày một lên cao: “may mà ở đây có nệm cao cấp!!!!!! không thì anh rơi xuống vỡ mặt rồi!!!!!!!”

“phải cho anh tự hào một tý chứ!!!!!!!!!!!!”_ tóc nâu vênh mặt lên cự lại...

“hừ!!!!”_ nó hừ một tiếng rồi ngó vào ly rượu của tóc nâu hỏi: “mà anh đang uống gì thế?????”

“Marie Claire Cocktail!!!!!!”_ tóc nâu nâng ly rượu màu xanh nhạt lên nói một cách vô cùng tung tung: “tự nhiên lại thích cái thứ nước chua chua chất chất này!!!!!! Có lẽ nó giống với tâm trạng của anh lúc này!!!!!!!”

“hò!!!!!!”_ nó ngệt mặt ra nhìn tóc nâu hỏi: “tâm trạng thế nò!!!!!! Anh vừa bị đá à????? Thế nên mới cảm thấy chua và chất chứ!!!!!!!!!!”

“bậy nào!!!!!!”_ tóc nâu bị cụt hứng giữa chừng liền với tay gõ nhẹ vào đầu nó và nói: “nhìn anh đẹp trai ngồi ngồi như thế này mà bảo bị đá à????? Anh không đá người khác thì thôi chứ.....”

“vênh vừa thôi ông nội!!!!!!”_ Đạt từ đâu xuất hiện khoác vai tóc nâu nhăn nhó nói: “mất kính lại cười cho bây giờ!!!!!!”

“anh muốn uống gì không?????”_ nó nhìn Đạt vô tư hỏi.....

Đạt thoáng bị khựng người lại.....nó có thể nói chuyện bình thường với anh như không có chuyện gì như thế ư????? Có phải do nó đóng kịch quá tốt chăng????????

“anh uống gì cũng được!!!!!!”_ Đạt bất giác chẳng nghĩ được gì nên không đưa ra đồ uống nào cụ thể cả.....

“vậy anh thử Gilroy nhé!!!!!!”_ nó vẫn vui vẻ vừa trả lời vừa lấy ly để chuẩn bị pha chế.....

“này!!!!!!”_ hần tự dung xuất hiện chớp lấy tay phải của nó và hỏi: “em có thể pha rượu bằng một tay hả?????”

“.....”_ nó tròn mắt lên nhìn hần.....chẳng hiểu sao hần lại có mặt ở trong Bar vào lúc này nữa.....

“thay đổi cách xưng hô nhanh vậy?????”_ tóc nâu lên tiếng nói với hần với vẻ khiêu khích: “cô bé kém tuổi cậu sao?????”

“điều đó cần phải hỏi ư?????”_ Hần thân nhiên đáp lại: “nhưng dù hơn hay bằng tuổi thì với tôi cũng thế cả thôi!!!!!!!!”

Nó nhìn hần rồi nhìn tóc nâu.....ở đâu ra cái không khí đối nghịch này giữa hai người họ thế nhỉ????? Ngày hôm qua đã có chuyện gì xảy ra ư?????

“gây gổ ở đây là tôi gọi bảo vệ đấy!!!!!!”_ nó nói một cách bình thản.....cánh tay phải đã được giải phóng và đang thao tác pha loại rượu Gilroy cho Đạt.....

“anh đâu có định đánh nhau với cậu ta!!!!!!”_ tóc nâu cười nói với nó: “người lớn mà, không chấp trẻ con!!!!!!”

“anh.....”_ hần tức nghẹn cổ.....

Đang định cự lại tóc nâu thì bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên đồng thời một cánh tay ôm chàng lấy nó từ đằng sau.....

“bé Hương đây rồi!!!!!! nhớ em quá đi!!!!!!”

Suýt chút nữa thì làm rơi ly rượu mới pha, nó khẽ cười nói một cách nhẹ nhàng.....

“anh phải biết ở đây có rất nhiều người chứ!!!!!! tự nhiên ôm em thế mà được à?????”

“tại lâu rồi mới được như thế này mà!!!!!!” _ người con trai đó rất vô tư vùi đầu xuống vai nó mà nói: “thơm thật đấy!!!!!!”

Hắn đứng sững lại nhìn nó với người con trai kia đối đáp lại bằng giọng thân mật. ....lần đầu tiên hắn thấy nụ cười tự nhiên của nó. ....nhưng có điều, nụ cười đó không dành cho hắn. ....tìm hắn nói lên cảm giác đau. ....

“cái thằng nhóc này!!!!!!” _ thấy nó ở đâu xuất hiện kéo tai anh chàng đang ôm nó và nói: “về chỗ làm việc đi!!!!!! Mới không để ý cái là nhố nhăng ngay được!!!!!!”

“cậu!!!!!! đứt tai cháu bây giờ!!!!!!” _ anh chàng vội vàng buông nó ra giờ giọng méo mào. ....

“anh làm việc nghiêm túc đi!!!!!!” _ nó khề đẩy lưng anh chàng và nói giọng đe dọa: “vớ vẩn em trừ lương đấy!!!!!!”

“mới một thời gian không gặp mà sao em độc ác thế?????” _ cậu chàng nhăn nhó cắn nhai nó. ....

“Hùng!!!!!! Còn đứng đó à?????” _ thấy nó quát ầm lên khiến cậu chàng giật bắn vội vàng lon ton chạy đi làm việc. ....

Nó khề lắc đầu cười chịu thua anh chàng. ....nhưng dường như cái cười của nó lại vô tình làm đau hắn một lần nữa. ....

Chẳng ai biết nhân vật Hùng vừa rồi là ai. ....kể cả hắn cũng hoàn toàn không một chút ấn tượng nào với anh cả. ....nhưng nào có ai biết rằng Hùng là một trong số những người đứng đầu trong Hell và cũng là nhân vật bí ẩn nhất, anh còn ít xuất hiện hơn cả Hera. ....trong số 12 dirty thì chỉ có 3 người biết mặt của Hùng, đó là Ze, Hera và Ath người nhỏ nhất hội cũng là thành viên đầu tiên gia nhập Hell sau Ze. ....với cái biệt danh Pan, anh là dirty thứ 13 của Hell và cũng là người duy nhất có thể ngăn cản Hades làm những việc tàn bạo nhất. ....nhưng chưa bao giờ anh xuất hiện trong Hell với bất kì từ cách nào. ....tất cả chỉ biết đến nhân vật thứ 13 có biệt danh Pan chứ hoàn toàn không biết mặt người đó như thế nào. ....vậy nên có thể giải thích vì sao dù Pos có mặt ở trong Bar mà vẫn không nhận ra Hùng. ....

Nó quay lại với ly rượu mới pha nhưng vẫn cảm chưa đưa cho Đạt, gấp ngay ánh mắt của hắn đang nhìn mình với vẻ gì đó khó hiểu. ....u buồn???? đau đóm???? nghi hoặc????? ....đó là những gì nó cảm thấy trong ánh mắt của hắn. ....

“của anh đây!!!!!!” _ nó không quan tâm tới hắn nữa mà đưa cho Đạt ly rượu và nói: “chắc hôm nay em không phục vụ các anh được rồi!!!!!!”

“tại sao?????” _ tóc nâu chồm lên hỏi với giọng đầy bức xúc: “vì thằng nhóc trắng trắng kia hả?????”

“một phần là vì thế!!!! một phần nữa là do tay em hoạt động không được thoải mái nên không pha rượu tiếp khách được!!!!!!” _ nó nhún vai giải thích. ....

“tên đó là gì của em?????” _ hắn đặt câu hỏi ngay sau khi nó vừa dứt lời. ....khôn mặt tới sầm vô cùng khó coi. ....

“liên quan gì tới cậu?????” _ nó thản nhiên hỏi lại: “và làm ơn vứt cái bộ mặt đưa đám đó đi!!!!!!”

Nói rồi nó toan quay người đi về phía Hùng thì hắn nhào tới kéo giật cánh tay nó lại. ....hắn dùng lực khá mạnh khiến nó khề nhú mày lại vì đau. ....

“buông ra!!!!!!”

“trả lời câu hỏi của tôi đi!!!!!! Tên đó là gì của em?????” _ hắn gằn giọng nhắc lại từng từ một. ....

“bất kỳ quan hệ nào với tôi cũng phù hợp với anh ấy!!!!!!” _ nó giật mạnh tay mình ra khỏi bàn tay của hắn và trả lời một cách bình thản: “trả lời như vậy đã vừa lòng cậu chưa?????”

“nghĩa là sao chứ?????” _ hắn nhíu cong đôi mày đầy vẻ nghi hoặc không hiểu một chút nào cả. ....

Nó không nói gì thêm mà đi về phía anh chàng có tên Hùng, bỏ lại hắn đứng bất động phía sau. ....tóc nâu và Đạt chẳng hiểu mô tê gì hết, nhưng hai anh chàng cũng chỉ biết nhìn hắn mà lắc đầu thôi. ....

Hắn ngần ngại với câu nói đa nghĩa của nó, ruốt cuộc thì anh chàng kia có quan hệ thế nào với nó????? Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người con trai ngoài Dương thân mật với nó như thế, thậm chí còn hơn cả những gì Dương từng thể hiện. ....hành động giống như nó thuộc quyền sở hữu của tên đó vậy. ....suy nghĩ này khiến hắn bức bối. ....

Trong khi đó, nó vẫn đứng nói chuyện với Hùng một cách tự nhiên. ....nhưng Hùng cảm thấy có cái gì đó khiến cho nó khác với ngày thường, hay ít nhất là khác với hồi anh còn ở đây, dường như anh nhận ra ánh mắt của hắn. ....

“tên nhóc đó thích em hả?????”

“à????” _ nó chớp mắt trong giây lát không hiểu câu hỏi bất ngờ của Hùng. ....

“cái tên nhóc đẹp trai đang ngồi cạnh Pos kia kia!!!!!!” _ Hùng hất mặt về phía hắn và nói: “anh cảm thấy rất rõ ánh mắt của tên nhóc đó!!!!!!”

“anh để ý tên điên đó làm gì!!!!” _ nó khễ phải tay nói: “lúc nào cũng hành động y như trẻ con!!!! Phiên phức!!!!”

“.....” _ trầm tư trong giây lát, Hùng khễ mỉm cười. ....

Rồi anh quay sang quầy Bar và bắt tay vào pha chế một loại cocktail nào đó.....ly cocktail có màu hồng phớt vô cùng đẹp mắt và viền đường trắng trên miệng ly thật tao nhã.....một lát chanh cùng một nhánh bạc hà cũng đủ tạo nên phong cách mới cho ly rượu.....nó đã thoáng nhìn thấy thành phần ly cocktail này, dùng hai loại rượu mạnh là Gin và Vodka để pha chế cùng thức rượu quả có màu hồng nhạt.....một chút grenadine và vài giọt hương chanh làm cho mùi vị thêm phần hấp dẫn.....

Hùng đưa ly rượu ra trước mặt nó mỉm cười tinh quái nói: “thử xem có đúng với tâm trạng của em lúc này không????”

“anh nói vậy là ý gì????” _ nó gườm gườm nhìn Hùng nghi ngờ hỏi: “cocktail cho em có bao giờ màu hồng như vậy đâu!!!!”

“nhưng em đang nhìn đời bằng con mắt màu hồng này đấy!!!!” _ Hùng nhún vai nói nhẹ tênh: “uống nhanh đi!!!!”

Nó cầm ly rượu lắc nhẹ và nói: “em không hiểu anh đang nói gì!!!!”

Hùng không nói thêm gì nữa mà nhẹ nhàng dùng tay mình nâng bàn tay đang cầm ly rượu của nó lên và cho nó uống.....đối với cả Hùng và nó thì hành động này rất bình thường, nhưng với người khác, đặc biệt là với hắn thì hành động vừa rồi quả là quá sức chịu đựng.....

Đôi mắt của Hùng khễ ánh lên nhìn về phía hắn, phản ứng của hắn rõ ràng đến nỗi khiến anh suýt nữa thì bật cười.....nếu đi so sánh hắn với người con trai trước đây nó đưa tới cho anh xem mặt thì quả thực hắn có phần hơn.....về ngoài chắc chắn ấn đút tên kia một bậc rồi, nhưng về mặt tình cảm thì anh cũng không chắc.....phải tìm hiểu thêm thì mới có thể đưa ra kết luận cụ thể.....hơn nữa hắn là người mà cả Ze lẫn Hera đều chăm cho điểm tốt.....phải cân nhắc thật kĩ lưỡng nếu như không muốn mắc sai lầm lần thứ hai.....

“chẳng có gì đặc biệt cả!!!!” _ nó phán một câu cắt đứt luôn dòng suy nghĩ của Hùng.....

“thì nó vốn chỉ là một loại cocktail bình thường mà!!!!” _ Hùng nhún vai trả lời một cách bình thản.....

“chắc!!!! thể mà cứ tưởng cái gì cao siêu!!!!” _ nó vẩy vẩy ly rượu và nói mơ hồ: “tài năng của anh bị mối gặm hết rồi à?????”

“nói khích nhau vừa nhé!!!!” _ Hùng choàng tay qua cổ nó và kẹp chặt nói với giọng đe dọa: “tín anh vắn cổ em không????”

“không!!!!” _ nó cười toe hồn nhiên trả lời: “nếu vắn thì anh đã vắn từ lâu rồi!!! không cần đợi đến bây giờ!!!!”

“em đang thách anh đấy phải không????” _ Hùng gằn giọng lên.....

Nó chưa kịp nói gì thì.....BỐP.....BỐP.....đầu của nó lấn đầu của Hùng tự nhiên đầy sao.....

“hai đứa bay đùa đủ chưa hả????” _ thầy nó trừng mắt nhìn vào nó và Hùng quát: “tâm sự gì thì vào trong khu cách biệt nhân viên mà tâm sự!!!! ngoài này bao nhiêu khách hàng nhìn vào không biết ngượng hả?????”

“cậu làm gì nóng thế!!!!” _ Hùng xoa xoa cái đầu của mình đồng thời cũng xoa đầu gium nó nhăn nhó kêu: “tụi cháu vào là được chứ gì!!!!”

“cút!!!!” _ thầy nó trợn trừng mắt lên chỉ thẳng vào bên trong đuổi hai người như đuổi tà.....

Hùng nhanh chóng đẩy lưng nó vào bên trong khu cách biệt dành riêng cho nhân viên.....nó vẫn còn đang choáng với thái độ thất thường của thầy nó.....Hùng đứng ở cửa liếc nhìn hắn, đôi mắt ánh lên những tia giận dữ kèm theo bao thắc mắc, có lẽ hắn đang phân vân về quan hệ giữa Hùng và nó.....nhưng hắn không phải mối quan tâm hàng đầu.....anh chẳng tóc nâu kia từ đầu tới cuối cứ nhìn chăm chăm vào anh với ánh mắt thăm dò, khác hoàn toàn với hắn, tóc nâu rất bình thản nhưng đôi mắt dò xét kia khiến cho Hùng cảm thấy khó chịu.....thật sự anh không thể lý giải được ánh mắt đó mang ý nghĩa gì, chỉ chắc chắn một điều, tóc nâu không có chút gì gọi là tình yêu trai gái.....

Nó ngồi quan sát hành động của Hùng.....rồi nó thờ dãi nói:

“anh lại tính làm cái gì thế????”

“không gì cả!!!!” _ Hùng đóng kín cửa lại rồi ngồi xuống trước mặt nó và hỏi: “cánh tay em làm sao thế kia????”

“anh chưa gặp anh Dương à?????”

Hùng lắc đầu, chân phải vất lên chân trái, một tay chống cằm trả lời nó: “chưa!!!! Về nước là anh đến nhà hàng luôn!!!! Nghe nói Nhi cũng về nước được vài ngày rồi đúng không????”

“ừ!!!!” _ nó gãi đầu trả lời, nó chẳng biết phải kể với Hùng từ đâu nữa.....

Hùng chỉ vào cánh tay nó hỏi lại một cách rõ ràng và nghiêm túc hắn: “rồi sao???? cánh tay bó bột này là sao???? có chuyện gì mà bốn người không báo cho anh phải không????”

“chưa kịp báo thôi!!!!”_ nó nhún vai trả lời: “em bị thế này từ sáng sớm hôm qua!!!! Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì báo cho anh thế nào được!!!!”

“chuyện xảy ra thế nào?????”_ Hùng khẽ nhún mày rồi hỏi tiếp: “có biết đứa nào đánh không?????”

“cái này.....”_ nó ngập ngừng, đôi mắt chốc chốc lại nhìn về phía cửa.....

“sao?????”_ Hùng kéo cái ghế lại gác cả hai chân lên và nói: “hay để anh gọi thằng Pos vào kể????? cần thì gọi thêm thằng nhóc đó vào nữa cho chắc!!!!”

“sao anh.....”_ nó tròn mắt lên nhìn Hùng.....rồi lập tức nó hiểu ngay ra vấn đề.....

Nó khẽ bật cười tự gõ vào đầu mình trách móc:

“từ bao giờ mà em lại để lộ ra nhiều thông tin qua khuôn mặt thế này nhỉ?????”

“anh không biết!!!!!!”_ Hùng lắc đầu và khẳng định luôn: “nhưng chắc chắn là trong thời gian anh không có mặt ở đây!!!!!!”

“có lẽ thế!!!!!!”_ nó gật đầu công nhận.....

“.....”_ Hùng yên lặng không nói gì cả.....đôi mắt màu xanh nước biển chăm chú nhìn nó như đang muốn lắng nghe.....

Nó hiểu ánh mắt của Hùng, nhưng có điều nó không biết nên kể từ đâu.....vì quả thật mọi chuyện quá rối rắm, và quan trọng hơn là hắn có mặt trong hầu hết mọi tình huống.....

“anh nghĩ em nên kể từ lúc em gặp thằng nhóc đang ngồi ngoài kia!!!!!!”_ Hùng lên tiếng nói: “vì anh cảm thấy nó ảnh hưởng khá nhiều đến em!!!!!!”

“được rồi!!!!”_ nó gật đầu nói: “nếu muốn nghe thì em kể tóm tắt cho.....”

Thế là nó kể lại tóm tắt cho Hùng tất cả những gì cần thiết.....và sự xuất hiện của Chiến trong câu truyện khiến cho Hùng suýt chút nữa bóp nát chiếc cốc thủy tinh cầm trong tay.....rồi chuyện nó bị đánh úp, rồi hấn đến cứu nguy như thế nào.....rồi chuyện nhỏ Trần bán đấu giá mạng lưới nhà hàng Cherry ở Hoa Kỳ.....quả thật trong thời gian Hùng không có mặt ở Việt Nam thật sự có quá nhiều chuyện không ngờ được xảy ra.....nhất là sự xuất hiện bất ngờ và nhiệt tình một cách thái quá của hấn.....điều này khiến cho Hùng có chút gì đó nghi ngờ.....liệu hấn có mục đích gì khi giúp nó vô điều kiện như vậy????? chỉ vì tình yêu thì rõ ràng là nguy hiểm!!!!!!

Nghe xong mọi chuyện, Hùng hást mắt nói với nó:

“gọi cho anh Kry đến đây!!!! Ngay lập tức!!!!!!”

“anh sao thế????? định ra mặt trước Hell à?????”_ nó nghiêng mặt nhìn Hùng chăm chú hỏi: “lần đầu tiên đấy!!!!!!”

“anh chỉ cần gặp một mình Kry thôi!!!!!!”_ Hùng đứng dậy vuốt ngược mái tóc lên và nói: “tốt nhất là đừng để Pos nhìn thấy!!!!!!”

“được thôi!!!! Xuống văn phòng của em dưới tầng 2!!!!”_ nó cũng đứng dậy nhún vai nói nhẹ tênh.....

Nó bước ra ngoài theo sau là Hùng, ánh mắt của Hùng khiến cho nó hơi khó chịu.....đường như đôi mắt ấy sắc bén hơn hấn bình thường.....Nó qua chỗ thầy nó và xin phép rời khỏi Bar vài phút, hình như thầy nó có vẻ không hài lòng nhưng vẫn đồng ý cho nó và Hùng rời khỏi Bar.....

Mặc dù là tầm trưa nhưng cũng khá đông khách, với lại trong Bar được bao phủ bởi không gian tối với những ánh đèn mờ nhạt nên chẳng thể biết được bên ngoài trời có nắng hay mưa.....thời gian dường như bị cô đọng lại tại không gian tối này.....nó hást mặt về phía Hùng ra hiệu báo anh xuống văn phòng trước, rồi nó tiến về phía mấy anh bảo vệ chặn dò gì đó.....hấn ngồi đó quan sát mà đầu như bốc hỏa, đã vậy lại còn đang uống rượu mạnh nữa.....khi nó vừa đi ngang qua hấn thì ngay lập tức hấn đưa tay giữa nó lại.....

Nó nói một cách lạnh lùng vô cảm:

“có chuyện gì????? Đừng có gây sự nếu không tôi không khách sáo đâu!!!!!!”

“không có gì!!!!!!”_ hấn buông tay ra và uống hết ly rượu còn đặt trên bàn nói: “tôi về đây!!!!!!”

Nói rồi hấn đứng dậy đi thẳng, nó tròn mắt lên nhìn theo cái bóng mờ mờ lấp ló phía cửa ra vào.....có cảm giác gì đó trôi dạt trong tâm trí nó.....

“kì lạ!!!!!!”

Buông một câu thờ ơ, nó lắc đầu rồi nhìn lên phía tầng hai của Bar.....có một nhân vật khá lớn đang có mặt ở trong Bar này, nhân vật đó bao trọn nguyên cả tầng hai, nó buộc phải để phòng và tăng cường bảo vệ ở trên đó.....ngộ nhờ có gì xảy ra thì còn kịp trở tay.....

Trở ra ngoài hành lang, hấn vừa bước ra khỏi Bar thì chạm mặt với cả Chiến lẫn Hùng.....nhưng không khí giữa hai người hình như có gì đó không ổn, hấn khẽ nấp người vào bên trong hai bụi cây đặt trước cửa và quan sát.....

“mày làm cái gì ở đây?????” _ Chiến to tiếng quát Hùng trong khi Hùng vẫn giữ thái độ rất bình thản. ....

“tao mới là người phải hỏi câu này chứ nhiiiiiiii!” _ Hùng khẽ đưa tay lên và chỉ thẳng vào Chiến: “một con người tồi bại như mày mà cũng dám vác mặt tới đây sao????? không sợ Hương khinh thường à?????”

“mày. ....” _ Chiến gạt phắt tay của Hùng ra gầm lên: “mày nói cái gì há?????”

“3 năm trước tao quá ngu ngốc!!!!!!” _ Hùng cười khềnh một cái nói với giọng khinh miệt: “đang lẽ tao không nên giới thiệu con bé quen một thằng chó chết như mày!!!!! Tao nên giữ nó ở bên cạnh còn hơn là giao cho một thằng đạo đức giả như mày!!!!!”

“mày. ....”

Chiến định đâm cho Hùng một cái nhưng Hùng vốn không phải người bình thường, anh dễ dàng bắt được nắm đấm của Chiến. ....không quên nở một nụ cười khinh bỉ, anh nói:

“đến Nhi mày còn chẳng đánh lại được!!!!! mày nghĩ sao mà dám động thủ với tao????? Vì mày là bạn Nhi nên tao bỏ qua!!!!! Nhưng đừng hòng có lần sau nữa!!!!!”

Hất mạnh tay của Chiến xuống, Hùng bước đi một mạch xuống cầu thang bộ. ....để lại cho Chiến cái cảm giác đáng sợ vô cùng. ....ánh mắt của Hùng đã sắc bén nay còn có thêm sự giận dữ. ....

Hắn khẽ nhủ mày, cuộc nói chuyện chẳng đâu vào với đâu, nhưng với óc phán đoán của mình, dường như hắn ngỡ ngờ ra được mối quan hệ giữa nó, Hùng và Chiến. ....thậm chí cả với người bạn của chị hắn, Trương Quỳnh Nhi. ....

Cuối cùng hắn cũng bước ra khỏi nơi mình đứng, không thèm để tâm tới Chiến, vì hắn biết, Chiến chẳng thể làm gì lúc này, khả năng nó yêu Chiến hoàn toàn là con số 0. ....giờ cái mà hắn quan tâm chính là Hùng. ....lướt qua mặt của Chiến, hắn khẽ nói:

“anh thua rồi!!!!!!”

Chiến quay ngoắt lại nhưng hắn đã nhanh chóng bước xuống cầu thang, hướng mà Hùng vừa đi tức thì. ....nhưng dù nhanh mấy cũng đủ để lại cho Chiến một điệu cười nửa miệng đầy thách thức. ....

Chỉ vài phút sau thì nó xuất hiện, vừa thấy Chiến, khuôn mặt nó tối sầm lại. ....miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt rồi đi thẳng qua mặt Chiến. ....cái lạnh lùng của nó khiến cho Chiến thấy hút hẫng. ....đôi mắt ngày trước luôn hướng về anh nay đã không còn, nó không còn nhìn thấy sự tồn tại của anh dù anh đang hiện hữu ngay trước mặt nó. ....dường như hắn nói đúng, Chiến đã thua. ....thua hoàn toàn. ....giờ anh chỉ còn biết hối hận chứ không có quyền gì kiểm soát nó nữa, nó hoàn toàn tự do. ....

Bấm nút gọi thang máy, nó đứng đó chờ đợi, Chiến vẫn đứng như phỗng tại chỗ và nhìn nó bằng ánh mắt đau đớn. ....nhưng đáng phải thế, tiếc nuối ư????? Chắc chắn rồi. ....anh còn chẳng thể là bạn của nó nữa là. ....

Thang máy mở cửa, nó bước vào và ngay lập tức ấn nút đóng cửa, có vẻ như Chiến có chạy lại nhưng không kịp. ....anh ta lúc thì quá nhanh nhưng lại có lúc quá chậm, vì vậy mà đã đánh mất đi món bảo bối là nó, nó lắt đầu thất vọng. ....quả thực Chiến không xứng đáng với nó. ....

Một mình trong thang máy, nó mở điện thoại và gọi cho Kry...nhưng...

<“chị Hades!!!!! Chị gọi Kry có chuyện gì vậy?????”> _ tiếng của Ath vang lên trong điện thoại. ....điều này khiến nó bất ngờ. ....

“Ath????? Sao em lại nghe máy của Kry thế?????”

<“em nhờ Kry làm hộ vài thứ!!!!!”> _ Ath cười trong điện thoại trả lời: <“mà chị gọi có chuyện gì thế????? quan trọng lắm không?????”>

Nó ngẫm nghĩ một chút rồi nói vào trong điện thoại:

“bảo Kry tới ngay nhà hàng Cherry!!!!! Cứ coi đây là “tối hậu thư” đối với nó!!!!!!”

<“nghiêm trọng vậy sao????? em đi cùng có được không?????”> _ giọng của Ath có vẻ hơi lo lắng. ....

Nó không hiểu tại sao Ath lại có vẻ lo lắng đến vậy, chẳng lẽ cả Ath lẫn Kry đang giấu nó chuyện gì chăng????? .....suy ngẫm một lúc nó cũng lên tiếng:

“em tới cũng được!!!!!!”

<“đề em nói lại với Kry!!!!!”>

“ok!!!”

Nói rồi nó cúp máy, có cái gì đó rất lạ ở đây.....nhóc Ath chưa bao giờ giấu giếm nó điều gì cả, vậy thì vì lý do gì mà cô nhóc dễ thương này lại hành động ngược lại như vậy chứ??????

Thang máy đã tới nơi, nó bước ra, tầng 5 là nơi mà nó ít lên nhất vì với bộ dạng ngày trước, nó không phù hợp với cái nơi hào nhoáng đó.....

“cô chủ!!!!!”

Một nhân viên của tầng 5 vừa nhìn thấy nó là ngay lập tức cúi đầu chào.....

“anh Vũ có trên này không??????”

“thưa có!!!! Mời cô chủ đi lối này!!!!!!”

Nó khẽ gật đầu rồi đi theo anh chàng nhân viên khá bảnh trai kia.....hướng đi về phía phòng “Vip 1”, chắc có chuyện gì đó với khách hàng đây.....

Anh chàng nhân viên khẽ gõ cửa và nói vọng vào:

“thưa quản lý, cô chủ cần gấp ạ!!!!!!”

Vừa dứt lời thì cửa phòng đã bật mở, quản lý tầng Nguyễn Gia Bảo đứng ngay trước ngưỡng cửa với vẻ mặt lộ rõ sự ngạc nhiên.....anh nhân viên vội vàng đứng nép sang bên tránh đường cho nó vào.....nó khẽ mỉm cười nói:

“anh có thể trở về làm việc được rồi!!!!!!”

“vâng thưa cô chủ!!!!!”

Anh ta thoáng đỏ mặt vội vàng cúi chào rồi nhanh chóng chạy mất hút.....

“có chuyện gì khiến em phải lên tận đây?????”

Bảo khẽ hỏi nhưng cũng tránh người sang bên để nó có thể vào bên trong.....

“em tìm anh Vũ!!!!”_ nó liếc nhìn vào bên trong phòng nói: “ở đây có chuyện gì à???????”

“không có gì nghiêm trọng!!!! bọn anh đã giải quyết xong rồi!!!!”_ Bảo trả lời rồi nhìn về phía Vũ nói: “Vũ!!!! Cô chủ cần gấp!!!!!!”

Vũ đang khom chế một tên con trai nghe vậy bất ngờ quay lại.....vì rất ít khi nó tìm đến Vũ, nếu có tìm thì chắc chắn phải là chuyện gì đó nghiêm trọng.....Vũ khẽ gật đầu rồi quay sang nạt tên thanh niên có vẻ sáng sủa đang bị khom chế kia.....

“lần này chúng tôi tha cho cậu!!!! nếu còn tái phạm xin bước khỏi đây và không bao giờ có cơ hội quay lại nữa!!!!!! cho dù cậu có là con của ông họ ông kia đi nữa, quy định là quy định!!!!!!”

Tên thanh niên có vẻ hoảng sợ, điển hình là khuôn mặt xanh lét như tàu lá chuối của anh ta.....chắc.....đây không biết là ngôi sao ca nhạc hay điện ảnh nào dám coi thường quy định của Cherry thế nhỉ????? Chắc là người mới đến đây lần đầu.....Cherry có quy định, nhưng tầng 5 còn có những quy định chặt chẽ hơn nhiều, vì có nhiều người nổi tiếng ở đây nên nhà báo không ai được phép bưng mắng tới.....nó đã nhiều lần bắt được mấy tên nhà báo, phóng viên là cái và cho nếm mùi địa ngục ngay tại đây.....chính vì vậy mà Cherry luôn là điểm đến lý tưởng của các ngôi sao lớn tại Hà thành này.....không những thế, các ngôi sao của Sài thành khi đến Hà Nội cũng không chỉ một lần ghé qua đây.....

Nó khẽ cười rồi nói với Bảo:

“em đợi hai người ở trong văn phòng tầng 5 nhé!!!!!!”

Bảo gật đầu, nó liếc nhìn những nhân vật trong phòng một lần nữa rồi quay người bỏ đi về phía văn phòng quản lý tầng.....toàn bộ văn phòng trong Cherry hầu hết là do nó bố trí, vì vậy mà vô hình chung nội thất trong văn phòng cả năm tầng đều gần như giống nhau, vậy nên nó hoàn toàn không thấy xa lạ khi bước vào căn phòng trắng tinh này.....

Một chốc lát sau thì Bảo và Vũ cũng xuất hiện trước mặt nó, nó đi thẳng vào vấn đề luôn vì Hùng vẫn đang đợi ở dưới văn phòng của nó.....

“em muốn anh cử thêm vài vệ sĩ nữa tăng cường cho bar!!!!!!”

“tại sao vậy???? có gì rắc rối à????”_ Vũ ngạc nhiên nhìn nó hỏi.....giọng không kém phần bất ngờ.....vì anh mới tăng cường vệ sĩ cho tầng ba vài tiếng trước.....

“em chỉ đề phòng thôi!!!!!!”_ nó mỉm cười trả lời: “hôm nay bất chợt có một nhân vật lớn xuất hiện, em sợ có chuyện không hay xảy ra!!!!!!”

“ai thế?????”_ Bảo ngay lập tức hỏi.....

“Huyền Băng và Đại ca Minh Hoàng!!!!!!”

Hai cái tên được nêu ra bỗng nhiên làm không khí trong phòng trở nên căng thẳng.....hai anh chị khét tiếng ở Hà Thành đang xuất hiện ở Cherry không biết với mục đích gì????

Và ngay lập tức một phần ba hệ thống an ninh của tầng 5 được điều động xuống tầng 3 làm nhiệm vụ.....nó hài lòng vì hai người họ đã thực hiện theo đúng ý mình.....giờ thì giải quyết vụ của Kry thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Trong khi đó, ở văn phòng của nó trên tầng 2.....chỉ sau 5’ nó gọi là ngay lập tức Kry và Ath đã có mặt ở Cherry.....

Vừa nhìn thấy Hùng, Ath đã tròn mắt lên, miệng lắp bắp mãi mới thành một câu hoàn chỉnh.....

“anh...anh...anh Pan????? Anh về...về khi nào thế?????”

Kry đứng đó khẽ giật mình khi nghe đến cái biệt danh ít được nhắc tới “Pan”.....trong Hell, không ai biết người mang tên “Pan” là ai ngoài ba người đứng đầu.....các Dirty khác chỉ biết đến cái biệt danh “Pan” bởi Hera vô tình một lần đã nói về khả năng của người đó, người có thể chặn đứng được mọi hành động lẫn kế hoạch tàn bạo của Hades, người đó đã từng đánh sập cả một thế lực mạnh mẽ chỉ để ngăn không cho Hades hành động.....nói chung một điều, “Pan” là một con người vô cùng bí ẩn nhưng lại mang đến nỗi sợ hãi cho tất cả nhưng ai đã từng nghe tới cái tên hiếm nhắc đó.....Vậy thì tại sao Ath, một Dirty nhỏ tuổi nhất lại biết nhân dạng thật Pan?????

“sao em lại ở.....”_ Pan cũng khá bất ngờ khi thấy sự xuất hiện không mong muốn của Ath...

Pan còn chưa kịp nói hết câu thì Ath đã lao đến ôm chặt lấy cổ của anh vui mừng nói với giọng phấn khích.....

“anh đi đâu mà lâu thế hả???? có biết bọn em nhớ anh thế nào không?????”

Một thoáng ngạc nhiên, đôi mắt Pan dịu lại không còn gay gắt nữa, anh khẽ xoa đầu Ath nhẹ nhàng nói:

“nhớ anh hay đang mong anh về để ngăn Hades hả?????”

Ath chột dạ, cứ nghĩ Pan sẽ không đề phòng nên định chơi cho hấn một quả, ai ngờ.....chắc chắn.....lộ hết cả rồi.....nhìn cái điệu cười cao ngạo của Pan mà Ath muốn đâm cho mấy cái, có điều cô bé yếu hơn nên không làm gì được.....

Buông Pan ra, Ath khẽ cười trừ cúm rúm nói:

“hì hì.....anh biết rồi à?????”

“em ngồi xuống đó và yên lặng cho anh!!!!”_ Pan lừ mắt ra lệnh cho Ath bằng cái giọng rất đáng sợ.....

Ath giật bắn cả mình, cái ánh mắt này chứng tỏ Pan vô cùng nghiêm túc.....nụ cười trên khuôn mặt tươi rói của Ath bỗng trở lên cứng nhắc.....biết là không làm gì được, cô bé quay sang Kry nói thầm:

“em không giúp được rồi!!!! Hades thì được chứ Pan thì em chịu!!!! Kry tự ứng phó vậy!!!!!!”

Nói rồi Ath đi ra ghế và ngồi xuống, với tay lấy tờ báo đọc một cách bình thản như không có chuyện gì xảy ra.....đường như Ath đã quá quen với những cảnh như thế này rồi hay sao ấy.....

Trong lúc đó thì Pan đang nhìn Kry với vẻ thăm dò thấy rõ, khuôn mặt cô thay đổi theo từng lời nói của Ath, những biểu hiện này không thể qua mắt anh được.....khẽ cười, Pan lên tiếng:

“em là Kry?????”

“vâng!!!!”

“những gì điều tra được, em hãy kể hết cho tôi nghe đi!!!!!!” _ Pan nói với giọng đều đều nhưng lại mang sắc thái lạnh đến đáng sợ. ....

“anh không cho Kry ngồi xuống à?????” _ Ath lên tiếng lạnh chanh nói khiến cho cái ánh mắt thăm dò của Pan phải chuyển hướng. ....

Ath ngay lập tức giả bộ cúi đầu vào quyền báo. ....phải nói là giả nai một cách vô đối. ....cho dù Pan có nhìn thế nào thì cái mặt hí hửng của Ath cũng phải khiến cho anh chịu thua. ....

“Kry!!!! Em ngồi xuống ghế đi!!!!” _ Pan buộc phải lên tiếng. ....

Kry lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc. ....sức ép do Pan tạo ra vì câu nói của Ath mà có phần giảm bớt, Kry giờ đủ tự tin nhìn vào mắt của Pan và nói:

“anh có thể nói rõ hơn điều anh muốn hỏi là gì không?????”

“được rồi!!!!” _ Pan khẽ gật đầu nói lại: “thật ra tôi muốn biết người chủ mưu đánh Hades có quan hệ gì với em!!!!!!”

“không có quan hệ gì cả!!!!!!” _ Kry lắc đầu trả lời. ....

“tức là em biết người đó là ai!!!! Hãy nói đích danh đi!!!!” _ Pan đều đều nói tiếp. ....

Kry gạt mình. ....vô tình tự đưa mình vào thế tiến thoái lưỡng nan. ....

“tôi có thể đảm bảo Hades không động tới con người đó!!!!!!” _ Pan đoán trước được hành động của Kry liền đỡ trước: “bằng cả danh dự!!!!!!”

Sức ép của Pan quá lớn khiến cho Kry toát mồ hôi lạnh, nhưng không hiểu vì sao mà cô vẫn nhất quyết im lặng không phản ứng gì. ....đến Ath ngồi ở ghế cũng phải cảm thấy kì lạ ngược mắt lên nhìn Kry với vẻ thắc mắc rõ ràng. ....

Bỗng nhiên có tiếng cửa mở. ....không khí căng thẳng xẹp xuống khi cả ba người đều chú ý về phía cánh cửa ra vào. ....và sự xuất hiện của nó lại lần nữa đưa căn phòng vào băng đá. ....

“Kry đến rồi à!!!!”

Đó là câu đầu tiên mà nó nói khi nhìn thấy Kry đang ngồi trước mặt Pan. ....

Như có điện, Kry lập tức đứng hẳn dậy và nhìn Pan nói với vẻ cương quyết:

“xin lỗi!!!! tôi không có gì để nói!!!! Về trước!!!!!!”

Rồi Kry vùng chạy khỏi căn phòng, cô va nhẹ vào cánh tay còn đau nó khiến nó khẽ nhủu mày lại. ....thoáng bắt ngờ nhưng Kry không quay lại mà chạy đi thẳng. ....

Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn Pan hỏi:

“có chuyện gì với Kry vậy?????”

Pan chỉ nhún vai ra hiệu không biết. ....còn Ath thì đôi mắt tối lại rồi ngay lập tức sáng trưng nhìn nó khi nó đang hướng đôi mắt thắc mắc về phía cô bé. ....

“em không biết đâu!!!! Anh Pan bảo em im lặng ngồi đọc báo thôi à!!!!!!”

“mà sao em còn ở đây????? Kry chạy rồi còn gì!!!!!!” _ Pan lên tiếng hỏi Ath. ....

Ath vút phịch tờ báo xuống và tươi cười nói:

“lần đầu đến đây!!!! anh chị phải để cho em chơi chút chứ!!!!!!”

Nó nhìn Pan nói bình thản:

“nếu không có chuyện gì thì em trở lại Bar đây!!!! đừng có làm lộn xộn văn phòng của em đây!!!!!!”

Nói rồi nó cũng bước ra ngoài. ....để lại trong phòng là hai còn người đang nhìn nhau chẳng hiểu gì cả. ....lần đầu tiên thấy Hades không quan tâm tới chính những Dirty của mình. ....

.....

Nó khẽ thở dài bước từng bước chậm rãi về phía cầu thang bộ. ....nó đang băn khoăn về ánh mắt khó hiểu của Kry, có gì đó rất lạ. ....sự khó xử bên trong đôi mắt ấy làm nó bận tâm. ....ruột cuộc Kry đang giấu giếm nó chuyện gì????? Chuyện gì lại khiến cho người từng đồng hành với nó bao nhiêu năm qua phải lo lắng thậm chí sợ hãi???? Kry vốn là con người sống theo lý trí, vậy lý do gì mà lại để cảm tính chi phối mọi hành động????

Và nổi bản khoăn đó cứ bám lấy nó cho hết ngày.....khiến cho nó quên luôn vụ nhỏ Trần đảm cả gan động vào Cherry của nó.....

.....

ở một nơi nào đó trên đất nước Việt Nam hình chữ S méo, có một cuộc giao dịch đang diễn ra.....một người đàn ông đang vung vẩy cây gậy trên tay như một thứ đồ chơi.....một người con gái đứng trước một vali tiền.....cả hai con người đều có trên miệng điệu cười đáng sợ.....tấm ảnh của nó.....đặt trên bàn.....và một con dao găm nhọn.....cắm thẳng xuống.....

vậy là nó chính là mục tiêu thanh trừ của hai con người bí ẩn đó.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Nó vui mình xuống chiếc giường ấm áp.....hôm nay quả là một ngày dài biết bao lo lắng.....vắt tay lên trán và nhìn vào khoảng không màu đen của căn phòng.....

Hôm nay lúc ra về, Dương vừa gặp Hùng là ngay lập tức cả hai lao vào đánh nhau một trận.....thật chẳng hiểu hai ông này có phải là bạn lâu năm của nhau không nữa.....đánh nhau chán rồi lại kéo nó lên xe và vứt nó ở trước cổng nhà rồi rủ nhau đi nhậu.....nó đến là bó tay với hai anh chàng này.....

Nhưng điều nó cảm thấy không yên chính là thái độ khác lạ của Kry, suốt ngày hôm nay nó không thể tập trung được.....nhất là lúc Đức Mạnh ứng phó với hai con người nổi tiếng trong giang hồ là Nguyên Băng và Đại ca Minh Hoàng.....nó đã không nhạy bén nhìn ra được mục đích thực của hai người họ, báo hại khiến cho anh quản lý Đức Mạnh phải chịu một đám oan gia.....may mà có hấn và Tuấn xuất hiện can ngăn chứ nếu không Bar của nó phải điều đứng ít nhiều.....đó còn chưa kể đến việc nó phải ra mặt.....

Nhưng thật không ngờ, hấn và Tuấn lại là bạn thân với Đại ca Minh Hoàng.....rõ ràng chênh nhau rất nhiều tuổi.....nó chưa từng nghĩ tới việc hấn có mối quan hệ với một con người như Minh Hoàng.....

Nghĩ tới đó mới nhớ, hình như nó đã từng gặp qua cái người tên Minh Hoàng đó.....nhưng lục tung cả mớ trí nhớ mà nó vẫn không tài nào nhớ được gặp anh ta trong hoàn cảnh nào.....khi mới nghe nhắc đến hai cái tên Nguyên Băng và Đại ca Minh Hoàng, ban đầu nó chẳng biết hai con người này là ai, nếu anh Đức Mạnh mà không nói sơ qua chắc nó cũng mù tịt.....

Suy nghĩ nhiều mà nó không biết đi vào giấc ngủ từ bao giờ.....lần đầu tiên trong đời nó có thể ngủ dễ như vậy vào buổi tối.....có lẽ bởi căn nhà quá yên ắng chẳng???????

.....

Sáng hôm sau, nó dậy trước khi đồng hồ điểm giờ báo thức.....gãi đầu ngáp một cái, nó bước vào phòng tắm.....Cánh tay bó bột khiến nó khó chịu.....ngứa mà không thể gãi được.....không biết đến khi nào nó mới có thể tháo bột đây????? để cánh tay thế này quả thực bất tiện.....

Khoác tạm cái áo khoác ngoài, đúng là trời đã trở lạnh thật rồi, từ bây giờ đồng phục chuyển sang mùa đông, nữ được phép mặc quần dài.....nó thích mặc đồng phục giống con trai như thế này, trang phục này tạo điều kiện cho nó hoạt động dễ dàng hơn khi mặc váy.....

Xách cặp lên vai, thói quen đi học sớm của nó đã trở lại.....vì không có xe đạp nên nó quyết định sẽ đi bộ tới trường.....chỉ có 3 cây số thôi, khoảng cách đó chẳng là gì đối với nó.....căn nhà của nó đột nhiên yên ắng lạ thường, điều này khiến cho nó nhất thời không thích ứng được.....chẳng biết ba mẹ con bà Thuyền đi đâu mà nó chẳng thấy tăm hơi từ lúc nó về nhà.....vài cô giúp việc nói bà ta lôi nhỏ Trần và nhỏ Chi ra ngoài với vẻ tức giận chứ không biết họ đi đâu.....

Bước từng bước chậm rãi trên đường, không khí lạnh buổi sớm làm nó khẽ rùng mình, nhưng thực sự rất thoải mái.....nó chưa từng nghĩ rằng đi bộ dưới cái tiết trời như thế này lại thú vị như vậy.....cảnh đường phố sao mà thanh bình đến vậy????? đâu thể ngờ được nó đã từ bỏ cái thanh bình này để tìm đến thế giới đen tối kia.....nhưng chính vì thế mà nó mới hiểu được, thế giới không phải là màu hồng như nó thường nghĩ.....cái trắng cái đen không rõ ràng như những gì nó thấy.....trắng đen của xã hội cứ nhập nhằng nhập nhằng pha hòa lẫn nhau thành một màu xám xịt đầy nguy hiểm.....

Tiếng lách cách bên đường khiến nó chú ý, các bà dọn quán lề đường đã bắt đầu đẩy hàng ra, trông họ sống thật bình yên.....nó đứng ngăn ra nhìn những người bán hàng dọn ra từng đồ ăn thức uống.....tự nhiên nó thắc mắc với chính mình.....ngày trước nó thường đi học rất sớm, sao lại chưa từng để ý thấy những cảnh như thế này????? Thật là kì lạ.....

.....Kít.....ít.....

Tiếng phanh xe làm nó giật mình.....quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động.....hắn đang ngồi trên chiếc xe địa hình màu nâu và đang tròn mắt lên

nhìn nó.....

“Hương????? Sao em lại đứng đây?????”

Nó hiện đang tròn mắt lên nhìn hân.....hai hôm nay hân luôn đi ô tô đến trường, sao bây giờ lại xuất hiện dưới bộ dạng “hoàng tử xe đạp” thế này?????

Hân xuống xe dắt lại phía nó và làm động tác hua tay trước mặt nó nói:

“Hương??? Em sao thế?????”

Nó giật mình vội quay mặt đi nói tránh:

“không sao hết!!!!! tôi đi đây!!!!!”

Nói rồi nó toan bước đi thì bị hân giữ tay lại.....cảm giác ấm áp trong bàn tay của hân khiến nó giật mình vội vàng giật tay lại.....đôi mắt ánh lên sự bối rối hiếm gặp.....

Hân bật cười nhìn nó nói với vẻ nhí nhố:

“em sao thế??? người tôi đâu có điện!!!!!!”

“tại sao anh lại ở đây????? chẳng phải đã nói rằng đừng lại gần tôi nữa hay sao!!!!!!!!”_ nó lạnh lùng nói với giọng đều đều.....

Chính nó cũng chẳng biết giờ nó là ai nữa.....Dương Mỹ Nguyệt Hương hay Hades.....nó chẳng còn phân biệt được nữa.....

“tình cờ thôi mà!!!!! tôi đang đi mua bánh thì gặp em đấy!!!!!!”_ hân tươi cười dựa người vào xe nói như không để tâm đến thái độ khác lạ của nó: “muốn quá giang một đoạn không?????”

“khỏi cần!!!!!”_ nó lạnh nhạt nói rồi quay người bước đi.....

Hân đứng đằng sau khẽ mỉm cười, thái độ của nó với hân đã hoàn toàn khác.....càng lạnh lùng thì hân biết hình ảnh của hân trong tim nó ngày càng đậm nét.....hân gạt chân chống xe rồi từ từ dắt đi về phía nó.....trong chốc lát hân đã đi song song với nó.....và hân bắt đầu luyên thuyên.....

“em mặc thế này trông dễ thương cực!!!!!!”

“vớ vẩn!!!!!”

“sao hôm nay em lại đi bộ thế?????”

“không liên quan tới anh!!!!!”

“lên xe tôi chở!!!! đi bộ vậy không mỏi chân hả?????”

“không!!!!!”

“lên đi mà!!!!!”

“không!!!!!”

Cứ thế, nó và hân lòi qua tiếng lại cho tới cửa hàng bánh ngọt Sweet cake.....hân nhờ nó giữ hộ cái xe rồi chạy vèo vào trong mua bánh cho cả hân và nó.....cũng từ ngày biết nó đến giờ mà hân đâm ra nghiền ăn bánh ở cửa hàng này rồi, công nhận ngon thật.....

“cầm đi!!!!!!”_ hân cười toe chìa trước mặt nó chiếc bánh kem vô cùng ngon mắt, loại mà nó ưa thích.....

“cảm ơn!!!!!”

“em ăn đi!!!!! Đưa xe tôi dắt!!!!!”_ hân vừa nói vừa giữa lấy chiếc xe của mình.....

Nó ăn chiếc bánh rất tự nhiên mà không để ý đến ánh mắt dịu dàng của hân đang hướng về phía nó.....cảm giác hạnh phúc đang tràn ngập lấy hân.....nó sẽ chẳng bao giờ biết được, việc tình cờ gặp nó trên đường đã khiến cho hân vui mừng đến thế nào.....có lẽ hân phải cảm ơn chị gái mình vì đã cướp xe ô tô của hân để hân phải lóc cóc đạp xe đạp tới trường thế này.....

“lên xe đi!!!!!”_ hân kéo áo nó và nói: “đi bộ xa vậy rồi em không mỏi à?????”

“.....”

Nó trầm ngâm một lúc rồi gật đầu.....hôm nay tự nhiên nó dễ tính hơn hân mọi ngày.....còn hân thì khỏi nói rồi, khuôn mặt nở một nụ cười tươi sáng

nhất.....có lẽ chỉ vậy thôi cũng đủ để cho hắn hạnh phúc rồi.....

Nó ngồi đằng sau dựa lưng mình vào lưng của hắn, tay phải chống phía trước giữ thăng bằng và nhìn cảnh vật thi nhau chạy về một điểm hun hút trước mặt.....cảm giác quen thuộc trỗi dậy trong tâm trí nó.....ngày trước hồi còn tằm bẻ, bố nó cũng thường chở nó như thế này.....hay thật, từ hôm bị đánh úp tới giờ, cứ nhìn thấy hắn hay ở bên cạnh hắn là y như rằng nó nhớ tới bố.....thật là lạ lùng.....

Nhưng nghĩ đến đây nó mới để ý, cứ mỗi lần nó nói cái gì đó tổn thương hắn, là ngày hôm sau ngay lập tức thái độ của hắn lại thay đổi, ban đầu mới gặp, hắn trầm tính hơn, nhưng giờ cứ thấy nó là mặt hắn lại sáng lên.....trên môi lúc nào cũng thường trực một nụ cười.....mỗi lần nó mắng hắn, ngày hôm sau, đôi mắt hắn lại sâu thêm một chút, và nòng nài hơn một chút.....thật sự nó không thể lý giải được những điều ấy.....thành thật mà nói, với nó, hắn hoàn toàn là một ẩn số không thể hiểu hết được.....

“à Prince!!!!!!”

Nó khẽ gọi.....

“gọi Minh được rồi!!!! tự nhiên bắt chước gọi Prince làm gì thế???????”

Hắn đáp lại ngay lập tức.....

“thích gọi vậy!!!!”_ nó nói ngang.....

“tùy em!!!! nhưng tôi vẫn thích gọi tên hơn!!!!”_ hắn vừa đạp xe vừa nhún vai trả lời.....nhưng khuôn mặt hắn vẫn cứ hiện hữu một nụ cười tươi sáng.....

“tại sao lại thích gọi tên?????”_ nó thắc mắc.....

“tôi thích em gọi tên tôi!!!!”_ hắn trả lời bình thản.....

“tại sao lại thích tôi gọi tên anh?????”_ nó tiếp tục hỏi.....

“vì tôi thích em nên muốn em gọi tên tôi!!!! Vậy thôi!!!!”

“những gì tôi nói trước đây anh không để vào đầu sao???????”_ nó hướng đôi mắt lên trên bầu trời, đầu ngả hẳn lên lưng của hắn mà hỏi.....

“chẳng phải đã nói rồi sao!!!!!!”_ hắn bật cười thản nhiên trả lời nó một cách rất tự tin: “tôi sẽ khiến em phải thay đổi!!!! những lời nói của em chỉ làm tôi càng quyết tâm hơn thôi!!!!”

“không sợ bị tổn thương ư???????”_ nó hỏi giọng lạnh lạnh u buồn.....

“.....”_ hắn yên lặng.....giọng nói của nó làm hắn cảm thấy xót xa.....người bị tổn thương là nó chứ đâu phải hắn.....

“sao lại im lặng?????”_ nó khẽ quay đầu nhìn về phía hắn.....nhưng chỉ thấy tấm lưng và bờ vai rộng của hắn mà thôi.....

“Tôi thà bị tổn thương còn hơn là nhìn thấy em đau khổ!!!!!! Vì vậy em không cần lo cho tôi đâu!!!!!!”_ hắn trả lời với chất giọng đều đều trầm ấm ấy.....

Lời nói của hắn dường như có tác dụng khiến cho tim nó khẽ rung lên một nhịp.....một cách tự nhiên, nó cảm thấy bình yên khi ở cạnh hắn.....lý trí của nó lại một lần nữa bị dao động.....

“anh giống bố tôi ghê!!!!!!”_ nó buột miệng khen hắn một cách vô thức.....

“hà???????”

Hắn có nghe nhầm không????? nó bảo hắn giống bố của nó ư????? Chẳng lẽ từ đầu tới giờ nó cứ coi hắn như bố của nó?????? Không đùa đấy chứ????? hắn muốn làm người yêu nó chứ có muốn làm “bố” của nó đâu!!!!!!

Có lẽ thắc mắc của hắn là đúng, nhưng chắc hắn chưa ngộ ra được một điều rất hiển nhiên..... “trong đời thường, người con trai phải coi người con gái như con gái của mình thì cuộc sống mới dễ chịu được!!!!!! và ngược lại.....”.....chẳng biết đến bao giờ hắn mới ngộ ra được điều này nhỉ?????

.....

Vừa tới trường, nó ngay lập tức nhảy xuống xe và nói:

“cảm ơn”

Rồi nó bước đi để lại hắn đứng ngệt ra đó.....từ khi nào mà nó lại nói “cảm ơn” với hắn như thế nhỉ????? .....ngắn tò te một lúc hắn mới dắt xe vào trường để gửi.....nó thì đi mất dạng từ lâu rồi.....nhưng dù không đi theo nhưng hắn biết nó đi đâu, chắc chắn là điểm đến quen thuộc ngày đầu tiên hắn gặp nó.....chính là “Thư Viện”.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Lấy một đồng sách đặt lên bàn, nó ngồi chưa ấm chỗ thì y như rằng hấn xuất hiện trước mặt với nụ cười thường ngày.....

“em đang đọc gì thế?????”

Hấn hỏi mà tay thì lấy cuốn sách ở trước mặt nó và xem.....rõ ràng chẳng liên quan gì tới kiến thức của lớp 12 cả.....là học sinh cuối cấp mà lại đi đọc về “Pháp Luật và Chính Trị”.....điều này khiến hấn thắc mắc.....

“đọc chơi thôi!!!!!!”_ nó nhún vai lấy quyển khác trên bàn và giở ra đọc tiếp.....

Hấn gãi đầu rồi cũng tập trung vào quyển sách mới lấy được của nó, có cái gì đó thôi thúc hấn phải đọc quyển sách này.....

Nó như nhớ ra điều gì đó, ngược mắt lên nhìn hấn.....nó lên tiếng gọi:

“Prince!!!!!!”

“hôm nay em gọi tôi hai lần rồi đấy!!!!!!”_ hấn ngẩng đầu lên cười trả lời: “có gì muốn hỏi phải không?????”

“tại sao anh vẫn học lớp 12?????”_ nó hỏi với toàn bộ thắc mắc trong lòng.....

“vì trước đây tôi phải sang Mỹ một năm nên bảo lưu kết quả học ở trường!!!!!!”_ hấn gấp sách lại chống cằm trả lời nó, giọng nói của hấn có vẻ trầm hơn bình thường: “sau khi về, tôi lại học tiếp chương trình lớp 10!!!!!! Mặc dù không học tôi vẫn có thể tốt nghiệp được trước thời hạn!!!!!!”

“ấn tượng ban đầu của tôi về anh rất mờ nhạt!!!!!!”_ nó quan sát thật kỹ hấn và nói giọng trầm tư: “chỉ duy có đôi mắt của anh lúc đó khiến tôi cảm thấy khó chịu khi nhớ lại!!!!!!”

“đôi mắt ư?????”_ hấn ngạc nhiên nhìn nó chỉ vào mắt mình: “mắt tôi làm sao?????????”

“vô hồn!!!!!!”

“hò?????”_ hấn tròn mắt lên nhìn nó.....đôi mắt hấn tự hào nhất mà nó lại bảo là “vô hồn”.....thật chẳng hiểu nó thế nào nữa.....

“chính vì vậy nên khi chạm mặt anh ở tai nạn đó, tôi đã không nhận ra!!!!!!”_ nó tiếp tục nói mà không để ý đến thái độ ngạc nhiên của hấn.....

“tại sao?????”_ hấn thắc mắc.....nhớ lại thì cũng đúng, hôm ấy, khi nó và hấn nhìn thẳng vào mắt nhau, nó cũng đâu có biết hấn là ai.....vẫn hỏi một câu ngây ngô như thường mà.....

“đôi mắt không còn như trước nữa!!!!!! nó sáng và trong hơn hấn hồi đó!!!!!!”_ nó vẫn tiếp tục nói với cái giọng đều đều mà trầm trầm “vì vậy nên tôi mới không thích nhìn thẳng vào nó!!!!!!”

“.....”

Hấn thoáng ngỡ ngàng về những điều nó vừa thốt ra.....rồi sau cảm giác ngỡ ngàng là lo lắng.....tại sao nó lại nói với hấn những điều này????? Chắc hẳn phải có điều gì đó mới khiến nó nói ra những điều nhỏ nhặt nhưng vô cùng quan trọng này.....nó tính ý đến mức có thể nhận ra sự thay đổi của con mắt, vậy thì không có nghĩ lý gì nếu nó không có mục đích khi nói ra sự thay đổi đó.....

“tại sao em lại nói những lời này?????”

Hấn nhìn thẳng vào mắt nó và hỏi với giọng thực sự lo lắng hoài nghi..

“thành thật với chính mình đi!!!!!! Đôi mắt đó hoàn toàn không hướng về tôi!!!!!!”_ nó nhíu mày nhìn hấn nói vẫn cái giọng đều đều khó tả đó: “người hỏi tại sao phải là tôi mới đúng!!!!!! Vì cái gì mà anh lại theo đuổi tôi?????”

Hấn bất ngờ bởi những lời nói của nó.....thì ra đây là điều nó muốn hỏi sau tất cả.....sao hấn lại không nhận ra điều này????? Khi ráp nối lại những lời nói của nó, thái độ khác lạ của nó, hấn đã hiểu tất cả.....điều này chứng tỏ nó đang ghen tỵ, ghen với người đã thay đổi hấn trước nó.....và chắc hẳn hơn một điều, rõ ràng nó thích hấn.....rồi tự nhiên tim hấn đập mạnh, dường như hấn chưa sẵn sàng cho chuyện nó thích hấn thì phải.....và hấn bật cười.....

“cười gì?????”_ nó nghiêng đầu nhìn hấn thắc mắc.....

“Hương này!!!!!!”_ hấn thôi cười và nhìn nó hỏi: “nếu tôi nói vì tôi yêu em liệu em có tin không?????”

“không!!!!!!”

“em không tin vậy sao còn hỏi tôi điều đó?????”_ hấn giả ngơ hỏi lại nó.....

“vì anh Hùng bảo tôi hỏi anh!!!!!!”_ nó thân nhiên trả lời.....

“anh Hùng?????”

Khuôn mặt hấn tối sầm lại, tại sao vô duyên vô cớ nó lại lôi cái tên “Hùng” ra khi đang nói chuyện với hấn??????

“hôm qua tôi kể cho anh ấy nghe mọi chuyện!!!!!! và anh ấy bảo rằng anh chắc chắn phải có mục đích nào đó chứ không chỉ vì tình yêu!!!!!!”_ nó vẫn giữ thái độ bình thản nói với hấn.....

Khuôn mặt hấn càng tối hơn nữa.....vậy ra hấn đã lầm, tất cả những gì vừa nói chỉ là nhận xét của một tên con trai mà hấn thậm chí còn chẳng biết là ai!!!!!!.....quả thật hấn đã lầm thật rồi, hấn tưởng rằng nó thích hấn nhưng thực chất là ngược lại.....nhưng có lẽ tên con trai kia nghi ngờ là đúng, từ đầu tới cuối hấn làm mọi việc không một lý do, có chăng thì cũng chỉ vì hấn yêu nó thôi mà.....nhưng với thế giới của nó và những người khác kia, tình yêu không phải lý do chính đáng mà bắt buộc phải là một mục đích rõ ràng.....hấn lấy đâu ra cái mục đích đó chứ????? chỉ vì hấn yêu nó thôi, mục đích nào khác nữa???

Nó chống cằm nhìn ra cửa sổ và nói tiếp:

“thật ra tôi cũng chẳng quan tâm chuyện này lắm!!!!!! Dù anh có mục đích gì chẳng nữa thì anh cũng là người đầu tiên trong cái trường này bắt chuyện với tôi trong suốt ba năm học!!!!!! có nghĩa là anh chẳng biết gì về tôi trước đây cả!!!!!! tôi chỉ hỏi vậy để có cớ nói lại với anh Hùng mà thôi!!!!!!”

Hấn lại lần nữa nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu, nó đang nói cái gì vậy????? hấn chẳng thể hiểu nổi nó nữa.....

“nghĩa là sao?????”

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của hấn mà nó khẽ nhủ mày, sao tự nhiên mắt hấn sâu thẳm đến vậy??????? nó nói gì sao sai?????

“nghĩa là tôi không quan tâm!!!!!!”

“không quan tâm ư?????”_ hấn cảm thấy hụt hẫng bởi lời nói của nó.....với nó, hấn như người đứng nước lã vậy.....

“ừ!!!!!!”_ nó gật đầu.....

Hấn khẽ cúi đầu xuống không còn nhìn nó nữa.....tâm trạng vui vẻ lúc sáng đã biến mất nhường chỗ cho sự đau đớn thất vọng.....trái tim hấn dường như bị cái gì đó đè nặng đến khó thở.....chẳng lẽ yêu nó khó đến thế sao????? chẳng lẽ hấn không thể khiến cho nó mở lòng một lần nữa sao?????

“à này!!!!!!”_ nó lại lên tiếng nói mà không quay mặt sang nhìn hấn: “tôi hỏi anh một chuyện được không?????”

“.....”

Hấn yên lặng không trả lời, nó thấy lạ liền quay đầu nhìn hấn thắc mắc.....rồi nó khẽ động dậy vươn người chạm nhẹ vào người hấn gọi:

“này Prince!!!!!!”

“hà????? gì vậy?????”_ hấn giật mình ngẩng đầu lên nhìn nó hỏi một cách ngơ ngác...

“anh làm sao thế????? tự nhiên ngồi ngẩn ra đấy!!!!!!”_ nó ngồi xuống nhủ mày hỏi với về thắc mắc thấy rõ.....

“không.....không sao!!!!!!”_ hấn đáp ứng trả lời.....một tay đặt lên trán khẽ ấn vào thái dương để lấy lại sự bình tĩnh cần thiết.....

Nó nhìn đồng hồ.....đã gần đến giờ học, nó thu dọn hết sách trên bàn chuẩn bị đứng dậy thì hấn chồm người lên giữ lấy cánh tay phải của nó.....đôi mắt sâu thẳm của hấn nhìn thẳng vào mắt của nó, hấn nói với giọng trầm trầm:

“em thực sự không quan tâm tới tôi sao?????”

“anh làm sao thế????? sắp tới giờ học rồi, đừng có nói năng linh tinh nữa!!!!!!”_ nó giật tay mình ra gắt lên.....

Nói rồi nó cầm sách quay về phía giá sách để trả lại chúng về đúng chỗ của nó.....hấn đứng dậy đi theo đằng sau và hỏi đủ để hấn và nó nghe thấy:

“chẳng lẽ những gì em nói đều là do anh ta bảo sao?????”

“anh ta nào?????”

“người ôm em ngày hôm qua!!!!!!”

“đâu phải!!!!!!” _ nó vừa trả sách vừa nói: “truyện đôi mắt thay đổi là thật!!!!!! những gì tôi nói là những cảm nhận của tôi!!!!!! Anh Hùng mới gặp anh có một lần làm sao biết được chuyện đó!!!!!!”

Câu nói này của nó làm hấn bùng tình. ....vậy nghĩa là hấn không nhầm, chắc chắn nó có cảm tình với hấn, dù chỉ một chút nhưng điều đó khiến hấn cảm thấy vui. ....nụ cười tươi sáng lại xuất hiện trên khuôn mặt điển trai của hấn. ....

“vừa rồi hình như em muốn hỏi gì đó phải không?????” _ hấn đứng tựa vào giá sách cười hỏi nó. ....giọng nói của hấn không thâm trầm như lúc trước nữa. ....

“tôi quên rồi!!!!!!” _ nó đặt nốt quyển sách cuối cùng lên giá trả lời hấn một cách lạnh băng. ....

“tôi biết em muốn hỏi gì!!!!!!” _ hấn vẫn cười và nói một cách bình thản. ....

“vậy ư?????”

“em muốn tôi trả lời không?????”

“.....” _ nó có hơi dao động bởi câu nói của hấn. ....chẳng lẽ hấn thực sự biết nó muốn hỏi gì sao?????

Nhìn khuôn mặt tự tin của hấn làm nó muốn đập cho một cái, nó thờ ơ trả lời:

“tùy!!!!!!”

“không quan tâm thật à?????”

“nhiều chuyện!!!!!!”

Nó nói rồi xách cặp đi ra khỏi thư viện. ....hấn đứng đó cười một mình. ....có lẽ đây là lần đầu tiên hấn khiến cho nó không thể nói gì được...hay đúng hơn là không có gì để nói. ....

Hôm nay nhỏ Trần không xuất hiện, có lẽ bị mẹ kế của nó phạt gì đó rồi. ....nó cũng không hiểu tại sao bà Thuyền lại hành động như vậy. ....dù sao thì Cherry cũng là của nó, nhỏ Trần động vào thì người tức giận phải là nó chứ sao lại là bà ta???? Nó thậm chí không thèm truy cứu lần này, vậy sao bà Thuyền lại có thái độ gay gắt đến vậy????

Nhưng chuyện nhỏ Trần không phải là mối quan tâm hàng đầu, thông báo của cô giáo mới là điều đáng lo. ....nhà trường đã đình chỉ tư cách “Giáo sinh thực tập” của Nhi và buộc cô phải rời khỏi trường S.W. ....điều này thật khiến cho người khác phẫn nộ. ....chắc vụ này là do sự ảnh hưởng của gia đình Nhi tới ban giám hiệu. ....nhưng thái độ bình thản của Nhi khiến nó ngạc nhiên. ....

“chị chấp nhận điều này sao?????”

Nó nhìn thẳng vào mắt của Nhi hỏi khi cả hai đang ở khu vườn phía sau trường. ....

“chị quá quen với những việc thế này rồi!!!! ông ta làm vậy chỉ để chị trở về nhà mà thôi!!!!!!”

Nhi thản nhiên đáp lại nó mà không bộc lộ chút cảm xúc nào. ....

“em nghĩ chị và anh Dương nên tính đến truyện kết hôn đi!!!! Dù hai gia đình phản đối nhưng quyết định vẫn là ở hai người!!!!!!”

Nó cầm tay của Nhi lên và nói với giọng chân thành. ....đôi mắt nó bây giờ không chút giả dối nào, nó thực lòng lo lắng cho Nhi. ....

“chị không quan trọng!!!!!!” _ Nhi lắc đầu rồi đặt tay lên khuôn mặt bầu bĩnh của nó và cười hiền nói: “em mới là người bọn chị quan tâm nhất!!!!!! chờ đến sinh nhật của em, anh chị sẽ đưa ra quyết định của mình!!!!!!”

“không lâu nữa đâu!!!!!!” _ nó mỉm cười. ....

.....

Nhi cùng Ngọc và Chiến đều một mực rời khỏi trường, vì Nhi là người quan trọng đối với họ nên Ngọc và Chiến dù không cam tâm nhưng cũng nhất quyết để đơn rời khỏi ngôi trường năm xưa của mình. ....

Cuối ngày học, nó sắp xếp sách vở gọn gàng và khoác cặp lên vai. ....đôi mắt nó quét ngang về phía hấn, hấn cũng đã xong xuôi và chờ đợi nó đi là hấn đi theo. ....nhưng lần này nó quyết định chủ động tới nói chuyện với hấn. ....

“tìm chỗ nào nói chuyện riêng được không?????”

Hắn tròn mắt nhìn nó kinh ngạc, những tưởng nó sẽ một mạch chạy ra ngoài như mọi khi, thế mà lại tìm hắn nói chuyện. ....quả thật hôm nay nó rất lạ. ....mây sao lúc sáng vừa vào lớp là Ngọc đã ném ngay cho hắn cái chìa khóa ô tô, nếu không thì hắn hận chị hắn cả đời luôn.....

“được!!!! xuống chỗ xe ô tô của tôi đi!!!!!!”

Nó khẽ gật đầu rồi liếc nhìn sang bên cạnh, đôi mắt mở to của hắn khiến nó giật mình. ....rồi nó mỉm cười nói với hắn:

“mày đi cùng luôn nhé?????”

“hả?????”

Bất ngờ là biểu hiện duy nhất trên khuôn mặt hắn lúc này, lần đầu tiên kể từ ngày định mệnh đó, nó chủ động nói chuyện với cô.....

“mày đi cùng tao với Prince được chứ?????”_ nó bình tĩnh hỏi lại.....

Vừa dứt lời thì hắn ngay lập tức ôm chầm lấy nó.....đôi mắt cô rung rung vài hạt lệ.....

“đồ đáng ghét!!!!!! Sao giờ mày mới chịu mở miệng nói chuyện với tao hả?????????”

“tay tao đang đau đây!!!! ôm chặt vừa thôi!!!!!!”_ nó khẽ vỗ lưng của hắn nói giọng nhắc nhở.....

“tao xin lỗi!!!!!!”_ hắn vội vàng buông nó ra riu rít xin lỗi.....

Hành động này của hắn và nó khiến cho tất cả các học sinh trong lớp phải kinh ngạc, sau 3 năm học không ai nói chuyện với ai câu nào, vậy mà giờ lại ôm nhau nói chuyện xưng hô thân thiết như vậy.....

“hai cô nương xong chưa?????”_ hắn nhăn nhó lên tiếng dùng màn suốt vuốt của hắn: “chúng ta đi được chưa đây?????????”

“đi nào!!!! Tao có chuyện muốn nói với mày!!!!!!”_ nó kéo tay hắn ra khỏi lớp để mặc hắn ngăn tò te ra đó.....

Chán nản, nhưng hắn vẫn phải chạy theo hai cô nàng khó hiểu kia.....nhìn cảnh Prince đẹp trai lộng lẫy của trường S.W chạy theo hai cô nàng chẳng mấy gì nổi tiếng.....thật mất mặt quá.....

Hắn chờ nó và hắn tới một nhà hàng sang trọng, nhưng vừa dừng thì nó đã nói với hắn:

“tôi không vào đây đâu!!!! Chờ chúng tôi ra biển đi!!!!!! Nơi lần trước anh chờ tôi đến ấy!!!!!!”

“nhưng chỗ đó không.....”

Hắn ngập ngừng nhìn nó rồi nhìn hắn.....

“chờ chúng tôi ra đó đi!!!!!!”_ nó dứt khoát.....

“được rồi!!!!!!”

Hắn đành chịu khuất phục nhấn ga cho xe chạy thẳng tới khi bờ biển phía tây thành phố Hải Phòng.....

Gần tới nơi, hắn lần nữa mở mui xe ra, gió biển khiến cho cả ba người đều thấy thoải mái.....bãi cát trắng đã hiện ra rõ nét trước mặt nó.....

Cho xe dừng lại, nó ngay lập tức bước ra ngoài và chạy ra xa.....Hắn và hắn cũng vội vàng chạy theo sau.....

Tới một thềm đá rộng có thể nhìn thấy rất rõ mọi cảnh vật, nhất là mặt biển xanh trong lấp lánh dưới ánh mặt trời.....tuy có hơi lạnh, nhưng biển khi giao mùa thật sự rất đẹp.....

Nó kéo hắn và hắn ngồi xuống hai bên, rồi nó bắt đầu nói:

“cho tao xin lỗi nhé hắn!!!!!!”

“hử???? xin lỗi vì cái gì?????????”_ hắn ngạc nhiên nhìn nó hỏi.....

Hắn ngồi bên cạnh nó, im lặng, hắn biết nó định nói gì rồi.....

“vì giấu mày quá nhiều chuyện!!!!!!”

“có chuyện gì thế?????”_ hắn nhủ mày nhìn nói hỏi.....tính cách của nó thế nào cô hiểu rõ lắm, nếu đã nói như thế này, chắc chắn có chuyện gì đó rất nghiêm trọng.....

“mày nhớ hồi cấp 2 tao từng nói quen biết một người trong giang hồ không?????”_ nó hỏi mà không nhìn vào Hân. ....đôi mắt nó cứ phóng ra xa xăm ngoài biển kia. ....

“nhớ!!!!”_ Hân gật đầu nói: “nếu không lầm thì người đó là Liễu Huyền!!!!!!”

Vừa nhắc tới cái “Liễu Huyền” thì ngay lập tức hân giật bắn cả người. ....nhưng cả nó và Hân đều không nhận thấy điều đó. ....

“đúng!!!!”_ nó gật đầu nói tiếp: “cô ấy là người dẫn dắt tao vào con đường này!!!!”

“con đường này?????”_ Hân nghiêng đầu không hiểu: “mày nói gì thế?????”

“chắc hẳn mày biết hội giang hồ tên Hell?????”

“biết!!!!”

“tao chính là Hades!!!!”_ nó nhìn thẳng vào mắt của Hân nói một cách thẳng thừng: “thủ lĩnh của hội đó!!!!!!”

Hân không tin vào tai của mình nữa, nó vừa mới nói cái gì đó????? Thủ lĩnh của Hell là nó ư????? Đùa sao???? ....đôi mắt Hân mở to nhìn nó đầy kinh ngạc. ....

“mày. ....mày nói sao????? Ha...Hades ư?????”

“tao biết mày sẽ không tin!!!!”_ nó lại hướng đôi mắt của mình về phía biển giọng nói đều đều tuôn ra: “nhưng sự thật thì vẫn là sự thật!!!! tao chính là Hades!!!!”

Hân ngồi nhìn nó trân trân, giọng nói của nó mang sắc thái của sự u buồn, đau đớn thậm chí là tiếc nuối. ....càng nghe nó nói thì trái tim hân càng thất lại. ....hân chỉ muốn ôm nó vào lòng để an ủi vỗ về cho nó. ....nhưng không thể, làm vậy chắc chắn nó sẽ ghét hân. ....

“từ bao giờ?????”_ Hân chồm dậy tóm lấy vai của nó lay mạnh và hét lên: “từ bao giờ mày đã trở thành như thế hả???? từ bao giờ?????”

“.....”_ nó nhìn vào đôi mắt rực lửa giận dữ của Hân rồi cất tiếng nói: “từ khi tao không còn tin vào câu chuyện cổ tích nữa!!!!!!”

Hân bàng hoàng, đôi bàn tay cô buông lỏng ra, cô ngồi sụp xuống, đôi mắt thất thần nhìn vào khuôn mặt quen thuộc của nó. ....giờ cô mới nhận ra nó không còn giống như trước nữa, đôi mắt thâm trầm của nó từ bao giờ đã có????? Đôi mắt trong sáng thuần khiết ngày xưa không còn mà thay vào đó là sự sâu thẳm. ....Hân hoàn toàn không còn nhận ra nó nữa, mang tiếng là bạn thân mà đến chuyện này cô cũng không biết. ....câu nói “từ khi tao không còn tin vào câu chuyện cổ tích nữa!!!!!!” cứ vang vọng trong đầu Hân, ngay từ khi còn nhỏ nó đã có cái ý nghĩ đi theo thế giới đen tối rồi ư????? Và sau khi Hân rời bỏ nó, rồi đến lượt tên Chiến phản bội nó, nó đã biến mình hoàn toàn trở nên tàn bạo ư????? Hades không phải là một cái tên bình thường đâu. ....nó là Hades, cũng có nghĩa nó là người mà giới giang hồ phải nể sợ. ....có nghĩa là. ....nghĩa là. ....

“tao xin lỗi vì đã giấu mày!!!!”_ nó lên tiếng kéo Hân trở lại thực tại. ....nó biết Hân đang nghĩ gì và nó không muốn Hân phải nhìn thấy sự thật tàn nhẫn đó. ....

“tao không thể tin được!!!! chuyện này quá hoang đường!!!!!!”_ Hân lắc đầu nhìn nó phủ định, và mong nó cũng như vậy, nói với cô rằng tất cả chỉ là một trò đùa. ....

“toàn bộ là sự thật đấy!!!!!!”_ hân lên tiếng đính chính: “cậu đừng tự dối mình nữa!!!!!!”

“cậu. ....cậu đã biết tất cả????????”_ Hân bàng hoàng quay nhìn hân. ....

“cách đây không lâu lắm!!!!!!”_ hân trả lời. ....

Không gian chìm trong im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng sóng biển vỗ vào bờ. ....ba bóng người ngồi trên mỏm đá không ai nói với ai câu nào, mỗi người có một suy nghĩ riêng, một hướng nhìn riêng. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Rồi bỗng có tiếng cười giòn tan vang lên phá vỡ cái không gian trầm lắng đó. ....người đầu tiên nghe thấy tiếng cười đó không ai khác chính là nó. ....

Nó kéo tay hân nói:

“gặp người quen rồi!!!!!!”

“hử?????”

Hắn nhìn theo hướng nhìn của nó và nhận ra, người con gái mặc váy trắng đang đùa giỡn với sóng biển và nụ cười giòn trên khuôn mặt không ai khác chính là em họ của hắn, Trần Tuyết Nhung. ....

“sao con bé lại ở đây?????”_hắn bất giác tự hỏi chính mình. ....

“người ở đằng sau kia!!!! Nhìn xa hơn chút đi!!!!!”_nó lắc đầu chỉ tay thẳng về phía đằng sau của Nhung. ....

Và ngay lập tức đôi mắt của hắn tối lại. ....Nguyễn Bảo Nam, người đã đánh úp nó và hắn đang đứng đó, ngay phía sau cô em gái họ của hắn. ....

“ai vậy?????”_Hân kéo tay nó hỏi. ....

“người đã làm cánh tay tao phải bó bột!!!!!!”

Nó khẽ nhếch mép cười đứng dậy và nói tiếp:

“phải thử xem hắn ta sẽ ngạc nhiên thế nào khi tao xuất hiện!!!!!”

“tôi đi cùng em!!!!!”_hắn cũng đứng dậy theo. ....

Hân kéo cả nó và hắn lại, đôi mắt cô trừng trừng nhìn hai người gần lên từng tiếng:

“định bỏ tôi lại sao?????”

“bây giờ mày đã biết tao là ai!!!! Mày vẫn muốn làm bạn sao?????”_nó thản nhiên hỏi lại Hân. ....

Hân đứng phắt dậy và tát cho nó một cái. ....

“MÀY NÓI CÁI GÌ HẢ CON NGỐC!!!!!! DÙ MÀY LÀ AI THÌ MÀY VẪN MÃI LÀ BẠN TAO!!!! ĐÓ LÀ SỰ THẬT KHÔNG THỂ THAY ĐỔI ĐƯỢC, RỒ CHƯA?????”

Cái tát quả thật rất đau, nhưng coi như Hân đã tha thứ cho nó vì tội dám giấu giếm một truyện hệ trọng như vậy. ....nó bật cười nói:

“nếu vậy thì đi cùng đi!!!! Mày là bạn tao mà!!!!!!”

“con ngốc này!!!!!!”

Hân gần giọng rồi ấn đầu nó xuống. ....hắn khẽ mỉm cười, nhìn nó bây giờ thực sự hạnh phúc, điều đó khiến hắn vui. ....hắn đã từng muốn nói rằng nó nên làm bạn lại với Hân nhưng chưa có cơ hội. ....thật may sao nó và Hân đã hòa trở lại. ....tình bạn có thể giúp nó vui hơn, mà nó vui thì hắn cũng thấy hạnh phúc. ....

Vừa mới bước xuống dưới nền cát thì ngay lập tức Nhung phóng tới ôm lấy cổ của hắn nói với giọng nũng nịu:

“anh Minh!!!! Sao anh lại ở đây thế?????”

“buông ra cái coi!!!!!”_hắn nhăn mặt gỡ tay của Nhung ra và nói kiểu như trách mắng: “em có biết ai đang ở đây không?????”

“hi hi hi!!!!!”_Nhung che miệng cười điều gì liếc nhìn nó nói: “em biết rồi!!!! chị dâu của em chứ gì????? Hi hi hi!!!!!”

“em. ....”

Hắn chưa kịp phản kháng lại thì Nhung đã tí tởn nói chuyện với nó:

“chị Hương!!!! Sao chị cũng ở đây vậy??? cả chị Hân nữa!!!!!”

“con nhóc này!!!!!”_Hân gõ yêu Nhung một cái nói: “sao lúc nào cũng nhìn thấy chị cuối cùng thế?????”

“Ple’!!!!!”_Nhung khẽ nhăn mặt lè lưỡi trêu Hân nói khích bác: “ai bảo chị không xinh bằng chị dâu em!!!! chị Hương nhii!!!!!!”

Nhung quay sang nó cười nịnh. ....một cô nhóc dễ thương như thế này thì nó làm sao nở ra tay độc ác được chứ. ....Nhung giống hệt Ath về tính cách, thật sự rất nhí nhảnh, mỗi tội Ath hay nói móc nói xiên anh chị thấy ghét luôn. ....

“Nhung!!!!!!”

Tiếng gọi của người con trai khiến Nhung giật mình quay người lại...Nam đã chạy lại gần cô từ bao giờ rồi. ....Nhung chưa kịp phản ứng gì thì Nam đã

kéo cô bé ra phía sau và nói:

“anh đã dặn là em không được tùy tiện nói chuyện với người lạ rồi cơ mà!!!!!!!”

“anh Nam!!!!!!”_ Nhưng bất ngờ rồi cũng nói: “họ đâu phải người lạ!!!!!!!”

Khuôn mặt Nam tối sầm lại, câu nói “họ không phải người lạ” khiến anh bất ngờ.....vì nó, Hades đang có mặt ở đây, và Nhung lại bảo không phải người lạ.....chẳng lẽ cô quên hai vết sẹo trên mặt của mình là do ai làm rồi sao?????

Nhung không hiểu gì cả, cô tươi cười kéo tay Nam lại giới thiệu với mọi người:

“mọi người!!!! đây là anh Nam!!! Anh ấy là anh kết nghĩa của em đó!!!!!! Đẹp trai không?????”

“ò!!!!!!”_ Hân khẽ cười gật đầu nói: “mắt thẩm mỹ của em không tệ cho lắm!!!!!! rất ổn đấy!!!!!!”

“chuyện!!!! em là ai chứ!!!!!!”_ Nhung vênh mặt tự hào.....

Trong khi đó, Nam đang đấu mắt với cả nó và hân, nụ cười nửa miệng của nó khiến Nam cảm thấy lạnh người.....

“tôi là Minh!!!! Anh họ của Nhung!!!!!!”_ hân nhếch mép cười rồi tự giới thiệu.....

“anh họ?????”_ Nam nhúm mày nhìn hân rồi nhìn Nhung.....

“đúng ạ!!!!!!”_ Nhung gật đầu rồi chỉ sang nó giới thiệu tiếp: “còn đây là chị Hương, bạn gái của anh Minh!!!!!! Và là chị dâu tương lai của em đó!!!!!!”

Nó hơi giật mình bởi lời giới thiệu của Nhung về nó, tự nhiên khuôn mặt nó nóng lên.....Hân vừa kịp phát hiện ra biểu hiện lạ lùng của nó liền chọc ngay:

“ê Hương!!!!!! Mày làm bạn gái Prince bao giờ thế?????”

“làm...làm gì có!!!!!! Mày đừng có nói lung tung!!!!!!”_ nó giật mình vội vàng chối.....

“Hương!!!!!!”_ hân đột nhiên gọi tên nó.....

Theo phản xạ, nó quay lại và.....TÁCH.....khuôn mặt đỏ bừng của nó đã được lưu trong điện thoại của hân.....

Chớp mắt hai cái, nó hiểu ra vấn đề.....nó hét âm lên:

“cái tên điên kia!!!!!! Xóa nó ngay lập tức!!!!!!”

“tôi đâu có ngu!!!!!!”_ hân hí hửng cho ngay điện thoại vào túi quần nói: “hiếm khi thấy em đỏ mặt vậy!!!!!!”

“anh chị tình tứ vừa nhá!!!!!!”_ Nhung chống nạnh quát nạt: “có biết bao nhiêu người đứng đây không?????”

Nó hầm hè nhìn hân nhưng không động thủ, sợ cô em họ của hân lao vào đồ sát.....còn hân thì khôì nói, chớp được cái ảnh thiên thần đó.....chắc lát nữa đi rửa rồi cho vào ví.....Hân đứng ngoài cười sặc sụa.....còn lại mỗi mình Nam đứng nhìn không hiểu gì cả.....

“ra đâu đó ngồi nói chuyện đi các anh chị!!!!!!”_ Nhung đề xuất ý kiến và ngay lập tức kéo mọi người vào một quán nhỏ ven biển.....

Nó hoàn toàn quên mất sự xuất hiện của Nam và mục đích nó đến đây hôm nay, giờ nó đang tìm cách để hân xóa cái tấm ảnh trời đánh trong điện thoại mà thôi.....Nhung gọi bao nhiêu là đồ ăn biển ra.....

Mọi người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, rồi hân nhận ra ánh mắt dè phòng của Nam, hân khẽ cười hất mặt bảo Nhung:

“ra kia lấy cho anh mấy quả dừa vào đây!!!!!!”

Con bé đang bóc con bẽ bẽ ăn tự dưng bị sai, hân học nói:

“còn lâu!!!! Muốn uống anh đi mà lấy!!!!!!”

“có đi không?????”_ hân đe dọa: “hay anh bảo bố em cho nghỉ suất đi du lịch xuyên Châu Âu nhé!!!!!!”

“anh.....cái đồ bất nạt trẻ con!!!!!!”_ Nhung vùng vằng đứng dậy miễn cưỡng đi gọi thêm vài quả dừa.....

Đợi cho Nhung đi xa xa một chút, hân mới lên tiếng nói:

“có nhất thiết phải đeo bộ mặt dè phòng thế không?????”

“vì cô ta là bạn gái cậu mà cậu bỏ qua cho những việc cô ta làm với em gái mình sao?????”_ Nam vào thẳng luôn vấn đề.....

“nếu là tôi làm thật thì Nhưng có cười nói vui vẻ với tôi thế này không?????” _ nó cảm phập cái đĩa xuống một con bẻ bẻ đã được hấn bóc sẵn. ....

“.....” _ Nam tròn mắt nhìn nó. ....quả thật nó nói đúng. Nhưng không hề sợ hãi trước nó. ....trong khi đó, mỗi khi nhắc đến cái tên Hades là Nhưng lại giật bản và run rẩy hoảng sợ. ....

“ba người đang nói về chuyện gì vậy?????” _ Hân không hiểu lắm lên tiếng hỏi. ....

“mày để ý trên khuôn mặt Nhưng có hai vết sẹo không?????” _ nó quay sang Hân hỏi. ....

“à có!!!! Tao có nghe loáng thoáng về chuyện này!!!!!!” _ Hân gật đầu. ....

“anh ta nghĩ là tao làm!!!!!!” _ nó hất mặt về phía Nam nói. ....

“mày làm á?????” _ Hân tròn mắt lên hỏi: “đùa!!!! Nếu thế thì sao Nhưng tươi cười với mày như không vậy?????”

“cô ấy có làm đâu!!!!” _ Hân thần nhiên nói: “chỉ là cái biệt danh Hades làm thôi!!!!!!”

“nó là Hades còn gì?????” _ Hân nhìn hấn ngây ngô hỏi. ....

“đó!!!! Thấy chưa?????” _ nó nhìn Nam hỏi: “cái biệt danh đó là của tôi!!!! Nói tới cái là biết tôi ngay!!!!!!”

“nghĩa là sao?????” _ Nam khuôn mặt tối sầm lại gần giọng hỏi. ....anh đã lờ mờ hiểu ra điều nó và hấn muốn nói. ....

“anh ngu hay già bộ không hiểu?????” _ nó nói thẳng vào mặt Nam luôn: “nếu tôi là người đã thương Nhưng thì thái độ của cô bé sẽ khác hấn!!!!!! vì chỉ có cô bé mới là người nhìn thấy khuôn mặt thật của Hades lúc đó!!!!!!”

“.....” _ Nam yên lặng suy nghĩ. ....quả thật đúng vậy. ....

“muốn biết lý do tại sao Nhưng bị vậy không?????” _ Hấn nhìn Nam nói khích. ....

“có gì thì nói thẳng ra!!!!!!”

“anh có thể lực rất lớn ở Hải Phòng này phải không?????” _ Hân hiểu ý liền nói: “vậy nghĩa là.....”

“sai!!!!!!” _ nó lắc đầu nói: “lý do là ở tao này!!!!!! Tao là mục tiêu của chúng và chúng muốn lợi dụng anh ta để hại chết tao!!!!!!”

“ủa ủa?????” _ Hân giơ tay dừng mọi hành động của tất cả mọi người lại và nhìn nó hỏi: “sao tao chưa nghe mày kể chuyện này?????”

“ờ nhii!!!!!!” _ nó sực nhớ rồi cười trừ nhìn Hân nói: “tao quên mất!!!!!!”

.....BÓP.....Á.....

Nó muốn lũng đầu vì cái cốc của Hân, cô bạn nó lúc nào cũng bạo lực như vậy. ....

“cái chuyện này mà cũng quên được hả???? đầu óc mày để đâu thế????” _ Hân găm ghè nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. ....

“sưng một cục rồi đây này!!!!!!” _ hấn dùng hai tay kéo đầu nó xuống xem xét và nói với giọng xót xa rồi nhìn Hân trách móc: “Hân kia, sao bà dám đánh Hương thế hả?????”

“đừng tưởng ông là Prince mà tôi không dám đánh nhá!!!!!!” _ Hân ngứa mắt nhìn hấn hằm hè nói: “muốn tôi quăng cả hai xuống biển không???? Nhìn ngứa mắt quá đi mất!!!!!!”

“thử xem!!!!!!” _ hấn vênh mặt lên nói trong khi tay vẫn xoa đầu cho nó. ....

“đừng có thách!!!!!!” _ Hân chồm dậy hăm dọa. ....

“ngồi xuống!!!!!!” _ nó giơ tay ấn mặt Hân xuống dùng vai đẩy hấn ra nói: “hai người lạc chủ đề hơi xa rồi đấy!!!!!!”

Hấn và Hân nghệt ra nhìn nhau, nhìn nó rồi nhìn anh chàng Nam đang ngồi trước mặt. ....khẽ gãi đầu, hấn cùng Hân chỉ cười cho qua chuyện. ....xấu hổ chết đi được. ....

Liếc xéo cả hấn và Hân, nó quay nhìn Nam, có vẻ như anh chàng không quan tâm mấy đến hành động của cả hai tên vô duyên kia mà đang tập trung suy nghĩ gì đó. ....nó hiểu tâm trạng của anh ta lúc này. ....

“anh có thể hứa với tôi một chuyện được không?????” _ nó lên tiếng kéo Nam trở về hiện tại. ....

“chuyện gì?????”

Hân và hân không hện mà cùng quay đầu nhìn nó, ánh mắt thối mắng rõ ràng.....

“đừng cho Nhung biết tôi chính là Hades!!!!!!” _ nó đều đều nói từng chữ: “tôi không muốn cô bé hoảng sợ!!!!!!”

.....Cạch.....

Cả bốn con người giật mình cùng nhìn về phía vừa phát ra tiếng động.....Nhung đang đứng đó với khuôn mặt xanh lét như tàu lá chuối, năm quả dứa xiêm nằm lán lóc dưới mặt cát.....điều này chứng tỏ cô bé đã nghe được chuyện không nên nghe.....

Nam và hân ngay lập tức đứng dậy cùng gọi:

“Nhung!!!!”

“không...không thể nào!!!!!!” _ Nhung run bắn người lên nhìn chăm chăm vào nó nói mãi mới thành câu được: “Hades ư???? Chị.....chị là Hades ư?????”

Nó khẽ thở dài, điều nó không mong muốn nhất đã xảy ra.....quả thật nó bất cần, không để ý rằng Nhung đang quay lại.....

“đứng vậy!!!! chị chính là Hades!!!!!!” _ nó gật đầu nhìn thẳng vào Nhung nói: “có điều, chị không phải là người đã hại em!!!!!!”

“sao.....sao chị có thể bình thản như vậy?????” _ Nhung hét âm lên: “vì chị mà tôi mới ra nông nỗi này!!!! Còn nói là không phải chị sao?????”

“bình tĩnh nào Nhung!!!!!!” _ Nam vòng tay ôm lấy cơ thể đang run lên của Nhung và đồng thời giữ cô bé không lao vào nó.....

“anh buông em ra!!!!!!”

Nhung vùng vẫy để cố thoát khỏi vòng tay của Nam cũng như vượt qua mặt của hân.....

.....Bốp.....

Một cái tát giáng xuống khuôn mặt Nhung, chính là hân, hân đã thẳng tay tát cho Nhung một cái.....với giọng nói trầm trầm, hân cất tiếng nói:

“em định làm gì????”

“anh.....anh đánh em?????” _ Nhung tròn mắt nhìn hân, đôi mắt đầm nước ấy nhìn hân bàng hoàng nói: “vì cô ta mà anh đánh em sao?????”

“anh đánh là vì em đấy!!!!!!” _ hân trừng mắt lên nhìn vào Nhung quát: “cô ấy là Hades!!!! Em dám đụng vào sao????? với kẻ mạo danh khuôn mặt em đã thế này, vậy với Hades thật thì em sẽ thế nào hả??????? tỉnh táo lại đi!!!!!!”

Dường như đã nhận ra, cả cơ thể Nhung nhũn xuống, nếu không có Nam đỡ thì chắc cô bé đã ngã nhào. ....hân cùng Nam đỡ Nhung ngồi xuống ghế, có lẽ đây là cú shock rất mạnh đối với cô bé.....

“Nguyễn Bảo Nam!!!! tôi đã cam kết rằng không bao giờ gây chuyện ở đây!!!!!!” _ nó nhìn Nam và lên tiếng nói: “nhưng lần này Hell đã sai và việc anh mang quân tới Hà Nội tôi sẽ không truy cứu!!!!!!”

“cô tính làm gì?????” _ Nam trừng mắt nhìn nó.....cũng phải thôi, nó khiến cho Nhung sợ hãi đến thế cơ mà.....

“bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ lo vụ này!!!! Anh không có quyền tham gia vào nữa!!!!!!” _ nó lạnh lùng nhìn vào mắt của Nam nói tiếp: “hai ta giờ không thù không oán!!!!!! Chuyện của Hell thì người của Hell sẽ giải quyết!!!!!!”

“cô đùa sao?????” _ Nam quát lên: “không bao giờ có chuyện đó đâu!!!!!! Tôi phải tìm cho ra người đã làm cho Nhung ra nông nỗi này!!!!!!”

“đánh tôi gần chết chưa đủ sao?????”

“cô.....!!!!!!”

“ngừng lại đi!!!!!!” _ Nhung lên tiếng yếu ớt nói: “mấy người ngừng lại đi!!!!!!”

“tốt nhất anh nên đưa con bé về đi!!!!!!” _ Hân lên tiếng nói: “ở đây chỉ làm nó thêm mệt!!!!!!”

“anh Minh!!!!!!” _ Nhung chớp lấy tay hân, ánh mắt nhìn như cầu xin: “bỏ qua chuyện này đi mà!!!!!! đừng lún sâu vào nữa có được không?????”

Hân khẽ mỉm cười dịu giọng xoa đầu Nhung nói: “Sẽ ổn thôi mà!!!!!!em nên về nhà đi!!!!!!”

Rồi hân nhìn vào Nam: “đưa em gái tôi về cẩn thận!!!!!!”

Nam chau mày khó hiểu, hành động của hân hoàn toàn lạ lùng.....đôi mắt sâu thẳm khó nắm bắt.....có lẽ hân và nó là hai người duy nhất Nam tiếp

xúc mà không lường trước được suy nghĩ của họ.....

“khoan đã!!!!” _ Hân đứng dậy và nói: “trước tiên tôi muốn nói chuyện riêng với Nhung!!!! Ba người không phiền chứ?????”

“em.....” _ Nhung ngập ngừng.....

“thà cho con bé đi!!!!” _ hân lắc đầu nói: “bà muốn hỏi gì thì hỏi tôi này!!!!!!”

“cái này chỉ Nhung mới biết!!!! hỏi ông thì được cái gì????” _ Hân vừa nói vừa xách Nhung dậy lôi đi chỗ khác.....

Nó nghiêng đầu nhìn theo phía Hân và Nhung, đôi mắt ánh lên một cái nhìn đầy khó hiểu.....có lẽ nào Hân đã tìm ra được người chủ mưu????? Rõ ràng vừa mới biết chuyện, sao nhanh vậy được?????

“anh đừng có dính vào vụ này nữa!!!!!! sẽ không tốt đẹp gì đâu!!!!” _ tiếng nói chuyện của hân với Nam kéo nó trở về với thực tại.....

“chuyện đó tôi tự biết!!!!” _ Nam bắt cần trả lời.....cái giọng ngạo mạn của dân giang hồ.....

“tôi không muốn làm lớn vụ này đâu!!!!!!” _ hân gần giọng lên, đôi mắt rực lửa nhìn Nam nói: “bố của Nhung đã không muốn truy cứu, anh cứ theo đến cùng thì ích lợi gì?????”

Nó sừng sốt.....bố của Nhung không truy cứu???? con gái độc nhất của mình bị như vậy mà lại không có thái độ gì ư????? Hay vì người làm Nhung ra nông nổi này có thế lực quá mạnh, khiến cho ông ta không có khả năng truy cứu????? Có thể.....với thế lực của bố Nhung, không thể có chuyện bỏ qua dễ dàng được, chắc chắn ông ta đã biết chuyện gì đó.....khóe miệng nó khẽ nhếch lên tạo ra một nụ cười nửa miệng đầy nguy hiểm.....

Nhung có lẽ cái ý định trong nụ cười đó của nó không thực hiện được, nói đúng hơn là chưa kịp thực hiện thì đã bị dập tắt hoàn toàn.....vì sự xuất hiện của Hân với một thông tin vô cùng giá trị, giá trị đến mức khiến cho nó phải cảm thấy bàng hoàng.....có điều, chỉ có Hân với nó biết, không ai có thể biết được chuyện này.....kể cả hân.....

.....

Ngồi trên ô tô của hân, nó trầm mặc nhìn ra ngoài cửa kính.....đôi mắt nó bây giờ mênh mông khó nắm bắt.....hân không hiểu nó và Hân đã nói chuyện gì, nhưng thái độ của nó khiến hân lo lắng.....không những thế, khuôn mặt tức giận cộng thêm sự khó chịu của Hân khiến hân càng bận tâm hơn.....đã có chuyện gì mà khiến cả nó và Hân có thái độ lạ lùng đến vậy?????????

“Prince này!!!!!!”

Đột nhiên nó lên tiếng gọi biệt danh của hân.....

“ừ!!!! Có chuyện gì thế?????” _ hân ngay lập tức hỏi lại.....từ nãy tới giờ không khí trong xe cứ căng thẳng, điều này khiến hân bức bối khó chịu.....

“từ bây giờ anh có thể đưa đón tôi đi học mỗi ngày được không?????” _ nó quay qua nhìn hân hỏi.....đôi mắt vẫn cứ mênh mông như vậy.....

.....KÍT...ÍT.....TTTT.....

Quá ngạc nhiên với câu nói của nó, hân phải ngay lập tức phanh gấp xe lại, không thì xảy ra tai nạn mất.....chính vì thế mà Hân ngồi đằng sau bị đập đầu cái BÓP vào ghế đằng trước, đau muốn lũng cả đầu.....cô nàng quát ầm lên:

“CÁI TÊN PRINCE KIA!!!! TÍNH GIẾT NGƯỜI À?????????”

Nhung không để tâm tới Hân, đôi mắt hân nhìn chăm chăm vào nó hỏi bằng giọng ngờ vực.....

“em.....em vừa nói gì vậy?????”

“tôi hỏi là từ bây giờ anh có thể đưa đón tôi đi học mỗi ngày được không?????” _ nó trầm tĩnh nhắc lại.....

“tôi.....tôi có.....có thể sao?????” _ hân ấp a ấp úng nói mãi mới thành câu.....chắc tại ngạc nhiên quá.....

“tôi đang hỏi anh mà!!!!” _ nó khẽ nhủ mày.....

“còn anh ta thì sao???? ý tôi là Nguyễn Hải Dương ấy!!!!!!” _ hân gãi đầu hỏi lại nó.....

“anh ấy thì liên quan gì?????”

“thì dạo này chẳng phải anh ta vẫn đưa đón em sao?????” _ hân xụ mặt xuống nói.....giọng có phần ghen tỵ.....

“anh trả lời đi!!!! Có hay không?????” _ nó nói mạnh.....

“có!!!!!!”

Hân suất chút nữa thì phì cười với hành động của hân lúc này.....chưa từng nghĩ một Prince như hân lại có ngày bị nó dồn vào thế bị động.....

“vậy ngày mai đợi tôi ở trước nhà lúc 5h30’!!!!”_ nó bình thản nói tiếp: “giờ thì đưa chúng tôi về nhà Hân đi!!!!”

“được!!!!”_ hân nhún ga định cho xe chạy.....rồi tự nhiên nghệt mặt ra hỏi nó: “mà sao lại về nhà Hân????”

“chứ về nhà ông à????”_ Hân lúc này mới chen ngang được vào thế giới của nó và hân: “hỏi nhiều thế làm gì!!!! Cứ làm theo đi!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Hân im lặng luôn, một là vì nó đã quay mặt ra ngoài cửa kính tiếp tục nhìn về phía xa xôi nào đó không có ý định trả lời hân, hai là Hân ra về đàn chị khiến hân không thể không làm theo.....nhưng có lẽ Hân cũng không muốn hân làm phiền nó lúc này thì đúng hơn.....

.....

Dừng lại trước cổng căn biệt thự màu trắng, nó và Hân bước xuống.....hân cũng định xuống theo nhưng nó bảo:

“khỏi cần xuống!!!! mai nhớ đi xe đạp đấy!!!!”

“à ừ!!!!”

“thôi lượn đi ông!!!!”_ Hân xua tay xùy xùy như xua đuổi: “bọn tôi vào nhà đây!!!!”

Nói rồi Hân kéo nó vào thẳng trong căn biệt thự đó.....đáng đi trầm lắng của nó khiến hân nhìn theo mà cảm thấy lo lắng.....sau khi bóng nó và Hân khuất sau cánh cửa, hân mới cho xe chạy đi.....

Hân vừa đi được một lúc thì nó và Hân ngay lập tức bước lên xe và đi thẳng tới bệnh viện.....quả thật, khi nhìn thấy cánh tay bó bột của nó mà Hân phát sốt lên, có bị gãy xương đầu mà phải bó???? .....tuy nó không muốn đến bệnh viện, nhưng vì Hân cứ lòi nó đi nên cũng đành chịu.....

Tới bệnh viện trung tâm của Trần Gia, tay nó được kiểm tra một cách kỹ càng, lớp bột “xi măng” cũng được tháo ra.....cảm giác thoải mái trở lại với cánh tay của nó.....có điều, tay nó vẫn phải cố định lại, quấn một lớp băng trắng và không được hoạt động mạnh.....

Bước ra khỏi bệnh viện, nó cảm thấy thật sung sướng, cái nó ghét nhất chính là mùi thuốc sát trùng ở trong đó.....cái mùi đó khiến nó nhớ lại lúc bố nó nằm trong bệnh viện.....thật sự rất đáng ghét.....

.....

Lúc này đây, nó đang vui mình trên chiếc giường quen thuộc của Hân.....cha mẹ của Hân ra nước ngoài làm ăn nên chỉ còn lại có mình cô nàng ở trong ngôi biệt thự to oánh này.....bảo sao Hân không cô đơn cho được.....nhất là khi nó, bạn thân của Hân không chơi với cô suốt 3 năm liền...

Hân ngồi xuống giường vỗ lưng nó dậy nhẹ nhàng nói: “uống cốc nước dâu cho đỡ căng thẳng!!!!”

Nó miễn cưỡng ngồi dậy, đỡ lấy ly nước dâu mà Hân làm và uống một cách từ tốn.....Hân cũng leo lên giường với một cốc sinh tố màu xanh.....

Ngồi ôm lấy con gấu bông màu nâu, Hân vừa uống ly sinh tố vừa nhìn nó hỏi:

“mày tính là gì tiếp theo đây????”

“tao cũng không biết nữa!!!!”_ nó lắc đầu thờ dài nói: “giờ đầu tao cứ rồi tung cả lên!!!!”

“mày định tha cho con nhò đó thật sao????”_ Hân nhìn nó hỏi...giọng của cô có cái gì đó không cam tâm.....

“một khi chưa biết lý do, tao sẽ không tùy tiện đã thương ai!!!!”_ nó đặt cốc nước Dâu lên bàn, ngồi dựa vào một chiếc gối to đùng và nói tiếp: “nhất là người đó!!!!”

“mày ngốc thế!!!! cô ta đã thương Nhung, còn đổ oan cho mày khiến mày suất chút nữa phơi xác ở trên đường!!!! thế mà còn bênh vực sao????”_ Hân tức giận mắng nó.....

“mày hiểu tao mà!!!! tao cần biết lý do!!!!”_ nó thờ dài hai tay vòng ôm lấy hai đầu gối: “lý do cho toàn bộ vở kịch mà tao không nhận ra!!!!”

“tao không hiểu nổi mày!!!!!!!!” _ Hân lắc đầu nói: “giờ suy nghĩ của mày khó hiểu đến nỗi tao không tưởng tượng ra được!!!!!!!!”

“ba năm cũng dài thật nhiiiiiiii” _ nó cười nhìn Hân nói. ....

“ừ!!!! Nhất là khi mày không thèm nói chuyện với tao!!!!” _ Hân gật đầu nói một cách trầm tư: “làm tao cảm thấy lạc lõng!!!!!!!!”

“xin lỗi!!!!!!” _ nó ngã đầu vào vai Hân nói: “chẳng qua tao không muốn mày biết tao sống thế nào thôi!!!!!! Tao sợ khi biết mày lại chẳng thèm làm bạn với tao nữa!!!!!!!!”

“con ngốc này!!!!!!!!” _ Hân gõ nhẹ vào đầu của nó trách yêu: “mày nghĩ tao là người thế nào hả?????”

Nó bật cười. .... và Hân cũng cười theo. .... rồi hai người ngồi tâm sự với nhau rất nhiều chuyện. .... trong thời gian 3 năm, quả thực cả hai phải trải qua rất nhiều điều khó khăn, mỗi người có một cuộc sống riêng, một nỗi buồn và những sự lo lắng riêng. .... Hân kể cho nó nghe về Tuấn cũng là Hmer của Hell, việc cô quen Tuấn trong hoàn cảnh nào, và thích Tuấn ra sao. .... và nó cười rất nhiều, quả đúng là bạn thân có khác, nó có thể tự nhiên thể hiện bản thân một cách thoải mái. .... rồi đến lượt nó kể về mình, nó không giấu diếm Hân bất cứ điều gì, có thể nói rằng, với Hân, nó mới là chính nó. .... nó kể cho Hân về cuộc sống của nó, về những gì nó làm, về mục đích của nó và tất cả những gì nó biết về bố nó, mẹ nó, những người bạn của gia đình nó, cả ba mẹ con bà Thuyên. .... nó đã không ngần ngại mà kể hết cho Hân nghe, nó huy vọng khi nói cho Hân thì cô sẽ có cái nhìn khách quan bên ngoài mà nhận xét cho nó. .... liệu rằng con đường nó đang đi có đúng hay không????? Liệu rằng nó có phải đã sai lầm khi lôi kéo quá nhiều người vào câu chuyện của nó????? Và hơn thế nữa, nó thú nhận với Hân rằng nó thích hân. .... có điều, nó mong Hân không tiết lộ chuyện đó, ít nhất là cho tới khi nó đủ cam đảm nhìn nhận chính bản thân mình. ....

“hôm nay mày không lên nhà hàng à?????” _ Hân ôm gối nhìn nó hỏi: “không sợ ông thầy hách xì quách kia lườm nguyệt à?????”

“sao mày nói xấu thầy của tao thế?????” _ nó nhăn mặt nói. ....

“ai biểu ông lúc nào cũng lườm tao!!!!!!” _ Hân nhăn nhó nói: “chỉ là tao không có khiếu pha rượu thôi mà!!!!!! pha hỏng có mấy lần mà ông bắt tao uống hết chỗ rượu hỏng!!!!!!”

“hahahaha!!!!!!” _ nó bò ra giường cười lăn lóc. ....

Đúng là nghĩ lại ngày trước, khi nó và Hân cùng học pha rượu với thầy, nó thì không sao, nhưng Hân thì lúc nào cũng pha hỏng. .... có lẽ là vì cô không có khiếu về rượu chẳng????? Đã vậy, thầy còn bắt Hân uống hết tất cả những ly rượu mà cô pha hỏng. .... thật là pố tay. .... nhưng hồi đó quả thật rất vui. .... nếu như không phải vì nhỏ Trần, chắc ngày tháng đó vẫn còn kéo dài. ..

“hôm nay mày ở đây với tao đi!!!!!!” _ Hân lên giọng rù rê. ....

“chẳng phải tao đã hẹn với Prince mai tới đón còn gì!!!!!!” _ nó ôm lấy cái gối nói: “vội lại tao muốn về xem mẹ con bà Thuyên thế nào!!!!!!”

“mày tính làm thật hả?????” _ Hân nghiêng đầu nhìn nó hỏi: “Prince thích mày thật lòng đấy!!!!!! đừng làm gì quá đáng nhé!!!!!!!!!!”

“tao muốn xác định thật rõ ràng mọi chuyện!!!!!!” _ nó thở dài trầm ngâm: “còn Prince, tuy nói rằng không quan tâm, nhưng tao vẫn thấy có một cái gì đó kì lạ ở anh ta!!!!!!!!!! Tao thấy hoài nghi về tình cảm của anh ta dành cho tao!!!!!!!!!!”

“hoài nghi?????” _ Hân gật gù cũng nói theo: “chính tao cũng thấy lạ!!!!!! gặp mày mới lần đầu tiên đã yêu mày như thế!!!!!! theo lời kể, thì Prince đã biết mày hóa trang ngay từ đầu!!!!!!”

“tao không nói tới cái đó!!!!!!!!!!” _ nó bật dậy ngồi khoanh chân lắc đầu trầm tư nói: “sáng nay tao đã đề cập đến chuyện này!!!!!!!!!! Thực sự tao rất tò mò không hiểu ai là người đã thay đổi được anh ta!!!!!!!!!! Đôi mắt lạnh lẽo vô hồn ngày đầu tao gặp trở nên trong và sáng hơn rất nhiều!!!!!!!!!! không phải ai cũng nhận ra sự thay đổi đó, nhưng quả thật, từ một ánh mắt bất cần vô cảm bỗng chốc trở nên trong sáng và yêu đời, nó thực sự là một điều kì diệu!!!!!!!!!!”

“mày. ....” _ Hân tròn mắt lên nhìn nó. ....

“tao điên rồi nhiiiiiiii” _ nó gãi đầu cười trừ nói: “có lẽ bị nhiễm cái tính quái gở của anh ta đấy!!!!!!!!!!”

Hân chẳng nói chẳng rằng, đứng phắt dậy, đi về phía tủ quần áo. .... lôi ra hai chiếc váy đẹp lộng lẫy, một chiếc màu hồng và một chiếc màu đen tuyền lấp lánh. .... Hân ném cho nó và nói:

“đi tắm!!!!!! hôm nay không làm ăn gì hết!!!!!! đi chơi với tao!!!!!!!!!!”

“cái gì đây?????” _ nó giờ hai bộ váy lên hỏi Hân bằng cái giọng vô cùng ngờ nghệch. ....

“mất mày để sau này à?????” _ Hân vừa lấy khăn tắm vừa nói: “váy chứ cái gì!!!!!!!!!!”

“đưa tao làm gì?????” _ nó vẫn ngây ngô hỏi. ....

“mặc!!!!!!” _ Hân khó chịu với mấy cái câu hỏi vô cùng ngốc của nó. .... cô lại kéo tay nó lôi xềnh xệch vào phòng tắm: “đi tắm!!!!!!”

“nhưng.....sao phải mặc?????”

.....

Ngâm mình trong bồn tắm rộng màu xanh lá cây, bọt xà phòng phủ kín trên mặt nước.....mùi tinh dầu thơm của hoa Thạch Thảo khiến nó cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu.....

“thật ra tao được chị Ngọc mời dự bữa tiệc party tối nay của chị ấy” _ Hân vừa thổi bong bóng vừa nói với nó: “đáng lẽ là đi cùng với anh Tuấn, nhưng anh ấy bảo phải giúp Prince việc gì đó nên không đi cùng được, hẹn gặp nhau ở party!!!!”

“đừng nói là.....”

“mày vẫn rất thông minh!!!!!!” _ Hân nhe răng cười nói: “tao định mang mày tới đó đấy!!!!!!”

“mày chết đi!!!!” _ nó tóe nước vào mặt Hân mắng: “tao không đi đâu!!!”

“nói thật nhé!!!!!!” _ Hân nhìn nó nói với giọng ái ngại: “tao thấy hình như chị Ngọc biết gì đó rồi ấy!!!!!!”

“biết cái gì?????”

“tao không chắc lắm!!!!!!” _ Hân lắc đầu nói: “chỉ là cảm thấy chị ấy biết chuyện gì đó!!!!!! Và hình như một lòng muốn mày làm em dâu chị ấy!!!!!!”

“mày giỡn với tao hả?????” _ nó nghe thế quát ầm lên.....hóa ra từ nãy tới giờ bị con bạn nó dắt mũi.....

“hahahaha!!!! Mày vẫn ngờ nghệch lắm!!!!!!” _ Hân cười lớn đồng thời lấy tay tung nước về phía nó.....

Hai đứa đánh nhau trong nhà tắm và cãi nhau chí chóe.....đúng là giặc mà.....

Tắm xong, Hân và nó lại chui lên giường ngủ một mạch tới tối.....hai chiếc váy dễ thương đang được treo trình ình ngay trước mặt sẵn sàng cho một buổi party của giới quý tộc.....

.....

Tại một nơi nào đó, trong khoảng thời gian nó vẫn đang say giấc.....có một người con gái đang nhốt mình trong căn phòng của chính cô.....một mình âm thầm với chiếc laptop, cô tìm ra một truyện mà không ai có thể ngờ được.....

Đôi môi khẽ mím lại bật ra một câu nói:

“tôi sẽ không tha cho các người!!!!!!”

Và trên màn hình chiếc laptop đó, hình ảnh của nó vẫn hiện hữu thật rõ nét.....người con gái đó là ai????? Và nó có liên quan gì tới cô ta??????

.....

Khi mở mắt thì trời đã tối sầm.....nó ngồi dậy vươn vai một cái rồi mở sáng chiếc đèn đặt cạnh giường.....chỉ mới 6h mà trời đã tối hẳn rồi, đúng là mùa đông, ngày ngắn đêm dài.....nó quay sang bên cạnh và khẽ lay người Hân gọi:

“Hân!!!! Dậy đi!!!! 6h rồi!!!!!!”

“um!!!!!!” _ Hân trở mình dụi mắt nói ngái ngủ: “ngủ ngon quá!!!!!! Lần đầu tiên ngủ trưa mà dài thế này!!!!!!”

“tỉnh ngủ đi!!!!!!” _ nó kéo Hân ngồi dậy và xuống giường mở điện lên.....

“chắc tối tao chẳng ngủ được mất!!!!!!” _ Hân vươn vai và quay người tập vài động tác giãn cơ.....

“tao đói!!!!!!” _ nó lại ngồi phịch xuống giường nhìn Hân với đôi mắt đáng thương: “trưa nay ăn ít quá!!!!!!”

“đi chuẩn bị nào!!!!!!” _ Hân sáng mắt lên vội giục nó: “Party hôm nay là tiệc rượu, đúng sở trường của mày đấy!!!!!!”

“uống rượu không có mà tự tử à?????” _ nó nhăn nhó.....

“đĩ nhiên không!!!! Tiệc Buffet mà!!!! mày muốn ăn gì chả được!!!!!!” _ Hân vui vẻ nói: “giờ thì đi tắm tiếp thôi!!!!!!”

Nó miễn cưỡng không muốn đi, nhưng Hân cứ lôi nó xềnh xệch.....cái tính của Hân từ bé tới giờ vẫn vậy, rất thích áp đặt người khác theo ý mình, có điều Hân không bao giờ làm người khác khó chịu về sự áp đặt đó.....

Tắm xong, ngồi trước bàn trang điểm, nó phân vân không biết làm thế nào.....đôi mắt nhìn qua Hân cầu cứu.....

“ha ha ha!!!!” _ Hân ôm bụng cười nhìn nói trêu chọc: “trình độ make up của mày cũng thuộc đẳng cấp cao, sao lại nhìn tao cầu cứu thế?????”

“tao không muốn đi!!!!” _ nó xụ mặt xuống nói: “vội lại, tay của tao còn chưa lành!!!!!!”

Hân ngó người, quên mất con bạn đang bị thương ở tay.....nhưng phải công nhận khả năng phục hồi của nó quả thực rất nhanh, trong hai ngày mà toàn bộ vết thương trên cơ thể đã hoàn toàn khỏi hẳn.....cánh tay bị cố định cũng đã phục hồi rất tốt, có thể hoạt động bình thường, tuy chỉ được nhẹ nhàng chứ chưa thể pha rượu như trước.....

“hay mày dùng găng tay dài đi!!! Che được phần tay mày phải băng bó!!!!!!”

“chắc thôi!!!!!!” _ nó lắc đầu nhìn vào gương: “tao không muốn đi!!!!!!”

“hôm nay có rất nhiều người có thể lực tham gia buổi party này!!!!!!” _ Hân vừa trang điểm vừa nói với nó: “nếu không nhầm, thì người mày muốn gặp cũng có ở đó!!!!!!”

“sao cơ?????” _ nó sững sờ nhìn Hân hỏi: “ông ta cũng tới ư???????”

“mày cũng hiểu bản chất những bữa tiệc của giới quý tộc là như thế nào rồi đấy!!!!!!” _ Hân thân nhiên nói: “mà ông Ngô lại là người có thể lực!!!!!! mày nghĩ xem có khả năng người đó không đến không???????”

“.....” _ nó trầm ngâm suy nghĩ.....

Hân mỉm cười rồi vỗ vai nó nói:

“mày chỉ cần trang điểm nhẹ và dùng chiếc bôm tóc cách điệu của tao là ok!!!!!! Trang phục tao sẽ lo cho mày!!!!!!”

“đành nhờ mày vậy!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Biệt thự gia đình Ngô Khương, được xây dựng theo lối kiến trúc phương Tây nhưng lại mang nhiều nét truyền thống của Việt Nam.....ngôi biệt thự thuộc hàng top 5 trong các ngôi biệt thự sang trọng và đắt nhất Châu Á.....những buổi dạ tiệc party ở đây đều phải mang tầm cỡ quốc tế, cũng như chính tập đoàn Ngô Khương vậy.....

Và hôm nay, buổi party ra mắt chủ nhân của hàng loạt bản thiết kế trang sức đá quý làm mưa làm gió trên thị trường thế giới.....có biết bao bài báo về con người bí ẩn tung ra các bản thiết kế trang sức gây lên một cơn sốt mua sắm cho các quý phu nhân.....đồng thời, buổi party này cũng nhằm mục đích lựa chọn cho người thừa kế tập đoàn Ngô Khương, Ngô Dương Minh một người con gái tài sắc vẹn toàn, người xứng đáng đứng bên cạnh hắn trong các buổi lễ lớn.....đương nhiên, đây chính là buổi vũ hội mà Cinderella chờ đợi đã lâu.....

Tiếng nhạc du dương, những cặp đôi đang cùng nhau nhảy từng bước khiêu vũ uyển chuyển.....các khách mời đang vui vẻ tận hưởng sự xa hoa của giới quý tộc.....nhưng chỉ có duy một bóng người vẫn lẻ loi, đó chính là Prince.....hắn chán ghét những buổi tiệc tùng phô trương danh thế, càng chán ghét hơn khi bị người mẹ đáng kính bắt buộc chọn một cô gái nào đó.....những cô tiểu thư nơi đây không một ai lọt được vào trái tim của hắn, bởi trong đó đã ngự trị hình bóng của nó đã từ lâu và không bao giờ có thể phai nhạt được...hắn những mong nó sẽ có mặt ở nơi đây, nhưng điều đó là không tưởng.....hắn đủ thông minh để biết rằng, dù có mời thế nào nó cũng không thêm bước chân vào đây.....nơi mà với nó, hoàn toàn lạc lõng.....

Hắn bị mẹ kéo đi gặp hết những cô gái này đến các tiểu thư kia, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai có thể khiến hắn mời khiêu vũ một bản nhạc.....

Cuối cùng thì Tuấn cũng xuất hiện giải thoát cho hắn khỏi những cô tiểu thư điệu đà kia.....

“sao Hân vẫn chưa tới nhì???????”

“có lẽ không tới đâu!!!!!!” _ hắn thờ ơ nói.....

“hờ????? mày nói gì thế?????” _ Tuấn tròn mắt nhìn hắn ngạc nhiên.....

“tao nghĩ Hân sẽ không tới đâu!!!!!!” _ hắn nhắc lại.....rồi nháp một ngụm rượu trong ly rượu vang đỏ đang cầm trên tay.....

“tại sao???????”

“vì hôm nay Hương và Hân đã làm hòa!!!! Và cô ấy đang ở nhà Hân!!!!”_ hân tiếp tục nói với cái giọng đều đều nhưng trầm lặng. ....

“.....”_ Tuấn nhìn hân kinh ngạc.....nhưng tại sao hân lại biết chuyện đó?????

“tao muốn bữa tiệc này mau chóng kết thúc cho rồi!!!!!!”_ hân siết chặt ly rượu trong tay nói xít kẽ răng lại. ....

Tuấn hiểu hân đang cảm thấy thế nào.....khó chịu, chán ghét, tức giận.....ba cảm xúc này đang chế ngự hân, bất cứ một bữa tiệc nào, hân cũng đều như vậy.....nhìn khuôn mặt lạnh lùng và đôi mắt lúc nào cũng sâu thẳm của hân làm Tuấn thực sự cũng thấy bức bối theo.....

Một người phụ nữ tiến lại gần phía hân và Tuấn đang đứng.....chạm cái Cách ly rượu của mình vào ly rượu của hân mỉm cười hỏi:

“sao mặt bí xị ra vậy????? cô bé của cháu đâu rồi?????”

Khuôn mặt hân giãn ra một chút, người phụ nữ ấy không ai khác chính là cô nuôi của hân, Nguyễn Hạ Chi.....

“cô tới rồi à?????”

“cô đến từ đầu bữa tiệc!!!!!!”_ cô Chi mỉm cười nhìn quanh như tìm kiếm ai đó và quay nhìn hân nói một cách từ tốn: “những tưởng cháu sẽ đưa cô bé Hương tới đây chứ!!!!!!”

“cô nghĩ cô ấy sẽ tới một nơi như thế này sao?????”_ Hân trả lời với cái giọng chán ghét.....

“thật tiếc!!!!!!”_ cô Chi khẽ thở dài tiếc nuối: “cô đang có một thứ muốn tặng cho cô bé!!!!!!”

Hân khẽ cười đau đớn.....hân muốn mang nó tới lắm chứ, nhưng liệu nó có bằng lòng không???? Dù câu hỏi ấy cứ vang vọng trong đầu hân nhưng ẩn sâu trong tâm khảm hân biết rằng câu trả lời vẫn luôn là “Không”.....

Cuối cùng, sự kiện chính của đêm hôm nay cũng tới.....sau một loạt giới thiệu của MC, cha của hân, Ngô Tuấn Hùng, đứng ở trên bục đồ nói vào miccro với giọng trịnh trọng:

“Sự kiện chính mà tất cả mọi người có mặt ở đây mong đợi cuối cùng cũng tới!!!!!! tôi xin mời nhân vật đã gây xôn xao thị trường trang sức và đá quý lên đây phát biểu đôi lời!!!!!! XIN MỜI NHÀ THIẾT KẾ NGUYỄN HẠ CHI!!!!!!”

Hân giật mình khi cô Chi, người cô nuôi của hân được xưng tên.....đến chính hân cũng không thể ngờ người làm điên đảo cả thế giới với những mẫu thiết kế trang sức độc đáo lại chính là cô của hân.....

Không gian bỗng trở lên yên lặng, họ đang chờ đợi sự xuất hiện của nhà thiết kế tài năng nhưng bí ẩn.....đèn trong đại sảnh được tắt hết.....một luồng sáng rọi về phía một người phụ nữ có nét đẹp hiền thực và kiều sa.....Nguyễn Hạ Chi, có lẽ từ bây giờ, cô của hân sẽ bước chân vào thế giới của những người giàu có.....hân thực sự không hiểu, cô Chi đã từng nói rằng không bao giờ xuất hiện trước nhiều người cho dù cô có tài năng bao nhiêu.....nhưng tại sao???? tại sao bây giờ cô của hân lại hành động ngược lại với lời nói của mình?????

Trong khi cô Chi phát biểu thì ở bên ngoài căn biệt thự.....một chiếc xe BMW 335i màu đen bóng đang dần dần tiến vào bên trong trên con đường lát gạch đỏ.....không ai bước ra mà mui xe lại dần dần mở.....những người bảo vệ đứng nơi đó đều hướng đôi mắt của mình nhìn hai con người đang ngồi trên xe, họ bình thản một cách kì lạ.....đây là hai vị khách muộn nhất và thái độ bình thản nhất mà họ từng thấy.....và hơn thế nữa, họ thu hút cái nhìn của người khác đến mức mê mẩn.....

Hai vị khách chậm trễ đó không ai khác chính là Hân và nó.....chỉ vì Hân đòi lái xe mà nó phải chạy xuống ghé sau ngồi, đã vậy Hân còn không biết đường tới nhà hân.....thật đúng là.....loanh quanh một hồi thành ra đến muộn.....

Bước xuống xe, Hân chỉ biết cười trước khuôn mặt khó chịu của nó.....rồi cô kéo nó vào bên trong đại sảnh mà không quên nhắc nhở mấy anh chàng bảo vệ tập trung vào công việc của mình.....

Nó và Hân vừa bước vào thì toàn bộ đèn trong đại sảnh bật sáng, mọi người đang ồn ào vì bài phát biểu của cô Chi nhưng cũng ngay lập tức yên lặng dần từ cửa đại sảnh cho tới hết đại sảnh.....tiếng nhạc bỗng ngừng lại.....hàng trăm đôi mắt hướng về nơi hai người con gái lạ đang đứng.....họ dường như là hai nàng công chúa bước ra từ trong câu chuyện cổ tích.....hai người mỗi người một vẻ, một người mang nét ngây thơ với bộ đầm màu hồng rực rỡ, chiếc vương miện nhỏ làm bằng kim cương óng ánh ngon gàng trên mái tóc màu đen tuyền bóng bệnh, trông cô thật là nổi bật.....nhưng nó còn hơn thế nữa, khoác trên cơ thể bộ váy màu đen óng ánh như ngàn ánh sao đang tỏa sáng, chiếc găng tay dài che hơn nửa cánh tay nhưng lại càng tôn lên vẻ đẹp quý phái và làn da trắng ngà của nó.....khoe nhẹ chiếc khăn voan nhưng đen kim tuyến buông vòng hai tay, nhìn nó như một nữ hoàng vậy.....mái tóc màu nâu khác biệt lấp ló chiếc bôm lấp lánh.....quả thật trông cả Hân và nó đều rất xinh đẹp và tỏa sáng.....

Sự xuất hiện bất ngờ của nó làm hân dường như chết đứng.....dù đã biết nó rất xinh đẹp, nhưng hân không thể tưởng tượng được nó có thể lộng lẫy đến như vậy.....dường như Hân cố tình làm cho nó nổi bật hơn khi chọn tông màu của cả hai trái ngược nhau như vậy.....

Mà không chỉ có riêng hân ngạc nhiên, Tuấn cũng đang tròn mắt lên ngay bên cạnh hân.....một phần vì bạn gái cậu hôm nay quá đẹp, phần nữa là kinh ngạc về nó, về Hades lạnh lùng, về Dương Mỹ Nguyệt Hương xấu xí.....giờ thì Tuấn chẳng biết nên gọi nó là gì nữa.....có lẽ là Cinderella chăng?????

Và không chỉ riêng hân và Tuấn ngạc nhiên mà toàn bộ những người có mặt trong buổi party đều ngạc nhiên.....nhưng đặc biệt hơn cả, trong số đó thì

có một số người còn kinh ngạc khi nhìn thấy nó.....họ là những ai???? Những người biết nó, những người hiểu nó và cả những người căm ghét nó..... tất cả đều có mặt trong buổi party cực lớn này.....

Hân khẽ cười vì phản ứng không ngoài dự đoán, cô kéo tay nó đi vào trong đại sảnh.....mọi người dần ra dần nhường đường.....có lẽ họ không dám lại gần, bởi vì nó và Hân quá cao sang, quá xinh đẹp, quá lộng lẫy.....vẻ đẹp khiến cho người ta muốn chiêm ngưỡng nhưng không dám chạm vào, chỉ sợ khi chạm vào thì vẻ đẹp đó sẽ biến mất hoặc những gai nhọn của nét đẹp đó làm họ đau.....người ta thường nói “Hoa Hồng thì có gai”.....những người xinh đẹp thì thường khó đoán.....

Nó không quan tâm tới bất cứ điều gì đang xảy ra, đôi mắt nó đang quét toàn bộ nơi đây để tìm kiếm một con người, một người mà nó muốn gặp và phải gặp cho bằng được.....có điều.....người cần tìm thì chẳng thấy đâu mà những người không muốn gặp lại xuất hiện trong tầm mắt.....

“sao em lại ở đây?????”

Hân đứng trước mặt nó và hỏi một câu với thái độ không mấy gì là dễ chịu.....

“anh không muốn tôi có mặt ở đây?????”_ nó nghiêng đầu nhìn hân hỏi lại.....thái độ của nó hoàn toàn khác lạ.....

“tôi không có ý đó!!!!!!”

Hân thoáng bối rối, có lẽ vì nó quá xinh đẹp chẳng????

“tôi và Hân ra nhảy đây!!!!!!”_ Tuấn nắm tay Hân và nói với hân: “hai người cứ tự nhiên nhé!!!!!!”

Nó khẽ gật đầu.....mọi hành động và cử chỉ của nó đều toát lên một vẻ quý phái khác thường, dường như nó đã lột xác trở thành một nàng công chúa thực sự.....

Hân hít một hơi thật sâu rồi cúi xuống nắm lấy tay nó, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ rồi nói:

“nếu em đã xuất hiện!!!! thì em chỉ có thể đứng bên cạnh tôi!!!!!!”

Nó chưa kịp phản ứng gì thì hân đã kéo nó, vòng tay nó qua tay của hân và bước đi.....nó ngạc nhiên, không phải vì hành động mà vì lời nói của hân.....thái độ lẫn lời nói của hân bỗng dung khác hẳn so với mọi ngày.....nó có cảm giác bị lời nói của hân chi phối không thể phản kháng lại..... phải chăng đây chính là khả năng của hân???? khả năng điều khiển người khác làm theo lời nói của mình.....có thể lắm chứ, vì hân là giám đốc điều hành của một tập đoàn lớn mạnh cơ mà.....giám đốc của Ngô Khương cơ mà.....

Tiếng xì xào bắt đầu rộ lên trong đám đông..... “thì ra là cô gái của hai Prince.....thảo nào xinh đẹp như vậy.....tiếc quá.....nhưng nhìn họ xứng đôi thật.....ước gì mình được như họ.....vv.vv.v.v.vvv.v....vvv.....”

Nhưng tiếng nhạc lại bắt đầu nổi lên át đi những lời bàn tán xì xào ấy.....Tuấn và Hân say sưa khiêu vũ trong khi hân chỉ để nó đứng bên cạnh.....bàn tay hân xiết chặt lấy bàn tay nó.....cứ như thế nếu hân buông tay thì nó sẽ biến mất vậy.....

Nó đến đây không phải để đứng với hân, nhưng tay hân chặt quá nó không thể nào thoát ra được.....

“một là đứng yên ở đây với tôi, hai là tôi sẽ lôi em ra ngoài kia khiêu vũ!!!! Em chọn đi!!!!!!”_ Hân càng siết chặt tay nó hơn và thì thầm vào tai nó.....

“sao tôi phải chọn chứ!!!!!!”_ nó cố giật tay của mình ra khỏi bàn tay của hân.....

Một phần vì nó đang cần tìm một người, phần nữa là do ở cạnh hân nó không thể bình tĩnh được.....đây là kết quả của việc nó thú nhận tất cả với Hân.....

“vậy là em muốn khiêu vũ rồi!!!!!!”_ hân mỉm cười nhìn nó và nói một cách nhẹ nhàng.....

Nó định phản kháng lại nhưng.....chợt khựng lại.....đôi mắt nó quét ngang sang một người phụ nữ.....vì nó cảm nhận thấy đôi mắt bà ta nhìn nó có vẻ gì đó khác lạ.....nó đã từng gặp người đàn bà này chưa nhỉ???? Sao lại có cảm giác ớn lạnh đến như vậy????

“Prince!!!!!!”_ nó kéo tay hân lại gọi.....

“sao vậy?????”_ Hân nghiêng đầu nhìn nói hỏi: “em quen bà ta à?????”

Hân đã để ý đến ánh mắt của nó khi nhìn người đàn bà kia.....có cái gì đó chột lóe lên nhưng rồi tắt ngấm.....

Nó lắc đầu rồi hỏi hân: “người phụ nữ đó là ai vậy?????”

“bà ta là.....”

“Minh!!!!!! Lại đây con!!!!!!”

Hân chưa kịp trả lời thì có tiếng gọi.....là mẹ của hân.....bà đang đứng cạnh nhỏ Trân và bà Thuyên.....nó biết mẹ hân muốn gì.....có lẽ nó nên rút

lui.....đang nào nó cũng đang cần tìm một người.....một người nó chỉ biết tên chứ chưa từng gặp mặt.....

“vâng!!!!”_ hấn trả lời và cất bước đi tới phía mẹ hấn, đồng thời không quên kéo theo nó đi cùng.....

Vừa thấy nó, bà Thuyền và nhỏ Trần đã tròn mắt nhìn.....có lẽ cả hai đều không nghĩ rằng nó có thể xinh đẹp đến như vậy.....và ngạc nhiên cũng là biểu hiện của mẹ hấn khi thấy hấn dẫn theo một người con gái.....lại rất xinh đẹp.....

“Minh!!!! Cô bé này là.....”

“cô ấy là bạn của con!!!!”_ hấn thân nhiên trả lời.....tay nắm chặt tay nó để chứng tỏ cho mọi người biết nó không chỉ là bạn.....

“con chào bác ạ!!!!”_ nó khẽ cúi đầu lễ phép chào.....

“ta đã từng gặp cháu chưa nhỉ????”_ mẹ hấn nhìn nó đắm chiêu hỏi.....

“dạ một lần ở sinh nhật Prince!!!!”

Khẽ nhủ mày rồi đôi mắt bà ánh lên.....có lẽ mẹ hấn đã nhớ ra nó là ai.....có điều, sự khác biệt là quá lớn.....khẽ mỉm cười, mẹ hấn dịu giọng hỏi tiếp:

“con thật xinh đẹp!!!! có thể cho biết con là tiểu thư gia đình nào không?????”

“Hương!!!! Sao con tới đây mà không nói cho dì một tiếng????”_ bà Thuyền thỉnh linh lên tiếng hỏi nó.....

Thái độ khác lạ khiến nó bất ngờ.....không chỉ nó mà nhỏ Trần cũng bất ngờ không kém.....tại sao mẹ nhỏ lại xưng “dì”????

“con xin lỗi ạ!!!!”_ nó lễ phép cúi người, hai tay để đằng trước và trả lời: “vì dì không có nhà và con lại từ nhà hàng mà tới đây luôn nên không kịp báo cho dì!!!! Con bắt cần xin dì thứ lỗi!!!!”

“bà quen cô bé????”_ mẹ hấn nhìn bà Thuyền hỏi với giọng thắc mắc.....

“con bé là Hương và là con chồng tôi!!!!”_ Bà Thuyền lịch sự trả lời.....

“là cô bé sao????”

Nó phải ngạc nhiên khi bà Thuyền có thể nói những lời đó ngay tại đây..... “con chồng”???? .....hai người phụ nữ này thân thiết đến mức có thể nói ra hai từ đó sao???? mà nghe giọng của mẹ hấn, rõ ràng bà ấy không chỉ biết thôi đâu.....

Nó để ý thấy nhỏ Trần khẽ kéo tay bà Thuyền, đôi mắt nhỏ cứ nhìn vào mẹ hấn rồi nhìn vào hấn.....rồi quét qua người nó.....cái ánh nhìn khó hiểu ấy khiến nó băn khoăn.....nhỏ đang lo lắng điều gì???? Đôi mắt nhỏ khẽ nhủ lại khi thấy hấn nắm chặt tay nó.....nhưng sao nó không cảm thấy sự căm ghét thường ngày.....tại sao lại như vậy????

Cố gắng rút bàn tay mình ra khỏi tay hấn, nó cuối cùng cũng thoát được.....khẽ cúi người, nó nói:

“thưa bác!!!! Bác có thể cho cháu hỏi một câu được không ạ?????”

“hỏi ư????”_ mẹ hấn khẽ nhủ mày rồi hỏi lại nó: “cháu có gì thắc mắc sao?????”

Hấn khá bất ngờ, có chuyện gì mà nó không hỏi hấn mà lại hỏi mẹ hấn như vậy???? .....nhưng hấn lại để ý thái độ của người đàn bà kia hơn, bà Thuyền đã thoáng giật mình khi nghe câu nói của nó.....

“cháu chỉ muốn hỏi.....rằng trong bữa tiệc này có người nào tên Hoàng Thế Bảo?????”_ nó thoáng ngập ngừng rồi cũng hỏi được hết câu.....

“Hoàng Thế Bảo????”_ mẹ hấn ngẫm nghĩ nói: “ý cháu nói đến tổng giám đốc Hoàng Thế Bảo của tập đoàn Hoàng Khánh?????”

“đúng ạ!!!!”_ nó gật đầu rồi nhìn mẹ hấn chờ đợi.....

“ta nghe nói ông ta không ở Việt Nam!!!! Cả gia đình chuyển qua Pháp đã lâu rồi!!!!”_ mẹ hấn nhẹ nhàng đưa ra cho nó lời giải đáp: “ta nghĩ ông ta sẽ không có mặt ở đây đâu!!!!”

Nó thoáng qua một nét buồn trên mặt, đầu hơi cúi xuống nói một cách lý nhí:

“con cảm ơn bác ạ!!!!”

“nhưng ta cũng vừa gặp con trai ông ta!!!! Nghe nói cậu ta về điều hành chi nhánh ở Việt Nam!!!!”_ mẹ hấn nhớ ra liền nói.....cơ bản là nhìn khuôn mặt nó lúc này trông rất tội nghiệp.....cứ như một chú cún bị chủ mắng vậy.....

“con trai ạ????”_ nó ngay lập tức thay đổi thái độ.....

Mẹ hấn ngừng một lúc chăm chú nhìn nó.....mái tóc của nó khiến cho bà phải chú ý.....màu nâu trầm này không phải ai cũng có.....

“thưa bác.....”

“à xin lỗi cháu!!!!!!”_ mẹ hấn thoáng giật mình rồi mỉm cười nói: “vì mái tóc của cháu rất giống với cậu ta nên ta hơi bất ngờ!!!!!!”

“ý mẹ nói tới màu tóc của cô ấy???????”_ hấn nghi ngờ hỏi lại.....

“ừ!!!!!!”_ mẹ hấn gật đầu trả lời: “Hoàng Nhất Long là tên của cậu ta!!!! Và cậu ta có mái tóc cũng màu nâu trầm như vậy!!!!!!”

Nó dừng người khi nghe thấy cái tên “Hoàng Nhất Long”.....chẳng phải đó cũng là tên của tóc nâu hay sao????? chẳng lẽ anh ta chính là con trai của Hoàng Thế Bảo?????? không thể nào.....tâm trạng của nó bỗng hoang mang.....

“Hương!!!! Ta nói chuyện riêng với con một lát được không?????”_ bà Thuyền lên tiếng hỏi khiến nó thoáng giật mình.....

“ơ!!! Dạ vâng!!!!!!”

“xin phép bà!!!!!!”_ bà Thuyền khẽ cúi đầu mỉm cười nói với mẹ hấn.....

Bà ta không cho nhỏ Trần đi theo mà chỉ có nó.....hắn dường như không muốn rời khỏi nó nhưng bị mẹ hấn giữ lại nói chuyện với nhỏ Trần.....

ở khoảng vườn phía ngoài đại sảnh, nó cùng bà Thuyền vẫn chưa dừng bước.....chẳng hiểu phải đi xa bao lâu nữa.....

nó mất kiên nhẫn lên tiếng hỏi: “bà cần nói gì với tôi?????”

bà Thuyền dừng bước từ từ quay người lại, bà ta nhìn nó một cách chăm chú như đang cố ghi nhớ lại hình ảnh lúc này của nó vậy.....dừng ở đôi mắt màu xanh ngọc bích, bà ta khẽ thờ dài và lên tiếng:

“câu hỏi đó là vì mục đích gì?????”

“tôi có cần thiết phải trả lời không?????”_ nó khoanh tay trước ngực nhìn bà ta bằng nửa con mắt kiêu ngạo nói.....

Bà Thuyền gằn giọng lên: “hãy trả lời trước khi ta nổi giận!!!!!!”

“bà nghĩ tôi sợ ư?????”_ nó nhếch môi cười: “không phải người biết rõ tôi nhất chính là bà sao????? đừng giả bộ trước mặt tôi nữa!!!!!!”

“mày.....”

“yên tâm đi!!!!!!”_ nó liếc mắt nhìn bà Thuyền một cái rồi quay đi, để lại cho bà ta một câu nói đầy khiêu khích: “Dương Khang là tất cả của bố tôi!!!! Không bao giờ tôi hủy hoại nó cả!!!!!! còn bà thì khác, hãy coi chừng.....”

“mày đứng lại!!!!!!!!”

“nuôi ong tay áo có ngày chúng quay lại đốt chết bà đấy!!!!!!!!”

Hoàn thành nốt vế câu cuối cùng, nó bước đi không chút do dự.....để lại phía sau là người đàn bà đã từng hành hạ nó nhiều năm qua.....khôn mặt bà ta tím lại vì giận.....câu nói của nó như một đá kích lớn vào tâm trí của bà ta, chẳng khác gì nó **** bà ta không biết dạy con, chẳng khác gì nói con bà ta toàn một lũ ngu ngốc.....nó đang khơi dậy cái hành động ngu ngốc của nhỏ Trần đây mà, đòn tâm lý này giáng một đòn đau đớn cho bà Thuyền.....

.....

Bước trở lại đại sảnh, người nó cần tìm giờ là một người khác.....người có mái tóc nâu giống nó.....thật không khó khi tìm được một người con trai như tóc nâu.....lịch lãm và sang trọng.....quả ra đang người thừa kế của tập đoàn Hoàng Khánh.....

“Hoàng Nhất Long!!!!!!!!”

Giật mình quay lại khi nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi tên mình, có lẽ đây là điều mà tóc nâu, hay chính là Nhất Long không bao giờ ngờ tới được.....

“mất kính????????”

Nó nín thinh không nói lời nào, Long hiểu và anh quay sang những người khác xin phép cho nói chuyện riêng với nó.....và Long cùng nó ra một nơi gần với bàn rượu, nơi mà ít người để ý tới.....

“không ngờ anh là con trai của Hoàng Thái Bảo!!!!!!!!”_ nó khẽ cười nhạt nhìn Long nói.....

“em nói vậy là có ý gì?????”_ Long không hiểu nó đang ám chỉ đến điều gì. .... lần đầu tiên nó có thái độ như thế này đối với anh. ....

“nhờ anh chuyển lời tới bố anh rằng. ....”_ nó nhìn thẳng vào mắt của Long và nói: “đừng bao giờ đem cục trắng tới viếng nữa!!!! ông ta không có tư cách đứng trước mặt bố tôi!!!!!!”

“.....”_ Long ngỡ ngàng trước những lời nói của nó. ....

“tôi chỉ muốn nói có vậy!!!! Xin phép!!!!”

Nói rồi nó bước đi thẳng. .... và lẳng lặng rời khỏi luôn buổi party đó. .... mục đích của nó đã hoàn thành, có thể chưa phải hoàn hảo nhưng cũng đủ để nó thấy hài lòng. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Lang thang trên đường với bộ cánh lộng lẫy, nó không để ý tới bất kì điều gì đang xảy ra xung quanh. .... giờ tâm trí nó đang trôi dạt về quá khứ, về ba năm trước, về ngày định mệnh mà mọi sự thật được phơi bày. ....

Mẹ nó còn sống, đáng lẽ đối với nó phải là một điều kì diệu, phải là một niềm hạnh phúc vô cùng. .... thế nhưng, chính cái sự thật đó lại đánh gục nó và đẩy nó vào sâu hơn trong bóng tối. .... tái hôn????? Mất trí nhớ????? Xua đuổi chính người chồng của mình????? Chối bỏ trách nhiệm người mẹ????? .... dù không muốn tin nhưng đó hoàn toàn là sự thật. ....

Giáp mặt tại Pháp trong kì nghỉ hiếm hoi, nó hoàn toàn thất vọng. .... chỉ có một điều duy nhất phải công nhận, nó rất giống mẹ, giống đến bất ngờ. .... có đôi mắt màu xanh ngọc là khác thôi, đó là màu mắt của bố, màu của sự tươi mới, của sự thứ tha. .... nó thà mình giống bố, nó thà không nhìn thấy mẹ, nó thà không biết sự thật. .... vậy nó sẽ không đau mỗi khi nhìn vào trong gương, nhìn thấy hình bóng người đã bỏ rơi bố con nó mà tìm hạnh phúc cho chính mình. ....

Nó đã thề sẽ không gặp lại bà ta, người mẹ đáng ghét đó. .... nhưng đến ngày giỗ bố nó, trên mộ luôn có một bó cúc trắng, loài hoa mà bố nó ưa thích. .... nó không hiểu tại sao bố nó lại thích cúc trắng. .... và nó cũng không quan tâm, điều nó biết chính là người đàn ông mang bó cúc đó. .... Hoàng Thế Bảo. .... người đã cướp mẹ khỏi bố nó. .... người đã đẩy bố nó ra khi bố đi tìm mẹ. .... người đã dùng những từ ngữ độc ác để sỉ nhục bố. .... người đã thẳng tay đánh nó khi nó còn chưa hiểu chuyện. .... nó có thể tha thứ cho ông ta không????? Không bao giờ. .... đem hoa đến viếng???? ông ta đang đùa với nó ư???? Hay ông ta muốn bố nó ở thế giới bên kia cũng không được yên lòng????

Vậy ra giấc mơ về mẹ của nó là điềm báo cho sự thật này đây, nó đã cố gắng quên rằng mẹ nó còn sống, đã cố gắng tự lừa dối bản thân rằng mình là con người mồ côi, cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng mẹ nó không còn tồn tại bên cạnh nó. .... cố gắng phủ nhận việc nó giống mẹ một cách đáng ngạc nhiên. .... nhưng sao lại như vậy????? sao tóc nâu lại là con trai của người đàn ông đó????? ông trời đang đùa giỡn với nó sao???? ông không cho phép nó có một người bạn bình thường sao???? không cho phép nó có một người anh bình thường sao????

Đôi bàn tay nó nắm chặt để kìm nén sự tức giận. .... càng nghĩ nó càng căm hận hơn. .... nó không muốn mất một người bạn như tóc nâu. .... nhưng. .... nếu như tóc nâu không phải con trai của Hoàng Thế Bảo thì có lẽ nó vẫn có thể vui vẻ cười đùa nói chuyện với anh. .... nhưng điều đó dường như là không thể, nó biết chứ, tóc nâu không có lỗi. .... nhưng nó không thể thôi căm hận. .... tóc nâu có một người mẹ và người đó chính là mẹ của nó. .... nó biết nhưng nó không cam tâm, không muốn có một người anh cùng mẹ khác cha. .... không muốn chút nào. ....

Chìm trong những suy nghĩ riêng, nó không để ý đến một đám thanh niên đang tiến về phía nó. .... nó cứ thế đi như người mất hồn. .... và điều gì đến sẽ đến. .... nó va phải, không, đúng hơn là nó đâm thẳng vào giữa cái đám thanh niên đó. ....

“cái con nhỏ này!!!! Mày mù à?????”

Một thằng quát ầm lên với nó. .... nhưng nó không phản ứng gì vẫn lẳng lặng đi tiếp. .... dường như nó không để ý đến sự tồn tại của bọn chúng, dường như bây giờ chỉ có nó và con đường mà thôi. ....

Bị kéo giật tay lại, nó giật mình bất ngờ ngược lên nhìn đứa đang nắm lấy cánh tay nó. .... một thằng con trai ba trợn tóc xanh tóc vàng, khuyên bấm tím lúm. .... cả một bọn lũ nhỏ đứng phía sau. .... và tất cả đang trợn mắt lên nhìn nó. ....

“con nhỏ này đẹp thật!!!!”

Câu nói quyết định khiến nó nhận ra tình huống mình đang vướng phải. .... khẽ nhếch miệng cười nhạt một cái nó nói:

“mấy người thích gì?????”

“cô em, đi chơi với bọn anh đi!!!! Bọn này hứa sẽ phục vụ cô em đến nơi đến chốn!!!!!!”

Nguyên cả đám gần chục thằng rộ lên rừ rừ nó.....đĩ nhiên ép buộc nó đi theo.....đôi mắt nó chuyển sang lạnh giá.....khóe môi tạo nên một nụ cười khinh thường.....bản thân nó giờ chính là Hades.....

“được thôi!!!!!! Tìm nơi nào kín đáo ấy!!!!!!”

.....

Hắn, Hân và Tuấn chạy lòng vòng khắp nơi tìm kiếm nó.....hắn đã cảm thấy nghi ngại khi nghe nó hỏi đến Hoàng Thái Bảo.....không ngờ khi tóc nâu bảo không thấy nó đâu cả thì hắn mới ngó người ra.....tóc nâu là con trai của Hoàng Thế Bảo, điều này không cần điều tra hắn cũng thừa biết.....có điều, hắn không nghĩ rằng nó lại biến mất ngay sau khi nói chuyện với tóc nâu.....

Với ngoại hình như thế thì chắc nó vẫn chưa thể đi xa được, nhưng hắn thì không thể rời khỏi party vì Ngọc không có mặt tại bữa tiệc từ đầu tới giờ.....thậm chí cả Chiến lẫn Nhi đều không thấy bóng dáng.....

Khả năng nó xảy ra chuyện là hoàn toàn không thể, ít nhất là Tuấn nói vậy.....và ngay lập tức 12 nơi trên toàn Hà Nội nhận được tin nhắn SOS.....tin nhắn khẩn cấp của Hell thông báo từ Hmer, Hades biến mất.....khả năng án mạng xảy ra là rất cao.....

.....

Trong vòng 30 phút kể từ khi tin nhắn SOS được phát đi, Hà Nội như chìm trong biển lửa.....tiếng còi xe ầm ầm, tiếng cảnh sát rượt theo lũ vượt ẩu ngày càng tăng.....tất cả chỉ vì một con người, Hades.....thủ lĩnh của Hell mất tích.....

Khi đó, người đầu tiên tìm thấy nó, chính là Hùng, chính là Pan và cũng chính là Dirty thứ 13.....chỉ là, cảnh mà anh nhìn thấy rừng rợn đến sồn gai ốc.....

Nó, chiếc váy màu đen lấp lánh rách bươm, cơ thể bê bết máu.....có điều, không có một vết thương nào.....nó, bàn tay cầm điều thuốc đang cháy dựa người vào tường hút một cách bình thản.....đôi mắt không chút cảm thương nào.....cái nhìn dừng đọng của nó khiến người khác trông thấy cũng phải ớn lạnh.....

Còn gần chục thằng thanh niên kia, đứa thì nằm lê lết dưới đất, đứa thì cắm đầu vào thùng rác, đứa thì.....nói chung, thằng nào trông cũng thật thảm hại.....mặt mày tím bầm, máu me chảy ròng ròng.....có thằng còn bị gãy cả mười ngón tay.....hàm răng cũng chẳng còn nguyên vẹn.....có vài vết máu còn dính trên tường, chứng tỏ rằng nó đã đập chằng thềm nương tay.....kêu la không một ích lợi gì.....cầu xin nó tha mạng, nó còn cười khinh thân nhiên hút thuốc mà không hành động gì.....những vết thương sâu nhưng không có vũ khí.....bàn tay nhuộm máu của nó là đáp án cho mọi điều.....nó muốn thấy những thằng cặn bã này phải chết dần chết mòn trong đau đớn.....

Hùng bàng hoàng với những gì nó đã làm.....tàn nhẫn quá.....nó không còn là Hades mà Hùng từng biết.....nó độc ác hơn, và ngày càng giống với cái tên của nó hơn.....đây chính là điều mà Hùng không mong muốn nhất.....

“Hades!!!!!!!”

“hử?????”_ nó quay sang nơi người vừa gọi tên nó.....khẽ nhếch miệng cười nó nói: “Pan!!!!!! Thấy cảnh này kích thích chứ?????”

“Hades!!!!!!!”

“đừng có réo tên tao!!!!!!”_ nó vút điều thuốc xuống đất và đi mạnh: “không hứng thú thì biến!!!!!!”

.....Bóp.....Pặc.....

Hùng bị nó tóm lấy cánh tay khi anh định cho nó một phát vào gáy cho ngất đi.....và hiện giờ, cánh tay trái đang bị thương của nó đang bóp chặt lấy cổ của anh.....nó nói với cái giọng lạnh băng vô cảm:

“mày nghĩ đánh tao dễ lắm à???????”

“.....”

“được rồi!!!!!!”

Nó buông tay.....liếc nhìn đám thanh niên đang nằm rên rĩ ở đó, nó nhìn Hùng nói:

“nếu thích thì cứ cứ đi!!!!!! Gặp lần nào tao đánh lần ấy!!!!!! tốt nhất đừng để bọn khốn đó xuất hiện trước mặt tao nữa!!!!!!”

Hùng đã chạy mồ hôi lạnh dọc sống lưng.....anh nhanh chóng gọi 115 rồi khoác lên người nó một cái áo, kéo nó lên xe và nói:

“tao sẽ đưa mày về!!!!!!”

“được!!!!!!”

Nó gạt đầu một cái rồi lặng lẽ nhìn ra ngoài. . .màn đêm tối tăm. . .giống như cuộc sống của nó. ....

.....

Bước vào căn nhà cũng tối không kém gì bên ngoài, nó không buồn bật điện lên, cứ thế lẳng lặng đi vào. .... cái im ắng khiến nó muốn phát điên. ....

Lên tới phòng, việc đầu tiên nó làm là ngồi dưới vòi hoa sen. .... chỉ có xả nước lạnh vào cơ thể thì nó mới có thể bình tĩnh lại được. .... chỉ có thể thì mới làm lạnh được cái đầu bốc hỏa của nó. ....

Dòng nước màu đỏ cứ thi nhau mà chảy xuống nền nhà tắm. .... thật kì lạ. .... nó ước đó là máu của nó. .... quả thật nó điên mất rồi. .... tại sao đến tận bây giờ nó vẫn có cái ý nghĩ đó, ý nghĩ muốn đi theo bố. .... nó vẫn luôn tự thuyết phục bản thân vì ba mẹ con bà Thuyền mà nó mới như thế này, nhưng thật ra chẳng là do ai cả, tự bản thân nó muốn sống cuộc sống như thế này. .... nó không kiên cường như nó đã nghĩ, nó yếu đuối, cái yếu đuối ấy làm cho nó trở thành con người giả dối. .... toàn bộ những gì nó làm, tất cả chỉ là để giấu giếm đi cái yếu đuối bạc nhược. ....

Ngước mặt lên để những làn nước xối thẳng lên. .... khuôn mặt nó dần dần trắng bệch ra. .... vì trời lạnh, vì nước lạnh, và cũng vì cơ thể nó đang dần lạnh đi. ....

“nếu mình chết thì sao nhỉ?????”

Đôi mắt nhắm nghiền, nó tự lẩm bẩm một mình. .... vì nó biết rằng, nếu cứ ngâm nước thế này, chắc chắn rồi thân nhiệt cơ thể nó cũng hạ xuống và nó có thể lịm đi bất cứ lúc nào. ....

“Hương. .... Hương ơi. .... Hương. ....”

Tiếng gọi làm nó bừng tỉnh. .... quơ tay tắt vòi nước, nó bật dậy nhìn quanh. .... rõ ràng không có ai, tại sao nó lại nghe thấy tiếng gọi????? lại là giọng của hân nữa. .... bàn tay nó bỗng cảm thấy ấm áp, suốt buổi tối hôm nay hân luôn nắm tay nó thật chặt. .... nó khẽ cười, có lẽ nó chưa thể chết bây giờ. ....

Đặt bàn tay chạm vào tim, nó thấy bình yên. .... đầu óc nó bây giờ đã tỉnh táo. .... có lẽ nó nên nghe lời ông Nguyễn Đại Phong một lần. .... có lẽ nó nên rời bỏ Hell một thời gian. .... nó cần nhìn lại bản thân. .... ngày hôm nay có lẽ là ngày định mệnh của nó, nó vừa làm hòa được với người bạn thân nhất, vừa đề nghị người yêu nó đến đưa đón nó mỗi ngày, vừa giải quyết xong chuyện của bố nó. .... có lẽ nó nên kết thúc mọi chuyện ở đây chẳng???????

Kết thúc hay chỉ mới bắt đầu???????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Từ ngày hôm đó đến những ngày sau nữa, nó đã hoàn toàn thay đổi. .... nó cười nhiều hơn, nói chuyện vui vẻ hơn và thân thiện với hân hơn. ....

Hoạt động của Hell trên giang hồ cũng dần trầm lại không còn rầm rộ như trước nữa. .... vì Hades biến mất không một lý do. .... 12 dirty cũng không có ý kiến gì, thậm chí còn không tiết lộ chút thông tin nào về thủ lĩnh. .... chính vì vậy mà dường như Hell bị mất đi quyền lực trên giới giang hồ. .... hay nói đúng hơn là, Hell không còn quan tâm tới chuyện giang hồ nữa. ....

Ngày này qua ngày khác, nó dần dần trở về là cô nữ sinh cuối cấp bình thường, thái độ của nó với mọi người đã hoàn toàn khác hẳn. .... sự hòa đồng của nó khiến cho nhiều người ngạc nhiên, sự xuất sắc của nó khiến bao người kinh ngạc. .... nó bỗng trở thành tâm điểm chú ý của ngôi trường S. W danh tiếng. .... nó với hân dường như là một đôi trời sinh, chỉ có một điều không ai lý giải được. .... nó chưa từng một lần nhận lời làm bạn gái hân, cho dù hân đã tỏ tình rất nhiều lần, ngày nào cũng cùng nhau đến trường, cũng cùng nhau ra về, ở bên nhau như hình với bóng. .... thật sự, tất cả học sinh trong trường, cả nam lẫn nữ, cả thầy lẫn cô, không ai có thể lý giải được thái độ kì lạ này của nó. ....

Và với mẹ con bà Thuyền, ánh mắt nó dễ chịu hơn, nó thân thiện hơn và hay nói chuyện với họ. .... nó tự mình phá bỏ mọi rào cản với họ, chỉ có họ là vẫn còn đề phòng nó. .... sự thay đổi của nó khiến cho họ ngạc nhiên. ....

Nó giao quyền quản lý nhà hàng Cherry cho năm người quản lý, nó không làm cho Bar của nhà hàng nữa mà thay thế nó chính là Hùng. .... nó không còn pha rượu nữa. .... toàn bộ những thói quen ngày trước dường như biến mất. .... cuộc sống của nó bình yên đến lạ. ....

Đây liệu có phải là sự bình yên trước khi giông bão tới??????????

.....

Chẳng mấy chốc mà đã tới giáng sinh.....nó đã trải qua một quãng thời gian thật yên bình và thoải mái.....

Nó và hân, cả hai đều khoác trên mình bộ quần áo ấm áp, hai chiếc khăn quàng cổ giống y chang nhau.....hân cứ bình lặng chờ nó đi học trên chiếc xe đạp lần đầu tiên được chở nó cách đây một tháng.....hai tay nó quàng ra đằng trước ôm lấy hân.....nhìn không khác gì một đôi tình nhân cả.....có điều nó đâu đã phải bạn gái hân.....

“hôm nay em muốn đi ăn kem!!!!!!”

Nó nhồm dẩy bám vào hai vai hân thì thào vào tai hân.....

“trời lạnh thế này rồi!!!! sao em vẫn thích ăn kem vậy????”

Hân khẽ nhàu mày thắc mắc.....

“giáng sinh mà!!!!!!”_ nó giả bộ gục vào vai hân nói: “em muốn được ăn kem!!!!!! Kem bạc hà!!!!!!”

“em khác người thật!!!!!!”_ hân thở dài chịu thua: “tối nay nhé!!!! Ta sẽ đi ô tô!!!!!!”

“rủ cả Hân nữa nhé!!!! Tuấn nữa!!!!!!”

“tùy em thôi!!!!!!”

Nó mỉm cười ngồi xuống, lại ôm lấy hân.....nó thích cái cảm giác ấm áp mà hân mang lại.....có điều, nó không còn nghe thấy được tiếng tim đập rộn ràng của hân ngày trước.....đây chính là lý do nó không nhận lời hân.....trong thâm tâm nó hiểu rõ rằng một điều, hân chắc chắn không yêu nó nhiều như đã nói.....

Hân ngồi đằng trước, đạp xe từng nhịp đều đặn.....nó đang ở bên hân, đang ôm hân.....vậy sao cảm giác hạnh phúc lại không có????? Trái tim hân không còn đập rộn ràng như ngày trước, mỗi lần nó nói, tim hân phản ứng với từng lời nói của nó.....nhưng giờ thì sao????? hoàn toàn không có cảm giác đó.....hân cứ cảm thấy lạnh lẽo.....do bản thân hân hay do nó không còn là nó nữa??????

Rồi tiếng hát của nó khẽ vang lên.....lần đầu tiên từ khi quen nó, hân nghe thấy nó hát.....hát đúng bài hân từng hát cho nó nghe.....giọng của nó ấm lấm, trầm lấm.....và buồn nữa.....tại sao????? tiếng hát lại làm tim hân lỗi nhịp.....tại sao vậy?????

“tại sao em lại hát bài này?????”

“sắp tới sinh nhật em rồi!!!!!! mừng 3 tháng 1!!!!!!”

“anh biết!!!!!!”

Nó úp mặt vào lưng hân thì thào trong miệng:

“cuộc sống sẽ không bình yên như thế này được nữa!!!!!!”

“em nói gì anh nghe không rõ!!!!!!”

Hân ngồi trước không nghe nó nói gì cả, chỉ cảm giác được rằng nó đang nói cái gì đó.....

“không có gì!!!!!!”

.....

Vừa đến cổng trường, thường lệ thì nó vẫn đứng đợi hân cất xe rồi cùng vào thư viện.....nhưng hôm nay lại khác, một nhân vật lạ xuất hiện chen ngang vào cái thường ngày ấy.....

Vừa nhìn thấy người đó, đôi mắt nó lạnh dần.....hân không để ý đến người đang đứng trước cổng đó, hân có biết người đó đâu.....

“đợi anh!!!!!!”

Nó khẽ gạt đầu.....nhưng đôi mắt nó thì liếc nhìn người đứng ở cổng trường kia.....bóng hân khuất hân bên trong nhà xe.....

“bà tới đây làm gì?????”

Nó lạnh lùng lên tiếng hỏi.....

“con nói chuyện với ta như vậy sao?????”

Người phụ nữ đó cũng đáp lại nó bằng một câu hỏi.....cái sang trọng của người phụ nữ khiến nó thấy khó chịu.....đơn giản vì người đó chính là mẹ

của nó.....nó thật không hiểu tại sao người phụ nữ này lại tìm đến nó.....

“xin lỗi nếu đã bắt kính!!!! Nhưng đó là cách tôi nói chuyện với người lạ!!!!!!!!!!”

“người lạ!!!!!!”_ người phụ nữ khẽ cười nhạt nhìn nó nói: “con thực sự coi ta là người lạ???????”

Nó liếc nhìn người mẹ của mình, rồi liếc nhìn về phía nhà xe.....hắn đang đi ra.....nó nhắm mắt và nói:

“đừng làm rối loạn cuộc sống của tôi thêm nữa!!!!!! nó đã đủ rồi lắm rồi!!!!!!!!!!”

“Hương à!!!!!!!!”

“tôi xin phép!!!!!!”

Nói rồi nó cất bước đi tới phía hắn, đưa cặp cho hắn cầm.....rồi nắm lấy tay hắn kéo đi.....thái độ này của nó khiến hắn khó hiểu.....và người phụ nữ xinh đẹp phúc hậu đang đứng nhìn về phía nó và hắn làm hắn càng băn khoăn hơn nữa.....nhưng người phụ nữ đó hắn giờ nhìn kĩ thì cảm thấy quen, hắn từng gặp người này chưa nhỉ????

“em sao thế?????”

Hắn nhìn mặt nó và hỏi.....từ khi vào thư viện đến giờ, nó cứ ngồi im thin thít mà đọc sách, không nói với hắn câu nào cả.....

“không sao cả!!!!!!!!”

Nó ngẩng đầu nhìn hắn lắc đầu trả lời rồi lại cúi xuống chăm chú đọc quyển truyện hắn mới lấy.....

Hắn ngần là nhìn nó, có cái gì đó giống như ngày trước, lúc mà hắn mới quen nó.....có lẽ nó không biết, nhưng đôi mắt nó bây giờ nhìn trông rất buồn.....buồn đến mức hắn muốn lại gần mà ôm lấy nó.....

Hắn đứng dậy đi đến bên cạnh nó và ngồi xuống, khẽ hỏi:

“người phụ nữ đó là ai vậy???????”

“ai???????”

“người em nói chuyện lúc nãy đó!!!!!!!!”

“em không nói chuyện với người phụ nữ nào cả!!!!!!!!”

Hắn đột nhiên ôm nó vào lòng, khẽ vỗ lưng nó và thủ thỉ nói:

“ấm thật!!!! sao ôm em lại ấm thế nhỉ?????”

“buông ra!!!!!!!!”

Nó quẫy mạnh.....tại vì hắn bất ngờ ôm nó mà.....nhưng hắn khỏe hơn nó nhiều, vòng tay hắn càng siết chặt hơn, nó đành bất lực.....lần đầu tiên trong đời nó gặp một người có thể ngăn lại sức mạnh của nó.....đến cả Hùng còn phải khó khăn với nó vậy mà hắn lại dễ dàng khuất phục được nó.....đúng là lạ thật.....

“anh chẳng có cảm giác gì cả!!!!!!!!”

Hắn mơ hồ nói.....trong khi tay hắn lại chẳng nói lòng chút nào.....

“đã nói rồi!!!!!! người anh yêu không phải là em mà!!!!!!!!!!”

Nó khẽ nói.....nó biết hắn không yêu nó nhiều như những gì hắn thường nói, tất cả chỉ là ngộ nhân mà thôi.....

“đang thử anh đó hả???????”_ hắn buông nó ra và nhìn thẳng vào mắt nó hỏi.....

“đúng là thử!!!!!!”_ nó bình thản nói: “anh cũng thấy kết quả ra sao mà!!!!!!!!”

“nghĩa là sao???????”

“nghĩa là hai chúng ta sẽ chẳng đến đâu cả!!!!!!!!!!”_ nó nhún vai và thoát ra khỏi vòng tay hắn: “tốt nhất là anh đừng theo đuổi em nữa!!!!!!!!!!”

“em làm gì có quyền quyết định!!!!!!!!!!”_ hắn cũng thản nhiên trả lời nó như không.....

Nó chịu thua, đành phải im lặng.....từ một tháng nay, nó chưa từng nói lại được hắn một lần nào, lúc nào cũng trả lời ngang hơn cả của.....

.....RẦM.....

Tiếng đập bàn làm cả nó và hấn giật mình, ngược mắt lên.....đập vào là hình ảnh Tuấn đang đứng đó với khuôn mặt bị bầm tím, đầu cuốn băng trắng.....tay cũng cùng chung số phận.....chẳng hiểu anh chàng này đi đứng kiểu gì mà lại bị như vậy.....

“tay chân mặt mũi mày làm sao thế?????”_ hấn ngạc nhiên hỏi Tuấn.....hấn cảm nhận được cậu bạn mình đang vô cùng tức giận.....

“Đương Mỹ Nguyệt Hương!!!!!! Đến khi nào cô mới trở lại Hell đây?????”_ Tuấn không quan tâm gì tới hấn mà nhìn thẳng vào mặt nó hỏi: “12 dirty của cô đang dần bị cả bọn giang hồ đánh cho sắp chết rồi đây!!!!!”

“.....”

Nó yên lặng quan sát thái độ của Tuấn, nó biết chuyện này kiểu gì cũng xảy ra, không sớm thì muộn.....trong thời gian qua, Hell đã không có hoạt động gì, cũng không động chạm gì tới những đứa đến chiếm địa bàn.....dù gì thì cũng là lệnh cuối cùng của Hades, không hành động, không thái độ, ngồi yên mà quan sát.....đến bây giờ, số lượng của Hell đang giảm dần một cách đáng kể, có lẽ bởi lệnh của nó quá bất công chăng????? Giờ thì động đến các Dirty rồi, mới mấy hôm trước nó có gặp Ze và Hera, cũng những thông tin như vậy.....nhưng nó chỉ lắc đầu không quan tâm.....

“chuyện đó liên quan gì tới chứ?????”

“hả?????”

Thái độ bình thân của nó khiến Tuấn tròn mắt.....chẳng lẽ nó không quan tâm tới Hell nữa sao???? nó thực sự từ bỏ ư?????

“đừng ngạc nhiên thế!!!!!! tất cả những gì cần nói tớ đã nói hết ngày hôm đó rồi!!!!!”_ nó lật từng trang sách và nói: “mọi người cũng đã đồng thuận!!!! giờ cậu hỏi tớ mấy câu này chẳng phải quá thừa ư?????”

“nói vậy mà nghe được sao?????”

Tuấn gào ầm lên định tóm cổ nó nhưng bị hấn chặn lại.....hấn nói:

“có gì từ từ nói!!!!!! Mày định động tay động chân với Hương hả?????”

“từ từ là thế nào?????”_ Tuấn gạt tay hấn ra quát lên: “phần nửa thành viên của Hell đang nằm viện kia kia!!!!!”

“anh Tuấn!!!!!!”

Hần chạy tới chỗ nó, dáng vẻ như Hàn cố đuổi theo Tuấn nhưng không kịp vậy.....vừa chạy tới là Hàn đã nhìn nó hỏi một cách lo lắng.....

“mày không sao chứ?????”

“không!!!!!!”_ nó lắc đầu trả lời lại.....

Hàn quay sang Tuấn trách móc.....có vẻ hai người đã cãi nhau về vấn đề này.....nó khẽ thở dài chống cằm nhìn vào cuốn sách, nhưng đôi mắt của nó cứ xa xăm.....

Hấn đột nhiên lên tiếng:

“hai người ngừng cãi nhau đi!!!!!! Chuyện này có to tát gì đâu chứ!!!!!!”

Cả Tuấn và Hàn cùng quay lại nhìn hấn ngạc nhiên.....

“bỏ qua đi!!!!!! Chiều đi ăn kem cùng bọn này!!!!!!”

Rồi hấn kéo nó đứng dậy nói tiếp:

“đi lên lớp thôi!!!!!!”

“ừ!!!!!!”

Nó gạt đầu trả lời rồi cùng hấn đi ra khỏi thư viện, để lại Tuấn và Hàn cứ đứng trơ ra đó.....

.....RẦM.....

Một cú đấm mạnh giáng xuống chiếc bàn làm tất cả sách trên bàn rơi hết xuống đất.....đôi mắt Tuấn long lên sòng sọc, cậu rít lên:

“khốn khiếp!!!!!! Thế này là sao chứ????? tôi chẳng hiểu mấy người nói cái gì cả!!!!!!”

“anh Tuấn!!!!!!”

“cả em nữa!!!! em cũng thấy họ bị thế nào rồi đấy!!!! sao lại ngăn cản anh chứ???????”

Hân bậm môi nhìn Tuấn rồi nói:

“anh Dương đã nói rồi mà!!!!!! Hell tồn tại vì có Hades, nếu nó đã muốn rời bỏ thì Hell cũng biến mất!!!!!! em tưởng anh là một trong 12 dirty thì phải hiểu rõ điều này hơn em chứ!!!!!!”

“.....”

Tuấn yên lặng.....những lời nói của Ze cứ vang vọng trong đầu của cậu.....

“LÀ DIRTY, MỌI NGƯỜI CHẮC HIỂU RÕ ĐIỀU NÀY!!!!!! HELL TỒN TẠI LÀ VÌ HADES, NẾU HADES BIẾN MẤT THÌ HELL CŨNG BIẾN MẤT!!!!!! ĐÂY LÀ ĐIỀU MÀ AI CŨNG PHẢI RÕ RÀNG!!!!!! CHÍNH VÌ ĐIỀU NÀY MÀ HADES CHỈ THU NHẬN 12 DISTY!!!!!! HIỂU CHƯ?????”

Nó đã nói, tạm thời rời bỏ Hell một thời gian, chính vì “tạm thời” mà mọi người mới đồng thuận.....nhưng giờ các thành viên của Hell đang gặp nguy hiểm, hơn nữa, những người đã rời bỏ Hell giờ đang quay lại cản trở.....chẳng lẽ đến bây giờ, nhìn thấy như vậy mà Hades vẫn chưa chịu trở lại sao????? nếu như không có cái “mệnh lệnh cuối cùng” của nó thì Hell cũng không thành ra thế này.....tại sao lại dừng mọi hoạt động của Hell chứ????? chẳng phải làm thế coi như đưa Hell vào tầm ngắm của bọn giang hồ sao????? Hell đâu ít kẻ thù.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Một tuần sau đó, Tuấn không nói với nó lời nào, ngày nào tan học Tuấn cũng biến mất tăm, cả Hân cũng vậy, chỉ còn nó với hân đi với nhau.....cả hai vẫn vui vẻ như thường.....

Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, chỉ còn một ngày nữa thôi là tới sinh nhật của nó.....có điều, nó phải đến gặp luật sư của bố, trong di chúc ngày trước bố nó có viết, trước ngày sinh nhật 18 tuổi hai ngày nó phải đến gặp luật sư của bố.....nó không hiểu điều này nghĩa là sao, nhưng nếu bố nó đã muốn thì nó sẽ làm theo.....

Chia tay với hân tại trước cổng một tòa nhà lớn, vì nó nói rằng có việc không thể nói cụ thể nên hân cũng không gặng hỏi, chỉ dặn rằng về nhà phải cẩn thận mà thôi.....mặc dù vẫn còn lo lắng, nhưng hân cũng chẳng biết làm thế nào hơn ngoài việc để nó lại.....vì nó nói rằng không cần phải lo, vì nó bảo sẽ có người đưa nó về tận nhà.....một người uy tín.....

Bóng của hân khuất dần, nó quay bước đi vào bên trong.....nơi mà luật sư riêng của bố nó đang ở đồng thời cũng là văn phòng.....

.....cốc.....cốc.....cốc.....

“mời vào!!!!!!”

Một giọng nói trầm vang lên, nó thấy xa lạ, vì đã lâu rồi kể từ ngày bố mất nó đã không gặp người này.....

“cháu tới rồi ạ!!!!!!”

Nó lễ phép cúi chào người đàn ông đang đứng quay lưng về phía nó và lên tiếng.....

Người đàn ông đó quay lại, vẫn cái vẻ uy nghiêm ngày ấy, đã lâu lắm rồi.....nó cúi chào một lần nữa.....người đàn ông này là bạn thân nhất của bố nó, người giúp đỡ bố nó rất nhiều trong công việc, trong gia đình thậm chí trong cả chuyện dạy bảo nó.....ông là Trần Hải Nam, một con người tận tụy vì bạn vì người thân.....ông như người cha thứ hai của nó, nhưng nó không hiểu tại sao khi bố nó mất, ông cũng biến mất sau khi công bố bản di chúc đầu tiên.....và đến hôm nay ông mới trở về chỉ để công bố bản di chúc cuối cùng khi nó tròn 18 tuổi.....

“cháu ngồi đi!!!!!!”

“.....”

Nó lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc.....ông Nam cũng bình thản ngồi xuống trước mặt nó.....

“đã gần 8 năm rồi nhì!!!!!! Cháu sắp thành một thiếu nữ rồi!!!!!! bố cháu trên trời hẳn sẽ rất tự hào về con gái của mình!!!!!!”

“bác!!!!!!”_ nó, đôi bàn tay nắm chặt và cố nói: “cháu không được như những gì bác và bố hy vọng đâu!!!!!! Mong bác đừng. ....”

“ta biết!!!!!! thời gian qua cháu đã rất khó khăn!!!!!!”_ ông Nam thông cảm gật đầu nói: “đã đến lúc cho cháu biết mọi chuyện!!!!!!”

“.....”_ nó không hiểu ngẩng đầu nhìn ông Nam chăm chăm và hỏi lại với giọng nghi ngờ: “bác nói vậy là sao ạ???????”

Ông Nam không nói gì mà đưa ra một chiếc phong bì lấy từ trong ngăn kéo. ....chiếc phong bì màu trắng có ghi “gửi con gái yêu của bố năm 18 tuổi”.....đưa chiếc phong thư ra trước mặt nó, ông Nam nói:

“đây là bức thư bố cháu đã viết gửi cho cháu cách đây 8 năm!!!!!! trong này có viết tất cả mọi điều ông ấy muốn nói!!!!!!”

“thư???? Thư của bố?????”

Nó kinh ngạc đến độ không nói được lên lời, đôi bàn tay run run khi chạm vào chiếc phong thư đã cũ. ....đưa tay chạm vào từng nét chữ, đúng là nét chữ của bố nó rồi. ....tuy giấy đã sòn vì thời gian 8 năm không phải là ít, nhưng nét chữ thân thương mà nó được thừa hưởng từ bố vẫn còn nguyên. ....nó có thể cảm nhận được từng hơi ấm của bố nó qua những nét chữ ấy. ....

“hãy đọc khi cháu ở một mình!!!!!!”

Lời dặn cuối cùng của ông Nam khi tiễn nó rời khỏi văn phòng. ....nó những tưởng ông Nam sẽ đưa nó về tận nhà, vào thăm lại căn nhà xưa. ....nhưng nó nhầm, ông Nam đã thay đổi hay ông đang muốn cho nó một khoảng không gian riêng để đọc lá thư của bố??????

.....

Bắt taxi ra cánh đồng nơi mà bố nó đã tập cho nó biết đi xe đạp. ....một nơi vắng người nhưng lại mênh mông bát ngát. ....phiến đá cũ vẫn còn đây, nơi mà nó cùng bố nằm dài mỗi khi tập xe xong. ....đã lâu rồi nó không dám đặt chân tới nơi này, nó sợ mỗi khi đến đây nó sẽ nhớ bố, và nó sẽ không kìm được mà khóc, khi khóc nó sẽ càng đau đớn hơn và sẽ càng muốn đi theo bố nó hơn. ....

Ngồi xuống, nó từ từ mở phong thư ra. ....từng nét bút nắn nót ghi những tâm trạng và những điều sâu kín mà bố nó đã giấu. ....những sự thật mà tưởng như nó đã biết lại hoàn toàn sai lầm. ....đây mới chính là sự thật. ....

“gửi công chúa nhỏ của bố!!!!!!”

Khi con đọc những dòng chữ này, hẳn là lúc bố đã ở thế giới bên kia rồi!!!!!! giờ con cũng đã là một cô gái 18 tuổi rồi, à không, mới sắp thôi chứ nhỉ????? (cười)

Điều đầu tiên bố muốn nói chính là câu “bố xin lỗi!!!!”, con sẽ thắc mắc phải không????? Nhưng bố vẫn phải xin lỗi con, vì bố đã bỏ con ở lại một mình trên thế gian mà lại chẳng cho con biết bất cứ điều gì. ....

Bố biết, con là một cô bé rất thông minh, nhưng nhược điểm duy nhất của con chính là sự yếu lòng. ....vì vậy mà Thuyền mới có mặt ở đây cùng với hai em Trân và Chi. Sự xuất hiện của họ là mục đích để con khắc phục nhược điểm của bản thân. ....Thuyền là một người đàn em cũng là người con gái duy nhất trên đời có tình yêu sâu đậm với bố cho dù không được đáp lại, bố chắc chắn rằng con cũng đã từng suy nghĩ về điều này, con đã tự hỏi xem Thuyền có yêu bố hay chỉ yêu gia tài của bố thôi phải không?????? Thuyền có mọi thứ mà những người con gái khác không có, đó là sự thật, Thuyền có một gia đình hạnh phúc, một người chồng biết quan tâm lo lắng cho vợ con, hai người con gái tài sắc vẹn toàn. ....nhưng bố lại là lý do để Thuyền từ bỏ mọi thứ. ....cô ấy đã làm theo mọi lời nói của bố. ....đó là nghiêm khắc với con. ....biến con thành một người có ý chí thép bằng mọi cách. ....đó là một trong những lý do tại sao bố nói “bố xin lỗi”

Còn nữa, điều mà có lẽ bây giờ con đã biết, mẹ con vẫn còn sống. ....xin lỗi vì đã giấu con chuyện này, nhưng bố không muốn con phải tủi thân khi có mẹ mà không được nhận. ....sau tai nạn ở trên núi năm đó, bố đã tưởng rằng mẹ con và anh trai của con đã không còn nữa. ....nhưng bố đã lầm, mẹ con vẫn sống, nhưng con biết đấy, cuộc hôn nhân của bố mẹ không được hài hòa bên gia đình đồng thuận, nên khi gặp tai nạn, mẹ con mất trí nhớ và bị buộc phải kết hôn với một người đàn ông khác. ....bố đã nghĩ nếu gặp lại mẹ con sẽ nhớ, nhưng không, cô ấy không nhớ chút gì cả. ....kể cả khi con vẫn còn là một đứa trẻ con đang phải bế, cha mẹ của mẹ con đã không thương tiếc mà sai bảo vệ đuổi bố con mình đi. ....bố không hận, vì dù sao thì bố cũng thấy mẹ con có một cuộc sống tốt hơn và không phải day dứt về chuyện vì bố mà bắt hiều với cha mẹ. ....bố mong con đừng trách mẹ con, cô ấy cũng có nỗi khổ của riêng mình. ....và đây là điều thứ hai bố nói “bố xin lỗi” với con.

Bố muốn dặn dò con một điều, khi anh trai con tìm gặp, hãy đối xử thật tốt với nó, vì nó đã chịu rất nhiều khổ cực. ....vì mẹ con mà nó nhẫn nhịn chịu sự khinh miệt của mọi người trong gia đình. ....nó đã bị tách khỏi mẹ con và bị tống sang Úc nhằm không cho mẹ con có cơ hội nhớ lại. ....có lẽ bây giờ nó đã thành đạt rồi, bố chỉ mong hai anh em con có thể sớm đoàn tụ với nhau. ....và con hãy tha thứ mọi lỗi lầm mà Thuyền đã buộc phải gây ra với con. ....có lẽ sẽ là khó, vì đây chính là điều cuối cùng bố phải xin lỗi con. ....

.....”

.....tách. ....tách. ....

Nước mắt của nó từng giọt từng giọt rơi xuống thấm ướt cả trang thư. ....sự thật là đây sao?????? nó không hiểu. ....mọi thứ nó chịu đựng không phải là do nó mà do chính bố của nó sao?????? ý chí thép????? Nó là cái gì thế?????? nó không hiểu. ....hoàn toàn không hiểu. ....nó biết là bản thân nó rất yếu đuối, nhưng có nhất thiết phải làm như vậy không????? Tất cả chỉ là thử thách thôi ư????? Một trò chơi được bắt đầu ngay từ khi bố nó mất ư?????

Nhưng hình như bố nó đã tính sai một nước, một nước cờ quan trọng dẫn đến bản thân nó bây giờ đã không thể kiểm soát được.....bản thân nó yếu đuối, nhưng ý chí của nó không yếu đuối như bố nó đã tưởng, nó hay khóc vì làm thế nó mới khiến cho mọi điều xung quanh chảy thành nước, nó hay cười vì làm vậy nó mới có thể làm cho thế giới từ màu đen trở thành màu hồng.....nó hay giận và giận rất dai vì làm thế nó mới có thể điều khiển cảm xúc của bản thân.....chỉ có điều, bố nó không nghĩ như thế, bố nó không tưởng tượng được con gái của mình đã biết tự rèn luyện bản thân ngay từ nhỏ.....bố nó không biết rằng ý thức xã hội của nó đã hình thành ngay khi bị đánh một trận đòn đau, đó chính là thời điểm mà bố nó đi tìm mẹ.....

Trong thư, bố nó nói cho nó hết mọi chuyện, chỉ trừ có một chuyện mà nó đã bắn khoản từ lâu.....tại sao xe của gia đình nó năm ấy lại gặp tai nạn???? tại sao bố nó không đã động gì tới vấn đề đó???? Đường rừng hẻm núi, gia đình nó vì cái gì mà tự nhiên chui vào nơi hang cùng ngõ hẻm???? mà tại sao lại mạng cả nó đi trong khi nó vẫn còn quá nhỏ cho mọi cuộc thám hiểm.....và anh trai nó nữa.....tại sao anh vẫn còn sống trong khi nó những tưởng đã chết trong tai nạn thảm khốc đó????

Và không những nó không biết thêm được gì mà lại còn tăng thêm nhiều thắc mắc.....ruột cuộc những người xung quanh nó có ai đáng tin????

Ngồi một mình trên phiến đá, nó không chú ý rằng mình đang bị theo dõi.....xé nát lá thư bố nó để lại, nó hằm hằm nhảy xuống và định trở về nhà hỏi cho ra lẽ mọi chuyện.....nhưng.....trời luôn phụ lòng người.....cả thế giới bỗng tối sầm trước mắt.....nó ngất lịm đi không một sự kháng cự nào.....

Một người phụ nữ, bộ đồ da từ đầu đến chân với tay phải đang cầm một khẩu súng trường bước lại bên cạnh nó.....thấp thoáng trong mái tóc có một mũi tên màu đỏ.....người phụ nữ khẽ cúi người xuống lấy mũi tên đó ra.....người đó khẽ cười nói:

“nếu như không muốn bị tổn thất thì tốt nhất là bắn thuốc mê từ xa!!!! Có lẽ đúng!!!!”

Rồi cô ta quay lại phía những người đang đứng đằng sau ra hiệu:

“lời nó lên xe!!!!!!”

Nó bị đám người áo đen lôi lên xe và bị đưa đi một nơi nào đó không thể biết được.....chỉ biết một điều duy nhất.....nó bị bắt cóc.....

ở phía xa xa gần những bụi rậm, có những tiếng động phát ra một cách tức giận.....có tiếng **** thề.....nhưng sau đó lại im bặt.....

.....

.....Brum.....Brum.....(cái này là tiếng điện thoại rung đó, hok phải tiếng của xe máy đâu nhá.....)

Nó bừng tỉnh bởi chiếc điện thoại đặt ở chế độ yên lặng đang rung lên một cách điên cuồng.....cơ thể nó bỗng nhiên nặng trĩu, xung quanh nó bao trùm một màu đen.....không phải không gian màu đen mà là do nó đang bị bịt chặt mắt bằng một mảnh vải.....chiếc điện thoại cứ rung lên từng đợt, muốn tắt mà không thể tắt, đôi tay nó đang bị buộc chặt cứng đằng sau, hai chân nó cũng bị trói chặt.....miệng cũng bị bịt bởi một miếng vải.....nó vẫn chưa hiểu bản thân đang rơi vào tình huống nào, chỉ biết rằng đầu nó hiện tại đang rất đau, cả cơ thể cứ chông chênh như bị say sóng.....

May thay đôi tai của nó vẫn được tự do.....tuy đau đầu nhưng những gì đôi tai nó nghe thấy khiến cho cơn đau đó chẳng còn tồn tại nữa.....

“chị Liễu Huyền sao lại làm chuyện này nhì????? Cứ tưởng chị ấy sẽ giết rồi lấy tiền thôi chứ!!!!!!”

“tao *** biết!!!! mụ ta chỉ bảo là nhốt nó vài ngày rồi thả!!!! *** hiểu cái gì luôn!!!!!!”

“sao mày chống đối chị ấy thế?????”

“tao không bao giờ chấp nhận mụ ta!!!!!!”

“cũng đúng!!!!! Chắc tại chị ấy khác hẳn ngày đó nên mày mới thế chứ gì?????”

“nếu chỉ khác thôi thì *** sao!!!!! đằng này thì.....”

Cái tên Liễu Huyền khiến nó tỉnh thực sự, đã lâu lắm rồi nó mới nghe lại cái tên này.....sau trận hỏa hoạn tại một nhà hàng nó cùng Liễu Huyền đi ăn cách đây 5 năm, nó đã tưởng Liễu Huyền đã chết.....nhưng tại sao người đó lại xuất hiện ở đây????? hơn nữa, nó đang bị bắt bởi chính tay người đó.....

Không thể để yên, nó quấy mạnh người và va phải cái gì đó khiến chúng rơi xuống đất kêu loảng xoảng.....những người đang nói chuyện có lẽ đã phát hiện ra nó đã tỉnh, một tên nói:

“con này tỉnh rồi!!!!!! tao tưởng phải ngủ đến ba ngày chứ!!!!!!”

“không thương!!!!!!”

“kệ cha nó!!!!!! Chết có phải hơn không!!!!!!”

Nó quấy mạnh hơn nữa, nó vẫn chưa thể hình dung nó đang ở nơi nào, bị bịt mắt kín như thế này làm sao nó thoát được.....cái điện thoại lại cứ rung lên

tùng đột, nếu nó mà không hoạt động gây tiếng ồn thì chắc cái điện thoại sẽ bị phát hiện. ....nó biết người gọi là ai, chỉ có thể là hấn thì mới gọi nhiều và dài như thế này thôi.....

“ư...ư...ư...ư.....”

Nó cố gắng đẩy miếng rơ đang chặn miệng nó ra.....cũng khó thật đấy, nhưng cuối cùng nó cũng làm được.....điều đầu tiên nó nói chính là:

“bạn khốn kia!!!!!! Thả tao ra!!!!!!”

.....BÓP.....

Một cái gì đó va thẳng vào mặt nó khiến nó choáng váng.....nó cảm thấy một mùi tanh đang xộc lên mũi, có lẽ miệng nó đã rớt máu.....

“câm mồm lại!!!!!! thằng kia, lấy cái dây ra đây trói miệng nó lại!!!!!!”

“bạn khốn!!!!!! chúng mày là ai????????”

“nhANH!!!!!!”

Nó nhận thấy có ai đó đang tiến rất nhanh về phía nó, cố dùng dây trói miệng nó nhưng nó cứ lắc lắc cái đầu, nó không chịu thua mấy trò mèo này.....

“bạn khốn!!!!!! có gan thì mở khăn bịt mắt của tao ra!!!!!! Cái ***** chết!!!!!! sợ tao nhìn thấy mấy cái bản mặt ghê tởm của tụi mày hả????????”

.....BÓP.....

Một lần nữa, nó biết nó bị đấm.....chắc chắn cái thằng đang cố trói nó lại đây mà.....nó ngửa đầu lên và.....

.....CÓP.....Á.....

Đầu nó chạm vào đúng cái mũi của thằng kia khiến hấn ré lên ngã ngửa ra sau.....thằng đó không ngấy mũi nó không làm người.....

“thằng chó!!!!!! Đánh tao tao trả lễ đấy!!!!!!”

Vừa nói nó vừa dùng chân đạp tứ tung.....Có tiếng rầm rập đông người chạy lại, nhưng chưa kịp động đến nó thì có một tiếng nói của ai đó vang lên:

“dừng lại!!!!!!”

Có tiếng ồn ào bức xúc.....nhưng tiếng nói đó lại vang lên:

“nếu nó muốn nhìn thì chứ cho nhìn!!!!!! Sau đó là chết!!!!!!”

“giết được tao rồi hãy nói!!!!!!”

Nó khinh bỉ nói, dù đang trong thế nguy hiểm nhưng nó không bao giờ chịu khuất phục trước những bọn đâm thuê chém mướn này.....

“mạnh miệng lắm!!!!!! cời khăn bịt mắt ra cho nó!!!!!!”

Có tiếng ***** thề, rồi cái khăn bịt mắt nó cũng rơi xuống.....ánh đèn sáng khiến cho nó chói mắt, khẽ nhủ mày lại.....có rất nhiều những thằng con trai đang đứng trước mặt nó.....một thằng thì đang ôm mũi máu me trên đây tay, nó biết là cái thằng vừa bị nó đạp đầu vào mũi.....

“nhìn rõ chưa????????”

Nó đưa mắt nhìn cái thằng vừa lên tiếng, không nhầm chứ????? chẳng phải là Minh Hoàng đó sao????? là bạn của hấn??????

“Minh Hoàng????????”

Nó buột miệng nói.....thật ra nó cũng không bao giờ ngờ được người bắt cóc nó lại là đại ca Minh Hoàng.....nếu hấn biết chuyện này thì không biết sẽ thế nào đây??????

“biết tao à?????”

“không biết!!!!!!”

Nó gườm mắt nhìn Minh Hoàng và nói tiếp: “nhưng những kẻ từng tới bar Cherry gây chuyện thì tao không thể không nhớ mặt!!!!!!”

“bạn mày lui hết ra ngoài!!!!!!”

Minh Hoàng nhìn đám đàn em nói như ra lệnh.....có lẽ bọn chúng không cam tâm vì bị nó sỉ nhục nhưng Minh Hoàng quyền lực nhất ở đây nên không

đưa nào dám chống đối. ....

“tính làm gì?????”

Nó nghi ngờ nhìn Minh Hoàng gườm gườm hỏi. ....

Minh Hoàng thần nhiên ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc hút và nói như không có chuyện gì xảy ra:

“tưởng mày không sợ cơ mà!!!!!!”

“Tuồng Giời Thạch chết lâu rồi!!!! có gì nói mẹ ra đi!!!!!! Đừng có lòng vòng!!!!!!!!”_ Nó gằn giọng lên.

“mày đúng là Dương Mỹ Nguyệt Hương chứ?????”

“bất tao tới đây để hỏi thế thôi à????? Không biết tao là ai vẫn bắt à????? Bọn mày làm ăn ngu vậy à?????”_ nó ngay lập tức dả kích. ....

.....RẦM.....

Minh Hoàng đập mạnh bàn một cái khiến cho cái gạt tàn bằng thủy tinh rơi đánh Choang xuống đất. ....anh ta gằn giọng lên nói từng từ:

“con chó cái này!!!!!! Khi tao còn tử tế thì biết khôn mà trả lời đi!!!!!!”

“mày hiểu tiếng chó thì mày cũng thế mà thôi!!!!!!”_ nó cười khênh rồi nhìn thẳng vào mặt Minh Hoàng mà nói: “khác gì con chó đâu!!!!!!”

“mày.....”

Minh Hoàng tức giận dùng tay tóm chặt cái ghế và ném thẳng về phía nó. ....RẦM.....nó lăn qua một bên để tránh. ....nó biết thế nào cũng bị ăn ghế nếu cứ nói kiểu đó. ....

“ném chuẩn đấy!!!!!!”

“mày.....”

Nó cười khênh dựa tường từng chút từng chút đứng lên mặc dù chân vẫn bị trời chặt. ....PHỐC.....hai chân nhảy qua tay đang bị trời và hiện giờ nó đang đứng với hai tay trước mặt. ....Minh Hoàng ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của nó. ....nó lại ngồi xuống thần nhiên dùng tay đang bị trời vuron người cời dây ở chân ra. ....động tác của nó thuần thục như đã từng trải rất nhiều lần. ....

“một là cời trời và nói chuyện tử tế!!!!!! hai là mày đánh tao né!!!! Thích thì hội đồng luôn!!!!!! Tao *** ngán những thằng đâm thuê chém mướn như bọn mày!!!!!!”

“có thật mày là tiểu thư nhà họ Dương không thế?????”_ Minh Hoàng nhìn nó hỏi với giọng nghi ngờ. ....để là anh ta bắt nhầm người lắm. ....nhìn nó không khác gì dân giang hồ, mọi hành động lời nói chẳng giống tiểu thư con nhà quyền quý chút nào. ....mà cái giọng ngạo mạn này của nó hình như Minh Hoàng đã nghe ở đâu đó rồi. ....

“sống không dối tên, chết không dối họ!!!! Dương Mỹ Nguyệt Hương chính là tao!!!!!!”_ nó đứng thẳng dậy, hai tay vẫn bị trời đẳng trước chưa kịp cời, hai chân dang rộng thủ thế, nó hất mặt về phía Minh Hoàng nói: “mày còn thắc mắc gì không?????”

“không!!!!!! Xác nhận là không bắt nhầm thôi!!!!!!”_ Minh Hoàng lắc đầu cười khênh nói tiếp: “giờ mày tính làm gì????? Trón khỏi đây với cái thân con gái kia há????? nói không thế?????”

“thử thì biết!!!!!!”

Nó gằn giọng nói. ....đôi bàn tay nắm chặt muốn bứt tung cái dây trời nhưng không được, dây thừng quá chắc. ....

Có lẽ Minh Hoàng chưa gặp đứa con gái nào như nó, dù đang rơi vào tình huống nguy hiểm mà vẫn có thể nói chuyện bằng giọng ngạo mạn đầy khinh thường đối phương. ....ở nó toát ra một khí gì đó khiến người khác phải sợ, dường như anh ta đã từng gặp cái khí lạnh này ở đâu đó. ....nhưng sao mãi mà chẳng nhớ ra được. ....

“trước đó tao muốn mày trả lời một câu hỏi!!!!!!”_ Minh Hoàng lên tiếng nói khi nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần chiến đấu. ....

“tao cũng muốn hỏi mày một câu!!!!!!”_ nó đáp trả: “1 ăn 1!!!! Không ai thiệt!!!!!!”

“được!!!!!!”_ Minh Hoàng gật đầu rồi hỏi nó luôn: “tao và mày từng gặp nhau bao giờ chưa????? Tao có cảm giác đã từng gặp mày.....”

“gặp hay chưa không quan trọng!!!! chỉ biết là bây giờ đang đối đầu!!!!!!”_ nó thần nhiên nói: “giờ trả lời tao!!!!!! Thằng chó nào thuê bọn mày bắt tao???”

“nếu thế thì tự đi mà tìm câu trả lời!!!!!!”_ Minh Hoàng cười khênh nói rồi hét lớn gọi bọn ở ngoài: “BỌN MÀY ĐÂU VÀO HẾT ĐÂY!!!!!!!!!!!!!!”

Ngay lập tức lũ kia xông vào, nhìn thấy nó đang đứng thì cả bọn cũng ngạc nhiên lắm, cái ghế thì nát tương. ....nhìn đủ thấy Minh Hoàng đã tức giận. ....

“xử nó đi!!!!!!”

Nói một câu nhẹ nhàng rồi Minh Hoàng bước ra ngoài. ....trong thâm tâm anh ta vẫn thắc mắc rằng đã từng gặp nó ở đâu đó. ....cái giọng nói ngọt ngào đó, cái chất lạnh lùng kêu ngọt đó. ....chưa từng có một người con gái nào dám ăn nói xược xược với anh ta như nó. ....

Tiếng đánh nhau bắt đầu vọng ra. ....Minh Hoàng biết nó không thuộc dạng tầm thường, một người con gái, nếu không có gì trong tay thì sẽ không ăn nói mạnh bạo như thế. ....chỉ cần hai ba phát tát là hiểu ngay nó thuộc dạng con gái như thế nào. ....nhưng nó, anh ta đã tương cả cái ghế vào người mà vẫn cái giọng điệu khinh thường ấy. ....quả thật Minh Hoàng thấy ấn tượng với nó. ....

Mở điện thoại ra, Minh Hoàng chủ bụng gọi điện cho Liễu Huyền, người con gái đứng đầu trong hội Z của anh ta, người có quyền lực nhất trong hội và cũng là người đã từng vì hội Z suýt chút nữa hy sinh cả tính mạng. ....

<“thuê bao quý khách. ....”>

Gọi năm sáu lần cũng không thể liên lạc được. ....khẽ nhú mày, Minh Hoàng định đi ra ngoài thì bỗng. ....

.....Rầm. ....

Cánh cửa phòng nhót nó bỗng nhiên bật mở như có ai đó đá tung, cánh cửa chỉ chút xíu nữa thôi là tung bắn lên. ....một thằng đàn em của Minh Hoàng nằm công queo dưới đất, máu me be bét. ....Minh Hoàng tròn tròn mắt nhìn và vẫn chưa thể định hình được chuyện gì đang xảy ra. ....lại thêm một thằng nữa chạy nhào ra ngoài rồi ngã vật xuống bất tỉnh. ....những tiếng kêu la ở bên trong căn phòng khiến Minh Hoàng càng thêm bất an. ....vội vàng lao vào bên trong, người anh ta bị đập vào một thân thể khác, một thằng đàn em nữa gục ngay dưới chân anh ta. ....

“anh Minh Hoàng!!!!!!!! Coi chừng!!!!!!!!”

Một thằng hét lên khiến Minh Hoàng giật mình quay lại. ....com dao găm từ đầu bay tới phía anh ta và cắm phập vào tường. ....một vết máu chảy dài bên má phải. ....may mà Minh Hoàng phản xạ nhanh kịp thời lách đầu sang bên, nếu không thì hậu quả khó mà lường được. ....

“khá nhanh đấy!!!!!!”

Nó lên tiếng nói, một tay cầm dao một tay thì ghi chặt nắm đấm. ....cảnh tượng ở đây không thể kinh hãi hơn. ....gần chục thằng con trai thuộc hàng giang hồ có tiếng vậy mà nằm lê lết dưới chân một đứa con gái như nó. ....đôi bàn tay vấy máu của nó khiến cho Minh Hoàng nhìn mà cũng phải rùng mình. ....cũng may là nó ra tay không phải nặng lắm, chỉ có vài vết thương do dao cứa vào cơ thể, nhưng nếu không cấp cứu kịp thời chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng. ....

“chuyện gì thế này???????”

Một người con gái có mái tóc màu hung đỏ hốt hoảng bước vào hỏi dồn với tâm trạng hoang mang lo lắng không biết chuyện gì đang xảy ra. ....

“Huyền Băng???????”

Huyền Băng tròn tròn mắt nhìn nó, trong vòng 1/4s cô hiểu ra mọi chuyện, rút trong người khẩu súng lục phòng thân, cô ta hướng thẳng về phía nó và nói:

“cô là đồ bất trị!!!!!!”

.....Chiu. ....

Nó giật bắn cả người bởi cái đầu nhói ở vai. ....nhìn xuống, một mũi tên màu đỏ. ....rồi trước mắt nó lại đột nhiên tối sầm lại. ....con dao găm vấy máu trong tay nó rơi Cạch xuống đất. ....nó gục xuống ngay lập tức. ....thuốc mê cực mạnh có tác dụng rất nhanh. ....bên tai nó chỉ nghe loáng thoáng bập bõm vài từ do người con gái tên Huyền Băng kia nói rồi lịm đi luôn. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Trong khi đó, hần ở nhà ngồi gọi điện cho nó mãi không được. ....nếu không muốn nghe thì nó sẽ tắt điện thoại ngay lập tức chứ không bao giờ để hần gọi nhiều đến vậy. ....bỗng nhiên lòng hần nóng như lửa đốt. ....đột nhiên hần lo lắng sợ nó xảy ra chuyện. ....

.....Kinh Kong.....

Tiếng chuông cửa, nhà không có ai chỉ có mỗi hấn rảnh rỗi ở nhà.....có lẽ là khách, hấn lết cái thân xuống dưới nhà để xem ai tới ghé vào lúc này.....

“cô Chi?????”

“sao thế?????”_ cô Chi để đồ đạc xuống rồi nhìn hấn hỏi: “không chào đón cô à?????”

“không phải thế!!!!!!”_ hấn vội vàng thanh minh: “cháu tưởng giờ này cô phải đang trên máy bay qua Pháp rồi chứ!!!!!!”

“cô hoãn chuyến bay vì có chuyện quan trọng hơn!!!!!!”_ cô Chi ngồi xuống kéo hấn ngồi theo và nói tiếp: “liên quan tới cháu đấy!!!!!!”

“cháu á?????”_ Hấn tròn mắt nhìn cô hấn sững sốt hỏi lại: “cháu thì có chuyện gì?????”

“chẳng phải cô đã dặn cháu phải theo sát Hương đúng không?????”_ cô Chi hỏi hấn, đôi mắt hoàn toàn khác hấn.....đường như có sát khí trong đôi mắt ấy.....

“Hương????? Sao tự nhiên cô lại nhắc tới cô ấy?????”_ hấn nhìn cô hấn hỏi lại với giọng nghi ngờ.....

“đừng giả ngây giả ngô với cô!!!!!!”_ cô Chi đập bàn gần giọng lên nói với hấn: “cô biết cháu đã phát giác thân phận của cô rất lâu rồi!!!! cháu đã biết cô chính là Liễu Huyền người một trong 4 người thành lập ra hội Z đúng không????? Nếu Minh Hoàng mà không nói chắc cô cũng chẳng biết chuyện này!!!!!!”

Hấn thoáng ngạc nhiên, rồi sau đó là đôi mắt hấn cũng trở nên khác hấn, hấn cười nói với cô Chi:

“vậy chắc chuyện Hương là cô bé năm xưa cô cũng biết rồi phải không?????”

“đúng!!!!!!”_ cô Chi thở hắt một tiếng nói: “cô biết từ khi mới gặp cô bé lần đầu tiên!!!! Lúc cháu đưa cô bé tới cửa hàng của cô!!!!!!”

“vậy hôm nay có chuyện gì mà cô lại hoãn cả chuyến bay sang Pháp tham gia hội thảo thời trang quốc tế vậy?????”_ hấn vào thẳng vấn đề.....

“Hương bị người ta bắt cóc!!!!!!”

Câu nói của cô Chi như sét đánh bên tai hấn, hấn vội vàng chồm dậy hét lên:

“CÁI GÌ???? BẮT CÓC U???? AI?????”

“nếu Huyền Băng không ra tay kịp thời thì chắc con bé rơi vào tay bọn chúng rồi!!!!!!”_ cô Chi nói một cách bình thản.....

“nghĩa là sao?????”

Hấn tròn mắt nhìn cô Chi một cách khó hiểu..

“con bé đang ở trong trụ sở của Z!!!!!!”

“tại sao lại đưa cô ấy đến đó?????”

“cháu nghĩ đưa nó về nhà sẽ an toàn sao?????”

Cô Chi hỏi một câu đập tắt cái hùng hổ của hấn.....cô biết hấn lo cho nó, nhưng nếu cứ hành động bồng bột thì sẽ không an toàn, thế giới ngầm không phải nơi muốn bước chân ra là có thể bước ra ngay được.....một khi nó đã bước vào cái thế giới đó, nó không thể xóa sạch được tất cả tai tiếng..... và điều quan trọng nhất, nó sẽ gặp nguy hiểm nếu cứ cố gắng thoát ra.....tình trạng của hội Hell hiện giờ cũng đang trong thế nguy hiểm.....các thành viên người thì bỏ người thì nhập viện.....giờ các hội giang hồ khác đang lấn le chiếm lấy địa bàn Hà Nội của Hell.....việc này đồng nghĩa với chuyện Hades cũng sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.....

“đưa cô ấy đến nhà cháu không được sao?????”_ hấn hạ giọng nói với cô.....

“tuyệt đối không!!!!!!”_ cô Chi quát mắt lên nhìn hấn giận dữ.....

“cô Chi!!!!!!”_ hấn nghiêng đầu nhú mày nhìn cô hấn thắc mắc.....đột nhiên cô lại nổi giận vô cớ.....

Cô Chi thoáng bối rối trong đôi mắt rồi lắc đầu nói với hấn:

“cháu nghĩ mẹ cháu sẽ chấp nhận cô bé sao????? đến cô mẹ cháu còn thấy khó chịu nữa là.....”

“cháu không quan tâm mấy chuyện đó.....”_ hấn lắc đầu trầm tư nói: “chỉ cần có Hương bên cạnh, cháu có thể làm bất cứ điều gì!!!!!!”

“có thật là cháu mới quen con bé mấy tháng nay không?????”_ cô Chi gườm gườm nhìn hấn nghi ngờ.....

“cháu mới biết Hương mấy tháng thôi!!!!” _ hấn thành thật nói.....

“còn Hades?????”

“.....” _ hấn nhìn thẳng vào đôi mắt tinh anh của cô Chi rồi cũng trả lời: “2 năm!!!!”

“cô biết mà!!!!!!”

Cô Chi bật cười vỗ vai hấn và đứng dậy nói: “đi theo cô!!!! Đến chỗ con bé nào!!!!!! Chắc giờ nó cũng đã tỉnh rồi đấy!!!!!!”

“đã tỉnh?????”

.....

Trụ sở của hội Z nằm ở một hòn đảo tách biệt hẳn với đất liền và không tồn tại trên bản đồ Việt Nam. ....chiếc máy bay riêng muốn vào trụ sở cũng phải bay mù theo hướng dẫn của người quản lý không phận đảo.....Hấn lần đầu tới đây, hoàn toàn không biết hòn đảo này có tồn tại. ....đường như hội Z có thể lực rất lớn thì phải. ....hấn thắc mắc tại sao nó lại có thể quen biết được cô của hấn cách đây nhiều năm như vậy.....

“cô!!!!!!” _ hấn đứng trước chiếc giường mà nó đang nằm ngủ mê mết mà gọi cô hấn bằng giọng khó chịu: “đã tỉnh của cô là thể này à?????”

“.....” _ cô Chi cũng ngạc nhiên, rồi cô quay sang Huyền Băng và Minh Hoàng hỏi: “chuyện gì đã xảy ra khi ta không có ở đây?????”

“cháu nghĩ cô nên xem cuốn băng quan sát căn phòng nhốt cô ta thì cô sẽ hiểu!!!!!!” _ Minh Hoàng liếc nhìn nó và trả lời cô Chi bằng giọng rất khó nghe.....

“anh Vũ!!!!!!” _ hấn nghiêng đầu nhìn Minh Hoàng thắc mắc.....

“ở đây hãy gọi anh là Minh Hoàng!!!!!!” _ Minh Hoàng lãnh lạnh nói với hấn.....có vẻ anh ta đang khó chịu điều gì đó.....

Miếng ugo trên mặt của Minh Hoàng khiến hấn khá băn khoăn...nhưng hấn biết dù có hỏi thì anh ta cũng chẳng thèm trả lời, tốt nhất không hỏi.....

Cuốn băng chạy tới giây cuối cùng, cô Chi và cả hấn xem xong cũng phải toát mồ hôi lạnh.....nó không biết có máy quay, nhưng đôi mắt lạnh lùng của nó cũng đủ khiến cho người xem bị đưa vào thế giới của băng đá.....tưởng như đang bị ướp lạnh khi con người vẫn còn sống vậy.....cả căn phòng dường như cũng bị giảm nhiệt dù chỉ là hình ảnh qua cuốn băng được ghi lại.....

“từ.....từ khi nào mà.....mà con bé.....” _ cô Chi gục xuống chiếc ghế đằng sau ngược nhìn hấn hỏi...đôi mắt cô thể hiện rõ sự bàng hoàng kinh ngạc...

“.....”

Hấn không trả lời, đôi bàn tay hấn nắm chặt lại.....giờ thì hấn hiểu tại sao hấn không có cảm giác gì với nó suốt thời gian qua.....là vì nó giả vờ, nó giả vờ là nó đang hạnh phúc bên hấn, nó giả vờ rằng nó từ bỏ mọi thứ.....con tim hấn mù nhưng lại sáng suốt hơn lý trí, con tim hấn hiểu được nó đang hạnh phúc hay đang tự lừa dối.....vậy ra suốt thời gian qua nó không hạnh phúc.....vậy ra đó là lý do tại sao con tim hấn không đập loạn nhịp vì nó.....vậy ra cảm xúc khi nghe nó hát là thật, chính lúc đó là lúc nó thể hiện bản thân của mình, vậy mà hấn không nhận ra.....

.....RÀM.....

Hấn đắm mạnh xuống mặt bàn, miếng hấn rít lên một tiếng bực dọc:

“chết tiệt!!!!!! vậy là cô ấy vẫn.....”

“đôi mắt ấy!!!!!!” _ cô Chi đôi bàn tay run run đưa lên che miếng thẳng thốt nói: “cô.....cô chưa từng dạy nó.....chưa từng dạy nó biến đôi mắt xanh trong ấy.....chưa từng dạy nó biến thành thể này!!!!!! Cô sai ở đâu rồi ư?????”

“cô!!!! Minh Hoàng!!!! Huyền Băng!!!!!!” _ Hấn gằn giọng lên gọi tên từng người một: “ba người biết ai có ý bắt cóc cô ấy chứ?????”

Cả cô Chi lẫn Minh Hoàng và Huyền Băng đều sững người nhìn hấn, không phải vì câu hỏi của hấn mà là vì đôi mắt hấn.....đôi mắt ấy rục lên một ngọn lửa dữ dội như thể muốn thiêu đốt hết mọi thứ nó lướt qua.....ngược hẳn hoàn toàn với sự lạnh lẽo của nó.....điều này càng khiến cho hấn đáng sợ hơn...

Sấm chớp nổ vang trời báo hiệu sắp có một cơn bão lớn ập đến.....

.....

3h sáng

Trời mưa tầm tã suốt từ chiều hôm trước.....trong căn phòng tối, một bóng đen đang ngồi trầm tư nhìn ra ngoài cửa kính.....sấm chớp nổ ầm ầm,

những tia sét ngang dọc như muốn xé tan bầu trời ra làm nhiều mảnh. ....từng ánh chớp lóe lên, ánh sáng và vào hình bóng đang ngồi trước cửa kính kia. ....cứ chớp tắt rồi lại chớp tắt. ....chống cằm ngồi một cách suy tư, đôi mắt ấy ánh một cái gì đó lạnh lạnh mà người khác nhìn vào cũng phải run người mà tìm nơi ấm áp hơn. ....

Mở mắt với cái đầu đau như búa bổ, xung quanh toàn một màu đen của bóng tối. ....cơ thể nó mõi rã rời, nó gạt chiếc chăn đang đắp trên người xuống và ngồi dậy. ....dùng tay khẽ đập nhẹ vào thái dương, nó rên rĩ:

“ừ.....ừ.....sao mà đau đầu.....”

“em tỉnh rồi à?????”

Nó giật bắn cả mình khi nghe thấy tiếng hỏi, hướng mắt về phía cửa sổ. ....ánh chớp lóe lên chiếu sáng bóng người đang từ từ đứng dậy khỏi chiếc ghế quay phía cửa. ....

Nó nghi ngờ hỏi: “Minh?????????”

“đề anh bật đèn lên đã!!!!!!”

Cái bóng lại di chuyển qua gần phía công tắc đèn. ....Tách. ....ánh sáng bùng lên xua đi bóng tối đang chế ngự. ....khuôn mặt của hắn cũng rõ ràng hơn. ....nhưng đôi mắt hắn tự nhiên sâu thẳm khiến nó cảm thấy có chút khó chịu. ....nhưng điều nó cần biết bây giờ là tại sao hắn lại có mặt ở đây?? và đây là đâu????????

“đây là đâu????????” _ nó nhìn quanh rồi ngược đôi mắt lên nhìn hắn hỏi: “và tại sao anh lại ở đây?????????”

Hắn không nói gì chỉ nhìn nó rồi mỉm cười, tiến lại gần bên giường, hắn ngồi xuống với lấy cái chăn đắp lại lên cho nó và nói:

“em đói chưa????? Đề anh lấy gì đó cho em ăn nhé!!!!!!”

Hắn định đứng dậy thì bị nó kéo tay lại. ....đôi mắt nó ánh lên cái nhìn đầy băn khoăn mà hỏi hắn:

“trả lời em đã!!!!!! Đây là đâu????? Và tại sao anh lại ở đây?????????”

“sao em không tự hỏi mình tại sao bản thân lại ở đây!!!!!!” _ hắn vặn lại. ....

“điều đó quá rõ rồi!!!! em bị bắt!!!! và giờ thì anh đang ở đây!!!!” _ nó thân nhiên trả lời như không có chuyện gì xảy ra: “vì anh có mặt ở đây nên em mới hỏi!!!!!!”

“đi tìm cái ăn đã!!!!!!” _ hắn đứng dậy và bước đi. ....

Nó vội vàng tung chăn ra và xuống giường chạy theo hắn, nhưng đột nhiên nó cảm thấy choáng váng suýt chút nữa thì ngã nhào xuống sàn. ....may mà hắn phản xạ nhanh mà đỡ được nó. ....siết chặt vai nó, hắn quát âm lên:

“em làm gì thế hả????? ngã thì sao?????”

“thì đã ngã đâu!!!!!!”

“em.....”

Hắn bắt lực, nó càng ngày càng học được cách chọc tức hắn. ....chán nản, hắn nắm tay nó vừa dắt đi vừa nói với cái giọng bực bội:

“cấm có rời anh nửa bước!!!!!! giờ xuống bếp xem có gì ăn không!!!!!!”

Nó cảm thấy khó hiểu, hắn chưa từng tỏ ra bực bội với nó dù bất cứ hoàn cảnh nào, vậy tại sao bây giờ hắn lại có thái độ như vậy????? nhưng điều nó thắc mắc hơn là tại sao hắn lại có mặt ở bên cạnh nó????? Và nó đang ở đâu????

Hắn cứ thế dắt nó đi chẳng thèm nói một câu nào. ....trông hắn có vẻ trầm tư, nó cảm giác hình như hắn đang có điều gì đó khó nghĩ nhưng lại không dám hỏi. ....lần thứ hai nó thấy đôi mắt của hắn như bây giờ, đôi mắt ấy khiến nó chùn bước, khiến cho nó cảm thấy nguy hiểm. ....nhưng nó không biết lý do tại sao hắn lại có ánh mắt như lúc đó. ....lúc mà hắn biết nó là Hades. ....

Đi qua một dãy hàng lang dài và rộng, cuối cùng hắn cũng dẫn được nó tới nhà ăn. ....án nó ngồi xuống ghế, hắn đi tìm thức ăn chuẩn bị cho nó. ....rất nhanh, chỉ trong vòng có 15 phút, hắn đã bày biện trước mặt nó bao nhiêu là đồ ăn. ....đến hôm nay nó mới biết hắn nấu ăn rất ngon. ....nói thật thì nó chưa từng nghĩ là hắn biết nấu nướng chứ đừng nói tới chuyện nấu ngon. ....

Nhận thấy đôi mắt ngạc nhiên của nó, hắn ngồi xuống trước mặt nó cười nói:

“thế nào????? Anh rất đảm đang đúng không?????”

Nó cười, quả thật hắn vẫn là một ẩn số đối với nó. ....đến bây giờ nó vẫn chưa hiểu hết được con người hắn. ....tuy hắn biểu lộ tình cảm rất rõ ràng

nhưng nó thấy có một cái gì đó rất bí ẩn ở hắn, dường như hắn biết cách che dấu bản thân mình vậy.....rất khó đoán, rất khó nắm bắt được tâm lý của hắn.....

“ăn đi!!!!!! Chắc từ trưa hôm qua tới giờ em chưa ăn gì!!!!!!”

Hắn ân cần đưa đũa đưa bát cho nó.....hắn chăm sóc nó như là bố của nó vậy.....

“cảm ơn!!!!!!”

Nó cười, vẫn luôn cười, từ cái ngày đó.....sau cái đêm vũ hội ấy, nó vẫn luôn vậy.....điều này khiến tim hắn nhói đau, giờ hắn biết cảm giác của hắn với nó là như thế nào, hắn hiểu trái tim mình lần cảm xúc nó đang che giấu.....vì vậy, khi nó cười và nói hai từ “cảm ơn”, điều đó khiến hắn đau.....giờ hắn mới nhận ra rằng dù đang rất gần nó, nhưng bản thân nó lại đang âm thầm xây dựng lên một vách tường kiên cố ngăn cách trái tim hắn với trái tim của nó.....điều này còn khiến hắn đau hơn nữa.....

“hà!!!!!!”

Nó gấp một miếng chả giò trước mặt hắn.....hắn ngẩn ngời nhìn nó.....rồi hiểu ra, hắn bật cười há miệng ăn miếng chả nó gấp cho.....rồi hắn đòi nó gấp cho cái này cái kia, nó cầu nhàu nhưng vẫn gấp cho hắn ăn.....nhìn nó và hắn bây giờ chẳng khác nào một cặp tình nhân.....có điều nào phải như vậy.....

Hai cái bóng đứng ngoài cửa quan sát.....họ ngạc nhiên với thái độ của cả hai con người đang ngồi ăn trong bếp kia.....đôi mắt họ chạm nhau và cùng hồi tưởng về buổi chiều hôm trước.....

“lời cổ bọn chúng về đây!!!!!! tôi muốn biết bọn nào dám ra tay với Hương!!!!!!!!!!”

Hắn đã ra lệnh cho Minh Hoàng và Huyền Băng như thể hắn chính là chủ nhân của hội Z này.....có điều, cả hai người kia đều không dám chống đối lại.....vì sao ư????? Vì đôi mắt của hắn.....đôi mắt của người lãnh đạo, đôi mắt của sự quyền lực, của người đứng trên mọi người.....đôi mắt rực lửa ấy khiến cho những người đối diện phải run sợ mà không dám nhìn thẳng vào.....

Đến của Liễu Huyền, hay chính là cô của hắn mà cũng cảm thấy run sợ.....đôi mắt của nó đã làm tinh thần cô bắn loạn rồi, giờ lại đến lượt hắn.....chính bản thân cô cũng không ngờ được rằng, hai người mà cô yêu thương nhất lại là những người mang đôi mắt quyền lực nhất.....cô không thể tượng tượng được sau này, nếu nó và hắn đến được với nhau thì sẽ có ai dám đối đầu với bộ đôi này?????? Tương lai của cả hắn và nó đều không thể đoán trước được.....

Vì hội Z là một bang hội có tiếng trong thế giới ngầm đen tối nhất của Xã Hội, tầm ảnh hưởng của hội Z bao trùm gần như toàn bộ đất nước Việt Nam này.....chỉ có điều, họ không bao giờ can thiệp vào những chuyện tranh chấp nhỏ nhặt của các hội nhỏ lẻ.....cái mà họ đối đầu là các thế lực tầm cỡ của thế giới ngầm, các băng đảng mà vùng hoạt động của họ là toàn bộ các châu lục.....Vậy nên việc hắn ra lệnh cho các thành viên đứng đầu trong hội Z là điều không tưởng, nhưng đó lại là sự thật.....sức ảnh hưởng người khác của bản thân hắn rất cao, không phải ai cũng có thể chống đối lại hắn.....do vậy mà việc hắn giao phó điều tra những người chủ mưu dám động đến nó là điều đơn giản với họ.....chỉ trong vài tiếng đồng hồ, mọi chuyện đã được sáng tỏ.....và những người tham gia vào vụ này lại là những người hắn không thể ngờ đến được.....điều này khiến hắn giận dữ.....

Vậy là hắn đã biết mọi chuyện về nó.....kể cả quyền thừa kế của nó trong tập đoàn Dương Khang, nó là người quyết định bản di chúc chứ không phải ai khác.....hắn quả thật thần phục bố của nó, ông đã đưa ra một bài toán quá hóc búa đối với nó, dường như ông đã thấy trước được tương lai của nó sẽ như thế nào và quyết định của nó sẽ ra sao, ông đưa cho nó một bài toán quyết định cho cả cuộc đời nó, nếu làm sai, cuộc đời nó sau này sẽ đen tối không thể lường được.....hắn phân vân không biết nó sẽ làm gì khi biết hết toàn bộ sự thật, sự thật mà trong lá thư cuối cùng bố nó hoàn toàn không nhắc tới.....đó là lý do cho mọi chuyện.....cái nguyên nhân chính gây nên những cơn sóng lớn trong cuộc đời nó.....

“hai đứa đứng đây làm gì???????”

Tiếng cô Chi vang lên làm hai cái bóng giật mình vội vàng quay lại khẽ ra hiệu yên lặng.....cô Chi không hiểu gì những cũng giữ im lặng và nhìn vào bếp.....thấy nó và hắn đang vui vẻ ăn uống với nhau thế kia, cô cảm thấy thực sự nao lòng.....hình ảnh bình yên này liệu sẽ được trong bao lâu?????

“cháu chưa từng nghĩ Minh sẽ lại ra lệnh cho cháu như thế!!!!!!”_ Minh Hoàng khẽ lên tiếng nói với giọng vừa bất mãn nhưng lại vừa thần phục.....

“cháu cũng biết Minh từng bị buộc phải tham gia khóa huấn luyện những người lãnh đạo???????”_ cô Chi nói.....đôi mắt liếc nhìn Minh Hoàng đầy ẩn ý.....

“cháu chưa từng nghe!!!!!!”_ Huyền Băng lạnh lùng nói: “và cháu cũng không chấp nhận việc cậu ta ra lệnh cho cháu như vậy!!!!!!”

“vậy sao cháu lại làm theo???????”

“.....”

Cô Chi khẽ cười vì thái độ trẻ con của Huyền Băng.....quả thật năng lực của Huyền Băng và Minh Hoàng không thua kém gì hắn, nhưng sự khác biệt lớn nhất giữa hắn và cả hai người chính là sự kiên định.....hắn chưa từng bị rối trí dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.....mọi điều hắn làm đều đã được phân tích một cách kĩ lưỡng.....đặc biệt hơn, hắn có khả năng lãnh đạo và buộc người khác phải tuân theo ý mình.....

“xong rồi kia!!!!!!”

“chúng ta nên lánh đi!!!!”

Cô Chi liếc nhìn hắn và nó rồi nói với Minh Hoàng và Huyền Băng, kéo cả hai người về phía một ngôi biệt thự khác ở trên đảo. .... cô muốn cho hắn và nó có một không gian riêng. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“trời đang mưa bão, vì thế không thể ra ngoài được!!!!!!”

Hắn nắm tay nó vừa kéo đi vừa nói: “trở về phòng, hai chúng ta cần nói chuyện!!!!!!”

Nó gật đầu đồng ý. .... vì thái độ của hắn rất khó hiểu nên nó buộc phải tìm hiểu, nếu hắn muốn nói chuyện, nó sẽ nói chuyện. ....

Ngồi đối diện với nhau, hắn đắm chiều suy nghĩ. .... phải đến gần nửa tiếng sau hắn mới lên tiếng hỏi nó:

“em đang tính làm gì vậy?????”

“làm gì là làm gì?????”

Nó không hiểu hắn đang hỏi cái gì. .... một câu hỏi không rõ ràng khiến nó cảm thấy khá là khó chịu. ....

“anh hỏi lý do em rời bỏ Hell để sống cuộc sống giả dối suốt thời gian qua đấy!!!!!!”

Hắn nghiêm túc nhìn thẳng vào đôi mắt của nó hỏi. .... câu hỏi rõ ràng và rành mạch. ....

“sao tự nhiên. ....”

“trả lời đi!!!!!!” _ hắn gằn giọng lên như ra lệnh. .... mà chính xác là đang ra lệnh mà. ....

“.....”

Nó tròn mắt ngạc nhiên. .... rồi nó cúi đầu xuống, một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên khuôn mặt nó. .... nó chỉnh lại dáng ngồi, hai tay đặt hẳn lên hai thành ghế, lưng dựa vào ghế, chân phải vắt chéo sang chân trái. .... đôi mắt bỗng trở nên kiêu ngạo. .... giờ nó là ai???? Hades hay Dương Mỹ Nguyệt Hương????????

“có thể hỏi anh biết từ khi nào không?????”

“khi nhìn thấy em không chút nương tay mà chém thương những người ở đây. .... với hai con dao găm. ....”

Nó nhếch mép cười nói một câu nhẹ tênh:

“bọn chúng đáng bị thế!!!!!!”

“.....”

Hắn không thể phân tích cảm xúc của nó lúc này được nữa, khuôn mặt ấy không biểu lộ chút cảm xúc nào cả. .... chính hắn cũng không hiểu nó giờ là ai, là Hades của Hell hay là Dương Mỹ Nguyệt Hương hắn từng gặp hay là một ai khác. .... điều này khiến hắn phải thốt lên một câu:

“em là ai????????”

“câu hỏi hay đấy!!!!!!” _ nó bật cười nhìn hắn mà trả lời rằng: “chính bản thân tôi còn không biết tôi là ai!!!!!! Vậy sao trả lời anh đây?????”

Giờ thì hắn hiểu rồi. .... câu nói của nó khiến hắn hiểu mọi chuyện. .... những lời mà Ze và Hera nói đến bây giờ hắn mới hiểu tường tận. .... có lẽ điều họ sợ chính là đây, khi bản thân nó biết rõ mọi điều, và khi chính nó không thể xác định rõ bản thân chính là lúc nó lăm đường. .... khi cảm xúc của nó không kiểm soát được. .... khi con người Hades không còn nữa mà thay vào đó là một Dương Mỹ Nguyệt Hương với cái tính cách của Hades. .... đây chính là điều mà Dương và Nhi không muốn nhất. .... hắn do dự không biết có nên cho nó biết toàn bộ sự thật hay không?????

“ruột cuộc em định làm gì?????”

“làm gì ư?????” nó lại cười vì câu hỏi của hắn, nó lại trả lời hắn rất thân nhiên: “dĩ nhiên là làm điều tôi phải làm rồi!!!! những ai đáng bị trừng phạt thì sẽ nhận được kết cuộc xứng đáng!!!!”

“ý em là.....”

“anh hãy trả lời tôi trước đã!!!!” _ nó ngắt lời hắn.....

“.....”

Hắn nhìn nó với thái độ chờ đợi.....bản thân hắn không nghĩ là sẽ bị nó hỏi lại.....

“anh là ai?????”

“là Ngô Dương Minh!!!! Là người yêu em!!!!” _ hắn trả lời.....câu trả lời vẫn như mọi khi.....vẫn luôn như vậy và mãi mãi vậy như vậy.....

“không phải!!!!” _ nó lắc đầu phủ nhận: “anh yêu tôi???? Yêu Hương hay yêu Hades?????”

“có nhất thiết phải hỏi như vậy không????” _ hắn nhìn thẳng vào đôi mắt của nó nói không chút do dự: “chẳng phải tất cả đều là một hay sao????? đều là em cả mà!!!!!! chẳng phải sao?????”

Sự chân thành tràn ngập trong đôi mắt của hắn, có điều, nó không bị dao động, ở cạnh hắn một thời gian, nó đã tự rèn luyện cho bản thân không bị ảnh hưởng bởi bất cứ lời nói nào của hắn.....nó cười.....lại cười.....nhưng nụ cười đó thực sự quá nhạt.....

“chẳng còn quan trọng nữa!!!!!!”

“sao?????”

“bản thân tôi là ai không quan trọng!!!! tôi cũng chẳng còn quan tâm tới điều đó nữa!!!!!!”

“em nói cái gì vậy?????”

Nó chuyển hướng đôi mắt ra màn đêm đầy sấm chớp kia.....giọng nói của nó lạnh dần theo từng từ:

“giờ tôi chỉ quan tâm tới những gì mình phải làm và sẽ làm, những gì cần làm và buộc phải làm!!!!!! Đó mới là điều quan trọng được đặt lên hàng đầu!!!!!!”

“em nghĩ mình đúng sao????? những điều đó em nói, tất cả đều đúng ư????? Bản thân em đang mâu thuẫn với sự thật!!!! em đang không biết phải làm gì!!!!!! Đúng không?????” _ hắn ngồi tư thế giống y như nó.....giọng điệu khiêu khích rõ ràng trong từng âm tiết.....hắn đang giờ trò gì vậy?????

Nó cười khênh nói với thái độ bất cần: “nói như anh hiểu tôi lắm vậy!!!!!!!!”

“tôi từng nói mình đã bị buộc sang Mỹ một năm!!!! em không thắc mắc tại sao tôi lại phải sang đó sao?????” _ hắn thân nhiên hỏi lại nó.....

“tại sao?????”

“Mỹ được coi là nơi đạo tạo ra những người lãnh đạo tài giỏi bậc nhất thế giới!!!!!!” _ hắn bắt đầu nói với giọng đều đều: “và tôi bị đưa sang đó để học cái cách để trở thành người lãnh đạo!!!!!!”

“chỉ lãnh đạo thôi sao?????”

“em rất giỏi trong việc suy đoán sự kiện!!!!!!” _ hắn bật cười vì câu hỏi của nó.....ngay từ đầu hắn đã biết nó không phải là một con người bình thường, sự tinh nhạy của nó phải nói rằng không ai có thể sánh bằng.....

“.....”

“điều em nói rất đúng!!!!!! vì nếu chỉ đạo tạo những người lãnh đạo thôi thì tôi sẽ không đủ khả năng lấn át được em!!!!!!!!” _ hắn tiếp tục nói.....

“đừng có tào lao nữa!!!!!!!!”

“Địa Ngục Đế Vương!!!!!! Đó là tên của nó!!!!!!” _ hắn lại đều đều tiếp tục câu chuyện của mình: “đây là một cuộc huấn luyện do tổ chức ngầm của Thế Giới mở ra dành riêng cho những người có thể trở thành Đế Vương thực sự.....nó khai thác các khả năng tiềm ẩn nhất của con người.....toàn cơ thể con người là một vũ khí sống tiềm ẩn rất nhiều điều đặc biệt, chỉ có điều không phải ai cũng khai thác hết được khả năng đó.....”

Nó gật đầu đồng ý với những điều hắn nói.....với những điều bí ẩn của thế giới ngầm, nó thực sự chưa hoàn toàn thấu hiểu hết.....

“những người tham gia đợt huấn luyện này không phải ai cũng có tài năng từ trước!!!!!! tôi đã biết một cô gái yếu đuối bị buộc phải tham gia vì cô ấy là người thừa kế duy nhất của một băng đảng xã hội đen rất có thế lực ở Châu Âu.....”

“tôi biết!!!!!! đó là người đầu tiên anh yêu!!!!!! Và cô ta chắc chắn có khả năng tiềm ẩn rất lớn được thừa hưởng từ lý trí của cha mẹ!!!!!! yếu đuối chỉ là

về ngoài nguy tạo do gia đình trở thành gánh nặng. ....”

Hắn mỉm cười. .... nó nói đúng, hoàn toàn đúng. ....đó chính xác là người con gái đầu tiên hắn yêu. ....

“nói đúng lắm!!!!!! vì sự yếu đuối đó mà tôi đã yếu lòng. .bảo vệ người con gái đó thoát khỏi tất cả những thử thách nguy hiểm. .và cuối cùng. .chính tay tôi lại kết thúc cuộc đời cô ấy...ở thử thách cuối cùng...”

Đôi bàn tay hắn nắm chặt lại. ....có lẽ cái chết của người đó có sức ảnh hưởng rất lớn tới hắn. ....

“cô ta chết vì cô ta không vượt qua được chính bản thân mình!!!! Anh cảm thấy mình có lỗi khi cô ta vì anh mà chết ư????????”

“đúng vậy!!!!!!!!” hắn hét lên: “nếu như tôi không che chở cho cô ấy, nếu tôi để cô ấy một mình đối đầu với những thử thách thì cô ấy đã không chết. ....tất cả vốn dĩ là lỗi của tôi ngay từ đầu!!!!!!!!”

“sao anh biết cô ta sẽ không chết?????” _ nó bình thản hỏi. ....câu hỏi như muốn xé tan cái không gian căng thẳng do hắn tạo ra. ....

“hả?????”

“tôi có thể hiểu được cảm giác của anh!!!!!!!!” _ nó khẽ nhắm đôi mắt lại và nói: “anh được như thế này là vì cái chết của cô ta!!!!!! Nhưng có khi nào anh nghĩ rằng. ....”

Dừng một chút, nó mở mắt và nhìn thẳng vào hắn hỏi: “anh đã từng nghĩ rằng cô ta được đưa vào chương trình huấn luyện để chết chưa?????”

“sao cơ?????”

“nghĩ xem!!!! Bỏ qua cái tình cảm vớ vẩn của anh và nghĩ đi!!!!!! Vì cái chết của cô ta mà anh được như bây giờ!!!!!!” _ nó đưa mặt nó lại gần khuôn mặt của hắn và nói rành rọt từng từ một: “nếu cô ta không chết!!!!!! anh có vượt qua được như thử thách sau này không????? Tôi chắc chắn anh sẽ không có được ánh mặt như hôm nay nếu cô ta cứ ở bên cạnh!!!!!! Đây là một trong những cách khắc phục điểm yếu của anh đấy!!!!!! một bài thử thách không hơn không kém!!!!!!”

Hắn dường như không nhận ra được điều nó nói. ....bản thân hắn bị khống chế bởi mặc cảm tội lỗi nên đã không thể sáng suốt mà suy nghĩ nguyên nhân cái chết của người con gái là gì?????

“tại sao. ....tại sao em lại có thể. ....????????”

“tại sao ư????? Ha ha ha. ....” _ nó ngồi xuống ghế mà cười. ....tiếng cười chua chát như xé lòng. ....nó gục đầu xuống cánh tay của mình và nói với cái giọng mỉa mai: “vì tôi cũng giống anh!!!!!! Cuộc sống của tôi từ khi bỏ mắt chính là một cuộc huấn luyện không hơn không kém!!!!!! Lợi dụng mặc cảm không có mẹ của tôi mà đưa ra một sự huấn luyện tàn nhẫn!!!!!! tôi không hiểu tại sao mà người bỏ tôi hàng yêu thương lại đối xử với tôi như vậy!!!!!!”

“em biết người bố đáng kính của em là người như thế nào không?????” _ hắn nắm chặt đôi bàn tay. ....vì nó đã thể hiện cho hắn thấy khả năng không giới hạn của bản thân, nên hắn quyết định sẽ cho nó biết toàn bộ sự thật, sự thật mà trong lá thư cuối cùng bố nó không đề cập tới. ....

“người như thế nào ư?????” _ nó ngẩng đầu lên nhìn hắn. ....đôi mắt đỏ ngầu vì lời nói của hắn dường như đang xúc phạm đến người bố yêu quý của nó. ....

“em có biết đằng sau tập đoàn Dương Khang có cả một thế lực lớn chống lưng không?????” _ hắn tiếp tục hỏi mà không để tâm trả lời câu hỏi của nó. ....

“gì cơ?????”

“em có biết Trịnh Hoàng Minh Thuyền cũng là một trong những người đó?????” _ hắn vẫn tiếp tục hỏi. ....

“khoan đã!!!!!!” _ nó hét lên: “anh đang nói cái quái gì thế?????”

“còn quá nhiều điều mà em chưa biết!!!!!!” _ hắn lại nói: “vậy mà em lại tự tin rằng mình quyết định đúng ư?????”

“Ngô Dương Minh!!!!!!!!!!!!!!”

“em biết tại sao cuộc hôn nhân của bố mẹ em không được chấp thuận không?????”

“đừng có lỗi bố mẹ tôi vào câu chuyện!!!!”

Nó đập mạnh tay xuống bàn mà hét lên. ....

“em đang cố trốn tránh điều gì thế?????”

Đôi mắt nó rục lên những tia giận dữ. ....những lời hắn nói đã đá kích rất mạnh đến tinh thần của nó hiện tại. ....tại sao vậy?????

“chính bản thân em cũng biết mình là con gái của ai!!!! Tại sao không chấp nhận sự thật đó chứ?????”_ hấn liếc nhìn nó nói bằng giọng lạnh lạnh: “nếu không chấp nhận, tại sao em lại tự mình thành lập ra Hell?????”

“anh im đi!!!!!!”

Nó vùng dậy khỏi ghế định chạy ra ngoài. ....nhưng.....hấn nhanh như cắt cũng đứng dậy vào kéo nó ôm chặt vào mình. ....vẫn cái giọng lạnh lạnh ấy, hấn nói vào tai nó:

“em định sống thế này đến hết đời sao?????”

“BUÔNG RA.....ANH MẶC KỆ TÔI.....”

Nó cố gắng thoát ra khỏi vòng tay hấn. ....càng cố thì hấn càng siết chặt hơn. ....nó cảm thấy cơ thể như đang bị hai gọng kìm ghì chặt không thể cử động. ....

“đừng cố thoát khi em biết chắc chắn sẽ không thể!!!!!!”

“tại sao phải làm thế chứ?????”

Nó nghiêng rặng mà hỏi hấn như thể nó căm thù hấn đến tận xương tủy vậy. ....

“yêu!!!!”

Một từ chỉ có ba chữ nhưng lại là trả lời cho hàng nghìn câu hỏi tại sao trên thế giới này. ....chỉ một từ nói lên tâm trạng và nỗi lòng của hấn với nó. ....

.....thình thịch.....thình thịch.....

Tiếng trái tim hấn vang vọng vào tai nó. ....đôi mắt nó mờ to đầy kinh ngạc rồi ngay lập tức sụp xuống, đôi lông mày nhíu sâu lại. ....hàm răng nghiến vào nhau thật mạnh. ....nó dùng hết khả năng của bản thân mà đẩy hấn ra. ....

Nó thoát khỏi vòng tay hấn, lùi lại năm bước. ....nó nhìn hấn, đôi mắt nó lúc này đến chính hấn cũng không thể diễn tả được. ....những cảm xúc đan xen chồng chất lên nhau tạo thành một sự hỗn loạn trong đôi mắt ấy, không thể nhìn được cũng không thể đoán được nó đang nghĩ gì, hay cảm xúc của nó ra sao. ....chỉ một cảm giác duy nhất mà hấn cảm nhận được khi nhìn vào đôi mắt nó. ....đó chính là sự lạnh lẽo đến vô cảm. ....sự rối bời đến ngập đầu. ....sự cô đơn đến lạnh giá. ....và một hình ảnh hấn chưa từng gặp từ trước tới nay. ....cái bóng cô độc. ....

“tôi từng nói rồi mà!!!! đừng yêu tôi vì tôi không yêu anh!!!!!!”

Giọng nói của nó chua chát như xát muối vào trái tim hấn. ....cái chất giọng trầm buồn ấy khiến hấn không thể chịu đựng được. ....cảm giác như chính hấn đang chịu nỗi buồn thống khổ của nó vậy. ....

“em vốn không có quyền quyết định!!!!!! Yêu em hay không là ở tôi!!!!!!”

Hấn dấn mạnh vào tim mà nói. ....hấn muốn chứng tỏ cho nó biết hấn yêu nó đến nhường nào. ....

“nhưng đáp trả lại hay không thì ở tôi cơ mà!!!!!!”_ nó vẫn dùng đôi mắt cô hồn ấy trả lời lại hấn: “anh bắt ép tôi yêu anh được sao????? người tôi yêu vốn không phải anh!!!! Ngay từ đầu đã thế!!!!!!”

“ngươi em yêu?????”

Hấn thần người nhìn nó. ....lần đầu tiên hấn nghe thấy nó nói câu này. ....trái tim hấn đập lên những nhịp bất thường khiến cho hấn thấy khó thở, giống như con tim đang thổn thức vì câu nói tiếp theo của nó sẽ là con dao kết liễu sự sống cuối cùng còn sót lại của con tim vậy. ....

“anh ấy là một đế vương thực sự, một con người mà anh mãi mãi không thể với tới!!!!!!”

“Đế.....đế vương?????”

“cho anh biết thêm một điều!!!!!!”_ nó liếc nhìn hấn rồi vuốt ngược mái tóc nâu trầm của mình lên nói với giọng kiêu ngạo nhưng cái âm điệu thì không ai có thể diễn tả được: “ngươi con gái đó vẫn sống!!!!!!”

“gì?????”

Hấn tròn mắt nhìn nó đầy kinh ngạc. ....hấn không nghĩ rằng bản thân nghe nhầm nhưng thực chất thì nó vừa nói cái gì?????

“ngươi con gái đầu tiên của anh!!!!!! Cô ta vẫn sống!!!!!!”

Nó lặp lại từng từ từng từ một một cách rõ ràng. ....và những từ ấy như ngàn tiếng sét đánh ngang tai hấn. ....hấn chưa thể định hình được chuyện gì đang xảy ra với chính bản thân mình. ....nó nói điều ấy một cách bình thản đến không thể ngờ được. ....và quan trọng hơn, người đó vẫn còn sống. ....

nhưng.....tại sao nó lại biết điều đó???????

“Jennyfer Rosibiena!!!!!!”

Cái tên được đọc lên làm hấn bùng tỉnh mà nhìn chăm chăm vào nó.....

“đúng chứ?????”

“tại sao.....sao em.....”

“cô gái đó là Nguyễn Nguyễn Hiếu Nhiên con gái độc nhất của Nguyễn Đại Phong người đang đứng đầu tổ chức xã hội đen viết tắt bằng chữ D!!!!!! và tôi là người thừa kế cái tổ chức đó!!!!!!”

Nó lại nói tiếp.....một cái thông tin mà hấn còn chưa kịp nói cho nó biết.....nhưng “Nguyễn Nguyễn Hiếu Nhiên” là ai???? Chính là Rosi ư?????

“Nhiên chính là quân tốt thí trong cái cuộc huấn luyện đó!!!!!! Nếu không phải vì bản năng sống mãnh liệt tồn tại trong cơ thể thì có lẽ cô ta cũng bỏ xác ở đó rồi!!!!!!”

Nó vừa nói vừa quan sát thái độ của hấn.....có lẽ nó đã thành công khi đã kích được tâm lý của hấn.....giờ hấn như một cái xác không hồn.....khẽ nhếch miệng cười nhạt, nó nói tiếp:

“Gọi Nguyễn Đại Phong tới đây đón tôi!!!! Anh sẽ được gặp lại cô ta!!!!!!”

Mục đích duy nhất của nó khi nói ra chuyện này chính là thoát khỏi nơi u ámมืด mù không đường hiện nay và trở về căn nhà của nó.....có nhiều việc đang đợi nó giải quyết và nhiều người đang mong nó xuất hiện.....những hình phạt tàn khốc nhất đang đợi nó đưa ra với kẻ đã mang tới cho nó cuộc sống không đen tối hơn cả địa ngục này.....

“được!!!!!!”

Hấn bần thần bước qua mặt nó và ra khỏi phòng.....cái lướt nhẹ qua nó mà không nhìn của hấn khiến nó có một cảm giác hụt hẫng, nhưng cảm giác đó cũng chỉ lướt nhẹ qua trái tim nó rồi biến mất.....không biết liệu rằng cái cảm xúc đó còn có thể quay lại trái tim nó một lần nữa hay không?????

Nó đóng cửa, bước lại gần bên cửa kính.....bên ngoài vẫn tối hun hút.....gió giật mạnh làm nghiêng ngã mấy cây dừa được trồng quanh ngôi nhà nó đang hiện diện.....xa xa phía đằng tây.....nó nhìn thấy ánh sáng, đúng hơn là một vầng sáng.....giống như ánh sáng phát ra từ một ngôi biệt thự.....nắm chặt bàn tay, đôi mắt phóng ra xa xuyên qua màn đêm đen kịt.....miệng nó lẩm bẩm nói:

“Liều Huyền!!!!!! ruốt cuộc chị ở chỗ quái nào???????”

Không gian trầm tĩnh chỉ còn lại cái lạnh của mùa đông.....nhưng bên trong căn phòng nó đang đứng, nhiệt độ còn thấp hơn bên ngoài rất nhiều.....vì những gì nó đang đọc là toàn bộ tài liệu hấn tìm được về nó và cả toàn bộ sự thật nó vốn chưa biết hết.....chính lúc này đây, những hình ảnh mờ mờ trong đầu nó đang dần được định hình.....nó phải trừng phạt tất cả những kẻ đó, những kẻ làm cho nó không có mẹ, mất bố từ nhỏ mà lại còn vướng vào cuộc huấn luyện tàn khốc nhất mà một đứa con gái như nó không đáng phải chịu.....

Ngước đôi mắt lên nhìn đồng hồ, đã 5h sáng.....chỉ còn một ngày nữa là tới sinh nhật nó.....mớ tài liệu trên tay nó thả rơi xuống nền, nó ngồi trầm tư nhìn ra ngoài nhưng mọi sự chú ý của nó lại hướng về chiếc cửa ra vào.....nó đang chờ hấn quay lại.....nó không biết giờ này hấn đang làm gì.....điều nó có thể làm là chỉ ngồi và đợi.....nó không quan tâm tới việc bản thân đang ở đâu, cái nó cần bây giờ là sắp xếp lại những gì nó cần làm.....nó buộc phải gạt bỏ mọi thứ tình cảm ngang đường nó suốt mấy tháng nay.....kể cả hình ảnh của hấn cũng sẽ bị nó gạt ra khỏi trí nhớ.....

Đôi mắt sâu thẳm của nó dần khép lại, nó thiếp đi khi vẫn đang ngồi trên chiếc ghế hướng ra cửa kính.....và nó lại mơ, mơ về ngày bố nó phải nằm viện.....

“em gái!!!!!! Bố mẹ em đâu mà lại để em một mình ở đây vậy???????”

Một người con trai có mái tóc nâu trầm, đôi mắt sáng và bao la như bầu trời tới hỏi nó khi nó đang chơi một mình ở công viên nhỏ.....nó hướng sự ngây thơ của mình về người đó và trả lời:

“em không có mẹ!!!!!! bố em phải nằm viện vì vậy nên em phải ngoan ngoãn chơi một mình ở đây!!!!!! đi đã dặn như thế ạ!!!!!!”

Rồi nó cười và tiếp tục chơi với những xô cát.....người con trai đó cũng ngồi xuống bên cạnh nó, cười với nó nhẹ nhàng nói:

“anh có thể chơi với em không???????”

“anh lớn mà còn nghịch cát sao???????” _ nó ngây ngô hỏi.....

Người đó không nói gì mà chỉ mỉm cười.....nó cũng cười, rồi hai người cùng chơi.....nó vui lắm, lần đầu tiên nó chơi vui như vậy.....

“em tên gì???????”

“ạ Nguyệt Hương!!!!”

“cái tên thật đẹp!!!!”

“còn anh?????”

Nó nhìn người đó bằng con mắt ngây thơ trong sáng. ....hấp háy trong đó sự huy vọng và sự trẻ trung tươi mới. ....anh ta khẽ cười, xoa đầu nó rồi đứng dậy nói với nó:

“cứ gọi anh là Tóc Nâu!!!!!!”

“hok chịu!!!! tên của anh cơ!!!!!!”

Nó nũng nịu đứng dậy kéo áo của anh ta với vẻ giận dỗi. ....cũng phải thôi, nó vẫn là trẻ con mà. ....

Có tiếng gọi vang từ đằng xa. ....chắc là đến giờ anh tóc nâu phải về, anh ta dịu dàng xoa đầu nó và nói như một lời hứa hẹn:

“nếu còn gặp lại, anh sẽ nói cho em!!!!!!”

“anh hứa nhé!!!!!!”

“ừ!!!!!!”

“móc ghéo đi!!!!!!”

Nó hồn nhiên giơ bàn tay nhỏ xíu ra trước mặt tóc nâu. ....anh chàng bật cười rồi đưa tay móc ghéo đóng dấu lời hứa với nó. ....

Bình tĩnh thoát khỏi dòng kí ức mới ủa về, nó nhận ra mình đã ngủ thiếp đi lúc nào không biết. ....có một chiếc chăn đắp trên cơ thể nó, ngược mắt lên, nó nhìn thấy hân đang ngồi suy tư ở chiếc ghế đối diện. ....khuôn mặt hân không biểu lộ chút cảm xúc nào nhưng đôi mắt hân lại có vẻ xa xăm và mông lung. ....tòan bộ tài liệu rơi trên sàn đều được hân xếp gọn gàng đặt ở bàn. ....

“khu. ....khu. ....”

Đột nhiên nó ho khan vài tiếng. ....hân giật mình quay nhìn nó. ....và ngay lập tức hân thay đổi thái độ vội vàng đứng dậy lại gần đắp kín chăn cho nó nói với giọng lo lắng:

“em cảm rồi đấy!!!!!! quần kín chắn vào!!!!!! Sao không lên giường ngủ mà lại ngủ trên ghế để rồi bị cảm thế này!!!!!!”

“.....”

Nó không nói gì chỉ tiếp nhận những cử chỉ chăm sóc của hân. ....nó quần chắn quanh người rồi nhìn hân hỏi:

“anh đã liên lạc với ông Nguyễn Đại Phong chưa???????”

câu hỏi lạnh lùng mà vô cùng tàn nhẫn. ....hoàn toàn không giống nó một chút nào. ....hân gần như chết trân với câu hỏi của nó. ....nó dường như hoàn toàn không quan tâm tới hân một chút nào. ....chẳng lẽ với nó hân không là gì ư????? Nó hoàn toàn không có chút tình cảm nào với hân sao??????

hân nhìn nó với đôi mắt buồn, rồi hân đứng dậy đi về phía chiếc ghế đối diện và ngồi xuống, hân lại nhìn ra ngoài và nói với nó:

“trời đang có giông!!!!!! Gió mạnh nên máy bay ở đất liền không thể cất cánh được!!!!!!!!!! chắc đến chiều hết gió thì ông ta mới có thể tới đây!!!!!!”

“vậy ta đang ở ngoài đảo???????”

Nó nghiêng đầu nhìn hân hỏi. ....nó không nghĩ rằng mình lại ở xa như vậy. ....

“trụ sở của Z!!!!!!”

“Z?????”

“Liễu Huyền là một trong những người thành lập ra hội Z!!!!!! em không biết chuyện này sao???????”

Hân trả lời nó như một cái máy được lập trình sẵn. ....đôi mắt cứ hướng mãi ra bên ngoài nơi những cơn gió đang hoành hành một cách dữ dội. ....

“Liễu Huyền!!!!!! chị ấy có ở đây không????? Tôi muốn gặp!!!!!!”

Hân quay nhìn nó, khuôn mặt nó giờ rạng rỡ khác thường. ....có lẽ cô của hân có sức ảnh hưởng lớn tới nó. ....nhưng cô Chi đã dặn không cho nó biết thân phận của cô, với lại chính bản thân hân cũng không muốn nói. ....

“em không gặp được đâu!!!!!!”

“tại sao?????”

Nó ngạc nhiên nhìn hắn, đôi mắt chứa chan nỗi thất vọng. ....hắn lại quay đi và trả lời nó:

“vì Liễu Huyền không muốn gặp em!!!!!!”

“không muốn gặp?????”_ nó hất hăng. ....rồi nó lại hỏi hắn: “chị ấy nói như vậy ư?????”

“đúng!!!!!!”

Hai chân nó lại co lên trên ghế, nó quán chân thành vòng tròn và ngồi yên như vậy. ....đôi mắt nó trống trải cứ như nó vừa mất đi một thứ gì đó quan trọng. ....

Thấy nó yên lặng, hắn quay sang nhìn. ....đôi mắt buồn chuyển sang khó hiểu. ....nhìn nó giống như một đứa trẻ bị rò rỉ đang ngồi co ro cô đơn một mình. ....tại sao nó luôn cho hắn thấy những hình ảnh đáng thương của nó như vậy????? về mặt của nó làm hắn nhớ. ....nhớ lại ngày đầu tiên hắn gặp nó. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Nó và hắn...ngồi trong im lặng...mỗi người một suy nghĩ riêng...

Bầu trời đã sáng hẳn, gió cũng đã ngớt. ....có lẽ không lâu nữa nó sẽ được rời khỏi nơi đây. ....trung lại phía trước đang đợi nó, bản thân nó cũng không biết liệu ngày mai trời có sáng hay không????

.....cốc...cốc...cốc.....

Tiếng gõ cửa thu hút sự chú ý của nó và hắn, hắn hắng giọng:

“vào đi!!!!!!”

Cửa mở, người bước vào là Huyền Băng. ....đôi mắt nó chuyển hướng không quan tâm tới sự có mặt của cô ta. ....

“có thông báo!!!! 2 tiếng nữa sẽ có một phi cơ đáp xuống đảo!!!!!! Liễu Huyền muốn tôi báo cho.....”

“Liễu Huyền????? chị ấy ở đây sao?????”

Nó sững sốt cắt đứt câu nói của Huyền Băng khiến cô ta khá khó chịu...

“tôi có đang nói chuyện với cô sao?????” Huyền Băng gằn giọng lên nói với nó, đôi mắt cô ta tỏ vẻ tức giận. ....

Nó thoáng ngạc nhiên rồi nhếch môi cười nhạt, rồi nó liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn hoàn toàn không chú ý gì tới Huyền Băng mà chỉ chăm chăm nhìn nó. ....nó lại quay lại phía Huyền Băng và nói bằng cái giọng chế giễu:

“vậy cô đang nói với người đang nhìn tôi à?????”

“cô.....”

“đừng kích động Huyền Băng!!!!!!”

Hắn lạnh lùng quay nhìn Huyền Băng và nói: “cô nghĩ mình sẽ là đối thủ của cô ấy được à?????”

“anh coi thường tôi?????”

“chỉ nhắc nhở cô hãy biết lượng sức mình thôi!!!!!!”

“anh.....”

Bỗng nhiên có tiếng nói vang lên chặn đứng họng của Huyền Băng. ....

“có chuyện gì thế?????”

Minh Hoàng bước vào, khuôn mặt lộ rõ sự thắc mắc. ....

“không có gì!!!!”

Huyền Băng tức tối quay phắt đi ra ngoài, người cô đập vào người Minh Hoàng đẩy về tức giận. .... Minh Hoàng không hiểu gì nhìn theo bóng của Huyền Băng rồi quay nhìn hần hỏi:

“cô ấy làm sao thế Minh?????”

Hần chỉ nhún vai ra hiệu không biết, Minh Hoàng nhìn sang nó, nó giờ giống y chang một con sâu ở trong kén, khuôn mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. .... nhìn nó thực sự rất xinh đẹp mặc dù đôi mắt cứ toát lên cái vẻ lạnh lẽo bất cần. .... nhưng nó lại thu hút ánh nhìn của Minh Hoàng. ....

Hần cảm nhận được cái nhìn đó, đôi mắt của Minh Hoàng rõ ràng đang say mê nó. .... nó vốn có một sức hút mãnh liệt mà ít thằng con trai nào có thể cưỡng lại được. .... Minh Hoàng chắc chắn không phải ngoại lệ. ....

“nhìn đủ chưa?????”

Nó quay sang nhìn thẳng vào mắt của Minh Hoàng lạnh lùng nói: “không thấy tôi đang rất khó chịu sao?????”

“à. ....xin lỗi!!!!” Minh Hoàng lúng túng quay sang Minh nói: “Minh!!!! Chị Liễu Huyền muốn gặp mày!!!!!!”

“có chuyện gì không?????”

Hần hỏi cụt lùn. .... bởi hắn vốn không muốn cho nó biết Liễu Huyền đang ở đây. ....

“cái này thì. ....”

“đi đi!!!! Nếu chị ấy không muốn gặp tôi thì tôi cũng chẳng tìm làm gì!!!!!!”

Nó nói mà đôi mắt buồn khổ. .... hần nhìn nó khề nén tiếng thở dài. .... rồi hần đứng dậy nói với nó:

“em nên chuẩn bị tinh thần!!!! phi cơ đó chắc là của ông Phong đấy!!!!”

“biết!!!!!!”

Nó vô hồn nhìn ra ngoài. .... giờ nó đang không quan tâm tới bất cứ điều gì. .... trong đầu nó giờ đang có một suy nghĩ mà chẳng ai có thể ngờ được. .... nó đang toan tính điều gì đây??????

“chúng ta đi thôi anh Minh Hoàng!!!!!!!!”

Hần kéo cả Minh Hoàng ra ngoài. .... một phần hắn không muốn anh ta ở cạnh nó, hai là nhìn khuôn mặt nó bây giờ thì chắc chắn không muốn ai làm phiền. ....

.....

Nó ngồi một mình trong phòng, chiếc điện thoại của nó đã tắt ngấm nằm ở trên mặt bàn. .... nó với lấy, bật nguồn. .... chắc rằng hắn đã sạc pin cho chiếc điện thoại rồi. .... vừa bật máy, ngay lập tức có người gọi. ....

“cháu đây!!!!!!”

“.....”

“bác sẽ ngạc nhiên đấy!!!! mang cả Nhiên theo nữa!!!!!!!!”

“.....”

“mọi chuyện đã được sáng tỏ!!!!!! cháu chính thức chấp nhận quyền thừa kế!!!!!! còn về gia đình, cháu tự biết cách giải quyết!!!!!!”

Nó cúp máy, đôi mắt giờ lạnh leo xa xăm, trong đầu nó đã có một kế hoạch, một kế hoạch mà không ai có thể biết được. .... kế hoạch này nếu nó làm sai, cả tính mạng của nó cũng sẽ không giữ được. .... nhưng đây là con đường duy nhất và nhanh nhất để nó có thể trả thù. .... nó quyết không chùn bước. ....

.....

Trong khi đó, ở một căn phòng và cũng ở một tòa nhà khác.....Huyền Băng đang tức tối quát ầm ĩ lên khi Liễu Huyền vẫn đang ngồi yên lặng theo dõi.....

“CHÁU KHÔNG HIỂU TẠI SAO CÔ LẠI THIÊN VỊ ĐÚA CON GÁI ĐÓ!!!! NÓ CÓ GÌ TỐT CHỨ????.....NGOÀI CÁI KHÁT MÀU RA THÌ CÔ TA CHẴNG LÀ CÁI GÌ CẢ.....”

“Huyền Băng!!!!!!!!!!!!”

Liễu Huyền chau mày nhìn Huyền Băng gằn giọng: “cháu nói đủ chưa????? Sự điềm tĩnh thường ngày của cháu đâu rồi??? hay vì sự xuất hiện của con bé làm cháu mất bình tĩnh?????”

“cô.....”

.....CẠCH.....

“cháu tới rồi!!!!” hần bước vào cùng Minh Hoàng.....cả hai đều thấy Liễu Huyền nhìn hần bằng con mắt khó chịu hần học.....chẳng hiểu có chuyện gì.....

“Minh!!!! Cháu gọi ông ta đến phải không?????”

“vâng!!!!!!”

“tại sao????? cháu phải biết rằng D với Z vẫn luôn đối đầu từ trước tới nay!!!!!!”

“cháu không quan tâm!!!!!!”

“cái gì?????”

Liễu Huyền đập mạnh tay xuống bàn tức giận hét lên: “cháu vừa nói cái gì hả?????????”

“cô gọi cháu chỉ để nói thế này thôi sao????” hần nhìn cô của hần và hỏi: “cháu nghĩ tốt nhất cô nên nghĩ cách đối phó với ông ta đi là vừa!!!!!!”

“cháu.....”

“cháu không quan tâm hội Z sẽ thế nào!!!! Người cháu quan tâm chỉ là Hương thôi!!!!!!”

Nói rồi hần quay đi, Huyền Băng không thể kiềm chế được phải hét lên:

“NGÔ DƯƠNG MINH!!!!!! CÔ TA QUAN TRỌNG HƠN CẢ CÔ ANH SAO?????????”

“cô có tư cách gì hỏi tôi điều đó?????”

Hần gằn giọng, đôi mắt hần quét qua người Huyền Băng khiến cô ta lạnh sống lưng.....Rồi hần bỏ đi, để lại đằng sau là khuôn mặt tức giận của Liễu Huyền, Huyền Băng.....đôi mắt tròn xoe kinh ngạc của Minh Hoàng.....anh ta quay sang nhìn Liễu Huyền hỏi:

“Minh sao vậy????? quan hệ giữa nó và cô gái kia là sao?????”

“con bé là người mà thằng Minh yêu suốt thời gian qua đấy!!!!!!”

Một giọng nói sắc sảo vang lên.....đã lâu rồi Minh Hoàng và Huyền Băng chưa nghe lại giọng nói này.....cô gái với mái tóc ngắn bồng bềnh, đôi mắt sắc bén và thân hình hoàn hảo, người con gái đó không ai khác chính là chị gái của hần, Ngô Hoàng Anh Ngọc.....và cũng là người đang điều hành hội Z này.....

“Tiểu Thư!!!!!!”

Cả ba người nhất loạt cúi đầu chào Ngọc, cô khẽ cười nói:

“không cần phải vậy!!!!!!”

“tiểu thư tới khi nào?????”

Liễu Huyền lên tiếng hỏi, dù là cô nuôi của cả Ngọc lẫn hần nhưng khi ở trụ sở này, chẳng ai dám ăn nói bất kính với người con gái đang điều hành hội Z kia.....

“mới thôi!!!! Nghe nói sắp có ai đó đến đây hả?????”

Ngọc ngồi xuống ghế, hai chân vắt chéo gác lên bàn, đôi mắt cao ngạo nhìn ba con người đang đứng trước mặt hỏi.....câu hỏi vốn dĩ đã có sẵn lời đáp.....

“là ông trùm hiện tại của hội D!!!!!!!!”

“vậy hử????? cũng đến lúc rồi!!!!!!”

Ngọc vuốt ngược mái tóc và ra lệnh: “hôm nay sẽ giải quyết hết mọi chuyện với D!!!! tôi không muốn làm kẻ thù với Hades kể nhiệm!!!!”

“Hades kể nhiệm?????”

“nếu cô bé chấp nhận thừa kế quyền lãnh đạo của D, tôi không chắc hội Hell sẽ làm gì ở Hà Nội này!!!!!!!!” Ngọc đưa tay lên môi nói một cách e ngại: “chỉ sợ rằng toàn thành phố sẽ chìm trong biển máu!!!!!!”

“chìm trong biển máu???????”

Ngọc chưa kịp nói gì thêm thì có tiếng động cơ máy bay.....đôi mắt cô ngước nhìn ra ngoài.....phải đến 7, 8 chiếc trực thăng đang bay lượn khắp không phận đảo.....

“ông ta đến nhanh thật!!!!!!”

.....

Và khi đó, nó với hấn vẫn trong trạng thái im lặng với nhau.....nó đi tắm, hấn đứng ngoài đợi.....quần áo của nó cũng được hấn chuẩn bị sẵn sàng, có điều chỉ toàn một màu đen.....

“ông ấy đến rồi phải không???????”

Từ trong phòng tắm nó nói vọng ra.....nó cũng muốn xác nhận rằng hấn vẫn đứng bên ngoài.....hấn hướng đôi mắt ra phía ngoài, những chiếc trực thăng với chữ D màu đen trên thân bên, quả thật người của D đã đến.....hấn trả lời giọng trầm buồn:

“đúng!!!!!! ông ấy đến rồi!!!!!!”

“.....”

Im lặng.....lại im lặng.....hấn đứng bên ngoài mà cảm giác nặng nề đè nặng lên vai.....hấn có cảm giác rằng hôm nay là lần cuối được gặp nó, không thể hiểu được tại sao hấn lại có cảm giác kì lạ này.....

Nó bước ra với bộ đồ màu đen bó sát người, mái tóc nâu trầm buông thả xuống bờ vai.....mái tóc này đã dài hơn trước đây.....hấn đưa nó chiếc mũ len màu đen.....nó đội lên đầu.....hấn lại đưa nó chiếc áo khoác dài đến tận đầu gối.....nó cũng lấy và khoác lên người.....xong xuôi nó nói:

“cảm ơn!!!! Giờ hãy đưa tôi đến gặp ông ấy!!!!!!”

Hấn đột nhiên ôm chầm lấy nó.....hai tay hấn siết chặt lấy cơ thể của nó.....bất ngờ.....bất ngờ chính là cảm giác duy nhất của nó lúc này.....

“vậy quyết định của em là đây sao???????”

“.....”

“em thật sự khao khát trả thù đến vậy?????????”

Hấn nói mà giọng nghẹn đi.....hấn không thể kéo nó ra khỏi bóng tối lại còn giương mắt nhìn nó chìm sâu hơn trong đó.....quả thực hấn không cam tâm.....

“đừng nói nữa!!!!!!!!”

Nó đẩy hấn ra một cách tuyệt tình, ngồi xuống đi đôi bốt màu đen cao cổ được chuẩn bị sẵn, giọng nói vô tình cắt lên đâm vào tim hấn những nhát dao đau đớn:

“khi gặp lại cô gái đó, anh sẽ quên tôi nhanh thôi!!!!!!!!”

“Tôi sao có thể quên em được chứ!!!!!!!!”

Hấn nắm chặt bàn tay lại, quả thật hiện giờ cảm xúc của hấn đang rối bời...hấn không biết đối diện với người con gái kia như thế nào, còn với nó, hấn chắc chắn bản thân hấn yêu nó, nếu mất nó hấn sẽ phát điên lên mất...nhưng nó không hiểu được cho hấn.....hấn quả thật hết cách, hấn hoàn toàn đứng ở ngã ba đường không biết chọn đường nào để đi cho hợp lý.....

“đừng chần chừ nữa!!!!!! đưa tôi ra gặp ông ấy đi!!!!!!”

“chẳng lẽ em thật sự không có chút tình cảm nào với tôi sao???????”

Hắn nắm chặt lấy vai của nó hỏi, đôi mắt hắn xoáy sâu vào tâm trí nó như muốn buộc nó phải nói ra tâm ý của bản thân. ....

“đừng nhìn tôi như thế!!!! đôi mắt đó vốn không hướng về tôi!!!!!!”

Nó gạt tay của hắn ra, nó lùi lại cách hắn một mét, nó nói tiếp:

“hãy đưa tôi đến gặp ông ấy!!!! thời gian với tôi bây giờ còn quý hơn vàng!!!!!!”

“em không hiểu!!!! tại sao em lại không hiểu chứ?????”

Hắn lại lao tới tóm lấy vai nó lắc mạnh. ....giọng hắn nghẹn đi. ....đôi mắt hắn giờ rực đỏ như đang cố kìm nén cảm xúc của mình. ....

“ngươi thay đổi tôi chính là em sao em lại không hiểu chứ?????”

“THÔI ĐI!!!!!!”

Nó hất mạnh hai tay hắn ra, đôi mắt của nó báo hiệu cho sự giận dữ sắp phun trào. ....nó quát vào mặt hắn:

“NGÔ DƯƠNG MINH!!!! ANH KHÔNG THẤY BẢN THÂN QUÁ YẾU ĐUỐI À???? CÁI THỨ TÌNH CẢM VỐ VẦN ĐÓ CHI PHỐI HẾT ĐẦU ÓC CỦA ANH RỒI SAO???? ANH NGHĨ MỘT CON NGƯỜI YẾU ĐUỐI NHƯ ANH CÓ THỂ XỨNG VỚI TÔI BÂY GIỜ U???? ANH ĐỪNG CÓ MƠ NỮA!!!!!!!!!!”

Rồi nó quay người bước ra khỏi phòng, đôi mắt nó liếc sang ngang, Huyền Băng cùng 10 người mặc áo đen đang đứng ở bên ngoài. ....nhếch môi tạo nên điệu cười ngạo mạn, nó hỏi:

“đến đón tôi hả?????”

“KÍNH CHÀO TIỂU THU!!!!!!!!”

10 người mặc đồ đen ấy ngay lập tức cúi đầu hành lễ trước nó, đôi mắt nó lạnh dần. ....sự biến đổi này khiến cho Huyền Băng nhìn mà cảm thấy lạnh sống lưng. ....nó buông một câu:

“đi thôi!!!!!!”

“ạ!!! mời tiểu thư!!!!!!”

Lướt ngang qua mặt Huyền Băng, nó bước đi theo sau là đoàn người mặc áo màu đen, trên vạt áo có cái một chiếc huy hiệu hình chữ D. ....Huyền Băng cơ thể đột nhiên run lên, cô ta nhìn theo bóng của nó đang khuất dần trong đầu thềm nghi:

“con nhỏ đó đứng đầu hội D thật sao?????”

“cô ấy đi rồi à?????”

Tiếng nói của hắn làm Huyền Băng giật mình. ....cô ta quay lại và nuốt chút nữa thì đóng băng bởi ánh nhìn của hắn. ....lúc này trông hắn đáng sợ đến đang thương. ....giống như một cô hồn ma nhìn theo một cái gì đó xa xăm. ....

“anh không đi sao?????”

“có!!!! Cô ra trước đi!!!!!!”

Nói rồi hắn lại bước vào phòng. .Huyền Băng cảm thấy bản thân thật kì lạ, cô ta dường như bị hắn cuốn hút. .nếu không cô ta sẽ chẳng bao giờ làm theo bất kì một mệnh lệnh nào của hắn. ....có điều, khi nghe nó nói hắn yếu đuối, không xứng với nó hiện tại thì Huyền Băng cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. ....nhưng cô ta không thể làm gì được nó, từ lúc gặp tới tận bây giờ, Huyền Băng và nó chưa có một lần đối mặt trực tiếp với nhau. ....

Huyền Băng cất bước đi về nơi mà những người đứng đầu của Z và D đang có mặt. ....không phải là một căn phòng cũng không phải một nơi nào đó sang trọng. ....họ đứng ở ngay nơi chiếc phi cơ vừa đáp xuống, bàn ghế đã được chuẩn bị sẵn sàng. ....những chiếc trực thăng vẫn bay xung quanh khu đảo với sự đề phòng cao nhất. ....

Nó đang ngồi ở chiếc ghế đối diện với Ngọc, còn ông Phong và con gái ông ta thì đứng ở hai bên cạnh. ....đây là cuộc đàm đạo của những người đứng đầu hai bang hội lớn, mọi quy định phép tắc đều được thực thi một cách rất nghiêm túc. ....không gian giờ chỉ còn lại tiếng gió thổi và tiếng động cơ bay xung quanh. ....

“khá bất ngờ khi chị lại là người đứng đầu hội Z!!!!!!” nó ngồi tư thế cao nghiêm của một bậc nữ vương, tiếng nói đầy quyền lực và có sức sát thương cao: “vậy lý do cho cuộc gặp mặt này là sao đây?????”

“điều này hẳn ngài Phong đây hiểu rõ hơn cả!!!!!!” Ngọc đưa ánh mắt mình chiếu thẳng vào người đàn ông trung niên đang đứng phía sau nó, giọng nói như ngàn con dao hướng thẳng tới ông ta mà lao tới. ....

“nói đi!!!!!!”

Nó ra lệnh. .... ông Phong cúi đầu rồi bắt đầu nói:

“vì khu vực hoạt động của D bao trùm toàn Châu Á và phía Tây của Châu Âu nhưng khi vào Việt Nam đã chịu sự kháng cự mạnh mẽ của thế lực ngầm ở Việt Nam, và hội Z là một trong số đó!!!!!! Những chuyện. ....”

“đủ rồi!!!!!!”

Nó giơ tay ra hiệu cho ông Phong yên lặng, đôi mắt nó hướng về phía Ngọc và nói:

“theo tôi thấy, bán đảo Đông Dương là nơi rất nhiều người nhòm ngó đến!!!! dù trong chiến tranh hay ở thời bình, nơi này có địa hình thuận lợi mà nếu nắm được trong tay thì hầu như chắc chắn nắm được ½ Châu Á nên xảy ra tranh chấp là điều không thể tránh khỏi!!!!!! hội D chưa một lần chiếm lĩnh địa bàn hoạt động của Z!!!! điều này hẳn chị rất rõ!!!! Chúng tôi chỉ giao thiệp về kinh tế, không dùng bán đảo này để làm bàn đạp thực hiện các vụ mua bán trái phép!!!!!! Các hàng quốc cấm vào được Việt Nam đều do một tay hội Z sắp đặt!!!!!! chúng tôi không can thiệp vào bất cứ điều gì ngoài việc mở thị trường kinh tế mũi nhọn cho tập đoàn của chúng tôi!!!!!! Vậy vì lý do gì mà hội Z lại ngăn trở chúng tôi suốt thời gian qua???????”

“đây chỉ là công tác đề phòng trước một đối thủ mạnh là D!!!!!!” Ngọc bình thản trả lời: “trong cái Xã Hội này, chỉ cần sờ hờ mắt đề phòng là ngay lập tức có thể vong mạng!!!!!! hội Z không có ý định thôn tóm Châu Á hay chiếm lĩnh địa bàn của ai, chỉ mong “nước sông không phạm nước giếng”, bán đảo Đông Dương vốn không thuộc phạm vi ảnh hưởng của D, nay D nhảy vào Việt Nam chúng tôi ra biện pháp đề phòng thì có gì sai?????”

“ngài Phong!!!!!!” nó lên tiếng gọi. ....

“vâng thưa tiểu thư!!!!!!”

“chẳng lẽ khi D vào Việt Nam ông chưa từng gặp mặt trực tiếp người lãnh đạo hội Z để thông báo mục đích của ta sao???????”

“có nhưng ½ số họ phản đối việc đó!!!!!!”

Nó gật đầu rồi nhìn Ngọc tiếp tục:

“giờ đây chúng tôi chính thức lên tiếng nói với Z rằng, hội D đến đây chỉ mang mục đích kinh tế, hoàn toàn không có ý định chiếm lĩnh địa bàn!!!!!! Các hoạt động của thế giới ngầm của Việt Nam không liên quan gì tới chúng tôi nhưng chúng tôi sẽ buộc phải can thiệp nếu có bất kì hành động nào chống phá nhằm hắt D ra khỏi đây!!!!!! mà chị cũng biết đây, đây là quê hương của tôi, tôi không bao giờ muốn biến nơi này thành binh địa!!!!!!”

“.....”

Ngọc thoáng giật mình với câu nói cuối cùng của nó. .... “không muốn biến nơi này thành binh địa”.....quả thực việc đối đầu với D là mối nguy cơ tiềm ẩn cho sự sụp đổ của Z, bản thân Ngọc không muốn điều đó xảy ra. ....

“lời nói của tôi là một bản hiệp ước!!!!!! chúng tôi sẽ không bao giờ đụng đến ai nếu không ai đụng tới chúng tôi!!!!!! Giờ hãy phân bằng mọi việc!!!!!! giấy bút có sẵn, tôi sẵn sàng kí bất cứ điều khoản nào các người đưa ra!!!!!!”

Toàn bộ những người có mặt ở đó phải sững sốt, nhất là những người đứng đầu của D, tiểu thư của họ đang hạ mình với một bang hội nhỏ bé ở vùng phía đông của Châu Á kia. .... nếu như chuyện này đồn ra ngoài thì uy tín của D trên trường quốc tế sẽ bị giảm sút. ....

“thưa tiểu thư chuyện này. ....”

Ông Phong hoang mang lên tiếng ngăn cản. .... nó nói lạnh:

“tôi tự biết mình đang làm gì!!!!!!”

Đôi mắt kiên định của nó khiến cho không ai có thể nói thêm được lời nào, ông Phong dường như đã thấy bóng dáng của vị Đế Vương ngày trước, người đã thôn tóm toàn bộ Châu Á và phía Tây Châu Âu chỉ trong vòng một năm. ....

Điều nó nói ra nhiều hàm ý, nó khiến người đối diện phải suy nghĩ rất nhiều. .... nó bị coi là hạ mình nhưng nếu Z đưa ra những điều kiện bất hợp lý, với tính cách của nó, nó sẽ không dễ yên. .... Ngọc mà không khéo léo thì thậm chí hội Z sẽ bị san phẳng ngay lập tức. .... lần đầu tiên cô thấu hiểu những lời nói của Nhị, quả thật không thể lường trước được suy nghĩ của nó. .... một con người có tầm nhìn cao hơn tất cả. ....

Đang bối rối chưa biết xử trí ra sao, Ngọc cảm thấy có một bàn tay lạnh đặt lên vai mình, nhìn sang, hần đang đứng đó với đôi mắt không ai có thể đọc được. .... hần mỉm cười với chị hần, gật đầu một cái, Ngọc dường như có thêm một sức mạnh vô hình, cô nhìn nó lên tiếng:

“Luật giang hồ cứ vậy mà theo!!!!!! Mong rằng chúng ta có thể hợp tác lâu dài!!!!!!”

“vậy được!!!!!! tùy ý chị!!!!!!”

Nó đứng dậy, đưa tay ra trước mặt Ngọc, hiểu ý, cô cũng đưa tay ra. .... một cái bắt tay giữa nó và Ngọc cũng đủ làm giảm đi không khí căng thẳng

nãy giờ.....

“chúng tôi phải cáo lui trước vì còn rất nhiều việc cần giải quyết!!!! hẹn gặp lại một ngày không xa!!!!!!”

“để chúng tôi tiễn cô một đoạn!!!!!!”

Nó cười nói rồi rút tay lại, quay đầu nói với ông Phong: “chuẩn bị đi!!!!”

Ông Phong gật đầu rồi ra lệnh cho những người khác.....dáng vẻ của họ khẩn trương đến lạ lùng.....nó quay sang Nhiên, con gái của ông Phong nói tiếp:

“cho cô 5’ để quyết định!!!! lựa chọn ở lại hay đi là ở cô!!!!!!”

Lúc này, Nguyễn Nguyễn Hiểu Nhiên đang trong trạng thái kinh ngạc đến tột độ.....bởi cô ta đã nhìn thấy hấn, người đã giúp đỡ và cũng là người kết liễu sự sống của cô ta trong cuộc huấn luyện tàn khốc đó.....nhưng hấn lại là người đã thức tỉnh bản năng sống mãnh liệt của cô ta, nếu hấn không thẳng tay chém thì cô ta cũng không thể sống sót mà trở về.....giờ chủ nhân của cô ta đang cho cô ta lựa chọn, một là ở lại với hấn dứt bỏ hoàn toàn mối liên hệ với thế giới ngầm, nó không muốn có một con người yếu đuối ở trong hàng ngũ.....thứ hai, nếu cô ta chọn rời xa hấn, cô ta buộc phải tham gia cuộc huấn luyện Địa Ngục Đế Vương một lần nữa và phải vượt qua, nếu không thì chỉ có con đường chết.....

Nó tiếp tục nói thêm: “nên nhớ!!!! Với toàn thế giới này, cô vốn đã sớm không còn tồn tại!!!!!!”

Đúng vậy, nhờ D mà Nhiên mới có thể sống được đến bây giờ, cuộc huấn luyện đó, 10 người tham gia thì chỉ có 1 người duy nhất sống sót mà trở về.....thế mà năm đó, lại có hai người sống sót.....hấn được thừa nhận là Đế Vương nhưng Nhiên thì không, cô ta đã trốn khỏi cuộc huấn luyện đó mà trở về, bản năng sống chính là cái hèn mọn nhất của con người, dùng đủ mọi cách để có thể sống sót.....với Nhiên, bỏ trốn là cách duy nhất vì cô ta biết rằng, nếu một lần nữa đối mặt với hấn, cô ta sẽ lại vì hấn mà chết.....và quan trọng hơn nữa, nếu tổ chức đó biết Nhiên còn sống, cô ta sẽ bị trừ khử ngay lập tức.....với khả năng tìm diệt của nhóm sát thủ của tổ chức đó, cô ta không chắc rằng bản thân sẽ sống.....

Nó liếc mắt nhìn hấn, và nó khá bất ngờ khi thấy ánh mắt của hấn lại hướng về nó.....khóe miệng cong lên, nó quay người cùng Ngọc bước lại gần phi cơ những người khác đã được cho lui đi hết.....Nhiên đứng đó với 4 người vệ sĩ áo đen bên cạnh.....Nhiên đang bất ngờ, bất ngờ về thái độ của hấn đối với cô ta, đôi mắt của hấn đang hướng về một người khác, một người mà cô ta mãi mãi không thể với tới được.....tình yêu của hấn đối với cô ta ngày trước dường như đã biến mất, hình ảnh trong tim hấn giờ không phải là Nhiên nữa rồi.....

Hấn nhìn Nhiên rồi ra hiệu cho cô ta đi theo mình, Nhiên bảo các vệ sĩ ở lại và đi theo hấn.....tới một khoảng đất nhìn được ra biển, Nhiên lên tiếng:

“Devil!!!!!!”

“em còn sống?????”

“nhờ anh cả đấy!!!!!!”

“vì anh giết em mà em sống sao???????”

“em muốn hỏi anh một câu!!!!!!”

“hỏi?????”

“anh yêu chị ấy phải không???????”

“.....”

Đôi mắt hấn lại hướng ra xa, nơi nó đang hiện diện.....Nhiên hiểu ngay được tâm ý của hấn.....cô ta cười nhạt, nụ cười u buồn:

“em sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa đâu!!!!!!”

“gì??? Em vừa nói gì vậy???????”

“em không muốn rời xa chị ấy, cũng không muốn cắt đứt mọi quan hệ với thế giới ngầm!!!!!! nếu em chọn anh, em sẽ mất tất cả!!!!!!”

“tại sao lại thế?????”

Hấn sững sờ nhìn Nhiên hỏi.....không phải là nó đã gây ảnh hưởng tới Nhiên đấy chứ??????

“em có hai lựa chọn, Hades cho em hai lựa chọn!!!!!!”

Nhiên nhìn về phía nó và nói: “một là sống hai là chết!!!!!! và giờ em chọn chết!!!!!!”

“Rosii!!!! Em nói cái gì vậy????? cô ấy đã nói gì với em???????”

“nếu em chọn anh, em sẽ sống một cuộc sống của người bình thường!!!!” Nhiên quay nhìn hấn cười nói: “nhưng em không thích thế!!!!!! anh biết em là con gái của ai mà!!!!!!”

“thì sao chứ????? em chọn Chết nghĩa là sao??????? chẳng phải khó khăn lắm em mới sống được đến bây giờ???????”

“chị ấy hẳn rằng muốn em ở lại đây với anh!!!!!!” Nhiên nhìn ra biển, đôi mắt xa xăm vô định: “miệng nói ghét nhưng rõ ràng rất quan tâm tới em!!!!!!”

“.....”

“Hades nói rằng, nếu em không ở lại đây, chị ấy sẽ buộc em phải tham gia cuộc huấn luyện đó!!!!!!”

“ý em là Địa Ngục Đế Vương???????”

“nếu vượt qua, em sẽ được chị ấy chấp nhận, còn không, kết cuộc vẫn là chết tại nơi đó!!!!!!”

“cái gì???????”

Hấn hét lên, chưa từng nghĩ rằng nó có thể tàn nhẫn đến như vậy... chẳng phải đang buộc Rosi phải ở lại với hấn sao??????? nhưng tại sao Rosi lại chọn chết???????

“em phải khẳng định sự tồn tại của mình!!!!!!” Nhiên kiên quyết nói: “em phải cho cái tổ chức đó biết em không phải con tốt thí muốn giết là giết được!!!! nếu Hades đã muốn thế, em quyết phải vượt qua và phải làm cho chị ấy công nhận em!!!!!!”

“tại sao cô ấy lại làm thế???????”

“em không hiểu!!!! có lẽ bây giờ em chưa hiểu nhưng rồi một ngày nào đó em sẽ hiểu mục đích thực sự của chị ấy!!!!!!”

“.....”

“còn anh!!!!!! Nếu yêu chị ấy, anh buộc phải là một Đế Vương, em không hiểu tại sao anh lại từ chối, nhưng nếu quay lại, anh sẽ gần chị ấy hơn vì chỉ có Đế Vương của Thế Giới mới xứng đứng cạnh một Nữ Hoàng như chị ấy!!!!!!”

“Nữ Hoàng???????”

“sau ngày hôm nay sẽ có rất nhiều chuyện không ngờ được xảy ra!!!!!! Em nghĩ anh hãy chuẩn bị tinh thần!!!!!! hội Z chắc sẽ không bị ảnh hưởng nhưng các hội khác thì em không chắc đâu!!!!!!”

“?????????”

Hấn tròn mắt nhìn Nhiên kinh ngạc, cô chỉ cười, rồi nhẹ nhàng kiss lên má phải của hấn thì thầm nói:

“tạm biệt!!!!!!”

Rồi Nhiên chạy đi, bản thân cô biết rằng mình không xứng với hấn, vị trí của hấn là phải ở bên cạnh nó.....Nhiên sẽ từ bỏ tình yêu này để đổi lấy một cái khác to lớn hơn.....đó là được đứng cạnh nó.....

.....

Trên phi cơ của D, nó lắc tròn cái dung dịch màu đỏ trong chiếc ly đang cầm trên tay, đôi mắt nó nhìn Nhiên quan sát.....giọng nói lạnh lạnh cất lên:

“đừng hối hận!!!!!!”

Ông Phong ngồi bên cạnh cảm thấy thương xót cho đứa con gái của mình, ông đã cố công dành cả ngày thuyết phục Nhiên đừng lựa chọn cái chết..... nhưng đứa con gái cứng đầu của ông thật không biết điều chút nào.....

“em sẽ không hối hận!!!! em sẽ cho chị thấy sự tồn tại của em trên thế giới này!!!!!!”

“lok!!!!”

“dạ???????”

“đó sẽ là biệt danh của cô!!!!!! 3 tháng nữa cuộc huấn luyện bắt đầu!!!!!! từ bây giờ đến lúc đó, cô sẽ đi cùng tôi với cái biệt danh đó!!!!!!”

“vâng!!!!”

“bác Phong!!!!!! Phiên bác liên hệ với toàn bộ các Dirty của cháu!!!!!! Đến trụ sở của D ngay bây giờ!!!!!! Tiện bác gọi cho cháu cả Hấn nữa!!!!!!”

“cháu định làm gì vậy???????”

Nó không nói gì chỉ lắc đầu mỉm cười. .nhấp một ngụm rượu vang đỏ và nhìn ra ngoài khoảng không. .con đường phía trước của nó sẽ rất gấp gheh thậm chí còn nhuộm máu. .nó phải bước từng bước thật chậm và chắc, nếu không nó sẽ có thể lạc đường ngay lập tức...

“cháu cần chớp mắt một chút!!!!!!”

Nó khẽ nhắm mắt nói vu vơ. ....ông Phong và Nhiên hiểu ý liền đứng dậy rồi sang khoang khác. ....

Chiếc phi cơ lao đi vun vút với 5, 6 chiếc trực thăng bay xung quanh. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Hôm nay, ngày 3 tháng 1.....đúng sinh nhật của nó.....tại nhà nó đang xảy ra một sự kiện, một sự kiện mà nếu nó không có mặt thì nó sẽ mất tất cả.....

Theo di chúc khi bố nó mất lúc nó chưa đầy 10 tuổi, đến khi nào nó tròn 18 thì bản di chúc chính thức sẽ được công bố.....và cho tới khi đó, toàn quyền sở hữu tài sản do bà Thuyền nắm giữ, điều kiện không được bán hay thế chấp bất cứ cái gì. ....bà Thuyền có trách nhiệm bảo toàn nguyên vẹn số tài sản được ủy quyền.....và bà ta đã làm được điều đó, thậm chí còn hơn thế.....Nhưng di chúc chỉ được công bố khi có mặt của nó và những người liên quan. ....nếu nó không có mặt, tài sản sẽ được chia đều theo đúng pháp luật. ....như vậy chẳng phải nó sẽ mất hết tất cả sao??????

“tại sao ông cũng có mặt ở đây?????”

Bà Thuyền khuôn mặt tối sầm nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng trước mặt, trên tay ông ta cầm chiếc gậy như một thứ đồ chơi. ....đằng sau ông ta là cả một đoàn người mặc áo đen trông cực kì đáng sợ.....họ đứng canh từ ngoài cổng đến tận cửa chính trong biệt thự.....

“đến thăm con gái của mình không được sao?????”

Người đàn ông đó ngạo mạn nói lại. ....mắt ông ta hướng về phía nhỏ Trân và Chi, hai cô con gái của ông ta.....

Người đàn ông đó là Đoàn Mạnh Phi, là chồng cũ của bà Thuyền và cũng là bố của nhỏ Trân và nhỏ Chi. ....ông ta hiện giờ đang nắm trong tay một thế lực ngầm vô cùng lớn và ai cũng phải hoảng sợ khi nhắc tới. ....và Đoàn Phi cũng chính là cái tên của một tập đoàn lớn không thua kém gì Dương Khang. ....có điều, sức ảnh hưởng của Đoàn Phi không lớn được bằng Dương Khang, vậy nên tập đoàn đó chỉ mới vươn những cánh tay nhỏ ra các nước Đông Dương, khu vực Châu Âu hoàn toàn nằm ngoài tầm ảnh hưởng. ....

“thăm con????? Hay vì mục đích nào khác?????”

Bà Thuyền nhú đôi mày.....người đàn ông trước mặt là con người như thế nào bà Thuyền là người hiểu rõ nhất, không phải tự nhiên mà bà ly hôn với ông ta để đi lấy bố nó.....

“em vẫn đa nghi như vậy!!!!!!!!”

Mạnh Phi cười lớn, đôi mắt thâm hiểm nhìn bà vợ cũ nói với cái giọng chế giễu: “tôi chỉ làm những điều cần thiết!!!!!!!!!!”

“ông.....”

Bà Thuyền chưa thể nói hết câu thì ông ta đã lướt qua mặt tiến lại phía hai cô con gái.....Chi gặp lại cha thì vui mừng ôm vai bá cổ.....còn nhỏ Trân thì không thể, chỉ đứng cúi đầu chào cha mình, thái độ lạnh lùng y như bà Thuyền.....nhỏ liếc nhìn mẹ mình, hai ánh mắt chạm nhau cùng chung một nỗi niềm. ....

9h, Luật sư Nam có mặt ở biệt thự Dương Khang để sẵn sàng công bố bản di chúc cuối cùng. ....ai cũng có mặt chỉ duy nhất nó là chưa xuất hiện. ....

“mẹ ơi!!!!!! Chị Hương đâu rồi nhỉ?????”

Nhỏ Chi lên tiếng hỏi mẹ trong khi bố của nhỏ ngồi ngay bên cạnh. .trên khóe miệng ông ta có một nụ cười bí ẩn.....

“phải rồi bà Thuyền!!!!!! Hương đâu rồi nhỉ?????” ông Nam cũng cảm thấy kì lạ nên cũng lên tiếng hỏi. ....

“nó không về nhà hai ngày nay rồi!!!!!!!!”

“không về nhà?????”

“.....”

Không gian chìm trong yên lặng, vì ai cũng biết nếu nó không xuất hiện trước 5h chiều thì bản di chúc sẽ bị đốt công khai trước mọi người. .... và tài sản cũng sẽ được chia đều cho những người liên quan. ....

1 tiếng

2 tiếng

3 tiếng

.....

.....

Đã 12 giờ trưa mà nó vẫn chưa xuất hiện. .... trong căn biệt thự không khí căng thẳng. .... không một ai có ý định rời khỏi chỗ ngồi của bản thân. .... ông Mạnh Phi nhếch mép cười, ông ta đứng dậy nói:

“trưa rồi!!!! chúng ta hãy đi đâu đó ăn rồi trở lại đây đợi tiếp!!!!!!”

“muốn đi ông đi một mình!!!!!! Chúng tôi không có hứng thú!!!!!!”

Bà Thuyền lạnh giọng. .... nhỏ Trân cũng không phản ứng gì mà chỉ ngồi nguyên ở đó. .... nhưng nhỏ Chi thì khác, nhỏ hào hứng hùa theo. ....

“vậy tôi với con gái sẽ ra ngoài ăn!!!!!! Đi thôi con!!!!!!”

“ạ!!!!!!”

Rồi ông ta dẫn nhỏ Chi ra ngoài. .... chiếc limo bóng loáng đỗ xích trước cổng biệt thự đón hai con người đó đi. .... nhưng đám vệ sĩ vẫn cứ đứng nguyên ở chỗ cũ không có ý định rời đi. ....

“con sẽ làm gì đó cho mọi người ăn!!!!!!”

Nhỏ Trân đứng dậy nói rồi đi vào bếp. .... để lại bà Thuyền và ông Nam ngồi ở bên ngoài phòng khách. ....

“Thuyền!!!!!! Tôi xin lỗi!!!!!!”

“xin lỗi???? anh đang nói gì vậy?????”

Bà Thuyền ngạc nhiên khi ông Nam tự nhiên lại nói tiếng xin lỗi. ....

“có lẽ Hương đã biết hết mọi chuyện rồi!!!!!!”

“sao cơ???????”

“hai hôm trước tôi đã đưa cho cô bé lá thư cuối cùng của Trung!!!!!!”

“.....”

Bà Thuyền tròn mắt. .... lá thư cuối cùng????? Sao bà không biết chuyện này???????

“trước khi qua đời, Trung đã viết một bức thư để lại cho Hương, trong đó cậu ấy đã viết lại toàn bộ những gì đã và đang xảy ra!!!!!! Tôi nghĩ, giờ này Hương đang ở D!!!!!!”

Ông Nam hai bàn tay nắm chặt đặt trên đầu gối, giọng nói của ông có phần nghiêm trọng, và quả thật thì thông tin ông vừa nói ra là rất nghiêm trọng. ....

“sao tôi lại không biết chuyện này???????” bà Thuyền đứng phắt dậy. .... đôi mắt có phần tức giận khi nghe ông Nam trình bày. ....

“Trung đã nhờ tôi phải giữ kín!!!!!! Tôi đã muốn nói cho em nhưng chuyện này liên quan đến quyết định của con bé, vì thế tôi không thể tùy tiện làm bừa được!!!!!!”

Ông Nam thở dài nói tiếp: “nhưng tôi có thể chắc chắn con bé sẽ có mặt trước 5h chiều!!!!!!”

“tôi không lo sợ điều đó!!!!!!” khuôn mặt bà Thuyền tối sầm lại, bà ta ngồi xuống siết chặt hai tay lại với nhau giọng nói nghiêm trọng: “cái tôi sợ là khi con bé biết hết mọi chuyện thì nó sẽ hành động như thế nào kia!!!!!!”

“.....”

Không gian chìm trong yên lặng, không khí nặng nề bao trùm lấy hai con người đang ngồi trong phòng khách kia. ....bà Thuyền đứng dậy nói:

“tôi lên nghỉ một lát!!!! Khi nào con bé về ông bảo Trần lên gọi tôi!!!!”

“tôi biết rồi!!!!!!”

bà Thuyền bước từng bước lên từng bậc thang, vào đến phòng, bà ta vội lấy ngay cái điện thoại, bà ta phải gọi cho một người, một người mà đã rất lâu rồi bà ta chưa liên lạc lại. ....thỏa thuận giữa bà ta và D giờ đã hết hiệu lực, bà ta phải gọi để xác minh một điều, một điều mà bà ta đã cố tránh không cho nó biết.....

“a lô!!!! Tôi Trịnh Hoàng Minh Thuyền đây!!!!!! tôi cần.....”

“.....”

“cái gì?????? Ông điên rồi hả?????”

Bà ta hét lên, dường như người trong điện thoại đã nói điều gì đó vô cùng đáng sợ khiến cho khuôn mặt bà Thuyền tối sầm lại và tức giận.....

.....CÁCH.....

Chiếc điện thoại bị ném một phát giáng mạnh xuống sàn, hình thù đã thay đổi không còn nguyên vẹn nữa. ....bà Thuyền ngồi phịch xuống giường, bàn tay ghì chặt lấy tấm nệm, miệng rít lên từng tiếng tức giận và đầy nghi hoặc:

“cái gì mà nuôi ong tay áo chứ????? tôi đã làm sai gì?????”

.....

Chiều đến, nhưng vẫn không thấy tăm hơi nó đâu cả. ....ai cũng nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc cổ được đặt ở nơi dễ thấy nhất.....

.....Đã 4h50’.....chỉ còn 10 phút nữa.....

.....BONG.....BONG.....BONG.....

Tiếng chuông đồng hồ điểm 5h đúng. ....toàn bộ những người có mặt tại đó đều giật mình ngoại trừ một người, đó là Mạnh Phi. ....ông ta từ đầu tới cuối chỉ ngồi với cái điệu cười nửa miệng của mình.....

“đến giờ rồi!!!!!!”

Ông Nam lên tiếng. ....ông lấy chiếc phong thư màu trắng có đóng dấu đỏ và chữ kí của vị chủ tịch tập đoàn Dương Khang ở bên ngoài.....

“vì tiểu thư Dương Mỹ Nguyệt Hương không có mặt nên tôi sẽ.....”

“người đàn ông này làm gì trong nhà của tôi vậy???????”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. ....toàn bộ 5 con người đang ngồi ở ghế salong đều phải sững sốt quay lại. ....nó đang mặc một bộ đồ màu đen từ trên xuống dưới, đôi mắt lạnh toát nhìn về phía ông Mạnh Phi, hiện đang xanh mặt khi thấy nó.....

Toàn bộ vệ sĩ của ông ta đã bị người của D khống chế, đi cùng với nó là 2 người con gái. ....một cô gái xinh xắn giống như một vị tiểu thư quyền quý, nhưng khuôn mặt lại lạnh như tiền.....còn người thứ hai, không ai xa lạ gì, chính là bạn thân của nó Trần Bảo Hân.....

“cháu về muộn đấy!!!!!!”

Ông Nam mừng ra mặt vội đứng dậy.....nhưng nhận được là cái liếc mắt lạnh lùng của nó, rồi nó nhìn bà Thuyền hỏi:

“Dì!!!!!! Tại sao ông ta lại có mặt ở đây???????”

“ta tới thăm con gái thì có sao????? mày có ý kiến gì à?????”

Mạnh Phi vung vung chiếc gậy trên tay nói với cái vẻ ngang ngược.....nó khẽ nhếch môi cười, bước từng bước lại gần, nó vừa đi vừa nói:

“ông tới thăm con tôi ý kiến gì được!!!!!! nhưng tôi đang hỏi tại sao ông lại ngồi ở đây kia!!!!!!”

“.....”

Ông ta cứng họng không nói được lời nào phản minh lại cho đúng với tình huống. ....nó ngồi vào chiếc ghế trống duy nhất dành cho nó và nhìn ông Mạnh Phi ngạo mạn nói:

“phien ông lánh mặt cho!!!! Đây là cuộc họp gia đình!!!!!!”

“cái gì?????”

“chị Hương!!!! Sao chị lại đuổi bố em ra ngoài?????”

Nhỏ Chi đứng phắt dậy bất mãn nói.....giọng có vẻ hằn học.....nó liếc nhìn cô tiểu thư lúc nào cũng tỏ ra ngoan hiền kia.....cười khinh bỉ, nó lạnh giọng:

“nếu mày bất mãn, có thể đi cùng ông ta!!!!!!”

“chị.....chị ngang ngược quá rồi!!!!!!” nhỏ Chi giận tím mặt rồi quay sang bà Thuyên: “mẹ nghe chị ta nói vậy mà để yên được sao ạ?????”

“con bé nói đúng!!!! con không muốn ở lại thì có thể tự do ra ngoài!!!! Đẳng nào nếu thiếu con thì cũng không ảnh hưởng gì tới việc công bố di chúc!!!!!!” bà Thuyên nhặt giọng trả lời lại.....

“mẹ?????”

Nhỏ Chi kinh ngạc trước từng câu nói của chính người mẹ của nhỏ.....lần đầu tiên bà Thuyên lên tiếng ủng hộ nó.....

“giờ thì sao đây????? tự lánh đi hay để tôi cho người cường chế ông đi?????”

Nó khoanh tay, chân vắt chéo, lưng dựa vào ghế nói như ra lệnh.....phong thái của nó khác hẳn với vẻ thường ngày.....nhỏ Trần ngồi im lặng quan sát mọi nhất cử nhất động của nó, mồ hôi lạnh đã chảy dọc sống lưng của nhỏ.....

“chị quá đáng vừa thôi!!!!!!” nhỏ Chi hét ầm lên: “chị có quyền gì mà đuổi bố con tôi chứ?????”

“lok!!!!!!”

“vâng thưa tiểu thư!!!!!!”

“ra ngoài gọi Nguyễn Bảo Nam vào đây!!!!!! hôm nay tôi sẽ giải quyết mọi khúc mắc của anh ta!!!!!!”

“vâng!!!! Em đi ngay!!!!”

Nhỏ Chi thoáng xanh mặt khi nghe đến cái tên Nguyễn Bảo Nam.....nhưng nó không quan tâm mà tiếp tục nói:

“Hân à!!!!!!”

“tao đây!!!!!!”

“nhờ mày ra ngoài lôi con mụ bị trói vút ở sân vào đây cho tao!!!!!! Ba mặt một lời nói rõ luôn!!!!!!”

“ò!!!! Tao cũng đang đợi vụ này đây!!!!!!”

Rồi cả Lok và Hân đều nhanh chóng đi ra ngoài, để lại một đồng người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.....nó lại quay sang ông Nam lễ độ thưa:

“bác Nam!!!! Có lẽ chúng ta công bố di chúc muộn hơn một chút bác ạ!!!!!! Chúng ta vẫn cần đợi một người nữa!!!!!!”

“đợi một người nữa ư?????”

“ai vậy?????”

Cả bà Thuyên cùng nhỏ Trần đồng thanh hỏi nó.....có lẽ khá bất ngờ nên hai mẹ con nhỏ lại nhìn nhau rồi đều quay nhìn nó.....

“sắp tới rồi!!!!!!”

Nhỏ Chi bị bơ đi một cách phũ phàng, nhỏ hằm hằm bước tới trước mặt nó, chỉ thẳng vào mặt nó nói:

“chị lấy quyền gì mà ra lệnh cho chúng tôi????? Chính chị là người đến muộn đấy!!!!!!”

“mày nên giữ sức đến lát nữa tự biện minh cho mình!!!!!!” nó không quan tâm, chỉ lên tiếng nhắc nhở.....

“chị.....”

“tao vốn không phải chị mày!!!!!!”

...Á...Á...Á...Á...Á.....

Tiếng hét thất thanh vang lên đằng sau nó khiến cho tất cả phải giật mình đứng phắt dậy.....nhất loạt 5 đôi mắt hướng về phía cửa ra vào.....chỉ riêng mình nó vẫn thản nhiên như không có chuyện gì.....

Hình ảnh mà mọi người nhìn thấy là một cô gái đang run rẩy nép người vào một chàng trai, đôi mắt cô ta ánh lên một nỗi hoảng sợ tột cùng.....người con trai bên cạnh thì khuôn mặt tối lại.....anh ta lên tiếng:

“Hades!!!!!! Cô gọi chúng tôi tới đây làm gì???????”

Nó bình thản đứng dậy, dùng tay kéo mạnh tay nhỏ Chi lôi tới trước mặt Nam và Nhung.....nhỏ Chi hoảng vội vàng hét lên:

“Á.....BỎ TÔI RA.....”

“mày làm gì con gái tao thế hả???????” ông Mạnh Phi quát lên, toan chạy lại kéo Chi về phía mình thì Lok đã đứng ngay trước mặt.....đôi mắt ánh lên sự đe dọa.....

Nó không quan tâm, đẩy mạnh nhỏ Chi ra trước mặt hai con người một đang hoảng loạn một đang giận dữ kia, nó hất mặt nói:

“anh tự hiểu ai trong chúng tôi là người gây chuyện!!!!!!”

“ra là cô!!!!!!” Nam gằn giọng lên, đôi mắt đỏ rực xoáy sâu vào đôi mắt đang hoảng sợ của Chi.....

“gi.....gi vậy????? anh là ai?????...tôi không quen anh!!!!!!” nhỏ Chi sợ hãi nói ấp úng.....

“HƯỜNG!!!! CHUYỆN NÀY LÀ SAO????? MÀY GIẢI THÍCH CHO MỌI NGƯỜI HIỂU ĐI CHÚ!!!!!!!!!!” bà Thuyên thấy con gái đang hoảng sợ thì vội vàng lên tiếng.....

“Nhung!!!!!! Lại đây với chị nào!!!!!!”

Nó nhẹ nhàng tiến lại gần Nhung, cố gắng trấn tĩnh lại tinh thần cho cô bé.....nó gạt nhẹ đầu với Nam ra hiệu yên tâm, rồi nó dẫn Nhung ra trước mặt bà Thuyên.....hai vết sẹo trên khuôn mặt cô bé khiến bà Thuyên sùng sốt, nhỏ Trân cũng phải giật mình.....

“tác phẩm của con gái bà đây!!!!!! Nó đánh đập cô bé, không những thế, còn tặng cho con bé 2 vết sẹo dài trên mặt thế này đây!!!!!! còn lý do tôi bảo bà nuôi ong tay áo.....”

Nó liếc mắt nhìn Lok, hiểu ý Lok tiến lại đưa cho bà Thuyên một tập hồ sơ.....cô lạnh lạnh nói từng từ:

“đây là tài liệu về việc con gái bà đã làm!!!!!! Bằng chứng đủ kết tội đưa nó vào tù ngồi chục năm đây!!!!!!”

“cái gì chứ?????”

Bà Thuyên giật lấy tập hồ sơ, vội vàng mở ra xem.....toàn bộ giấy tờ rơi hết xuống đất.....đôi mắt bà Thuyên mở to kinh ngạc.....

“Chi...con...con đã làm gì thế hả???????”

“mẹ.....con...con.....”

Nhỏ Chi ấp úng, khuôn mặt tái xanh vì hoảng sợ.....cái nhìn của Nam đã khiến nhỏ hồn vía phân tán, giờ lại đến mẹ của nhỏ nữa.....Bà Thuyên ôm lấy ngực của mình, bà không thể tin được người con gái ngây thơ như Chi lại có thể làm những việc tàn nhẫn đến như thế.....

“cái gì thế này???????”

Trân đôi bàn tay run lên khi cầm tập giấy lên đọc, ra là nhỏ đã bị người ra đồ oan cho việc mang mạng lưới nhà hàng Cherry ở Mỹ ra bán đầu giá, thủ phạm lại chính là em gái của nhỏ.....thủ đoạn quá tinh vi, một con bé như Chi không thể nào suy tính kĩ lưỡng từng đường đi nước bước như thế này.....đôi mắt đỏ hần nhìn thẳng vào cô em gái của mình, nhỏ Trân giận dữ hét lên:

“con ngu này!!!! Mày đã làm cái gì thế hả???????”

Rồi nhỏ Trân lao tới chỗ Chi, tát cho Chi một cái đau điếng.....đám giấy bị vò nát trong tay, sự kích động đi đến đỉnh điểm.....nhỏ Trân túm lấy vai của Chi lắc mạnh:

“AI ĐÃ DẠY MÀY LÀM NHỮNG VIỆC NÀY????? AI HẢ????? CON NGU, AI ĐÃ DẠY MÀY CẢN LẠI NGƯỜI NHÀ NHƯ THẾ HẢ?????”

“AAAAAAAAAAAAA.....”

Nhỏ Chi hoảng loạn vung tay thoát khỏi Trân, nhỏ chạy tới chỗ ông Mạnh Phi khóc lóc túm lấy cánh tay của ông ta hoảng sợ nói:

“BỐ ƠI, CỨU CON.....HUHUHU.....CON SỢ.....BỐ ƠI.....”

Như tiếng sét đánh ngang tai.....nhỏ Trân bàng hoàng khựng xuống nhìn nhỏ Chi và bố của mình như không thể tin được.....

“im lặng nào Chi!!!!!!”

“NHƯNG.....BỐ ƠI.....CON.....CON.....”

“TA BẢO IM LẶNG!!!!!!!!”

Ông Mạnh Phi quát lên, ông ta giờ giống như một con thú hoang vừa bị thợ săn bắn một phát trúng điểm yếu.....đôi mắt vắn lên những mạch máu.....

.....BỊCH.....

Tiếng một vật bị ném xuống sàn khiến cho ai cũng phải quay nhìn.....một người đàn bà mái tóc xõa mượt, miệng và cơ thể bị trói chặt không thể cử động hay nhúc nhích.....Hân đứng một tay chống hông một tay vuốt tóc nói:

“tao mang bà ta tới rồi!!!! làm gì tiếp đây?????”

“được rồi!!!!!!”

Nó gật đầu, rồi nó quay sang Nhung nhẹ giọng nói:

“em hãy về cùng với Nam nhé!!!! Xin lỗi vì đã để em phải hoảng sợ!!!!”

“không sao chị ạ!!!!” Nhung bàn tay run run nắm lấy tay nó, khuôn mặt cô bé vẫn cố cười nhưng cũng đã trấn tĩnh đôi chút: “em hiểu mà!!!!”

Nam quát lên khi nghe thấy nó nói như vậy.....

“CÔ NGHĨ TÔI SẼ ĐỂ YÊN CHO CÔ TA SAO????? ĐỪNG ĐÙA.....”

Câu nói của Nam khiến cho Chi sợ đến tái xanh mặt mũi.....chính bản thân nhỏ cũng đã chứng kiến cảnh anh ta làm với Hades rồi.....nhỏ không muốn mình sẽ bị rơi vào hoàn cảnh đó.....

“Nguyễn Bảo Nam!!!! Tôi đã nói gì với anh????? Giờ chuyện này thuộc quyền của Hell, anh đừng can thiệp nếu không tôi không chắc chuyện gì sẽ xảy ra đâu!!!!!!”

Nó gằn giọng lên đe dọa.....bản thân nó giờ không muốn Nhung nán lại đây thêm một giây nào nữa.....

“CÔ.....”

“tôi đã hứa rằng sẽ giải quyết!!!! anh không tin sao?????”

“.....”

Nam vốn không cam tâm, nhưng anh đã thấy được thế lực của nó.....anh không muốn Nhung phải vướng vào những chuyện rắc rối.....

“chết tiệt!!!! tôi sẽ đưa Nhung về!!!!!!”

“vậy mới phải!!!!!!”

Nó hất mặt ra hiệu cho Lok dìu Nhung đưa cô bé và Nam ra ngoài...bây giờ mọi chuyện chỉ nằm trong nội bộ của gia đình nó, không còn bất cứ ai liên quan nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47

“Hương!!!! Người đó là.....”

Ông Nam nãy giờ yên lặng nay mới lên tiếng.....bởi người đàn bà đang bị trói ở kia ông có biết, là một trong những người thuộc dân giang hồ, hay nói cách khác là một trong nhóm sát thủ mà ông đang nhận án điều tra bên nước ngoài.....

“ông nhận ra người này chứ, Đoàn Mạnh Phi?????”

“tôi không quen!!!!!”

Người phụ nữ đó tròn tròn mắt nhìn ông ta với sự căm thù. ....có lẽ bởi ông ta đưa cho cô ta thông tin sai lệch chẳng???

“được rồi!!!!!”

Nó gật đầu rồi liếc nhìn Hân, cô hiểu liền tháo khăn bịt miệng của người phụ nữ ra. ....cô ta vừa nói được là đã gằn giọng lên đe dọa:

“Đoàn Mạnh Phi!!!! Ông dám gài chúng tôi?????”

“buồn cười thật!!!!! tôi có quen biết gì mà gài cô!!!!!!!”

Ông ta cười một cách khà ồ. ....đúng là dân đều giả, lật mặt như trở bàn tay. ....

“ruột cuộc thì là chuyện gì nữa đây?????”

Bà Thuyền ôm ngực vừa thở những nhịp dứt quãng vừa nói trong mệt mỏi. ....cú shock do nhỏ Chi mang đến quả là quá sức chịu đựng của bà ta. ....

“nói đi!!!!!”

“nếu ông ta đã lật mặt thì tôi cũng không việc gì phải che giấu!!!!!! cách đây một tháng, chính ông ta đã mua chuộc chúng tôi thủ tiêu Dương tiểu thư!!!!!!”

“cái gì?????”

Cả bà Thuyền và nhỏ Trân đều hét lên. ....họ dường như không thể tưởng tượng được người đàn ông kia lại có thể làm một việc như vậy. ....

“nói bừa!!!!!!” Mạnh Phi vẫn thản nhiên phủ nhận: “tại sao tao phải thủ tiêu con nhỏ này chứ???? mà cũng có thể bọn mày thông đồng với nhau vu oan cho tao!!!!!!”

“buồn cười!!!!!!” nó nhếch miệng cười khinh bỉ: “ông có cái quái gì mà khiến bọn này phải thông đồng vu oan????? Mà nếu có thì cũng chẳng cần phải làm thế này, tôi thừa sức một tay lấy lại những thứ thuộc về mình!!!!!!”

“mày. ....mày nói cái gì?????”

Nó quay nhìn bà Thuyền nói:

“giờ tôi cho bà hai lựa chọn!!!!!! một, bà hãy sống ở trong căn nhà này và tiếp tục điều hành tập đoàn Dương Khang với tư cách người cố vấn, nhỏ Chi sẽ được tha nhưng tôi sẽ tổng nó sang Úc để học và rèn luyện lại nhân cách!!!! Hai là làm theo những gì bản di chúc viết, nhỏ Chi tôi buộc phải để nó tự giải quyết những gì nó đã gây ra!!!!!! Bà sẽ lựa chọn thế nào đây?????”

“.....”

Bà Thuyền tròn tròn mắt nhìn nó, những lời nói của nó mang một sự tôn nghiêm khiến cho bà ta không thể nói lại được. ....bà ta chỉ biết yên lặng mà suy ngẫm. ....

“còn Trân!!!!!!” nó quay sang nhỏ Trân, hiện nhỏ vẫn đang đứng như trời trồng vì hai tin vô cùng shock đến từ người cha của nhỏ. ....nó nói tiếp: “tao sẽ sắp xếp cho mày tốt nghiệp sớm!!!! sau đó cùng Lok tham gia khóa huấn luyện Địa Ngục Đế Vương!!!! Nếu mày qua được, tao sẽ xem xét và để mày ở lại!!!!!!”

“Khoan đã!!!!!!” bà Thuyền vội vàng chạy lại phía Trân, ôm lấy con nhỏ và nói với nó: “Dì xin con, làm ơn đừng đẩy nó vào cuộc huấn luyện đó!!!!!!”

“người quyết định là tôi!!!!!!”

Nó lạnh lùng nói. ....nhỏ Trân vẫn còn đang ngơ ngác trước câu nói của nó. ....nó nhìn sang bên ông Mạnh Phi, nhỏ Chi đang hoảng sợ né tránh ánh nhìn sắc lạnh của nó. ....

“Lok!!!!!!”

“dạ thưa tiểu thư!!!!!!”

“rước hai người này ra ngoài!!!!!!”

Ngay lập tức một toán người mặc toàn đồ đen xông vào cưỡng chế bỏ con nhỏ Chi ra ngoài. ....Mạnh Phi quát loạn lên kháng cự:

“BUÔNG TAO RA.....CHÚNG MÀY CÓ BIẾT ĐANG ĐỘNG VÀO AI KHÔNG HẢ?????.....CÚT HẾT.....”

“mạnh miệng nhì!!!!!!” nó khinh thường nói: “trong khi ông đang gào thét ở đây thì tập đoàn của ông đang được cảnh sát thương mại ghé thăm đấy!!!!!! bằng chứng ông buôn hàng quốc cấm qua biên giới Việt Trung đã được viện kiểm sát duyệt trình và ra lệnh cấm hoạt động với Đoàn Phi!!!! Giờ thì hãy ngoan ngoãn mà ra ngoài đi!!!!!!”

Như tiếng sét đang ngang tai.....ông ta **** rủa nó và bị cận vệ đánh cho ngất xỉu rồi lôi ra ngoài.....vậy là giải quyết xong một cái đuôi phiền phức.....

Căn nhà trở lên im ắng, nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông Nam, Hân và Lok tiến lại gần và đứng ở đằng sau, nó lên tiếng:

“giờ chúng ta có thể tiếp tục công việc được rồi!!!!!! mọi người hãy ngồi xuống đi!!!!!!”

“Hương!!!! Ruột cuộc thì những chuyện này là sao????” ông Nam hỏi nó với toàn bộ thắc mắc.....bởi sự việc xảy ra quá nhanh khiến cho không ai kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.....

“cháu chỉ làm những việc cần làm để bảo vệ những gì thuộc về gia đình cháu thôi!!!!!!” nó bình thản trả lời.....rồi nó nói luôn: “giờ bác có thể công bố di chúc của bố cháu được rồi!!!!!!”

“chẳng phải cô bảo phải đợi một người nữa sao?????”

Nhỏ Trần giờ mới lên tiếng.....

“dù có mặt hay không thì vị trí của anh ấy cũng đã được xác định!!!! Cứ công bố di chúc đi thì sẽ biết!!!!!!”

“.....”

Sau câu nói của nó, không ai có thể ý kiến gì được nữa.....ông Nam từ từ bóc phong thư màu trắng ra.....tờ giấy có chữ kí của ông Nam, của bố nó cùng người làm chứng là vị chủ tịch của tập đoàn Ngô Khương, ông Ngô Nhật Trung.....

“sau khi con gái tôi vừa đủ 18 tuổi, di chúc này sẽ chính thức có hiệu lực. toàn bộ tài sản mang tên tôi sẽ được thừa kế bởi Dương Hải Long, con trai của tôi. Hệ thống mạng lưới nhà hàng Cherry sẽ do hai chị em Trần và Chi quản lý. Còn lại tôi dành tất cả cho đứa con gái nhỏ của tôi, Dương Mỹ Nguyệt Hương.....”

“khoan đã!!!!!!” bà Thuyền đập bàn đứng dựng dậy: “Dương Hải Long là ai?????”

“là anh trai ruột của tôi!!!! Người con trai mà tất cả mọi người tưởng đã chết từ lâu!!!!!!” nó lạnh lạnh lên tiếng trả lời.....

“chẳng lẽ thằng bé còn sống?????” bà Thuyền kinh ngạc nhìn nó hỏi như không tin vào lời nó vừa nói ra.....

“.....”

“dĩ nhiên là còn sống!!!!!!”

Một giọng nói trầm của một người phụ nữ vang lên trả lời hộ nó lần nữa khiến cho toàn bộ những người có mặt đều phải quay lại, ngoại trừ nó.....và họ nhìn thấy một người phụ nữ quý phái lông lẩy và vô cùng xinh đẹp đang đứng cạnh một người con trai có mái tóc màu nâu trầm, đôi mắt sáng và bao la như bầu trời.....

“Lam Nguyệt?????” ông Nam sùng sốt thốt lên một cái tên, cái tên khiến khuôn mặt của nó tối lại một cách đáng sợ.....

Phải, người phụ nữ đó chính là Lâm Nguyễn Lam Nguyệt và cũng là mẹ của nó.....còn người con trai bên cạnh, không ai khác chính là Hoàng Nhất Long và là anh trai của nó với cái họ khác.....

“chị.....chị Nguyệt!!!!!!” bà Thuyền đôi môi run rẩy gọi lên mẹ nó.....

“Thuyền!!!! Em vất vả rồi!!!!!!”

“chị.....chị nhớ lại rồi sao?????”

“chị.....”

.....RẦM.....CHOANG.....

Nó đập mạnh tay xuống bàn, mặt bàn làm bằng kính chịu lực nứt và vỡ ra từng mảnh.....không ai dám nói một lời nào mà chỉ tròn mắt nhìn nó bàng hoàng.....nó đứng dậy, đôi mắt lạnh leo vô cảm.....nó nhìn hết một lượt mọi người rồi lên tiếng nói:

“di chúc cũng đã công bố!!!!!! điều cuối cùng bố tôi viết rằng tôi có thể thay đổi nội dung bản di chúc theo ý muốn!!!!!! giờ tôi muốn nghe câu trả lời của bà, Trịnh Hoàng Minh Thuyền!!!!!!”

“chuyện này.....”

“tập đoàn Dương Khang từ bây giờ chuyển quyền cho Hoàng Nhất Long, bà sẽ là cố vấn, nhỏ Chi tôi sẽ tổng nó sang Úc để rèn lại tư cách, còn Trần.....”

Nó liếc sang nhỏ Trần: “theo tao 3 tháng sau đó cùng Lok tham gia cuộc huấn luyện đó!!!! Nếu mày trở về, mạng lưới nhà hàng Cherry sẽ do mày quản lý!!!!!!”

“khoan đã Hương.....anh.....” Long lên tiếng định ngăn cản.....

“đó là quyết định của tôi!!!!!! Đừng ai chống lại!!!! nếu không hậu quả thế nào tôi không dám chắc đâu!!!!!!”

Đôi mắt cô hồn của nó xoáy sâu vào từng người một.....cảm giác lạnh lẽo bao trùm lấy căn phòng khách.....không một ai dám hé răng nói một lời nào cả.....tất cả chỉ vì bản thân nó bây giờ quá đáng sợ.....bà Lam Nguyệt có cảm giác rằng nó còn đáng sợ hơn cả người chồng đã quá cố.....người đã làm trấn động cả thế giới ngầm.....

“Hân, Lok!!!! Ta đi thôi!!!!!!”

Nó bước đi theo sau là Hân và Lok.....lướt qua mặt người mẹ của mình, đôi mắt không chút tình cảm vô tình chẳng hướng lại.....

“Hương.....”

Long vội vàng quay đầu gọi nó, anh không muốn nó cứ giữ thái độ dửng dưng với chính người mẹ của mình.....

“Hương chết rồi!!!! giờ chỉ còn Hades thôi!!!!!!”

Buông một câu duy nhất, nó biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.....chiếc limo màu đen đã đến và đón nó đi mất.....toàn bộ những cận vệ mặc đồ đen cũng biến mất trong nháy mắt.....căn biệt thự của Dương Khang bỗng chốc trở nên hiu quạnh lẻ loi.....những con người bên trong đó mỗi người một suy nghĩ.....

.....

Trên chiếc limo sang trọng

“chuẩn bị cho tôi cây kiếm Nhật!!!! tôi nay hành động!!!!!!”

Nó lạnh giọng nói trong khi đôi mắt nhắm nghiền không cảm xúc.....khuôn mặt cứ vương một cái gì đó khiến người khác phải run rẩy.....

“tiểu thư!!!!!!”

Lok ái ngại lên tiếng: “chị thực sự muốn đích thân ra tay sao?????”

“tôi không muốn nhắc lần thứ hai!!!!!!”

“vâng!!!!!!”

.....

1h đêm ngày 4 tháng 1 thành phố Hà Nội

Một người con gái, trang phục màu đen bó sát cơ thể, chiếc mũ lưỡi chai kéo sụp xuống che gần hết khuôn mặt.....tay phải cầm chiếc kiếm Nhật, từng giọt máu chảy xuống nền đường lạnh lẽo vô cảm.....đôi mắt phát ra ánh sáng xanh của một luồng hàn khí có thể làm đông cứng mọi thứ.....

Còn hơn thế nữa, cô ta đang đứng giữa một biển máu với hàng chục cái thân thể lê lét ở xung quanh.....giọng nói mang đầy hàn khí của cái chết vang lên:

“cái giá cho việc bọn mày làm với Hell của tao!!!!!!”

Vâng, chính là nó, chính là Hades của Hell.....nếu nhìn kĩ hơn thì trên trang phục màu đen của nó đã đầm toàn là máu.....vì là màu đen nên không ai có thể nhận ra được điều đó.....

“tiểu thư!!!!!!”

“bọn chúng đang ở đâu?????”

“Ares và Hep phát hiện chúng ở gần khu Mỹ Đình, chắc là tổ chức đua xe!!!!!!”

“đi!!!!”

Nó vẩy thanh kiếm rồi tra vào vỏ.....bước lên chiếc mũ trần thể thao màu đen có lái xe đã đợi sẵn, nó nói:

“tới Mỹ Đình!!!!!! Đường Phạm Hùng!!!!”

“được!!!!!!”

Pan gật đầu, ở ghế sau cũng có hai người.....khôn mặt họ lạnh lùng không kém gì Hades, chính là Ze và Hera.....

Chiếc xe xé gió lao đi và song song hai bên là hai chiếc xe máy phân khối lớn.....người điều khiển hai chiếc xe đó chính là Lok và Hân.....

Tới đường Phạm Hùng, nghe rõ tiếng nhiều thứ động cơ ồn ào.....và ngay lập tức sau đó có thêm hai chiếc phân khối lớn nữa đi song song và đằng sau hai chiếc xe trước.....hướng đi tiến thẳng về phía đám đông đang diễn những pha nguy hiểm trên đường.....

“đi vào giữa!!!!!!”

Chiếc mũ trần lao vút chèn vào giữ hàng chục cái xe máy khiến cho bọn chúng bàng hoàng phải tránh ra xa.....nhưng bốn chiếc phân khối lớn chặn 4 phía khiến đám xe không thể di chuyển mà buộc phải chạy theo tốc độ của chiếc ô tô màu đen bí hiểm với bốn con người đáng sợ của Hell.....nếu một trong số chúng dám giảm ga, chắc chắn đồng loạt một lũ sẽ vong mạng nếu va chạm ở tốc độ cao thể này.....

“BỌN CHẾT TIỆT.....CHƠI TRÒ GÌ THẾ HẢ??????”

Đám đông vừa **** rùa vừa lo lắng vì trò chơi nguy hiểm này.....nó không ngồi khoanh tay nữa, nó đứng dậy ngay trên ghế ngồi, chiếc mũ đen bị gió tạt bay mất để lộ ra khuôn mặt vô cảm và chỉ cần nhìn thôi cũng đủ để lũ đi bão kia hoảng sợ.....

“HADES.....CÔ TA QUAY LẠI RỒI SAO??????”

Đột nhiên hai chiếc xe bên phân khối lớn bên phải rồ ga vọt hẳn lên đằng trước.....Nó ngâm thanh kiếm trên miệng, từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ..... và.....

.....XOẸT.....Á Á Á.....ROẸT ROẸT.....ẦM ẦM.....ẦM....ẦM.....

Một cảnh tượng không thể kinh hãi hơn diễn ra.....thằng chạy đầu tiên trong loạt xe ở bên phải ô tô bị nó chém gần như đứt cánh tay trái, chiếc xe máy lạng đi vài độ và va chạm vào những xe xung quanh.....một loạt xe cùng nhau lết đường, những tia lửa bắn ra khi va chạm mạnh.....hơn chục thằng văng ra đường lết đi hàng mấy mét, máu me be bết đầy đường.....hàng loạt xác chết nằm la liệt bên cạnh mấy cái xe máy đã không còn hình dạng cố định.....

Nó một tay bám vào kính xe phía trước, tay phải vẫn giữ chặt cây kiếm Nhật, đôi mắt phóng ra tầm xa nhìn những ánh sáng đang lóe lên bởi tia lửa.....những tiếng động kinh hoàng vang vọng phía sau đầy nguy hiểm.....khóe miệng nhếch lên tạo một nụ cười quen thuộc.....

Đám xe đi phía bên trái hoảng loạn bởi hành động liều lĩnh đáng sợ của nó, bọn chúng dường như đã nhận ra được đang bị rơi vào hoàn cảnh nào.....vội vàng hét lên:

“CON CHÓ.....MÀY VỪA LÀM GÌ THẾ HẢ??????”

“ĐỒ ĐỘC ÁC, TÀN NHÂN.....”

Nó nhìn, rồi ngồi xuống, tra kiếm vào vỏ.....thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra.....

.....KÍT.....ÍT.....ÍT.....TTTTTTTTTTTTTTTTTT.....

Chiếc mũ trần phanh gấp lại quay đúng 180 độ và đứng yên tại chỗ.....lũ kia vẫn chưa hiểu gì thì hai chiếc phân khối lớn cũng đột nhiên giảm tốc đánh tay lái cách ra rất xa bọn chúng.....vì mãi quay nhìn mà chúng không chú ý phía trước.....và rồi.....

“COI CHỪNG.....”

Á....Á....Á....Á.....RẦM.....RẦM ẦM ẦM.....AAAAAAA.....

Lại một cảnh tượng ghê rợn nữa.....8 chiếc phân khối lớn đặt xếp hàng giữa đường khiến bọn chúng không kịp làm gì chỉ biết lao thẳng vào và chết.....

.....BÙM.....BÙM.....

Tiếng nổ vang trời, lửa bốc lên ngàn ngút.....trong ngọn lửa có thể nhìn thấy thân chết đang lơ lửng hái từ thân lạnh lẽo chém xuống.....chiếc đầu lâu đỏ cảm tưởng như đang cười một cách thỏa thích đốt cháy mọi linh hồn đang bay lên đầy tội lỗi.....

Hàng loạt chiếc đèn được bật sáng trên các khu cao ốc quanh đó.....nó ngược mặt lên trời nhìn vào màn đêm.....đôi mắt ánh lên một cái gì đó thật

khó diễn tả.....

10 chiếc xe khác từ bốn phía chạy lại gần và đỗ lại trước mặt nó, 10 chiếc mũ bảo hiểm được bỏ xuống.....10 gương mặt quen thuộc hiện ra, không xa lạ gì chính là 10 Dirty của nó.....Pos, Joe, Hmer, Ares, Hep, Ath, Sag, Kry, Aph, Hes.....lần lượt từng người nhìn nó không chớp mắt.....sau một thời gian biến mất, Hades trở lại và tàn nhẫn gấp hàng ngàn lần so với trước đây.....chỉ cần vài lời nói là hàng chục con người phải vong mạng.....

“hôm nay tới đây thôi!!!!”

Nó nhìn toàn bộ những người đã trung thành đi theo suốt thời gian qua mà nói:

“bắt đầu từ bây giờ, Hell chính thức càn quét các địa bàn!!!! Ngày hôm nay sẽ là ngày mà Hell thực sự lên tiếng thách thức với giới Giang Hồ!!!! ngoài hội Z ra, chúng ta sẽ đập tan toàn bộ các hội khác từ Bắc vào Nam, nếu ai trong các bạn cảm thấy không thể đi theo Hades được nữa thì có thể lên tiếng ngay bây giờ!!!! Bối sau ngày hôm nay, nếu một trong 10 người phản bội Hades hậu quả sẽ không thể nói trước được!!!!!! áp lực lớn này liệu cả 10 người có gánh được không??????”

“.....”

Không một ai lên tiếng.....Lok và Hân bước xuống xe lại gần nơi nó đứng, cả Ze, Hera và Pan cũng xuống khỏi ô tô và đứng đằng sau nó.....Ze nói:

“tôi nói trước!!!! Mọi chuyện sẽ không như trước đây, tác phong làm việc và quy định mới sẽ ngày càng khắt khe hơn!!!! Có khả năng phải rời bỏ gia đình để đi theo chúng tôi, vậy nên hãy cân nhắc thật kĩ lưỡng!!!!!! tôi biết trong 10 người thì không phải tất cả đều muốn trở thành dân giang hồ.....”

“tôi rút lui!!!!” Aph lên tiếng.....cô là một người con gái yếu đuối, ngay từ khi mới vào Hell cô đã thể hiện điều đó.....nhưng càng về sau, cô càng cảm thấy bản thân không phù hợp với môi trường này mặc dù nó đã tôi luyện cho cô những kinh nghiệm quý giá.....

“tôi hiểu!!!!” Hera gật đầu: “cô không phù hợp với môi trường này!!!!!! Nhưng cô đã có thêm nhiều bài học quý!!!! Mong rằng cô có thể tự bảo vệ bản thân!!!!”

“cảm ơn chị Hera!!!!!!”

“chiếc xe đó là quà chia tay!!!!!! Mong rằng không phải đối đầu với Aph trên Giang Hồ!!!!!!” nó chỉ vào chiếc xe phân khối lớn màu lam nhạt nói: “hãy bảo trọng!!!!!!”

“cảm ơn em Hades!!!!!!”

Rồi Aph cúi đầu chào tất cả, cô đội mũ lên và phóng xe biến mất vào màn đêm.....

“chúng tôi muốn rút lui!!!!!!” cả Hep và Hes lên tiếng.....hai người họ vốn là hai anh em sinh đôi một trai một gái, gia nhập Hell đã rất lâu và cũng gắn bó với các thành viên khác.....chỉ có điều, cả hai đều quá lương thiện, trong thời gian qua thì không vấn đề gì, nhưng sau vụ vừa rồi họ cảm thấy bản thân không còn phù hợp với Hell nữa.....

“tôi cũng nghĩ hai người sẽ rút lui!!!!!!” nó mỉm cười nói: “hãy sống thật tốt và đừng vướng vào những điều rắc rối nhé!!!!!! Nhất là Hes, đừng để tôi bắt gặp cảnh cậu tự tử nữa, bằng không tôi sẽ không tha cho cậu đâu!!!!!! Hep hãy chăm sóc Hes nhé, cả hai giờ đã có những hành trang cần thiết rồi, sống tốt khi không còn ai bên cạnh nhé!!!!!!”

“cảm ơn cậu Hades!!!!!!”

Rồi Hep và Hes đội mũ bảo hiểm lên xe phóng đi mất hút trong màn đêm.....nó quay đầu nhìn những người còn lại:

“còn ai muốn rút lui nữa không??????”

“Hades.....”

Kry lên tiếng.....nhưng nó không để cho cô nói hết câu, nó ngay lập tức chen vào:

“chị rút lui vì nhò Chi phải không??????”

“.....”

“nhò Chi sẽ phải sang Úc, chị muốn đi cùng nó??????”

“.....”

“hãy sang Úc!!!!!! Mở rộng tầm ảnh hưởng của Hell ở đó!!!!!! Chị làm được việc này chứ??????”

“Hades!!!!!!”

“tôi không cho phép chị rời khỏi Hell!!!!!! Chị nghĩ bản thân còn nơi để đi ngoài Hell sao??????”

“chị.....”

“Hades!!!!!” Sag lên tiếng gọi nó.....nó liếc mắt nhìn.....

“chị muốn rút lui?????”

“không!!!!!” Sag lắc đầu nói: “chị muốn đi cùng Kry!!!!!”

“được!!!!!”

Nó đồng ý.....vốn dĩ nó tưởng Sag sẽ rời bỏ Hell nhưng không phải, Sag là bạn thân của Kry, cô chắc chắn không bao giờ bỏ mặc Kry.....

“còn ai nữa không?????”

Toàn bộ đều lắc đầu, Pos lên tiếng nói:

“không ai rút lui nữa đâu!!!! Bọn này quyết theo em đến cùng!!!!!”

“được.....1, 2, 3.....8, 9, 10, 11!!! 11 người!!!! từ giờ 11 người sẽ lãnh đạo toàn bộ những thành viên còn lại của Hell, không điều tra thân phận, nếu phản bội, giết không tha!!!!!”

“được!!!!!”

“Hân!!!!!” nó gọi tên người bạn thân nhất.....

“tao đây!!!!!”

“biệt danh của mày sẽ là Per!!!!!”

“.....” Hân gật đầu...

“giờ thì giải tán!!!! 15’ nữa cảnh sát sẽ có mặt ở đây ngay lập tức!!!!!”

Sau lời nói của nó, toàn bộ những con người của Hell biến mất trong những tiếng xe phân khối lớn vọng lại.....chốc lát sau là cảnh sát ô ạt lao tới hiện trường.....nhà báo phóng viên đều có mặt.....nhưng chẳng ai biết thủ phạm gây ra chuyện này là ai.....

Sáng hôm sau, trên trang nhất của mọi tờ báo.....một bài tit quá đỗi kinh hoàng làm xôn xao cả lòng dân chúng.....

“đêm 3/1 rạng sáng 4/1, ba vụ thảm sát đẫm máu xảy ra trên đường Phạm Hùng và khu ngoại thành phía Tây Hà Nội khiến cho hàng chục người chết.....cơ quan chức trách xác định đây là một vụ thanh toán của các bang hội giang hồ.....vv...vv....vv.....”

Và hơn thế nữa, những ngày sau đó, tình trạng này tiếp diễn với số vụ ngày càng tăng, người chết không thể đếm hết được.....phạm vi của những vụ thanh toán lan rộng ra toàn Hà Nội và tràn đến các thành phố lân cận vùng Bắc Bộ.....cơ quan chính quyền ra sức tăng cường an ninh nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.....thậm chí đã có những đội nhóm phải bỏ mạng khi phát hiện ra hoạt động của nhóm giang hồ trên.....

Nhưng đây là hoạt động của các cơ quan chức trách, còn ở giới giang hồ, ai cũng biết thủ phạm gây nên những vụ trấn động chính là hội Hell.....một thời gian im hơi lặng tiếng để các hội khác chèn ép, khi thủ lĩnh Hades quay lại, vị trí những người đứng đầu cũng thay đổi, khả năng của mỗi người cũng được phân định rõ ràng.....đường lối hoạt động khác hoàn toàn với ngày trước.....Hell đã tuyên chiến với toàn giới Giang Hồ ở Việt Nam này.....những ai không chịu khuất phục thì kết quả sẽ là cuộc thảm sát đẫm máu nhất từ trước tới nay không ai có thể tưởng tượng được.....

Cánh tay của Hell đang vươn ra rất rộng, địa bàn nắm giữ cũng không còn chỉ là con số một thành phố nữa.....các bang hội khác liên minh lại với nhau cầu cứu tới Z.....có điều, Z vốn dĩ không tham gia vào những chuyện như thế này.....vậy nên, việc Hell thôn tóm toàn bộ Việt Nam là điều không sớm thì muộn.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

.....RẦM.....

Chiếc bàn gãy đôi bởi một cú đập tay rất mạnh.....và người làm chuyện đó không ai khác chính là hân.....

Sau cái ngày đó, tất cả đã được tốt nghiệp sớm và lấy bằng ra trường, sau đó không ai còn thấy Tuấn, Hân, Trần, nó và Hân nữa.....nhỏ Chi bị đẩy sang Úc học có lẽ không được trở về Việt Nam nữa.....

Đã 2 tháng rưỡi nay hân không gặp nó, thông tin về Hell lại nhan nhản trên báo chí.....tin tức trong giang hồ cũng chỉ toàn đề cập đến nó.....quả đúng như những gì Ngọc nói, Hà Nội không sớm thì muộn cũng chìm trong biển máu.....có điều, người điều hành Hell lại không phải là nó mà là 11 người đứng đầu.....mà trong 11 người đó, lại có sự hiện diện của cả Tuấn và Hân.....

“em quả thật muốn có kết cục như thế này sao?????”

Hân rít lên, đôi mắt đỏ vằn nhìn vào chiếc laptop màu đen của mình.....trên màn hình chính là hình ảnh của nó, trang phục đen, đôi mắt sâu thẳm khó đoán.....chỉ mới 2 tháng rưỡi mà nó thay đổi hoàn toàn không còn là con người mà hân biết nữa.....một tay nó gậy dựng thể lực của Hell tại Việt Nam, một tay nó điều hành hội D mở rộng vùng ảnh hưởng ra toàn Châu Âu và phía Bắc của Nga.....trong tay nó giờ có rất nhiều quyền lực.....nếu không nói quá thì nó bây giờ thực sự là Nữ hoàng của thế giới Ngầm.....chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn, nó đã mở rộng địa bàn của D gấp hai lần so với trước đây.....

Bản thân hân đã chán chừ, nhưng khi thấy nó càng lún sâu vào cái vòng xoáy đen tối đó, hân buộc phải đưa ra quyết định cho chính mình.....hân muốn gặp nó một lần nữa, nhưng với tư cách khác, không còn là một Ngô Dương Minh của ngày trước nữa.....

Nhấc điện thoại lên, hân bấm một loạt kí tự lộn xộn vô tổ chức.....giọng nói đáng sợ chưa từng có của hân vang lên ngân ngui:

“chuẩn bị đi!!!!”

.....

Tại Nga, thành phố Moskva, trong tòa biệt thự lộng lẫy nhưng toàn khí lạnh bao trùm.....một cô gái đang ngồi trên ghế, trong tay cầm chiếc ly chứa thứ dung dịch màu đỏ như máu.....đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào màn đêm đang dày đặc tuyết.....hai người con gái đứng bên cạnh cũng cùng một khuôn mặt lạnh như tiền.....cái lạnh của xứ hàn này quả thật khiến con người ta phải run rẩy.....nhưng kì lạ là bên trong lại lạnh hơn bên ngoài.....vì sao???? vì nơi đó chỉ có một màu đen bao trùm và ánh sáng leo lét của những ngọn nến yếu ớt.....người con gái đó không ai khác chính là nó, có điều, giờ nó đã thay đổi không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương hay Hades ngày trước nữa.....

Bởi dưới sàn nhà kia là hai con người đang quằn quại trong vũng máu run rẩy sợ hãi hết lời van xin nó nhưng chỉ nhận được cái nhìn dửng dưng vô cảm và lạnh lẽo.....hàng chục vệ sĩ áo đen đang chĩa súng về phía hai con người đó.....như thể chỉ cần một tiếng chỉ lệnh là nã đạn ngay lập tức.....

Đứng dậy khỏi chiếc ghế, nó từ từ từng bước tiến lại gần hai con người đó.....nâng cao ly rượu, nó đồ từ từ xuống trước mặt họ.....thứ dung dịch màu đỏ hòa cùng với máu không thể phân biệt được.....khóe môi nhếch lên, giọng nói nghe tựa âm thanh của gió mà mang lại sự chết chóc lạnh giá:

“cái giá của sự phản bội chỉ là cái chết!!!!!!”

.....CHOANG.....

Chiếc ly trên tay nó rơi xuống đồng thời cũng là điểm kết cho cuộc sống của hai con người kia.....

.....ĐOÀNG.....ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG.....

Tiếng súng rền vang cả toàn nhà, ánh chớp của tia lửa đạn làm sáng lên không gian tối tăm chỉ có nền.....tiếng rên rĩ không còn mà chỉ còn lại hai cái xác không còn nguyên vẹn bởi đạn bắn xuyên gần như nát tương cơ thể.....giờ dưới nền đất chỉ có thể nhìn thấy máu tràn ra khắp nơi, từng mảnh thịt bắn ra ngoài khi hàng ngàn viên đạn cứ thế nã vào.....nhìn cảnh tượng hết sức ghê tởm đến rợn tóc gáy.....người bình thường nhìn vào chắc chắn không kim được mà nôn thốc nôn tháo.....

“dừng!!!!!!”

Nó giơ tay ra hiệu, tiếng súng ngừng ngay lập tức.....nó nhìn đồng thít vụn dưới sàn bằng nửa con mắt.....một câu lạnh lẽo:

“đám thú cưng của ta đã đói lâu ngày!!!! Mang đi đi!!!!!!”

“vâng!!!!!!”

Nó quay người bỏ đi, hai người con gái cũng đi theo phía sau.....tiếng bước chân xa dần cũng mang cái lạnh đi theo.....đám vệ sĩ tinh nhuệ của nó bỗng thờ phào.....mỗi người một tay thu dọn đám tạp ô ném vào chuồng thú, nơi những con vật cưng của nó được nuôi dưỡng.....

“tiểu thư đúng là tàn nhẫn!!!!!!”

“nếu tàn nhẫn thôi chưa đủ!!!! Không một từ nào có thể diễn tả đúng được vị tiểu thư của chúng ta đâu.....”

Đám vệ sĩ vừa làm việc vừa thì thầm to nhỏ về vị chủ nhân của họ.....bởi khi vừa nhận chức được một thời gian ngắn đã đưa D lên một bậc cao mới.....

.....

“lok!!!!”

“vâng tiểu thư!!!!”

“còn 15 ngày nữa là tới thời điểm cuộc huấn luyện!!!! em không cần phải đi theo tôi nữa!!!!” nói rồi nó quay sang bên cạnh: “cả cô nữa Trân!!!! Không cần phải theo tôi đến tận đây nữa!!!!”

Vậy là hai người con gái đi theo nó không ai xa lạ mà chính là nhỏ Trân và Lok.....bắt đầu từ cái ngày đó, cả hai không rời nó nửa bước trừ khi nó giao công việc phải đi.....

“chúng tôi muốn theo tiểu thư!!!!”

“4 ngày nữa hãy bay sang Mỹ!!!!” nó đưa cho cả hai mỗi người một chiếc vé máy bay nói: “và từ bây giờ phải coi nhau như kẻ thù!!!! Nếu cả hai vượt qua được thử thách, hãy trở về đây và gặp tôi!!!! Đừng để bị tước quyền tồn tại trên Thế Giới!!!!”

“chúng tôi hiểu!!!!”

Rồi nó lại bước đi, cánh cửa màu đỏ trước mặt mở ra một thế giới trắng xóa lạnh lẽo.....tuyết rơi không dày nhưng cũng đủ để tạo nên một lớp băng ở mọi nơi.....chiếc limo màu đen đứng lặng im ở đó, Lok chạy lại mở cửa cho nó rồi cả Lok và Trân cùng vào xe.....tiếng khởi động máy và chiếc xe lao vút đi chỉ để lại một làn khói trắng mờ nhạt biến mất ngay sau đó.....hướng đi tiến thẳng về phía sân bay quốc tế.....

.....

Cởi bỏ áo khoác ngoài, đã hơn hai tháng nó chưa trở về Việt Nam.....tuy nó đều nắm rõ tình hình hoạt động ở đây nhưng nó vẫn muốn trở lại quê hương của nó.....bản thân nó dù vô tình nhưng đâu đó trong trái tim lạnh lẽo ấy vẫn có cảm xúc hướng về nơi đây.....không khí ở Việt Nam không khắc nghiệt như bên nước ngoài, nó không cảm nhận được cái lạnh thấu xương thấu thịt.....khí hậu ôn hòa này thật quý giá mà không nơi nào có được.....

“chào mừng tiểu thư đã trở về!!!!”

Hai hàng người mặc áo đen với huy hiệu D cái trước ngực cung kính cúi đầu trước nó, nó thản nhiên đi vào bên trong tòa nhà cao ốc, một trong những chi nhánh của D dưới cái tên khách sạn 5 sao Dinimon.....

“tiểu thư hãy ăn gì đó!!!!” Lok lên tiếng khi nó định bước vào phòng riêng, căn phòng được thiết kế dành riêng cho nó.....

“khỏi!!! tôi muốn chọn mất một chút!!!!”

“khi nào cần tiểu thư cứ gọi!!!!” Trân cúi đầu nói.....từ khi thấy được uy quyền của nó, nhỏ đã nể phục và quyết tâm đi theo nó...

“được rồi!!!!”

Nó để lại một câu rồi biến mất sau cánh cửa màu đỏ.....Trân cùng Lok nhìn nhau khẽ thở dài, cả hai tuy mới làm việc với nhau chưa được lâu nhưng tình cảm như hai chị em.....chẳng biết khi tham gia đợt huấn luyện tàn khốc kia cả hai có thể như thế này được không nữa.....

Nó thả mình thư giãn trong bồn tắm với nước thơm, bóng tối vẫn vây quanh nó chỉ có những ánh sáng của các ngọn nến thấp xung quanh.....mùi thơm của loại thảo dược nó mới chế khiến tinh thần nó sáng khoái hơn rất nhiều.....loại mùi thơm này nó đã dựa vào mùi hương trên người của hân mà chế ra.....có lẽ với hân nó có thể tuyệt tình, nhưng với trái tim của nó thì không.....vốn dĩ nó đã có hình ảnh của hân ở trong tim.....chỉ là nó muốn trốn tránh, không muốn chính tay nó đưa đường dẫn lối cho hân vào sâu trong thế giới nó không thể thoát ra.....bản thân nó cũng nghĩ rằng, như vậy là tốt cho hân, một con người như nó không xứng đứng bên cạnh hân.....

Nó chỉ có thể cảm nhận mùi hương quen thuộc của hân mỗi lúc này.....có như vậy nó mới kiềm chế bản thân không tìm hân, suốt thời gian qua ở nước ngoài, chính là một sự thử thách đối với nó.....nó tập để quen lại với cái cô đơn lạnh lẽo ngày trước, tập quên đi cảm giác ấm áp của hân mang lại.....

Nói ra thì thật buồn cười, nhưng nếu bảo hân là điểm yếu duy nhất của nó thì cũng không phải là sai.....nếu ai đó biết điều này, hân nó sẽ gặp rắc rối.....nhưng chắc chắn sẽ không xảy ra, bởi hân mạnh mẽ là có khả năng lẩn át được nó trong mọi hoàn cảnh.....nếu nói nó là Nữ Hoàng thì hân phải là Đế Vương mới xứng đáng.....

Nhưng tất cả những điều này nó chỉ có thể nói với bản thân mà thôi.....hình ảnh của nó bây giờ không cho phép nó thể hiện ra khuôn mặt yếu đuối của mình.....nó phải lạnh lùng và tàn nhẫn vô tình, có như vậy nó với điều hành được D.....

Sau 20 phút ngâm nước, nó bước ra với chiếc khăn tắm quấn quay người.....lấy tạm một chiếc áo len dài, nó mặc vào và thả mình xuống giường.....nó cần nghỉ ngơi, nó cần lấy lại sức.....hai tháng là quá ngắn cho việc nó mở rộng tầm ảnh hưởng của D vào nước Nga.....nó đã căng thẳng rất nhiều, việc trừng phạt những kẻ phản bội trong D làm nó đau đầu.....nó không ngờ trong D có nhiều kẻ hai mang đến vậy.....có lẽ vì vậy mà suốt thời gian dài qua D đã không thể phát triển hơn được.....

Và nó chìm vào giấc ngủ.....một giấc ngủ sâu mà nó chưa từng có từ ngày chấp nhận quyền thừa kế hội D của bố nó.....

2 ngày, đó là thời gian nó ngủ.....mở mắt việc đầu tiên nó làm là với lấy chiếc điện thoại, ấn số 1.....giọng nói của nó vẫn chẳng thay đổi, vẫn cứ lạnh lạnh nhàn nhàn.....

“cả hai lên đây!!!!!!”

5’ sau thì Lok và Trân có mặt với một xe đẩy thức ăn, cả hai biết giờ tiểu thư của họ đang rất đói, 2 ngày chỉ có ngủ nên chắc chắn giờ là lúc để nó nạp năng lượng.....

“tiểu thư đã dậy!!!! chúng tôi đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho tiểu thư rồi!!!!”

Trân vừa nói vừa cùng Lok bày đồ ăn lên bàn.....nó bước lại bàn ăn, khuôn mặt nó đã không tối và nhợt nhạt như mấy ngày trước nữa.....cả hai đều nhìn nhau mỉm cười.....

“Lok!!! Liên lạc với bố của em đi!!!! Tôi muốn gặp!!!!!!”

“vâng!!!!”

“Trân!!!! Có thể gọi anh trai của tôi tới đây không????”

“tôi sẽ làm ngay!!!!!!”

Rồi Lok và Trân cùng đi ra ngoài, nó bắt đầu lạng lẽ ăn.....với lấy chiếc điều khiển ti vi, nó bật lên để tạo tiếng động cho căn phòng.....nó không muốn khi gặp lại những người thân thiết mà căn phòng lại lạnh lẽo...

Nó ngừng ăn và đôi mắt dán chặt vào ti vi.....như không tin vào những gì mình đang nghe.....hắn biến mất ư????? Từ bỏ ngành kinh doanh ư????? Nghĩa là sao????? tại sao Ngọc lại lên nắm quyền trong khi chị là người đang điều hành hội Z?????

Hàng loạt câu hỏi không có lời đáp được đặt ra trong đầu nó.....nó đã nghĩ nếu về đây nó sẽ được nhìn thấy hắn, dù là ở xa đi chăng nữa.....nó vẫn muốn nhìn thấy hắn một lần nữa trước khi nó thực hiện kế hoạch của mình.....nhưng giờ thì mọi chuyện đã phá sản, hắn biến mất không một dấu tích.....nó cảm thấy hụt hẫng.....

.....cốc.....cốc.....

“mời vào!!!!”

Cánh cửa mở ra, người đứng đó không ai khác chính là Long, trông dáng vẻ của anh hình như anh vừa chạy hay sao ấy, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt điển trai đó.....nó mỉm cười đứng dậy rời khỏi bàn nói:

“anh!!!!”

“Hương!!!! Em về thật rồi!!!!”

Long nhanh chóng chạy tới ôm lấy nó vào lòng.....từ khi nó biết anh là anh trai của nó, anh vẫn chưa thể ôm nó vào lòng như một người anh trai đang ôm một người em gái.....

“anh còn nhớ là đã hứa gì với em không?????”

“hứa?????”

Long buông nó ra và hỏi đầy thắc mắc: “em nói gì thế????”

“anh không nhớ hồi em 6 tuổi anh đã hứa gì với em sao?????” nó nghiêng đầu nhìn Long nói như gọi nhớ lại.....

“.....”

Long nhìn nó, rồi ki ỨC ủa về, anh khẽ gõ đầu nó rồi hắng giọng, giọng tay ra trước mặt nó nói:

“E hèm.....tên anh là Long, trước đây là Dương Hải Long, bây giờ là Hoàng Nhất Long!!!!!! Nói chung anh là anh trai của em!!!!!!”

“hì hi!!!!” nó bắt tay lại với Long tinh nghịch nói: “còn em là em gái anh!!!!!!”

Long dùng tay xoa xoa đầu nó ẮN XƯỚNG.....cả hai cùng cười rất vui về.....nó và Long ngồi xuống ghế, cùng kể cho nhau nghe những chuyện ngày trước.....nó muốn hiểu rõ hơn về người anh trai của mình.....còn Long, anh đã dõi theo nó từ khi nó còn rất nhỏ, mọi điều nó làm anh đều biết hết.....khi bố anh mất, anh đã muốn trở về để đón nó nhưng toàn bộ những người đứng đầu trong hội D ngày đó đều ngăn cản anh, bởi lúc đó anh còn quá trẻ, chưa đủ năng lực để có thể tự chăm sóc bản thân huống chi lại gánh thêm một đứa em gái.....sau lần gặp hồi nó 6 tuổi đó, Long đã bị mọi phía

ngăn cản không trở về Việt Nam lần nào nữa. .... từ đó anh hiểu ra rằng, nếu không mạnh mẽ thì anh sẽ không có cơ hội để gặp lại em gái mình nữa. ....

“em chưa từng nghĩ rằng anh còn sống!!!!!!” nó chống cằm nhìn anh trai của mình và nói: “nếu không phải vì bức thư của bố, chắc mãi mãi em sẽ hận anh đến hết đời mất!!!!!!”

“em nghĩ anh là con riêng của ông Hoàng hả?????” Long bật cười hỏi lại nó. ....

“vâng!!!! Nhưng em cũng cảm thấy lạ, trông anh giống bố hơn là ông ta!!!!!!” nó nghe rồi là cười. ....

“thì anh là con của bố mà!!!!!!”

Cả hai lại cùng cười. .... rồi suy nghĩ gì đó, Long nhìn nó hỏi:

“Hương à, mẹ. ....”

“anh đừng nói gì cả!!!! em phải nhờ anh chăm sóc bà ấy thời gian sau này!!!!!!” nó lắc đầu nói mà giọng lại mang đầy tâm trạng: “có lẽ từ bây giờ em sẽ không còn là em nữa!!!!!!”

“em thật sự muốn sống như thế này đến hết đời sao?????”

“.....”

Nó tròn mắt nhìn Long, hình như trước đây ai đó đã nói với nó câu này rồi. .... phải rồi, là hấn, hấn cũng từng hỏi nó một câu tương tự như vậy. .... vào ngày đó. .... đôi mắt nó bỗng nhiên chuyển đổi sâu thẳm đến lạ và đầy cảm xúc. ....

“cũng có người từng hỏi em một câu như thế này!!!!!!”

“anh biết, là Ngô Dương Minh phải không?????”

“anh?????”

“anh đã nghe Ze và Hera kể lại toàn bộ rồi!!!!!! Lần này em buông tay cậu ấy anh sợ rằng sau này bản thân em sẽ hối hận!!!!!! cậu ta thực sự rất yêu em!!!!!!”

“anh đừng nói nữa!!!!!!” nó lắc đầu bịt tai lại: “một con người xấu xa như em sao có thể xứng với anh ấy chứ????? thà để đau một lần còn hơn ngày nào cũng chịu nỗi đau bị tổn thương!!!!!!”

“Hương!!!! Sao em phải tự làm khổ mình như vậy?????”

“anh à!!!! Tay em đã vấy máu của rất nhiều người, em không còn đường để quay lại từ lâu lắm rồi!!!!!!” nó trầm thiết nói: “giờ em chỉ có thể bước về phía trước mà thôi!!!!!!”

“chẳng lẽ em cứ để bản thân mãi chìm trong cái thế giới đen tối này sao?????”

Long đôi bàn tay nắm chặt, người em gái của anh quá tội nghiệp. .... nó giống như một con thú bị thương đang bắt lực từng bước tiến sâu hơn vào quỹ môn quan. .... làm anh mà Long lại chẳng thể giúp gì được, anh có quá vô dụng hay không?????

“nếu như em gặp anh ấy sớm hơn thì có lẽ mọi chuyện sẽ khác!!!!!!”

Câu nói này của nó cứ vang vọng trong đầu của Long. .... sao nó lại có tâm trạng bi thương đến vậy, sao suy nghĩ của nó lại tiêu cực như vậy????? chẳng lẽ vì hấn mà nó mới có thái độ ấy????? Long hiểu. .... em gái của anh đang đấu tranh với chính bản thân nó, nó đang bị tình cảm chi phối và giờ lý trí của nó đang trôi dạt. .... nó muốn lần át đi cái tình cảm dư thừa đã vô hình tồn tại trong nó suốt thời gian qua. ....

Nó làm anh nhớ tới cuộc đối thoại giữa anh và mẹ cách đây không lâu, lúc mà bà biết được Ngô Dương Minh yêu con gái bà và thái độ của nó với hấn. ....

“con bé giống hệt bố con ngày trước!!!!!!”

Đó là lời nhận xét của bà Lam Nguyệt với nó. ....

“giống ạ?????”

“phải!!!! trong truyện tình cảm, con bé và bố con có cùng một suy nghĩ!!!!!! Điều muốn người mình yêu được hạnh phúc cho dù bản thân sẽ làm họ đau khổ!!!!!!”

“nghĩa là sao hả mẹ????? tức là Hương cũng yêu cậu nhóc đó ạ?????”

“đúng vậy con trai!!!!” bà Lam Nguyệt mỉm cười hiền từ nói: “nhưng suy nghĩ của con bé là càng tránh xa cậu ta càng tốt, như vậy con bé sẽ không ảnh hưởng xấu tới người nó yêu, và nó luôn đề nén trong lòng một khái niệm không xứng với cậu trai đó!!!!”

“tức là Hương đang cố xa lánh tên nhóc đó chỉ vì nó yêu????”

“con biết tại sao bố con lại lấy mẹ khi ai cũng phản đối không????”

“.....” Long không trả lời mà chỉ lắc đầu.....

“vì mẹ đã cương quyết đi theo bố con!!!! Ông ấy đã nói một câu khiến cho mẹ không thể không ở bên ông ấy!!!!”

“bố đã nói gì a????”

“nếu như gặp mẹ sớm hơn thì mọi chuyện có lẽ sẽ khác!!!!” đôi mắt bà thoáng buồn, vì bà nhớ về khuôn mặt đau đớn của người chồng của mình ngày trước..... bà tiếp tục nói: “câu nói và hình ảnh bố con lúc đó đến bây giờ mẹ vẫn nhớ!!!! Kể cả lúc mẹ mất hết trí nhớ, hình ảnh đó vẫn cứ mờ nhạt hiện về!!!!”

“.....”

Lúc đó Long vẫn chưa hiểu hết được lời nói của mẹ mình, nhưng bây giờ, khi đối mặt với nó, nghe câu nói của nó, anh đã hiểu tất cả..... mẹ anh đã kiên quyết đi theo bố anh vô điều kiện, kể cả khi gia đình có ngăn cấm đến đâu mẹ anh vẫn vượt qua..... nhưng nó thì khác, nó là con gái, và nó lại rơi vào trường hợp giống với bố..... liệu rằng hần có quyết tâm theo đuổi nó như mẹ của anh hay không????? Mà dù có, anh cũng không biết hần sẽ làm cách nào để theo đuổi nó khi bản thân nó luôn luôn không bao giờ xuất hiện trước mặt hần..... và hiện tại, hần đang biến mất không một dấu tích, anh nên hy vọng vào điều kì tích gì đây?????

“đừng nhắc lại chuyện này lần nào nữa anh nhé?????”

Đôi mắt nó nhìn Long đầy thương cảm..... Long khẽ gật đầu, anh không muốn em gái mình tổn thương hơn nữa..... dù sau này có thể nào, nhưng anh vẫn muốn nó được hạnh phúc..... nếu có cơ hội gặp lại hần, anh sẽ nói tất cả suy nghĩ của nó ngày hôm nay cho hần, anh không hy vọng nhiều, nhưng chỉ cần 1% cơ hội có thể giúp nó hạnh phúc thì anh sẽ làm dù có hậu quả gì đi chăng nữa.....

“mà thôi!!!!” Long lên tiếng phá tan khoảng không gian nặng nề, anh đứng dậy kéo nó đứng theo và nói: “đi cùng anh tới gặp mẹ!!!!”

“anh!!!!”

“thay quần áo đi!!!!” Long đẩy nó về phía tủ nói giọng ra lệnh: “cho em 5’ thôi đấy!!!!!! nhanh lên!!!!”

“vâng!!!!”

Nó lặng lẽ đi lấy quần áo và bước vào phòng vệ sinh..... Long đứng ở bên ngoài, anh dựa người vào cửa nói vọng vào bên trong cho nó nghe được.....

“mẹ mong em mãi đấy!!!! lúc nhớ lại tất cả, bà ấy đã khóc rất nhiều, mẹ lúc nào cũng muốn bù đắp lại cho em!!!! em đừng lạnh lùng với mẹ nữa nhé, đừng biến mất trước mặt mẹ nhé!!!!”

“anh!!!! Em không làm thế được!!!!”

Nó nói..... khuôn mặt cúi xuống nhìn thẳng vào làn nước đang tuôn xối xả xuống..... Long cũng yên lặng, đôi mắt anh buồn, thực sự buồn.....

“em thay xong chưa!!!! Hết 5’ rồi!!!!” Long vừa gõ cửa vừa nói.....

.....Cạch.....

Nó bước ra với một bộ đồ toàn màu đen, tuy là áo len cổ cao với quần bò, nhưng tông màu chủ đạo vẫn chỉ là một màu đen sâu thẳm.....

“em cứ luôn ăn mặc kiểu này sao????” Long nhăn mặt hỏi nó.....

“trong tủ chỉ có thế này thôi!!!!” nó với người lấy chiếc áo khoác da màu đen dài tới tận gần cổ chân, có đai thắt bó sát vào cơ thể.....

“anh nhớ ngày trước tông màu của em là xám!!!!” Long đắm chiêu suy nghĩ.....

“nó không còn phù hợp với em nữa!!!!” nó khoác áo, mở tủ lấy một đôi boot cao cổ cũng làm từ da và màu đen bóng..... ngồi xuống giường vừa xỏ giày nó vừa nói: “giờ em không thích bất định thứ gì cả, quần áo cũng vậy, thấy phù hợp thì mặc thôi!!!!”

Long liếc nhìn tủ giày của nó, vẫn chỉ toàn một màu đen..... có lẽ đây là màu mà nó nhìn thấy thì chấp nhận làm chủ hội D này.....

“tại sao lại là em????”

“sao cơ?????”

“anh hỏi tại sao bố lại chọn em để điều hành bang hội D này?????”

“em cũng không rõ!!!!!! Đến giờ em vẫn chưa hiểu tại sao bố lại làm vậy với em nữa!!!!!!” nó vuốt mái tóc và đẩy hết ra đằng sau. ....đôi mắt sắc sảo của nó nhìn vào Long nói: “em tự cảm thấy bản thân mình vẫn chưa thể bằng anh được!!!!!!”

“.....”

Câu nói của nó khiến cho Long thoáng ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy đôi mắt của nó, anh cười gượng xoa đầu nó nói:

“đĩ nhiên rồi!!! vì anh là anh của em mà!!!!!!”

“.....”

“mà em không gọi hai nhóc kia đi cùng à?????” Long thắc mắc.....

“có!!!!!!” nó sực nhớ. ....rồi nó lấy điện thoại ấn số 1 và nói: “Trên lên đây!!!!!!”

“.....” Long nhìn nó, ánh mắt anh rõ ràng sự thắc mắc.....

“Lok đang ở chỗ bố của nó!!!!!! Em cũng muốn nhờ Trần gấp lại mẹ nó!!!!!!” nó mỉm cười trả lời: “sợ sau này không có cơ hội nữa!!!!!!”

“anh hiểu!!!!”

Một lúc sau, Trần có mặt ở trong phòng nó.....ném cho Trần một chiếc chìa khóa, nó nói:

“đi xe theo chúng tôi!!!!!!”

“tiểu thư.....còn Lok????” Trần ngạc nhiên nhìn nó hỏi.....

“chỉ cần cô đi cùng tôi thôi!!!!!!” nó khoác tay Long và nói tiếp: “cô không muốn gặp mẹ mình sao?????”

“tiểu thư.....tôi.....”

“đi nào!!!!!!”

Long chặn lời kéo nó đi đằng trước.....nhờ Trần không biết làm sao đành phải theo sau.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Chiếc xe nó đưa cho Trần là loại Yzf-r1 đời 2008 màu đen tuyền với chiếc mũ bảo hiểm cũng màu đen. ....chiếc xe này nó chưa từng cho ai động vào mặc dù bản thân nó không dùng tới.....

Chạy phía sau chiếc Genesis coupe màu đen, Trần quan sát mọi con đường mọi ngõ ngách. ....vì Lok không đi cùng nên tầm nhìn của Trần phải bao quát cả một vòng tròn. ....bản thân nó sợ rằng một mình không thể bảo vệ được nó.....

Qua gương chiếu hậu, nó khẽ mỉm cười. ....Long cũng tò mò nhìn lên rồi hỏi nó:

“em cười gì vậy?????”

“mới hơn hai tháng mà Trần đã tiến bộ khá rõ rồi!!!! khả năng tập trung của nó tốt đến mức ngạc nhiên!!!!!!” nó nhận xét.....

“nhưng vẫn chưa thể bằng em được!!!!!!” Long cười nói: “hơn hai tháng mà em mở rộng vùng ảnh hưởng của D lên gấp đôi!!!!!! Điều này mới đáng ngạc nhiên!!!!!!”

“anh đang chế giễu em hả?????”

“đâu có!!!!!! Đang khen em mà!!!!!!”

“anh.....”

Long cười lớn.....không phải lúc nào anh cũng có thể khiến nó cứng họng được như thế này.....

.....rè rè rè.....

Tiếng tín hiệu bị nhiễu trong ¼s khiến cho đôi mắt của Trần tối sầm lại.....

Phía trước có đèn tín hiệu giao thông.....chỉ chớp mắt đã biến thành màu đỏ khi chiếc xe chở nó vừa rẽ phải.....dừng xe trước ngã tư, Trần nhanh chóng bước xuống xe đi thẳng vào một cửa hàng bán máy tính biển hiệu Apple.....có nhiều cái nhìn ngạc nhiên chiếu thẳng vào nhỏ bởi phong cách ăn mặc toát lên sự nguy hiểm cố hữu của dân Xã hội đen.....đã vậy Trần còn không thèm gỡ bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra.....

“chiếc Ipad đó!!!! nhanh!!!!”

Trần chỉ vào một chiếc Ipad đời mới nhất, nhỏ nhất và tiện ích nhất mà nói với nhân viên bán hàng khiến cho cô ta giật bắn cả mình.....cô ta lắp bắp:

“quý khách.....chiếc.....chiếc đó.....”

.....BÓP.....

Một xấp tiền bị ném mạnh xuống mặt kính, nhỏ Trần coi bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra khiến cho mái tóc dài buông thả xuống.....cả cửa hàng đó phải ồ lên kinh ngạc bởi nét đẹp hoàn hảo của Trần.....không quan tâm, Trần nói lạnh:

“tôi không rõ giá thành!!!! đây là 40 triệu, lấy cho tôi chiếc máy đó, có đầy đủ các loại dây kết nối!!!!!! được chứ?????”

“vâng.....vâng.....”

“nhanh lên!!!!”

Trần vừa nói vừa nhìn vào đồng hồ.....chiếc đồng hồ được cấu tạo khác hoàn toàn với những chiếc khác.....màn hình hiện thị sơ đồ của thành phố và có một chấm đỏ vẫn đang di chuyển, nhưng lại chạy lòng vòng theo một con đường khá rắc rối.....

“cô ấy phát hiện rồi!!!! chạy quá!!!!”

Trần lẩm bẩm, bởi nhỏ đã phát hiện ra nó đang bị theo dõi bởi một vệ tinh toàn cầu.....Trần không hiểu đó là ai nhưng chắc chắn bây giờ nó đang cần một chiếc máy tính.....rồi nhỏ quay sang người bán hàng:

“xong chưa?????”

“dạ đây thưa cô!!!!”

Cô gái đưa cho nhỏ Trần một chiếc túi có đầy đủ tất cả mọi thứ.....rồi cô ta quay sang nhận tiền: “còn đây là.....”

“cho cô đây!!!!”

Nói rồi Trần biến mất khỏi cửa hàng.....nhỏ lên xe mà phóng đi mất hút.....chỉ để lại ở cửa hàng đó một nỗi bất ngờ.....

“để xem nào!!!!”

Trần nhìn vào chiếc đồng hồ rồi định hướng, nhỏ bẻ lái đi thẳng vào trong một cái ngõ tối.....rẽ hết ngõ này đến ngõ khác.....ra tới đường cái là gặp ngay chiếc Genesis coupe đen phóng vụt qua.....

“kịp rồi!!!!”

Khẽ cười, nhỏ phóng xe đuổi theo đằng sau, chỉ trong chốc lát đã đi song song với chiếc ô tô.....cánh cửa hạ xuống, đôi mắt của nó quét ngang sang người nhỏ Trần.....nhỏ gạt nhẹ cái đầu và đưa chiếc túi cho nó.....rồi nhỏ lùi lại và đi phía sau cách ô tô 3 mét.....

Bên trong chiếc Genesis sang trọng.....Long nhìn em gái mình và hỏi:

“em định làm gì vậy?????”

“anh thừa biết mà còn hỏi!!!!”

nó trả lời đồng thời lấy chiếc Ipad nhỏ Trần mới đưa cho ra, kết nối với màn hình trong xe và thành lập một chương trình pascal Hack cơ bản nhất.....vì xe có camera kết nối với hệ thống an ninh của Dương Khang, mà hệ thống an ninh đó là do nó một tay lập trình và cài đặt.....

“đừng làm quá nhé!!!! Anh không muốn Dương Khang bị tổn thất đâu!!!!!!” Long lên tiếng nhắc nhở.....

“hiếu!!!!”

Bàn tay nó thoăn thoắt đánh máy, khóe môi luôn nở một nụ cười thích thú. ....nó vừa làm vừa nói:

“anh trai!!!! Anh thích em cho sập cả hệ thống điện của thành phố không?????”

“khò!!!! em thử làm cho một vùng bị sập điện mà vẫn truy ra chỗ bọn chúng đang ẩn náu thử xem!!!!”

“anh thách em đấy à?????”

“anh có nói vậy sao?????”

“được rồi!!!! em sẽ làm cho anh xem!!!! Đơn giản!!!!”

Nó lại nhí nháy, đôi mắt nó ánh lên một cái sắc lạnh. ....không biết nó đang định làm gì đây????

“để coi vệ tinh Vinasat của ta có giúp ích được gì không nhé!!!!!!”

“em xác định bọn chúng ở Việt Nam này à?????”

“không!!!!” nó lắc đầu giải thích: “em lấy Vinasat làm kênh thông tin!!!! Nhận phát đường truyền từ các vệ tinh khác của các nước!!!! chút nữa thôi là biết bọn chúng ở đâu ngay!!!!”

“sẽ bị nhiễu sóng đấy!!!!!!” Long nói: “em không sợ họ phát hiện ra đường truyền lẫn à?????”

“chỉ trong vài giây, họ tìm được sao?????” nó liếc mắt nhìn anh trai hỏi: “đến em còn phải mất vài ngày để giải mã nữa là.....”

“tùy em!!!!”

“Yo~” nó reo lên: “phía đông nước Mỹ, khu vực tranh chấp của D với Tam Kiềng!!!!”

“em biết là ai không?????”

“chỉ đoán thôi!!!!!!” nó trầm giọng, đôi mắt bắt chợt xao động. ....

“Ngô Dương Minh phải không?????” Long hỏi dò. ....anh biết điều nó nghĩ chính là đây. ....

“em mong là không phải!!!!!!”

Nói rồi dùng tay, nó ấn vào một nút đỏ. ....cái nút đó là kích hoạt cho virus máy tính bắt đầu hoạt động. ....

“em tạo hàng chắn bảo vệ cho Vinasat chưa thế?????”

“rồi!!!!!! vệ tinh của mình không bị ảnh hưởng đâu!!!!”

“Hương, cái màn hình nhỏ này.....”

Long bỗng dừng xe lại và chồm người sang phía nó. ....một màn hình nhỏ ở góc màn hình đang quay những hoạt động ở một nơi nào đó bằng tia hồng ngoại. ....

“anh bảo em đánh sập dòng điện của một khu vực còn gì nữa!!!!!! camera hồng ngoại của chúng được chạy không theo dòng điện quốc gia nên điều chỉnh dễ dàng hơn nhiều!!!!!!”

Tiếng ai đó ra lệnh. ....hơn 80 màn hình hồng ngoại vụt tắt. ....người đó hai tay để sau lưng, nhìn vào chiếc màn hình lớn có hình ảnh của nó đang tức giận, đôi mắt nó nhìn thẳng vào camera đặt ở trong xe. ....như là một thông điệp gửi tới người đó. ....rồi hình ảnh đầu lâu với cái lưỡi hái chéo ngang hiện ra trước toàn bộ màn hình. ....mọi thông tin mất sạch. ....các phần mềm ổ cứng ngay lập tức bị cháy. ....người con trai vẫn đứng trước màn hình nhấp nháy đó, khóe môi thấp thoáng một nụ cười. ....

“em không thay đổi chút nào cả!!!!!!”

Dòng tit thông tin xuất hiện ngay sau khi nó kết thúc sự hoạt động của chương trình virus khoảng 30’ .....Long yên lặng tiếp tục lái xe, khuôn mặt nó bây giờ quả thực khó coi. ....tối sẫm và xanh lét. ....

“em sẽ làm gì tiếp theo?????”

“có đúng là anh ấy đi chẳng nữa thì em cũng sẽ không dừng lại!!!!” nó gần giọng của mình lên: “những kẻ đó không đáng được sống!!!!”

.....

Chiếc xe dừng ở một căn nhà gỗ rất giản dị.....nó bước xuống xe đồng thời nhỏ Trân cũng vừa phóng tới.....

“tiểu thư!!!! Ruột cuộc thì ai vừa.....”

Long giờ tay lên chặn Trân lại và chỉ nói đúng một câu:

“đừng hỏi!!!!”

“.....”

Trân để ý đến nét mặt của nó, không được sáng như trước nữa.....có điều gì đó đang bắn khoản trong đôi mắt của nó.....Long khẽ đặt bàn tay mình lên vai của Trân, đôi mắt đánh ra đằng sau hướng về chiếc xe.....hiểu ý, Trân nhìn nó và Long đi vào nhà mới tiến lại gần xe.....cầm chiếc Ipad và bật màn hình lên.....nhỏ tìm kiếm, tìm kiếm và.....BỊCH. ....chiếc Ipad rơi xuống nền đất.....khuôn mặt Trân tái đi.....không phải vì lo lắng mà là vì kinh ngạc.....

Vội vàng lấy điện thoại gọi cho Lok.....giọng nói của nhỏ run lên:

“Lok!!!! Prince là boss của Tam Kiềng!!!!”

“cái gì?????”

“chị sợ rằng tiểu thư sẽ.....”

“không có chuyện đó đâu!!!! Dù thế nào chị ấy cũng sẽ vẫn tiếp tục!!!!”

“em sao vậy?????”

“em không nghĩ rằng anh ấy lại trở thành boss của Tam Kiềng, còn rất nhiều con đường để đến với tiểu thư vậy mà.....”

“nghĩa là.....”

“chuyện này nói sau đi!!!! Rắc rối lắm!!!!”

“ừ!!! Chào em!!!!”

Trân đứng như trời trồng giữa khoảng đất vắng.....nhỏ đang bắn khoản, bắn khoản về thái độ khác lạ của nó.....chẳng lẽ đúng là nó yêu hấn thật sao???? nếu đúng thì tại sao nó lại hành động khác thường như vậy chứ???? Yêu mà lại như vậy ư???? Còn cả hấn nữa, hấn đang làm gì với liên minh Tam Kiềng đó???? hấn thực sự muốn đổi đầu với cô gái hấn yêu ư????

“Trân!!!!”

Giật mình ngẩng đầu lên, hình bóng người mẹ đã hơn hai tháng nhỏ không gặp.....trông bà tiểu tụy đi nhiều lắm.....

“mẹ.....”

.....

Trong căn nhà gỗ, nó cùng Long và bà Nguyệt ngồi uống nước ăn bánh và nói chuyện.....

“con tới không chỉ để thăm mẹ phải không????” Bà Nguyệt tinh anh nhận biết ánh mắt của nó.....

“tôi nghĩ nên đến đây hỏi thẳng còn hơn là mắt công tìm kiếm!!!!” nó lạnh nhạt trả lời.....

“Hương!!!! Em nói chuyện với mẹ như vậy sao?????”

Nó khẽ liếc mắt sang anh trai mình.....nhưng lại chẳng tỏ thái độ rằng mình đang nghe.....

“kệ em nó đi Long!!!!” mẹ nó hiểu tính cách của nó, bà khẽ chạm vào vai của Long nhắc nhở: “mẹ không bận tâm đâu!!!!”

“vâng!!!!”

Rồi bà Nguyệt quay sang nó hỏi:

“con muốn biết truyện gì?????”

“người mà bố đã hy sinh cả gia đình để đánh đổi!!!!!! tôi cần biết người đó là ai!!!!!!”

“con đã biết được đến đó rồi sao?????” bà Nguyệt thoáng kinh ngạc, trong thời gian ngắn nó đã tìm hiểu gần hết ngọn nguồn. ....

“tôi ngờ rằng người đó đang ở Việt Nam này!!!! Thậm chí cả ba người từng đứng đầu liên minh Tam Kiềng nữa!!!!!!” nó nghiêm túc nói. ....

“Hương!!!! Mục đích chính của Hell khi gây xáo động cả đất nước là vì chuyện này sao?????” Long kinh ngạc quay sang nó hỏi dồn. ....

“em chỉ cảnh báo thôi!!!! Việt Nam không còn là nơi ẩn náu an toàn của họ nữa!!!!!! nếu không kịp thời trở về, bọn họ sớm muộn gì cũng bị em giết sạch!!!!!!” giọng nói của nó dần dần lạnh đi và dâng đầy nỗi căm giận ai oán. ....

“con định làm gì vậy?????” bà Nguyệt đập tay xuống bàn nói giọng gay gắt: “trò mèo vờn chuột với bọn chúng con thừa biết là rất nguy hiểm!!!!!! tại sao.....”

“tôi phải cho chúng nếm thử mùi vị mà bố đã trải qua!!!!!!” nó lạnh giọng: “nếu giết chúng ngay thì quá nhẹ tay rồi!!!!!! tôi muốn chúng phải sống không bằng chết!!!!!!”

“Hương!!!!” Long lên tiếng: “em không thể thôi không báo thù được sao?????”

“anh nói gì thế?????” nó quắc mắt nhìn anh trai mình: “em thừa biết trong thâm tâm anh muốn băm chúng ra thành nghìn mảnh!!!!!! Em chỉ là đang làm điều đó giúp anh mà thôi!!!!!!”

“Hương!!!! Mẹ không muốn thấy con gặp nguy hiểm!!!!!!” bà Nguyệt với người cầm lấy bàn tay nó.....đôi mắt lộ rõ sự lo lắng của một người mẹ.....

Nó lạnh lùng rút bàn tay mình ra, khước môi khẽ cười chua chát lắc đầu nói:

“đây là cuộc sống của tôi rồi!!!!!! giờ thì hãy nói người đó là ai?????”

“vợ của Ngô Nhật Trung, Trần Lâm Phi Yến!!!!!!” mẹ nó buộc phải nói ra cái tên đó.....

“mẹ của anh ấy ư?????” suy nghĩ duy nhất trong đầu của nó.....nó tròn mắt kinh ngạc.....

“con biết Tam Kiềng ngày trước có tên là gì không?????”

“Ngũ Long!!!!”

“phải!!!!!! Thế giới ngầm ngày đó ai ai cũng kinh hãi trước thế lực của Ngũ Long!!!!!! Nhất là 5 người đứng đầu!!!!!!”

“rồi sao?????”

“Yến và bố con là hai trong năm người đó!!!!!!”

“bà ta là một trong năm người lãnh đạo?????”

“đúng!!!!!! sau khi kết hôn và có một đứa con gái, Yến muốn rút lui khỏi giới xã hội đen, cô ấy muốn có một cuộc sống bình thường, muốn con cái mình có một cuộc sống bình yên không tanh mùi máu!!!!!!”

“bố con đã giúp bà ta?????”

“phải!!!!!! vì 3 trong năm người không đồng ý, họ nhắm vào bố con để gây sức ép!!!!!! Ban đầu việc bố con làm lãnh đạo tối cao đã không được lòng bọn họ!!!!!!”

“đây là lý do bố âm thầm gây dựng lên D ở Châu Á?????”

“không sai!!!!!! D được lập lên là để bảo vệ hai gia đình họ Dương và Trần Lâm!!!!!! Nhưng dòng họ Trần Lâm hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của D!!!!!!”

“việc tai nạn trên núi là do sự sắp xếp của ba người họ mục đích là để giết cả gia đình ta!!!!!!” Long yên lặng này giờ mới lên tiếng. ....

“anh cũng biết truyện này?????”

“em nghĩ hỏi đó anh bao nhiêu tuổi?????”

“mẹ sẽ nói tiếp!!!!!!” bà Nguyệt uống một ngụm trà rồi tiếp tục nói: “đó vốn không phải là một tai nạn!!!!!! Mà là một cuộc chiến với tử thần, toàn bộ ngọn núi đó đã được đặt mìn sẵn!!!!!! chúng ta gần như đã thoát nếu không phải vì họ kích hoạt thuốc nổ trước 1 tiếng!!!!!!”

“khoan đã!!!!!!” nó giơ hai tay lên trước mặt bà Nguyệt và nói giọng khá nghi ngờ: “hồi đó không phải chỉ có gia đình ta đúng không????? Còn có ai ngồi trong xe nữa?????”

“đĩ nhiên là cả Yến và con gái của cô ấy!!!!!!” mẹ nó bình thản trả lời.....

“vậy nghĩa là khi tai nạn nổ vì cô ta mà.....” khuôn mặt nó tái đi.....

“không thể trách bố con được!!!! Cô ấy phải sống thì cả gia đình cô ấy mới được sống!!!!!!” đôi mắt bà Nguyệt thoáng buồn.....

“nghĩa là bọn họ bắt cả gia đình bà ta làm điều kiện?????”

“kể cả anh con nữa!!!!!!”

“anh?????”

“đúng vậy!!!!” Long gật đầu nói: “anh bị ba người họ bắt làm con tin gây sức ép cho cả gia đình mình!!!! Anh cũng không hiểu tại sao họ chỉ bắt anh chứ không bắt em!!!!”

“thế tại sao ai cũng nghĩ là anh đã chết???????” nó kinh ngạc hỏi.....

“vì người của D đã xông vào cứu tất cả mọi người trừ anh, họ không biết anh đã bỏ trốn được!!!! sau đó thì nơi đó bị nổ!!!! ai cũng tưởng rằng anh đã chết kể cả bố!!!!!!” Long kể lại: “anh tìm được mẹ và bị ông bà bắt đi, tổng sang Úc không cho trở về kể cả ngày mẹ cưới!!!!!!”

“ra vậy!!!!!!” nó cúi đầu xuống, khuôn mặt không lộ chút cảm xúc nào.....bản thân nó đang suy nghĩ.....nó đang cân nhắc toàn bộ hành động của mình.....

“ông Ngô Nhật Trung đã thành lập lên hội Z bao bọc cả ba nước Đông Dương, mục đích là để tránh cho Tam Kiềng có thể động tới vợ và hai người con của mình!!!!!!” mẹ nó lại nói tiếp: “nhưng sự việc không dừng ở đó!!!!!!”

“ba người đó đã thông đồng với nhau để cố giết bố cho bằng được!!!! đồng thời họ đổ tội lên đầu bà Phi Yến với mục đích khiến cho hội D quay lưng lại với dòng họ Trần Lâm, gây khó dễ cho Z sau này!!!!!!” Long tiếp lời: “đây là lý do tại sao D và Z trên mọi mặt đều đối đầu với nhau!!!!”

“còn Tam Kiềng lợi dụng những kẻ ngu ngốc có quan niệm không tốt với D mà chống phá từ bên trong ngăn cản sự bành trướng của D ra toàn Âu, Phi, Á?????” nó ngẩng đầu lên hỏi: “và vô tình gây bất lợi cho chính bọn chúng khi xâm nhập vào bán đảo Đông Dương bởi sự cản trở của cả D và Z?????”

“đúng!!!!!!” bà Nguyệt gật đầu rồi nhìn nó hỏi: “mọi chuyện đã được con suy đoán ra cả rồi phải không?????”

“không sai!!!!!! Tôi đến chỉ để đính chính lại thôi!!!!!!”

Nó nói rồi đứng dậy, bà Nguyệt cũng ngay lập tức đứng dậy với người giữ lấy tay nó, bà nói:

“con có thể đứng như vậy với mẹ được không???????”

“mẹ!!!!!!” nó nhìn thẳng vào đôi mắt của mẹ mình và nói: “hứa với con là sẽ không tham dự vào vụ này đi!!!!!!”

Tiếng gọi mẹ của nó khiến cho bà Nguyệt chao đảo.....mọi cảm xúc trong bà như vỡ òa ra.....

“Hương!!!! Con.....con mới.....mới gọi mẹ là.....là.....”

“mẹ!!!!!!” nó nhắc lại: “con đã sai khi trách lầm mẹ!!!!!! nhưng con hoàn toàn không thấy bản thân mình sai khi hành động như vậy!!!!!!”

“em đang nói gì vậy???????” Long cũng đứng phắt dậy.....giọng nói của anh khá gay gắt.....

“thôi Long!!!!!! Em nó đã chịu gọi mẹ một tiếng mẹ là mẹ mãn nguyện lắm rồi!!!!!!”

“nhưng.....”

“mẹ!!!!!!” nó ngắt lời không cho Long nói: “anh ấy giận là đúng vì chỉ có bấy giờ thôi!!!!!! Con mong mẹ hãy quay về Pháp, bố đã muốn mẹ tránh xa khỏi những ân oán này thì mẹ hãy nghe bố!!!!!! con phải tiếp tục đi, có lẽ sẽ không gặp mẹ lần nữa đâu!!!!!!”

“Hương.....con đang nói cái gì vậy???????”

Nó nhẹ nhàng gạt tay mẹ nó xuống và quay đi, đôi mắt hướng ra phía cửa sổ trả lời:

“mẹ ạ!!!!!! Giờ con không thể và cũng không muốn quay lại nữa!!!!!! kế hoạch đã được định sẵn, con sẽ làm những gì cần làm rồi sau đó sẽ biến mất khỏi thế giới này!!!!!! Cuộc sống đen tối chỉ có thể kết thúc khi con chết!!!!!!”

“KHÔNG!!!!!!” bà Nguyệt hét lên vội vàng ôm lấy nó năn nỉ van xin: “MẸ XIN CON, LÀM ƠN ĐỪNG RỜI BỎ MẸ NHƯ’ BỐ CON.....”

“Hương, sao em cứ phải tự làm khổ mình như vậy???? em làm thế chẳng phải là đang làm tổn thương đến mẹ sao???? em chết thì những người còn sống sẽ ra sao đây????” Long cũng mất bình tĩnh khi nghe những lời nó vừa thốt ra: “em không nghĩ tới cảm giác của mẹ, của anh, và những bạn của em sao???? em không thấy bản thân mình quá ích kỷ ư????”

“.....”

Nó yên lặng, nó thấy mẹ nó khóc nhiều quá, bản thân nó cũng đâu có vô tình, trái tim nó cũng không làm bằng băng.....nó đau lắm chứ, nó đâu mong muốn nhìn thấy những người bên cạnh nó đau khổ, nó cũng mong muốn hạnh phúc chứ, nó cũng muốn được sống cùng mẹ và anh chứ.....nhưng hiện giờ nó không còn cách nào khác.....nó đã nún quá sâu vào trong vũng lầy, nó không thể thoát ra và cũng không ai có thể giúp nó thoát ra được..... điều duy nhất nó có thể làm lúc này là khiến cho mọi người đau một lần, chỉ một lần duy nhất rồi sẽ không bao giờ phải đau khổ nữa.....

“ích kỷ???? em vốn là con người như vậy mà!!!!!!” nó chùn giọng xuống nói: “thà em phụ người còn hơn để người phụ em!!!!!! em không bao giờ chấp nhận sự phản bội cho dù chính em phản bội tất cả!!!!!! như vậy là ích kỷ đúng không????”

“Hương.....con định.....định rồi bỏ tất cả sao?????” bà Nguyệt vẫn ôm chặt lấy nó trong tay.....

“đó không còn là định nữa!!!!!!”

Nó lạnh lùng đẩy nhẹ mẹ nó ra rồi quay đi, đầu nó hơi cúi xuống nói tiếp:

“mà là tương lai của con!!!!!!”

Nói rồi nó mở cửa chạy thẳng ra ngoài.....bà Nguyệt và Long vội vàng chạy theo nhưng không kịp, không biết từ khi nào mà nó đã lấy được chìa khóa của chiếc xe máy Trần đi.....bóng dáng của nó trên chiếc xe chỉ còn lơ mờ trên đường.....

“Long!!!! Con hãy ngăn nó lại đi!!!! Mẹ biết con làm được mà!!!! hãy ngăn nó lại!!!!”

Bà Nguyệt giữa lấy áo của Long mà khóc lóc, giọng của bà bi thương đến độ ai nghe thấy cũng phải rơi nước mắt.....một bà mẹ thương con thì có gì là lạ đâu.....

“mẹ!!!!!!” Long nhẹ nhàng đỡ lấy cơ thể đang là dần của mẹ mình và nói: “con không thể đơn phương giúp đỡ em nó được!!!!!! nếu chỉ có một mình, con quả thật không đủ khả năng!!!!!!”

“anh Long!!!!!! Tiểu thư đâu rồi?????”

Trần hốt hoảng chạy lại phía Long và bà Nguyệt.....phía sau nhỏ còn có bà Thuyền cũng với khuôn mặt lo lắng không kém.....

“có chuyện gì thế?????”

“Lok vừa thông báo tiểu thư có khả năng sẽ gặp nguy hiểm nếu đi một mình!!!!!!”

Khuôn mặt bà Nguyệt tái xanh, dường như bà biết điều gì sắp xảy ra.....

“cháu nói sao????? chẳng lẽ.....chẳng lẽ là bọn họ sao?????”

“chúng cháu không chắc nhưng.....khả năng đó rất cao!!!!!!”

Chưa dừng ở đó, một nhân vật không ngờ tới xuất hiện trước mặt cả bốn con người đang mang trong mình nỗi lo lắng chung.....

“con gái bà đang ở đây?????”

Tiếng nói làm cho cả bốn người giật mình.....họ bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của vị khách không mời.....người đó không ai khác chính là mẹ của hắn, Trần Lâm Phi Yến.....

“Yến???? bà tới đây làm gì?????” bà Nguyệt ngạc nhiên hỏi.....

“tôi muốn gặp cô ta, con gái yêu dấu của bà đấy!!!!!!” với vẻ khó chịu, bà Yến lại lên tiếng.....

“có vẻ như không phải chuyện tốt!!!!!!” Long chen vào trả lời bà Yến với giọng đe dọa thấy rõ: “bà định làm gì em gái của tôi?????”

“tôi muốn nó trả con trai lại cho tôi!!!!!! Nó là cái thá gì mà dám mang con tôi đi chứ?????” bà Yến hét lên.....

Chưống mắt với những lời nói vô lý của bà Yến, người mà Trần từng khâm phục và ngưỡng mộ, Trần lên tiếng:

“thưa bác, con trai bác thì liên quan gì tới tiểu thư chứ????? suốt thời gian qua tiểu thư hoàn toàn ở nước ngoài, khả năng cô ấy mang Prince đi là không có!!!!!! Bác không cảm thấy mình quá vô lý sao?????”

“.....”

Quá bất ngờ trước thái độ gay gắt đến khác lạ của Trần, bà Yến nhất thời không thể nói được câu nào cả.....bởi Trịnh Huyền Bảo Trần mà bà biết là một cô gái sắc sảo, luôn luôn lắng nghe người khác và không bao giờ dùng cử chỉ hay lời nói gay gắt để trả lời người khác.....

“nếu bà tới đây chỉ để nói những lời này thì xin hãy về cho!!!!” bà Nguyệt nghiêm mặt nói một cách nghiêm túc: “mà tôi có thể nói luôn cho bà biết, việc con trai bà bỏ đi nguyên nhân chính là do gia đình bà đấy!!!! nếu đã không muốn liên quan tới xã hội đen thì tại sao phải đẩy thẳng bé vào cuộc huấn luyện tàn khốc đó????? điều này chắc hẳn chính bà cũng hiểu!!!! đừng tìm cách đổ lỗi cho ai giống như nhiều năm trước!!!! giờ chẳng ai có thể giống chồng tôi một lòng vì bạn mà giúp đỡ bà rồi lại bị phản bội đâu!!!!”

“bà.....”

“Long!!!! Tiến khách đi!!!!”

Bà Nguyệt quay người bước vào nhà khi buông một câu ra lệnh cho Long tiến khách.....khuôn mặt bà Yến tái xanh nhưng lại vô cùng giận dữ.....

“xin mời bà về cho!!!! Nơi này không hoan nghênh sự có mặt của bà thừa phụ nhân Trầm Lâm Phi Yến!!!!” Long giờ tay hướng ra cửa, nơi chiếc xe ô tô màu đen đang đứng chờ sẵn.....thái độ của anh quả thật đang khó chịu.....

“hừ.....”

Không còn cách nào khác, bà Yến buộc phải rời khỏi nơi đây, nơi mà không ai chào đón bà.....chiếc xe khởi động và biến mất sau hàng cây.....Long quay sang phía nhỏ Trần và mẹ của nhỏ nói:

“hai người hãy vào nhà!!!! Tôi nghĩ con bé sẽ không gặp nguy hiểm đâu!!!!”

Lời nói của Long như một mệnh lệnh tối cao và mang đầy sự tin tưởng.....nếu anh đã nói nó không gặp nguy hiểm thì chắc chắn là nó sẽ không bị ai chạm vào dù là một sợi tóc.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Trong khi đó, nó vẫn lao vun vút trên đường với tốc độ âm thanh.....chiếc xe lao như xé gió không có chủ đích.....nó đã tăng tốc hơn khi nhìn thấy chiếc ô tô mang biển số đặc trưng của gia đình họ Ngô đi ngược lại.....

Nó cảm thấy rõ ràng mẹ nó còn giấu giếm điều gì đó, nó cảm nhận được rõ cái nhìn không mấy thiện cảm của mẹ hẳn khi biết nó là con của bố.....chắc chắn là còn một số điều khúc mắc mà mẹ nó cố tình giấu giếm.....nó không hiểu tại sao mẹ nó lại làm vậy, nhưng chắc chắn là liên quan tới mối quan hệ giữa gia đình nó và gia đình hẳn.....mọi chuyện không chỉ đơn giản là một chuyện hiểu lầm.....

.....KÍT.....

Dừng xe trước một trung tâm mua sắm lớn nhất Hà Nội, một trong các chi nhánh của Dương Khang về siêu thị tổng hợp,nó vút xe ở đó chỉ để lại chiếc huy hiệu hình đầu lâu có lưỡi hái vắt chéo và đi thẳng vào bên trong.....đôi mắt liếc nhìn xung quanh tìm kiếm một bóng hình quen thuộc.....nó bỏ qua mọi ánh nhìn của những người xung quanh.....dù biết bản thân đang gây sự chú ý, nhưng mục đích của nó là tìm kiếm vì vậy nó không để tâm đến bất cứ điều gì ngoài mục đích của nó.....

“thưa cô, có vẻ cô tới đây không phải để mua sắm!!!!!!” một người đàn ông mặc áo đen từ đâu đó xuất hiện cạnh nó hỏi bằng giọng đề phòng.....

Cũng phải thôi, ngoại hình của nó bây giờ toát lên toàn một mùi giang hồ.....nhìn đâu cũng chỉ thấy một cái lạnh thấu xương.....dù phải công nhận rằng nó quả thật rất đẹp và kiêu sa.....nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng đủ thấy một cảm giác nguy hiểm gần kề.....

“tôi muốn tìm một người!!!! sẽ không gây chuyện đâu!!!!” nó lạnh lùng trả lời mà đôi mắt chẳng thêm liếc nhìn người đàn ông đó.....thái độ của nó thể hiện rõ sự khinh thường.....

“nơi đây là để mua sắm, không phải nơi để cô tìm người thừa cô!!!!!!”

“tôi đã không muốn gây rối, mấy người thích kiếm chuyện với tôi à?????”

Nó bắt đầu bực mình.....đôi mắt chứa đầy sự giận dữ nhìn thẳng vào người đàn ông kia cùng với những tên đứng đằng sau không biết tới từ lúc nào.....nhưng sát khí trong nó đang tỏa ra rất rõ ràng.....những người kia biết rằng, nếu đụng vào nó lúc này thì chỉ có cái chết chờ đón.....

“xin lỗi mời cô cứ tự nhiên!!!!!!”

Tuy rất mất mặt khi phải hạ mình trước một đứa con gái khuôn mặt non choét như nó, nhưng người đàn ông kia quả không còn cách nào khác.....ông ta đã từng trải bao nhiêu năm trên giang hồ, khả năng phân tích con người nguy hiểm ra sao ông ta rất rành rồi.....và kinh nghiệm cho ông ta biết rằng đừng có dại mà động vào nó.....

“thông minh đấy!!!!!!”

Bỏ lại một câu rồi nó bước đi tiếp, đôi mắt bình thản nhìn xung quanh không có vẻ gì là vội vã nhưng cũng không có vẻ gì là chịu dừng lại.....

“thông báo cho bảo vệ!!!!!! theo sát không cho cô ta gây chuyện!!!!!!”

Người đàn ông ra lệnh cho thuộc hạ.....cảm giác nguy hiểm gần kề khiến cho ông ta không thể dễ yên được.....

Khóe môi nó khẽ nhếch lên tạo một nụ cười khinh thường, dù không cần quay lại nó cũng biết phải có tới chục tên bảo vệ đang chú ý nhìn mọi nhất cử nhất động của nó.....nhưng không bận tâm, đôi mắt nó lóe lên một tia vui mừng vì đã tìm kiếm được cái nó đang cần tìm.....một cô gái đang đứng chọn quần áo.....

“Hân!!!!!!”

Giật mình vì có người gọi tên mình, mà lại với cái giọng vô cùng quen thuộc, Hân vội vã ngẩng đầu nhìn xung quanh.....bóng hình cô bạn thân đang hiện ra trước mắt.....quăng hết đồng quần áo trên tay, Hân vội vàng chạy tới ôm chầm lấy nó.....

“mày về rồi!!!!!! biết mọi người nhớ mày thế nào không hả?????”

“ừ từ!!!!!! mày càng ngày càng quá khích!!!!!!”

Khuôn mặt nó biến đổi trở nên dịu dàng và tươi sáng hơn.....cảm giác nguy hiểm trên cơ thể nó đã hoàn toàn biến mất.....

“nhìn mày kia!!!!!! Sao đen từ đầu tới chân thế này?????” Hân nhăn mặt khi vừa nhìn thấy bộ đồ nó đang mặc.....

“chẳng biết nữa!!!!!! có thể nào thì mặc thế ấy!!!!!!”

Nó lắc đầu trả lời.....khoảng thời gian của nó chủ yếu là trừng phạt và mở rộng vùng ảnh hưởng của D, việc trang phục toàn do người dưới mua về.....với lại nó cũng không quan tâm mấy tới chuyện ăn mặc màu mè như thế nào, chỉ cần tiện cho hoạt động thì cái gì cũng ok tất.....

“tao hiểu rồi!!!!!!” Hân gạt gù rồi kéo nó đi.....

Hân để ý thấy những ánh mắt đề phòng của bảo vệ cứ hướng thẳng vào nó.....cũng chẳng lạ gì nữa, nhìn nó như thế này cơ mà, không đề phòng mới lạ.....

“mày ăn gì???? Bánh ngọt và capuchino nhé?????”

“khò!!!!!! tao chỉ cần coffe đen nóng thôi!!!!!!”

Nó trả lời khi cả hai ngồi trong một khu tách biệt và sang trọng nhất của trung tâm.....nơi có không khí của một buổi tối hoàng hôn.....một quán cà phê mà không phải ai cũng có thể đủ điều kiện vào mà không sạt nghiệp.....

“mày về khi nào mà không báo cho tao một tiếng?????”

“tao về được hai hôm nhưng chỉ ngủ suốt!!!!!!” nó nhắm một ngụm nhỏ coffe thân nhiên nói: “thời gian qua tao không ngủ được nhiều!!!!!!”

Nói vậy nhưng đôi mày của nó khẽ nhíu lại khi vừa nuốt ngụm coffe vào cổ họng.....một nơi như thế này mà cũng có thể pha coffe một cách nghiệp dư như vậy sao???? không một chút hương vị nào mà lại mang tới cho nó sự khó chịu.....bảo sao mấy tên giang hồ cứ tới đây là lại gây chuyện.....

“có gì không ổn à?????” Hân để ý thấy khuôn mặt không mấy vui vẻ của nó.....có phải Cà phê gặp vấn đề gì????

“đổi cho tao ly khác!!!!!!” nó đặt ly coffe xuống bàn nói bằng giọng lạnh lạnh: “nếu vẫn như thế này thì đi chỗ khác uống!!!!!!”

“được rồi!!!!!!”

Hân khá lo lắng, cô đích thân mình bước tới quầy và dặn dò cẩn thận nhân viên phải pha coffe cho đúng quy cách.....cô còn cảnh báo rằng người con gái mặc đồ đen kia không phải là một người bình thường.....bởi vậy đừng coi thường mà hãy nghiêm túc phục vụ cô gái đó như một thượng đế thực sự.....rồi Hân trở lại ghế của mình.....

“dạo này hoạt động của Hell thế nào rồi?????”

“mày quan tâm tới Hell hay tới cái gì khác?????”

“.....” nó im lặng, quả thật Hân đúng là bạn thân chí cốt của nó, không cái gì là có thể qua mắt được Hân cả.....nó khẽ cười nói: “mày đúng là rất hiểu tao!!!!”

“mày nghĩ tao là ai!!!!”

“mày và Tuấn vẫn ổn chứ????”

“ồ!!!! hơn cả ổn ấy chứ!!!!” Hân cười lớn nói một cách hào hứng: “nói thật!!!! tao chưa từng nghĩ rằng tao và Tuấn sẽ nghiêm túc!!!! Nhưng bây giờ thì.....”

“tao thấy Tuấn nghiêm túc với mày thực sự!!!!” nó một tay chống cằm đặt lên thành ghế một tay để chéo người tiếp tục nói: “nếu không phải lo lắng cho mày thì anh ta đã nói sự thật về tao cho mày lâu rồi!!!!”

“à ừ!!!! Tao cũng không nghĩ một playboy có tiếng như Tuấn lại có thể nghiêm túc với tao!!!! Nhưng quả thật càng ngày tao càng yêu anh ấy!!!!” Hân cười một cách dịu dàng và hạnh phúc.....

“mừng cho mày!!!!” đôi mắt nó khẽ buồn rồi nó lại hỏi tiếp: “còn anh Dương và chị Nhi sao rồi????”

“vẫn vậy!!!!”

“hừ!!!!” nó nhún đôi mày.....khuôn mặt lộ rõ sự đăm chiêu: “vì tao mà hai anh chị ấy phải vất vả nhiều!!!! tao không muốn mãi như thế này!!!!”

“mày nói vậy nghĩa là.....”

Hân chưa kịp nói hết câu thì có tiếng của cô nhân viên và một ly coffe mới đặt lên bàn:

“coffe của quý khách!!!!”

“cảm ơn!!!!”

Nó gật đầu nói bằng một giọng lạnh lẽo đến rợn người khiến cho cô nhân viên kia phải hoảng sợ.....cô ta ngay lập tức lấy ly coffe trước đặt vào khay và nhanh chóng rời khỏi bàn nó và Hân đang ngồi.....

Nó thờ ơ đưa tay lên cầm ly coffe, lại nhắm thử một chút.....khuôn mặt nó không chuyển đổi một chút cảm xúc nào.....

.....CHOANG.....

Chiếc ly vỡ tan dưới đất, thứ nước màu đen lênh láng ra sàn, nó đứng dậy và ném một cục tiền xuống bàn nói:

“28 triệu này đủ để mua một cái máy pha coffe!!!! Loại này chỉ cho chó uống mà thôi!!!!”

Nói rồi nó quay người bước đi.....Hân vội vã cầm túi xách nhanh chóng đứng dậy chạy theo nó và không quên ném lại phía cô nhân viên pha coffe một cái nhìn đầy giận dữ.....cái nhìn khiến cho cô ta phải lạnh người.....

“Hương!!!! Đợi tao đã!!!!”

“.....” nó đứng lại.....

Nhưng không phải vì Hân gọi mà nó đứng lại.....bởi trước mặt nó là năm người vệ sĩ của trung tâm.....

“mời cô đi theo chúng tôi!!!!”

“tại sao????”

“cô vừa gây rối ở khu vực tối trọng nhất của chúng tôi!!!! Cô phải tới gặp quản lý!!!!”

“hừ!!!!” nó cười khinh, liếc mắt nhìn một lượt, nó nói: “khu vực tối trọng????? thật nực cười!!!!”

Giọng nói đầy sự chế giễu và khinh thường, những người vệ sĩ không thể chịu nhục hơn được nữa.....

“mời cô đi theo chúng tôi!!!!”

Họ vừa nói vừa cường chế bắt nó đi.....nhưng Hân vừa tới kịp lúc dùng tay đẩy hết những tên đó ra xa khỏi nó và nói:

“nếu gặp quản lý thì bảo hân tới đây!!!! cô ấy sẽ không đi đâu cả!!!!”

“cô.....”

“tên?????” nó nói cụt ngủn.....

“Hương?????” Hân cũng tròn mắt quay lại nhìn nó.....

“tên người quản lý trung tâm này là gì?????” nó lạnh lạnh nhắc lại.....

“muốn biết thì đi theo chúng tôi!!!!”

Có vẻ trò đùa của nó đã tới đỉnh điểm, nó chọc cho năm người vệ sĩ phải nóng mặt vì tức giận.....nó khẽ lắc đầu, xung quanh ai cũng chú ý tới nó..... tác phong làm việc của những người này không chuyên nghiệp chút nào.....

“Hân!!!! Đi gặp người quản lý!!!! Mối hơn hai tháng mà nơi này đã thành ra quá tồi tệ rồi!!!!”

Nó nói rồi bước đi, đi về hướng có thể lên được phòng quản lý ở tầng 5, tầng giữa của trung tâm mua sắm.....nó và Hân đi nhanh đến nỗi những người vệ sĩ kia chạy theo mới kịp.....

.....Cốc cốc cốc.....

“Vào đi!!!!”

Một tiếng nói trầm của một người đàn ông vang lên phía trong.....nó đã nghe thấy giọng nói này chưa nhỉ????

Nó và Hân cũng những người bảo vệ bước vào.....người đàn ông kia hãy còn rất trẻ nhưng lại toát lên một tư chất lãnh đạo vô cùng lớn.....có điều anh ta không ngẩng đầu lên mà chỉ lên tiếng hỏi những người bảo vệ trong khi đôi mắt hướng vào tập tài liệu trong tay:

“có chuyện gì không?????”

“thưa ông chủ.....”

Không để tên vệ sĩ nói hết câu, nó lên tiếng cắt ngang giọng đầy quyền uy:

“phép lịch sự tối thiểu tôi nói với anh là việc nói chuyện không nhìn vào mặt người khác sao, Nguyễn Bảo Thành?????”

“.....”

Trợn tròn mắt, anh ta đột ngột đứng dậy nhìn chăm chăm vào nó.....khuôn mặt lộ rõ sự vui mừng và kinh ngạc.....

“tiểu thư!!!! Cô về khi nào vậy?????”

“mới thôi!!!!”

Nói rồi nó cởi áo khoác ra ném về phía người quản lý tên Thành, rồi nó ngồi phịch xuống ghế, hai chân gác lên bàn nói tiếp:

“từ bao giờ lại có kiểu làm ăn thiếu tôn trọng khách hàng như thế?????”

“tiểu thư nói gì vậy ạ?????” Thành không hiểu hỏi lại.....rồi anh khẽ liếc mắt sang những nhân viên của mình.....bốn người vệ sĩ vẫn đứng đó với vẻ ngạc nhiên.....

“anh muốn tôi chỉ ra những điều đó?????” nó lạnh lùng liếc mắt nhìn Thành.....giọng nói pha lẫn chút gì đó khó chịu.....

“tôi sẽ trình bày rõ ràng với Tiểu thư!!!!!!” Thành cúi người trước nó thành khẩn nói: “nhưng trước hết hãy cho tôi nói chuyện với nhân viên của mình!!!!!!”

“được!!!!”

“tôi xin phép!!!!”

Nói rồi Thành cũng bốn người vệ sĩ kia bước ra ngoài và cẩn thận đóng cửa phòng lại.....Hân đứng bên cạnh liếc nhìn rồi ngồi xuống trước mặt nó.....

“mày tuyên anh ta à?????”

“ừ!!!! Anh ta theo tao 2 năm rồi!!!!”

“bảo sao!!!!!!”

Hân gật gù.....nó ngả người dựa đầu xuống ghế, đôi mắt khẽ nhắm lại.....tiếng nói của nó mơ hồ trôi vào không khí:

“có động tĩnh gì ở Hell không?????”

“không có nhiều nhưng cũng đủ cho mày!!!!” Hân nghiêm túc nói: “chúng tao tìm được thông tin về những người mày muốn tìm rồi!!!!!”

“vậy là ở Việt Nam này thật!!!!!!!”

“hai trong ba người đó có những hoạt động bất chính!!!!!!” Hân tiếp tục: “buôn lậu vũ khí, vận chuyển trái phép những chất ma túy tổng hợp và những loại ma túy cải biến khác!!!!!! Bọn tao cũng tìm được một nơi sản xuất ma túy rất lớn ở vùng núi phía tây bắc với những hoạt động rất tinh vi!!!!!! Tao không nghĩ đây chỉ là bọn buôn lậu bình thường!!!!!!”

“chỉ hai thôi à?????”

“sao cơ???”

“tao hỏi chỉ hai người thôi à???????”

“ờ!!! Người còn lại thì có cuộc sống bình thường lắm!!!!!! tao không hiểu tại sao mày lại hứng thú với một gia đình tầm thường như vậy?????”

“tầm thường?????” nó mở mắt nhìn thẳng lên trần nhà và nói: “chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi!!!!!! Mày nên biết bản chất con người vốn rất khó đoán!!!!!”

“tao hiểu!!!!!!”

.....Cạch.....

Có tiếng mở cửa.....Thành bước vào và đứng trước mặt nó.....nó lên tiếng:

“giờ thì trình bày đi!!!!!!”

“trước đây 2 tuần, mọi nhân viên của trung tâm đã được điều sang Cherry làm việc nên tôi đã sơ suất trong khi tuyển chọn những người mới chưa có kinh nghiệm!!!!!! xin tiểu thư thứ lỗi!!!!!!” Thành cúi đầu thành khẩn trình bày.....

“có chuyện gì?????”

“toàn bộ hơn 300 vệ sĩ và nhân viên của Cherry phải nhập viện vì một vụ gây rối!!!!!! hiện bây giờ vẫn chưa điều tra được ai làm chuyện này nhưng các chi nhánh của Dương Khang đang điều hết mọi nhân viên dày dặn kinh nghiệm về Cherry để đảm bảo việc này không tái diễn!!!!!!”

.....RẦM.....

Chiếc bàn bằng kính vỡ nát dưới gót giày của nó, đôi mắt vẫn đỏ, nó nhìn Thành tức tối nói:

“sao chuyện này tôi không thấy có báo cáo?????”

“thưa tiểu thư chuyện này ngài chủ tịch đã biết rồi!!!!!! tôi nghĩ tiểu thư phải nắm rõ.....”

Nó không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn Hân.....chắc chắn chuyện này Hân phải biết vì Hell được điều hành trực tiếp từ Cherry.....

“thầy không muốn cho mày biết!!!!!! vậy nên không ai dám báo cáo cho mày!!!!!!”

“được rồi!!!!!!” nó đứng dậy, quay nhìn Thành: “chính đốn lại toàn bộ cái trung tâm này!!!!!!”

“vâng!!!!!!”

Nói rồi nó giật lấy cái áo từ tay Thành và bước ra ngoài.....Hân cũng đứng phắt dậy và chạy theo đằng sau.....vì Cherry là một nơi rất quan trọng đối với nó, giờ biết chuyện này không biết nó sẽ làm gì nữa.....Hân khá lo lắng vì vậy nên cô đã thông báo cho toàn bộ 10 Dirty còn lại tập trung lại ở Cherry.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Vừa bước ra khỏi trung tâm thương mại thì nó cảm nhận được một cái gì đó nguy hiểm.....quay người nhìn Hân, nó nói:

“đừng theo tao!!!! Đền Cherry trước đi!!!!”

“gi???? Mày định đi đâu????”

“cứ làm theo đi!!!!”

Nói rồi nó quay người bước đi tiến lại chiếc xe mô tô của mình, liếc nhìn một lúc nó lấy dất xe ra và phóng đi trước khi Hân kịp phản ứng.....một nỗi lo sợ bỗng dâng lên trong tâm trí của Hân khi nhìn theo bóng dáng của nó đang khuất dần.....

Luật giao thông của Việt Nam là bắt buộc phải đội mũ bảo hiểm khi đi mô tô xe máy.....vậy mà nó đang cười trên chiếc phân khối lớn và không thèm đội mũ bảo hiểm.....lý do vì sao u???? Vì nó cảm thấy sự nguy hiểm, nó không đội mũ bởi chiếc mũ bảo hiểm đó sẽ khiến cho tầm nhìn và giác quan của nó giảm xuống.....

Trên miệng nó xuất hiện một nụ cười nhạt.....nó thôi không nhìn xung quanh mà tăng ga phóng thẳng ra ngoại thành.....muốn theo nó với tốc độ đua như thế này thì xe máy thường không thể kịp được.....dần dần càng ra xa thành phố thì xuất hiện càng nhiều những chiếc xe ô tô con màu đen đi đằng sau nó.....tuy vậy nó vẫn không hiểu tại sao bọn chúng vẫn giữ một khoảng cách nhất định với nó như vậy.....

Cảm thấy trên con đường này khá vắng vẻ, lại toàn khoảng đất trống.....nó từ từ giảm ga.....hành động của nó khiến cho bản thân nó đi chậm hơn những chiếc xe kia.....và nó đi vào giữa hàng xe màu đen ấy.....có cả thấy 8 chiếc ô tô, nếu mỗi xe chở tối đa nhiều nhất 6 tên thì cũng chỉ có 48 tên mà thôi.....đối với nó thì không thành vấn đề, chỉ sợ bọn chúng có “hàng nóng” thì mình nó sợ không ứng phó được.....biết là khá liều lĩnh nhưng nó muốn xem ai là người đứng sau lũ này.....việc nó về nước cũng không phải mới mẻ gì, nhưng nhận biết thông tin nhanh chóng như thế này thì chắc không phải hạng xoàng xĩnh rồi.....

Khi nó quyết định dừng lại thì một chiếc ô tô tách hàng đi đằng sau ngăn không cho nó làm điều đó.....chúng tỏ rằng nó đang được lũ này dẫn tới đâu đó.....lại một nụ cười nhạt nữa.....nó là con người dễ bị người khác điều khiển sao????? nếu muốn gặp nó thì chỉ bằng tự dẫn xác tới tìm đi, bắt nó hạ cò tới u????? Mơ hồ rồi.....

.....KÍT.....ÍT.....ÍT.....RẦM.....XOỆT.....XOỆT.....

Nó phanh gấp xe lại, cả cơ thể bay lên không trung nhanh chóng đáp lên nóc chiếc ô tô rồi ngay lập tức nó nhún người nhảy xuống đường để lại chiếc ô tô lao thẳng vào con Yzf-r1 màu đen đang loạng choạng đằng trước.....nó đứng đó lạnh lùng nhìn chiếc ô tô đen đang lạc tay lái lao đi lênh đường lao xuống đồng ruộng.....còn xe của nó thì bị va chạm mạnh vào đầu ô tô nên bay lên không chung rồi rơi rầm xuống mặt đường lết thêm một đoạn nữa và bốc cháy...những chiếc xe khác vội vàng phanh gấp lại.....

“muốn điều khiển ta u???? Các người mơ đấy à?????”

Nó cười khênh khi thấy một loạt những tên áo đen lao ra khỏi 7 chiếc xe còn lại vội vàng chạy lại tới những tên đang bị bồm lộn ruộng.....đôi mắt nó lạnh dần và chuyển sang băng giá.....hàn khí trên cơ thể nó tỏa ra và lan nhanh đến mức không thể tưởng tượng được.....diễn hình là mọi hành động của những tên áo đen đột nhiên dừng lại, hàng chục đôi mắt nhìn về phía nó với vẻ kinh ngạc và đề phòng.....dù nó đang ở xa nhưng hàn khí đã làm những tên đó lạnh cóng cả người, tóc gáy dựng lên như gặp phải ma.....

Nó bước từng bước chậm rãi tới gần.....dáng đi bình thản coi thường mọi thứ của nó khiến cho hàng chục tên áo đen kia phải khiếp vía.....đang trong hoàn cảnh này mà khuôn mặt của nó vẫn không biểu lộ chút gì là sợ hãi, thậm chí trên miệng lại có một nụ cười đầy chế giễu khinh thường.....

“bọn mày là ai?????”

Tiếng nói còn lạnh hơn cả hàn khí trên cơ thể nó vang lên thả vào không trung tự như gió nhưng lại khiến bọn kia đóng băng.....bọn chúng dường như biết trước mặt là một nhân vật như thế nào.....

“sợ à????? Tao còn chưa làm gì cơ mà!!!!!!”

Lại thêm một câu nói nữa, nhưng lần này lại mang đậm sự coi thường.....câu nói này khiến bọn chúng tỉnh lại và thoát khỏi sự sợ hãi nhất thời do nó mang lại.....

“xem nào!!!!!!” nó khoanh tay trước ngực, một tay giơ lên và bắt đầu đếm: “1, 2, 3.....8, 9, 10.....20, 21.....35, 36, 37, 38, 39!!!!!! ủa???? có 39 tên thôi à??????? Một tên nữa đâu nh?????”

Nó đảo mắt nhìn xung quanh cho dù bọn kia vẫn chưa hiểu nó đang làm gì.....đôi mắt nó dừng lại ở chiếc xe lao xuống ruộng vừa rồi, một tên đang bị chảy máu đầu nằm ở lề đường.....nó lắc đầu.....

“rồi!!!! 40 tên!!!!!! Giờ trả lời đi, chúng mày là ai?????”

“muốn biết thì đi tiếp sẽ biết!!!!!!”

“nếu tao không muốn đi thì sao?????”

Nó kêu ngao trả lời lại.....giọng điệu đầy uy quyền của một đại thủ lĩnh.....

.....CÁCH.....CÁCH.....

Một loạt vũ khí dao kiếm được lôi ra.....thậm chí cả súng cũng đã được rút ra lên đạn sẵn sàng.....một tên chìa súng vào nó và nói:

“thế thì bọn tôi buộc phải cưỡng chế cô thôi!!!!!!”

Nó cúi đầu xuống, mái tóc khe khuất đi khuôn mặt của nó.....khóe môi nhếch lên tạo một nụ cười đầy phần khích.....bàn tay nó vuốt ngược mái tóc kéo cả khuôn mặt gương cao nhìn chúng với đôi mắt thách thức đầy coi thường, nó thân nhiên nói:

“với sức của chúng mày cũng đòi làm mạnh mẽ sao????? đang đùa tao đấy à?????”

“.....”

Chưa kịp để ai phản ứng, nó rút trong người 8 con dao và nhanh như chớp phi thẳng vào bọn chúng.....

Á.....Á.....Á.....Á.....Á.....ĐOÀNG.....ĐOÀNG.....

Một loạt tiếng súng vang lên trong không gian.....nhưng trước mắt đã không thấy hình bóng của nó đâu cả.....

Rồi từng cơ thể của hàng chục tên áo đen máu bỗng nhiên tóe ra như thác đổ.....và một loạt ngã gục xuống mặt đường rên la một cách đau đớn.....

“CÁI GÌ???? CHUYỆN GÌ THẾ?????”

Những tên còn lại bắt đầu hoảng loạn khi thấy đồng đội bị thương và thương rất nghiêm trọng.....

“muốn biết chuyện gì không?????”

Nó như bóng ma đột ngột xuất hiện sau lưng một tên.....tiếng nói của nó thoảng qua tai hắn ta và một tiếng.....XOÉT.....máu tươi phụt ra từ cổ, tên đó ngã rầm xuống đất.....

.....ĐOÀNG ĐOÀNG.....

Lại tiếng súng, nhưng đạn vẫn chỉ bay vào không khí.....Phập.....một con dao găm cắm thẳng vào yết hầu một tên đang cầm súng.....lại một thân người nữa ngã xuống.....

Giờ chỉ còn lại 10 tên trong đó có 8 tên có súng.....bọn chúng hoảng loạn nhìn những thân thể đôi mắt tròn tròn nằm trong vũng máu.....áp sát lại thành một vòng tròn, chúng nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng màu đen của nó.....

.....tóc tóc.....

Màu tươi chảy xuống dọc thanh kiếm Nhật sáng loáng.....nó xuất hiện với toàn thân toàn là máu.....khuôn mặt lạnh lùng được điểm thêm những tia máu màu đỏ ghê rợn.....nhìn nó bây giờ thực sự rất đáng sợ.....

“chúng mày nên biết mình đang đối mặt với ai!!!!!!!!!!”

“ĐỪNG YÊN ĐÓ!!!!!!!!”

Một loạt đó giờ súng chìa vào người nó.....chúng hét đứng yên mặc dù nó chẳng cử động.....có lẽ nỗi sợ hãi khiến bọn chúng không thể tự chủ được bản thân.....

“tao có cử động sao?????”

“...mày.....mày.....con chó cái.....”

.....ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG.....

Những tia lửa ánh lên.....Phụt.....3 chiếc súng rơi xuống.....máu phun ra từ 6 cánh tay.....

Á.....Á.....Á.....Á.....Á.....Á.....Á.....

3 tên gục xuống và kêu gào một cách thảm thiết với hai cánh tay đã không còn thấy bàn tay năm ngón đâu cả.....nó lạnh lùng giơ chân đá ngã một tên khiến cho hắn ta va và những tên khác.....và trước mắt nó là đám người đang hoảng loạn nằm đè lên nhau, đẩy nhau một cách thô bạo để có thể đứng dậy.....súng và kiếm đã rơi hết từ bao giờ.....

.....ĐOÀNG.....

Một tiếng súng vang lên giữa trời quang khiến cho không gian đang ồn ào đột nhiên tĩnh lặng. .... nó, một tay cầm súng chĩa thẳng lên trời, một tay cầm thanh kiếm Nhật sắc bén. .... giờ thì toàn bộ tính mạng của hàng chục con người đang nằm trong tay nó, chỉ cần nó muốn thì đám này sẽ chết hết không chừa một tên nào. ....

“còn muốn tiếp tục?????”

Thấy có đũa muốn cầm súng lên nó nói. .... câu nói khiến cho lũ đó yên lặng và run lên vì sợ hãi. .... chúng run cầm cập trông thật đáng thương, giống như một lũ súc vật đang hằng máu cần người thì bị đánh cho thừa sống thiếu chết phải ngoan ngoãn quy phục người chân nó. ....

.....xoạch.....

Máu văng tung tóe, thanh kiếm của nó bây giờ không còn một giọt máu nào còn vương nữa. .... nó giờ kiếm chỉ thẳng vào mặt 7 đũa còn lãnh lặn và nói:

“ai sai chúng mày tới đây?????”

“dạ.....dạ.....chúng tôi.....chúng tôi không thể nói!!!!”

“không thể ư?????” nó cười nhạt. ....

.....ĐOÀNG.....

Tên vừa trả lời bị ăn một phát đạn vào giữa trán. .... nó quay sang tên khác hỏi tiếp:

“ai sai chúng mày tới đây???????”

“.....”

Không ai dám trả lời cả. .... vì dù có nói hay không nói thì kết cuộc vẫn là cái chết. ....

“chặc!!!!!!” nó tặc lưỡi và ném gươm xuống đường, quay người vừa bước đi vừa nói: “bọn chó chúng mày cũng trung thành đấy!!!!!! về nói với chủ của chúng mày rằng. .... đừng có coi thường tao dù tao mới 18!!!!!!”

6 thằng còn lại tròn tròn mắt khi nghe nó nói. .... 18 tuổi???..... bọn chúng không phải đang nghe lầm chứ?????

Nhưng bóng nó đã biến mất cùng với một trong 8 chiếc ô tô để lại là nỗi kinh sợ tột cùng. .... đây chỉ là một trò diễn mặt bình thường của nó mà thôi. .... chỉ khác một điều, số người còn sống hình như hơi nhiều so với bình thường. ....

.....

Dừng trước một khu rừng, nó bước xuống và nhấc điện thoại gọi cho một người. ....

“xác định vị trí và tới đây!!!!!!”

Câu mệnh lệnh vô cùng ngắn gọn và xúc tích. .... nó dập máy và đứng dựa vào xe chờ đợi. ....

Chỉ 10’ sau là một chiếc ô tô đen trời tới, Lok từ trong xe lao ra và chạy nhanh về phía nó. .... khuôn mặt hoảng hốt hỏi:

“tiểu thư, chị làm sao vậy???????”

Mở mắt nhìn Lok, nó vỗ vai cô và nói:

“xử lý cái xe này đi!!!!!!”

“vâng!!!!”

Nó thản nhiên bước vào xe của Lok trong khi cô vẫn đang nhìn nó với ánh mắt lo lắng. .... cũng phải thôi, trên đường đến đây cô có nhìn thấy một vũng máu lớn lênh láng trên đường và cả chiếc xe nó yêu quý nhất nằm công queo ở đó mà lại. .... nhưng Lok nhanh chóng thao tác, lấy trong túi ra một quả bom C4 tự chế. .... ấn ấn vài số rồi đặt ở ghế lái, cô đóng sầm cửa lại và trở lại xe. ....

“tới Cherry!!!!!!”

Lok gật đầu nhận lệnh, xe đi được vài trăm mét thì có tiếng nổ lớn đằng sau. .... nhưng chẳng ảnh hưởng gì tới hai con người ở trong xe cả. .... chiếc xe cứ thế chạy một cách bình thản như không có chuyện gì xảy ra. ....

“tiểu thư, chị cần thay quần áo!!!!!!”

“ừ!!!!!!”

“em sẽ ghé đầu đó trên đường!!!!!!”

Chiếc xe dừng lại trước một cửa hàng quần áo, Lok chạy vào mua đồ trong 5’ rồi chạy ra mở cửa xe đưa cho nó.....rồi cô lại tiếp tục trở lại công việc của mình.....nó bình thân thay quần áo ngay trong xe.....đường như chuyện vừa rồi không có trong đầu của nó vậy.....

.....

Bước xuống với bộ đồ màu xám, nó liếc nhìn quanh tổng thể nơi mà nó đã gắn bó suốt gần 10 năm.....vẫn không thay đổi chút nào cả.....cũng phải thôi, chỉ mới hơn hai tháng thì làm gì có sự thay đổi chứ.....nếu thay đổi, có chăng chính là bản thân nó.....

“tiểu thư?????”

“em có thể về!!!!!!” nó quay sang Lok nói: “hôm nay tôi sẽ đi cùng Hân và những người trong Hell!!!!!!”

“vâng!!!!!!”

Lok cúi chào nó, nó gật đầu rồi quay đi bước thẳng vào nhà hàng Cherry.....đội nó đi hân vào trong thì Lok mới lên xe ra về.....

.....

Trong khi đó, ở một tòa biệt thự bao phủ toàn một màu xám.....một khu ngoại thành Hà Nội.....

Một người đàn ông đang vô cùng tức giận quát mắng những tên mặc áo đen đang quỳ dưới nền nhà.....

“BỌN VÔ DỤNG, CHỈ CÓ MỖI VIỆC CÒN CON MÀ KHÔNG LÀM ĐƯỢC!!!! CHÚNG MÀY CÓ ĐÁNG ĐƯỢC SỐNG KHÔNG HẢ?????”

“.....”

Run rẩy, sợ hãi.....nhưng trước mắt những người đó, người đàn ông kia không đáng sợ bằng những gì họ đã trải qua trước mặt nó.....

“chủ nhân.....nếu ông ở đó.....ông sẽ nghĩ khác!!!!!!”

“CÂM MỒM!!!! GIẾT CHÚNG ĐI!!!!!!”

.....ĐOÀNG ĐOÀNG.....

6 thân thể gục xuống trong vũng máu.....kết cục của những kẻ thất bại luôn luôn là vậy.....dù trung thành đến mấy thì cái “Bạc” của giới giang hồ thì không thể lường trước được.....

.....

Một người con trai đứng trước màn hình vi tính, hình ảnh 6 thân thể từ từ ngã xuống im sâu vào trong mắt của anh ta.....đôi mắt màu xanh ngọc ánh lên những tia nhìn sắc lạnh đầy nguy hiểm.....

“tự ý hành động!!!! Đừng trách tôi khi ông dám đụng vào người con gái ấy!!!!”

Khuôn mặt điển trai đầy thu hút ấy xuất hiện một lần nữa, Ngô Dương Minh của tập đoàn Ngô Khương giờ đã là Boss tối cao của Tam Kiềng..... chẳng ai biết lý do tại sao hắn lại tham gia vào cái nơi đã giết chết bố của người hắn yêu, nơi mà năm lần bảy lượt hắn nhìn thấy những hành động thô bỉ đầy khinh miệt, nơi mà những thứ đen tối nhất của Xã Hội tồn tại một cách hiện hữu.....nơi mà nó, người hắn yêu vô cùng căm hận và chỉ muốn phá tan đập nát.....và quan trọng hơn nữa, nơi này cũng chính là lý do cho toàn bộ cuộc sống không khác gì địa ngục của nó, là lý do cho những ** le của cuộc đời hắn, cũng là cái nguyên nhân khiến cho mẹ hắn có những hành động trái với lương tâm.....

“thưa Boss!!!! Người đó chúng ta không có quyền động đến!!!!!!”

Một người con trai lên tiếng làm đôi mắt hắn bỗng chuyển đổi.....người đó có mái tóc màu hung và đôi mắt màu trầm tím đầy mê hoặc.....

“anh nói chỉ cho có thôi phải không, Bùi Ngọc Chiến?????”

hắn bước lại phía bàn làm việc, ngồi xuống ghế và hỏi một cách cao ngạo.....bởi người đứng trước mặt của hắn không ai khác chính là người đã gieo vào trái tim nó một mầm mống đau thương của tình yêu.....không ai khác chính là Bùi Ngọc Chiến, bạn trai cũ của nó và là bạn thân của chị hắn.....

“cậu đã biết thì còn hỏi tôi làm gì?????” Chiến đứng dựa lưng vào tường đáp trả lại hắn.....

“hừm!!!!!!” hắn hắng giọng: “tôi và anh không nên gây nhau ở đây!!!!!! tôi biết anh thích hành động một mình nhưng xin lỗi nhé, tôi không cho phép điều đó!!!!!!”

“tôi có thể trái lệnh sao?????”

“đừng gây sự với tôi!!!!”

“vậy hãy nói lý do tại sao cậu có mặt ở đây????? đáng lẽ nơi cậu phải ở là bên cạnh cô ấy!!!!”

“mọi chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu!!!!” hấn trả lời mà đôi mắt bỗng dưng sâu thẳm không đoán được.....còn nhiều điều mà hấn muốn biết và phải biết.....

“.....”

Hấn đứng dậy bước lại gần cửa sổ.....thành phố NewYork nhìn từ trên cao xuống thật hoành tráng.....đôi mắt hấn lại chẳng có hình ảnh nào của thành phố đẹp đó cả, cái mà hấn nhìn thấy chỉ là cái xa xăm của chân trời kia.....giống như phía đó là nơi nó đang hiện hữu vậy.....

“hãy mang một con mắt của ông ta về đây!!!!”

“cho phép tôi sao?????”

“phải!!!! đây là ngoại lệ!!!! sẽ không có lần sau đâu!!!!”

“tôi hiểu!!!! cảm ơn cậu!!!!”

Nói rồi Chiến bước ra ngoài.....chỉ còn lại mình hấn cô độc đứng ở đó.....hoàng hôn đã buông xuống, bóng hấn trải dài trên nền thảm đỏ đầy bi thương.....hấn gục đầu xuống mặt kính của chiếc cửa lớn.....đôi mắt nhắm lại, một tay hấn ghì chặt trái tim một tay siết nắm đấm.....tiếng nói thầm lặng thương cảm trôi vào không khí.....

“làm thế nào để có thể gặp em đây?????”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Tại sân bay Nội Bài.

Hai người con gái đang đứng trước một người con gái khác, không khí bao quanh ba con người đó quả thực căng thẳng.....

“trước khi cuộc huấn luyện bắt đầu ba ngày, tôi sẽ tới đó!!!! từ bây giờ cho đến lúc gặp tôi, hãy coi nhau như kẻ thù không đội trời chung!!!! Hai người hiểu chứ?????”

Nó nói với giọng lạnh lạnh.....hai người con gái chỉ lẳng lặng gật đầu.....những người đứng đằng sau mặc dù sợ hãi nhưng cũng không thể quay lưng bỏ chạy.....

“tiểu thư sẽ giám sát?????” Trần lên tiếng hỏi.....

“không!!!!” nó lắc đầu.....

“.....”

“tôi có lời khuyên cho hai người!!!!” nó liếc nhìn Trần rồi nhìn Lok và nói: “kinh nghiệm bản thân sẽ nói lên tất cả!!!! sống hãy chết tùy vào hai người, hãy lựa chọn cho đúng và đừng tin bất cứ ai dù họ có là bạn!!!! bởi trong cuộc chiến này, ai cũng là kẻ thù!!!! Hai người hiểu chứ????”

“vâng!!!!”

Nó khẽ gạt đầu rồi quay bước ra khỏi sân bay và lên thẳng ô tô.....đằng sau là một cảnh mà nó không muốn nhìn, nước mắt của người bố người mẹ rơi xuống khi buộc phải để đứa con quý giá bước vào quỹ môn quan không biết có thể về được hay không.....

.....

Tại Dinimon, nó ngồi một mình trong căn phòng tối.....tối là vì rèm cửa đã bị đóng hết lại.....nó hiện không muốn nhìn thấy bất kì một thứ ánh sáng nào cả.....

.....Cốc.....cốc.....

Tiếng gõ cửa kéo nó về với hiện tại, đưa tay lấy cái điều khiển từ xa, nó ấn vào một cái nút, hơn 5 chiếc rèm lớn từ từ mở ra tỏa sáng căn phòng đầy sự sang trọng. ....nó thản nhiên dựa người vào ghế trả lời lại tiếng gõ cửa. ....

“vào đi!!!!!!”

“tiểu thư tìm tôi?????”

Ông Nguyễn Đại Phong bước vào cúi đầu chào nó một cách cung kính. ....nó khẽ gật đầu và nói:

“bác ngồi đi!!!! Khi chỉ có hai người bác không cần giữ lễ với cháu!!!!!!”

“được rồi!!!!!!” ông Phong ngồi xuống rồi ngay lập tức hỏi: “cháu gọi bác tới đây có việc gì gấp phải không???????”

“vâng!!!!!! Trước tiên bác hãy xem cái này!!!!!!”

Nó đẩy vào tay ông Phong một tập file tài liệu và tiếp tục nói:

“đây toàn bộ những gì Hell tìm được trong thời gian qua, cháu muốn bàn với bác về việc có nên diệt hạ chúng không và nên làm như thế nào!!!!!!”

“.....”

Lật từng trang giấy, khuôn mặt ông Phong ngày càng tím tái vì tức giận. ....cũng phải thôi, mọi hoạt động của D đều bị ngăn cản không lý do và giờ thì ông ấy đã biết được nguyên nhân. ....không tức giận mới lạ khi ông vẫn là người có quyền lực trong D. ....

“ra là như thế này!!!!!!”

Nó đứng dậy đồng thời chiếc màn hình trước mặt nó cũng được bật lên. ....một tấm bản đồ lớn với những chấm đỏ có kích thước khác nhau đang hiện dần lên. ....nó cầm một chiếc bút laser và lên tiếng:

“những chấm đỏ nhỏ này là những nơi bọn chúng thực hiện những phi vụ phi pháp!!!!!! Còn các chấm lớn là “nhà máy” sản xuất ma túy!!!!!! Nơi này được nguy trang rất cẩn thận nên cảnh sát phòng chống ma túy của Việt Nam không đủ khả năng tìm ra được cho dù có nằm vùng đi chăng nữa!!!!!!”

“sao cháu có được những thứ này???????”

“bác đừng coi thường Hell của cháu!!!!!! Họ đều là những người xuất sắc mà cháu lựa chọn!!!!!!”

“cháu lập ra Hell là vì mục đích này ư???????”

“bác biết đấy!!!!!!” nó khẽ cười và nhìn thẳng vào mắt ông Phong nói bằng giọng mang đầy sự nguy hiểm: “từ nhỏ cháu đã nghi ngờ về cái chết của bố và cũng không phải tự nhiên mà cháu thành lập ra Hell chỉ để chơi cho vui!!!!!! Thời gian cháu thu thập toàn bộ Việt Nam rất ngắn là vì mọi nơi trên đất nước này đều có người của cháu!!!!!! Thậm chí cả chính phủ!!!!!!”

“.....”

Nó khẽ cười rồi quay người về phía màn hình nói tiếp:

“cháu muốn đánh sập những xưởng sản xuất này của bọn chúng!!!!!! Nhưng làm thế nào để cho cảnh sát không nghi ngờ thì khá khó khăn!!!!!!”

“cháu định nhờ tới chính quyền sao?????”

“nhờ?????” nó cười khênh nói: “nói như vậy cũng đúng!!!!!!”

“ý cháu là sao???????”

“giờ đến lúc người của D phải trả ơn cho cháu rồi đấy!!!!!!” nó ngồi xuống ghế của mình thản nhiên nói: “mọi tài liệu cháu đã thu thập đủ, chỉ cần hành động thôi!!!!!!”

“cháu muốn thế nào đây?????”

Ông Phong vẫn chưa tỏ được ý của nó muốn gì. ....bởi với thế lực của nó hiện nay, nó thừa khả năng tự tiến hành việc này. ....

“người của bác, cháu cần người ở trong bộ phận phòng chống ma túy!!!!!! một người có khả năng nhưng không mấy được tin tưởng!!!!!!” nó vào thẳng vấn đề: “nếu có người như vậy, kế hoạch của cháu sẽ hoàn hảo!!!!!!”

“cháu muốn khi nào???????”

“càng sớm càng tốt!!!!!!”

“hai ngày nữa!!!! ta nghĩ rằng có một người có thể giúp cháu!!!!”

“cháu chỉ ở đây khoảng hai tuần thôi!!!!!!” nó chống cằm suy tư nói: “còn nhiều việc nữa phải giải quyết hơn ở đây!!!!!!”

“ta sẽ cho tiến hành trong thời gian nhanh nhất!!!!!!”

“cảm ơn bác!!!!!!”

Nó khẽ cười.....đôi mắt nhìn ra ngoài cửa một cách suy tư.....ông Phong không hiểu vì điều gì mà lại có thể khiến cho nó có khuôn mặt trầm buồn như vậy.....

“à Hương này!!!!!!”

“vâng, có gì bác cứ nói!!!!!!”

“giờ cả Trần và Nhiên đều đã rời khỏi đây!!!!!!” ông Phong trầm giọng nói: “cháu đã chọn được ai đi theo bên cạnh chưa?????”

“.....” nó chống cằm im lặng.....trong đầu nó giờ đã có một người nhưng nó không muốn người đó đi theo nó vào những nơi quá nguy hiểm.....còn một nguyên do nữa, nhưng nó không thể nói với bất kì ai.....

Một lần nữa ông Phong lại nhìn thấy một đôi mắt cô độc của nó.....nén tiếng thở dài, ông lên tiếng nói với nó:

“cháu có thể tới khu vực huấn luyện của D thử xem!!!!!!”

“.....” nó thoáng ngạc nhiên nhìn người đàn ông trung niên rồi khẽ lắc đầu nói: “cháu vốn đã chọn cho mình một người!!!! chỉ có điều cháu sợ người đó không đồng ý mà thôi!!!!!!”

“sao???? đó là ai?????”

Sau câu nói của nó, ông Phong tròn tròn mắt kinh ngạc.....bởi bản thân ông cũng không ngờ được người nó muốn lại là người đó.....nhân vật trầm lặng nhất và suất sắc nhất của đội sát thủ của D.....người đó có biệt danh “Ẩn Giả” bởi cách thức ám sát kì lạ và bí ẩn đến khó tin.....

.....

Tại thành phố hoa lệ của nước Pháp, Pari luôn tỏa sáng một ánh hào quang của tình yêu.....trên đỉnh tòa tháp Eiffel có một bóng đen đang đứng dưới ánh trăng khuyết mờ, người đó đã làm cho cả thành phố Pari chìm trong kinh hoàng bởi một cái chết bí ẩn và tàn khốc.....

Có điều, người bị giết là xứng với cái chết như vậy.....một ông trùm của thế giới buôn người, biết bao nhiêu cô gái trẻ bị bắt cóc khi đang đi du lịch.....biết bao gia đình mất con.....biết bao số phận tàn khốc đến với những cô gái vô tội bị đem ra làm món hàng buôn bán kiếm lời.....

Một bàn tay nằm trên cửa sổ, cánh tay thì ghim trên tường, thân thể bị băm nát thành thịt vụn còn cái đầu bị treo lủng lẳng ngay dưới trùm đèn trị giá hàng triệu đô la.....một cảnh tượng kinh hãi đến ghê sợ.....căn phòng tràn ngập một mùi máu tanh ngòm hôi thối.....chữ viết bằng máu in trên tường.....“the cost is life”.....quả thật cái giá của sự đời bại khiến cho nhiều con người phải chết chính là cái chết, chính là cuộc sống của hân ta.....

Nhưng “the cost is life” nghe thì những tưởng là công lý, nhưng đằng sau đó lại là một âm mưu được tính toán từ trước.....sở dĩ hân ta chết vì hân ta dám phản bội D.....sở dĩ hân ta chết, là vì hân ta cố tình làm trái luật của D.....và sở dĩ hân ta chết, là vì hân ta đã hết giá trị lợi dụng.....

“làm tốt lắm “Ẩn Giả”!!!!!!” chiếc máy phát tín hiệu vang lên giọng nói khàn khàn ồm ồm của đàn ông.....

“ruột cuộc khi nào tôi mới được gặp ông, H bí ẩn?????”

“sớm thôi!!!!!! Dù sao cũng chúc cậu may mắn trong nhiệm vụ kế tiếp!!!!!!”

Tín hiệu bị ngắt, khuôn mặt không rõ ràng kia hiện lên một nụ cười đầy khinh bỉ coi thường, đôi môi mấp máy thoát ra từng từ lạnh lẽo rời rạc:

“may mắn???? có thứ đó tồn tại sao?????”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

có lẽ Kul sẽ cố viết thật nhanh vì sắp phải rời khỏi nhà đi học xa rồi.....hok có laptop nên hok biết post truyện kiểu gì nữa.....hix.....

Nó ngồi trầm tư một mình trong căn phòng của chính nó.....không gian im lặng không một tiếng động.....trước mặt nó là một chiếc phong bì màu đen mà người nhận chính là “Ân Già”.....bên trong phong bì là hình ảnh của nó và mảnh giấy ghi nơi nó đang ở.....đây là một lời cảnh báo đối với nó, ai đó đã ra lệnh cho “Ân Già” tới ám sát nó, chiếc phong bì đen này nó nhận được cách đây đã 3 ngày nhưng vẫn chưa có dấu hiệu nào của “Ân Già” cả.....chuyện này nó không nói cho bất kì ai biết, nó không đảm bảo sự tin tưởng của mình đặt đúng chỗ.....và nó cũng không muốn những người thân xung quanh nó gặp nguy hiểm.....

Trong suốt một thời gian dài, nó đã ẩn mình để giao nhiệm vụ cho “Ân Già” dưới cái tên “H bí ẩn”, toàn bộ những gì nó giao phó đều được hoàn thành một cách xuất sắc và giờ bản thân nó cũng không thể đủ tự tin là có thể đánh bại được hoàn toàn người đó.....nó đào tạo ra một tên ác quỷ máu lạnh có thể lấy đi mạng của nó ngay lập tức.....liệu có quá nguy hiểm không??????

Lần đầu nó gặp “Ân Già” là vào 2 năm trước khi ông Phong và Nhiên chuẩn bị ra nước ngoài sau khi Nhiên chơi nó một vỏ suyết nữa thì lấy mạng của nó.....hồi đó nó mang trong mình một nỗi đau rất lớn về tinh thần và nó gặp “Ân Già” khi anh ta đang thực hiện một nhiệm vụ được giao.....nhiệm vụ đó chính là giết nó, Hades của Hell.....lúc đó bản thân nó cũng không biết là mình đang làm gì, nó đã nghĩ rằng chẳng còn gì quan trọng nữa và ngay lúc đó nó đã muốn chết.....và suyết chút nữa thì nó bị “Ân Già” giết nếu như anh ta không đột ngột dừng tay lại.....mũi súng hướng thẳng vào trán của nó khi nó đang nằm trên mặt đường với thân thể đầy máu.....

“cô muốn chết?????”

Giọng nói còn lạnh hơn cả băng không chút cảm xúc, ngay lúc đó nó đã cảm nhận được người đang đứng trước mặt kia là người con trai định mệnh đi theo nó suốt sau này.....hồi đó nó chưa biết được nhiều chuyện nhưng cũng đủ để nó xác định một con đường cho bản thân, và người con trai kia là một nhân vật quan trọng trên con đường đó.....

“tại sao không xuống tay?????” giọng nói của nó cũng lạnh lùng không kém, kèm theo chút gì đó bất cần.....

“không biết!!!!!!”

Anh ta cất súng đi, cúi xuống bế nó và bước đi trên con đường vắng vẻ.....nó hiểu, dường như người con trai kia cũng có cảm giác giống nó...đường như nó và anh ta có cùng chung một cách nghĩ.....

“tôi vẫn có thể đi được!!!!!!”

“tôi biết!!!!!!”

“Khi gặp lại tôi và anh sẽ đấu với nhau công bằng chứ?????”

“cô chắc chắn là sẽ gặp lại tôi sao?????”

“nếu như anh còn nhớ tôi là ai thì chắc chắn sẽ gặp lại!!!!!!”

“được!!!!!!”

“cho tôi biết tên anh!!!!!!”

“Ân Già!!!!!!”

“Nguyễn Nguyễn Hiểu Nhiên ra lệnh cho anh tới phải không?????”

“.....”

Nó nhếch môi cười chua chát, rồi nó nói:

“thả tôi xuống!!!!!! tôi có thể gọi người tới đón được!!!!!!”

“.....”

Anh ta im lặng nhưng vẫn làm theo lời nó, nó lấy chiếc điện thoại ra và gọi cho Ze.....sau khi nó thất tình và mất đi người bạn thân nhất, nó đã làm những việc nó chưa từng làm và nó cũng tự nhiên rời bỏ Hell một thời gian khá dài.....có thể nói cuộc gọi này của nó mang một ý nghĩa rất quan trọng với toàn bộ thành viên của Hell.....

“anh nên đi trước khi họ tới!!!!!!”

“.....”

Gật đầu, chỉ một cái gật đầu rồi biến mất vào trong bóng tối.....nó ngồi một mình ở một nơi không người, khóe môi nhếch lên tạo một nụ cười, nó mấp máy nói:

“rồi một ngày tôi sẽ để anh kết liễu cái mạng này!!!!!!”

Nó ngồi lặng đi chìm mình trong quá khứ.....rồi nó với người cầm chiếc phong bì màu đen lên ngang tầm mắt, tay kia cầm bật lửa.....ngọn lửa nhỏ màu lam vụt xuất hiện đốt cháy dần dần cái phong thư đó.....nó tự nói một mình:

“Phải!!!! rồi một ngày tôi sẽ để anh kết liễu cái mạng này nhưng...không phải bây giờ!!!!!!”

Và nó lại ngồi trong yên lặng, rèm cửa phòng đã được đóng kín chỉ còn lại một màu đen của bóng tối.....một hình bóng từ từ tiến lại phía nó một cách nhẹ nhàng cân trọng.....một khẩu súng có gắn giảm thanh hướng lên đầu nó.....nó không cử động mà chỉ lên tiếng nói:

“sao lại không xuống tay đi?????”

“cô là ai?????”

“mục tiêu của anh!!!!”

“Cô là ai?????” cùng câu hỏi là họng súng dí sát vào đầu nó.....

“tại sao lại hành động theo chỉ thị giả?????”

“bởi cô giống một người tôi biết!!!!”

“giống?????”

“đôi mắt cô giống đôi mắt Hades!!!! Hades của Hell!!!!!!”

Khóe môi khẽ cười, nó đứng dậy quay mặt về phía cái bóng đang chìa thẳng họng súng vào nó.....nó gật đầu nói:

“tôi đã nói là sẽ gặp lại mà!!!!!!”

“vậy là tôi đoán không nhầm!!!!” thu súng lại và cời bỏ chiếc mặt nạ làm bằng vàng trắng.....khuôn mặt lạnh lẽo vô cảm hiện ra mờ ảo trước mặt nó.....

“ngày trước là Hades của Hell, nhưng bây giờ tôi là Hades của D!!!!!!” nó vừa nói vừa tiến lại phía tấm rèm cửa, kéo mạnh ra.....căn phòng được chiếu sáng gần như toàn bộ.....

Và hiển nhiên, khuôn mặt điển trai và đầy chất băng giá cũng được chiếu sáng.....đôi mắt sắc lạnh nhìn nó với vẻ không mấy thiện cảm, chắc bởi anh ta đã quen với bóng tối mất rồi.....cũng khá giống với nó.....đứng dựa lưng vào tấm kính trong suốt bên ngoài là toàn cảnh thành phố, nó thần nhiên hỏi.....

“tôi đang cần người!!!! anh muốn ở lại chứ?????”

“thứ lỗi!!!!!!” anh ta ngồi xuống ghé gác chân lên bàn bắt cần nói: “tôi phục vụ người khác!!!!!!”

“anh vừa định giết người anh đang phục vụ đấy!!!!!!”

Trợn tròn đôi mắt, “Ân Già” nhìn nó với vẻ kinh ngạc tột độ trong khi nó vẫn thần nhiên nhún vai cười như điều đó là hiển nhiên.....

“cô.....cô chính là “H bí ẩn” ư?????”

“anh nghĩ sao khi phục vụ cho người đứng đầu tổ chức này????? Tôi không đề nghị lần thứ 2 đâu!!!!!!” nó nhìn ra ngoài và nói.....giọng như đùa cợt nhưng lại có chút gì đó như ra lệnh.....

“Ân Già” đứng dậy, khuôn mặt nghiêm túc nói:

“vậy thì từ trước tới nay tôi luôn phục vụ cô rồi!!!! tiểu thư!!!!”

“tốt!!!!”

Nó bước lại gần bàn và ngồi xuống ghế, nó chỉ vào chiếc ghế đối diện nói:

“ngồi đi!!!!!! Và bỏ chiếc phong thư anh nhận được ra bàn!!!!!!”

Anh ta làm theo lời nó, phong thư màu đen thứ hai nó nhìn thấy giống hệt cái nó vừa đốt.....nội dung cũng giống như vậy chỉ khác một điều, trong phong thư có nó có ghi kẻ đã gửi và người đó là người trong nội bộ điều hành tổ chức.....

“tôi có nhiệm vụ cho anh!!!!!!” nó rút trong túi áo trước ngực một mảnh giấy gấp tư đưa cho “Ân Già” và nói tiếp: “tìm và diệt hán!!!!!!”

“.....” anh ta cầm tờ giấy mở ra đọc, đôi mày nhíu lại và trong mắt ánh lên một sự khó hiểu.....

“hắn là người đã gửi phong thư này!!!!” nó cầm phong thư lên ngang tầm mắt và bật lửa đốt.....

“tên này là tay trong?????”

“có lẽ đúng mà có lẽ sai!!!! Nhưng hắn muốn giết tôi thì đó là hành động phản bội!!!! phản bội thì chỉ có chết!!!!” nó bình thản trả lời.....

“tôi hiểu!!!!”

“từ giờ anh sẽ theo tôi 24/24 giờ với cái tên Ken!!!! Trừ khi thực hiện nhiệm vụ còn không anh đều phải có mặt bên cạnh tôi!!!!” nó nói.....

“.....”

“và tôi muốn thỏa thuận với anh một điều!!!!”

“thỏa thuận?????”

“trước tiên tôi muốn nói là tôi đã biết rõ thân thế của anh vì vậy anh không cần phải giấu nữa!!!!” nó ném cho Ken tập hồ sơ điều tra về chính anh ta.....

Khuôn mặt anh ta tối sầm lại.....vậy là nó không những biết Ken là ai mà còn biết mục đích của anh ta vào hội D là như thế nào.....nhưng sao nó lại có thể để anh ta ở bên cạnh?????

“tôi đánh giá cao lòng trung thành của anh đấy!!!!” nó cười khểnh nói: “mong sao nó thuộc về tôi.....nhưng hoang đường quá.....anh vốn là kẻ thù cơ mà nhỉ?????”

“cô.....tại sao cô.....”

“ruột cuộc thì nhiệm vụ của anh chỉ là giết tôi!!!! Tôi có thể cho anh cái mạng này!!!!” nó thản nhiên đứng dậy nói từng tiếng rõ ràng: “nhưng không phải bây giờ!!!!”

“nghĩa là sao?????”

“tôi sẽ ra cho anh một chỉ thị cuối cùng.....một nhiệm vụ cuối cùng và cũng là thỏa thuận giữa chúng ta!!!!” nó hai tay để sau lưng quay người ra phía cửa.....

“cô nói gì thế?????”

Nó mỉm cười quay lại...tiếng nói của nó rõ ràng từng chữ nhưng lại làm lòng bùng hai tai của Ken...anh không thể nghĩ rằng nó lại đề nghị một việc hoang đường như vậy...không...là điên rồ mới đúng...anh không biết anh đang phục vụ cho con người hay cho thần chết nữa...nó có thể thản nhiên trước mọi thử thách cả bản thân.....quả đúng là một con người có tư chất lãnh đạo từ trong bụng mẹ.....

.....

3h sáng tại công viên Bạch Mã.....những ánh chớp lóe lên từng hồi.....tiếng kêu la thảm thiết hòa vào không gian rộng lớn một cách vô vọng.....

Không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết rằng sáng hôm sau, trên báo ngay lập tức có một bài tit rùng rợn đến ghê người.....

“rạng sáng hôm nay người ta phát hiện ra một thi thể người chết không đầu, không tay, không chân nổi lềnh bềnh trên mặt nước trong hồ của công viên Bạch Mã.....sau đó trong các thùng ra đặt quanh hồ tìm thấy những mảnh thịt vụn mà theo giám định là thuộc về thi thể bí ẩn đó.....hiện các nhà chức trách đang tiến hành điều tra làm rõ sự việc nhưng theo phán đoán của họ thì đây là một vụ thanh trừng của một tổ chức xã hội đen!!!! Xã hội đang reo lên một hồi chuông cảnh báo về lối sống của những thanh niên hiện nay.....vv..vv.....vv.....”

Trên tivi báo đài đều lên tiếng cảnh báo về sự nguy hiểm khi ra ngoài vào buổi tối.....nhất là khi vụ giết người ghê rợn kia xảy ra càng khiến cho người dân hoang mang hơn nữa.....

Tất cái tivi đi, nó khẽ cười nói với người đang đứng bên cạnh nó:

“làm tốt lắm!!!!”

“đó là nhiệm vụ của tôi thưa tiểu thư!!!!”

“chuẩn bị đi!!!! Tôi sẽ đi gặp một người ngay bây giờ!!!! Kế hoạch sẽ tiến hành trong vài ngày nữa!!!!”

“tôi làm ngay!!!!”

Nói rồi Ken quay người bước ra ngoài.....nó ngả người lên ghế và khẽ nhắm đôi mắt lại.....từ bây giờ nó bắt đầu kế hoạch của mình.....nó sẽ không bao giờ dừng lại cho tới khi nó chết...

Chương 54

Bước vào một nhà hàng sang trọng, nó nhìn quanh tìm kiếm gì đó.....và thấy rồi, một người con trai mặc quần áo màu ghi đen đã ngồi uống cà phê một cách rất bình thản.....nó quay đầu nói với Ken:

“chờ ở ngoài!!!!”

“.....” gật đầu, Ken bước ra ngoài

nó thì tiến lại phía người con trai đó.....và nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ta một cách tự nhiên.....

“liệu tôi có nhầm người không?????” nó đặt một tập tài liệu lên bàn và nhìn anh ta hỏi.....

“không!!!!!!”

“đây là tất cả những thông tin cần thiết!!!!!!” nó đẩy tập hồ sơ đến tay anh ta và nói tiếp: “tôi chỉ cần anh đưa ra vài lời gợi ý cho họ!!!! còn họ làm được đến đâu thì làm!!!!!!”

“.....” xem qua tập hồ sơ, có lẽ anh ta không ngờ được những thông tin lại cụ thể như thế này, giống như là chính người xây dựng lên nó vậy.....

Một hồi không ai lên tiếng, nó ngồi đó một cách thản nhiên không động tĩnh cho tới khi người con trai kia lên tiếng hỏi:

“cô là cháu bác Phong?????”

“có thể nói là vậy!!!!”

“tôi cần xác định những thông tin trong này là chính xác!!!! Cô là ai???????”

“muốn xác nhận thông tin thì không khó đâu!!!! Tôi sẽ đưa cho anh địa chỉ người anh cần gặp!!!!!!” nó rút trong túi ra một mảnh giấy đưa cho anh ta và nói tiếp: “còn tôi là ai thì anh không nên biết!!!! như vậy an toàn hơn cho anh!!!!!!”

“an toàn cho tôi?????”

“đây là lần đầu cũng là lần cuối tôi đích thân gặp anh!!!!!!” nó từ từ đứng dậy bình thản nói: “công việc chỉ có vậy!!!! tôi mạn phép đi trước!!!!!!”

Chưa kịp để anh ta phản ứng, nó nhanh chóng cất bước ra ngoài không quên đặt một tờ 500k lên bàn tính tiền.....người con trai kia ngăn người khi nhận ra từ lúc gặp nó cho tới giờ anh ta luôn bị nó chi phối về tâm lý, mảnh giấy nó đưa cho anh ta ghi rõ địa chỉ và số điện thoại của một người con gái, cuối dòng đó là một kí hiệu mà ai nhìn thấy cũng khiếp sợ, kí hiệu đầu lâu có chiếc lưỡi hái vắt chéo qua.....đó là kí hiệu của Hell, hội đang lớn mạnh nhất đất nước này.....mà với quan hệ của nó với D thì anh ta có thể ngờ ngợ ra thân phận thật của nó, phải chăng cô gái trẻ đó chính là Hades, con người tàn bạo nhất trong lịch sử.....

Nó bước ra xe, Ken đã đợi sẵn ở đó và mở cửa xe cho nó bước vào.....anh ngồi bên cạnh nó.....chiếc xe chạy đi theo một con đường đã định trước.....

“tiếp theo là tới biệt thự nhà họ Ngô!!!! Tiểu thư chắc mình muốn tới đó?????” Ken hỏi nó bằng vẻ mặt nghi ngờ đầy ái ngại.....

“chắc!!!! tôi phải làm rõ vài chuyện!!!!!!”

Nó lại ngả người ra ghế nhắm mắt lại.....quả thực nó chỉ còn cách ngủ trên đường đi thôi chứ hoàn toàn không có thời gian để nghỉ ngơi.....

“tiểu thư!!!!!!”

“nói đi!!!!”

“vé máy bay đi Mỹ chỉ còn lại hơn tuần nữa!!!!!! tiểu thư chắc là sẽ hoàn thành kế hoạch trước đó ư???????”

“chắc vậy!!!! có khi sớm hơn dự định!!!!!!”

“bên New York có thông báo về!!!!!!”

“thông báo gì?????”

“trước khi cuộc huấn luyện diễn ra, những người bảo lãnh và người tham dự phải tới tham gia một buổi vũ hội!!!!!!”

“Vũ Hội???????”

Nó mở mắt quay đầu nhìn Ken hỏi: “tôi chưa nghe nói chuyện này!!!!!!”

Ken cũng gạt đầu rồi quay màn hình laptop cho nó xem: “mới đây người đứng đầu “Tam Kiềng” đã đề nghị việc này và được thông qua!!!!!!”

“.....”

Nó yên lặng nhìn bản thông cáo..... hình ảnh của hắn hiện lên trong đầu nó, nó không biết hắn đang giờ trò gì và định làm gì nhưng mục đích của hắn mở buổi Vũ Hội đêm là vì muốn mở rộng lại tầm ảnh hưởng của “Tam Kiềng” ra Châu Âu đây mà.....nó nhủ vậy rồi quay đi, đôi mắt lại tiếp tục nhắm lại.....

“nói tiếp đi!!!!!!”

“tuy những thành viên sáng lập ra chương trình huấn luyện này đứng ở Trung Lập nhưng chúng ta không thể đảm bảo rằng họ không gây hại cho ta!!!!!!” Ken tiếp tục: “tiểu thư nghĩ nên tham gia hay không?????”

“ý anh thế nào???????”

“tôi nghĩ đích thân tiểu thư hãy tới đó!!!!!! tuy là người mới đứng lên thay thế vị trí của Boss nhưng tiểu thư đã cho họ biết bản thân có năng lực!!!!!! nhưng nếu tiểu thư không bao giờ xuất hiện trước giới Xã Hội Đen thì sẽ có nhiều phiền phức hơn sau này!!!!!!” Ken trình bày ý kiến của mình: “với lại tiểu thư cũng không cần lộ mặt, ẩn mình dưới lớp mặt nạ là ổn!!!!!! quy định của Vũ Hội là vậy mà!!!!!!”

“cũng được!!!! cứ theo ý của anh đi!!!!!!”

Nó chấp nhận một cách nhanh chóng khiến Ken bất ngờ.....cứ như nó đã có sẵn câu trả lời trong đầu rồi vậy.....tuy có thắc mắc nhưng Ken lại không dám lên tiếng hỏi nó, bởi bây giờ nó đang toát lên một khí lạnh rất đáng sợ.....dường như thông tin vừa rồi đã kích mạnh vào tinh thần của nó.....

.....

Dừng chân tại biệt thự gia đình Ngô gia, nó mới hay cả hai người đều không còn ở đây nữa ngoài cô con gái của họ là Ngô Hoàng Anh Ngọc.....nó không muốn chạm mặt Ngọc lúc này nhưng.....dường như Ngọc nhận biết được sự xuất hiện đột ngột của nó nên đã đứng trước cổng và đợi rồi.....

“em cũng nên vào nhà một chút chứ?????” Ngọc định với người kéo tay nó thì Ken đã đứng ra chắn ngang đề phòng.....đôi mắt Ngọc thoáng chút bất ngờ rồi khẽ cười không nói gì cả.....

“Ken!!! Anh đợi ở ngoài đi!!!!!!”

Nó nói rồi cùng với Ngọc đi vào trong biệt thự...sờ dĩ nó bảo Ken đứng ngoài đợi là vì nó chắc chắn Ngọc sẽ không làm gì nó.....

“em ngồi đi!!!! Có muốn uống gì không???????” Ngọc đẩy nó ngồi xuống ghế nhiệt tình hỏi han.....

“không cần đâu chị!!!!!!”

“.....”

Gạt đầu, Ngọc ngồi xuống cạnh nó, cô mỉm cười nói với nó bằng giọng nhẹ nhàng:

“chúng ta hãy nói chuyện như những người bạn được không?????”

“hầu như chị muốn vậy!!!!!!”

“trước tiên chị muốn xin lỗi em!!!!!!” Ngọc cầm lấy tay nó, đôi mắt buồn nhưng chân thành: “vì gia đình chị mà em phải chịu nhiều điều tủi nhục!!! chị thực sự xin lỗi!!!!!!”

“hồi đó chị cũng có mặt trong chiếc xe!!!!!! Hãy nói cho em biết những gì đã xảy ra!!!!!!” nó rút tay lại hỏi.....giọng nói đầy ai oán giận hờn.....

“.....” buồn.....trong mắt Ngọc chỉ có duy nhất cảm xúc đó.....cô khẽ thở dài bắt đầu lên tiếng nói: “chị.....chính chị đã đẩy mẹ em xuống khỏi chiếc xe!!!!!!”

“tại sao???????”

“nếu không làm vậy họ sẽ giết em trai chị!!!! họ nói rằng nếu không làm vậy thì dù có thoát khỏi vụ nổ thì em trai chị vẫn sẽ chết!!!!!!”

“mẹ chị biết truyện này chứ?????”

“.....” Ngọc im lặng trước câu hỏi của nó.....tâm trí của cô giờ rối bời hơn bao giờ hết.....

“nếu em đoán không nhầm thì mẹ chị chính là người vạch ra kế hoạch đó!!!!!!” nó gần giọng.....

“Hương à chị xin em đừng làm hại mẹ chị, muốn chém muốn giết thì em hãy tìm chị này!!!! Chị mới là người ra tay.....” Ngọc hoảng hốt chớp lấy tay nó nói mà giọng lạc đi.....

“ruột cuộc thì tại ai mà tôi trở thành thế này?????” nó nói trong sự chua chát: “là mẹ chị, chị hay em trai chị?????”

“Hương????” Ngọc bàng hoàng trước câu nói của nó.....đừng bảo rằng nó đối xử tệ bạc với em trai cô là vì lý do này nhé???? Nó căm thù đến nỗi đẩy em trai cô vào con đường đen tối của Xã Hội sao????

“thật ra chẳng do ai cả!!!!!!” nó lắc đầu nói tiếp: “là do bản thân tôi lựa chọn con đường này đó thôi!!!!!! Vậy nên chị không cần phải dằn vặt mình!!!!!!”

“Hương???? Vậy hôm nay em tới đây là vì chuyện gì?????”

“tôi muốn hỏi tại sao em trai của chị là đứng ở vị trí đó????? vị trí đã từng suýt nữa lấy mạng anh ta!!!!!!” nó nhìn thẳng vào mắt Ngọc hỏi không chút do dự...nhưng kèm theo đó là một cái gì đó đẩy phần nộ...nó đang tức giận.....

“vị trí đó???? ý em là gì????” Ngọc không hiểu những gì nó nói và thái độ bất thường của nó khi nói về hắn, em trai của cô.....

“chị không biết sao????” nó cười khinh nói tiếp: “em trai chị hiện đang là người điều hành tối cao của “Tam Kiềng” tổ chức sinh ra sau khi “Ngũ Long” sụp đổ!!!!!!”

“cái gì????? Tam Kiềng ư?????” Ngọc như không thể tin vào tai mình.....những gì nó nói thật sự khó có thể tưởng tượng được.....

“.....” khó hiểu trước phản ứng của Ngọc, nó nhận ra rằng bản thân đã phán đoán sai, hắn đang tự làm theo ý mình chứ không phải bị tác động từ ai trong gia đình cả.....vậy thì hắn đang có mục đích gì khi làm Boss của “Tam Kiềng” chứ???? chẳng lẽ hắn thực sự muốn đối đầu với nó?????

“Hương, em nói rõ cho chị nghe đi, những gì em vừa nói là sao?????” Ngọc tóm lấy hai vai siết mạnh.....

“chính là như vậy đấy!!!!!!” nó gạt tay Ngọc ra và đứng dậy nói một cách bình thản: “anh ta đang đi trên con đường ngược lại với tôi!!!!!! anh ta muốn là kẻ thù của tôi!!!!!!”

“Không thể nào!!!!!!” Ngọc kiên quyết phủ định câu nói của nó: “nó không như thế đâu!!!!!! Chắc chắn là không!!!!!!”

“vậy thì tại sao anh ta lại làm thế?????” nó nhếch môi cười đầy khinh thường: “vào Tam Kiềng khác nào tuyên chiến với tôi!!!!!!”

“Hương!!!! Tin chị đi!!!!!! Nó không bao giờ muốn đối đầu với em!!!!!!” Ngọc với người cầm tay nó nói bằng giọng chân thành: “bởi vì em là người nó yêu hơn cả mạng sống!!!!!!”

“.....” trái tim nó khẽ rung lên bởi lời nói của Ngọc nhưng nó đã kiềm cái cảm giác đó lại.....nó không muốn bị phân tâm bởi thứ tình cảm dư thừa ấy.....gạt tay Ngọc ra một cách lạnh lùng, nó quay đi và nói: “nếu yêu tôi anh ta sẽ không bao giờ làm vậy!!!!!!”

“nó chắc chắn có lý do của mình khi hành động như thế!!!!!!”

“tôi không tin!!!!!!”

Nói rồi nó bước nhanh ra ngoài.....nó không muốn bị Ngọc làm cho yếu lòng, tuy Ngọc có nói vọng ở đằng sau nhưng nó gạt ra ngoài tai và bước vội vào trong xe.....Ken để ý thấy thái độ khác lạ của nó nhưng anh không ý kiến gì cả, nhiệm vụ của anh là bảo vệ nó chứ không phải là lo chuyện bao đồng.....

.....

Nó điều khiển chiếc Canry mới mua vài tiếng trước, Ken ngồi bên cạnh một cách lặng lẽ.....cả hai đang đi dần ra ngoại thành trên con đường quốc lộ số 1.....Ken không biết nó định đi đâu và anh cũng không quan tâm, anh chỉ cần ở bên cạnh bảo vệ nó mà thôi.....

“anh không thắc mắc ta đang đi đâu sao?????” nó lên tiếng hỏi trong khi mắt vẫn dán về phía trước.....bởi tốc độ nó đang khi không ai có thể đi được.....

“tôi không quan tâm!!!!!!” Ken trả lời: “chỉ cần cô không biến mất khỏi tầm mắt tôi thì cô muốn đi đâu cũng được!!!!!!”

“có vẻ sĩ như anh rất thú vị!!!!!!” nó khẽ cười.....

Ken đứng là sự lựa chọn đúng đắn của nó, anh ta không phàn nàn bất cứ một câu nào, nhất nhất tuân theo nhiệm vụ được giao và luôn hoàn thành nó một cách hoàn hảo..... và bởi tính cách của nó và Ken khá tương đồng nên nó không cần nói thì Ken cũng biết nó đang nghĩ gì hoặc suy tính cái gì..... chỉ có điều anh ta không biết chính xác được mà thôi.....

Đằng trước có một chiếc xe Mercedes màu đen với biển số 30X-09XX, nó nhận ra cái biển số xe này.....nó giảm ga và tránh xa chiếc xe đó một quãng khá dài.....trong bóng tối, nó chỉ có thể nhìn thấy đèn hậu của chiếc xe đó mà thôi.....

“đó là xe của.....” Ken nghiêng đầu định nói nhưng bị nó chặn ngang.....

“không cần nói!!!!”

“.....”

Ken cũng im lặng nhìn ra ngoài, đã gần 3 ngày kể từ khi nó gặp người con gái đó, nó vẫn chưa chớp mắt một chút nào.....ngoại trừ thời gian dừng giữa đường để mua đồ ăn thì nó hoàn toàn không rời khỏi ghế lái.....nó và Ken đã đi tới gần hết miền Nam Trung Bộ rồi.....vừa ra khỏi thành phố Bình Thuận thì gặp ngay cái xe đó đi rẽ đằng trước có vẻ như hướng về phía Sài Gòn.....

.....KÍT.....ÍT.....ÍT.....TTTTT.....

Tiếng phanh xe đột ngột đằng trước và ánh đèn hậu của chiếc xe phía trước vòng mấy vòng trước khi đứng im lại.....nó vội vàng phanh gấp xe lại và tắt ngay đèn vì thấy có biển.....

“tiểu thư coi chừng có sát thủ!!!!” Ken nhanh nhẹn tháo dây bảo hiểm trên cả người nó lẫn người của anh ra.....một tay lấy khẩu súng đặt sẵn trong ngăn trước mặt Ken, tay kia nhanh chóng nạp đạn đưa cho nó.....

Không gian bây giờ chỉ còn một ánh đèn màu đỏ nhấp nháy.....một cái bóng đứng bên ngoài lõi một cái bóng khác từ trong xe ra.....một ánh chớp lóe lên.....

Á...Á...Á...Á...Á...Á...Á.....

Tiếng hét của một người đàn ông vang vọng giữa con đường không một bóng xe nào.....nó và Ken tự hỏi có phải ai đó đã can thiệp vào tuyến giao thông huyết mạch này không????? Vậy tại sao nó lại tham gia vào được con đường này và chứng kiến cảnh tượng kia????? Là ngẫu nhiên hay đã được sắp đặt trước.....

Đôi mắt đầy bất ngờ, Ken giật mình chồm dậy kéo nó cúi xuống, tấm kính trước mặt nó nứt ra và có một cái lỗ ở đó.....

“COI CHỪNG!!!!”

Đôi mắt gần đỏ đầy khí lạnh nhìn về hướng viên đạn vừa bay tới.....viên đạn tuy chỉ sượt qua trán của Ken nhưng cũng đủ để tạo nên một vết thương rỉ máu.....anh chỉ kịp nhìn thấy cái bóng đen kia đang chìa họng súng về phía chiếc ô tô mà nó và Ken đang ngồi.....

.....Phạch Phạch Phạch.....

Tiếng trực thanh làm cho Ken phân tâm, cái bóng đó nhảy lên thang và biến mất cùng chiếc trực thăng bí ẩn đó.....nó hơi ngạc nhiên khi bị tấn công một cách bất ngờ và chớp nhoáng đến như vậy.....Ken lao ra ngoài và hướng tầm mắt về phía không trung nơi những ánh đèn nhấp nháy đang dần khuất dần vào mây.....anh không thể nhìn thấy rõ mặt cái bóng kia, chỉ biết rằng hắn ta là một thanh niên và có mái tóc màu hung.....

“Ken!!!! Vào xe đi!!!!” nó ra lệnh.....

Không còn cách nào khác, Ken buộc phải bước trở lại xe, nó ném cho Ken hộp cứu thương mini rồi cho xe chạy chậm tiến lại gần chiếc Mercedes kia.....ánh đèn pha sáng đủ để nó và Ken nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng trước mắt.....người đàn ông nằm trên vũng máu mới một con mắt bị rách, máu me chảy ròng khắp khuôn mặt.....ông ta không chỉ đơn giản là bị rách mắt mà còn bị lấy đi cả tròng mắt nữa.....người tài xế lái xe đã bị cắt cổ một cách rất ngọt và gọn.....

“gọi điện cho bệnh viện đi!!!! Ông ta vẫn chưa chết đâu!!!!” nó lại ra lệnh một lần nữa.....

“có cần thiết không?????”

“ông ta vẫn nằm trong kế hoạch của tôi, không thể vì truyện này để ông ta chết mà thoát tội được!!!!!!” khuôn mặt nó lạnh dần, đôi mắt nửa trông nhìn xuống cái thân thể đang bất động bê bết máu.....

“tôi hiểu rồi!!!!”

Ken lấy điện thoại và gọi cho bệnh viện, sau đó nó quay xe và đi ngược lại, nó muốn trở lại thành phố Bình Thuận hay đúng hơn là lên đường trở về nơi nó ở.....

“giờ chúng ta sẽ trở về Hà Nội sao?????” Ken hỏi.....

“đúng!!!!”

“để tôi lái xe!!! Tiểu thư chọn mắt một chút đi!!!!”

“được!!!!”

Nó dừng xe, Ken là người cầm lái và nó nằm ở ghế sau ngủ một cách ngon lành. .... dường như việc ám sát hụt không có vấn đề gì với nó, cái làm nó trở lại bình thường chính là hình ảnh người đàn ông kia nằm trên vũng máu. .... hình ảnh đó đã kích thích cái tàn độc trong nó. ....

Sáng hôm sau trên đài Radio tần sóng của miền Trung Bộ đài tiếng nói Việt Nam đưa tin về một vụ án khó hiểu, một người đàn ông bị mất đi trông mắt nằm giữa con đường quốc lộ số 1 với chiếc ô tô bị cắt dây phanh. .... vẫn chưa xác định được thân thể người đàn ông đó là ai. ....

Ken với tay tắt đài và ngược mắt lên gương chiếu hậu, nó vẫn nằm ngủ một cách bình thản như không có gì xảy ra. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

.....Thành phố New York của Mỹ.....

Hắn ngồi lặng yên trước bàn làm việc, trên bàn là một chiếc túi dán có đựng một tròng mắt trắng vẫn còn máu tươi. .... và trước mặt hắn, Chiến đang đứng với dáng vẻ bình thản. ....

“mất khá nhiều thời gian đây!!!! đây là lý do tại sao tôi không để anh hành động một mình!!!! Sử dụng trực thăng để về đây cũng là giải pháp hay đây!!!!!!” Hắn cấm phập con dao xuyên qua lớp nilong, vẩy tay ném cái túi vào thùng rác, hắn nói: “nhưng vẫn lộn xộn lắm!!!!”

“tôi mang về cho cậu một tin!!!!!!”

“tin????”

“.....” khẽ cup đôi mắt, Chiến lấy bình tĩnh và nhìn hắn nói: “tôi suýt nữa thì giết cô ấy!!!!”

“cô ấy. .... ý anh là Hương?????” hắn đứng phắt dậy hỏi như thể muốn chắc chắn hơn. ....

“đúng!!!! là cô ấy!!!!” Chiến gật đầu rồi nói tiếp: “nhưng bên cạnh cô ấy bây giờ có một người khác nữa!!!! một người con trai, rất nhạy bén!!!!!!”

“tên đó là ai anh có biết không?????” đôi mắt hắn vẫn đỏ. .... giọng hắn gần lên đầy giận dữ. .... hắn không cho phép bất cứ tên con trai nào ở cạnh nó ngoại trừ hắn. ....

“biết!!!!” Chiến nắm chặt đôi tay, khuôn mặt anh ta tối lại: “chính là “Ân Già”, người tôi chưa từng thắng dù chỉ một lần!!!!”

“hắn ta là người như thế nào?????”

“khát máu và tàn nhẫn!!!! anh ta không tuân theo bất cứ quy định nào ngoại trừ mệnh lệnh của một người bí ẩn!!!!!!” Chiến tiếp tục nói: “cách thức hành động của anh ta không ai có thể nắm bắt được!!!! anh ta có thể chém nạn nhân ra thành từng mảnh khi vẫn còn sống!!!! dường như với anh ta, được nhìn người khác chết trong đau đớn là một niềm vui!!!!”

“.....” hắn ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt xa xăm và sâu thẳm. .... hắn chỉ thoáng ra lệnh: “được rồi!!!! anh ra ngoài đi!!!!”

Chiến ra ngoài để lại mình hắn ngồi lặng trong căn phòng. .... hắn đang suy nghĩ, nghĩ xem giữa nó với “Ân Già” hiện giờ có mối quan hệ như thế nào. .... cái biệt danh “Ân Già” đó hắn đã từng nghe qua nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ hắn để tâm đến mặc dù bản thân đang đứng trước mũi giáo. ....

“Hương!!!! Tôi không cho phép ai được đứng bên cạnh em ngoài tôi!!!! dù có chết tôi cũng phải có được em!!!! hãy chờ xem!!!!”

.....

Nó đang ngâm mình trong bồn tắm. .... mùi được thảo khiến bản thân nó cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. .... mẹ và anh trai nó đã đồng ý quay trở lại Pháp, nhưng điều kiện là nó phải hứa rằng sẽ sang đó thăm hai người trong thời gian sớm nhất. .... nó không phải là người thích nói dối nhưng trong hoàn cảnh này nó đã nói dối. .... bởi nó không nghĩ rằng sẽ trực tiếp sang đó, trong kế hoạch của nó, hành trình đó không tồn tại. .... phải lừa dối chính người thân của mình, nó cảm thấy có lỗi. .... nhưng bản thân nó đã mắc quá nhiều tội lỗi rồi. .... không có gì có thể gột sạch được tâm hồn đã vấy bẩn của nó. .... trừ khi nó chết, như vậy nó mới có thể tha thứ được cho bản thân vì những gì đã làm. ....

“tiểu thư đã ngâm mình hơn 2 tiếng đồng hồ rồi!!!!” Ken gõ nhẹ cánh cửa phòng tắm và nói vọng từ ngoài vào.....

“mọi thứ chuẩn bị xong rồi chứ?????”

“đã xong thưa tiểu thư!!!!”

“được rồi!!! tôi ra ngay!!!!”

Nó quần khăn tắm quanh người, mái tóc ướt sũng.....nhìn vào gương, nó nhìn thấy một con người khác không còn là nó nữa.....trước đây, khi nhìn vào gương lúc thân phận của nó bị lộ trước hân, nó cũng đã nhìn thấy một con người khác.....nhưng lúc đó và bây giờ lại hoàn toàn khác nhau.....lúc đó, nó cảm thấy tội lỗi khi nhìn thấy mình trong gương.....nhưng bây giờ, cảm giác của nó là ghê tởm, nó ghê tởm chính bản thân nó.....nó đã biến chính nó trở thành một con người mà bản thân không thể chấp nhận được.....thật chua chát làm sao.....

“có báo cáo mới thưa tiểu thư!!!!” lại tiếng của Ken nói vọng vào phòng tắm.....

“về cái gì?????”

Nó gạt bỏ tâm trạng của mình sang một bên, lấy quần áo và nhanh chóng trở lại với hình ảnh thường ngày...

“về tình hình điều tra của bộ phận phòng chống ma túy!!!!”

.....cách.....

Nó bước ra, mái tóc vẫn còn đang ướt.....Ken thấy vậy liền đưa cho nó lập hồ sơ và với tay lấy cái khăn tắm mới lau đầu cho nó.....

“chỉ mới triệt phá được một đường dây nhỏ của chúng thôi sao?????” nó nhíu mày không hài lòng với bản báo cáo đó.....giọng nói của nó tăng âm đầy sự giận dữ: “làm việc như rùa rụt cổ!!!! không xứng với những gì tôi đã cung cấp!!!!”

“tiểu thư muốn sấy tóc không?????” Ken lấy đầu ra cái máy sấy hỏi nó.....

“có!!!!”

Nó ngồi yên cho Ken sấy khô mái tóc.....bản báo cáo nằm im dưới sàn nhà.....lúc này nó muốn ngủ, và nó sẽ ngủ.....tuy rằng nó đang chuẩn bị thực hiện một việc cũng có thể nói là quan trọng.....nhưng để Ken làm một mình cũng không vấn đề gì, nó sẽ ngủ.....

“tiểu thư!!!! Có người của Hell muốn gặp cô đấy!!!!” Ken sức nhớ ra điều quan trọng cần báo sau cái báo cáo đó.....

“ai?????”

“Hera và Per!!!!”

“gọi họ vào đây!!! anh ra ngoài làm những gì cần làm đi!!!!”

“tôi hiểu!!!!”

Nói rồi Ken đi ra ngoài và khép cửa phòng lại.....nó ngồi trầm tư nhìn ra ngoài, nó biết lý do tại sao Nhi và Hân tới đây.....bởi sắc lệnh mới của nó với Hell là dừng hoạt động.....lần thứ hai từ khi Hell ra đời nó công bố sắc lệnh này.....lần đầu tiên có lẽ họ đã hiểu tại sao nó làm vậy, nhưng bây giờ thì chắc không ai còn hiểu được nữa.....bởi suy nghĩ của nó bây giờ sâu và thâm thúy hơn rất nhiều.....

“Hương!!!!”

Nhi và Hân đứng ngay trước ngưỡng cửa.....nó quay đầu mỉm cười một cái và nói:

“cả hai ngồi xuống đi!!!!”

“ruột cuộc thì tại sao em lại làm vậy????? dừng mọi hoạt động của Hell trong thời gian này là sao?????” Nhi vừa ngồi xuống là đã hỏi dồn nó.....

“mày lạ quá đấy!!!!” Hân cũng ngồi xuống bên cạnh nó nói: “mục đích của mày là gì vậy?????”

“hãy bình tĩnh!!!!” nó rót hai cốc nước cho Nhi và Hân rồi bình thản nói: “em làm vậy là để Giải Tán hội Hell!!!!”

.....CHOANG.....

Hai cái cốc rơi tự do xuống đất, hai khuôn mặt kinh ngạc nhìn nó chăm chăm.....cả hai dường như không tin những gì mình vừa nghe được.....

“CÁI GÌ???? GIẢI TÁN HELL U?????”

“đúng!!!!”

“TAI SAO?????”

“vì Hades này muốn vậy!!!!!!”

“.....”

Cách nói của nó mang một hàm ý sâu sắc.....Nhi và Hân sững người lại, nó đang muốn trả lại địa bàn cho Z, nó đã từng hứa rằng sẽ không động chạm vào Z hay chiếm lĩnh địa bàn của họ.....Z đã không can thiệp vào hoạt động của Hell suốt thời gian qua là vì người đứng đầu của Z là Ngọc đã tin tưởng vào nó.....và bây giờ nó muốn đáp lại lòng tin đó, nó trả lại toàn bộ những gì Hell có được cho Z.....những gì từng ở ngoài tầm kiểm soát của Z nay đã bị Hell thu tóm cả.....là một món quà dành cho Z chẳng?????

“còn mọi người thì sao???? em không nghĩ tới cảm giác của họ ư????” Nhi nắm chặt hai bàn tay lại với nhau, giọng nói nghẹn đi đầy sự trách cứ.....

“mày làm vậy các Dirty sẽ nghĩ sao???? mày chẳng phải nói rằng sẽ không bỏ rơi họ sao?????”

“sát nhập với D!!!!” nó nhún vai trả lời: “hãy gia nhập vào lực lượng của D!!!! như vậy là ổn cả chứ gì?????”

“MÀY NÓI VẬY MÀ NGHE ĐƯỢC SAO?????”

“như tao đã nói!!!! Hell sẽ giải tán!!!!” nó đứng phắt dậy nói đầy cương quyết: “đợi khi Z hoàn toàn lấy lại được thể chủ động, Hell sẽ biến mất!!!!”

“Hades!!!!” Nhi lạnh giọng nói: “hãy đưa ra lý do đi!!!! 10 người chúng tôi cũng là các cá thể tạo dựng lên Hell, chỉ một câu nói của cô thì không thể giải thể được Hell đâu!!!!!!”

Hân giật mình bởi câu nói của Nhi, mới gia nhập Hell nên Hân chưa hiểu rõ được hoàn toàn những con người ở đó.....nhưng cô cảm nhận được họ có một mối ràng buộc rất chặt chẽ với Hades kể cả bạn trai của cô.....đã nhiều lần Hân hỏi Tuấn nhưng chỉ nhận được những câu trả lời ậm ừ cho qua.....

“đừng quên ‘Khế Ước’ giữa chúng ta!!!!!!” nó trở lại là Hades thực sự.....giọng nói trầm mang đầy sự chết chóc: “một khi Hades chết thì mối ràng buộc giữa chúng ta sẽ đứt!!!!!! vậy nên khi tôi nói Hell sẽ biến mất thì có nghĩ là Hades này cũng biến mất!!!!!!”

“.....”

Nhi tròn tròn mắt kinh ngạc.....chẳng lẽ đây chính là mục đích của nó sao????? ruột cuộc thì nó đang nghĩ cái gì trong đầu???? chỉ vì muốn giải tán Hell cắt đứt mọi mối ràng buộc với các Dirty mà nó nói những lời tàn nhẫn đáng sợ này sao????? nó có còn là Hades nữa không hay đã biến thành một con người khác?????

“chắc chị đã hiểu!!!!!!” nó liếc nhìn Nhi nói: “tôi còn nhiều công việc cần giải quyết!!! xin phép không tiễn!!!!!!”

Nhi lặng lẽ đứng dậy kéo tay Hân ra ngoài trong khi cô vẫn chưa hiểu nó và Nhi đang nói cái gì.....cánh cửa phòng khép lại, nó gục đầu xuống đi thẳng về phía giường.....lúc này nó cần phải ngủ.....

Nằm yên lặng trên giường, nó nhắm hai mắt thả mình vào trong giấc ngủ.....nhưng có lẽ chẳng ai ngờ được những chuyện xảy ra sau khi Nhi và Hân rời khỏi căn phòng.....

“ngươi là ai????” toàn thân nó không chút sức lực.....nó cảm nhận được một ai đó đang ở trong phòng.....hình như nó bị trúng một loại độc dược nào đó khiến các hệ thần kinh bị tê liệt, cảm giác này thật giống như khi nó bị bắt tới trụ sở của Z.....

“.....”

Không một tiếng trả lời, nhưng nó nghe được tiếng bước chân đang tiến lại gần chỗ nó.....xác định được là một người con gái, nhưng ẩn mình kín đến nỗi cả nó và Ken đều không phát giác thì quả đúng là một người tài giỏi.....

Một cánh tay nắm mạnh vào vai nó lật người nó nằm ngửa ra giường, đôi mắt nặng trĩu nhưng nó vẫn có thể nhìn được người đó.....mái tóc dài đen óng, khuôn mặt bị che mất một nửa bởi một chiếc mặt nạ bạc, khỏe môi son đỏ mím lại đầy tức giận, toàn thân toát lên một cái gì đó lạnh lẽo được người khác, cái sát khí thực sự rõ ràng.....

“ra đây là nguyên nhân!!!!!!”

Giọng nói mơ hồ nó nghe được trước khi chìm dần trong bóng tối.....nó không nghĩ rằng bản thân lại chủ quan khi để Ken rời khỏi mình trong lúc này.....

Vậy là biến mất, sau khi Ken thực hiện xong nhiệm vụ trở về thì không còn thấy nó đâu nữa.....không một lời nhắn, không một dấu hiệu gì cho thấy nó còn ở trong Dinimon.....

“ông chủ!!!!!! tiểu thư biến mất!!!!!!” Ken tới thẳng căn phòng làm việc của ông Phong báo cáo.....bởi anh cảm thấy có điều gì đó chẳng lành.....nhất là

khi trong phòng nó thoang thoảng một mùi hương kì lạ.....

“biến mất????? nghĩa là sao?????” đôi mắt ông Phong mở to đầy ngạc nhiên.....trong khi Ken là vệ sĩ của nó mà lại bảo nó biến mất.....

“tôi cảm thấy đã có ai đó ở trong phòng của tiểu thư!!!!!!” Ken khuôn mặt tối lại đầy nguy hiểm.....dấu hiệu cảnh báo cho một việc nghiêm trọng đang xảy ra.....

“ai đó ư???? Chẳng phải người của Hell vừa gặp con bé sao?????”

“không!!!! Không phải hai người đó!!!!” Ken khẳng định, rồi anh lăm bắm trong miệng chỉ một mình bản thân nghe được: “mùi hương kì lạ đó chỉ có một người sử dụng!!!! không thể nào là cô ấy được.....”

“Àn Giã!!!! Cậu biết con bé ở đâu đúng không?????” ông Phong tỉnh ý nhìn thấy nét mặt chuyển đổi của Ken.....tuy Ken là sát thủ chuyên nghiệp rất giỏi che giấu cảm xúc nhưng ông Phong cũng không phải là con người tầm thường.....

“.....”

Ken yên lặng.....Ông Phong nén lại tiếng thở dài, ông lên tiếng nói:

“nếu con bé gặp nguy hiểm!!! ta sẽ không tha cho bất kì ai đâu!!!!!!”

“tôi hiểu!!!!” Ken cúi đầu nói: “tôi sẽ đưa tiểu thư về bằng mọi giá!!!!!!”

Rồi Ken nhanh chóng rời khỏi căn phòng, ông Phong đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.....khóe miệng mấp máy nói vô thức:

“cháu quá liều lĩnh rồi Hương à!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Đứng giữa kho vũ khí, Ken đưa mắt nhìn toàn bộ những thứ anh chưa từng một lần động tay tới.....bởi lẽ, anh thực hiện nhiệm vụ bằng vũ khí do nó cung cấp mà thôi.....khoác vào người hai khẩu Tmp đằng sau lưng, gài thêm hai con dao găm bạc bên cạnh hai khẩu Desert Eagle đen với cái thắt lưng có sẵn 3 quả lựu đạn trong đó có một trái lựu Sk3 có sức công phá gấp 4 lần so với bình thường.....với tay lấy chiếc áo khoác đen mà nó đã tặng cho Ken trong ngày đầu tiên nó đề nghị anh làm việc cho nó.....chiếc áo khoác này được dệt bằng sợi tơ tổng hợp từ bạc và cacbon, loại tơ này rất khó tổng hợp nhưng khi tạo ra được rồi thì ứng dụng của nó là rất lớn, sự mềm dẻo của Bạc và sự vững chắc của tinh thể Cacbon hình tháp tạo nên một lớp giáp chống đạn vô cùng tốt.....nó còn chuẩn bị sẵn bên trong áo hơn hai chục con dao phi tiêu loại nhỏ.....nhưng nó từng nói rằng, chiếc áo này còn có một số bí mật mà khi dùng Ken sẽ biết, có điều anh vẫn chưa tìm ra được bí mật đó là gì.....

Bước ra ngoài, Ken biến mất không chút dấu tích nào.....thông tin nó bị mất tích không có ai biết ngoài Ken với ông Phong.....nhưng dù kín mảy thì kín vẫn không thể giấu được một người, người đó không biết sẽ hành động như thế nào khi làm rõ thông tin này.....

.....

Đôi mắt nặng trĩu từ từ mở ra.....trước mắt nó là một màu đen mờ ảo của bóng tối, mùi ẩm thấp của tường đá, tiếng nước nhỏ tóc tóc xuống nền đất.....ánh sáng leo lét của những ngọn nến.....khẽ cựa mình, nó phát hiện ra bản thân đang bị xiềng xích, loại xiềng xích mà chỉ trong thời đại Hy Lạp mới có.....nó thấy mình thật giống như một con thú đang bị xích trong chuồng vậy.....đầu cần thiết phải sử dụng tới loại xích to dùng này chứ??? Riêng cái nhà giam hình bán nguyệt với những song sắt to thế kia đã khó mà thoát nổi rồi.....

.....leng keng xèn xịch.....

Nó kéo lại đoạn xích lỏng lại gần mình, nó cần biết phạm vi mà bản thân có thể hoạt động tự do được.....cũng phải tới khoảng 2/3 căn buồng này.....nó lại ngã người dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo và ẩm ướt, cơ thể nó vẫn còn nặng trĩu.....điều này chứng tỏ nó không phải trúng thuốc mê mà là trúng độc được, loại độc tỏa ra từ mùi hương.....

“tỉnh rồi à???? Sớm hơn bình thường!!!!!!”

Một người đàn ông đứng dựa lưng vào cửa vừa hút thuốc lá vừa nói với nó.....làn khói trắng bay tấp hòa lẫn vào ánh sáng leo lét của những ngọn nến càng làm cho không gian ở nơi đây thêm mờ ảo tối tăm hơn.....

“ai?????”

Nó thán nhiên hỏi, cơ thể vẫn chưa cử động được bình thường nhưng đầu óc của nó đã tỉnh táo trở lại. .... nó không biết ai bắt nó nhưng nó có thể biết được người bắt nó có liên quan tới “Tam Kiềng”.....

.....Tách.....

Điều thuốc bay xuống đất, người đàn ông đó dùng giấy di mệnh điều thuốc, ông ta quay mặt lại nhìn nó, đôi mắt màu đỏ quái dị như xuyên suốt muốn đọc thấu tâm can của nó.....

“hày nhóc!!!! Thái độ hơi thiếu tôn trọng đấy!!!!”

“tùy!!!!!!”

Nó thở hắt ra một tiếng, với nó những người dùng thủ đoạn hèn hạ như thế này không đáng để cho nó tôn trọng chứ đừng nói là nói chuyện tử tế.....

“mang ba đưa nó vào đây!!!!”

Người đàn ông đó nói to như đang quát ra lệnh cho ai đó..... nó không quan tâm cũng không thèm để ý, hiện tại nó hoàn toàn không còn sức kháng cự, cơ thể vẫn rã rời không sức sống.....

.....lệt xệt liệt xệt.....

Tiếng vật gì đó bị kéo lê trên nền đất..... nó khẽ nhủ mảy liễu mắt về phía đám người đang tiến lại gần buồng giam bên cạnh..... ba thân thể đang bắt động bề bết máu.....

“chúng nó chết chưa?????”

“đại ca!!!!!! chúng chi ngắt thôi ạ!!!!!!”

“bọn cứng đầu!!!! ném vào!!!!”

.....Bịch.....Á.....

Là con gái, cả ba người đó đều là con gái..... nó cố nheo mắt để nhìn rõ khuôn mặt của họ nhưng không được, mái tóc của họ đã che phủ tầm nhìn không cho phép nó nhìn thấy rõ..... nhưng nó có cảm giác rằng cả ba người rất quen thuộc với nó.....

“sao thế???? Quen chúng nó à?????”

Nó giật mình nhìn người đàn ông kia, đôi mắt sắc lạnh của nó chiếu thẳng vào đôi mắt đỏ rực của ông ta không chút sợ hãi..... có lẽ đây là lần đầu tiên ông ta gặp trường hợp này chẳng???? Nó thấy ông ta có vẻ ngạc nhiên khi nó nhìn như vậy..... nhưng quả thực nếu ai đó nhìn thấy đôi mắt màu huyết như thế thì cũng phải hét lên vì sợ hãi..... nó khác, nó vốn không phải là người bình thường nữa, với nó, nỗi sợ hãi lớn nhất chính là việc phải tiếp tục sống..... còn những thứ khác đối với nó chỉ là phù du mà thôi.....

“họ là ai?????” nó lạnh lùng nhìn ba người kia hỏi một cách thờ ơ.....

“nhóc khỏi cần biết!!!!” ông ta lại châm một điều thuốc khác phả khói ra không khí: “tự lo cho bản thân đi!!!!”

Khuôn mặt nó bỗng dưng tối sầm lại..... đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay một người con gái, chính xác hơn là vào chiếc vòng trên tay..... huy hiệu của Hell..... nhưng là huy hiệu cũ, không phải của bây giờ..... nó đã thu lại hết những huy hiệu đó nhưng còn một người thì..... chẳng lẽ.....

“Kry?????”

Đôi mắt người con gái kia mở to, đôi bàn tay run run cử động, đôi môi mấp máy khó khăn nói từng chữ.....

“H...Ha...a...des...Hades?????”

Nó sững người, khuôn mặt tái xanh..... không phải ảo giác đấy chứ???? Kry đang ở đây ư???? Không phải chị đang sang Úc cùng với Sag và Chi rồi sao?????..... Sag và Chi????..... không, đừng nói hai người kia là..... Nó lao người tới bên song sắt, đôi mắt hốt hoảng nhìn cả ba người con gái thân thể đầy vết thương..... càng lại gần nó càng nhìn rõ hơn cả ba khuôn mặt..... đúng là Kry, Sag và nhỏ Chi..... nhưng tại sao cả ba người lại ở đây???? Không phải đã sang Úc ba tháng trước rồi sao????

“chuyện gì thế này????? Sao ba người lại ở đây?????”

“chị...chị Hương à?????”

Nhỏ Chi yếu ớt lên tiếng, đôi mắt đầm nước nhìn về phía nó..... khuôn mặt bầm tím đầy những vết xước, nó vội vàng hét lên:

“Chi????? Chuyện gì xảy ra thế này???? Sao mày lại ở đây?????”

“em xin lỗi!!! em.....em không biết bỏ lại là...là người như vậy...em...em...”

Dường như nó hiểu ra mọi điều, quả đúng nơi đây là nơi giam giữ của tổ chức “Tam Kiềng”.....ông Phi đã bị nó vạch trần mọi chuyện thậm chí còn gây thiệt hại cho đường dây buôn bán ma túy của chúng tại Việt Nam.....nó đã quên mất, nó đã không sáng suốt nhìn thấy nhỏ Chi cũng là mục tiêu của chúng khi ông Phi bị xử.....nhỏ Trân giờ an toàn trong sự kiểm soát của D lẩn người của tổ chức Trung Gian nên rất an toàn, nhưng nhỏ Chi thì khác.....tại sao nó lại không nhìn ra chứ???? Để Kry với Sag bên cạnh không đủ đảm bảo an toàn, tại sao nó lại bất cần đến vậy????

.....RẦM.....LENG KENG LENG KENG.....

Nó đâm mạnh vào song sắt, khè răng nghiền chặt vào nhau đầy giận dữ.....buông một câu **** thè.....

“mẹ kiếp...tại sao mình lại...AAAAAAA!!!!!!”

Nó hét lên rồi gục người xuống, nó thực sự đang cảm thấy tội lỗi.....tội lỗi khi không bảo vệ được những người không đáng phải chịu những thứ như thế này.....vì nó mà những người vô tội bị liên lụy.....nó cảm giận chính bản thân nó, nó cảm thấy thật vô dụng.....

Đôi mắt liếc sang ngang, nó bắt gặp đôi mắt đỏ huyết ấy.....có dấu hiệu của sự thăm dò, có sự phân tích.....ông ta không biết mối quan hệ giữa nó và ba người kia, có nghĩa là ông ta cũng không biết nó là Hades.....ông ta đã nói đích thân “tiểu thư” bắt nó về đây, tức là cái người được gọi là “tiểu thư” có thể biết hoặc có thể không biết thân phận của nó.....nó nhớ rằng trước khi ngắt đi nó đã nghe thấy người con gái đó nói...nói là...“ra đây là nguyên nhân!!!!”...đúng rồi.....câu nói đó thực sự rất nhiều hàm ý.....nhưng không phải tự nhiên mà cô ta lật người nó lên như vậy, nghĩa là cô ta muốn nhìn mặt nó.....có nghĩa là cô ta chưa từng gặp hay nhìn thấy nó.....nó có thể kết luận người con gái kia không biết thân phận của nó và cô ta bắt nó tới đây chắc vì một ai đó.....chắc chắn người đó rất quan trọng với cô ta.....

“sao em lại ở đây????” Kry tròn trừng đôi mắt cố nắm lấy tay nó.....

“đừng nói nữa!!!!!!” nó gằn giọng lên: “chị còn sức sao?????”

Kry im bặt, đôi mắt nó đang đề phòng một người đàn ông mà cô biết nếu cô nói nữa thì sẽ hỏng hết mọi chuyện.....công sức cô và hai người kia chịu đựng cũng sẽ đổ xuống sông xuống biển.....

“ông định đứng đó đến bao giờ?????”

“.....”

“nếu tìm Mạnh Phi thì vô ích thôi!!!! Ông ta chết rồi!!!!!!”

Nó trở người ngồi dựa lưng vào song sắt, đôi mắt thần nhiên sâu thẳm.....giọng nói đều đều nhưng mang đầy sự nguy hiểm.....

“con ai giết các người chắc cũng đoán ra!!!!!!”

Điều thuốc lá bị vò nát ngay trong bàn tay ông ta mặc dù nó vẫn đang cháy...đôi mắt đỏ như ánh sáng đầu điều thuốc liếc nhìn nó chòng chọc tức giận...ném lại cho nó một câu rồi ông ta rời khỏi cái nơi ẩm ướt tối tăm này...

“đó cũng sẽ là kết cục của các người đấy!!!!!!”

Nó khẽ nhếch môi cười, vút xuống nền đất hai cái xích lớn, nó nói với giọng khiêu khích khi người đàn ông kia đã đi khỏi.....

“vậy ư???? Có làm nổi không?????”

.....

.....Thành phố London của Anh.....

Ly rượu màu đỏ như máu bị ném vỡ ngay trước mặt kính.....trong tay cầm khẩu súng bạc chĩa thẳng vào đầu một người con gái, nửa khuôn mặt cô ta bị che bởi một chiếc mặt nạ màu bạc.....khuôn mặt hân lạnh lùng băng giá, giọng nói đầy lửa giận vang lên:

“tôi từng nói đừng động tới cô ấy!!!! cô không hiểu ư?????”

Vẫn tư thế đứng hai tay để đằng sau, người con gái trả lời bằng một giọng bất cần nhưng xen lẫn tức giận.....

“cô ta cướp người của tôi!!!! Tôi không thể tha thứ cho điều đó dù có là ai đi chăng nữa!!!!!!”

“kể cả khi đó là người của tôi?????”

“cô ta cần được diệt trừ!!!!!! Tôi chỉ làm theo chỉ thị thôi!!!!!!”

.....ĐOÀNG.....

Bờ vai bật máu, cô ta khụy xuống nhưng đôi mắt nhìn chòng chọc vào hắc đầy tức giận. ....hắn di chuyển hòng súng sang đầu cô ta và nói:

“chỉ thị ư???? Hay cô chỉ làm theo cảm tính??? Một con người để tình cảm chi phối bản thân không xứng đáng đứng trong hàng ngũ của tôi!!!!”

“của anh????” cô ta cười khinh khỉnh thường trả lời lại: “từ bao giờ nơi này đã là của anh thế??? Đừng quên cha tôi vẫn còn sống đấy!!!!”

“nếu còn sống sao ông ta không tới đây để ngăn Boss bắn cô???? Hay với ông ta, con gái chỉ là một thứ công cụ giết người không hơn không kém????” giọng nói của một người con trai khác vang lên trong không gian đầy căng thẳng. ....

Cô ta giật mình quay về phía vừa phát ra tiếng nói. ....người con trai đó mái tóc màu hung đôi mắt trầm tím đang đứng dựa vào tường, trên tay vẫn đang cầm một bông hồng đỏ. ....Chiến không biết từ bao giờ đã có mặt trong căn phòng ấy. ....

“vậy anh hơn gì tôi???? Chẳng phải cũng chỉ là một thứ công cụ chỉ biết bắn người mà không có chút cảm xúc nào sao. ....đừng tỏ ra cao thượng. ....”

“chắc!!!!” ngắt ngắn bông hoa hồng, Chiến tiến lại gần cô ta, cài lên tóc cô ta bông hồng đỏ như máu ấy và nói giọng vô cùng đáng sợ: “hoa hồng có gai!!!! Cô tưởng sẽ thực hiện được cái kế hoạch vụng về đó sao????”

“Á!!!!”

Một dòng máu đỏ chảy xuống từ nơi Chiến vừa mới gài hoa vào. ....màu đỏ ấy chảy xuống chiếc mặt nạ màu bạc càng khiến cho nó sáng lên một cách kì lạ. ....phía sau tấm mặt nạ là một đôi mắt đang tràn đầy cảm phẫn. ....đáp lại chỉ là một nụ cười thần nhiên của Chiến. ....

“tôi cá rằng cô gái ấy đã thoát ra khỏi cái nơi ảm thấp đó rồi!!!!” Chiến ngược mắt lên nhìn hắc hỏi: “sao Boss phải tức giận nữa????”

.....Cạch. ....

Chiến bắt lấy khẩu súng hắc ném ra, hắc hai tay vòng ra đằng sau quay người ra ngoài nhìn xuyên qua tấm kính bị vấy đỏ bởi rượu vang, hắc nói một cách thần nhiên:

“vì cô ta làm mất tù nhân quan trọng!!!! Còn cô ấy thoát ra ngoài là điều đương nhiên không cần phải bàn tới!!!!”

“tù nhân quan trọng????” cô ta gần giọng lên: “anh nói cái. ....”

Đang nói thì cô ta khựng lại, dường như có một luồng điện xẹt ngang qua trí óc khiến cho cô ta hiểu hắc đang ám chỉ điều gì. ....

“hiểu rồi à???? Chậm hơn tôi nghĩ!!!!” Chiến nghiêng mặt nói. ....khôn mặt có cái gì đó đang chế giễu cô ta. ...

“.....”

Cơ thể cô ta chợt run bắn lên. ....từ người hắc tỏa ra luồng sát khí khủng khiếp khiến cho cô ta phải chạy mồ hôi lạnh. ....không những thế, khuôn mặt điển trai đang mỉm cười chĩa súng vào đầu cô ta còn đáng sợ hơn nữa, đôi mắt như thèm khát hình ảnh của máu. ....chỉ cần một câu nói của hắc là Chiến sẽ ngay lập tức hạ thủ. ....hai người đàn ông đang đứng trước mặt cô ta quả là Đế Vương. ....không. ....nói một cách chính xác thì người đang giữ hệ điều hành của “Tam Kiềng” kia phải xứng với danh hiệu Đế Vương của các Đế Vương. ....

“tạm tha cho cô!!!! Nhưng sẽ không có lần thứ 2 đâu!!!!”

Câu nói của hắc ngay lập tức có tác dụng khi Chiến đã rút súng lại và hất cằm ra ngoài nói như ra lệnh. ....

“còn không ra ngoài đi!!!!”

Cô ta đứng dậy ôm bả vai đang chảy máu không ngừng bước ra ngoài. ....phía sau chỉ là cái nhìn đầy coi thường của Chiến và sự dửng dưng của hắc. ....cái giá phải trả còn quá nhẹ so với những gì cô ta đã gây ra. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Đôi mắt nhắm nghiền, nó đang ngủ nhưng vẫn trong trạng thái tỉnh táo. ....nó đã ở nơi này được ba ngày, không biết nó đã ngủ đi bao lâu nhưng thời gian nó tỉnh lại thì đã 3 ngày rồi. ....nó thắc mắc tại sao Ken vẫn chưa tới đây, chẳng lẽ anh ta kém đến mức đó sao???? Hay là vì lý do nào khác???

“CÔ TA ĐÂU???? CON BÉ ĐÓ ĐÂU RỒI????”

Tiếng quát tháo ở bên ngoài vọng vào khiến cho nó và cả ba người kia cũng phải chú ý.....một cô gái mặc đồ đen bằng da bước, bà vai có một vết thương vẫn chưa lành, khuôn mặt cô ta đeo một chiếc mặt nạ bán nguyệt bằng bạc khá giống với chiếc mặt nạ Ken từng đeo trước đây.....Vừa nhìn thấy nó, cô ta có vẻ sững sốt, đôi mắt liếc sang nhìn ba người còn lại.....và rồi.....

.....A HA HA HA HA HA HAH A HA HA HA.....

Nó nghiêng đầu nhìn hành động kì lạ của người con gái đó, sao cô ta lại cười???? đó là câu hỏi duy nhất hiện lên trong đầu nó lúc này.....

“câm cái mồm chó của mày lại!!!!!!”

Tiếng quát khiến cho nụ cười trên môi cô ta tắt ngấm.....là một người con gái, mái tóc màu đỏ mà đôi mắt lại có màu tím trầm buồn, trong ba ngày ở nơi này, nó đã để ý tới người con gái kì lạ kia.....cô ta không nói một lời nào và cũng không để tâm bất cứ điều gì, đôi mắt lúc nào cũng nhắm nghiền nên bây giờ nó mới nhìn thấy màu tím hiếm có ấy.....

“Bảo Lam!!!! Sao nói với nhau nặng lời vậy?????” cô gái đeo mặt nạ bạc lên giọng nói với vẻ khinh khỉnh thấy rõ: “có trách thì trách ông bố vô dụng của cô thôi, nếu ông ta làm hỏng chuyện một lần nữa thì cả cái mạng của ông ta cũng không giữ được chứ đừng nói tới chuyện cô được thả ra!!!!!!”

“đừng nói cái giọng đó giả nhân ấy!!!! tao thừa biết ông già đã bị xử gọn từ lâu rồi!!!!!!” Bảo Lam, cô gái có mái tóc đỏ gắt trả lời lại, cái giọng bất cần đến ngạc nhiên: “bọn mày để tao sống vì tao biết bí mật mà ông già dù có chết cũng không khai!!!!!! Ha ha ha!!!! Chẳng hiểu cái tổ chức ghê tởm này trông đợi gì ở một đứa như tao nhỉ????? Tao nghĩ tao còn có giá trị hơn cả con chó như mày đấy!!!!!!”

“tất vỡ mồm con khốn đó!!!!!!”

Cô ta chỉ tay vào Bảo Lam ra lệnh cho một tên vệ sĩ.....ngay lập tức một cảnh tượng vô cùng dã man hiện ra trước mắt, Bảo Lam bị đánh liên tục cho tới khi ngất lịm đi.....chính xác là cho tới khi tên vệ sĩ dừng tay vì nghĩ rằng Bảo Lam đã ngất đi, bởi cơ thể cô bây giờ ướt đầm toàn máu.....có lẽ do vết thương trên người còn chưa lành hẳn.....

“đu rồi!!!!”

Cô ra hát cầm ra hiệu khóa buồng giam lại.....rồi liếc mắt nhìn nó và ba người con gái bên kia.....chẳng ai có động tĩnh gì cả cho dù là nhỏ nhất, còn nó, đôi mắt nó chúm chiu về hướng Bảo Lam và nhìn một cách bình thản, khuôn mặt không lộ chút cảm xúc nào mà còn nhận thấy sự thích thú trong đó.....

“này!!! Hades!!!!!!”

Nó khẽ nhắm mắt lại rồi mở mắt nhìn người con gái kia mỉm cười nói:

“gọi tôi à?????”

“tao còn nghĩ mày tài giỏi lắm!!!!!! thằng cha đó dám bắn tao một phát mà không có lý do!!!!!! Lại còn nói mày đã thoát khỏi nơi này rồi!!!!!! tao thấy mày thật vô dụng!!!!!!”

“thằng cha?????”

“giả ngây giả ngô hả?????” cô ta đập mạnh tay vào song sắt gần giọng lên nói với nó: “mày đã được thằng cha đó để ý mà không biết tự cảm thấy sung sướng còn tranh giành người khác với tao????? Mày nghĩ mày có giá lắm ư?????”

Nó khẽ nhủ mày không hiểu, ba người con gái Chi, Kry và Sag cũng đang nhìn nhau không hiểu cô ta đang nói về cái gì.....

“cô không thấy mình lắm mồm sao????? Tới đây chỉ để sửa mấy thứ vô nghĩa ấy thì cô nên cút đi!!!!!! Đừng có làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của tôi!!!!!!”

Nó không thèm quan tâm tới những gì cô ta nói nữa, những chuyện liên quan tới đàn ông nó không muốn dính vào, cuộc đời nó ngắn ngủi mà đã dính vào hai người rắc rối rồi, giờ nó không muốn cuộc sống hiện tại rối rắm thêm nữa...

“con chó này.....”

Cô ra rít lên bởi lời nói đã kích của nó.....mà cũng phải thôi, nó nói thế ai nghe chẳng tức.....

“nếu đủ can đảm bước chân vào buồng giam này thì cứ vào!!!!!! Tôi không ép ai phải chết đâu!!!!!!”

Lời nói đe dọa mang đầy hàn khí của nó khiến cho đôi tay đang mở khóa của tên vệ sĩ bỗng run bắn lên.....chùm chìa khóa rơi Cạch xuống đất vang lên một tiếng khô khốc.....cả nơi này bỗng nhiên lạnh ngắt như bị đưa tới bắc cực trong phút chốc vậy.....trong khi đó nó vẫn thản nhiên ngồi nhắm mắt như đang ngủ.....

Cô gái kia cảm nhận được rõ cái đáng sợ của nó đang dần lan tỏa khắp cơ thể cô ta.....có phải cô ta đã quá coi thường nó khi cô ta dễ dàng đưa được nó tới nơi này????? Lời cảnh báo của Boss liệu có đúng như vậy????? .....“Hades không chỉ là một cái biệt danh”.....nhưng tại sao cô ta lại có thể bắt nó một cách dễ dàng như vậy????? chẳng lẽ...chẳng lẽ nó cố tình để bị bắt sao?????

.....Khụ khụ.....

“Hades!!!!”

Kry đột nhiên lên tiếng khiến đôi mắt nó hé mở, giọng nói trầm xuống:

“Sag!!!! Chị không sao chứ?????”

“chị không sao!!!!”

“nhớ đấy??? Đừng có chết trước em!!!!”

“chị biết!!!!”

Một đôi mắt màu tím đang quan sát nó và đã nhìn thấy khuôn mặt trầm buồn của nó khi nói câu đó. .... một nét u buồn bao trùm lấy đôi mắt màu nâu sẫm lạnh, nhìn vào đôi mắt ấy có thể khiến cho người khác cảm thấy u uất tuyệt cùng. .... dường như nó đang tuyệt vọng. .... nhìn càng lâu thì càng thấy tối tăm, đôi mắt nó như một hố đen không có lối thoát. ....

“cô định đứng đó đến khi nào?????”

Câu nói bật ra từ miệng nó như dòng điện chạy từ đầu ngón chân cô ta cho tới tận đỉnh đầu. .... cô ta nhìn nó hồi lâu với ánh mắt khó chịu đến mức không thể diễn tả được. ....

“rồi mày sẽ chết dưới tay tao!!!!”

Quảng lại một câu cho nó rồi cô ta bỏ đi cùng với đám vệ sĩ. .... nhà giam ẩm thấp lại trở về đúng với hiện thực của nó. .... nhưng có ai biết một người đang mỉm cười đầy phấn khích. .... nó lăm bằm trong miệng cái gì đó khó ai mà nghe thấy được nhưng nó thì nghe được và một người nữa hiểu được. ....

“chỉ một người mới có quyền kết liễu tôi thôi!!!! Cũng không lâu nữa đâu!!!!”

.....

.....Thành phố Berlin của Đức.....

Hắn ngồi trên ghế, chân phải gác lên chân trái, tay trái chống cằm nhìn vũng máu lênh láng dưới sàn nhà, giấy tờ bay tứ tung khắp nơi. .... một người đàn ông đang quỹ phục dưới chân hắn bên cạnh là năm sáu cái xác chết mà thân thể đã mất đi một bộ phận nhất định. ....

“nói hoặc chết!!!!!!”

“tôi. .... tôi thực sự. .... thực sự không biết. .... tôi không biết ông ấy đang ở đâu. .... tôi thề với ngài. .... ông ta đã biến mất gần chục năm nay. .... chúng tôi. .... chúng tôi. ....”

“bàn tay!!!!”

“o????”

.....ĐOÀNG.....

Chưa kịp hiểu chuyện gì thì đầu ông ta đã vỡ nát bởi một viên đạn bay ra từ khẩu shot gun từ trong tay Chiến. .... anh tiến lại gần dùng con dao găm sáng bóng cắt phụt lấy một bàn tay của ông ta ném vào một cái thùng đã có sẵn một vài bộ phận như tai, nửa bàn chân hay những thứ đại loại như vậy. ....

“tại sao không tìm được ông ta chứ?????”

Hắn giáng mạnh tay xuống thành ghế giận dữ, khuôn mặt cứ tối dần lại. .... Chiến liếc nhìn hắn rồi quay sang làm việc nốt với cái thùng. ....

“cậu biết nơi nào hòa bình nhất trên Thế Giới này không?????”

“Thụy Sĩ!!!!!!”

“.....” Chiến lắc đầu dán thùng gọn gàng rồi nhìn hắn nói: “là Việt Nam!!!!”

“từ “Hòa Bình” mà anh nói là ý này à?????”

“có phải đang tìm tội phạm chiến tranh đâu!!!!” Chiến nhún vai. ....

“.....” hấn lắc đầu, tay đặt lên trán ngửa người ra sau và giải thích: “cô ấy đã tìm ra ông ta rồi!!! anh nghĩ ông ta sẽ ở lại Việt Nam để Hell, D và Z xử gọn sao????? Cô ấy đang gây khó khăn cho chính bản thân mình!!!!!! Thật khó để nắm bắt được suy nghĩ của cô ấy!!!!!!”

“trong ba người thì cô ấy thả một!!!!!!” Chiến lau con dao cho vào vỏ, dứt hai tay vào túi quần dựa lưng vào tường, đôi mắt trầm tím nhìn ra xa nói một cách hừ hừ: “cậu xử một còn một người thì.....”

“đi thôi!!! Tôi Thụy Sỹ!!!!”

“Thụy Sỹ à????”

“tôi chưa thể về lúc này được!!!!!!”

Chiến nhún vai xách theo cái thùng được bọc gọn gàng và đi theo hấn để lại đằng sau một đám tạp ô tanh tưởi thối hoắc.....cảnh sát sẽ làm gì với những thứ này đây?????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Nó ném hết xiềng xích quanh người xuống đất, với nó bây giờ, chờ đợi không còn là cách nữa.....nó không thể biết khi nào Ken mới tới, nó đã muốn có được lòng trung thành của anh ta nhưng không được, Ken vẫn là người của “Tam Kiềng”, dù thế nào chăng nữa thì anh ta vẫn là kẻ thù, sao hy vọng được điều viễn vông đó chứ????

Lòng trung thành không phải ngày một ngày hai là có được, ngay cả những Dirty của nó cũng vậy thôi, mỗi người một hoàn cảnh, nhưng sự ràng buộc giữa nó và các Dirty không phải là “Khế Ước” mà là sợi dây của tình cảm, lòng trung thành của họ đối với nó là tuyệt đối, giống như họ đang phục vụ chính ân nhân của mình.....và “Khế Ước” chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài cho một sắc lệnh liên quan tới tính mạng, tính mạng của cả 11 người đều gắn liền với tính mạng của nó.....nếu như nó chết thì “Khế Ước” cũng mất hiệu lực, nhưng một khi nó vẫn còn sống thì không một ai được phép chết dù ở bất cứ hoàn cảnh nào chăng nữa.....

“Sag!!!! Chị thế nào rồi?????”

“Ồn!!!! em định làm gì?????” Sag ngồi dựa người vào tường đôi mắt hé mở hỏi nó.....

“đến lúc ra khỏi đây rồi!!!!!!” nó bẻ ngón tay tanh tách: “Kry!!!!!!”

“xong rồi!!!!!!”

Kry cầm trong tay ổ khóa đã được mở, nhỏ Chi ngồi thu lu một chỗ không dám hé răng câu nào.....có lẽ nhỏ sắp được chứng kiến một cảnh tượng không bao giờ thấy được lần thứ hai.....

Nó quay sang buồng giam nơi người con gái có mái tóc đỏ, đôi mắt màu tím trầm sâu đang chăm chăm nhìn nó.....nó khẽ nhếch mép cười nói:

“đi cùng tôi chứ?????”

“.....”

.....RẦM.....

Nó đập mạnh cái cửa nhà giam, bản lề tung hấn ra, khóa cũng bật ra nằm lăn lóc trên đất.....Bảo Lam sững sờ trước hành động của nó, tiếng động mạnh như vậy khác gì báo động cho bọn kia biết đang có biến động?????

.....rầm rập rầm rập.....

Y như rằng tiếng bước chân cứ vang lên đều đều và càng tiến lại gần phía nó.....nó thần nhiên cảm một cái xích sắt lên và bước ra giữa hàng lang, đồng thời lúc đó thì có khoảng 5 đến 6 tên mặc áo đen tay cầm súng xuất hiện trước mặt nó.....

“ĐÚNG YÊN!!!!!!”

Lũ đó hét lên và giương súng về phía nó.....nó thần nhiên.....

“lũ ngu!!!!!! Đến mà bắt!!!!!!”

Trên tay nó không có bất cứ loại vũ khí nào ngoài một cái xích sắt.....tuy vậy nhưng đám đó không dám manh động chỉ từ từ tiến lại gần nó.....điều đó có nghĩa là bọn chúng phải đi qua căn buồng giam Kry, Chi và Sag.....chỉ chờ có vậy.....

.....RÀM.....Á.....Á.....CÁCH CÁCH.....

Kry đập mạnh cửa tung cả bản lề khiến cho cái song sắt nặng trĩu bay thẳng vào ba bốn đứa khiến chúng bất ngờ ngã nhào xuống, Sag nhanh chóng lao tới tay không cùng với Kry đã từng thẳng một và cướp súng.....những tên đi đằng trước thấy có biến thì ngay lập tức bỏ mục tiêu là nó quay hòng súng về phía sau định bắn thì nó đã dùng cái xích sắt trong tay vung hai phát khiến cho khẩu súng trên tay chúng văng ra xa.....

“đứng yên!!!!”

Nó nói với cái giọng mỉa mai hết sức.....trong khi đó thì Kry và Sag mỗi người cầm trong tay một khẩu Steyr Aug chĩa về phía chúng sau khi đã hạ gục bất tỉnh những tên đứng đằng sau.....

“thất vọng thật!!!! các người nên biết rằng mình đang đối đầu với ai!!!!”

Nó nói trong khi hai tay hoạt động tước hết vũ khí trên người bọn chúng...nhỏ Chi ngồi thẩn người ra với đôi mắt mờ to kinh ngạc...nhẹ...thực sự quá nhanh...vậy mà trong suốt thời gian qua nó và hai người kia vẫn ánh bình bất động không chịu làm bất cứ cái gì.....

“Chi!!! Ra ngoài!!!!”

Giật mình bởi tiếng của Kry, nhỏ vội vàng chạy ra ngoài đứng phía sau Kry và Sag.....nó tiến lại phía Bảo Lam, dùng khóa mở cửa phòng giam đó ra và nói:

“đi hoặc ở lại, tùy cô!!!!”

Bảo Lam không mấy ngạc nhiên trước những gì vừa diễn ra.....bởi nếu Hades không thể làm được một việc đơn giản như thế này thì không xứng với cái biệt danh mà cả giới giang hồ đang tôn sùng.....cô từ từ đứng dậy bước ra ngoài không nói một lời nào, đôi mắt màu tím nhìn vào đôi mắt xanh ngọc của nó như thấu hiểu mọi điều.....nó hất mặt ra lệnh:

“tổng bọn chúng vào đây!!!!”

“đi!!!!”

Hãy mũi súng, Kry và Sag đẩy đám bảo vệ vào trong buồng giam và khóa lại thật chặt.....đưa cho Chi và Bảo Lam mỗi người một khẩu Steyr Aug cùng với hai con dao găm, nó nói:

“cảnh giác và tự bảo vệ mình!!!! Dùng bản năng mà nhận biết!!!!”

Nói xong nó liếc nhìn Kry và Sag đã sẵn sàng rồi nó bước thẳng về phía trước.....bước ban đầu đã hoàn thành, nó không biết hiện giờ bản thân đang ở đâu, muốn thoát khỏi nơi này, nó phải thật cẩn trọng mới được.....địa hình nó không nắm được, đường đi nó cũng không biết, phương hướng bị loạn bởi một thứ thiết bị nào đó khiến cho la bàn không thể hoạt động.....

“Hades!!!! Em chắc đường ra là lối này chứ????” Sag hỏi.....

“chắc chắn!!!!” nó vừa đi vừa giải thích: “theo tính toán thời gian và tiếng động khi bọn chúng xuất hiện thì lối ra sẽ có hơn 8 lối rẽ khác nhau, chúng ta đã đi được 5 rồi, còn 3 lối rẽ nữa!!!!”

“trong ngục có 6 tên, vậy là những lối rẽ tới có hoặc không có lính!!!!” Kry nói.....

“.....”

Nhỏ Chi và Bảo Lam im lặng lắng nghe những gì ba người đang đàm thoại.....Chi vốn không hiểu nhiều về những vấn đề này nhưng Bảo Lam thì khác, cô đã sống và lớn lên tại nơi này bởi vậy nơi đây giống như nhà của cô vậy.....cô muốn thử xem nó sẽ làm gì để thoát khỏi mê cung này và cô đã rất ngạc nhiên.....thì ra việc đá cánh cửa không chỉ là dụ bọn người kia tới mà mục đích chính của nó là tạo sóng âm thanh lan truyền, nguyên lý một mê cung sẽ có một đường ra duy nhất.....trên trục đường đó, những âm thanh phát ra từ các ngõ khác đều nắm được nhưng không rõ ràng.....còn những lối cụt thường nghe được âm thanh to và lâu hơn rất nhiều.....bởi vậy, những tên chạy lại phía nó là những tên canh gác ở 5 cổng khác nhau thuộc những ngõ cụt.....nó nhanh nhạy dùng biện pháp loại trừ và đưa ra một con đường duy nhất có thể dẫn ra ngoài.....không những thế, tên cuối cùng thuộc con đường chính đã tạo cơ hội cho nó biết được đường đi cụ thể qua tiếng bước chân chạy lại phía nó.....

“đường chính không bố trí lính!!!! Tức là bên ngoài căn phòng nghiêm ngặt hơn!!!! Ra khỏi đây không có nghĩa là thoát!!!!” nó cẩn thận dặn dò.....

Nhưng lời nó nói dường như là vô nghĩa khi có hàng loạt tiếng súng vọng từ bên ngoài vào.....trong những tạp âm đó, nó nhận ra chất giọng của người con gái đeo chiếc mặt nạ bán nguyệt.....không phòng vệ, nó ngay lập tức lao ra và cảnh nó nhìn thấy thật thê lương.....là Ken.....anh ta đã tới và giết hết những tên lính được huấn luyện vô cùng đặc biệt.....một chiến trường toàn là máu.....không những thế, còn có 8 người nữa.....8 người với những khuôn mặt rất quen thuộc.....

“mọi người.....” nó không thể nói gì ngoài sự bất ngờ hiện hữu trên khuôn mặt.....

“chúng tôi tới đón Hades đây!!!!” Pos lên đạn vắt súng ra đằng sau nở một nụ cười rất tươi với nó.....

Đúng.....8 người đó không ai khác chính là các Dirty của nó.....vậy là Ken đã tìm và thuyết phục được cả 8 người đi theo anh ta đến cứu nó???? Nó thật sự bất ngờ về điều này.....

“mày tưởng bỏ chúng tao dễ lắm à????” Hân tiến lại phía nó và ôm chặt lấy nó khóc rung rức: “mặc kệ Hell có bị giải tán hay không tao không quan tâm, chỉ cần mày không sao là tao yên tâm rồi!!!!”

“Hân...tao...”

“em không cần phải nói gì cả!!!!” Ze đứng ra trước mặt nó, xoa đầu nó mỉm cười nói: “chúng ta là một gia đình, dù Hell có tồn tại hay không thì chúng ta vẫn là những người thân trong một gia đình, không ai trách gì em đâu!!!!”

“Hades!!!!” đến lượt Ath ôm chặt lấy nó khi Hân vừa rời nó ra, cô nhóc thút thút nói: “em gia nhập Hell vì nơi đó có chị!!!! Vậy nên chị đi đâu em theo đó, còn lâu chị mới bỏ rơi em được!!!!”

“Ath.....mọi người.....”

Trong lòng nó dâng lên một niềm cảm xúc khó tả, nó cảm thấy ấm áp lạ thường.....có lẽ đây là lần đầu tiên nó cảm thấy mình có một vị trí nào đó trong lòng ai đó.....họ không máu mủ ruột già nhưng lại luôn coi nó như người thân.....nó cảm kích, thực sự cảm kích.....

Nhưng giây phút đó không được lâu khi tiếng súng vang lên giữa khoảng trời trong mà không khí lại toàn mùi tanh của máu.....nó giật mình nhìn về phía phát ra tiếng súng.....Ken gục xuống toàn thân đầy máu.....và người bắn thì không ai khác chính là cô gái đeo chiếc mặt nạ bán nguyệt.....

“anh chết đi!!!!”

“nếu em có đủ can đảm kết liễu tôi!!!!”

“.....”

Đôi môi mọng đỏ mím lại đầy tức giận, đôi bàn tay cầm súng run lên từng đợt..... dường như nó thấy có sự xuất hiện của một dòng nước trong vắt chảy từ trong chiếc mặt nạ xuống và rơi trên cánh tay cô ta.....

“tại sao.....tại sao anh lại làm thế????? Vì cô ta ư?????”

“không có lý do nào hết!!!! đây là lựa chọn của tôi!!!!” Ken thở hắt ra từng tiếng và trả lời lại: “một là em giết tôi ngay bây giờ hoặc tôi sẽ rời khỏi đây.....cùng với họ!!!!”

Bàn tay cô ta nắm chặt lấy khẩu súng như thể sẽ bấm cò ngay lập tức.....nhưng không.....khẩu súng bị thả rơi tự do xuống đất, cô ta quay người và nói:

“đi đi!!!! Từ giờ với tôi anh đã chết!!!!”

“cảm ơn!!!!”

Nói rồi Ken phải nhờ tới Hmer đỡ dậy và tiến lại gần phía nó, anh ta cúi đầu nói:

“xin lỗi tôi tới muộn!!!! tiểu thư đã phải hành động rồi sao?????”

“đi thôi!!!!”

Nó lạnh lùng kéo tay Ath và Hân đi thẳng lướt qua mặt Ken, nhưng anh đã thấy thấp thoáng trên môi nó có một nụ cười...một nụ cười đầy bí ẩn nhưng lại mang cho Ken một cảm giác yên lòng.....tại sao vậy?????

“Hải Phong!!!! Tôi từng nói rằng anh sẽ yêu Hades nếu gặp phải không?????”

Ken quay đầu nhìn, Bảo Lam cười ranh mãnh nhìn anh, đôi mắt ánh lên một sự thích thú lạ thường.....Ken hiểu lý do.....

“sao cô lại ở đây?????”

“bị nhốt!!!!”

“tại sao?????”

“bởi bố tôi đã chết, giờ chỉ còn tôi là có giá trị lợi dụng thôi!!!!!!” Bảo Lam trả lời một cách thần nhiên.....dường như với cô, người bố không đáng phải quan tâm.....

“ông ta mà chết dễ vậy ư?????”

Ken cười khềnh rồi quay đi... Hmer không hiểu cuộc đối thoại giữa hai con người này nhưng dường như cậu nhận thấy có điều gì đó kì lạ ở Hades... không những thế, việc nó rời khỏi đây một cách dễ dàng là điều đáng phải lưu tâm, nhất là người con trai có cái tên Ken này.....

Có quá nhiều chuyện khúc mắc mà Tuấn không thể hiểu và biết được... ngay cả sự biến mất của cậu bạn thân nhất Tuấn cũng không hiểu..... giờ lại xảy ra chuyện này, quả thật là một Dirty nhưng cậu vẫn không thể hiểu hết được con người của nó, những suy nghĩ toan tính vượt quá tầm hiểu biết của cậu..... và có lẽ hẳn cũng vậy, hai con người mà cậu quan tâm đang dần dần vượt khỏi tầm nhìn của cậu..... đến cả người con gái cậu yêu cũng có gì đó giấu giếm cậu..... giờ Tuấn biết làm thế nào đây?????

“Minh!!!! Thăng chết tiệt, mày nhanh trở về giùm tao đi!!!! Hades đang dự tính điều gì đó rất nguy hiểm!!!!”

.....

Ngồi yên vị trên ô tô, nó trầm lặng không lên tiếng..... thì ra Bảo Lam chính là con gái của người đàn ông đó, người đã chủ mưu bức hại cả gia đình nó..... nhưng ông ta chết dễ dàng vậy sao???? Một con cáo già đã thành tinh như ông ta thì không thể chết dễ vậy được..... nó vốn không hiểu, tại sao ông ta vẫn có liên hệ với “Tam Kiềng” trong khi mục đích của ông ta là rời bỏ cái tổ chức đó??? Và tại sao ông ta lại làm vậy với bố nó trong khi bố nó đã từ bỏ cái ghế thủ lĩnh của “Ngũ Long”???? ruốt cuộc thì phía sau những gì nó biết còn ẩn chứa bí mật gì???? Nguyên nhân dẫn tới việc bố nó bị giết và nó khi không trở thành người lãnh đạo của D..... và ruốt cuộc D được lập ra vì mục đích gì khác?????

“Tiểu thư!!!!”

Nó hơi giật mình bởi tiếng của Ken, đưa mắt nhìn anh ta, nó nói:

“vậy ra anh là nguyên nhân?????”

“.....”

“thôi!!!!” nó phẩy tay rồi hỏi tiếp: “tình hình hoạt động của cảnh sát điều tra thế nào rồi?????”

“triệt phá thành công 3 ổ sản xuất ma túy lớn nhất của chúng rồi!!!!” Ken lôi tập hồ sơ để sẵn trong xe ra đưa cho nó: “cảnh sát điều tra đang tiến hành tìm ra quân chủ chốt nhưng hình như không có thông tin!!!!!”

“bắt được cả một đường dây lớn như vậy rồi mà còn muốn thêm à???? Không có cửa đâu!!!!!” nó nhếch môi cười, những hình ảnh có trong tập hồ sơ khiến nó khá hài lòng: “những tên còn lại là phần của D!!!!!”

“Tiểu thư!!!!!”

Nó nhíu mày nhìn Ken nói: “muốn hỏi gì thì hỏi đi!!!!”

“tiểu thư có gặp một người có đôi mắt màu đỏ gât?????”

“có!!!!!!”

“có ư?????”

“gặp một lần duy nhất rồi không gặp lại lần nào nữa!!!!!!”

“.....”

Một khoảng im lặng bao trùm, nó liếc mắt nhìn Ken rồi lại nhìn ra bên ngoài, cảnh vật cứ thi nhau chạy về phía sau..... nó nói băng quơ.....

“đừng có chết vì mất máu!!!! Anh còn nhiệm vụ cuối cùng phải hoàn thành đấy!!!!”

“tại sao tiểu thư lại chọn tôi?????”

“vì trong mắt anh tôi không là gì cả!!!!! điều đó khiến tôi lựa chọn!!!!!”

“sao lại không là gì cả???? với tôi cô.....”

“đừng nói nữa!!!!!!” nó ngay lập tức chặn họng: “đừng khiến tôi cảm thấy sai lầm khi chọn anh!!!!!”

“.....”

Nó nhìn ra ngoài..... năm sáu chiếc mô tô phân khối lớn đang đi giám sát xung quanh xe của nó..... liệu rằng họ có biết được nó đang suy nghĩ điều gì không?????..... chỉ biết một điều rằng, cả 10 con người đều chăm chú nhìn về phía nó..... thắc mắc của họ là quan hệ giữa nó và Ken..... dường như chỉ có vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Sau khi đã tắm rửa thay quần áo, nó bước vào một căn phòng có đầy đủ các khuôn mặt cả cũ và mới. ....mới ở đây là Bảo Lam và Chi còn cũ là tất cả các Dirty của nó.....

Trước khi lên xe rời khỏi nơi giam giữ nó gần một tuần, nó đã nói chuyện qua với Bảo Lam. ....

“đi theo chúng tôi hay không thì tùy!!!!!!”

“Hải Long ở đó thì sao tôi lại không thể nhỉ????”

“Hải Long. ....ý cô là Ken????”

“ồ, ra đó là biệt danh của anh ta!!!!!!”

Nó khẽ nhủ mà nhìn Bảo Lam, sao tự nhiên nó lại có cảm giác rằng cô gái đang đứng trước mặt nó là người hiểu rõ nó nhất????

“cô biết tôi đúng không????”

“ha ha!!!!” Bảo Lam bật cười lắc đầu rồi ranh mãnh nói: “không chỉ BIẾT thôi đâu!!!!”

“ý gì?????”

Bảo Lam mỉm cười đặt một tay lên vai nó nói với giọng mang đầy tính đe dọa:

“cô nên nhớ tôi mới phải!!!!!!”

“.....”

Đôi mắt nó mở to, một dòng kí ức ủa về trong đầu nó. ....nụ cười nửa miệng ấy, đôi mắt tím trầm sắc nét khi ấy. ....tự nhiên nó đã quên mất, cái ngày bố nó chết, nó đã gặp một người con gái, người con gái đã suýt nữa cướp đi mạng sống của nó khi lạnh lùng đẩy nó ra trước đầu ô tô tải...và...và... phải rồi, anh trai nó đã cứu nó lúc đó.....thật không tin được rằng nó lại quên mất điều này.....

“ra là cô!!!! Cô trẻ hơn so với tuổi đấy!!!!”

“quá khen!!!!”

“vậy sao cô không giết tôi luôn ngày ấy?????”

“không thích!!!!” Bảo Lam thân nhiên nói: “dù sao tôi cũng ghét ông già!!!!!! Với lại cô nhỏ quá nên tôi không có hứng thú!!!!!!”

“còn bây giờ?????”

“đã nói tôi ghét ông già rồi mà!!!!!! Tôi không giết cô đâu, đổi lại là người khác!!!!!! Giết được hấn ta thì tôi được tự do không còn bất cứ quan hệ gì với ông già thối tha đó nữa!!!!!!”

“và người đó ở trong D?????”

“không!!!! Là người đứng đầu “Tam Kiềng” hiện giờ!!!!!!”

“cái gì????”

“có vẻ cô rất quan tâm tới thằng nhóc đó!!!!!!”

“.....”

Bảo Lam cười khinh nói trước thái độ không ngờ của nó:

“cô nên coi chừng tên nhóc đó!!!!!! Đừng quên rằng chính mẹ của cậu ta là nguyên nhân gây nên cái chết của bố cô!!!!!!”

Câu nói đó cứ văng vẳng trong đầu nó cho tới tận bây giờ.....nó vốn đã muốn quên đi người phụ nữ ấy nhưng Bảo Lam lại khơi dậy cái bản khoản trong nó suốt thời gian qua.....với gia đình hắn, nó hoàn toàn không muốn dính dáng tới, đúng hơn là nó không muốn động đến Ngô gia.....với cha hắn, nó khá thân thiết, nó không muốn mất đi mối quan hệ này..... hơn nữa, nó không muốn kéo mẹ và anh trai nó vào vòng xoáy này, nếu chạm tới bà Phi Yến thì chắc hẳn mẹ nó cũng có liên đới nhất định.....nó không muốn điều đó.....

Đứng trước những khuôn mặt đang chăm chú hướng về phía nó.....nén lại những cảm xúc trong lòng, nó bắt đầu lên tiếng nói:

“hôm nay tập hợp mọi người tại đây tôi muốn thông báo một số chuyện!!!!!!!!”

“.....”

Ai cũng nghiêm túc chờ đợi nó nói tiếp.....

“trước tiên mời Bảo Lam đứng dậy!!!! tôi muốn mọi người biết người con gái này!!!!!!”

“.....”

Thoáng giật mình khi nghe tới tên mình, Bảo Lam sắc bén nhìn nó rồi từ từ đứng dậy.....toàn bộ con mắt trong một giây nhất loạt nhìn cô rồi quay sang nhìn nó chờ đợi.....

“cô ấy là Vũ Bảo Lam!!!! Tôi đặc biệt muốn Hmer chú ý vì cô ấy sẽ là mục tiêu của anh sau này!!!!!!”

“ý cậu là sao?????” Tuấn không hiểu lắm câu nói của nó.....

“tất cả đều biết Bảo Lam là người của “Tam Kiềng”, và cho mọi người biết một điều.....” nó ngừng lại một chút rồi nói: “tôi và Bảo Lam có một thỏa thuận.....chính là tôi sẽ tạo cho cô ấy một cơ hội, một cơ hội duy nhất tiếp cận người đứng đầu “Tam Kiềng” và giết anh ta!!!!!! Nếu thất bại, cô ấy buộc phải từ bỏ mục tiêu đặt ra một cách vô điều kiện!!!!!!”

“người đứng đầu “Tam Kiềng” ư?????” Ze băn khoăn hỏi.....

Toàn bộ những người có mặt bắt đầu rì rầm bàn luận, chỉ riêng có Bảo Lam là không nói gì cả mà chỉ lặng lẽ ngồi xuống.....nhỏ Chi ngồi im lặng bên cạnh Kry không tham gia bất cứ một câu nói nào.....chỉ có một bóng người vẫn cứ lặng lẽ đứng quan sát, đó chính là Ken, anh đứng đó chỉ để quan sát nhất cử nhất động của nó, những lời nó nói đã kích khá mạnh tới anh ta.....bởi Ken biết người đứng đầu “Tam Kiềng” hiện giờ là ai và có mối quan hệ như thế nào với nó.....

“đó là điều thứ nhất!!!! còn thứ hai, tôi muốn tất cả gặp một người!!!!!!”

Nó khẽ vẫy tay ra hiệu cho Ken, hiểu ý, anh mở cánh cửa màu đỏ, một người con gái bước vào và Hera ngay lập tức đứng phất dậy, đôi mắt mở to ngạc nhiên nói:

“Ngọc???? cậu làm gì ở đây?????”

“Hera ngồi xuống đi!!!! Chị ấy là khách mời của em!!!!!!” nó hắng giọng.....

“khách mời ư?????”

Ze hiểu ánh nhìn của nó liền kéo Hera ngồi xuống, nó mỉm cười gờ tay mời Ngọc:

“mời chị ngồi!!!! chúng ta còn phải nói chuyện rất lâu!!!!”

“chị nghĩ chúng ta sẽ nói chuyện riêng, không ngờ lại tham gia vào một buổi họp đầy đủ các khuôn mặt như thế này!!!!!!”

Ngọc bình thản ngồi xuống ghé chống tay nói với nó.....đôi mắt cô liếc một vòng và dừng ở Bảo Lam.....khẽ nhếch môi cười, Ngọc lại nhìn nó chờ đợi một phản ứng từ nó.....

“em mời chị tới đây có hai việc!!!! thứ nhất là liên quan tới hội Z còn việc thứ hai em nghĩ chị đã đoán ra sau khi nghe em nói sơ bộ!!!!!!”

“em định giải tán Hell hay có ý định nào khác?????”

“sát nhập!!!!!!”

Một câu nói của nó khiến cho toàn bộ những người có mặt phải sững sốt.....“sát nhập” nghĩa là đồng nhất Hell với Z, nghĩa là chỉ một thứ tồn tại hoặc cả hai sẽ biến mất.....

“từ “sát nhập” này mang ý gì?????” Ngọc đổi tư thế ngồi nghiêm túc hỏi.....cô có cảm giác rằng việc này không chỉ liên quan tới Hell.....

“trước tiên là Hell!!!! Em muốn chị sát nhập hội Z với Hell trong thời gian sớm nhất!!!!!!”

“trước tiên?????”

“những chuyện sau này em sẽ bàn riêng với những người cấp cao hơn!!!!”

“chị hiểu!!!!” Ngọc gật đầu rồi nhìn một lượt nói: “các bạn đều là những người xây dựng lên Hell từ thời sơ khai, tuy Hades có ý kiến như vậy nhưng theo hay không là ở các bạn!!!! tôi có thể sát nhập Hell và Z ngay lúc này hoặc là không bao giờ!!!! Chỉ cần biểu quyết, theo hay không theo!!!!”

Không gian chợt lắng xuống, ...các Dirty không ai nhìn ai nhưng họ lại có cùng một suy nghĩ, họ vốn chỉ đi theo Hades, nhưng ý muốn của Hades lại là mệnh lệnh cho họ..... họ có thể làm trái được sao?????

“Hades!!! Em xin lỗi!!!!” Ath đứng dậy nói: “em không thể theo được!!!!”

“.....” nó khẽ chớp mắt không nói gì cả.....bởi nó biết rằng sẽ chẳng ai đồng ý với chuyện này cả.....

“tôi đồng ý!!!!” Kry lên tiếng: “hãy coi như đây là một bước khởi đầu đi!!!!”

“tôi theo!!!!” Sag cũng giơ tay đồng ý.....

Rồi lần lượt những người khác cũng đồng thuận theo ý của nó, Ath đôi mắt đỏ hần lên nhìn từng người một.....với cô, hành động của họ giống như đang phản bội lại gia đình vậy.....chỉ duy có Ze, Hera, Hmer, Per và Pos là vẫn không có ý kiến gì hết.....đường như những gì diễn ra trước mắt không ảnh hưởng gì tới những suy nghĩ cả họ.....

“hãy cho tôi một lý do cho chuyện này!!!!” Pos lên tiếng mà đôi mắt nhìn chằm chằm vào nó.....

“mọi người sẽ phục vụ một người không bao giờ quay lại nơi này được sao?????” Nó đan hai tay vào nhau.....lời nói vô hồn bay vào không khí lại như sét đánh ngang tai tất cả những người đang có mặt kể cả Ngọc.....

“cái gì????? Không bao giờ quay lại nơi này nghĩa là sao?????”

Nó thần nhiên trước sự ngạc nhiên của mọi người, đôi mắt xanh ngọc liếc nhìn Ken như ra chỉ thị.....Ken ngay lập tức lên tiếng:

“hai ngày nữa tiểu thư sẽ ra nước ngoài!!!! và chúng tôi không nghĩ là sẽ trở lại đây vì nơi này sẽ được bàn giao cho cô đây!!!!” vừa nói Ken vừa chỉ vào Ngọc: “bán đảo Đông Dương nằm ngoài quyền hạn của D và không có lý do gì để tiểu thư nán lại nơi này!!!!”

.....RÂM.....

Hân gập dờ đập bàn đứng dậy, đôi mắt cô vẫn lên hần đỏ nhìn Ken đầy căm thù.....cô rít lên:

“không có lý do để nán lại nơi này ư????? Còn tôi thì sao????? Còn những người bạn của cô ấy thì sao????? Anh có quyền hạn lên tiếng ở nơi này ư?????”

“vớ tôi, Tiểu thư là người duy nhất có quyền.....”

“được rồi!!” nó giơ tay ra hiệu cho Ken ngừng lại và nhìn Hân trả lời: “để tôi giải thích cho rõ ràng!!!!”

“này hãy giải thích đi!!!!” Hân gào lên.....cô thực sự đang tức giận.....bởi điều cô nghe thật quá tàn nhẫn và lại từ một người mà cô không ngờ đến.....

“chỉ một điều duy nhất thôi!!!! Tôi đã quá chán ghét nơi này rồi!!!! không có gì ở nơi này còn đủ sức níu kéo tôi nữa!!!! vậy thôi!!!!”

“khoan đã!!!!” Ze đứng dậy, anh chỉ và bản thân và những người khác và hỏi nó: “còn chúng tôi thì sao????? Em muốn bỏ rơi mọi người ư?????”

“bỏ rơi?????” nó khẽ cười nói: “đừng nặng nề thế Ze!!!! Một khi em không còn ở nơi này nữa thì mỗi ràng buộc giữa chúng ta cũng đứt, chẳng phải em đang giải thoát cho mọi người khỏi xiềng xích sao?????”

Câu nói của nó khiến tất cả lặng đi.....những đôi mắt nhìn nó đầy sự oán trách, trách nó đã nói ra những lời vô tình như vậy.....

“chuyện này vẫn chưa kết thúc, nhưng cứ tạm thời để Hell và Z sát nhập bởi ½ thành viên trong Hell đã đồng ý!!!!” nó ngồi xuống và nói tiếp: “giờ ta chuyển sang vấn đề thứ 2!!!!”

“khoan đã Hades!!!!” Ngọc giơ tay chặn không cho nó nói, cô lên tiếng nói ý kiến của mình: “chị nghĩ vấn đề này liên quan tới rất ít người ở đây!!!! chị muốn chúng ta phải gặp riêng!!!!”

Nó tiếp nhận ý kiến đó, đôi mắt liếc nhìn mọi người rồi đứng dậy nói:

“có lẽ chị đúng!!!! Mời chị cùng Bảo Lam và Hmer ở lại, còn mọi người có thể ra ngoài được rồi!!!!”

“Khoan đã!!!!” Hera đứng dậy kéo tay nó và hỏi: “chị không cho phép em coi thường bản thân mình!!!!”

“.....”

Nó thoáng bất ngờ rồi khước môi khẽ mỉm cười, nó gạt nhẹ tay Hera ra và nói một cách bất cần:

“từ trước tới nay em chưa từng coi trọng bản thân!!!!!!”

“Hương.....”

Nó quay qua Ngọc và nói: “có lẽ chúng ta nên nói chuyện riêng trong phòng!!!!!! Đi theo em!!!!!!”

Nói rồi nó liếc mắt nhìn Ken như ra hiệu, nó không muốn Ken đi theo mà ở lại nơi này.....sẽ có một cuộc tranh cãi nổ ra ở đây và nó muốn Ken ngăn chặn điều đó.....

.....

Nó đứng quay mặt nhìn ra ngoài cửa kính, bên ngoài là một không gian rất rộng.....Ngọc, Tuấn và Bảo Lam đều đang đứng chờ đợi một phản ứng từ nó.....

“trước hết tôi muốn nói về người đang đứng đầu “Tam Kiềng”!!!!!!” nó quay người lại và nói tiếp: “ngoài Tuấn ra thì hai người chắc đã rõ người đó là ai!!!!!!”

“hãy vào vấn đề chính đi!!!! Người đó là ai????” Tuấn lên tiếng.....cậu thực sự nghiêm túc trong hoàn cảnh này.....

“chính là bạn thân của cậu, Ngô Dương Minh!!!!!!”

“cái gì???? Minh ư????” Tuấn hoàn toàn sững sốt.....có nằm mơ cậu cũng không ngờ được chuyện này.....

“đúng!!! Chính là anh ta!!!!!!” nó khẳng định như đang thuyết phục chính mình tin điều đó.....

“Khoan đã!!!!!!” Tuấn giơ hai tay lên ngăn lời nói của nó: “chuyện này thật khó tin!!!! Vừa rồi cô nói là đã thỏa thuận với cô ta rằng sẽ tạo cơ hội giết người đứng đầu “Tam Kiềng”, nghĩa là sao???? Cô muốn giết Minh ư???? Cô điên rồi sao????”

“Tuấn!!!! bình tĩnh!!!!!!” Ngọc chạm nhẹ vào vai Tuấn giúp cậu bình tĩnh: “mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó!!!! Em cứ bình tĩnh nghe chúng tôi nói!!!!!!”

“.....” Tuấn gạt gạt đầu: “được rồi!!!! xin lỗi vì đã kích động!!!!!!”

“Bảo Lam!!!!!!” Ngọc nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím của Bảo Lam và nói: “nếu như cô có thể giết được nó một cách dễ dàng thì nó không xứng là em trai tôi!!!!!!”

“.....”

Nó đưa cho Tuấn và Bảo Lam hai tấm vé máy bay, hai bộ trang phục được gói ghém rất gọn gàng.....cộng thêm hai khẩu súng ngắn màu bạc.....

“hai người sẽ cùng tôi tham dự “vũ hội đêm” vào 3 ngày nữa!!!!!! hãy chuẩn bị đi!!!!!!”

“ý gì đây?????” Tuấn cầm trên tay khẩu súng ngắn nhìn nó hỏi bằng giọng nghi ngờ.....chẳng lẽ nó muốn cậu giúp đỡ người con gái kia giết chính người bạn thân của mình ư?????

“quên những gì tôi đã nói sao?????” nó lạnh lùng nhìn Tuấn và chỉ vào Bảo Lam nói: “cô ta là mục tiêu của cậu!!!!!! đừng nói rằng cậu không hiểu ý của tôi muốn gì!!!!!!”

“cô rất nhanh nhậy!!!!!!” Bảo Lam bây giờ mới chịu lên tiếng.....súng lên nòng, cô ta ngắm thẳng vào đầu nó và nói: “có nên giết cô thay vì tên nhóc đó không đây?????”

Khuôn mặt Ngọc tối sầm lại bởi cô không nghĩ rằng Bảo Lam sẽ hành động như thế.....còn Tuấn thì nhanh chóng lên đạn hướng họng súng về phía Bảo Lam.....

“cô làm trò gì thế?????” Ngọc đôi tay nắm chặt gần giọng.....

“đừng quên những gì cô nghe được trong ngực tôi!!!!!!” nó thân nhiên nói như chẳng để tâm đến việc mũi súng kia đang hướng về mình: “cô nghĩ anh ta sẽ để cô giết tôi dễ dàng thế ư?????”

“cô nghĩ tôi quan tâm điều đó?????”

“tôi không nghĩ!!!!!!” nó cười khềnh khoang hai tay trước ngực trả lời một cách chắc chắn: “tôi chắc chắn cô rất quan tâm điều đó hay nói đúng hơn là cô tôn trọng mọi việc Ken làm!!!!!! Hãy thử nghĩ xem tại sao tôi lại mang cô về đây mà không chút phòng vệ chứ?????”

.....cách cách.....

Bảo Lam hạ súng đất vào sau lưng bên trong áo khoác, cô ta khẽ cười nói:

“tôi khá sai lầm khi không giết cô ngày ấy!!!! nhưng không sao, tình hình càng lúc càng thú vị!!!! ông già sẽ chẳng thể ngờ được chuyện gì sẽ xảy ra!!!!”

“hạ súng được rồi đấy!!!!” nó gạt tay Tuấn xuống và dậm: “cậu sẽ có cơ hội săn đuổi cô ta nếu như người đó thực sự chết!!!!”

“tôi không hiểu!!!! không thể nào hiểu được!!!!” Tuấn gằn giọng mình lên một cách đáng sợ: “ruột cuộc thì tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?? Tại sao cô và Minh lại khó khăn đến vậy???? tại sao lại cứ phải làm khổ nhau như thế chứ????”

“rồi cậu sẽ hiểu!!!!” nó nói thoáng một câu đủ để Tuấn có thể nghe được.....

“tôi muốn hỏi cô một điều nữa!!!!”

“cứ tự nhiên!!!!”

“khi cô nói rằng sẽ không bao giờ quay trở lại nơi này tôi đã có một thắc mắc!!!!” Tuấn siết chặt tay mà nói như thể những lời cậu nói ra được mong sao là sai: “tôi nghĩ ngờ, ngờ rằng cô đã tự chuẩn bị cho mình một cái chết!!!! hãy nói với tôi điều đó có phải sự thật????”

Sừng sốt là điều duy nhất hiện trên khuôn mặt Ngọc và Bảo Lam lúc này, trong khi đó thì nó chẳng phản ứng gì cả.....không.....nó có phản ứng nhưng chỉ trong đôi mắt, một sự ngạc nhiên thoáng qua rồi vụt tắt.....có điều chẳng ai thấy được sự thay đổi đó cả.....

“tại sao cậu lại nghĩ vậy????”

“nhớ “khế ước” giữa chúng ta chứ???? Từ “giải thoát” mà cô nói chính là nguyên nhân khiến tôi nghĩ như vậy!!!!” Tuấn kìm giọng lại: “mục đích cô sát nhập Hell với Z là để bảo toàn mạng sống của tất cả các Dirty và thành viên của Hell không bị thanh toán bởi “Tam Kiềng” hay những tổ chức tương tự!!!! tôi không chắc nhưng tôi đã nghĩ tới khả năng cả D cũng sẽ như vậy!!!! cô định mở một lá chắn bảo vệ cuối cùng trước khi chết phải không????”

.....ha ha ha.....

Nó bật cười thành tiếng, hai tay đặt phía sau lưng và quay ra bên ngoài, tiếng nói hòa với tiếng cười chua chát.....

“trí tưởng tượng của cậu khá phong phú đấy!!!! cậu nghĩ tôi “tốt” đến mức ấy sao???? Chẳng qua tôi chỉ muốn rời khỏi cái nơi này thôi, tức là cắt đứt những mối quan hệ phiền phức, mà cách tốt nhất là đẩy cho người khác!!!! Cậu nghĩ tôi còn thiết tha Hell lắm ư???? Hell vốn chỉ là cái công cụ để thực hiện những kế hoạch của tôi mà thôi!!!! Giờ đã hoàn thành, cậu nghĩ Hell còn giá trị với tôi nữa sao????”

“cô.....cô không nghĩ tới những người bạn của cô sao????”

“nhớ lại cái “khế ước” giữa chúng ta đi!!!!” nó cười khẩy tiếp tục nói: “với tôi, không có khái niệm bạn.....các cậu hiểu rõ điều đó hơn ai hết.....tôi thà phụ người còn hơn để người phụ tôi, niềm tin với tôi là không tồn tại, vậy sao giờ cậu còn nói những lời vô nghĩa như thế này????”

“Hương.....em không cảm thấy mình quá đáng khi nói những lời như vậy ư????” Ngọc đôi bàn tay bỗng run lên.....cô cảm nhận được trong lời nói của nó có một cái gì đó rất khó hiểu.....

“em không phải là một người biết nghĩ cho người khác, tính em vốn vậy rồi!!!!” nó nhún vai bất cần.....

.....Cốc cốc.....

Tiếng gõ cửa.....nó háng giọng.....

“vào đi!!!!”

Ken bước vào, đôi mắt nhanh chóng liếc nhìn thái độ của cả ba người, anh lên tiếng:

“thưa tiểu thư, có một người phụ nữ muốn gặp cô!!!! Bà ấy nói là mẹ cô!!!!”

“mẹ????” nó nhú mày khó hiểu.....chẳng phải mẹ nó đã cùng anh trai sang Pháp rồi sao????

“tiểu thư sẽ gặp chứ????”

“đưa bà ấy tới phòng tiếp khách!!!! Tôi sẽ ra ngay!!!!”

“tôi hiểu!!!!”

Ken định bước ra ngoài thì nó chợt hỏi: “mọi người đâu cả rồi????”

“vẫn đang chờ tiểu thư ở phòng họp!!!!”

“được rồi anh đi đi!!!!”

“.....” Ken cúi đầu vừa định bước ra ngoài thì.....

“đợi đã!!!!”

“Tiểu thư còn việc gì cần dặn????”

“đặt 2 vé máy bay sang Anh ngay cho tôi vào tối nay!!!!”

“tiểu thư, cô muốn đi đâu????” Ken khó hiểu: “chỉ còn hai ngày nữa, tôi nghĩ cô sẽ không kịp trở về!!!!”

“cứ làm đi!!!!”

Tuy không hiểu nhưng Ken vẫn cúi đầu đi ra ngoài và khép cửa lại...

Bảo Lam lao tới phía nó, kéo giật tay nó lại, đôi mắt màu tím trầm ấy như đang gọn lên những ngọn sóng dữ dội, cô ta gần giọng:

“cô coi anh ta như người hầu thế sao????”

.....BÓP.....

Ngọc gạt mạnh tay Bảo Lam ra và đứng trước mặt nó chặn lại.....

“cô nghĩ muốn làm gì thì làm sao???? Hades là người cô có thể hỏi một cách trống không như vậy sao????”

“.....”

Thoáng bất ngờ, Bảo Lam gạt đầu rồi cười khềnh, không phải vì lời nói của Ngọc mà là bởi khuôn mặt lạnh lùng của nó.....cứ như nó đang trả lời câu hỏi của cô ta vậy, khuôn mặt ấy giống như đang thừa nhận điều cô ta nói là đúng.....

“bảo sao cô ta giận dữ như vậy!!!! đến tôi còn bị kích động bởi những hành động quá đáng của cô cơ mà!!!!”

“khen tôi đó sao????”

“cô.....”

“mọi chuyện đã xong rồi!!!! cô có thể ra ngoài!!!!” nó lạnh lùng.....

Bàn tay Bảo Lam siết chặt nhưng không thể làm gì được nó, bởi trước là Ngọc còn phía sau là sự cảnh giác của Tuấn.....mà với sức của cô ta bây giờ chưa chắc đã hạ được nó như cách đây gần chục năm trước.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Nó nghiêng đầu nhìn Bảo Lam nói một cách mỉa mai:

“hay để tôi gọi Ken quay lại đây rước cô ra ngoài????”

“Im miệng!!!!”

Bảo Lam tức tối chỉ thẳng vào mặt nó quát: “cô được lắm!!!! tôi sẽ ra ngoài!!!! cô thôi ngay cái giọng đó đi!!!!”

Nói rồi Bảo Lam quay phắt người đi ra ngoài đóng rầm cửa lại một cách đầy phần nộ.....Ngọc và Tuấn nhìn nhau không hiểu, rồi cả hai đều quay nhìn nó trong khi khuôn mặt nó đang thể hiện một nét biểu cảm mà không ai có thể lý giải được.....khuôn mặt nó có cái gì đó vui mừng, có cái gì đó nuối tiếc mà cũng có cả sự hài lòng.....như vậy nghĩa là sao chứ????

“Hương!!!! Em sao lại để cô ta nói chuyện với thái độ như vậy????” Ngọc không thể hiểu nổi đành lên tiếng hỏi.....chẳng biết từ bao giờ mà cô không thể nắm bắt được cả tâm lý của nó và hần.....

“không sao!!!! Như vậy là tốt!!!!” nó khề cười trả lời và ngồi phịch xuống ghế, trên mặt bàn đã có sẵn một tập hồ sơ: “hai người ngồi xuống và xem thứ này đi!!!!”

“cả tôi nữa sao?????” Tuấn khó hiểu hỏi lại. ....

“cậu phải tham gia vào việc này chứ!!!!” nó chỉ xuống ghế và nói tiếp: “chị cũng ngồi đi!!!!”

“em không đi gặp mẹ sao?????”

Nó im lặng một lúc rồi mỉm cười lắc đầu chống cằm nhún vai nói: “nếu là mẹ thì sẽ chờ thôi!!!!”

“được rồi!!!! những thứ này là gì?????”

Ngọc không nói gì thêm mà vào thẳng vấn đề luôn. .... Tuấn cũng đã ngồi xuống và cầm tập tài liệu lên đọc. ....

“vài thông tin dành cho hai người!!!!” nó nhún vai nói: “là về anh ta, Ngô Dương Minh!!!!”

“từ khi nào mà cô biết Minh là đã trở thành người đứng đầu của Tam Kiềng?????”

“khi nào à?????” nó ngừng một lúc suy nghĩ rồi trả lời mà giọng nói mơ hồ khó nắm bắt: “chắc từ khi tôi về Việt Nam!!!!”

Câu nói của nó chợt khiến cho không gian xung quanh lắng lại. .... là vì lời nói của nó hay vì một cái gì khác đang thay đổi trong cả ba con người. ....

“chị sẽ tham gia chứ?????” nó liếc mắt nhìn Ngọc hỏi: “vũ hội đêm không chỉ dành cho những người như chúng em!!! Nếu có vé thì sẽ đi được thôi!!!!”

“em muốn chị đi với một chức danh độc lập?????”

“đúng vậy!!!!!!”

“tại sao?????”

“chẳng có lý do nào cả!!!!!!” nó lắc đầu trả lời: “chỉ là không muốn D và Z có bất cứ một liên quan nào mà thôi!!!!”

“được!!!! nhưng. ....” Ngọc giơ lên hai cái vé và hỏi nó: “sao lại có tới hai chiếc vé?????”

“.....” nó chợt cười nhìn thẳng vào mắt Ngọc: “chị không nghĩ còn có người muốn gặp anh ta sao?????”

“ý cô là hai bác Ngô?????” Tuấn nhiu mày lên tiếng nói. ....

cậu vẫn chưa thể xác định được tại sao nó lại làm như vậy. .... ở trong Hell và sát cánh với nó rất lâu, Tuấn có thể nắm bắt được phần nào suy nghĩ của nó, nhưng chỉ “phần nào” mà thôi. .... từ khi biết thân phận thật của nó, Tuấn đã không khỏi suy nghĩ về những hành động của nó. .... không biết bao nhiêu lần nó đã dẫn Hell đi rất xa Hà Nội trong đêm tối, điều này thực sự khiến cậu băn khoăn bởi khi đó, nó chưa từng đề cập tới việc tranh chấp địa bàn ở khu vực khác. .... dường như nó đang tìm kiếm cái gì đó, cái mà không ai có thể biết được. ....

“còn ai khác nữa sao?????” nó giả ngây hỏi lại. ....

“Dương Mỹ Nguyệt Hương!!!!!!” Ngọc gằn giọng của mình lên: “em định giờ trò gì vậy????? Gia đình không phải là một trò đùa đâu!!!!!! Và chị cũng đã nói rồi, có chuyện gì cứ tới tìm chị, đừng lờ mẹ chị vào!!!!!!”

“em từng đồng ý với điều đó sao?????” nó mơ hồ hỏi mà đôi mắt hướng ra ngoài khoảng không: “chị nghĩ Dương Mỹ Nguyệt Hương này chịu bỏ qua cho người phụ nữ đó chỉ vì một lời nói của chị ư?????”

.....RẦM.....

“ruột cuộc em định làm gì chứ?????” Ngọc đập mạnh bàn đứng phắt dậy quát lên. .... cô sao ngờ được nó lại nói những lời như thế chứ. ....

“đi hay không tùy vào lựa chọn của chị!!!!!! Em sẽ không ép bất cứ ai cả!!!!!!”

“Hương!!!!!!” Tuấn ngồi ngoài tuy không hiểu lắm nội dung nó và Ngọc đang đối thoại nhưng có một điều cậu vẫn đang rất bận tâm: “tôi không biết cô định làm gì nhưng tại sao tôi cũng có vé????? Không phải tôi sẽ đi với cô sao?????”

“tấm vé đó không dành cho cậu mà là cho người khác!!!!!! Người thân thiết nhất với cậu!!!!!!”

“là sao?????” Tuấn đã ngờ ngợ ra được nó muốn gì nhưng cậu hy vọng là không phải điều đó. ....

“tùy cậu nghĩ thế nào thì nghĩ!!!!!!” nó nhún vai rồi đứng dậy nói tiếp: “tôi cho cậu toàn quyền quyết định số phận tấm vé đó!!!!!! Đưa cũng được mà xé bỏ cũng được!!!!!!”

“cô.....”

“đừng nói nhiều!!!!” nó giơ tay chặn họng và nói: “tôi phải đi gặp khách, cậu hãy tự xử lý đi!!!! Tiện chuyển lời tới mọi người rằng tôi sẽ không quay lại nữa đâu!!!!”

Nói rồi nó cúi chào Ngọc rồi bước thẳng ra ngoài, cánh cửa phòng mở toang và đã có sẵn năm vệ sĩ đứng trước cửa chờ đợi nó ra ngoài.....bốn người đi theo nó còn một người ở lại bảo vệ căn phòng của nó.....Ngọc và Tuấn đứng thần người trong phòng mỗi người một suy nghĩ khác nhau, nhưng khuôn mặt họ thì có cùng một sự biểu cảm.....đó là tức giận và mâu thuẫn.....

.....

“mời tiểu thư!!!!!!”

Một người vệ sĩ mở cánh cửa màu đen gỗ mun ra và cung kính mời nó vào, nó gật đầu bước vào không quên dặn cả bốn người đứng bên ngoài.....bởi đôi mắt nó đã nhìn thấy người phụ nữ ấy, tuy không nhìn rõ mặt nhưng nó đã đoán ra được người đó là ai qua hình dáng cơ thể.....

.....Cạch.....

Cánh cửa khép lại.....người phụ nữ giật mình quay về phía nó, có lẽ bà ta đang suy nghĩ điều gì đó nên không biết nó đã tới.....

“hân hạnh đón tiếp phu nhân chủ tịch Ngô, Trần Lâm Phi Yến!!!!”

Nó thản nhiên nói trong khi đang bước từng bước về phía bà ta, Trần Lâm Phi Yến, người phụ nữ nó vốn không muốn gặp nhưng giờ đây bắt buộc phải gặp.....thật không hiểu tại sao bà ta lại can đảm đến mức tự tìm tới nơi này.....

“cuối cùng cô cũng chịu xuất hiện!!!!” bà Yến khuôn mặt tức giận những vẫn cố kìm nén mà nói một cách bình tĩnh nhất.....

Nó cười khểnh ngồi phịch xuống chiếc ghế màu đen của mình, nó chỉ nhún vai nói một cách rất thản nhiên:

“người nên nói câu đó là tôi chứ!!!!!! Chẳng phải bà luôn tránh né tôi suốt thời gian qua hay sao????? Tính ra thì nếu không có ngày hôm ấy thì tôi chắc sẽ chẳng bao giờ biết bà là ai!!!!!!”

“ruột cuộc cô đã làm gì con trai tôi?????” mắt bình tĩnh, bà Yến quát lên.....

“con trai bà thì liên quan gì tới tôi?????” nó gác chân lên bàn, giơ bàn tay ra trước ánh sáng mà nói với giọng ngạo mạn: “với lại tôi thì có thể làm gì anh ta cơ chứ???? Anh ta là con trai bà cơ mà!!!!!!”

“vậy ra từ trước tới giờ cô vẫn luôn lấy thằng bé ra làm trò đùa sao???? Cô coi thường tình cảm của nó như vậy ư?????”

“.....”

Nó im lặng, thật ra thì nó đang ngạc nhiên.....những gì bà Yến đang nói là điều mà nó không dự tính đến, thì ra bà ta đã biết được hấn yêu nó.....chỉ có điều là tại sao bà ta lại nói như thể đang bị tổn thương????? Chẳng phải điều bà ta muốn là nó rời xa khỏi hấn sao?????

“hôm nay bà tới đây chỉ để nói những lời này?????”

“không!!!! Ta tới đây để yêu cầu cô trả con trai lại cho ta!!!!!! Nó đã phải trải qua quá nhiều sự tổn thương rồi!!!!!!”

“ha ha ha!!!!!!” nó cười lớn rồi đứng phắt dậy nói bằng giọng chế giễu: “bà nghĩ anh ta đang ở đây ư????? Hình như chính bà đang đánh giá thấp con trai mình thì phải!!!!!! một người như anh ta liệu có chịu đứng dưới trướng của tôi????? Mà tôi nghĩ bà là người biết rõ nhất anh ta đang làm gì chứ!!!!!!”

“cô.....”

“tôi chỉ có thể tạo cơ hội cho bà gặp anh ta nhưng hoàn toàn không có khả năng trả anh ta lại cho bà!!!!!!” nó nói và quay lưng đi.....

“cái gì??? Gặp nó ư???? Bằng cách nào?????”

“hãy hỏi con gái bà ấy!!!!!!” nó mỉm cười nói một câu rất đơn giản.....

“hỏi.....hỏi Ngọc ư?????”

Nó ấn vào một nút trên điện thoại: “tiễn khách cho tôi!!!!!!”

Bà Yến giật mình bởi câu nói của nó, đang định nói gì đó thì cánh cửa lớn bật mở và bốn người đàn ông mặc áo đen bước vào và tiến lại phía bà ta.....bà Yến biết giờ nói gì cũng chỉ là vô dụng, với lại câu nói của nó khiến bà ta băn khoăn.....có nghĩa là con gái bà biết cách gặp hấn mà không nói cho hai ông bà.....

“mời bà thư phụ nhân!!!!”

Bà Yến không còn cách nào khác ngoài việc bắt lực nhìn nó rồi bước ra ngoài. ....có lẽ đây là lần cuối cùng bà Yến nhìn thấy nó chẳng????? Vì điều cuối cùng bà nhìn thấy chính là đôi mắt đầy thương cảm của nó. ....liệu có ai nhận ra rằng bản thân nó đang rất đau khổ không??????

Ngồi một mình trong phòng, nó gục đầu xuống bàn, đôi bàn tay nắm chặt gần như bật máu. ....đôi môi mấp máy:

“cuối cùng vẫn phải như vậy ư???? Minh thực sự ghét điều này!!!!”

Bên ngoài kia, một người phụ nữ cũng đang mang một tâm trạng nặng nề, trong thâm tâm bà đang hối hận, bà ân hận vì những gì mình đã làm và vô tình gây nên nỗi đau cho những đứa con của bà. ....có lẽ bà đang tự hỏi, tại sao những chuyện của thế hệ trước lại phải để các thế hệ sau gánh chịu??????

.....

“chị Hương!!!!!!”

Nhỏ Chi được nó gọi đến, tự nhiên nhỏ bị tách khỏi Kry và Sag nên cảm thấy vô cùng lo sợ. ....

“đến rồi à????” nó quay đầu nhìn Chi nói: “có muốn đi gặp mẹ không?????”

“dạ?????” Chi giật mình nhìn nó với đôi mắt kinh ngạc. ....

“từ bây giờ chị sẽ để em sống với di dưới sự giám sát của những thành viên của Hell!!!!” nó đan hai tay vào nhau nói mơ hồ: “Kry và Sag sẽ bay chuyến sớm nhất tới Anh vào tối nay, em hãy đi cùng chị tới đó, trên máy bay riêng!!!!!! Di Thuyền đang làm công tác ở Anh!!!!”

“chị Hương. ....em. ....em. ....” Chi bất ngờ trước những gì nó đang nói. ....

Nhưng trong thời gian qua khi bị bắt và bị tra tấn một cách tàn nhẫn, Chi đã nhận ra được Kry và Sag đã trung thành với nó đến mức nào. ....không phải. ....nếu dùng từ “trung thành” thì dường như là sai với mối quan hệ giữa nó và những thành viên của Hell...Chi có cảm giác như họ là một gia đình vậy. ....nhỏ cảm thấy thật hồ thẹn. ....vì một người mà nhỏ đã phản bội hai người là mẹ và người chị gái. ....Chi thực sự không muốn bị coi thường, nhỏ không muốn phải đối diện với những con người chân thành kia trong khi bản thân nhỏ thật tệ hại. ....

“sao vậy?????”

“chị Hương!!!!” Chi ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của nó mạnh dạn nói: “em muốn trở lại Úc!!!! Em muốn tiếp tục theo học ở đó!!!!”

“.....”

Nó im lặng, phản ứng của Chi nằm ngoài dự đoán của nó, bởi nó chưa từng nghĩ rằng tâm lý của Chi lại có thể thay đổi nhanh chóng chỉ trong chưa đầy 3 tháng như vậy. ....nhưng có lẽ nó sẽ có một hướng đi khác dành cho Chi. ....

“chị đồng ý!!!! Nhưng em có muốn gặp di không????? Và cả chị gái em nữa!!!!!! có muốn gặp không?????”

“.....”

Chi im lặng không trả lời, quả thực nhỏ muốn gặp mẹ, quả thực nhỏ muốn gặp chị gái để nói lời xin lỗi. ....nhưng. ....

“hãy chuẩn bị đi khi nào khởi hành chị sẽ báo!!!!!!”

“chị. ....em. ....em. ....”

“không cần phải nói nhiều!!!! hãy thực hiện đi!!!!!!”

“v. ....vâng!!!!!! Em. ....em cảm ơn chị!!!!!!”

“được rồi!!!! hãy ra ngoài đi!!!!”

Chi cúi đầu chào nó rồi bước ra ngoài, ở bên ngoài nhỏ chạm ngay mặt Ken đang đứng yên lặng chờ đợi. ....nhỏ cúi đầu chào anh ta rồi bước đi. ....nhưng ánh mắt Ken lại mang vẻ gì đó khó chịu khi trông thấy Chi. ....có phải là Ken đã biết Chi từng gây khó dễ cho nó ngày trước?????

.....

Nó ngồi lặng thinh trong căn phòng rộng cùng với Ken đứng bất động nhìn nó. ....đôi mắt nó nhắm nghiền không nhúc nhích, cứ như nó đang ngủ. ....

“chuẩn bị máy bay riêng!!!!!! Tôi phải sang Anh vào tối nay!!!!!!”

“vậy còn hai chiếc vé máy bay?????”

“hãy đưa cho Kry và Sag, nói với họ rằng ở sân bay sẽ có người đón!!!!”

“tiểu thư???? Sao lại là tôi đưa cho họ????”

Nó mở hờ đôi mắt đầy sự trầm uất, con ngươi lạnh lẽo hờ hững nhìn Ken, nó nói:

“tôi không muốn gặp họ!!!!”

“.....”

Ken im lặng, dường như anh có điều gì đó muốn nói với nó nhưng lại không thể mở lời.....là điều gì????

“có gì muốn nói thì nói đi!!!! Bởi sau này anh sẽ không có cơ hội để nói những điều đó nữa đâu!!!!”

“tôi.....” Ken ngập ngừng...anh nhìn khuôn mặt vô cảm của nó...đôi mày nhíu lại toát lên sự thương cảm.....anh nói: “tôi chưa từng nghĩ mình sẽ yêu em!!!!”

“tôi không cảm anh yêu tôi!!!!” nó vẫn thái độ dửng dưng ấy mà nói: “nhưng thứ tình cảm dư thừa đó sẽ khiến anh không thể hoàn thành nhiệm vụ!!!! và tôi sẽ buộc phải tìm người khác đi theo tôi!!!!”

“.....”

“hãy nói tại sao anh lại yêu tôi????” nó nhìn Ken hỏi, đôi mắt nó có một sự gì đó trống trải: “đừng ngộ nhận giữa lòng thương hại và tình yêu!!!!”

“tôi không thể đưa ra được lý do!!!!” Ken lắc đầu, đầu anh cúi xuống, đôi mắt sâu thẳm và bí ẩn hơn cả vực sâu của thể giới: “khi biết thì tôi đã yêu em rồi!!!!”

“vậy ư????” nó cười khênh nói: “nhưng anh cũng biết rất rõ mà, phải không???? Người chiếm vị trí quan trọng trong trái tim tôi là ai anh là người biết rõ nhất!!!!”

“tôi biết!!!! bởi vậy nên tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của em giao cho một cách xuất sắc!!!! em không nhất thiết phải lo lắng!!!!” Ken lạnh giọng.....

“tốt!!!!”

“còn Bảo Lam.....”

“cô ta sẽ thất bại thôi!!!! Anh nên chuẩn bị trước cho tình huống đó!!!!”

“tại sao em lại làm vậy????”

“bỏ cô ta đã muốn tôi tìm thì tôi sẽ không khách sáo!!!!” nó lạnh lùng cười một cách đầy đáng sợ, đôi mắt toát lên hàn khí lạnh lẽo rợn người: “đến lúc đó đừng trách sao tôi tàn nhẫn!!!!”

Theo nó một thời gian ngắn nhưng Ken đã thích ứng được với thái độ thất thường của nó.....nhiều lúc nó yếu đuối nhưng lại có lúc đáng sợ vô cùng, Ken đã chứng kiến rất nhiều rất nhiều lần nó giống như một con người không chút nhân tính, lúc đó, khi tắm mình trong biển máu, Ken cảm tưởng như nó không còn là con người nữa mà là một ác quỷ thực sự.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Ken đưa cho Kry và Sag hai chiếc vé máy bay và chuyển lại những lời nó nói cho cả hai người họ.....

“tại sao Hades không trực tiếp tới đây mà lại là anh????” Kry nhìn Ken chăm chăm hỏi giọng đầy sự phẫn nộ.....bởi lẽ khi Hmer trở về đã nói rằng nó sẽ không xuất hiện nữa.....

“đúng vậy!!!! Hades chưa từng làm như thế này bao giờ!!!!” Sag cũng lên tiếng.....

“.....” Ken yên lặng một lúc rồi lên tiếng trả lời: “một việc còn con như thế này cũng phải để đích thân tiểu thư phải làm sao???? Các cô đang đánh

giá bản thân quá cao rồi đấy!!!!!!”

“cái.....cái gì?????”

“nhiệm vụ đã xong!!!! Tôi xin phép!!!!”

Nói rồi Ken thân nhiên quay người bước đi để lại phía sau là hai khuôn mặt đang tím lên vì tức giận.....bước ra ngoài hành lang, Ken chợt nhận ra trời đã sầm sầm tối, vậy là sắp đến lúc tiểu thư của anh rời khỏi nơi này.....đã gần 2 tuần kể từ ngày anh phục vụ cho nó, vậy mà anh đã vô tình yêu người con gái đó lúc nào không hay.....quả thực anh chưa từng nghĩ tới việc sẽ yêu mục tiêu của mình.....Bảo Lam đã từng nói trước khi anh đi làm gián điệp ở D, đúng hơn cô ta đã từng cảnh báo anh rằng.....“đừng yêu Hades khi gặp mặt cô ta đấy!!!!”.....anh từng cười nhạo điều đó, và giờ đây anh đang phải cười nhạo chính bản thân mình.....anh vốn tưởng anh sẽ không yêu, anh vốn nghĩ rằng anh ở bên cạnh nó chỉ là để chờ cơ hội ra tay kết liễu mạng sống của nó, anh vốn đã nghĩ sẽ chẳng bao giờ rung động trước một con người lạnh lùng không cảm xúc như nó.....vậy mà ngược lại, anh không những đã rung động mà còn yêu, một cảm giác anh chưa từng có từ trước tới nay.....và anh biết khi yêu một ai đó mà không được nói ra là đau đớn như thế nào.....anh hiểu phần nào cảm giác của nó, nhưng anh không thể hiểu hết nó.....nó mang trong mình một nỗi đau rất lớn, lớn đến mức tưởng như cơ thể bé nhỏ của nó sẽ ngã khụy bất cứ lúc nào.....và cả tình yêu của nó cũng vậy, nó không nói ra hay đúng hơn là không dám nói ra, nó không can đảm thừa nhận và cố trốn tránh sự thật rằng nó yêu người con trai đó.....điều này khiến Ken cảm thấy bất lực.....

Mở cánh cửa phòng nó, Ken khựng người lại.....khuôn mặt lạnh lùng vô cảm chưa bao giờ xuất hiện khi ở một mình giờ đang hiện hữu.....nó đứng đó, trong tay cầm một ly coffe vẫn đang tỏa khói, rèm trong phòng bị kéo cả lại chỉ chừa lại một khe sáng lọt vào căn phòng tràn ngập đầy bóng tối, nửa khuôn mặt nó bị khe khuất bởi màu đen tối tăm, đôi mắt xanh ngọc tràn ngập một nỗi niềm u uất khó tả nhìn ra bên ngoài nơi bầu trời đang sầm sầm một màu xám đầy u buồn, cái màu ngày trước nó luôn nhìn thấy nhưng bây giờ đã chuyển hoàn toàn sang màu đen.....

“còn mấy tiếng nữa?????”

Nó chợt lên tiếng hỏi khiến cho Ken giật mình vội vàng đóng cửa và với tay định mở đèn nhưng hình như đã bị nó ngắt cầu dao điện nên bật mãi mà không được.....

“đừng bật đèn!!!!! Tôi muốn như thế này một lúc nữa!!!!!!”

“tôi hiểu!!!!!!”

Không gian lại chìm trong yên lặng, đang lẽ nơi này phải rất lạnh lẽo nhưng nhờ mùi hương thoang thoảng của cacao nên cảm giác lạnh lẽo đã được xua tan phần nào.....và cứ thế nó và Ken im lặng trong bóng tối không ai lên tiếng nói một câu nào cả.....

.....

.....Thành phố Pari hoa lệ.....

Một chàng trai có nét đẹp hoàn hảo, trên người khoác một bộ comple đầy lịch lãm, anh ta đang dạo bước đi trên một con đường đầy ánh đèn và đông đúc nhưng trong đôi mắt màu xanh ngọc cuốn hút lại đượm một nỗi buồn khó tả.....tưởng như ai nhìn vào đó cũng sẽ bị nhảm chìm bởi những con sóng bất trị hung dữ.....

Chàng trai đó không ai khác chính là Ngô Dương Minh, là người con trai mà nó yêu.....đây là lần thứ 2 hắn tới Pháp mà không có chủ đích, lần đầu tiên là khi hắn chưa biết nó, hắn tới đây một cách vô tình khi mua nhầm vé máy bay.....những lần khác tới Pháp là để giải quyết những vấn đề của công ty và gần đây nhất là những vấn đề liên quan tới liên minh “Tam Kiềng”.....nhưng lần này thì khác, đột nhiên Chiến lại mua nhầm vé máy bay và cả hai lại tới Pháp mà không có một chủ đích nào cả.....

“hãy coi như cậu xả hơi trước khi đối mặt với những chuyện khó khăn sau này!!!!!! Nhất là khi ngày diễn ra “Vũ hội đêm” đang tới rất gần!!!!!!”

Câu nói của Chiến cứ văng vẳng trong đầu hắn, vậy là chỉ còn vài ngày nữa là hắn có thể gặp nó.....quả thực hắn không thể nghĩ được cách nào khác để có thể gặp nó nữa.....nếu Nhiên không nói cho hắn biết rằng cô sẽ tham gia cuộc huấn luyện “Địa Ngục Đế Vương” thì hắn cũng sẽ chẳng thể nghĩ ra được cách này để tiếp cận nó.....ba tháng không gặp nó, hắn như muốn phát điên lên vậy.....mỗi lần nhìn thấy nó là mỗi lần hắn nhận ra một sự khác biệt trong nó, hắn cảm giác như nó đang dự tính một điều gì đó rất nguy hiểm.....hắn lại có một linh cảm chẳng lành nữa, hắn sợ rằng sẽ không thể gặp nó lần nữa.....

Buông một tiếng thở dài, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, không khí lạnh cuối đông đầu xuân cũng đã tới được nước Pháp này.....tự nhiên hắn nhớ tới khoảng thời gian hắn và nó yên bình bên nhau.....chẳng biết khi nào mới có lại được khoảng thời gian như vậy.....

“cuối cùng tôi cũng gặp được cậu!!!!!!”

Một giọng nói nam trầm bỗng nhiên vang lên khiến hắn giật mình thoát khỏi những kí ức ngày trước.....và hắn đã bất ngờ khi đứng trước mặt hắn bây giờ là “tóc nâu” hay chính là anh trai nó Hoàng Nhất Long.....điều này có thể gọi là “Định Mệnh” chẳng khi ở một nơi đất khách mà lại có thể gặp một người mà hắn chưa từng tiếp xúc nhưng lại mang một mối liên hệ quan trọng với người hắn yêu.....

“Hoàng Nhất Long?????”

“cảm ơn vì còn nhớ tôi!!!!!!”

“không thể không nhớ!!!! Anh là anh trai của cô ấy cơ mà!!!!”

“hãy tới một nơi nào đó yên tĩnh!!!! Tôi có chuyện muốn nói với cậu!!!!” Long chỉ về phía chiếc xe ô tô đen lịch lãm và đề nghị. ....

“được!!!!”

Long liếc nhìn xung quanh và có một cảm giác kì lạ.....tại sao hắn lại đi có một mình?????

Chân tháp Effen là một nơi lý tưởng để thưởng thức những tách coffe nóng ngoài trời trong thời tiết lạnh của mùa cuối đông này, và nơi đây cũng rất thích hợp cho những cuộc trò chuyện kín đáo bởi vào mùa này chẳng mấy ai thích ra ngoài nhất là vào trời tối.....ở một góc tối, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, trên bàn là hai ly coffe nóng đang tỏa khói nghi ngút, nhưng không khí giữa hai người thì lại chẳng thấy thoải mái chút nào.....

“anh thích nói chuyện ở một nơi thế này????” hắn nhìn quanh rồi hỏi Long.....bởi một công tử như Long, hắn không nghĩ rằng anh lại có một sở thích bình dân như vậy.....

“nơi này.....” Long khẽ cười và nói: “đây là nơi cách đây hơn chục năm tôi đã quyết tâm tới gặp con bé lần đầu tiên!!!!”

“một nơi có ý nghĩa với anh sao????” hắn nâng tách coffe lên nhấp một ngụm nhỏ để thưởng thức hương vị coffe của Pháp.....

“phải!!!! rất ý nghĩa!!!!” Long cũng thông thả uống tách coffe của mình.....

“chà!!!!” hắn đặt tay lên bàn gỗ nhẹ lên mặt bàn và hỏi: “vậy anh có gì muốn nói với tôi????”

Đặt tách coffe xuống bàn, Long nhìn hắn với một ánh nhìn thăm dò, cũng phải thôi, anh đâu hiểu gì về con người hắn.....

“cậu yêu em gái tôi chứ????”

Hắn hơi giật mình bởi câu hỏi bất ngờ.....nhưng cái mà hắn quan tâm lúc này là tại sao Long lại có mặt tại Pháp, đáng lẽ ra anh phải đang điều hành Dương Khang ở Việt Nam mới đúng.....

“tại sao anh lại hỏi tôi điều đó???? Và tôi muốn biết lý do anh ở Pháp thay vì Việt nam!!!!”

“tôi chỉ hoàn thành tâm nguyện của con bé thôi!!!!” Long nhún vai trả lời: “con bé muốn tôi và mẹ trở về nơi này nên tôi đã làm vậy!!!!”

“anh đã gặp cô ấy????” hắn sững sốt.....

“tôi nghĩ rằng cậu phải biết điều đó chứ????” Long khoanh tay nhìn hắn hỏi lại: “chẳng phải ngay ngày đầu tiên cậu đã làm khó nó sao????”

“Thì ra hôm đó cô ấy đang đi với anh!!!! Tôi không để ý đến người lái xe!!!!”

“hãy trả lời tôi, cậu thực sự yêu con bé????”

“đúng, tôi yêu cô ấy, rất yêu!!!! Tôi sẽ làm mọi cách để có thể kéo cô ấy trở lại bên tôi!!!! Dù có trả bất cứ giá nào chăng nữa.....”

Đôi mắt chân thật đầy cương nghị của hắn khiến Long thoáng ngạc nhiên.....anh có thể yên tâm phần nào về hắn.....

“tốt!!!! bởi vì tôi sẽ phải nhờ cậu chăm sóc và trông chừng nó!!!!”

“anh nói vậy nghĩa là sao????”

“nó yêu cậu!!!! yêu rất nhiều!!!!” Long nắm chặt hai bàn tay lại với nhau và bắt đầu nói: “vì vậy nên tôi muốn cậu hãy ngăn cản cái ý định điên rồ của nó!!!! Tôi không muốn nó bị tổn thương và cũng không muốn mẹ tôi phải đau khổ!!!! Tôi không thể mất em gái một lần nữa!!!!”

Tim hắn chợt đập mạnh khi nghe Long nói vậy.....liệu có tin được lời nói từ Long hay không???? Hắn không biết phải phân biệt như thế nào, bởi trong thâm tâm hắn chưa từng nghĩ rằng nó sẽ yêu hắn, hắn chỉ có thể gieo trong trái tim nó hình ảnh mờ nhạt của mình chứ chưa từng dám nghĩ tới chuyện nó thực sự yêu hắn.....nhưng khoan.....“không thể mất em gái một lần nữa” nghĩa là sao???? Cái “ý định điên rồ” mà Long đề cập đến là cái gì????

“khoan đã!!!!” hắn giơ tay ra hiệu Long ngừng lại: “anh nói vậy nghĩa là sao???? Tôi không hiểu!!!!”

“tôi nên cho cậu biết!!!!” Long nén tiếng thở dài và tiếp tục: “con bé chưa từng từ bỏ ý định trả thù và nó đã nghĩ tới việc chết chung với họ!!!!”

“CÁI Gì????” hắn đập bàn đứng phắt dậy hét lên: “CHẾT CHUNG???? ANH ĐÙA TÔI SAO????”

“nhưng giờ tôi có thể chắc chắn!!!!” Long nhắm đôi mắt lại, khuôn mặt tối sầm: “con bé thực sự muốn biến mất khỏi thế giới này!!!! Vậy nên.....”

“tôi không để cô ấy làm vậy đâu!!!! Không bao giờ!!!!” hắn rít lên từng tiếng.....

“đó là lý do tại sao tôi muốn cậu ngăn nó!!!!” Long cương quyết nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của hắn mà nói: “bởi chỉ có cậu mới có khả năng làm

nó thay đổi suy nghĩ!!!! Với nó, cậu là người không thể thay thế được!!!!”

“không thể thay thế ư????” hấn không hiểu lắm những lời Long nói.....

“cậu không hiểu ư???? Lý do nó lẩn tránh cậu!!!! chỉ là nó không dám đối mặt với tình cảm thật của nó, nó yêu cậu nhưng lại không muốn cậu chịu cùng cảnh ngộ với nó!!!! Bản thân nó đã lẩn quá sâu vào bùn đen nên không muốn kéo cậu vào trong đó!!!! Cậu có hiểu không???? Tất cả chỉ vì nó quá yêu cậu!!!!”

“yêu tôi??? Cô ấy yêu tôi ư????”

“phải!!!! chính nó cũng đã thừa nhận với tôi như vậy!!!! vậy nên tôi xin cậu hãy ngăn nó lại, đừng để nó làm những điều ngu ngốc!!!!”

Hấn không còn nghe thấy Long nói gì nữa, tai hấn bây giờ đang lúng búng bởi thông tin quá tải vừa rồi.....trái tim hấn như vỡ òa ra vậy.....giờ hấn đã biết tại sao nó không quan tâm hấn, vậy ra là nó yêu hấn.....chỉ vậy thôi mà sao hấn lại không nhận ra chứ????

Ha ha ha ha ha

Hấn cười, cười rất tự nhiên và hạnh phúc.....đôi bàn tay hấn run lên cố nắm chặt vào nhau.....hấn gục đầu xuống áp trán vào đôi bàn tay ấy.....

“tôi chưa từng nghĩ rằng cô ấy sẽ yêu tôi!!! Vậy ra là cô ấy yêu tôi ư???? Tôi đã nghĩ.....”

“cậu vui mừng đến vậy ư????” Long dò hỏi: “khi biết nó yêu cậu????”

“anh không hiểu đâu!!!!” hấn lắc đầu mà khuôn mặt như muốn khóc khi cảm xúc không thể kìm nén được: “cảm giác khi không thể hiểu được người mình yêu đang nghĩ gì thực sự rất khó chịu!!!! cô ấy lúc thì lạnh nhạt lúc thì lại nồng nàn, tôi không thể biết được thực sự cô ấy nghĩ gì về mình!!!! Chính cảm giác đó khiến tôi lo sợ.....tôi sợ cô ấy chỉ đùa giỡn với tôi.....tôi sợ cô ấy không yêu mà lại ghét tôi.....suốt thời gian qua tôi thực sự hỗn loạn trong cảm giác lo sợ ấy.....”

Long im lặng nhìn hấn.....giờ trông hấn giống hệt với nó lúc nhắc tới chuyện này.....Long chợt nhận ra rằng trước mặt anh kia là một người đàn ông có thể chết vì tình.....nhưng hấn không mù quáng như vậy, hấn yêu bằng cả lý trí lẫn con tim.....bởi vậy, Long đã hiểu được phần nào lý do tại sao hấn lại có mặt ở liên minh “Tam Kiềng” thay vì những tổ chức bang hội khác, và nhất là D.....có lẽ anh đã đúng khi nói ra tình cảm thực sự của nó đối với hấn.....không biết sau này hấn sẽ làm gì nhưng anh có thể chắc chắn rằng anh đã có người giúp đỡ để kéo nó ra khỏi vòng tội lỗi oán thù.....

Trong khi đó, nó đang ngồi yên lặng trầm tư một mình trong một căn buồng sang trọng trên chiếc boing mới nhất của tập đoàn hàng không quốc tế Mỹ do D thao túng.....nó đi cùng với Chi và Ken nhưng cả hai không dám ở cạnh bên nó lúc này.....tâm trạng của nó hiện giờ không tốt và sẽ càng tồi tệ hơn nữa khi nó gặp một người, một người nắm giữ bí mật quan trọng nhất trong toàn bộ cái quá khứ lộn xộn của thế hệ trước.....bởi với nó, những gì tìm được dường chừng như quá rõ ràng nhưng thực chất lại rất mơ hồ, những mảnh rác nối không khớp khiến nó phân tâm và làm lệch đi cái mục tiêu của nó.....nó cần một thứ thực sự rõ ràng để ráp nối lại tất cả các mảnh ghép của quá khứ, và người nó cần gặp lúc này không phải ai xa lạ nữa.....người đó đã thành lập ra hội Z bảo vệ cả bán đảo Đông Dương và cũng là người đưa ra chỉ thị tối cao nhất về việc bất hợp tác với D khoảng thời gian về trước.....không ai khác chính là người cha tôn kính của hấn, Ngô Nhật Trung.....mới đây nó mới biết được người đó là người có mối quan hệ rất mật thiết với bố nó.....nhưng cái mà nó thắc mắc là tại sao cả hai phải giấu mối quan hệ đó????? Giữa bố nó và bố hấn còn bí mật gì mà chưa ai có thể khám phá ra???? Nó muốn biết, biết tại sao bố nó lại thành lập ra tổ chức D này, nó cần biết mục đích của bố nó.....và người có thể giải đáp những thắc mắc của nó không ai khác chỉ có ông ấy mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Cái không khí ẩm thấp đầy sương mù ở Anh khiến nó khó chịu và nó càng khó chịu hơn khi vừa xuống máy bay đã gặp phải một cơn mưa giăng phủ kín cả không gian.....

“chết tiệt!!!!”

Nó khẽ rít kẽ răng.....nó ghét cái cảm giác khó chịu này, sự gò bó khiến cơ thể nó như cứng đờ lại khó hoạt động.....

“bây giờ là 2h đêm!!!! Tiểu thư chắc là sẽ gặp ai đó vào giờ này?????”

“ông ấy đang chờ tôi!!!!”

“.....” Ken yên lặng một lúc rồi nhìn nó hỏi: “giờ chúng ta đi đâu???”

“Cherry!!!!”

Nhỏ Chi ngồi nép vào một góc của chiếc Limo đầy tiện nghi và quan sát mọi hoạt động của nó và Ken.....có thể nói rằng đây là lần đầu tiên nhỏ nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ của nó, thậm chí nó bây giờ còn đáng sợ gấp trăm lần trước đây.....Chi giật mình khi ánh mắt nó chợt dừng lại ở mình.....

“Ờ yên đây cho tới khi chị quay lại!!!!”

“vâng!!!!!!”

Vừa dứt lời thì chiếc Limo đỗ lại trước một nhà hàng sang trọng có một nét trang trí đầy cổ kính mà lại hiện đại.....Ken và nó bước ra khỏi chiếc xe và biến mất vào bên trong nhà hàng có cái tên Cherry.....đột nhiên Chi có một linh cảm rất xấu, nhỏ có cảm giác rằng ở nơi này sẽ xảy ra một chuyện gì đó rất kinh khủng.....

.....

Tại căn phòng V.I.P số 1 sang trọng nhất, chung quanh tranh trí đầy đẹp mắt với những thứ đồ hiếm nhất.....nơi này được đặt dành cho các nhân vật cấp cao và không phải ai cũng được sử dụng.....

“cháu tới rồi sao?????”

Ông Ngô Nhật Trung quay người lại khi nghe thấy tiếng mở cửa.....nó đang đứng ngay trước ngưỡng cửa với một khuôn mặt vô cảm và đầy sự u uất.....đường như nhận thấy điều bất thường, ông Trung khẽ nhíu mày nhìn xuyên suốt phía sau nó, nơi mà Ken đang đứng một cách trầm lặng.....nó bước hẳn vào bên trong và đóng cửa lại để Ken đứng ở bên ngoài.....đôi mắt trong xanh của nó giờ đang dần chuyển sang màu đỏ.....

Ken đứng bên ngoài chờ đợi, anh không biết nó và người đàn ông kia nói những gì nhưng thời gian cứ chậm chạp trôi đi.....hết 1 tiếng lại tới tiếng thứ 2.....Ken đã đợi bên ngoài gần 5 tiếng đồng hồ, bây giờ là 7h sáng.....không một tiếng động nào phát ra ở trong căn phòng, Ken bình tĩnh đứng bên ngoài.....

“có mùi khét????? Sao giống như.....”

Ken ngẩng đầu lên nhìn về phía ống thông gió, một luồng khí nóng và có mùi hắc xộc tới chỗ anh.....khuôn mặt tối sầm, Ken đẩy cửa lao vào phòng, nó và ông Trung vẫn đang ngồi nói chuyện nhưng trông cả hai có vẻ gì đó rất bất ngờ thậm chí là tức giận.....Ken vội hét đồng thời lao về phía nó ôm chặt lấy nó kéo theo ông Trung ngã nhào xuống đất.....

“CẢ HAI NĂM XUỐNG.....!!!!!!”

Vừa dứt lời thì.....BÙM...BÙM...BÙM...BÙM...BÚM...năm vụ nổ liên tiếp xảy ra làm chấn động cả nước Anh đang tĩnh lặng.....nhà hàng Cherry nổi tiếng với an ninh thất chặt vừa bị đánh bom, không chỉ một mà những năm trái bom làm sáng bùng lên cả một góc thành phố.....lửa và khói thi nhau bay lên không trung.....tiếng la hét hoảng loạn.....

Nó ê ẩm cả mình mấy khó nhọc đứng lên, đôi mắt nhìn quanh và phát hiện ra Ken lẫn ông Trung đều đang bị thương.....vội vàng chạy lại, tránh không để cho những mảnh bê tông đập vào người, dây điện vung vẩy xung quanh.....

“bác không sao chứ?????”

“không sao!!!!!!” ông Trung lắc đầu rồi nhìn qua chỗ Ken, ông nói: “anh ta bị thương nặng hơn ta nhiều!!!!!!”

Khuôn mặt nó sầm lại một màu tối tăm, nó chạy lại phía Ken.....bàn tay nó nhanh chóng gạt tay Ken ra để xem xét vết thương.....quả thực đúng như ông Trung nói, Ken bị một thanh sắt đâm vào bụng.....qua kiểm tra, nó thờ phào vì không chạm tới những nơi trọng yếu, nhưng Ken có thể bị mất máu cho tới chết nếu không sơ cứu ngay tức khắc.....

“tôi phải rút nó ra!!!!!!” nó căng thẳng nói khi Ken đang nhìn nó chăm chăm.....

“Không được!!!!!!” ông Trung vội vàng ngăn: “như thế rất nguy hiểm!!!!!!”

Nó không nói gì mà chỉ nhìn thẳng vào mắt Ken, anh thờ hất một tiếng và nói:

“tôi để súng ở sau lưng!!!! Tiểu thư có thể dùng nó!!!!!!”

“tôi sẽ làm nhanh thôi!!!!!!”

“cháu định làm gì vậy?????”

“cháu phải sơ cứu cho anh ta!!!!!! Bác làm ơn yên lặng giúp cháu!!!!!!”

Nó với người lấy khẩu súng ở lưng Ken và đặt xuống đất.....nó cởi áo khoác và chiếc áo len bên ngoài ra, dùng tay xé toạc chiếc sơ mi trắng mặc bên trong một mảnh vải lớn và liền nhau.....lột những chiếc áo của Ken ra một cách cẩn thận.....

.....cách.....

ổ đạn rơi khỏi nòng súng, nó tháo hai viên ra khỏi băng đạn và ngậm trong miệng. ....tay vớ lấy cái áo len, nó ấn chặt vào ổ bụng của Ken khiến anh đau phải hự lên một tiếng, khuôn mặt nhợt đi. ....đôi mắt nó chợt lo lắng, mồ hôi lạnh chảy dọc khuôn mặt nó. ....nó kéo tay ông Trung và ấn cả hai tay ông thật chặt vào mảnh áo như ra hiệu ông hãy giúp nó.....

“được rồi, ta sẽ giữ chặt, cháu hãy rút ra đi!!!!”

Nó gật đầu rồi nhặt một mảnh gỗ tròn đưa trước miệng Ken. ....anh lắc đầu nói:

“tôi không sao!!!! Không cần nó đâu!!!!”

.....RẦM RẦM.....ò e í e ò e í e.....

Tiếng tường gạch đổ ầm ầm bên ngoài tiếng xe cứu hỏa và cảnh sát nhan nhản phía dưới, nó để mặc ngoài tai, bàn tay đầm máu cầm lấy đầu thanh sắt, tay kia nó ấn chặt vào ổ bụng.....VỤT.....thanh sắt rút thật nhanh ra khỏi cơ thể Ken, khuôn mặt anh nhăn lại kìm nén tiếng kêu đau đớn, nó vút thanh sắt ra chỗ khác, thả hai viên đạn vào lòng bàn tay và cổ ấn thật mạnh để cầm máu.....

“bác giữ chặt vào, phải cầm được máu!!!!”

“hừ...hừ.....hừ.....”

Ken ghiến chặt răng, đôi mày đánh vào nhau liên tục, mồ hôi vãi ra từng giọt.....nó bình tĩnh gỡ chiếc áo len đã đầm máu ra khi chắc chắn máu đã ngừng chảy.....dùng con dao lam dặt ở cổ chân, nó nhanh chóng nẩy nắp hai viên đạn và rắc lên vết thương, dùng dao lam quệt một phát nhanh gọn vào băng đạn, tia lửa phát ra.....xẹt xẹt xẹt.....

“a.....gừ...gừ.....”

Ken thở hổn hển vì cái nóng và rát ở vết thương. ....nó nhanh chóng ấn một mảnh vải trắng cố định vết thương và dùng băng trắng vừa cắt quấn quanh người Ken.....

“xong rồi!!!! anh đi được chứ?????”

“hừ.....được.....hừ hừ.....”

Ken khó nhọc trả lời.....khuôn mặt anh đã tái đi vì đau và mất máu.....

“đây là tầng 5!!!!” ông Trung vuốt trán nói: “làm cách nào để xuống dưới đây?????”

Nó khoác tạm cái áo lên người, cột chặt đám áo lằng nhằng lại trước hông, nó cuộn lên người Ken hai chiếc áo cho chặt vết thương không bị rỉ máu.....nó nhìn quanh, toàn căn phòng đang chìm trong một thế giới toàn những dây điện đang đánh lửa xoèn xoẹt.....nó quay hỏi ông Trung:

“phòng này có trang bị súng không?????”

“glock!!!! Một khẩu glock trong ngăn kéo!!!!”

“tốt!!!!” nó khẽ cười nói: “sau khi ra khỏi đây, cháu sẽ tính sổ với đứa nào dám gây thiệt hại cho Cherry!!!!”

“Tiểu thư!!!!” Ken giữ chặt tay nó: “không chỉ có chúng ta ở đây!!!!”

Nó chợt nhớ, Chi vẫn đang ngồi ngoài xe.....nó nghiêng răng.....

“bọn khốn, nếu chúng dám động tới người của tôi thì đừng trách!!!!”

Nó đỡ Ken dậy và đưa khẩu glock cho ông Trung, ông giúp nó dìu Ken đi qua những vùng dây điện, nó dùng chân ghế cẩn thận gạt từng cái dây điện tránh đường cho hai người kia đi, nó chỉ cần sơ sây một chút thôi là cả ba có thể trở thành cá nướng cháy khét lẹt ngay lập tức.....đi được đến cánh cửa, bên ngoài toàn là một đồng gạch vụn với bao nhiêu thứ lộn xộn.....nhưng nhìn cũng đủ biết rằng không có vụ nổ nào xảy ra ở tầng 5 này.....kì lạ.....

“bọn chúng dùng đường ống thông hơi!!!! Chỉ có căn phòng của chúng ta là bị trực tiếp ảnh hưởng bởi năm vụ nổ ở nơi này!!!!” Ken lên tiếng giải thích.....

“không hẳn!!!!” nó nhìn quanh, thiệt hại ở nơi này là không lớn lắm.....rồi chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu, nó hạ súng và đứng ngay trước cửa, khòe môi mỉm cười nói: “sẽ không có đường thoát ở ngoài này!!!! Bọn chúng muốn cô lập chúng ta ở đây!!!!”

“cô lập?????”

“các đường dây đều bị ngắt, căn phòng này sử dụng đường dây ngầm và đã bị bọn chúng cắt đứt hết!!!! chỉ cần nhìn đám dây điện lằng ngoằng kia là

đủ biết!!!!” nó chỉ vào phòng giải thích rồi lại chỉ ra bên ngoài: “thang máy chắc chắn bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, đây là chưa nói tới chuyện dây cáp treo bị cắt!!!! ngoài ống thông gió thì sẽ chẳng còn cách nào để thoát!!!! Và bọn chúng dùng một lượng lớn hắc ín để gây nổ chứng tỏ không khí trong ống thông gió bây giờ là Zero, chui đầu vào chỉ có chết ngạt!!!!!!”

“tiểu thư!!!!” Ken nhú mày nhìn nó.....tự nhiên nó nói nhiều như vậy chắc hẳn là.....

“cách duy nhất là nhảy ra cửa sổ và rơi tự do!!!!”

“Hương!!!!” ông Trung cũng khó hiểu với những lời nói của nó.....

Nó nhếch miệng cười khềnh, con dao lam trong tay đâm mạnh vào tường xé toạc mảnh giấy dán tường lộ ra một cái máy nghe trộm vẫn đang hoạt động một cách bình thường.....nó ghé sát miệng vào chiếc máy đó và nói:

“coi thường nhau quá đấy!!!!!!”

.....cách.....roẹt roẹt.....

Nó ném cái máy xuống đất và di mạnh bàn chân.....đôi mắt ánh lên một cái nhìn sắc lẹm chiếu thẳng ra phía cửa kính giờ chỉ còn những phản sắc nhọc chĩa ra bên ngoài.....

“lũ khốn!!!! các người sẽ phải trả giá của việc này!!!!!!”

.....chú.....

Máu bật ra từ má của nó và để lại một vết xước trên mặt.....trong 1/10s nó đã cảm nhận được tốc độ của viên đạn đang bay về phía mình.....

“CHẠY VÀO PHÒNG TẮM!!!!!! ĐÓ LÀ NƠI AN TOÀN NHẤT LÚC NÀY!!!!!!”

.....

.....Píp...píp...píp.....

Màn hình hiện hai chấm đỏ đang ở cùng một chỗ trên tầng 5 của bản sơ đồ mô phỏng nhà hàng Cherry.....hai người con gái đang căng thẳng vừa nắm bắt tình hình vừa lái xe thật nhanh tới đó.....

“chết tiệt!!!!” Kry nắm chặt bàn tay nói xít kẽ răng: “mau lên chút đi!!!!”

“tối đa rồi!!!!!!” Sag căng thẳng nói: “mong rằng chúng ta sẽ đến kịp!!!!!!”

Trong khi đó, ở ghế sau, bà Thuyền đang căng thẳng gọi điện cho ai đó.....đường như Kry và Sag đều biết bà ấy định gọi cho ai thì phải????

“cho một nhóm tới tòa nhà đối diện Cherry cách đó 2km hướng Đông Tây, tầng 5 phòng số 504!!!!!! Giết sạch không chừa tên nào!!!!!! Điều động người tìm cho bằng được Kerya Madana ngay cho tôi!!!!!!”

Bà Thuyền cụp máy với sự tức giận, đôi mắt hằn đỏ đầy nguy hiểm.....

“bà tìm được tên đó mà không bắt ngay lại để chuyện này xảy ra là sao?????” Kry hét âm lên.....

“tôi sơ suất!!!! chết tiệt!!!!!!”

.....

Nó đứng dựa lưng vào tường, dưới chân là Ken đang ngồi ôm lấy vết thương bên cạnh là ông Trung đang đề phòng nhìn ra bên ngoài qua cái gương nó đặt sẵn ở cửa.....

“tiểu thư bị thương?????”

“không!!!!” nó lạnh giọng.....

Nhưng quả thực nó vừa bị một viên đạn bắn sượt qua bả vai bên phải.....nhưng nó biết viên đạn đó đã găm vào tường sau khi đi xuyên qua da thịt của nó.....loại đạn bằng titan này không phải nơi nào cũng sản xuất được nhưng nó biết một nơi đang sản xuất thứ đạn xuyên thấu này, đó chính là phòng nghiên cứu vũ khí của D.....loại đạn này có ngòi nổ và sức công phá gấp 3 lần đạn thường bởi thứ thuốc nằm trong viên đạn đó được cấu tạo giống như một loại bom hạt nhân loại cực nhỏ.....thứ đạn này có thể bắn xuyên qua tất cả các thứ kim loại rắn chắc nhất trừ Titan, nó đã thử nghiệm loại đạn này, mọi thứ thực sự rất hoàn hảo và theo đúng những gì nó dự đoán.....sau khi bắn, chỉ để lại dấu tích của viên đạn khi xuyên qua vật thể đó, nói cách khác, loại đạn này là mũi khoan đục lên những hình tròn nhỏ trên thân thể nạn nhân.....nhưng, tại sao loại đạn này lại xuất hiện ở đây?????.....mà nó nhớ không nhầm thì sau khi xuyên qua vật thể, đạn sẽ.....

“ngồi cho vững, sẽ có thêm vài vụ nổ nữa đấy!!!!!!”

Chương 63

.....BÙM.....

Một tiếng nổ nữa làm chấn động cả tầng 5.....nó hơi liêu xiêu do dư chấn nhưng vẫn chưa đủ sức khiến nó ngã được.....

“nếu quá lạm dụng thì bọn chúng sẽ gặp nguy với thứ đạn đó!!!!!!”

Nó nhếch môi cười...đúng, sau khi bắn ra loại đạn đó sẽ nổ giống như một thứ bom hạt nhân nhưng vì quá nhỏ nên chỉ bị ảnh hưởng một phần...nhưng người hưởng trọn tác dụng phụ của bom hạt nhân chính là người bắn, sự đột biến tế bào da sẽ tác dụng trực tiếp lên những ai tiếp xúc quá nhiều với khí đạn, bởi vậy nên chỉ có nó và những nhà nghiên cứu loại đạn này mới biết cách sử dụng như thế nào là tốt nhất.....chỉ không quá 10’ thì cái tên cầm súng kia sẽ bị phong rộp da, thứ nước dịch trong cơ thể sẽ bị hút cạn cho tới chết.....đây quả đúng là con dao hai lưỡi.....

“tiểu thư???? Cô đang nói gì vậy?????”

Nó liếc nhìn Ken và ông Trung, khoe môi mỉm cười, nó thản nhiên nói:

“chỉ 10 đến 15’ nữa ta sẽ rời khỏi đây!!!!!! nếu trực thăng không tới thì ta dùng rèm cửa mở đường xuống!!!!!!”

“cháu biết người làm chuyện này phải không?????” ông Trung nhìn nó hỏi một cách nghi ngờ.....

“cháu không rõ!!!! Nhưng trong D có nội gián và là một trong những người điều hành D!!!!!!” nó lên đạn súng, liếc mắt ra ngoài: “cháu hơi bất cẩn khi quá tin tưởng vào bộ máy điều hành hiện tại của D!!!!!!”

“tiểu thư sẽ làm gì?????”

“hỏi ngớ ngẩn!!!!!! dĩ nhiên là giết!!!!!!”

“Hương!!!! Từ bao giờ cháu đã giải quyết mọi việc bằng giết chóc?????”

“từ bao giờ ư?????” nó khẽ cười trả lời: “chắc từ khi bố cháu mất!!!!!!”

.....BÙM.....

Lại một tiếng nổ nữa, lần này thì gần ngay cửa phòng tắm.....nó ngồi thụp xuống.....

“còn 10s!!!!!!”

Quên chưa nói, loại đạn này cứ một lần bắn là sự ảnh hưởng lại một lần nữa nhanh hơn, viên thứ nhất thì 10’, nhưng từ viên thứ 2 trở đi thì thời gian không còn tính bằng phút nữa mà là bằng giây.....chỉ cần nhìn đường đạn bị lệch đáng kể là nó biết thị giác của tên đó đã hoàn toàn bị khống chế.....

“1...2...3...4.....8...9...10!!!! Kết thúc!!!!!!”

Cách đó 2km, một loạt những tiếng nổ lớn vang lên.....tòa nhà cao ốc sụp xuống như một dãy núi tuyết nổ.....nó thản nhiên bước ra ngoài để chứng kiến cảnh tượng có được dựa trên sự ngu ngốc của lũ phản bội.....

“chẳng phải đã nói rồi sao?????” nó nhếch môi cười: “các người quá coi thường tôi!!!!!!”

“ruột cuộc thì chuyện gì vừa xảy ra?????” ông Trung không hiểu gì từ đầu tới cuối còn Ken thì im lặng không nói lời nào.....

Từ khi tiếng nổ đột nhiên vang lên ở tầng 5 này thì Ken đã nhận ra nó đang ám chỉ điều gì.....sở dĩ anh biết vì anh đã chứng kiến nó thử nghiệm loại đạn được này.....sẽ chẳng ai đoán được tại sao nó cố tình để khiếm khuyết đáng sợ đó ẩn đi hoàn toàn ở các cuộc thử nghiệm, bởi chính bản thân nó đã tham gia cuộc thử nghiệm gần như là không thể sống này.....anh nói đó là “loại đạn được” bởi nó đã hoàn toàn xử lý được khiếm khuyết, và chỉ có nó và các nhà nghiên cứu mới biết được cách xử lý tạo ra một loại bom mini mang độc được có thể khiến hàng chục người chết chỉ trong vòng 10s.....bọn phản bội chưa có được sự hoàn hảo của đạn nên đã phải gánh một hậu quả là chính mạng sống của chúng.....quả đúng là gieo nhân nào gặt quả đây.....

.....PHẠCH PHẠCH PHẠCH PHẠCH.....

Gió thổi mạnh, tiếng động cơ ngày một tiến lại gần, nó biết trực thăng đã tới, và Kry lẫn Sag chắc chắn đều đã có mặt. ....

“rời khỏi đây thôi!!!!!!”

.....

Cảnh sát là lực lượng điều tra ngay lập tức vào cuộc, chưa thể ước tính người thiệt mạng trong hàng loạt vụ nổ vừa rồi nhưng họ cũng đã tìm được người chủ mưu, chỉ có điều chưa kịp bắt thì bọn chúng đã chết rồi. ....

Nó bị mất khá nhiều thời gian với cảnh sát. .... nhưng với tư cách chỉ là khách du lịch nghỉ chân tại Cherry nên không bị điều tra nhiều, việc quan trọng với nó bây giờ là phải ngay lập tức đáp máy bay sang Mỹ để kịp dự “Vũ hội đêm”, có lẽ những người đi theo nó sẽ phải thay đổi bởi Ken bị thương khá nặng không thể ngay lập tức xuất viện được. .... ước tính thiệt hại cho Cherry là rất lớn, phải đến mấy chục tỉ tiền Việt Nam. .... lần này nó không thể bỏ qua cho bất cứ ai dám động vào mạng lưới nhà hàng Cherry. ....

“Chi không sao chứ?????”

Nó ngồi trong chiếc xe limo màu đen lên tiếng hỏi Kry và Sag. ....

“con bé không sao, chỉ hơi hoảng sợ thôi!!!!” Kry trả lời. ....

“tốt!!!!” nó gật đầu rồi nói: “bảo nó chuẩn bị!!!! mai sẽ đi cùng em tới Mỹ!!!!”

“Hades à, con bé chưa sẵn sàng để tới đó đâu!!!!” Sag vội vàng nói: “để chị hoặc Kry đi cùng em!!!!”

“không!!!!!! Cả hai ở lại đây canh chừng không để Ken trốn viện!!!! sau khi anh ta đã phục hồi hoàn toàn, hai người và anh ta hãy giải quyết cái lũ phản bội của D!!!!!!” nó lắc đầu đưa cho Kry sập tài liệu nói bằng giọng nghiêm túc và như ra lệnh: “hãy nhớ rằng giết không tha!!!!!!”

“bọn chị hiểu!!!!!!”

Dừng trước một căn biệt thự màu tím hoàng hôn, nó thản nhiên bước vào bên trong phía sau là Kry và Sag tháp tùng. .... biệt thự này là nơi mà anh nó đã tặng nó, bản thân nó chưa từng nghĩ rằng sẽ tới nơi này. ....

“chị!!!!”

Chi chạy ào từ trong ra ngoài ôm chầm lấy nó. .... con bé khóc nức lên khi thấy bóng dáng của nó lạnh lặn trở về. ....

“được rồi!!!! đi đâu?????”

“mẹ ở bên trong ạ!!!!!!” Chi trả lời rồi soi từng chút trên người nó: “chị không sao chứ????? Vết thương ở vai thế nào rồi????? họ có làm gì chị không?????.....”

“yên lặng nào!!!!!!” nó hắng giọng. ....

Chi gạt mình gãi đầu cười cười không nói câu nào nữa. .... bởi nhỏ lo lắng quá thừa khi Kry và Sag lúc nào cũng ở bên nó. .... hơn nữa, những tên cảnh sát ở nơi này thì có thể làm gì được nó cơ chứ, nó không xử họ thì thôi chứ lại còn lo với lắng. .... nhưng nó cảm thấy giờ nó đang có một gia đình thực sự, có người lo lắng có người quan tâm. ....

“con về rồi hả, mau vào nhà đi!!!!!!” bà Thuyền từ trong nhà chạy ra nhìn thấy nó là niềm nở vui mừng. ....

“đi!!!! Hai chúng ta cần nói chuyện!!!!!!” khuôn mặt nó bỗng nghiêm túc hơn bình thường. .... điều này khiến bà Thuyền lo lắng. ....

“ừ được!!!! chúng ta lên phòng đọc sách!!!!!!” bà Thuyền gật đầu mà đôi mắt cứ nhìn nó rồi nhìn Chi. .... dường như bà đang lo lắng điều gì đó đang sắp xảy ra. ....

“ba người đợi dưới nhà!!!!!!”

Nói rồi nó cùng bà Thuyền đi lên tầng vào phòng đọc sách. .... căn phòng thực sự rất đẹp với những giá sách đủ loại. .... ánh sáng từ các cửa sổ chiếu vào căn phòng thật hài hòa, cộng thêm những giỏ lan treo càng làm tăng lên sự tinh tế và kích thích học tập. .... nhưng ngoại cảnh không ảnh hưởng gì tới nó bây giờ. .... nó và bà Thuyền ngồi xuống đối diện nhau. ....

“con định mạng Chi đi phải không?????”

“vậy là đi đã đoán được ý của con!!!!!! Con cũng sẽ không giấu gì cả!!!!!!” nó gác hai chân lên nhau, cơ thể thẳng dậy đối diện với bà Thuyền: “Chi chỉ đi cùng con tham gia buổi “vũ hội đêm” vào ngày mai, sau đó con sẽ cho người hộ tống con bé trở về an toàn!!!!!! Nhưng con bé muốn trở lại Úc học tập, đi sẽ đồng ý với điều này chứ?????”

“đi luôn tôn trọng mọi quyết định của con cái, nếu Chi đã muốn vậy thì ta cũng không cản trở gì!!!!!! Chi có điều. ....”

“đi còn bản khoản điều gì?????”

“có ỏn không nếu đích thân con tham dự vũ hội đó?????” bà Thuyền lo lắng hỏi: “sẽ chẳng biết những người ở đó có âm mưu gì!!! Ta lo rằng.....”

“đi không cần bận tâm nhiều chuyện đó, con tự lo được cho mình!!!!” nó lắc đầu mỉm cười trả lời: “dù xảy ra chuyện thì con cũng sẽ không bỏ mạng khi chưa hoàn thành những ý muốn của mình đâu!!!!”

“ta chi e.....”

“đi đừng lo nữa!!!! con sẽ ỏn thôi!!!!”

“ta biết con có thể tự lo cho bản thân, nhưng ta vốn không tin vào tổ chức D của bố con, ta ngờ rằng con sẽ bị phản!!!!” bà Thuyền khuôn mặt nghiêm trọng nói: “ngay từ đầu khi bố con quyết định lập kế hoạch đào tạo con từ trứng nước ta đã lo sợ điều này!!!! Những người đi theo con bây giờ chưa hẳn đã trung thành!!!!”

“con hiểu những gì đi vừa nói!!!!” nó gật đầu trả lời: “sau những gì xảy ra ở Cherry, con cũng đã nghĩ tới điều đó!!!! Con hơi bất cẩn khi tin tưởng vào bộ máy lãnh đạo của D, cũng may rằng nhận ra kịp thời!!!!”

“con biết người gây thiệt hại cho Cherry là người của D?????”

“loại đạn này!!!!” nó đẩy ra giữa bàn một viên đạn nằm trong hộp kính trong suốt với bông trắng bọc xung quanh: “đây là thứ đạn được con tạo ra với một cấu tạo đặc biệt, nó kết cấu từ nguyên lý bom hạt nhân, vậy nên những vụ nổ xảy ra ở tầng 5 cũng không thua kém gì những thứ bom C4 đặt hẹn giờ!!!!”

“loại đạn này còn gì đặc biệt ngoài một quả bom mini????? Và nó thì liên quan gì tới D?????”

“rất liên quan!!!!” nó vuốt ngược mái tóc nâu trầm và giải thích: “loại đạn này được phổ biến trong nội bộ của D được vài ba hôm, nhưng thứ mà mấy người đó nhận được là một thứ chưa hoàn hảo!!!!”

“chưa hoàn hảo?????”

“loại đạn đi đang nhìn thấy là thứ cháu đã xử lý hết mọi khiếm khuyết!!!!” nó chỉ cầm cái hộp lên và nói: “nó có thể giết hàng chục người chỉ trong 10s ở bán kính 10m!!!! còn loại đạn chúng dùng là thứ dao hai lưỡi, súng sử dụng hai viên trở lên sẽ vô dụng và vô hình chung là ngòi kích nổ viên đạn thứ 3, hơn nữa người bắn loại đạn này thì coi như cầm chắc cái chết trong tay bởi thứ thuốc được trộn trong thuốc súng mang một độc tính rất mạnh tạo nên sự đột biến trong tế bào da, nếu như nắp đạn không được cấu tạo đặc biệt thì người hứng loại độc đó còn ai khác ngoài người bắn nó chứ?????”

“nghĩa là.....đừng nói rằng con đã nhận ra điều bất thường trong nội bộ tổ chức?????”

“con không nhận ra điều đó!!!!” nó bất giác cười và trả lời, đôi mắt đột nhiên ánh lên một sự tàn nhẫn đến rợn người: “con chỉ đang định thử nghiệm xem những người đó sẽ làm gì với loại đạn này mà thôi!!!! Thật không ngờ chúng là sử dụng nó để ám sát con!!!! Giờ này không biết bọn chúng đang có khuôn mặt như thế nào nhỉ?????”

“Hương.....con nói là tin tưởng họ!!!!”

“tin tưởng?????” nó khẽ nhún mày hỏi lại: “từ trước tới nay con có nói điều đó sao?????”

“.....”

“con nói mình bất cẩn chứ chưa từng nói rằng con tin tưởng!!!!” nó nhún vai trả lời: “chỉ là con chưa muốn để mắt tới bọn chúng mà thôi!!!! Như bố con đã từng nói, lòng tin dựa trên một quá trình xây dựng rất lâu dài, con làm sao có thể tin tưởng những người mà chính bố còn phải đề phòng?????”

“nghĩa là bố con.....”

“bỏ chuyện này sang một bên đi!!!!” giọng tay không muốn bà Thuyền tiếp tục câu chuyện nữa, nó đổi chủ đề: “con nghe nói đi đã tóm được đứa đã bán thông tin con tới Anh cho chúng?????”

“đúng!!!! Ta đang định bàn với con chuyện này!!!!”

“không cần phải bàn, dù lý do gì đi chăng nữa thì nếu đã bán đứng con thì không thể không trừng phạt!!!!” nó lạnh giọng: “tùy đi quyết định chuyện này!!!! Nhưng hãy lưu ý rằng nếu quá nhẹ tay sẽ khiến cho bọn chúng coi thường thể lực của Dương Khang chúng ta đây!!!!”

“ta hiểu!!!!”

“cứ theo đà này, con có thể tách Dương Khang ra khỏi D và hoàn toàn hoạt động độc lập!!!!” nó đắm chiêu nói một cách nghiêm túc: “đến lúc đó thì sẽ không ai có thể thao túng được đường lối hoạt động của Dương Khang nữa!!!!”

“con thực sự muốn làm như vậy?????” bà Thuyền e ngại nhìn nó hỏi: “D vốn là tâm huyết của bố con.....”

“đi sẽ hiểu nếu đi biết mục đích thực sự của D được lập ra là gì!!!!” nó thở dài một cách náo nức, tựa đầu vào ghế, đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà: “tham vọng của một người có quyền lực trong tay thực sự rất đáng sợ!!!!”

Câu nói của nó khiến bà Thuyền mơ hồ nhận ra một điều gì đó đang được dự tính, một cảm giác kì lạ gọi lên trong tâm trí của bà.....cô gái đang ngồi trước mắt bà kia đang có những suy nghĩ khó có thể nắm bắt được.....

.....

Bệnh viện trung tâm của nước Anh, trong một căn phòng rất sang trọng nhưng toàn một màu trắng.....Ken nằm ở đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không gian yên lặng tĩnh mịch đến đáng sợ.....

.....Cốc cốc cốc.....

“vào đi!!!!!!”

Cửa phòng mở ra, một người con trai có mái tóc màu hung xuất hiện với nụ cười trên môi.....vâng, chẳng xa lạ gì mà chính là Chiến.....

“tôi không ngờ cậu lại được bảo vệ như một ông chủ thế này đấy!!!!!!”

“tôi đây làm gì?????”

Ken lạnh lùng nhìn Chiến hỏi bằng giọng rất khó chịu.....bởi anh biết nếu Chiến có mặt ở đây thì chắc chắn người kia cũng đã biết tình hình của nó.....

“đừng có thái độ như thế chúng ta là kẻ thù!!!!!! Cậu quên rằng mình vẫn là người của tổ chức à?????” Chiến thản nhiên ngồi xuống ghế gác hai chân lên bàn bật điều thuốc lên hút và nói: “hay cậu muốn trở thành kẻ phản bội?????”

Làn khói trắng bay vờ vờ xung quanh cả hai con người.....Ken khẽ nhún đôi chân mày lại nhìn Chiến nghi ngờ.....

“cậu ta sai anh tới đây?????”

“chắc!!!!!!” Chiến dập điều thuốc ngay lập tức và nói: “đừng coi ông chủ của mình là kẻ thù, cậu vốn không thể chống lại cậu ấy đâu!!!!!!”

“đừng nói nhiều!!!!!!” Ken gằn giọng lên: “vào việc chính rồi biến đi!!!!!!”

“được thôi!!!!!!” Chiến nhún vai tiến lại gần phía Ken, đưa cho anh một chiếc túi bằng giấy: “đây là nhiệm vụ của cậu, làm hay không là tùy!!!!!! Nhưng chắc chắn rằng cậu sẽ không được tham dự “Vũ hội đêm” cùng Hương đâu nên thời gian của cậu là rất nhiều đấy!!!!!!”

“.....” Ken nhanh như chớp chớp lấy cổ tay của Chiến siết chặt, đôi mắt ánh lên sự tức giận gằn giọng lên: “ai cho phép anh gọi thẳng tên tiểu thư?????”

“bởi vì tôi đã quen gọi cô ấy như vậy!!!!!!”

Chiến thản nhiên trả lời rồi gạt tay mình thoát khỏi gọng kìm cứng nhắc kia.....anh quay người bỏ đi không quên để lại một câu:

“cả cậu và tôi đều không thể có được người con gái ấy!!!!!!”

“anh.....”

Ken chưa thể phản ứng gì thì Chiến đã biến mất sau cánh cửa.....câu nói cuối cùng của Chiến cho thấy anh vẫn còn rất yêu nó.....nói là “vẫn còn” thì không đúng lắm, phải nói là Chiến đang rất yêu nó mới đúng.....

Đứng dưới đường nhìn lên bầu trời xám xịt của tiết cuối đông, Chiến phả ra một làn khói trắng khẽ thì thầm như nói với bản thân mình:

“tôi và cậu chỉ có thể dõi theo từng bước đi của cả hai người đó mà thôi!!!!!!”

.....

Tòa nhà cao ốc hơn 50 tầng cao chót vót, hần ngồi trước chiếc bàn làm việc, trên bàn là một chiếc Ipad màu đen mà trong đó là hình ảnh của nó đang cười.....đôi mắt hần trầm buồn.....thực sự khi biết nó yêu mình, hần đã rất hạnh phúc, nhưng với tính cách của nó, hần phải làm thế nào để nó đối mặt với hần bằng tình cảm thực sự đây???????

“Boss, tôi đây!!!!!!”

Hần với người chuyển màn hình, khuôn mặt của Chiến hiện lên.....hần nhếch miệng cười để hai tay lên bàn hỏi:

“tình hình thế nào rồi?????”

“Hương không bị thương chút nào cả, chỉ có bố cậu và Ken thì.....”

“bố tôi làm sao?????” hấn khuôn mặt biến sắc.....

“cũng may có Ken nên ông ấy chỉ bị thương nhẹ ngoài da!!!!!!”

“tốt!!!!!!” hấn thở nhẹ một cái rồi hỏi tiếp: “anh biết ai gây ra vụ này chứ?????”

“tôi chưa tìm ra nhưng có vẻ là cô ấy đã biết ai làm!!!!!!” Chiến có vẻ đăm chiêu: “nhưng loại đạn mà bọn chúng dùng rất lạ, nó giống một thứ bom mini.....”

“bom mini ư?????” hấn khẽ nhú mày.....

“đúng!!!!!! Tôi quan sát rất kỹ, chỉ khoảng 5’ sau khi bắn loại đạn đó sẽ phát nổ giống như bom vậy.....hơn nữa tầm ảnh hưởng cũng không nhỏ!!!!!!”

“vậy ư?????” hấn khẽ đặt tay lên trước miệng.....suy nghĩ một lúc hấn nói: “được rồi, anh trở về đây ngay đi!!!!!! Mọi chuyện có lẽ cô ấy đã dự tính hết rồi!!!!!!”

“được!!!!!! tôi sẽ trở về ngay!!!!!!”

Hấn vói tay tắt màn hình, đôi mắt xanh ngọc nhìn ra ngoài cửa sổ.....tâm trí của hấn trôi về một khoảng thời gian trước đây bên cạnh nó.....

“em đang đọc gì thế?????”

Nó đặt quyển sách trên tay xuống và ngẩng đầu nhìn hấn khẽ cười trả lời:

“một số kiến thức về nguyên tử vật lý học thôi!!!!!!”

Hấn kéo cuốn sách và đọc lướt qua một đoạn.....đúng là nó đang đọc về nguyên tử thật nhưng là nghiên cứu về bom nguyên tử mà.....

“em định làm gì với kiến thức này????? Chết tạo bom nguyên tử ư?????”

“em đâu có muốn chiến tranh thứ 3 nổ ra!!!!!!” nó thản nhiên lấy lại quyển sách gấp lại xếp gọn gàng và trả lời: “nếu có làm thì chỉ làm thứ nhỏ nhỏ thôi!!!!!!”

“ví dụ!!!!!!”

“đạn chống hạn!!!!!!”

Câu nói vô ý của nó ngày ấy hấn những tưởng chỉ là nói đùa, vậy mà.....khẽ thở dài, hấn trầm tư nói:

“cuối cùng em cũng chế tạo được loại đạn nhỏ đó phải không?????”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Nó ngồi trước mặt Ken với dáng vẻ thản nhiên trong khi đó thì khuôn mặt Ken lại đang xám xịt trầm tối.....anh đã làm thủ tục xuất viện ngay khi nhận được thông báo của nó.....

“tiểu thư không cho tôi đi cùng nghĩa là sao?????”

“đừng nói nhiều!!!!!! nhiệm vụ tôi đã giao, hãy hoàn thành nó trước khi tôi trở về!!!!!!”

“không được, tôi phải đi cùng tiểu thư!!!!!! “Vũ hội đêm” không phải là nơi có thể dễ dàng bỏ đi khi đã tham dự!!!!!!” Ken gay gắt chống lệnh.....

“điều đó tôi cần anh phải nhắc?????” nó nói mà trong giọng có một cái gì đó đáng sợ: “anh nghĩ rằng tôi sẽ chết khi không có anh bảo vệ sao????? Coi thường người của tôi như vậy ư?????”

“tôi.....tôi không có ý đó!!!!!!”

Ken ngáp ngừng, trong mắt nó bây giờ đang bùng một ngọn lửa giận dữ.....anh không muốn đắc tội với nó ngay lúc này.....

“hãy làm theo những gì tôi nói!!!!” nó đứng dậy quay lưng về phía Ken nói một cách dứt khoát: “giờ thì trở về phòng nghỉ đi!!!! Tôi sẽ đi trong 2 tiếng nữa!!!!”

“đi vội như vậy sao????? Em còn không cho mình thời gian nghỉ ngơi!!!!” Ken nói mà giọng nghẹn lại. .... là oán trách hay thương cảm?????

“anh ra ngoài được rồi đấy!!!!”

Ken không nói gì thêm mà lẳng lặng đi ra ngoài để lại một mình nó lại trong phòng. .... không gian im lặng và trầm lắng, tuy căn biệt thự này được xây dựng theo kiến trúc phương tây lấy ánh sáng mặt trời làm tâm điểm chiếu sáng nhưng sao xung quanh nó vẫn chỉ thấy toàn một màu bóng tối như vậy?????

“nghỉ ngơi ư?????” nó cười khê và tự nói với mình: “nếu không làm bản thân bận rộn thì sao tôi có thể đứng vững được đến giờ?????”

Lắc đầu, nó ngồi xuống bàn lấy giấy và bút. .... nó bắt đầu viết, những dòng chữ nắn nót nó được thừa hưởng từ người bố đáng kính. .... cấu trúc một bức thư, vậy là nó đang viết thư. .... nhưng đó có đúng là một lá thư hay là một cái gì khác?????

Dài lắm, nó viết rất nhiều, hết tờ giấy này đến tờ giấy khác. .... cũng phải thôi, có tới 3 chiếc phong bì ở trên mặt bàn cơ mà. .... đề tên bằng mực vàng lên những chiếc phong thư, một cái nó in hình ngôi nhà, một bức lại có hình trái tim và bức còn lại thì mang hình đầu lâu, tất cả đều màu đen. .... nó muốn gửi ba lá thư này cho ai?????

Đặt bút xuống bàn, nó trầm tư nhìn 3 chiếc phong thư, khê cử động lấy trong ngăn kéo một chiếc phong thư khác cũng màu đen nhưng đã được dán cẩn thận. .... giờ trên bàn có những 4 chữ không còn là 3 lá thư nữa. ....

..... cách. ....

“tiểu thư tìm tôi?????”

Một người đồng phục nữ sinh màu đen từ trên xuống dưới, mái tóc dài đen óng tét hai bên, khuôn mặt bị phủ kín bởi một lớp băng màu đen chỉ để lộ mỗi đôi mắt. .... hơn thế nữa, cô ta còn đang treo mình lơ lửng giữa không gian. ....

“cô là người đưa thư của cha tôi?????”

“phải!!!! nhưng giờ tôi là người của tiểu thư!!!!”

Hạ xuống đất một cách nhẹ nhàng, toàn cơ thể không toát ra một chút khí nào cả. .... nó đan hai tay vào nhau và nói một cách thần nhiên. ....

“cô sẽ không là người của tôi nữa khi tiếp nhận 4 lá thư này!!!!!!”

“phong thư đen?????”

..... Vụt. ....

Cầm trên tay cái máy nhắn tin rất nhỏ và gọn, cô ta hỏi nó:

“cái gì đây?????”

“thời gian gửi tôi sẽ thông báo qua nó!!!! Hãy giữ ở bên mình vì nó sẽ có tín hiệu bất cứ lúc nào!!!!”

“chà!!!!” cô gái khê nhếch môi cười: “sao cảnh này thấy quen quen ta!!!!”

“cầm thư và đi khỏi đây, tôi không muốn bất cứ ai biết 4 lá thư này tồn tại cho tới lúc gửi chúng!!!!!!!!” nó lạnh giọng. ....

“Tuân lệnh!!!!♥”

Một câu ngắn gọn, thân hình uyển chuyển ấy vụt lại gần nó lấy 4 bức thư chỉ trong chớp mắt và biến mất như chưa hề tồn tại. ....

“moths!!!!”

Bật ra một tiếng từ cửa miệng, nó khê cười với người ẩn vào một nút trên điện thoại và nói vào đó:

“gọi Chi tới đây cho tôi!!!!”

“vâng thưa tiểu thư!!!!”

5’ sau tiếng trả lời là sự xuất hiện của Chi trong căn phòng. .... nhỏ không biết nó định nói gì nhưng sắp đến giờ bay rồi mà vẫn phải gặp riêng thế này ư?????

“chị gọi em ă?????”

“ngồi xuống đi!!!!” nó chỉ vào chiếc ghế đối diện và nói: “chị cần phải dặn em một số chuyện trước khi chúng ta tới Mỹ!!!!”

“vâng!!!!”

2h tiếng sau, phi cơ riêng của nó cất cánh để lại một vài bóng người đứng cô quạnh nhìn theo.....mỗi người một tâm trạng khác nhau nhưng tất cả đều đang lo lắng cho nó.....

Ngồi trong khoang riêng thán nhiên uống rượu, nó không tỏ ra rằng mình đang lo lắng điều gì cả.....những suy nghĩ của nó cũng không bị bộc lộ qua nét mặt, không ai có thể đoán được nó đang nghĩ gì hay tính làm gì, chỉ biết rằng nó đang ngồi đây, uống rượu và nhìn ra bên ngoài khoảng không trắng xóa toàn mây mù.....

.....cốc cốc cốc.....

Tiếng gõ cửa kèm theo giọng nói trong trẻo của Chi:

“chị Hương, em đã chuẩn bị xong rồi!!!!”

“vào đi!!!!”

Cánh cửa bật mở, nó thờ ơ liếc nhìn, khóe miệng mỉm cười, đưa tay lên trước mặt Chi và nói:

“đưa chiếc mặt nạ cánh bướm đây cho chị!!!!”

“vâng!!!!”

Nó lấy chiếc hộp nhỏ màu đen đặt trên bàn, mở ra, một thứ bột màu trắng vàng xuất hiện.....nó dùng bông gòn thấm và bôi nhẹ lên hai khóe mắt của chiếc mặt nạ hình cánh bướm huyền bí.....sau đó nó đưa lại cho Chi dặn:

“cất hết mọi thứ, chúng ta sẽ không được gặp trước họ đâu!!!! Em hãy nghỉ một lát đi!!!!”

“vâng!!!!”

Không gian lại chìm trong im lặng khi chỉ còn lại một mình nó.....uống cạn ly rượu, nó khề nói trước khi chìm vào giấc ngủ.....

“em đang tới đây, đúng như mong muốn của anh rồi đấy!!!! lần gặp cuối cùng Prince à!!!!”

Không gian rộng lớn trên không như ôm trọn lấy chiếc phi cơ đang lao vun vút cất gió hướng thẳng tới thành phố New York của Mỹ.....phía sau là đám mây xi xam báo hiệu một cơn bão lớn.....sóng gió sẽ nổi lên không chỉ trên bầu trời mà còn ở một nơi hào nhoáng là New York.....

.....

Một nơi nằm ở trung tâm của thành phố New York, bên ngoài hào nhoáng những ánh đèn chớp nháy, từng chiếc ô tô đen tuyền đi tới rồi lại rời đi, những con người tóa đầy hàn khí bước xuống và đi vào bên trong căn biệt thự được xây như lâu đài vương chúa.....họ, ai ai cũng khoác trên mình những bộ lễ phục sang trọng lộng lẫy, trên khuôn mặt họ cũng tồn tại những chiếc mặt nạ đủ kiểu nhưng thực sự nhìn vào mà cảm thấy sợ, chiếc mặt nạ ấy mỗi người một vẻ khác biệt, chẳng ai biết họ là ai nhưng ai cũng biết những con người đó là nhân vật như thế nào.....nơi này nhìn trông lạnh lẽo nhưng thực chất giống như một quả bom nguyên tử có thể nổ bất cứ lúc nào, bởi những người có mặt ở đây có thể nói là một ngòi nổ đầy nguy hiểm.....

Một đoàn xe màu đen gắn hoa trắng đen như đưa tang tiến lại gần biệt thự đó, đi ở giữa là chiếc limo sang trọng và huy hiệu trước mũi xe đều khiến cho toàn bộ những ai hiểu được đều phải e ngại thậm chí run rẩy.....hình mũi kiềng 3 chân với đầu lâu lửa hùng hục ở trung tâm, huy hiệu đặc trưng của tổ chức xã hội đen “Tam Kiềng”.....hàng loạt những chiếc xe khác cũng phải thoái lui trước sự xuất hiện bất ngờ của đoàn xe này, cảm tưởng như thần chết đang lơ lửng phía trên đoàn xe và sẵn sàng vung lưỡi hái giết chết kẻ ngang đường.....

Dừng trước cổng, đoàn xe im lìm không một tiếng động cho tới khi một người đàn ông mặc đồ âu phục trắng bước ra từ ghế phụ của chiếc Limo đen, mái tóc màu hung bay bồng bềnh theo từng bước di chuyển, khuôn mặt bị che hoàn toàn bởi chiếc mặt nạ bạch kim với những đường nét hoa văn màu đen đáng sợ, nhưng kinh hãi hơn chính là đôi mắt trầm tím lạnh toát vô hồn của anh ta.....cánh cửa bật mở, một người đàn ông nữa bước ra toàn thân toát lên một uy lực khủng khiếp khiến người ta nhìn vào kinh sợ, khoác trên mình bộ âu phục đen, chiếc áo khoác da đen bóng, khuôn mặt cân đối bị che mất một nửa bởi chiếc mặt nạ vàng mạ kim cương nơi khóe mắt, bên phải có in hình cánh bướm đêm.....màu ngọc bích trong sáng của đôi mắt nhưng toát lên cái lạnh thấy xương, chẳng ai có đủ dũng khí để nhìn vào đôi mắt đáng sợ mà tuyệt đẹp ấy.....

Sau hai người là toàn bộ vệ sĩ trong các chiếc xe khác cũng đồng loạt bước ra, ai ai cũng đeo trên khuôn mặt chiếc mặt nạ bạc chỉ hé lộ mỗi đôi mắt.....những chiếc xe được di chuyển đi một cách nhanh chóng.....người đàn ông mặc âu phục trắng cúi người giơ tay về phía cổng biệt thự nói một cách cung kính:

“chủ nhân, mời!!!!”

“đi!!!!”

Chỉ một từ lạnh như băng, loạt người rào bước đi vào trên thảm đỏ trước sự ngạc nhiên lẫn run sợ của tất cả những người đang có mặt, họ phải dạt đường cho người con trai ấy đi, người con trai đang đứng đầu tổ chức “Tam Kiềng” với cái tên Devil.....

Bỗng nhiên gió to nổi lên.....tiếng động cơ máy bay rào ào ào trên bầu trời, đèn chiếu khắp nơi.....những chiếc trực thăng bất ngờ xuất hiện khắp bầu trời.....hắn ngược nhìn, cuối cùng thì người hắn mong đợi cũng đã xuất hiện.....giơ tay ra hiệu cho tất cả dừng lại, hắn khẽ nhếch miệng cười.....

Một loạt những người mang mặt nạ đầu lâu đỏ, toàn thân khoác một bộ đồ màu nâu sang trọng bất ngờ nhảy xuống từ những chiếc trực thăng, xếp thành hai hàng thẳng tắp trước khi chiếc trực thăng có hình đầu lâu đỏ và lưỡi hái vất ngang hạ thấp xuống mặt đất.....bốn con người bước xuống và một người con gái đứng đầu tiên, khuôn mặt bị che khuất bởi chiếc mặt nạ hình bướm đêm tinh xảo, đôi mắt xanh ngọc một lần nữa xuất hiện khiến toàn bộ những ai có mặt ở đó phải kinh ngạc lẫn hoảng sợ.....chiếc áo khoác da bóng với lông thú màu đen được buông thả ôm lấy cơ thể đang tỏa sáng bởi chiếc váy dạ hội đặc biệt lấp lánh như ngàn sao.....chiếc váy đó xòe rua dưới phần chân và bay là là theo từng đợt gió.....mái tóc nâu trầm ánh lên một sự nguy hiểm của người sở hữu cái đẹp hoàn hảo ấy.....cuối cùng thì nó cũng xuất hiện.....

Bên cạnh nó, một người con trai mặc âu phục xám, mặt nạ vàng nam hình ngọn lửa.....hai người con gái, mỗi người một vẻ, khuôn mặt đều bị che bởi mặt nạ trắng bạc lấp lánh với hình vẽ chìm đường vòng cung của cánh bướm.....

“KÍNH MỜI TIỂU THƯ!!!!!!”

“đi!!!!”

Cũng giống như tổ chức “Tam Kiềng”, phong cách của hội D đang vang danh khu vực Âu, Á, Phi cũng bí ẩn và đầy sự trang trọng.....nếu so sánh thì có vẻ như người con gái được gọi là “Tiểu Thư” có phần nhìn hơn chút ít.....

Đứng trước mặt nó, hắn khẽ cười, đôi mắt lạnh giá kia đã thay đổi hoàn toàn chỉ còn lại sự ảm áp.....giơ tay lên trước, hắn đề nghị:

“cho tôi vinh hạnh được dẫn bước em vào bên trong được không?????”

Nó lặng người, bất giác đưa tay lên đặt vào tay hắn, khoe môi mấp máy:

“tôi tới để giết anh mà anh vẫn vui vẻ như vậy ư?????”

“nếu là em trực tiếp ra tay thì tôi chắc chắn sẽ chết, nhưng ngược lại, nếu người khác thì hãy tự bảo toàn mạng sống của mình!!!!!!”

Hắn thì thầm, siết chặt tay nó đưa lên đặt một nụ hôn lên đó.....

“nhưng có thể gặp em là một kỳ tích rồi!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Một bàn tay bỗng nhiên chụp lấy cổ tay hắn và siết chặt, đôi mắt hắn chợt lạnh khi liếc nhìn người con trai mặc âu phục xám đi cùng nó.....hắn không biết người đó là ai nhưng chắc chắn không phải là Ken.....mà khuôn mặt lại bị che kín toàn bộ bởi lớp mặt nạ vô cảm.....

“đừng hành động, tôi sẽ chẳng làm hại thằng này đâu!!!!!!”

Giọng nói quen thuộc vang lên khi mặt nạ vàng chỉ thẳng mặt Chiến, người đang mặc âu phục đen mà nói.....hắn một thoáng sững sờ vụt qua đôi mắt.....

“Tuấn?????”

Hất tay hắn ra và khoác tay nó qua cánh tay của mình, Tuấn lạnh giọng:

“tôi sẽ hộ tống tiểu thư của mình, cậu nên nhìn lại vị trí của bản thân đi!!!!!!”

“hà?????”

Hắn chưa kịp phản ứng thì động loạt những người của D đã cắt bước đi theo bộ đôi đang tiến vào cửa chính kia.....một đôi mắt tím khê lướt qua hắn với vẻ gì đó rất đáng sợ, nhưng hắn vốn không quan tâm...cái hắn chú ý tới bây giờ là thái độ khác lạ của Tuấn, bạn thân của hắn.....

“chúng ta nên vào thôi!!!!!!”

“được!!!!”

Chiến phải lên tiếng nói khi nhìn thấy một thoáng bối rối trong đôi mắt hắn. ....ngay lúc này đây, hắn không thể để điều đó xuất hiện ngay trước nhiều người thế này.....

Sau khi hai nhân vật lớn biến mất sau cửa chính, đoàn người lại trở về dáng vẻ như ban đầu nhưng tâm lý của họ đã có sự đổi khác.....vì họ biết rằng bên trong kia còn có những biến động lớn hơn nhiều.....

.....

Bước vào bên trong căn biệt thự, nó hơi chói với cường độ ánh sáng quá lớn, những người tham gia quả thực rất đông và hình như nó đến vào phút chót thì phải.....bởi khi nó vừa bước vào cùng người của mình thì nhất loạt toàn bộ những người có mặt đều dừng mọi hành động lại ngược mắt nhìn nó.....

“quan sát!!!!” nó khẽ nói.....

Bởi điều nó cảm thấy kì lạ ở nơi này là chiếc cầu thang đi xuống, nơi này giống như một vòng chảo lớn, so sánh với buổi dạ tiệc nó từng góp mặt thì nơi này phải lớn gấp 6 đến 7 lần.....một vòng cung nguy hiểm, xung quanh được bao bọc toàn những điểm chết, chỉ cần bố chí người hợp lý, một loạt đạn là có thể giết hết những người bên dưới.....

Hắn cũng xuất hiện đứng song song với nó, ánh đèn chiếu thẳng vào cả hai như thể nhân vật chính của “vũ hội đêm” vừa xuất hiện vậy.....vào tới đây, những vệ sĩ đi đằng sau cả nó và hắn đã hoàn toàn biến mất không một dấu tích.....

“HAI VỊ KHÁCH CUỐI CÙNG ĐÃ TỚI!!!! CHÚNG TÔI XIN TUYÊN BỐ NIÊM PHONG CẢNH CỬA RA VÀO CHO TỚI KHI VŨ HỘI ĐÊM KẾT THÚC!!!! XIN MỜI HAI VỊ HÃY BƯỚC XUỐNG ĐẠI SẢNH!!!!!!”

Tiếng nói vang vọng khắp nơi, nó vẫn khoác tay Tuấn đi xuống theo sau là hai người con gái với trang phục trái ngược nhau nhưng lại giống y hệt nhau.....còn hắn chỉ cô đơn một mình với một cận vệ đứng bên cạnh.....cả hai thân nhiên bước từng bước xuống đại sảnh, tiếng bước chân nền cồm cộp xuống nền khiến cho toàn bộ không gian rộng lớn bỗng chìm trong sự im lặng đến đáng sợ.....phải chăng họ biết mình đang chiếm ngưỡng hai con người đang nắm trong tay mỗi người một nửa thế giới?????

Tách riêng mỗi người một hướng, nó và hắn đi về hai phía mà dòng người thì cứ tách ra để nhường đường cho hai con người đáng sợ.....đứng ở hai vị trí khác nhau, nhưng từ trên nhìn xuống, nó và hắn giống như đang đứng ở hai vòng tròn thái cực đối nghịch và đối diện nhau.....

Đến khi nó cầm một ly rượu lên thì lúc ấy không gian mới thoát khỏi sự cô đọng, tiếng nói xi xầm bắt đầu vang lên.....nhưng cũng không được lâu vì người đại diện phía “Trung Gian” đã lên bục bắt đầu khai mạc “Vũ Hội Đêm”...

“TỔ CHỨC “TRUNG GIAN” XIN CHÀO ĐÓN TẤT CẢ CÁC QUÝ VỊ ĐÃ THAM GIA BUỔI “VŨ HỘI ĐÊM” ĐƯỢC TỔ CHỨC LẦN ĐẦU TIÊN!!!!!! VÀ KHÔNG ĐỂ QUÝ VỊ ĐỢI LÂU, CHÚNG TÔI XIN RA MẮT NHỮNG NHÂN VẬT SẼ THAM GIA CUỘC HUẤN LUYỆN “ĐỊA NGỤC ĐẾ VƯƠNG” TRONG NĂM NAY!!!!!!”

Dứt lời, không một tiếng vỗ tay nào mà chỉ có những đôi mắt chăm chăm nhìn về phía bục sân khấu.....từng con người bước lên theo thứ tự lần lượt đứng trước toàn đại sảnh, có thể nói rằng rất đông, đông đến mức không thể đếm bằng mắt được.....nhưng so với số người tham gia nơi này thì đó chỉ là một con số rất nhỏ mà thôi.....tất cả những con người ở nơi này, ai cũng đeo nhưng chiếc mặt nạ khác hẳn nhau nhưng chỉ duy những người sẽ tham gia trực tiếp vào cuộc huấn luyện “Địa Ngục Đế Vương” thì khác, họ khoác trên mình một bộ trang phục đen giống nhau đến từng chi tiết, chiếc mặt nạ bạc cũng rất tinh xảo và cũng giống nhau như khuôn đúc.....

“tiểu thư, trừ giới tính và kiểu tóc khác nhau ra thì không thể phân biệt được ai với ai!!!!” Tuấn lên tiếng nói một cách nhỏ và nhẹ nhất để chỉ nó mới có thể nghe được.....

“cứ chờ xem đi!!!!” nó chẳng thèm liếc mắt mà chỉ bình thần uống rượu và chờ đợi.....

Trước thái độ của nó, chẳng ai dám nói thêm một câu nào, chỉ có một ánh mắt màu tím vẫn đang nhìn nó với vẻ nghi hoặc đề phòng.....dưới lớp mặt nạ vô cảm, Bảo Lam đang cố gắng phân tích từng nét biểu cảm trên khuôn mặt nó, cô ta muốn biết nó đang dự tính điều gì.....nhưng nét mặt không chút cảm xúc kia khiến cho mọi thứ trong cô ta chỉ là hoài nghi, không có bất cứ một điều gì rõ ràng cả.....

“HÃY QUÝ VỊ ĐANG BẮN KHOẢN TẠI SAO CHÚNG TÔI KHÔNG CHO PHÉP CÁC ỨNG VIÊN GẤP GỖ TRƯỚC GIỜ VŨ HỘI DIỄN RA, BÂY GIỜ CHÚNG TÔI SẼ ĐƯA RA LỜI GIẢI ĐÁP CỤ THỂ!!!!!!”

Người đàn ông đeo mặt nạ vàng làm Mc tiếp tục lên tiếng nói:

“NĂM NAY CÓ TẤT CẢ HƠN 300 ỨNG VIÊN THAM GIA, VỚI SỐ LƯỢNG NÀY, HỘI ĐỒNG ĐÃ ĐƯA RA MỘT PHƯƠNG THỨC LOẠI TRỪ VÒNG ĐẦU NGAY TRONG ĐÊM HÔM NAY!!!!!!”

Cả đại sảnh bỗng nhiên ồn ào, có lẽ đây là lần đầu tiên tổ chức này đưa ra sự loại trừ ngay vòng đầu tiên.....chẳng lẽ sẽ có đổ máu tại nơi này sao???? Hoang mang là điều duy nhất hiện hữu trong toàn bộ những con người có mặt ngoại trừ một số nhân vật có tiếng tăm.....

“Boss, việc này cậu đã dự đoán trước????” Chiến nhìn hắn dò hỏi.....

“trò vui còn ở phía sau!!!! Đừng vội!!!!” hân thần nhiên mỉm cười và uống ly sampanh màu vàng nhạt.....

Giọng nói đó vẫn tiếp tục vang lên:

“CHÍNH VÌ CÓ SỰ THAY ĐỔI, ĐỂ VƯƠNG NĂM NAY SẼ KHÔNG CHỈ LÀ MỘT NGƯỜI MÀ LÀ CON SỐ 4 NGƯỜI, HOẠT ĐỘNG THEO MỘT NHÓM TỰ PHÁT GIỮ CÁC ỨNG VIÊN KHÔNG QUY ĐỊNH SỐ LƯỢNG!!!!”

Kèm theo lời giải thích là một màn hình lớn hiện lên giữa khán phòng, hình ảnh và chú thích rất rõ ràng.....đèn xung quanh được giảm bớt để mọi người có thể theo dõi rõ hơn.....

“VÀ HÃY NHỚ MỘT ĐIỀU, TRONG MỘT NHÓM, NẾU CUỐI CÙNG KHÔNG PHẢI CON SỐ 4 MÀ LÀ HON THÌ TÀN SÁT ĐỒNG ĐỘI LÀ ĐIỀU KHÔNG TRÁNH KHỎI, BỞI VẬY MỘT LỜI KHUYÊN CHO CÁC ỨNG VIÊN, LẬP NHÓM Ở CON SỐ 4 TRỞ XUỐNG.....VÀ TẤT NHIÊN ĐÓ CHỈ LÀ MỘT LỜI KHUYÊN, CÒN THỰC HIỆN THẾ NÀO LÀ TÙY VÀO TỪNG NGƯỜI!!!!!!”

Màn hình chuyển sang một hình ảnh khác.....tiếp tục những lời giải thích:

“CHÚNG TÔI MỞ RỘNG CHIẾN TRƯỜNG TRÊN TOÀN NƯỚC MỸ, TỈ SUẤT SÁT HẠI NGƯỜI VÔ TỘI SẼ TÍNH VÀO KHẢ NĂNG ĐIỀU KHUYẾN BẢN THÂN CỦA CÁC ỨNG VIÊN!!!! GIẾT CÀNG NHIỀU NGƯỜI VÔ TỘI THÌ CUỐI CÙNG DÙ CHỈ CÓ NGƯỜI ĐÓ SỐNG SÓT CŨNG SẼ KHÔNG ĐƯỢC CÔNG NHẬN LÀ ĐỂ VƯƠNG VÀ SẼ BỊ GIẾT NGAY LÚC ĐÓ!!!!!! TRONG KHOẢNG THỜI GIAN 6 THÁNG, NẾU ĐỂ VƯƠNG XUẤT HIỆN, CHƯƠNG TRÌNH HUẤN LUYỆN SẼ KẾT THÚC, CÒN KHÔNG, PHẠM VI HOẠT ĐỘNG SẼ TRỞ LẠI NHƯ CŨ!!!!!!”

Trong phút chốc, màn hình lớn vụt tắt, đèn được bật sáng trở lại.....có tiếng xì xầm bàn tán, bởi lẽ cung cách hoạt động lần này của hội đồng “Trung Gian” khác hoàn toàn so với trước đây, hơn nữa họ vẫn chưa đưa ra yêu cầu cho phương thức loại trừ.....

Nó đã uống ba ly rượu, còn ba người đi cùng nó thì không, họ không chạm vào ly rượu dù chỉ một lần.....bởi họ cảm thấy không khí trong căn phòng này có gì đó rất khác lạ.....

“cô có thôi uống đi không?????”

Bảo Lam chặn tay nó lại khi nó đang định lấy thêm một ly rượu nữa, nó khẽ cười dùng tay kia lấy ly rượu và nói:

“uống rượu là sở thích, sao cô không thử đi?????”

“đừng nói cô không cảm thấy sự khác lạ ở đây nhé!!!!” Bảo Lam tức tối gần giọng.....

“đêm còn dài, cô vội gì chứ????” nó thần nhiên trả lời và tiếp tục uống cạn ly rượu thứ tư.....

“cô im lặng đi, tiểu thư làm gì cần cô quản sao???? Những điều cô thấy chẳng lẽ tiểu thư không đoán trước sao????” Chi đứng bên cạnh này giờ mới lên tiếng, có điều giọng nói nhỏ nhẹ không giống như đang dọa dẫm ai đó.....

.....cách cách cách cách cách cách cách.....

Một loạt súng không biết từ đâu rơi xuống khắp nơi trong đại sảnh, dưới chân ai cũng thấy ít nhất là 4 khẩu fiveseven súng ngắn thông dụng.....kèm theo đó là tiếng nói của người Mc.....

“CHÚNG TÔI SẼ BẮT ĐẦU VÒNG LOẠI TRỪ, TRONG VÒNG 5’ ĐÈN ĐIỆN Ở NƠI NÀY SẼ ĐƯỢC TẮT HẾT, CÙNG THỜI GIAN ĐÓ, CÁC ỨNG VIÊN PHẢI DI CHUYỂN THẬT NHANH VÀA NHẬT ÍT NHẤT 2 THỨ VŨ KHÍ VÀA TÌM ĐÚNG CHỦ NHÂN CỦA MÌNH.....NHỮNG AI KHÔNG LÀM ĐƯỢC SẼ BỊ LOẠI, VÀ DĨ NHIÊN VỚI MỘT VIÊN ĐẠN GẮM VÀO ĐẦU!!!! LƯU Ý, KHÔNG ĐƯỢC LÀM TÔN HẠI TỚI BẤT KÌ AI, CHỈ CÓ THỂ CHẠM NHẹ VÀO KHÁCH MỜI KHI CẦN THIẾT!!!!!!”

Hắn trả lại ly rượu vào khay, khéo môi nhếch lên tạo một đường cong hoàn hảo:

“bắt đầu rồi!!!!!!”

Vừa dứt lời thì đèn vụt tắt, toàn khu biệt thự chìm trong bóng tối không tồn tại bất cứ một tia sáng nào.....trong không gian đó chỉ có thể nghe thấy tiếng xì xầm, tiếng lạch cách và tiếng gió vụt qua, ngoài ra không còn bất cứ tiếng động nào khác.....

“cô ta đi rồi à????” tiếng nói của nó vang lên khe khẽ.....

“vâng!!!!!! 1s sau khi đèn tắt!!!!!!” Chi trả lời trong bóng tối.....

“hy vọng cô ta sẽ không bị thương!!!!!!” giọng nói của nó mang đầy sự mỉa mai.....

Một vầng sáng xanh nho nhỏ xuất hiện trong bóng tối, thứ bột vân tinh mà nó dùng đang phát sáng trong bóng đêm tối tăm này.....

.....bốp bốp pặc bốp bốp.....ơ a ôi.....

Có rất nhiều tiếng động chứng tỏ đang có những cuộc giao tranh diễn ra, dĩ nhiên những khách mời sẽ không bị tổn hại bởi các ứng viên, nếu không ứng viên đó sẽ bị giết ngay lập tức bởi toàn bộ khu vực này đều được gắn camera hồng ngoại theo dõi nhất cử nhất động của từng người một.....và một điều quan trọng nữa ở nơi này.....đó là không ít người có mặt là kẻ thù muốn thanh trừ nhau.....

Hai con gió nhẹ bỗng thoảng qua khuôn mặt nó.....hai tiếng nói vang lên trong bóng tối:

“chào mừng tiểu thư!!!!”

“.....”

Bàn tay hần siết chặt lấy cổ tay của một người đang ẩn mình trong bóng tối, tay kia ghì lấy cổ và nhấc cả cơ thể tên đó lên trên không, con dao sáng loáng rơi cạnh xuống đất.....

“ta đã nói rằng hãy tự bảo toàn mạng sống, định giết ta bằng con dao cùn đó ư, hoang tưởng à?????”

Nghe tiếng hần, Chiến giật mình quay lại vội vàng hỏi:

“Boss.....”

“đứng yên đó!!!!”

Chiến nghe thấy tiếng vật gì đó rơi bịch xuống đất, một cảm giác sắc lẹm khiến anh chột nghiêng người, tia sáng phát ra từ chiếc mặt nạ chứng tỏ nó vừa va chạm với một thứ kim loại sắc nhọn.....một ý nghĩ lóe lên, anh nhớ những gì nó nói với hần lúc đó.....chẳng lẽ là sát thủ?????

.....cách.....

Hần đập vào con dao dưới nền nhà khiến nó bật lên, nắm được chuôi, hần cúi người và vùng một đường rất gọn, chắc chắn hần đã chém trúng bởi một tiếng tách rơi xuống nền nhà đủ để hần biết tên sát thủ kia đã bị thương.....

“CÒN 5 GIÂY.....4...3...2...1!!!! KẾT THÚC!!!!”

Đèn vụt tắt sáng cả khu đại sảnh lớn, toàn bộ các ứng viên đã biến mất và xuất hiện rải rác khắp nơi trong khán phòng rộng lớn.....và kèm theo đó là một loạt đạn vang lên.....

.....ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG.....

Rất nhiều thân thể gục xuống, đó là những ứng viên không hoàn thành được yêu cầu và đã bị loại ngay lập tức, máu đã loang ở một số khu vực nhất định.....

“Boss, chuyện gì xảy ra vậy?????” ứng viên của hần, người con trai mặc áo đen đeo mặt nạ bạc vội vàng hỏi khi thấy hần cầm trên tay một con dao vẫn còn vương chút máu.....

“không có gì!!!!” hần lạnh giọng ném cho Chiến con dao, đôi mắt nhìn theo từng vệt máu nhỏ rải rác khắp nơi kể cả trên áo của các khách mời.....rồi hần quay nhìn anh chàng ứng viên và hỏi: “cậu chậm quá đấy!!!!”

“xin lỗi Boss, tôi đã nhầm anh với một người khác!!!!” người đó lên tiếng giải thích: “trên người cô ta cũng có thứ mùi giống anh!!!!”

“nhầm tôi với một cô gái ư?????” hần không tin vào những gì mình vừa nghe.....

“tôi vừa xác định được cô gái đó là chủ nhân của D, hai ứng viên của cô ta khá nhanh nhạy khi cảm thấy có người lạ ở bên cạnh chủ nhân của mình!!!!” anh ta hướng đôi mắt thẳng về hướng đối diện hần như thể muốn nhìn xuyên qua đám người để tới thẳng chỗ nó vậy.....

“là cô ấy ư?????” hần ngạc nhiên.....

“đúng vậy đấy!!!!” Chiến cũng lên tiếng khẳng định: “có lẽ cậu không nhận ra nhưng cả hai người đều có một mùi giống nhau!!!! Tôi cũng đang cảm thấy lạ vì điều đó!!!!”

“.....” Hần trầm tư không nói thêm một câu nào, nhưng trong đôi mắt của hần bỗng ánh lên một tia sáng âm ảm.....

Trong lúc ấy, nó liếc nhìn Bảo Lam nhẹ cười lắc đầu tiếp tục uống rượu, còn bốn người còn lại nhìn đang nhìn cô ta với vẻ khó hiểu, một mảnh vải đen buộc thắt ở lưng bụng nhưng nếu tinh ý sẽ nhận ra những giọt máu xung quanh nơi cô ta đứng.....

“cô thất bại rồi!!!!” Tuấn cười nói một cách mỉa mai.....

“câm miệng!!!!” Bảo Lam rít lên từng tiếng.....cô ta không những không giết được hần mà còn bị hần chém cho một nhát ngay bụng.....

“tiểu thư, cô ta là ai?????” giọng nói của Trần vang lên sau lớp mặt nạ: “đã có chuyện gì xảy ra khi chúng tôi đi phải không?????”

“không có gì đâu!!!!” nó khê cười trả lời: “một trò cá cược vui nho nhỏ thôi!!!!”

Câu nói không rõ ràng của nó chẳng ai hiểu được cả, nhưng cũng chẳng ai dám nói gì, dù khuôn mặt nó đang bị che một nửa nhưng nụ cười của nó chứng tỏ rằng nó đang rất đắc ý, nếu lúc này ai làm phiền nó thì chỉ có chết mà thôi.....

“ĐÃ CÓ 93 ỨNG VIÊN BỊ LOẠI, 207 NGƯỜI CÒN LẠI TIẾP TỤC ĐI VÀO VÒNG TRONG!!!!!!”

Tiếng thông báo trên loa lớn thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.....màn hình lại hiện lên hình ảnh một chiếc lọ thủy tinh trong đó đựng một thứ dung dịch màu nâu nhàn nhạt.....cùng lúc đó những vị chủ nhân của các ứng viên đột ngột gục xuống, khóe miệng của ai cũng có vết máu màu đen thâm xỉ.....

“RÀI RÁC TRONG BIỆT THỰ NÀY CÓ TẤT CẢ 190 LỌ THUỐC GIẢI ĐỘC, 10’ LÀ THỜI GIAN TÌM VÀ CỨU CHỦ NHÂN CỦA MÌNH, SAU THỜI GIAN ĐÓ, NGƯỜI TRÚNG ĐỘC SẼ RỜI VÀO TRẠNG THÁI CHẾT LÂM SÀNG.....ỨNG VIÊN KHÔNG KỊP CỨU CHỦ NHÂN SẼ LÃNH NHẬN MỘT VIÊN ĐẠN VÀO ĐẦU, DĨ NHIÊN CHÚNG TÔI ĐÃ HỨA RẰNG KHÔNG KHÁCH MỜI NÀO THIẾT MẠNG NÊN CÁC VỊ YÊN TÂM RẰNG SẼ KHÔNG CHẾT DỄ DÀNG NHƯ VẬY!!!!!! CHỈ CÓ 190 CƠ HỘI TRƯỚC VÒNG LOẠI TRỪ THỨ 2!!!!!! THỜI GIAN BẮT ĐẦU!!!!!!”

Nhanh như chớp, 207 con người vội vã tản ra khắp nơi để tìm kiếm thứ thuốc giải hạn chế ấy.....toàn khu vực xôn xao lên bởi họ đang hoang mang không hiểu sao lại bị trúng độc.....

Nó đang đứng tựa người vào Tuấn và Chi đang đỡ nó đứng vững.....Bảo Lam nói mĩa mai nó:

“uống cho lắm vào, giờ trúng độc rồi đấy, nhìn cô chẳng xứng làm tiểu thư chút nào!!!!!!”

“cô.....” Chi định cự lại nhưng bị nó giờ tay chặn.....

Nó lại cười, nụ cười khinh thường mang đầy sự ngạo mạn:

“nếu không uống đến 4 ly tôi sợ rằng bản thân sẽ không bị trúng độc!!!!!!”

“phải!!! ngay từ khi còn nhỏ ngày nào chị ấy cũng uống một ly trà có pha độc dược!!!! cô không biết thì đừng nói càn!!!!!!” Chi tức tối trước cử chỉ thiếu tôn trọng của Bảo Lam “dù không lấy được thuốc giải thì bản thân chị ấy cũng có thể miễn dịch với độc tố!!!!!!”

“cái.....” Bảo Lam cứng họng không thể nói thêm bất cứ một câu nào.....

Trong khi đó, hần cũng đang bị rơi vào tình trạng ảo ảnh, Chiến lúc nào cũng túc trực bên cạnh chỉ sợ hần không đứng vững mà ngã.....nhưng hần ngã là một điều không bao giờ có.....

“độc tố ở trong rượu, Boss không sao chứ?????”

“không sao, chốc nữa là hết thôi!!!!!!”

Vì hần từng trải qua đợt huấn luyện này nên việc uống thuốc độc vào người hần không lạ gì, khả năng miễn dịch của hần rất tốt, chỉ có điều tác dụng phụ không mong muốn vẫn tồn tại, quá trình miễn hóa độc tố của cơ thể hần hơi mất thời gian một chút.....

Còn xung quanh, có rất nhiều người đã ngã thụp xuống đất, cũng phải thôi, loại độc tố gây chết lâm sàng trong vòng 10’ thì hần phải cực mạnh rồi.....không biết có ai nhận ra rằng độc tố ấy đến từ loại rượu được chưng cất đặc biệt mà họ vừa uống không nhỉ????

Bóng dáng trang phục đen của các ứng viên chốc chốc lại xuất hiện rồi biến mất, vẫn chưa có người nào tìm ra được thứ thuốc giải độc ấy.....quả là 10’ thì độ khó cũng gia tăng.....

“Tiểu thư, mau uống đi!!!!!!”

Chia trước mặt nó, hai lọ thuốc xuất hiện trên tay hai người, còn chưa đầy 5’ mà sao lại có thể nhanh đến vậy????? nó không ngạc nhiên nhưng những người xung quanh thì ngạc nhiên nói cho chính xác thì là kinh ngạc.....

“Boss!!!!!!”

ở chỗ hần cũng vậy.....ứng viên của hần cũng tìm được một cách nhanh chóng chẳng mất nhiều thời gian, cứ như họ biết trước những chiếc lọ đó được đặt ở đâu vậy.....

“CÒN 10 GIÂY.....9...8...7...6...5...4...3...2...1!!!!!! HẾT GIỜ!!!!!!”

Lại một loạt đạn nữa nổ ra vang lầy cả căn biệt thự, mùi máu tanh đã nồng lên khắp không gian rồi.....chỉ trong một đêm mà đã giết gần 200 mạng người.....chương trình huấn luyện này quả thực giống như một canh bạc lớn mà cái giá phải trả là mạng sống của những người tham gia.....

Đoàn người mặc trang phục giống với Mc bước ra từ các cửa, họ đưa những người chưa được uống thuốc giải và gia đình ra bên ngoài và loại khỏi “Vũ Hội Đêm”.....hội đồng “Trung Gian” khá mạo hiểm khi làm việc này, nếu như một trong số những người đó mất mạng thì hội “Trung Gian” sẽ gặp khá

hiều rắc rối sau này.....hay họ còn âm mưu nào khác??????

“ĐỒNG HỒ ĐÃ ĐIỂM 00h00’, VỮ HỘI ĐÊM CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU!!!! XIN MỜI NHẠC NỔI LÊN!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Tiếng nhạc du dương nổi lên, hương trầm cũng được những người đeo mặt nạ bạc thấp để xua đi cái tanh hôi của máu.....nhưng tất cả mọi người vẫn còn đang nghi ngờ không hiểu tổ chức này chuẩn bị giờ trò gì??????

“CHÚNG TÔI ĐƯA KHÔNG GIAN TRỞ VỀ NHỮNG VỮ HỘI CỦA CÁC THẬP NIÊN TRƯỚC, TẤT CẢ CÓ THỂ THOẢI MÁI GIAO LƯU VỚI NHAU!!!!!! CHỦ YẾU LÀ LÀM QUEN ĐỀ CÁC ỨNG VIÊN CÓ THỂ ĐỊNH HÌNH VIỆC LẬP NHÓM SAU NÀY, TẤT CẢ PHỤ THUỘC VÀO CHỦ NHÂN CỦA HỌ!!!!!!”

Sau tràng giải thích của Mc, tất cả mọi người đã hiểu.....đặt ra một môi trường mà chủ nhân của các ứng viên sẽ là người lựa chọn hướng đi hợp lý để người của họ có thể tồn tại, quan trọng nhất đó là nhóm được lập ra phải toàn vẹn về trí và lực.....

“ra thế!!!!!!” nó cười khênh: “vậy là không tiếp xúc là không được rồi!!!!!!”

“tiểu thư!!!!!!” Lok ngăn nó lại và nói: “em và Trân có thể lập một nhóm riêng, tiểu thư không nhất thiết phải tiếp xúc với những hạng người bẩn thỉu ở nơi này!!!!!!”

“.....” nó yên lặng, rồi nhìn thái độ lạnh lẽ của Trân, nó hỏi: “Trân, em cũng có cùng suy nghĩ như vậy à?????”

“không!!!!!!” Trân lắc đầu, dù sao thì Trân cũng hơn tuổi Lok, suy nghĩ của nhỏ chín chắn hơn những người cùng trang lứa, chỉ thua kém nó mà thôi.....

“chuyện lập nhóm như thế nào chúng ta sẽ bàn sau, nhưng việc đi tiếp xúc với các ứng viên khác là không thể không làm!!!!!!” Chi lên tiếng nói: “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!!!!!!”

“chà!!!!!!” nó khoác tay Tuấn mỉm cười nói: “nhạc hay thế này, nhảy cùng tôi một bản nhé?????”

“nếu cô muốn!!!!!!” Tuấn nhún vai trả lời một cách thần nhiên: “nhưng người nên nhảy cùng cô là Minh chứ không phải tôi!!!!!!”

“đừng có lời chuyện đó vào đây!!!!!!”

Nó gần giọng rồi kéo Tuấn ra bên ngoài, cậu dành miễn cưỡng ừ thì nhảy, ở Việt Nam, Tuấn được mệnh danh là Hoàng tử khiêu vũ bởi những bước nhảy của cậu thuộc hàng chuyên nghiệp.....vậy mà lần đầu tiên trong đời Tuấn phải ngưỡng mộ những bước nhảy của nó, cứ như là nó đang dẫn Tuấn nhảy chứ không phải là cậu chủ động nữa.....

Toàn bộ những người có mặt đều giãn ra tạo thành một vòng tròn nhường khoảng trống cho nó và Tuấn khiêu vũ.....một ánh mắt khó chịu dõi theo từng bước nhảy uyển chuyển, rồi từng cặp đôi khác cũng tham gia vào vòng tròn.....

“cậu chỉ đứng nhìn thôi à?????” Chiến lên tiếng hỏi làm hấn giật mình.....

“Levin!!!!!!” hấn gọi.....

“vâng!!! Tôi đây!!!!!!” ứng viên của hấn lên tiếng trả lời.....

“hãy bảo vệ hai người con gái kia!!!!!!” hấn hướng mắt về phía hai người con gái là ứng viên của nó và cũng là hai người hấn biết rõ, một là Nhiên người con gái hấn từng yêu còn lại là Trân người con gái từng hành hạ nó ngày trước.....

“sao cơ?????” Levin khó hiểu trước lời nói của hấn.....

“cậu muốn Levin lập nhóm với hai người họ?????” Chiến hồ nghi.....

“không!!!!!!” hấn lắc đầu nói: “muốn thắng cạnh bạc này, điều quan trọng không phải là lập nhóm với ai và bao nhiêu người mà là.....”

ở bên kia đại sảnh, Lok ngạc nhiên khi nghe những gì Chi vừa nói, trong khi đó Trân và Bảo Lam vẫn im lặng.....

“cái gì chứ????? Không phải là bao nhiêu người một nhóm mà là lập được bao nhiêu nhóm ư?????”

“đúng vậy!!!!” Chi trả lời một cách thần nhiên: “nếu tham gia vào càng nhiều nhóm khả năng vượt qua sẽ càng cao hơn!!!!”

“giỏi lắm!!!!” Trần khẽ vỗ tay và nói nhưng không hiểu là lời khen hay chê trách nữa: “cái đầu của mày cũng có ích rồi đấy!!!!”

“chị...em...”

“nó nói rất đúng, nếu chỉ hoạt động trong một nhóm cố định, ta sẽ không bao giờ nắm bắt được hết khả năng của các ứng viên khác ngoài những người ở bên cạnh!!!!” Trần bắt đầu giải thích cho Lok hiểu vấn đề: “còn dùng cách này, ta có thể hoạt động một cách độc lập, và không ngoại trừ khả năng hai chúng ta phải chia sủng vào nhau!!!! Bởi vậy hãy chuẩn bị tinh thần cho điều đó!!!!”

“.....”

Đôi mắt màu tím dõi theo từng hành động của ba người con gái, quả thật ngoài Ken ra, cô ta chưa từng tiếp xúc với ai giỏi hơn anh ta, nhưng giờ trước mắt có tới 3 người, một người độ tuổi rất nhỏ nhưng có những suy nghĩ thấu đáo, một người cô ta đáng lẽ phải biết rõ khả năng nhưng giờ lại nhận ra người đó vượt qua tầm hiểu biết, còn một người cô ta không biết là ai nhưng so sánh về thái độ lẫn trình độ thì không thua kém bất cứ ai.....bên cạnh nó tồn tại những con người ưu tú như vậy ư???? Trước giờ Bảo Lam chưa từng biết tới điều này, cô ta tưởng rằng họ chỉ là những con người đi theo nó một cách đơn thuần nhưng ngược lại, là nó đã tìm tới họ và đạo tạo họ trở thành những con người có thể thay thế nó trong mọi trường hợp.....đây là lý do tại sao khi nó không có ở trong nước mà hội Hell vẫn có thể đơn độc chiếm lĩnh được toàn bộ lãnh thổ Việt Nam trong thế giới ngầm.....

Xung quanh có nhiều lời nói giao lưu không tiện cho cả ba cô gái nói nhiều, và họ cũng không cần phải nói gì thêm bởi cái họ quan tâm lúc này chính là những gì đang diễn ra xung quanh nó.....có rất nhiều người đang vây quanh nó và Tuấn nói cười gì đó, hình như mục đích của họ là tiếp cận mong muốn nó liếc mắt quan tâm tới những bang hội nhỏ bé rải rác khắp thế giới.....nhìn sang bên kia hán cũng gặp tình trạng giống y hệt với nó.....cả đại sảnh chia làm hai phe và trong đó D và “Tam Kiềng” là hai thế lực lớn được chú ý nhiều nhất.....những ai không quan tâm biết yên phận thủ thường thì vẫn vô tư khiêu vũ, bởi những người đó biết dù có làm thế nào thì cũng sẽ chẳng được chút lợi lộc gì mà có khi còn bị lợi dụng mất hết tất cả.....

“cuối cùng cũng gặp được con!!!!!!”

Giọng nói trầm ấm đầy nghiêm nghị vang lên khiến hán giật mình quay lại phía sau, một người phụ nữ với chiếc mặt nạ đơn giản màu vàng che nửa khuôn mặt, nhưng cũng không vì thế mà làm giảm đi nét quý phái của bà.....bên cạnh là một người đàn ông trung niên cũng một chiếc mặt nạ như vậy.....

“bố??? mẹ??? bố mẹ làm gì ở đây?????”

Sự kinh ngạc thể hiện qua giọng nói của hán, như biết được điều đó Chiến và Levin ngay lập tức tìm cơ lánh hết mọi người để cho họ được nói chuyện riêng với nhau.....

“ta mới phải hỏi con câu đó!!!!!!” bố hán gần giọng lên nói: “mục đích gì khiến con làm việc này????? “Tam Kiềng” đâu phải lựa chọn duy nhất!!!!!!”

“chuyện đó để sau!!!!!!” hán gạt phắt đi và hỏi dồn với giọng nghiêm trọng: “con muốn biết tại sao bố mẹ lại có mặt ở đây????? bán đảo Đông Dương là nơi không có chút liên quan gì tới hội đồng “Trung Gian” cả, không lý nào bố mẹ lại có vé tới đây!!!!!!”

“là chị!!!!!!” Ngọc xuất hiện, bộ trang phục màu vàng ánh kim với mặt nạ vàng cánh công, cô trả lời câu hỏi của hán: “chị đã đưa vé cho bố mẹ!!!!!!”

“đừng lừa em, ai đã đưa vé cho ba người????? nói đi!!!!!!” hán tức giận hỏi như ra lệnh.....

“Dương Mỹ Nguyệt Hương!!!!!!” mẹ hán đột nhiên nói tên của nó rồi nhìn hán hỏi: “hán là con không lạ gì cái tên này!!!!!!”

“mẹ.....chẳng lẽ.....” hán như không tin vào tai mình.....không lẽ chính nó đã đưa vé cho gia đình hán tới đây?????

“chị vốn không định đưa nhưng mẹ.....” Ngọc ngập ngừng.....

“đúng, là mẹ đã đến gặp con bé, cũng tại nó mà con mới bỏ nhà đi theo con đường này!!!!!! Mẹ.....” mẹ hán gay gắt nói.....

“mẹ đừng nói nữa!!!!!!” hán gơ tay chặn không cho bất cứ ai lên tiếng nữa, nhìn qua chỗ Ngọc, hán nói: “giờ cũng không thể rời khỏi nơi này được, chị mang theo người của Z chứ?????”

“không!!!!!!” Ngọc lắc đầu.....

“cái gì????? Tới đây mà chị.....”

“nhưng toàn bộ các Dirty của Hương đều theo chị tới đây!!!!!!” Ngọc không để hán vội trách mắng gì mà tiếp tục nói: “chắc em chưa biết, Z và Hell đã sát nhập làm một!!!!!! toàn bộ bán đảo Đông Dương đều thuộc quyền quản lý của Z rồi!!!!!!”

“.....” hán im lặng trước những gì Ngọc vừa cho biết, rồi hán hỏi một cách thận trọng: “là ý của cô ấy?????”

“đúng!!!!!!”

Hướng đôi mắt về phía đám người đang tụ tập kia, đôi mắt hán ánh lên một cái gì đó hỗn loạn.....

“mẹ muốn con rời bỏ “Tam Kiềng” ngay lập tức!!!!” bà Phi Yến kéo tay hắn nói giọng ra lệnh. ....cũng đúng thôi, bà đã suýt mất đi mạng sống chỉ để rời khỏi nơi đó mà.....

“Yến, bình tĩnh!!!!”

“con không làm theo ý mẹ được!!!!” hắn gạt tay mẹ hắn ra và nói giọng cương quyết: “món nợ của mẹ cũng đến lúc phải trả rồi!!!! có điều người trả sẽ là con chứ không phải mẹ!!!!”

“con. ....con nói gì?????”

Hắn quay sang Ngọc và dặn: “nếu cả 11 người họ đều ở đây thì ổn, nhưng chị hãy chú ý đến những tia sáng xung quanh nơi này, bảo vệ bố mẹ và thoát khỏi đây an toàn!!!!!! Em không muốn cả hai vướng vào những chuyện rắc rối như thế này nữa!!!!!!”

“Minh, chẳng lẽ nơi này sắp có chuyện xảy ra?????” Ngọc thoáng lo lắng. ....

“không phải chẳng lẽ mà là chắc chắn!!!!!!” hắn khẳng định: “em không biết họ định làm gì nhưng nơi này không an toàn như vẻ bề ngoài đâu!!!!!! Tốt nhất hãy đứng gần những cái cột ở khu vực giữa phòng!!!!!! Em phải trở lại với vị trí của mình!!!!!!”

Nói đoạn hắn toan bước đi thì bị Ngọc giữ tay lại, đôi mắt cô có sự lo lắng:

“Minh, hãy bảo vệ con bé, đừng để nó bị tổn thương nữa được không???”

“.....” hắn hơi lưỡng lự rồi bật cười nói: “em còn tưởng chị lo cho em cơ!!!! Yên tâm đi, chị không nói thì em cũng làm!!!! Với em, cô ấy là tất cả!!!!!!”

Trong khi đó, nó đang tiếp chuyện với rất nhiều người, chỉ có điều những ai nói chuyện với nó chỉ một lần thôi thì đã cảm thấy sợ hãi và không dám lại gần lần thứ 2.....cái cách họ rào đón nó khiến nó cảm thấy khinh thường, thậm chí có nhiều tên đàn ông còn dám buông lời ve vãn nó, thật đúng là không biết tự nhìn bản thân. ....với nó, dù nhà những tên đó có giàu có tới đâu, quyền lực tới đâu đi chăng nữa nhưng vẫn không thể nào bằng hắn được, chỉ cần một tiếng nói, nó có thể khiến cả nhà những tên đó phá sản chỉ trong một đêm, hoặc không thì khiến gia tài chúng tiêu tán cho những phi vụ bất hợp pháp không thành. ....

“một lũ không biết lượng sức mình!!!!!!”

Nó nhếch miệng cười mỉa mai, đúng là đêm Tuấn theo quả có ích, linh cảm cho thấy có điều không lành khiến nó không thể mang theo Ken tới được, dù anh ta không bị thương thì nó cũng sẽ tìm một lý do nào đó bắt anh ta phải ở lại không cho tham gia Vũ Hội Đêm này.....

“tiểu thư, chị nên uống ít một chút!!!!” Chi khẽ chạm vào tay nó ngăn không cho nó lấy thêm ly rượu mới. ....

“uống ít một chút?????” nó khẽ nghiêng đầu hỏi. ....

Rồi nó nhìn thấy Trần, Lok và Bảo Lam đang đứng xung quanh nó, mắt hướng nhìn lên phía trên. ....quay đầu sang bên trái, hắn đang đứng cách nó chỉ vài mét, hai người phía sau hắn cũng có thái độ giống giống như người của nó. ....

“chưa đâu!!!! Chưa đến lúc đâu!!!!”

Nó lắc đầu. ....hắn khẽ cười, tiến lại gần phía nó, giờ tay trước mặt nó và đề nghị. ....

“nhảy với tôi một bản nhé?????”

Hàng loạt đôi mắt hướng về phía hắn và nó, hành động này của hắn không biết mang mục đích gì. ....D với “Tam Kiềng” từ đầu chí cuối luôn luôn đối đầu với nhau về mọi mặt, vậy nên hành động này của hắn thực sự mang nhiều hàm ý. ....

“được thôi!!!!!!”

Nó đồng ý một cách thản nhiên, đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay của hắn, cởi bỏ chiếc áo khoác bên ngoài đưa cho một trong ba cô gái cầm. ....đôi mắt nó khẽ liếc nhìn Tuấn như ra hiệu điều gì đó. ....nó bước từng bước theo hướng hắn dẫn. ....

Nhạc bắt đầu nổi lên, có lẽ chẳng ai dám nhảy cùng hai con người này. ....hắn nắm chặt tay nó, kéo nó áp sát cơ thể mình, từng bước nhảy uyển chuyển như mê hoặc người xem. ....

“mời tôi nhảy, anh có ý gì đây?????” nó hỏi mà giọng chẳng chút cảm xúc nào. ....

“tôi sẽ không bao giờ buông tay em đâu!!!!!!” hắn xiết lấy bàn tay nó mà nói, càng lúc càng kéo nó sát vào người hắn như thể làm vậy nó sẽ không thể biến mất. ....

“tôi vốn không phải là người quyết định điều đó!!!!!!”

Nó khẽ cười, đôi môi mọng đỏ ấy nhếch lên đầy thách thức. ....hắn chỉ kịp nhìn thấy nụ cười đó rồi bỗng toàn bộ không gian chìm trong bóng tối. ....

“CÓ CHUYỆN GÌ VẬY????? SAO LẠI TẮT ĐÈN...vv.....vv.....”

Tất cả hoang mang hoảng loạn tràn ào ra giữa đại sảnh xô cả vào nó và hắn. ....hắn vội vòng tay ôm lấy nó nhưng vừa rời khỏi tay nó thì hắn bỗng bị đẩy mạnh ra, một vệt sáng màu xanh xuất hiện trước mắt hắn rồi vụt biến mất trong đám người đang chạy lộn xộn. ....

“HƯƠNG, ĐỘI ĐÃ!!!!!!”

Vệt sáng xanh ấy cứ thoát ẩn thoát hiện khiến hắn phải dùng hết sức mạnh của mình để đẩy những người xung quanh và chạy lại một cách vội vàng. .... những lúc tưởng chừng như nắm được nhưng lại là một khoảng không đen tối. ....

“HƯƠNG, DỪNG LẠI ĐI, NƠI NÀY RẤT NGUY HIỂM!!!!”

Hắn vừa hét to vừa chạy tìm nó. .... nhưng đáp lại chỉ là cái mập mờ của ánh sáng xanh heo hắt ẩn hiện trong bóng tối. .... một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay hắn, một người nữa cũng đứng sát vào hắn. ....

“Boss, cậu không sao chứ?????” giọng của Chiến vang lên bên cạnh hắn. ....

“hội đồng đang giờ trò gì thế này?????” tiếng của Levin cũng vang vào tai hắn. ....

“bắt đầu rồi!!!!!!” hắn gần giọng, đôi mắt hướng lên những tia sáng đỏ đang chiếu loạn khắp nơi này. ....

Vừa dứt lời, đèn bỗng bật sáng trước sự bất ngờ của tất cả mọi người. ....neoh đôi mắt, hắn theo phản xạ quay đầu tìm kiếm bóng hình người con gái trong tâm trí. ....

“Tiểu thư, mau đi bên này!!!!!!”

Có tiếng nói vọng vào tai hắn trong hàng ngàn tạp âm xung quanh, hình bóng ấy được bao bọc bởi những cô gái mặc trang phục đen và chàng trai mặc âu phục xám. ....bàn tay cô ấy nắm chặt lấy cánh tay của người con trai bên cạnh tựa như đã tìm được nơi vững chắc để dựa dẫm. ....trong đầu hắn lóe lên một suy nghĩ kì quặc.....liệu người con gái kia có phải là nó hay không????? Nếu là nó thì tại sao lại thân mật với Tuấn như vậy????? Nhưng nếu không phải nó thì người đó là ai???? Và quan trọng hơn, nó đang ở đâu??????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Hắn nhìn lên phía trên, những tia sáng hồng ngoại vẫn chưa tắt nhưng không thấy một loạt đạn nào vang lên cả.....một sự nghi ngờ dấy lên trong tâm trí của hắn.....

.....BÙM BÙM BÙM BÙM.....

Bốn tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả căn biệt thự rộng lớn, bốn chiếc cột ở hai cửa bỗng nhiên phát nổ khiến cho toàn bộ những người tham gia Vũ Hội Đêm phải hoang mang lo sợ, ai cũng hoảng loạn cố gắng tìm cách rời khỏi nơi này một cách nhanh nhất.....

Tường và bê tông rơi xuống là tả, những vụ cháy nhỏ đang lan dần thành các ngọn lửa lớn như muốn thiêu rụi toàn bộ nơi này.....Chiến cùng Levin cố gắng bình tĩnh nhất có thể để đảm bảo an toàn cho vị chủ nhân của mình, trong khi đó hắn đang chú tâm quan sát khắp nơi này, dù đang chuẩn bị trở thành đồng đồ nát nhưng tại sao những người của hội đồng “Trung Gian” lại lén lút trở vào bên trong, hay đúng hơn là đang tìm kiếm và đi vào một cánh cửa nào đó bí mật.....

Hắn còn chưa kịp phản ứng trước sự vội vàng của cả Chiến và ứng viên của hắn thì tiếng loa vang lên một cách rành rọt khiến toàn bộ những ai còn có mặt bên trong đại sảnh đều phải xám xanh mặt mày.....

“CUỘC HUẤN LUYỆN ĐỊA NGỤC ĐỂ VƯƠNG CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU, CÁC ỨNG VIÊN HÃY CỐ GẮNG BẢO VỆ CHỦ NHÂN CỦA MÌNH RỜI KHỎI NƠI NÀY MỘT CÁCH AN TOÀN, CÁC SÁT THỦ ĐÃ XUẤT PHÁT VÀ TÍNH MẠNG CỦA MỌI NGƯỜI SẼ BỊ ĐE DỌA!!!!!! HỘI ĐỒNG TRUNG GIAN TUYÊN BỐ KẾT THÚC VŨ HỘI ĐÊM TẠI ĐÂY!!!!!!”

Những tiếng **** thè vang lên khắp nơi, mà cũng phải thôi, làm như thế này đâu khác gì gài bẫy những người ở đây.....tham gia vũ hội đêm đâu phải chỉ có những chủ nhân của các ứng viên mà còn có các tổ chức xã hội đen khác nữa, làm như thế này chẳng phải cũng sẽ gây nguy hiểm tới chính hội đồng sao?????

“Boss!!!!!! Hãy rời khỏi nơi này ngay lập tức!!!!!!” Levin vội vàng cùng Chiến cố gắng kéo hắn ra khỏi đám hỗn loạn này. ....nhưng.....

“đứng lại!!!!”

Hắn kéo giật hai cánh tay của Chiến và Levin lại, ném cái mặt nạ trên khuôn mặt mình đi, đôi mắt màu xanh ngọc quyết đoán nhìn thẳng vào hai con người dưới trướng. ....mỗi quan tâm hàng đầu của hắn bây giờ không phải tính mạng của bản thân mà là mối nguy hiểm mà nó đang gặp phải ngay lúc này.....

“hội bộ hội đồng “Trung Gian” đang có vấn đề, nói tôi biết người điều hành nơi này là ai?????”

“người điều hành?????”

Hai khuôn mặt mang đầy vẻ khó hiểu nhìn hắn, nói cho đúng thì từ khi thành lập tới bây giờ chưa một ai từng biết khuôn mặt thật của người điều hành hội đồng “Trung Gian”, nhưng chẳng ai để ý đến điều đó cả, đến khi hắn nói thì quả thật có nhiều cái bí ẩn không thể giải thích được.....

“hai người chia làm hai mũi dùng người tìm cho tôi phòng điều hành máy tính của nơi này!!!!!!” hắn gầm gọng. ....

“phòng điều hành máy tính ư?????” Chiến cũng lệt bở chiếc mặt nạ ra nhìn hắn đầy khó hiểu. ....

.....ĐOÀNG.....

Tiếng súng vang lên khiến một nơi rộng lớn im lặng chỉ còn tiếng đổ vỡ của gạch vụn...một thân thể rơi xuống từ tầng 2 khi vẫn còn cầm theo khẩu súng ngắm laze...khẩu Desert Eagle màu bạc lấp lánh trên tay hắn vẫn còn tỏa chút khói nơi đầu súng...

“từ giờ tôi sẽ đi một mình, liên lạc qua kênh riêng!!!!!!”

“Boss, như vậy nguy hiểm!!!!!!”

Levin cố gắng gọi theo nhưng hắn lạnh lùng bước đi không để tâm tới bất cứ điều gì...cảm nhận được chủ nhân của mình đang tìm kiếm một thứ quan trọng, Chiến lơ mơ nhận ra một số điều kì lạ xảy ra trong đêm hôm nay.....

“làm theo lệnh đi Levin!!!!!!”

Chiến cũng lạnh giọng rồi quay đi về hướng khác, dường như anh đã hiểu ông chủ của mình đang dự tính điều gì. ....

.....

Một căn phòng tối, hàng loạt những thân thể trang phục đen mặt nạ bạc nằm la liệt bất tỉnh dưới đất, một người đàn ông có mái tóc màu bạc khuôn mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ nhưng mà nó lại ánh lên một màu đỏ gắt như máu, chất liệu làm từ đá hồng ngọc quý, đường vân bằng vàng nguyệt chất. .... ông ta đang ngồi thán nhiên trên chiếc ghế làm bằng gỗ mun đen óng đặt đối diện những chiếc màn hình đang hiện hình đầu lâu đỏ có lưỡi hái vắt ngang. .... và một thân hình khác, trên tay cầm khẩu Heckler Koch giảm thanh gí thẳng vào đầu người đàn ông ấy.....đôi mắt xanh ngọc ánh lên một sự lạnh lẽo chết chóc.....

“ông muốn tôi tìm phải không?????”

Nó nói âm điệu lạnh lùng đến đáng sợ, khẩu súng cầm trên tay tựa như có thể bóp cò bất cứ lúc nào.....

“xuất sắc!!!! không hổ danh con cháu họ Dương!!!!!!”

Người đàn ông kia nhếch miệng cười, bàn tay vỗ vào nhau lên tiếng khen ngợi. ....cái giọng điệu sao đầy sự mỉa mai khinh thường. ....

.....CẠCH.....

Đầy hòng súng chạm vào thái dương ông ta, nó lạnh giọng:

“thừa lời!!!! ông không xứng làm một người cha khi bỏ rơi chính con gái của mình!!!!!!”

“con gái nói chuyện với cha đẻ của mình như vậy sao?????” ông ta lạnh giọng, đánh vẻ nghiêm túc không còn như ban đầu. ....

“ông thật bỉ ổi!!!!!!” nó kinh tởm nói: “tôi thà làm con của bố còn hơn mang dòng máu của ông!!!!!!”

“chà chà!!!!!! Nó đã khiến mọi người tin rằng mình chính là ta, giỏi lắm!!!!!!” người đàn ông đó gật đầu như thể vừa hiểu ra điều gì đó: “nhưng kết cuộc vẫn là cái chết thôi!!!!!! Tưởng tượng xem cái cảm giác một ông bố bị chính con gái mình xuống tay sẽ ra sao nhỉ?????”

“khỏi tưởng tượng!!!!!!” nó lên đạn lạnh giọng: “tôi sẽ cho ông biết cảm giác đó ngay bây giờ!!!!!!”

“có làm được không?????” ông ta mỉm cười thách thức: “đừng quên ta mới chính là bố đẻ của con!!!!!!”

“.....”

.....RẦM.....

Nó đập mạnh chiếc ghế khiến nó lặn khênh ra đất, người đàn ông kia nếu không phải phản ứng nhanh thì chắc cũng cùng chung số phận với cái ghế rồi.....nó chĩa súng vào chính giữa trán ông ta, khuôn mặt lộ rõ một cảm xúc hỗn độn, khóe môi mấp máy nói mà đôi mắt cứ lạnh băng vô cảm.....

“bỏ đi ư???? Ông có tư cách nói điều đó sao khi chính ông lại muốn giết tôi????? À không.....giết cả gia đình ông mới đúng!!!!!! Dương Trung, trong đầu ông tồn tại thứ suy nghĩ gì vậy????? đến cả gia đình con cái ruột thịt cũng phải để người khác giang tay bảo vệ, nghịch lý là bảo vệ chúng tôi thoát khỏi chính người chồng người cha của họ!!!!!! vậy mà bây giờ ông dám thốt ra những lời đáng khinh bỉ như thế này sao???????”

“đó vốn là sự thật không thể chối bỏ!!!!!!”

“ông.....” nó tức giận, đôi mắt đỏ ngầu lên.....tay cầm súng vung cao và.....

.....CHÁT.....CHOANG.....

Chiếc mặt nạ màu đỏ gắt vỡ ra từng mảnh dưới đất, một khuôn mặt trẻ trung như người đàn ông 30 hiện ra trước mặt nó với vẻ cao ngạo.....vết máu chảy dài một bên má chứng tỏ nó đã đánh rất mạnh.....hai đôi mắt màu ngọc bích nhìn thẳng vào nhau mà như muốn làm đông cứng cả không gian.....

“vậy lý do là vì khuôn mặt này?????”

Nó nghiêng răng vừa lắc đầu vừa nhìn vào khuôn mặt vừa lạ vừa quen kia mà nói, giọng uất nghẹn.....

“đánh hay lắm!!!!!! con có đôi mắt giống hệt ta!!!!!! Đó là tại sao ta phải giết con trước khi con làm việc đó với ta!!!!!!” Dương Trung lau vết máu trên má, ông ta trả lời nó bằng giọng ngạo mạn: “xuống tay đi!!!!!!”

Nó giương súng, ngón tay lạnh lùng bóp cò.....ĐOÀNG.....một tiếng nổ khô khốc vang lên.....

“KHÔNG!!!!!!”

Khuôn mặt Bảo Lam xuất hiện với vẻ lo lắng hốt hoảng khi tiếng súng vừa vang lên.....cô ta đẩy mạnh nó ra và lao tới bên cạnh Dương Trung.....ông ta đang ngồi gục dưới đất với bả vai bị bắn.....

“TÔI XIN CÔ ĐỪNG GIẾT ÔNG ẤY!!!!!!”

“ông ta là người khiến cô xuống tay với chính cha đẻ của mình, tại sao cô vẫn bảo vệ ông ta như vậy??????”

“CÔ LÀ NGUYÊN NHÂN KHIẾN TẤT CẢ PHẢI CHỊU ĐAU KHỔ!!!!!! NẾU CÔ KHÔNG TỒN TẠI THÌ TÔI SẼ KHÔNG MẤT BỐ VÀ CŨNG KHÔNG CHỊU ƠN NUÔI Nấng CỦA ÔNG ẤY!!!!!! NGƯỜI VỐN PHẢI CHẾT LÀ CÔ CHÚ KHÔNG PHẢI CHÚNG TÔI!!!!!!” Bảo Lam hét lên nói những lời vô cùng cay độc, bởi cô ta thấy khuôn mặt của Dương Trung đang chột tái nhợt không chút sức sống nào: “NẾU CÔ CHẾT, SẼ CHẲNG AI PHẢI ĐAU NỮA, SẼ CHẲNG CÓ THÙ OÁN GÌ NỮA, CHÍNH CÔ MỚI LÀ THỨ KHÔNG NÊN TỒN TẠI!!!!!!”

“CÂM MIỆNG!!!!!!” Dương Trung trợn mắt quát Bảo Lam: “CON BÉ LÀ CON GÁI CỦA TAO, MÀY KHÔNG ĐƯỢC PHÉP NÓI NÓ NHƯ THẾ!!!!!!”

“ÔNG ĐIÊN RỒI À???? CHÍNH ÔNG MUỐN TÔI GIẾT NÓ, CHÍNH ÔNG RA LỆNH CHO TÔI PHẢI TRỪ KHỬ NÓ, VẬY TẠI SAO GIỜ LẠI BẢO VỆ NÓ CHÚ?????” Bảo Lam không kiềm chế được mà quát lên: “ÔNG VỪA BỊ NÓ BẮN ĐÁY, TÌNH RA CHƯA????? NÓ COI ÔNG LÀ BỐ À???? NẾU VẬY TẠI SAO NÓ KHÔNG TÌM ÔNG?????”

.....ĐOÀNG.....CHOANG.....XOẸT XOẸT XOẸT.....

Làn khói trắng bay là xung quanh họng súng nó đang cầm, loạt màn hình đang bị tĩnh điện đánh lửa loạt xoẹt.....khuôn mặt nó tối lại vô cảm.....

“các người cãi nhau đủ chưa?????”

“.....”

Một khoảng im lặng, nó hạ súng xuống và quay đi không quên để lại một câu nói:

“lần sau sẽ là đầu của ông đấy!!!!!!”

Một hành động bất ngờ khiến cho hai con người kia không thể phản ứng chỉ biết dờ người nhìn bóng của nó biến mất hẳn khỏi căn phòng tối tăm đầy những ánh sáng mập mờ.....

“hai cha con ông điên cả rồi, người này muốn giết người kia!!!!!! Tôi thật không hiểu nổi suy nghĩ của mấy người!!!!!!” Bảo Lam đứng phắt dậy gất lên.....

“tao đã giết chính cha mình, bức hại hai người anh, có lẽ đây là cái giá tao phải trả!!!!!!” Dương Trung ôm bả vai đang chảy máu mà nói giọng trầm

không đoán được.....

“tôi tự hỏi tại sao tôi lại bảo vệ ông thay vì giết ông!!!! Ông là người *** hại cả gia đình tôi, khiến cha tôi suýt chết và cuối cùng lại gài bẫy biến tôi trở thành tội đồ khi sát hại chính cha mình!!!!!! Tại sao ngày đó ông lại cứu tôi???”

“cứu ư????” Dương Trung cười một cách đầy mỉa mai: “nếu anh ta không cứu ba mẹ con nó thì tao cũng sẽ chẳng thèm giữ lại cái mạng của mày!!!!!! Nếu Ngô Dương Trung không phản bội tao để bảo vệ anh ta thì tao cũng sẽ chẳng đào tạo mày trở thành sát thủ, vậy mà mày vẫn không thể thắng được bọn chúng, đồ vô dụng!!!!!!”

“phải, tôi vô dụng!!!!!! hay tôi phải nói rằng con gái ông thực sự không giống ông mà giống cha của tôi, một người hoàn hảo xứng đáng làm bá chủ của thế giới ngầm này??????”

“mày.....mày cũng sẽ phản bội tao!!!!!!!!!!”

“yên tâm đi!!!!!!” Bảo Lam cười khểnh đỡ Dương Trung lên và nói: “sẽ không ai động được vào ông đâu, cuộc sống của ông hiện giờ cũng đủ để tôi thấy thỏa mãn rồi!!!!!! người ta thường nói, thà chết thanh thân còn hơn sống trong đau đớn mà!!!!!! Ông sẽ phải sống trong cái thân thể tàn tạ này mãi mãi cho tới khi chết vì tuổi già!!!!!!”

.....

Nó chạy, chạy rất nhanh, khẩu súng trên tay nó đã rơi từ lúc nào mà chính nó cũng không biết.....dãy hành lang tối hun hút không biết là lối đi dẫn tới đâu nhưng nó cứ chạy một cách vô thức tới khi không thể chạy được nữa, nó gục xuống bên bờ tường.....trong tiếng thở cứ lăm lăm nói:

“tại sao???? Tại sao chứ???? Tại sao ông lại là cha tôi???? Tại sao???? Tại sao???? Tại sao người tôi tôn kính lại lừa dối tôi???? Ruột cuộc thì cái gì đang diễn ra???? Đầu mới là sự thật???? sao tất cả những gì tôi tìm được đều chỉ là giả dối???? chẳng lẽ không có cái gì thật xung quanh tôi ư?????”

Nó ôm lấy ngực, lồng ngực của nó đau lắm, như cái gì đó đang giằng xé.....người cha nó tôn thờ lại không phải cha nó, người trong đầu chỉ có duy nhất suy nghĩ muốn giết nó lại là người có cùng ADN với nó.....ruột cuộc nó chỉ là con rối trong tay hai con người ấy.....bố nó đã dự tính mọi chuyện, giờ nó đã hiểu, hiểu tại sao sau cái tai nạn ấy bố nó đã để mẹ nó đi, giờ nó hiểu rồi, bởi ông không phải chồng của bà, ông muốn tách nó ra khỏi hai con người ấy, muốn đào tạo nó trở thành cái mà Dương Trung sợ nhất.....bố nó đã dùng nó làm bàn đạp để trả thù.....thành lập hội D để bảo vệ cái gì chứ???? Cũng chỉ là công cụ trả thù mà thôi.....ruột cuộc nó vẫn không hiểu tại sao cuộc đời của nó lại đen tối từ khi mới lọt lòng, nó đã làm cái gì nên tội để bị chính bố đẻ của mình truy sát???? Mọi thứ xung quanh nó hoàn toàn chỉ là sự giả dối, không có một cái gì gọi là thật dù chỉ một chút, ngay từ đầu sự tồn tại của nó đã là giả dối rồi, thật không thể tưởng tượng được.....chỉ vì một lời tiên tri vớ vẩn của một tên thầy bói vớ vẩn mà gây nên một bi kịch không thể cứu vãn được.....

nó được tiên tri rằng sau khi lớn lên sẽ giết chết bố đẻ của mình.....nghe cũng đủ thấy đó là một điều nhảm nhí, nhưng một người có quyền lực lớn trong tay khi nghe điều đó sẽ cảm thấy sợ hãi, không phải sợ đứa con sau khi lớn lên sẽ giết mình mà là sợ cái chết sẽ đến với mình, sợ gia tài của mình sẽ bị cướp mất.....sự ích kỷ của Dương Trung đã đẩy chính đứa con gái ruột thịt đi vào con đường thực hiện đúng theo lời tiên tri đó.....nếu như ông ta không thắng tay với nó mà giữ nó lại, yêu quý nó thì ngày hôm nay chắc chắn sẽ không tới.....

.....tách tách tách tách tách tách.....

Từng giọt nước mát lạnh rơi xuống nền đất lạnh lẽo.....cơ thể nó run lên, tại sao chỉ mới 18 tuổi mà nó phải chịu quá điều bất hạnh????? Nếu hoàn cảnh của nó chỉ bình thường giống như cô tích thì nó đã dễ dàng vượt qua rồi.....những điều nó biết thực quá sức chịu đựng của một cô gái 18, lúc này, nó chỉ muốn chết đi cho xong, nếu chết thì tất cả những bi kịch nó phải chịu sẽ kết thúc, nó không phải đau đầu tìm ra sự thật rồi nhận lấy là cái giả dối của những người nó tin tưởng.....

“thà chết thanh thân còn hơn sống trong đau đớn!!!!!!” nó rút sau lưng một con dao lam sắc lẹm, kê vào cổ tay mà cười nhạt tự nói với bản thân: “tôi từ bỏ rồi, tôi đã chán ghét sự tồn tại vô nghĩa này lắm rồi!!!!!! chẳng còn mục tiêu nữa, chẳng có động lực nữa, sống trong giả dối thì thà chết còn hơn!!!!!!”

.....XOẸT.....XOẸT.....CẠCH.....

Làn máu đỏ tủa ra xối xả ở 2 cổ tay nó, nó buông còn dao còn máu xuống, cả cơ thể dựa vào tường, đôi mắt khép lại chờ đợi cái chết đến với mình.....nó đã quá mệt mỏi, nó không thể đứng vững nữa, ngay lúc này đây nó chỉ muốn biến mất, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.....hàng loạt hình ảnh thân thuộc bỗng ùa về trong tâm trí nó, những người bạn, những người đã đồng hành với nó trong suốt quãng đường ngắn ngủi mà như dài vô tận.....rồi anh nó, mẹ của nó, nụ cười ấy, sự ấm áp và lo lắng ấy, nó mỉm cười, điều hối hận nhất của nó là không báo hiếu được cho người mẹ đã sinh ra mình, nó không làm tròn bổn phận của một người con, không hoàn thành được trách nhiệm của một người em.....và cuối cùng, nụ cười như tỏa nắng của hân, thật đúng với cái tên, hân giống như mặt trời của bình minh chiếu sáng cung cấp sự sống cho mọi vật, nếu ngày trước không có hân thì nó cũng không thể đứng vững được đến bây giờ.....phải chi bây giờ hân ở bên cạnh nó, ôm nó vào lòng, nói rằng “mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh sẽ đưa em thoát khỏi nơi này!!!!!!”.....nếu như vậy nó sẽ từ bỏ mọi kế hoạch, từ bỏ mọi thứ mà trở về với cuộc sống bình thường.....nhưng chỉ là ảo tưởng mà thôi.....

“Minh, em xin lỗi!!!!!!”

Khẽ nói được một câu, nó ngất lịm vì mất máu quá nhiều, khuôn mặt nhợt nhạt, thân thể gục hẳn xuống nền đất lạnh lẽo và không biết gì nữa.....có lẽ lần này nó sẽ thực sự biến mất khỏi thế giới đau khổ này.....

Chương 68

Hắn đã lọt được vào bên trong mật thất, nhưng có nhiều ngã rẽ khiến hắn rối không phán đoán được nên đi nơi nào và tìm cái gì. .... chỉ khi có một tiếng súng vang lên hắn mới thực sự tìm đúng hướng. .... quả thực tiếng súng không phải lớn nhưng cũng không dễ để có thể nghe thấy, chứng tỏ rằng từ nơi phát ra tiếng súng tới nơi mà hắn đang đứng phải qua rất nhiều ngã rẽ. .... nhưng khả năng định hướng của hắn rất tốt, phân biệt âm thanh đối với hắn không phải là chuyện khó. ....

“là em phải không???? Xin em đừng xảy ra chuyện gì!!!!”

Hắn vừa chạy vừa lăm bắm trong miệng, hắn có linh cảm rằng nó đang gặp nguy hiểm. .... hắn sợ, sợ nó gặp chuyện chẳng lành. .... nếu như nó có mệnh hệ gì thì sao hắn có thể sống nổi???? với hắn, nó còn quan trọng hơn cả mạng sống. ....

..... bịch bịch bịch. .... cách. ....

Có tiếng bước chân rất vội vã vang lên đầu đó và cả tiếng vật gì rơi nữa, hắn khẽ nhíu mày dừng lại nghe ngóng nhưng không thấy động tĩnh gì. .... có lẽ hắn nghe nhầm chăng???? Bỏ qua điều đó, hắn chạy ngược hướng với nơi phát ra tiếng động, dừng trước một căn phòng đang có hai bóng đen ở đó, dường như họ đang nói chuyện. ... câu chuyện không đầu không cuối khiến hắn chẳng hiểu gì cả, chỉ có điều, tại sao người đàn ông kia lại nhắc tới tên của cha hắn????? chợt giật mình khi thấy hai con người đó đang định rời khỏi nơi này, hắn vội ẩn mình vào một góc khuất, nhưng đôi tai hắn vẫn tiếp tục nghe ngóng. ....

“có lẽ cô ta đã rời khỏi nơi này rồi!!!!!!”

“Đương Mỹ Nguyệt Hương, cái tên rất đẹp!!!! nếu nó vẫn đứng vững trước những gì vừa xảy ra thì bản thân tao cũng sẽ phục nó!!!!!! Liệu con bé có cơ hội giết tao một lần nữa không nhỉ????”

“ông nghĩ cô ta sẽ tự sát ư???? Nực cười, con bé đó giống ác quỷ hơn là con người, không có chuyện nó từ bỏ tất cả đâu!!!!”

“nó là con tao, tao hiểu, nó giống tao vì vậy mà nó sẽ hành động giống tao!!!!!! Ngày trước, vì tao đã ra tay với ông già nên giờ mới còn sống, nếu tao không xuống tay chắc chắn tao sẽ chọn con đường chết!!!!!!”

“lát tôi sẽ kiểm tra lại nơi này!!!!!!”

“được!!! nếu nó chết, mang xác về đây!!!!!!”

“được thôi!!!!!!”

Khuôn mặt của hắn tối sầm lại rất đáng sợ, lòng hắn nóng như lửa đốt khi nghe thấy người đàn ông kia nhắc tới tên nó. .... hắn bị phân tâm bởi những câu nói mù mờ của ông ta. .... nó là con của ông ta????? Vậy thì người bố được chôn ở nghĩa trang là ai????? .... nhưng quan trọng hơn nữa, ông ta nói nó sẽ chọn con đường chết nghĩa là sao????? Không lẽ. ....

Chợt nhận ra điều nguy hiểm, hắn quay ngoắt về phía mình vừa chạy, hắn nhớ lại những tiếng động khả nghi hắn nghe được trên đường tới đây. .... chẳng lẽ đó chính là nó????? Quay lại phía trước, hai bóng người kia vừa đi khuất vào một ngã rẽ. .... hắn vội vàng quay người chạy, cố phân tích hướng đi của nó một cách chính xác. .... tới gần, chợt có tiếng ồn ào. ....

“Boss!!!! Cậu đây rồi!!!!!!” Chiến xuất hiện ở ngã rẽ bên phải. ....

“Boss!!!!!!” Levin xuất hiện ở phía đối diện hắn. ....

Hắn sững người một vài giây rồi quay sang bên trái, ở giữa con đường hắn thấy một khẩu súng, nhớ tới tiếng động khi nghe thấy vật gì đó rơi. .... đôi mắt hắn tối sầm, hắn hét lên:

“CHUẨN BỊ XE VÀ GỌI BÁC SĨ RIÊNG TỚI ĐÂY!!!!!! NGAY LẬP TỨC!!!!!!”

“Boss, có chuyện. ....”

“NHANH LÊN!!!!!!”

Chiến chưa kịp nói hết câu thì hắn đã quát ầm lên, khuôn mặt tỏ vẻ rất lo lắng, rồi hắn lao như tên bắn về phía hành lang tối hun hút kia. .... Chiến vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ kịp ra lệnh cho Levin đuổi theo bảo vệ. ....

“chuẩn bị xe và gọi bác sĩ riêng tới đây trong 3’ nữa!!!! thực hiện ngay lập tức!!!!!!”

Chiến dập máy và nhìn về phía trước, khuôn mặt lo lắng của hắn khiến anh hoang mang. ....ngoài trừ người con gái hắn yêu ra thì chưa lần nào anh gặp khuôn mặt thất thần ấy. ....chẳng lẽ nó gặp chuyện?????

Hắn chạy mà mồ hôi vã ra như tắm, hắn đang lo lắng, thực sự lo lắng. ....vừa chạy hắn vừa cầu nguyện cho nó không gặp chuyện. ....

“Hương ơi, xin em đừng làm điều gì dại dột!!!! tôi xin em đấy!!!!”

“BOSS, CÓ CHUYỆN GÌ VỚI ANH VẬY?????”

Tiếng gọi đằng sau nhưng dường như hắn không nghe thấy, trong đầu hắn bây giờ chỉ có nó thôi. ....nếu nó có chuyện gì hắn thực sự không thể sống được. ....

Chợt hắn khựng lại, bên tường kia chẳng phải là nó sao???? Nhưng tại sao nó lại nằm ở đó???? Bất động???? không phải là. ....

“HƯƠNG!!!!!!”

Hắn lao tới bên nó, khuôn mặt nó giờ trắng bệch. ....hắn hoảng hốt khi nhìn thấy 2 bên cổ tay đều đang chảy máu rất nhiều. ....vội vàng xé toạc chiếc áo đang mặc, hắn quần chặt vào hai cổ tay cố cầm không cho máu chảy thêm nữa. ....kèm theo hành động là những lời nói trong hoảng loạn. ....

“Hương, anh xin em, tỉnh lại đi!!!! Sao phải làm điều dại dột này chứ?????”

Vỗ vỗ vào má nó, hắn như muốn đôi mắt nó mở ra nhìn hắn, nhưng mắt nó cứ nhắm nghiền lại bướng bỉnh không chịu mở ra. ....ôm nó trong vòng tay hắn hoảng loạn quất lên:

“BÁC SĨ.....BÁC SĨ ĐÂU!!!! MAU TỚI ĐÂY.....NHANH LÊN!!!!!!”

“Boss, anh hãy bế cô ấy ra ngoài, phải nhanh lên, cô ấy mất máu rất nhiều!!!!!!” Levin bình tĩnh nói. ....

Chỉ có thể, hắn liền bế nó lên và chạy thật nhanh, hơi thở của nó rất yếu. ....hắn sợ lắm, nếu nó chết thì hắn làm sao sống nổi chứ. ....vừa thấy hắn bế nó ra với hai cổ tay bị buộc chặt, Chiến ngay lập tức hiểu ra vấn đề. ....

“xe và bác sĩ đã chờ sẵn bên ngoài, cậu mau bế cô ấy ra ngoài, phải chuyển máu ngay lập tức!!!!!!”

Bước ra bên ngoài, một cảnh tượng hỗn loạn đang diễn ra. ....có nhiều người chết vì bị trúng đạn, “Vũ Hội Đêm” là thế này đây. ....hắn chỉ liếc nhìn rồi tập trung vào nó, khuôn mặt tái nhợt yếu ớt, thân thể là dần trong vòng tay hắn. ....hắn sẽ không để nó chết trong tay mình đâu. ....

“ai cản đường giết hết!!!!!!”

“rõ!!!!!!”

Lực lượng của “Tam Kiềng” đồng loạt xuất hiện với những trang thiết bị tối tân, với tình hình này, dù là sát thủ giỏi đến mấy cũng không thể chạm tới một cọng tóc của nó chứ đừng nói gì đến tính mạng. ....sự dòn dập trong từng bước đi của hắn chứng tỏ rằng hắn đang rất vội. ....và nhìn người con gái ở trên tay hắn cũng đủ để biết lý do. ....hắn đi lướt qua rất nhiều người và họ cũng nhìn hắn chỉ có điều hắn lại chỉ chăm chăm vào mục đích của mình. ....cố gắng cứu bằng được nó. ....

Đêm hôm ấy có lẽ là một đêm kinh hoàng đối với tất cả những ai tham dự “Vũ Hội Đêm”, hội đồng “Trung Gian” đã không thương tiếc mà phải sát thủ đi giết những người có mặt, chủ ý của họ là muốn trừ khử những mầm mống có thể gây nguy hại sau này. ....và đồng thời cũng đưa ra lời cảnh báo rằng họ đứng trung lập không có nghĩa là họ yếu, nếu có bất cứ hành động nào gây tổn hại, họ sẵn sàng ra tay đáp trả. ....

.....

Ngọc đứng trước 10 con người đi theo cô tới Mỹ, khuôn mặt lộ rõ sự khó chịu và thất vọng. ....

“cho tôi biết tại sao chỉ còn lại 10 người ở đây???? Per đâu?????”

Chẳng ai lên tiếng cả, có lẽ chính họ cũng không biết tại sao Per lại biến mất ngay trong đêm vũ hội. ....

“tất cả đã thấy Hades bị thương trên tay của em trai tôi, trang phục của cô ấy khác hẳn với lúc tôi nhìn thấy!!!! ai trong 10 người giải thích cho tôi chuyện này có nghĩa là sao?????” Ngọc giận dữ. ....nhưng cô biết rằng các Dirty sẽ chẳng bao giờ trung thành với cô như với nó đâu. ....

“chúng tôi không biết chuyện này!!!!” Ze lên tiếng trả lời: “dường như việc này chỉ có Hades và Per biết mà thôi!!!!!!”

“không!!!!!!” Hera lắc đầu nói thêm: “cả Hmer nữa!!!! chắc chắn Hades đã có kế hoạch từ trước!!!!!!”

“vậy là tất cả đều không biết chuyện này?????” Ngọc nghi ngờ. ....

“nếu biết bọn tôi đã không có mặt ở đây!!!!” Pan khó chịu lên tiếng: “đừng dùng ánh mắt nghi ngờ đó nhìn bọn này!!!!!!”

Ngọc lặng người nhìn tất cả các khuôn mặt, từng người từng người một đều tỏ ra rất lo lắng. ....quả đúng là họ không biết gì cả. ....

“xin lỗi, chỉ là tôi lo lắng không biết tại sao Hương lại như vậy!!!!!!”

Ngọc ngồi xuống ghế thành tâm nói, cô cũng lo cho nó nhiều lắm, và hơn thế nữa, cô lo cho em trai khi nhìn thấy vẻ mặt thất thần của hắn. ....

“chúng tôi đang xác định vị trí của Hmer, có gì mới sẽ báo cho cô ngay!!!!!!” Ath vừa cầm macbook vừa nói: “tôi không bao giờ tha thứ cho Hades khi chị ấy đã giấu tôi làm những việc nguy hiểm như vậy!!!!!!”

“được rồi, mọi người đi nghỉ đi!!!!”

Tất cả lũ lướt rời khỏi phòng, Ngọc gục đầu vào hai bàn tay, vuốt ngược mái tóc lên. ....thật may mắn là hắn đã nhắc nhở cô trong vũ hội này sẽ xảy ra chuyện, nhờ thế mà Ngọc mới có thể đưa bố mẹ rời khỏi nơi đó một cách an toàn. ....các hoạt động khủng bố ở Mỹ này thực sự khác biệt so với ở Châu Á, chính xác là ở bán đảo Đông Dương, Ngọc có thể hiểu tại sao em trai cô lại thay đổi nhiều như vậy. ....một phần là do hắn đã trải qua một đợt huấn luyện ở đây, một phần là vì cô gái có tên Dương Mỹ Nguyệt Hương, trước đây, hắn và nó ở hai thế giới khác nhau, nhưng bây giờ, hắn, nó và Ngọc cùng gia đình lại đang ở hai thế giới khác nhau. ....

“nhóc, liệu em có kéo được con bé thoát khỏi tình cảnh hiện nay không???? Chị có đang hy vọng hão huyền????????”

.....

ở một nơi cách mặt đất 8m, một mặt thất được xây dựng chỉ để sử dụng các công nghệ tiên tiến. ....trụ sở bí mật của D tại Hoa Kỳ. ....

“giải thích cho tôi xem tại sao cô lại có mặt ở đây?????” Trần tức tối chỉ thẳng vào mặt Hân mà hỏi: “Hương đâu????? Tiểu thư của chúng tôi đâu?????”

“cô nên biết tôn trọng người khác!!!!!!” Hân gạt tay Trần ra và ngồi phịch xuống giường: “đây là ý của Hương, tôi không thể làm trái!!!!!!”

“vậy bây giờ chị ấy đang ở đâu?????” Nhiên lo lắng hỏi. ....

“tôi không biết!!!!!!” Hân lắc đầu bất lực. ....

“còn cậu!!!!!!” Trần quay sang Tuấn và hỏi giọng rõ ràng gay gắt: “lúc đó cậu đang theo sát cô ấy, cậu phải biết chứ?????”

“tôi chỉ làm theo lệnh!!!!!!”

“các người. ....”

“chị bình tĩnh đi!!!!!!” Chi khẽ vỗ nhẹ vào vai Trần trấn an: “chị ấy chỉ muốn tìm hiểu sự thật thôi!!!!!!”

“sự thật?????” Trần nhún mày nhìn cô em gái hỏi: “mày nói cái gì thế?????”

“trước khi tới đây chị Hương đã dặn em phải phối hợp với anh Tuấn một cách nhịp nhàng khi trao đổi trang phục!!!!!!” Chi thành thật nói: “chị ấy nói cần gặp một ai đó để chứng thực một chuyện gì đó, em hỏi nhưng chị ấy không nói!!! Và mọi người cũng để ý đi, Bảo Lam biến mất rồi!!!!!!”

Nghe đến đây thì tất cả im lặng, quả thực thiếu mất một người. ....Chi lại tiếp tục nói:

“chị Hương không cho người theo dõi Bảo Lam bởi chị ấy muốn thả cô ta về đúng vị trí của cô ta, kế hoạch ám sát thất bại có nghĩa là cô ta đã hết giá trị với chị ấy!!!!!!”

“ruột cuộc cô ta là ai????? Đã xảy ra chuyện gì khi hai chúng tôi không có mặt ở đó?????” Trần nhìn tất cả mà hỏi. ....ngoài Trần và Nhiên ra thì hình như ai cũng biết người con gái có đôi mắt tím ấy. ....

Chi là người biết rõ mọi chuyện nhất nên nhỏ đã bình tĩnh kể lại toàn bộ. ....nhưng ruột cuộc vẫn chẳng ai hiểu lý do tại sao nó lại hành động như thế này, hơn nữa nó lại biến mất không chút dấu vết nào cả. ....máy nhắn tin của cả Trần và Nhiên đều không có tín hiệu, nghĩa là các sát thủ của hội đồng “Trung Gian” vẫn chưa động được vào nó. ....có thể yên tâm một điều rằng nó vẫn còn sống. ....nhưng có thật là như vậy?????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Tầng thứ 30 của tòa nhà cao ốc bên ngoài chỉ nhìn thấy những tấm kính phản chiếu ánh sáng mặt trời.....căn phòng V.I.P với số 666.....

Hắn nằm trên giường, một tay chống đầu một tay khẽ vuốt những lọn tóc màu nâu trầm của nó.....đã 3 ngày kể từ hôm ấy nó vẫn không tỉnh lại, sức khỏe đã hồi phục nhưng đôi mắt nó vẫn cứ nhắm nghiền không chịu hé mở lấy một lần, cứ như nó không muốn tỉnh lại vậy.....nó nằm đó bên cạnh hắn, dưới lớp chăn mềm và ấm, khuôn mặt thanh thản như rất bình yên.....nhưng nó không biết rằng hắn đã thức 3 đêm chỉ mong chờ được nhìn vào đôi mắt trong sáng của nó.....

Nhìn đồng hồ, đã 3h sáng rồi, hắn cần chớp mắt một lúc, đã ba hôm nay hắn không ngó ngang gì tới tổ chức, có nhiều chuyện xảy ra và Chiến đã phải giải quyết một mình.....vuốt nhẹ lên khuôn mặt say ngủ của nó, hắn khẽ thở dài đứng dậy đi vào nhà tắm.....khói nước lan rộng tỏa một mùi hương thực sự quyến rũ, ra hắn cũng sử dụng một loại nước tắm thảo dược riêng, loại thảo dược khiến tinh thần con người thoải mái.....

Bước ra với một làn khói tỏa quanh mình, hắn khoác một chiếc áo khoác tắm màu xanh da trời, mái tóc đen còn ướt được vuốt ngược lên một cách vô tổ chức.....nhưng nhìn hắn bây giờ tràn đầy sự nam tính, đôi mắt màu ngọc bích ấy cứ phảng phất một nỗi buồn không thể diễn tả.....hướng nhìn về phía giường, nó vẫn cứ ngủ như vậy.....hắn thở dài tự pha cho mình một tách cà phê nóng, ngồi xuống ghế và chờ đợi mặt trời mọc.....ruột cuộc hắn cũng không thể chớp mắt được.....

.....CỐC CỐC CỐC.....

“vào đi!!!!!!”

Hắn dựa người vào ghế mà nói không quan tâm tới việc người vừa gõ cửa là ai.....

“Boss!!!!!!”

Ra là Chiến, anh ngày nào cũng đứng giờ này tới phòng hắn để đánh thức hắn dậy, nhưng mấy hôm nay anh chỉ thường thấy chủ nhân của mình ngồi suy tư bên cạnh chiếc bàn có tách cà phê đã cạn.....

“hôm nay tôi sẽ đi cùng anh!!!!!!”

Hắn đứng dậy, hất mái tóc đang rũ xuống lên, tiến lại gần tủ quần áo.....nhưng Chiến đã ngăn hắn lại.....

“chúng tôi chưa vô dụng đến mức đó!!!!!! Cậu có thể nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa cũng được!!!!!! hơn nữa lúc cậu không có ở đây nhờ cô ấy tỉnh lại thì.....mà cậu cũng cần phải ngủ đi!!!!!!”

“anh đảm đương được một mình sao?????” hắn nghiêng đầu nhìn Chiến mà hỏi một cách mơ hồ: “những việc tôi đang làm không phải là dễ!!!!!!”

“tôi không quan tâm, nếu những việc đó có thể giúp cậu và Hương thì tôi sẽ cố hết sức!!!!!!” Chiến kiên quyết khẳng định.....

“.....”

Hắn im lặng, một lúc sau hắn mới vỗ nhẹ vào vai Chiến và nói giọng nhờ cậy một cách rõ ràng:

“nhờ vào anh!!!!!! Hiện tại tôi cũng không có tâm trí đâu để làm việc!!!!!!”

“được rồi!!!!!!” Chiến gạt đầu vỗ vỗ vai hắn khích lệ: “giờ cậu cần phải ngủ!!!!!! quá sức chỉ tổn hại cho sức khỏe mà chẳng có ích lợi gì cả!!!!!!”

“cảm ơn!!!!!!”

“tôi trở về trụ sở đây!!!!!!”

Nói rồi Chiến quay người bước ra khỏi căn phòng số 666, chỉ còn lại mình hắn đứng thẩn ra đó.....sau câu nói của Chiến, con buồn ngủ mới ập đến với hắn.....một tách cà phê đơn thuần không thể giúp hắn tỉnh táo khi cả ba đêm đều thức trắng mà lại mang trong mình tâm trạng không tốt.....dù thế nào hắn vẫn là con người, vẫn có những điều bị khống chế bởi cái gọi là “đồng hồ sinh học”.....

Nhìn nó ngủ say trên giường, hắn chợt nghĩ phải chăng nó cũng đang ngủ bù cho những thời gian qua????? Có lẽ vậy.....

Hắn nằm bên cạnh nó, đắp cùng một chiếc chăn, kê đầu nó lên cánh tay hắn, ôm trọn nó trong vòng tay mình...hắn đã mong ước điều này bao lâu rồi, nhưng không phải như thế này.....hắn thậm chí còn chẳng giúp gì được cho nó, nhìn nó nằm trên vũng máu mà toàn thân bất lực, phải chỉ lúc đó hắn đến sớm hơn một chút.....

“anh luôn ở đây!!!!!! Hãy tỉnh lại bất cứ khi nào em muốn!!!!!!”

Hắn hôn nhẹ lên trán nó rồi vùi mình vào chiếc gối lớn, vòng tay ôm chặt lấy nó và chìm trong giấc ngủ.....hắn chỉ sợ khi thức dậy thì nó lại biến mất khỏi tầm tay hắn.....cả căn phòng chìm trong yên lặng tĩnh mịch.....

.....

Thành phố Hà Nội 2h sáng.....

Một bóng đen đứng dưới ánh trăng, nửa khuôn mặt bị che khuất bởi bóng tối, dưới chân là hai xác người nằm bất động dưới vũng máu lênh láng. ....

“tiểu thư, ruốt cuộc khi nào em mới trở về?????? đã gần một tuần rồi!!!!”

Ken vừa thực hiện xong nhiệm vụ của mình với “Tam Kiềng”, công việc vốn chẳng khó khăn gì nhưng điều quan trọng đó là tìm kiếm hai kẻ này. ....đó là lý do tại sao Ken mất khá nhiều thời gian để thực hiện nhiệm vụ này, còn việc điều tra người định mưu sát nó trong nội bộ của D thì anh vẫn chưa thực hiện, mọi việc liên quan đều do Kry và Sag đảm nhiệm thay. ....Ken hiện giờ rất lo lắng cho nó, thời gian trở về đã trôi qua nhiều ngày mà nó cùng những người đi cùng vẫn không có chút tăm tích nào. ....trong khi đó anh đã biết được những việc xảy ra ở “Vũ Hội Đêm” thông qua các Dirty của nó, họ đã trở về Việt Nam ngay sau hôm đó, chỉ có mỗi Per và Hmer là không chút tung tích nào. ....nghe đến chuyện nó bị thương đến bất tỉnh và đang ở bên cạnh hân, Ken cảm thấy bức bối trong người, một phần là vì sự xuất hiện của hân, phần khác là vì Ken không biết được tình hình của nó hiện giờ ra sao. ....chắc chắn rằng đã có chuyện gì đó rất khủng khiếp xảy ra ở vũ hội ấy, anh hận rằng đã không đi cùng nó để có thể bảo vệ nó một cách an toàn. ....

Bước chậm rãi trên con đường vắng không một bóng người, bất chợt Ken bỗng dừng bước, anh thân nhiên lên tiếng nói vào không gian:

“tôi đây rồi, ngươi còn không định ra mặt?????”

Dưới ánh trăng, một thân thể với trang phục màu đen và dải băng mặt bay nhẹ trong gió, cô gái ấy có mái tóc đen tết hai bên và đang đứng trên chiếc cột đèn đã bị tắt từ bao giờ. ....toàn thân thể không tỏa chút khí nào. ....Ken ngược lên nhìn cô ta với ánh mắt kì lạ, có lẽ anh chưa từng gặp một con người nào bí ẩn như cô chẳng????

“phát giác được sự có mặt tôi, anh cũng khá đấy!!!!”

Người con gái đó nghiêng đầu nói qua lớp băng màu đen quấn quanh khuôn mặt. ....đôi mắt mờ hồ chẳng lộ chút cảm xúc. ....

“cô là ai?????” Ken hỏi giọng nói không giấu được sự tò mò lẫn thắc mắc. ....

“người đưa tin!!!! Anh có thể hiểu như vậy!!!!”

Cô ta nhảy xuống tiếp đất một cách nhẹ nhàng ngay trước mặt Ken. ....anh hơi sững người vì những hành động nhẹ nhàng giống như một cánh bướm đêm của cô ta. ....

“người đưa tin???? Của ai????”

“đĩ nhiên là của tiểu thư của anh rồi!!!!” cô ta trả lời một cách thân nhiên. ....

“tiểu thư ư????? Vậy cô có mặt ở đây là để đưa tin?????” Ken chợt sốt sáng hỏi. ....

“à...cũng không hẳn!!!!” cô ta khẽ đưa tay xoa gáy mình trả lời ngập ngừng: “tôi đang tự ý hành động thôi!!!! Tiểu thư cũng chưa gửi tin cho tôi!!!!”

“tại sao cô có mặt ở đây?????” Ken tối mắt nhìn người con gái bí ẩn kia hỏi bằng giọng có phần giận dữ. ....

“tôi chỉ nghĩ anh nên biết một số thông tin về vị trí của cô ấy hiện giờ thôi!!!!” cô ta hơi giật mình bởi cái sát khí từ cơ thể Ken tỏa ra. ....

“cái gì?????”

“tiểu thư đang ở căn phòng số 666 ở khu nhà cao ốc Kartyer thuộc thành phố New York, tôi nghĩ tiểu thư sẽ sớm tỉnh lại và tìm cách thoát khỏi nơi đó!!!! Hôm nay tôi đây chỉ muốn nói có vậy, khi nào có tin báo cụ thể từ cô ấy tôi sẽ truyền đạt lại cho anh!!!! Nhưng anh hãy chuẩn bị tinh thần đi là vừa đấy!!!!”

“gi cơ?????” Ken không hiểu lắm những lời người con gái kia nói. ....

Nhưng anh không có cơ hội hỏi bởi cô ta đã biến mất ngay sau đó...biến mất một cách mau lẹ và nhẹ nhàng giống như hồn ma thoát ần thoát hiện vậy... Ken tức tối hai tay siết chặt, kẽ răng cắn vào nhau rít lên từng tiếng...

“ruốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với em vậy?????”

.....

Khẽ tựa mình, hân siết chặt lấy vòng tay mình. ....cảm giác ấm áp ấy vẫn ở đây, điều đó cũng có nghĩa là nó vẫn ở đây. ....đôi mắt màu xanh ngọc của hân hé mở, đã 4 đêm hân ngủ trong khi tay vẫn ôm lấy nó vậy mà nó không chịu thức dậy dù chỉ một lần. ....nhìn thấy nó vẫn ngủ say, hân lại vuốt nhẹ mái tóc của nó, đặt nó nằm yên rồi ngồi dậy. ....trời đã tối hân và hân đã tỉnh giấc không biết bao nhiêu lần trong một ngày, thật không hiểu sao giấc ngủ của hân lại chấp chờn đến vậy, thỉnh thoảng hân lại giật mình cánh tay vô thức kéo nó sát vào cơ thể hơn, chẳng lẽ là vì hân sợ nó biến mất ư?????

“em làm tôi dao động nhiều quá rồi!!!!”

Thở hắt một hơi, hân bước vào phòng tắm. ....cảm giác ở cạnh người mình yêu mà lại cứ lo sợ người ấy sẽ biến mất khỏi tầm tay thực sự rất khó

chịu.....điều đó khiến hắn hoang mang, hắn có thể giữ nó bên cạnh khi nó còn ngủ hay đúng hơn là đang hôn mê, nhưng khi tỉnh dậy liệu nó có chịu ở bên cạnh hắn nữa không????? Và quan trọng hơn chính là nếu không ở bên cạnh hắn, nó sẽ trở lại với con đường đen tối không lối thoát, và có khi nó lại tiếp tục làm điều đại tội này một lần nữa.....lúc đó liệu hắn có kịp ở bên cạnh mà cứu nó không?????

.....CHOANG.....

Chiếc gương nứt ra từng mảnh rơi là tả xuống bồn rửa mặt, bàn tay hắn đã rướm máu nhưng cảm giác bất lực của bản thân còn khiến hắn đau hơn nỗi đau thể xác.....hắn lắc đầu nói với bản thân.....

“không được, dù có phải giam giữ em cả đời tôi cũng sẽ không để em quay lại con đường đen tối ấy đâu!!!!!!”

Xả nước để máu và các mảnh vỡ trôi hết khỏi bàn tay, hắn khoắc lên người chiếc áo khăn bông, lấy chiếc khăn tắm vừa lau mái tóc ướt vừa bước ra ngoài.....trên bàn ăn đã có sẵn thức ăn tối, hắn biết người làm việc này ngoài Chiến ra thì chẳng còn ai khác, bởi ngoài anh ra chẳng ai có chìa khóa căn hộ của hắn.....nhưng cái mà hắn chú ý là tập file màu vàng đặt bên cạnh.....

Ngồi xuống bàn, hắn bỏ qua những đĩa đồ ăn hấp dẫn mà tập trung mở tập file ra đọc.....tòan bộ những hoạt động của Chiến trong suốt thời gian qua đã được anh tóm tắt báo cáo đầy đủ, lịch trình hắn đặt ra được thực hiện không chút chậm trễ mặc dù hắn không trực tiếp làm.....có thể nói Chiến đã trở thành một trụ thủ đắc lực của hắn tuy ngày trước hắn và Chiến đã có một số mâu thuẫn nhất định.....

“giờ chỉ cần họ vượt qua cuộc huấn luyện thì kế hoạch sẽ hoàn tất!!!!!!”

Hắn ngả người ra ghế trầm tư, kế hoạch của hắn đã sắp tới những bước cuối cùng, hắn không thể cứ để Chiến thực hiện được, quan trọng hơn là những cuộc gặp gỡ mang tính quyết định buộc người thực hiện phải là hắn.....nhấc điện thoại lên, hắn gọi cho một người, người đang chờ đợi cuộc gọi của hắn suốt thời gian qua.....

“tao cần gấp mày!!!!”

<“tôi đây đi!!!! Mày biết khu mua sắm trung tâm chứ???? Tao ở tầng 4, bàn coffe thứ 6 gần cửa kính nhìn ra tượng nữ thần tự do!!!!!”>

“được!!!!”

Hắn cúp máy khẽ nhắm mắt một lúc rồi đứng dậy tiến về phía căn phòng kính cũng chính là nơi hắn thường ngủ.....quần áo hắn không phải chuẩn bị nhiều bởi trong tủ áo luôn luôn có sẵn từng trang phục cho từng ngày.....khoác tạm một bộ trang phục bình thường không comple caravat mà chỉ là áo phông đen quần kaki với chiếc áo khoắc đen chụp mũ.....hắn không thể thân nhiên ra đường một mình mà không có sự chuẩn bị được.....

Chuẩn bị xong xuôi, hắn tiến về phía giường, kéo chăn lên cho nó, khẽ vuốt mái tóc nâu trầm và hôn nhẹ lên vàng trán.....hắn thì thầm.....

“chỉ một lát thôi anh sẽ về!!!!!! đừng biến mất vì em không thể rời khỏi nơi này được!!!!!!”

Nói rồi hắn đứng dậy quay người bước đi rời khỏi căn phòng của mình.....hắn đã quên mất rằng mình đã không kéo rèm cửa.....bởi vậy mà hắn cũng đã không phát hiện ra một bóng người đang ẩn mình trong bóng tối chăm chú quan sát từng động thái nhỏ nhất của nó và hắn.....chạm vào mặt kính, cái bóng đó thì thậm chí thấy nó vẫn nằm bất động trên chiếc giường rộng ấy.....

“tiêu thư, sao cô vẫn chưa tỉnh lại????? đã gần nửa tháng rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Hắn không đi xe mà đi tàu điện ngầm, từ khi tới thành phố này hắn chưa từng đi những phương tiện công cộng bao giờ.....hơn nữa nếu đi vào đám đông hắn sẽ an toàn với khi đi một mình.....

.....xì xì xì xì xì.....

Đường hầm tối tăm với những chiếc đèn vụt sáng rồi lại biến mất.....hắn đứng bên cửa, mũ trùm kín không thể thấy rõ mặt cho dù điện bên trong tàu rất sáng.....nhìn hắn cũng giống như những thanh niên trẻ hiện giờ mà thôi, cái ngông cuồng ấy thể hiện qua màu áo và phong cách đứng một mình tách biệt.....những người cùng đi trên chuyến tàu cùng hắn cũng dừng dừng không quan tâm.....

Đến bến xuống, hắn bước từng bước ra khỏi nhà ga, tiến thẳng tới khu mua sắm sang trọng nhất gần bến cảng New York.....đi qua khu bảo vệ, hắn thu hút được nhiều ánh mắt nghi ngờ, cũng phải thôi, hắn mặc đồ đen lại còn đội mũ trùm sụp nữa mà.....nhưng còn hơn là để lộ mặt ra cho họ nhìn.....

Tối tầng 6, hân nhìn quanh, ánh mắt dừng lại ở một chiếc bàn ở bên cạnh cửa kính nơi có thể nhìn ra được tượng nữ thần tự do.....một người con trai mặc comple rất lịch lãm đang ngồi uống rượu ở đó.....khuôn mặt ấy hân không thể nào quên được bởi đó là người bạn thân nhất của hân.....Nguyễn Anh Tuấn.....

“tối rồi à?????”

Tuấn quay đầu nhìn hân hỏi khi hân vừa kéo ghế ngồi xuống.....ly rượu vang trên tay Tuấn cũng được đặt xuống mặt bàn.....

“xin lỗi vì đến giờ mới gọi cho mày!!!!!!” câu đầu tiên hân nói là lời xin lỗi với Tuấn.....đáng lẽ ra hân phải làm việc này từ lâu rồi.....

“ý định của mày là gì hãy nói cho tao biết, còn tha thứ hay không tính sau!!!!!!” Tuấn đan hai tay vào nhau mà nhìn thẳng vào mắt hân nói.....giọng điệu cương quyết khác hân bình thường.....

“tao chỉ muốn giúp Hương thôi!!!!!!” hân thành thật.....

“tao biết, tao hiểu tại sao mình yêu cô ấy như thế!!!!!!” Tuấn gạt đầu rồi nói tiếp: “nhưng mày sẽ làm thế nào đây????? mày có biết mục đích của cô ấy là gì không?????”

“tao biết!!!!!!” hân thờ dãi trả lời: “chính vì thế nên tao mới có mặt ở đây!!!!!!”

“cái gì?????”

“tao muốn dùng sức mạnh của “Tam Kiềng” để lật đổ D trước khi cô ấy làm điều đó!!!!!!” hân tiếp tục nói: “ngoài tổ chức này ra tao không tìm được nơi nào có khả năng làm điều đó cả!!!!!!”

“mày nói gì?????” Tuấn không hiểu: “lật đổ D????? cô ấy thực sự muốn làm điều đó sao?????”

“mày không biết?????” hân nhú mày hỏi.....

“tao chỉ đoán thôi!!!!!!” Tuấn nhìn ra bên ngoài và nói: “việc cô ấy sát nhập Hell với Z khiến tao nghĩ tới điều đó, thậm chí còn nghĩ tới việc cô ấy tự chuẩn bị cho mình một cái chết nữa!!!!!! thật không biết giờ này cô ấy đang ở đâu???????? Mong rằng.....”

“Tuấn!!!!!!”

“sao?????”

“tao cần mày giúp một chuyện.....”

Khuôn mặt hân bỗng chốc trở nên nghiêm trọng.....Tuấn thực sự không hiểu hiện giờ hân đang muốn làm gì.....

.....

“anh biến đi đâu rồi hả????? tại sao đến giờ này vẫn chưa thấy về?????”

Hân đi đi lại lại trong phòng mà miệng không ngừng lẩm bẩm.....Chi ngồi yên lặng trên bục cửa sổ nhìn ra thế giới bên ngoài, cảnh đêm New York thấy đẹp, nếu là nhỏ trước đây thì hân đã hét lên vì thích thú rồi.....chỉ có điều, giờ những gì nhỏ nhìn thấy ở ngoài kia chính là những cảnh đổ máu của giới xã hội đen.....nghĩ lại về những gì đã xảy ra, Chi không tưởng tượng được rằng cuộc sống yên bình bấy lâu chỉ là một cái vỏ bọc bên ngoài, nhỏ không biết bất cứ điều gì, toàn bộ mọi việc đều đã được mẹ và Trần sắp đặt.....chỉ có mình Chi ngây thơ tin vào những lời yêu thương của người cha thù đoạn, cuộc sống bình yên bỗng chốc sóng gió khiến cho nhỏ không kịp thích nghi.....

“này!!!!!!”

Giật mình bởi tiếng gọi, Chi quay lại nhìn Hân hỏi bằng giọng mơ hồ.....

“sao vậy?????”

“tại sao cô lại hoãn thời gian trở về?????” Hân hỏi một cách nghi ngờ...

“tôi không biết!!!!!!” Chi lắc đầu rồi nhìn ra bên ngoài: “chỉ cảm thấy rằng tôi nên làm như vậy!!!!!! hơn nữa khi trở về mà không có chị Hương, tôi sợ ai đó sẽ phát khùng mà giết tất cả chúng ta!!!!!!”

“ý cô là Ken?????”

“tôi nghe chị Hương gọi anh ta như thế!!!!!!”

“dù muốn dù không thì chúng ta cũng phải trở về!!!! có rất nhiều việc phải làm để chuẩn bị cho sự trở lại cho hai người đó!!!!!!” Hân ngồi phịch xuống giường: “cô biết ba chúng ta phải làm những gì rồi chứ?????”

“tôi biết!!!!”

Chi gạt đầu rồi không gian trở lên yên lặng. ....chính vì sự thay đổi của luật chơi nên khả năng sống sót của Trân và Nhiên là rất cao, trong thời gian huấn luyện, Chi phải cùng một số thành viên của Hell lần D chuẩn bị cho kế hoạch mà nó đã bước đầu hoàn thành, chỉ cần hai người đó trở về là kế hoạch sẽ được thực hiện cho tới bước cuối cùng. ....chi có điều, việc nó biến mất là sự cố ngoài ý muốn. ....nhưng nhiệm vụ vẫn là nhiệm vụ, dù có nó hay không thì mọi việc vẫn phải tiến hành theo đã định, không một ai được phép dừng bước. ....

.....

Ở một nơi nào đó trên Trái Đất này đang diễn ra một cuộc gặp mặt đầy bất ngờ. ....

“hai người đang làm gì ở đây vậy?????”

Một người con gái với mái tóc đen tuyền tết một bên, khuôn mặt đeo một chiếc kính gọng đen, tay cầm một tập sách quyền lớn quyền bé. ....cô đang ngạc nhiên hỏi hai người đứng trước mặt một trai một gái có những đường nét trên khuôn mặt giống hệt nhau. ....và chính hai con người kia cũng đang ngạc nhiên khi gặp mặt. ....

“chị Aph!!!!!!”

“đừng gọi biệt danh đó nữa, chị là Nguyễn Ánh Hồng, cứ gọi chị Hồng là được rồi!!!!!!”

“chúng em không ngờ lại lại gặp chị ở đây!!!!!!” cậu con trai nói giọng không kém phần vui mừng. ....

“hai đứa vào chiếc bàn ở góc phía cửa sổ kia đi, chúng ta phải ôn lại chuyện xưa chứ nhỉ!!!!!!” Hồng mỉm cười ân cần nói. ....

“vâng!!!!!!”

Sau một hồi hướng dẫn công việc cho những người làm, Hồng tiến lại gần chiếc bàn có hai người bạn thân thiết đang hiện hữu, trên tay còn bưng một khay đồ ăn đầy ắp nữa. ....

“để hai đứa phải chờ lâu!!!!!!”

“cửa hàng này là của chị ạ?????” cô nhóc nhanh nhẩu hỏi. ....

“ừ!!!!!!” Hồng gạt đầu rồi hỏi: “mà giờ gọi hai đứa thế nào đây?????”

“phải rồi!!!!!! gọi thẳng tên đi chị ạ!!!!!!” cậu trai tươi rói trả lời: “em tên Kiên còn con nhóc này là Huyền!!!!!!”

“ừ!!!!!! Kiên và Huyền!!!!!!” Hồng mỉm cười xếp từng chiếc bánh từng ly capuchino ra bàn vừa nói: “cũng mấy tháng kể từ ngày đó rồi nhỉ!!!!!!” Chị thực sự không nghĩ rằng sẽ gặp lại các em ở nước Ý này!!!!!!”

“bọn em cũng vậy!!!!!!” Huyền cười cười trả lời: “mới nhập học ở thành phố này nên chúng em định tìm nơi nào đó để có thể nghỉ ngơi mỗi buổi học, không ngờ chị lại mở một quán Caffè Book ngay nơi này!!!!!!”

“cũng mới thôi!!!!!!” Hồng vừa nhấp ngụm cà phê vừa nói: “dù sao đây cũng là ước mơ của chị, cuộc sống có vất vả một chút nhưng chị cảm thấy tự hào khi không còn phải dựa dẫm vào cái nhà đó nữa!!!!!!”

“chị làm đúng lắm!!!!!!” Kiên hùng hồn nói: “không uống công chúng em giúp đỡ suốt thời gian đó!!!!!!” Chứ nếu chị vẫn còn sống trong cái nhà mà chỉ coi chị như một osin không công thì chúng em sẽ chẳng ngồi lại thế này đâu!!!!!!”

“ừ!!!!!! Mà hai em đang học gì ở đây????? bố mẹ các em thế nào rồi?????”

“hi hi!!!!!!” Huyền cười cười: “ồn hết rồi chị ạ, giờ chúng em đang sống cùng bố mẹ, học đại học ở đây!!!!!!”

“may mắn chị nhỉ?????” Kiên cười trêu: “cứ như một điều kì diệu đến từ cậu ấy vậy!!!!!!”

“ừ!!!!!!”

Không gian bỗng yên lặng. ....cả ba người đều đang nhớ về một người, một người đã làm thay đổi mọi tâm suy nghĩ của họ, đó chính là Hades. ....

“không biết giờ này Hades đang làm gì?????” Huyền trầm tư hỏi một cách vu vơ. ....

“chị có nghe về hoạt động của Hell nhưng hoàn toàn không có tin tức gì của Hades cả!!!!!!” Hồng thờ dãi: “nhưng chị vẫn không hiểu nổi cô bé ấy muốn gì!!!!!!”

“suy nghĩ của cậu ấy vượt quá tầm của chúng ta chị ạ!!!!!!” Kiên chống cằm: “và thế giới của cậu ấy cũng không thanh bình như thế này!!!!!!”

“có khi hiện giờ cậu ấy lại đang cầm kiếm chém ai đó trong lúc ta nói chuyện!!!!!!” Huyền chột cười nói một câu bông đùa. ....

Nhưng nếu là sự thật thì sao???? Với Hades thì không gì là không thể cả.....ba người họ hiểu rõ điều này hơn ai hết.....vậy đây, dù đã rời khỏi Hell nhưng họ vẫn luôn dành một khoảng trái tim mình hướng về nó, người đã cứu vớt họ khỏi cuộc sống vô nghĩa bất công.....

.....

Một cánh đồng thảo nguyên tràn ngập cỏ lau, một phiến đá lớn nằm ngay bên cạnh một chiếc cầu màu bảy sắc bắc qua một con sông lớn cuộn sóng..... từng hàng người đi qua chiếc cầu ấy, trên tay ai ai cũng cầm một ngọn nến đang dần sáng từ đầu bên này đến đầu bên kia của cây cầu.....Một ngọn nến đang sáng trưng đặt bên cạnh một người con gái đang ngồi bó gối nhìn từng dòng người đi qua và chưa từng gặp lại bất cứ ai.....đôi mắt màu xanh ngọc ấy cứ hết nhìn từng dòng người này đến từng dòng người khác.....tại sao những ngọn nến trên tay họ leo lét ở bên này nhưng lại bùng sáng ở đầu bên kia của cây cầu???? còn ngọn nến của nó, tại sao lại bùng cháy không ngừng như vậy???

“này cô bé!!!!!”

Một cụ già đã cao tuổi ngược lên nhìn nó và gọi khiến nó giật mình.....

“bà gọi con?????”

“sao cháu lại ngồi ở đó????? Còn không mau đi qua cây cầu cùng mọi người đi!!!!!!”

“đi qua đó để làm gì ạ?????” nó hỏi một cách ngây ngô.....

“để không trở thành hồn ma vất vưởng cháu à!!!!!” bà cụ ấy hiền từ trả lời: “nếu cháu cứ ở đây, khi ngọn nến cháy đến giọt cuối cùng, cháu sẽ không có cơ hội để đầu thai chuyển kiếp nữa đâu!!!!!”

“đi qua đây liệu cháu có được gặp bố không bà?????”

“nếu bố cháu ở đây thì chắc chắn sẽ được gặp thôi!!!!!”

Nó nhìn ngọn nến trên tay cụ bà ấy, ngọn nến đã sắp tắt tới nơi, nó mỉm cười nói với cụ già.....

“bà mau đi qua cây cầu đi, ngọn nến của bà đã sắp tắt rồi!!!!!”

Cụ bà nhìn xuống ngọn nến của mình rồi nhìn lên ngọn nến được đặt trong đĩa vàng của nó, rồi bà mỉm cười nhân từ khẽ nói với nó trước khi bước qua cây cầu.....

“cháu đừng miễn cưỡng ở lại nơi này, hãy hoàn thành hết những gì mình đang dở, như vậy khi đi qua cây cầu này cháu sẽ cảm thấy được thanh thản!!!!!! ta có thể nhìn thấy được đang có người chờ đợi cháu!!!!!! Một chàng trai tốt!!!!!”

Nó ngăn người trước những lời cuối cùng của cụ bà, nụ cười hiền từ ấy biến mất sau ánh sáng bảy màu.....nó cầm ngọn nến của mình lên, nhìn chăm chú vào đó.....

“hết giờ rồi, con không còn được phép ở lại nơi này nữa, hãy trở về đúng với vị trí của mình!!!!!!”

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên đằng sau nó, giật mình quay lại, khuôn mặt thân thương của người bố đã nuôi nấng nó hiện lên.....

“bố!!!!!”

nhưng một vòng xoáy màu xanh lam bỗng hút nó ngược trở lại khiến nó chỉ kịp gọi một tiếng bố trước khi rơi vào khoảng không mịt mù.....điều cuối cùng mà nó nhìn thấy chính là ngọn nến đang bùng cháy mãnh liệt trên đôi tay người bố yêu quý của nó, khuôn mặt bố nó hiện lên một nụ cười tươi sáng.....

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Hắn giật mình tỉnh dậy khi thấy bàn tay nó đang nắm chặt lấy vạt áo hắn, khuôn mặt nó lộ rõ sự sợ hãi, toàn thân run rẩy, mồ hôi đột nhiên vã ra như tắm.....hắn vội vàng chồm dậy vớ lấy cái khăn bông lau mặt cho nó, một tay đỡ cả cơ thể nó dậy để đầu nó gác vào ngực hắn.....

“ồn rồi, có anh ở đây!!!!!”

Đôi tay nó bắt giác ôm siết lấy hân như tìm chỗ ẩn nấp an toàn, hân không hiểu nó đang mơ về cái gì mà lại sợ hãi đến như vậy. .... mà có thật là nó đang mơ hay không????? Đường như đã cảm thấy an toàn, hơi thở của nó bắt đầu đều đặn và cơ thể đã hết run rẩy. .... hân thờ nhẹ một cái, đã gần một tháng rồi mà nó vẫn chưa chịu tỉnh lại, hàng ngày hân phải chuyển biết bao nhiêu thứ vào cơ thể nó, nếu không làm vậy có khi nó sẽ chết bởi thiếu hụt dinh dưỡng mất. ....

“được rồi!!!! nằm ngủ ngoan nhé!!!!”

Hân đặt nó nằm xuống gối, vuốt nhẹ mái tóc và hôn lên vầng trán. .... cũng đến lúc hân phải thức dậy, trời chiều và không khí đã chuyển ấm dần, đã không còn mùa đông hay xuân nữa rồi. .... tiết trời đã bắt đầu chớm hạ mặc dù đêm không khí vẫn khá lạnh. .... hân lại bước vào phòng tắm, thói quen thường ngày của hân là khi ngủ dậy dù công việc có bận tới đâu thì vẫn phải tắm. .... có lẽ vì thế mà cơ thể hân luôn toát lên một mùi hương đặc biệt không lúc nào ngớt. ....

Mùi hương thoang thoảng tràn ngập cả căn phòng, làn khói ấm lan tỏa đến cả giường nó đang nằm. .... khẽ cự mình, cảm giác nặng trĩu của cơ thể khiến nó tưởng như mình bị tê cứng. .... các ngón tay khó khăn lắm mới chịu nghe theo lời nó mà hoạt động một cách chậm chạp. .... đôi mắt nó còn nặng hơn nữa, mấp máy mãi mới chịu hé mở. .... ánh sáng hoàng hôn chiếu thẳng vào nơi nó nằm, màu tím đẹp đến mê hồn. .... hình ảnh đầu tiên nó nhìn thấy là mặt trời đỏ rực như một quả cầu lửa đang dần dần lặn xuống. .... lần này nó không biết bản thân đang rơi vào tình cảnh nào đây????? đầu tiên là một nơi toàn mùi thuốc sát trùng nhưng lại không phải bệnh viện, tiếp theo lại là một nơi lạnh lẽo toàn một màu trắng băng tuyết, tiếp nữa là đồng cỏ đầy màu sắc và những ngọn nến làm ấm toàn cơ thể nó. .... nó bị đưa đến hết nơi này tới nơi khác, bản thân nó tự hỏi khi nào thì nó mới xuống tới địa ngục thực sự?????

.....CÁCH.....

Có tiếng động phía sau nó, nhưng nó không tài nào quay nhìn được, cơ thể nó tê cứng như thể cả thế kỉ nay chưa hoạt động. .... có điều, mùi hương này sao mà quen thuộc quá. .... chẳng lẽ. ....

“Minh?????”

Bật ra một tiếng nói, nó không ngờ chỉ một tiếng nói nhẹ như gió thoảng của nó vừa rồi đã gây nên một tiếng động đến trời còn phải bật tai. ....

.....RẦM.....CHOANG.....Á.....

Hân vấp vào cái bàn khiến nó đổ rầm xuống đất kèm theo cả cốc nước lạnh đổ ào xuống đầu. .... tất cả chỉ tại hân nghe thấy tiếng nó gọi tên mình. .... nhưng không để tâm đến chuyện đó cũng không thèm lau tóc, hân lao lên giường như tên bắn, khuôn mặt hớn hơ như một đứa trẻ nhìn nó vội vàng hỏi. ....

“Hương, em tỉnh rồi!!!! cuối cùng em cũng tỉnh rồi!!!!”

Nó không thể ngạc nhiên hơn, khuôn mặt hân giờ đang rất gần, thực sự rất gần. .... nó muốn đưa bàn tay mình lên để chạm vào hân, nó muốn chắc chắn rằng đây không phải là một giấc mơ nối tiếp những giấc mơ trước. .... khuôn mặt nó khẽ co lại lấy sức để cánh tay có thể đưa lên, hân dường như nhận biết được điều đó liền ngay lập tức nắm lấy tay nó trước khi nó kịp tự chạm vào hân. .... áp bàn tay lên má của mình, hân nói mà giọng nghẹn đi. ....

“là anh đây, cuối cùng em cũng tỉnh rồi, có biết anh lo lắng lắm không?????”

Vậy là nó không mơ. .... cảm giác ấm áp từ bàn tay hân là thật, nghĩa là nó chưa chết ư????? Hân đang ở đây, nghĩa là ngày hôm đó hân đã xuất hiện ở bên nó ư?????

“tôi. .... chưa chết ư?????”

Câu đầu tiên mà nó nói với hân là như vậy đấy. .... hân đã từng người lại một lúc trước câu hỏi bất ngờ ấy. .... hân rằng khẽ siết vào nhau rồi bật ra tiếng nói cùng nụ cười hiền nhất mà chỉ nó mới được nhìn thấy. ....

“có anh ở đây, em đâu thể chết được!!!!!!”

“.....” nó khẽ chớp chớp đôi mắt nhìn hân yên lặng một lúc rồi lên tiếng hỏi: “lúc đó. .... anh đã tới ư?????”

“Hương!!!!!!” hân vuốt nhẹ khuôn mặt nó khẽ nói: “em đừng nói gì nữa!!!!!! chỉ cần biết anh đang ở đây thôi, được chứ?????”

“.....” nó nhìn hân mà đôi mắt long lanh ngấn nước, chẳng thể nói được lời nào hơn nữa: “em xin lỗi!!!!!!”

Bàn tay nó siết chặt lấy tay của hân, lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt nó đã khóc trước mặt hân. .... nó đã hiểu tại sao bố nó ở thế giới bên kia lại cười, đó là vì ông biết nó phải thực hiện lời nó đã nói ra, nó sẽ phải từ bỏ tất cả để trở về cuộc sống bình thường, bên cạnh hân. .... nó cảm thấy tội lỗi, nó đã kéo hân vào thế giới đen tối này, chỉ tại nó mà hân mới có mặt ở đây. .... thà nó chết đi còn hơn nhìn thấy sự xuất hiện của hân ở một nơi như thế này, đang lẽ ra hân đã có một tương lai khác, một cuộc sống bình yên chứ không sống gió như bây giờ. .... liệu nó có tư cách ở bên cạnh hân nữa không????? Nó đã phạm quá nhiều lỗi lầm rồi. ....

“đừng khóc!!!!!!” hân vuốt nhẹ đôi mắt nó, hôn nhẹ lên vầng trán nó và nói: “anh không muốn nhìn thấy em khóc!!!!!! Khi ở bên anh, em phải cười, anh sẽ mang đến cho em những niềm vui vì vậy đừng khóc nữa!!!!!!”

“em.....”

Không để nó nói, hấn chợt hôn lên bờ môi mím mành của nó để ngăn lại tiếng nấc nghẹn, hấn không muốn nhìn thấy nó vừa tỉnh dậy đã tự dằn vặt mình.....hấn không muốn nhìn thấy nó sống trong tội lỗi.....

“hãy nín đi nhé!!!!!!” hấn vừa rời khỏi môi nó thì đã thì thầm nhắc nhở, những ngón tay không ngừng lau những giọt nước mắt vẫn vương trên khuôn mặt bầu bĩnh của nó: “em còn chưa khỏe hẳn đâu, khóc càng làm em mệt thêm đấy!!!!!!”

“.....” nó không nói gì mà chỉ lặng lẽ gật đầu.....

Hấn mỉm cười xoa đầu nó dặn:

“nằm yên đây, anh sẽ làm gì đó cho em ăn!!!!!!”

Nó lại ngoan ngoãn gật đầu, có lẽ ngoài việc đó ra thì nó chẳng thể làm gì được cho hấn cả.....từ đầu chí cuối hấn đã luôn ở bên cạnh bảo vệ nó nhưng nó đã đối xử với hấn chẳng ra gì, nó vốn không nghĩ rằng hấn sẽ đi theo nó tới tận nơi này.....

Hôn nhẹ lên tay nó, khuôn mặt hấn nở một nụ cười hạnh phúc bước ra ngoài, từ phía giường, nó có thể thấy được tấm lưng của hấn đang loay hoay trong bếp.....căn phòng này được thiết kế thật kì lạ, phòng ngủ lại có đến tận hai cửa kính một nhìn ra ngoài còn một nhìn vào bếp.....thình thoảng hấn lại quay nhìn nó và cười, nụ cười thật hạnh phúc, nụ cười ấy khiến tim nó nhói lên.....tại sao hấn lại tốt với nó như vậy????? tại sao hấn lại xuất hiện và làm đảo lộn cuộc sống của nó????? Tại sao hấn lại khiến nó yêu hấn chứ????? Nếu không yêu nó sẽ không đối xử tệ hại với hấn như vậy.....tại sao hấn lại như vậy????? nó vốn chẳng làm được gì cho hấn mà, tại sao hấn vẫn một mực theo đuổi nó????? Rõ ràng bản thân hấn biết dù có làm gì cũng chẳng thay đổi được con đường nó đang đi mà.....

.....CÁCH.....

Nó giật mình bởi tiếng động ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn, thân hình màu đen đang đứng ở đó bên ngoài cửa kính, nép vào mảnh rèm còn vương lại.....khuôn mặt không rõ ràng vì bị cuốn kín bằng lớp băng màu đen huyền.....

“tiêu thư ôn chứ???????”

Nó đọc dòng chữ được ghi ngược trên mặt kính bởi hơi nước.....đôi mắt khẽ chớp vài lần, đôi tai nó vẫn còn nghe được tiếng hát khê của hấn ở bên bếp, nó phải quyết định ngay bây giờ.....nó sẽ tiếp tục hay nên ở lại nơi này??????

Bàn tay trắng nõn áp lên mặt kính, xuyên qua đó, nó nhìn thấy sự trống chờ từ người con gái kia.....cô ta đang chờ một phản ứng từ nó, liệu nó sẽ trở về với cô ta hay sẽ ở lại nơi này cùng với người con trai kia??????

“đi đi!!!!!!”

Nó khẽ nói, và người con gái kia đã giật mình, đôi mắt phía sau lớp băng kia bỗng chốc mở to đầy kinh ngạc.....bàn tay đầm nhẹ vào kính như muốn hỏi nó đang nói gì??????

“tôi nói đi đi!!!!!!”

Nó gằn lên từng tiếng cổ để người con gái đó đọc được từ khóa miệng của mình.....nhưng cô ta vẫn cứ đầm vào mặt kính như không tin vào những gì mình vừa biết được.....nó nhắm mắt quay đi, giờ cả cơ thể nó còn chẳng thèm nghe lời chứ đừng nói đến việc nó có thể đuổi người con gái kia đi.....

Bàn tay siết chặt ấn thật mạnh vào mặt kính, kê răng nghiền lại đầy tức giận nhìn vào tấm lưng của nó.....rồi bàn tay ấy mở ra, đẩy nhẹ vào cửa kính cửa sổ và thả mình vào không gian cao chót vót.....chỉ chốc lát là biến mất không còn chút dấu tích.....

Vậy là nó đã chọn, chọn ở lại bên cạnh hấn.....ngay lúc này có lẽ trong đầu nó chỉ có hình ảnh của hấn, nó chỉ muốn ở bên cạnh hấn, dù ngày mai có thể nào thì ngay bây giờ nó chỉ muốn ở cạnh hấn mà thôi.....nó không muốn làm hấn thất vọng, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đầy buồn khổ của hấn những khi nó bỏ đi.....nó sợ lắm, sợ rằng nó sẽ lần nữa đẩy hấn lún sâu hơn vào thế giới nó đang vướng vào.....

Hấn bước vào phòng với một khay đầy thức ăn, đặt ở chiếc bàn bên cạnh giường, hấn leo lên giường và đỡ nó dậy khi thấy hình như nó đang rất khó khăn khi cử động.....

“đừng cố, lâu không hoạt động khiến cơ thể em tê cứng rồi đấy!!!!!!” hấn vừa dựng mấy cái gối lên để nó dựa vừa nói: “từ bây giờ phải ăn thật nhiều, suốt thời gian qua chỉ toàn truyền dinh dưỡng thôi!!!!!!”

“Mình!!!!!!”

Nó khẽ gọi tên hấn khiến hấn giật mình, tuy không phải lần đầu nó gọi tên hấn nhưng đây là lần đầu nó gọi với giọng thân mật như thế.....

“em đừng cố ép mình phải gọi anh như vậy!!!!!!” hấn xoa đầu nó mỉm cười: “dù em có thể nào thì anh vẫn vậy thôi!!!!!! Từ khi yêu em anh đã chấp nhận điều đó rồi!!!!!!”

“.....” nó lắc đầu khẽ nói: “rõ là anh không yêu em nhiều như thế!!!!!!”

“ngốc!!!!” Hấn dùng ngón tay ấn trán nó một cái cười một cách tinh quái: “cứ ăn xong đi rồi anh sẽ kể cho em biết anh yêu em từ khi nào!!!!
Ok?????”

“sao?????” nó không hiểu những gì hấn đang nói. ....

“hào há miệng ra!!!!” hấn đưa trước miệng nó một thìa cơm rất to gồm có cơm, tôm, và rau: “em phải ăn hết bát cơm này rồi đi tắm!!!!!!”

Nó ngập ngừng rồi cũng ngoan ngoãn ăn từng miếng cơm do hấn đút, nó cảm thấy một cảm giác rất quen thuộc, dường như nó và hấn đã từng như thế này ở một nơi nào đó. ....nhìn khuôn mặt luôn hiện hữu nụ cười của hấn khiến nó thấy nao nao trong lòng. ....

“em nhớ không?????” hấn vừa gấp thức ăn lên thìa vừa nói: “đây là lần thứ 2 em ăn đồ ăn do anh nấu!!!!!!”

“ngày đó. ....” nó chợt nhớ lại cái ngày đó, cái ngày nó đã bỏ lại hấn ở trụ sở của Z và chính thức chấp nhận quyền điều hành tổ chức D. ....

“A nào!!!!!!” hấn bóm cơm cho nó như một đứa trẻ vậy...

Thấy nó ngoan ngoãn nghe theo từng lời hấn nói, hấn cảm thấy hơi kì lạ nhưng trong lòng thì tràn ngập cảm giác hạnh phúc. ....chắc nó không nhận ra rằng những hành động của nó với cái bóng lạ lùng bên ngoài cửa kính đã bị hấn nhìn thấy, hấn vui vì nó đã ở lại với hấn. ....nhưng vẫn có một dự cảm nào đó khiến hấn nghĩ rằng nó sẽ không chịu ngoan ngoãn bên cạnh hấn như thế này. ....

“có thể nói cho em biết người đã thay đổi anh không?????” nó chợt hỏi khi hấn đang định bóm cho nó thì cơm khác: “người đã làm đôi mắt vô hồn trở nên trong sáng!!!!!!”

“chẳng phải đã nói rồi sao?????” hấn mỉm cười: “khi nào em ăn và tắm xong thì anh sẽ kể!!!! em vội gì chứ?????”

“em đã ngủ bao lâu rồi?????” nó chợt hỏi một câu chẳng liên quan gì tới chủ đề vừa nói. ....

“một tháng!!!!!!” hấn đặt bát và đĩa xuống, những câu hỏi được đặt ra chứng tỏ nó đã no và không muốn ăn nữa: “anh sẽ chuẩn bị nước nóng cho em nghỉ một lát rồi vào tắm nhé?????”

“uhm!!!!!!”

Nó gật khẽ, cơ thể nó vẫn còn hơi nặng nề nhưng không phải là không cử động được. ....nó lật chăn ra, dùng tay xoa bóp nhẹ đôi chân đang không có cảm giác. ....hấn trở vào phòng, thấy vậy, hấn ngồi xuống bên cạnh nhẹ nhàng dùng đôi tay nắm bóp giúp nó. ....

“chân tê lắm hả?????”

“uhm!!!!” nó gật đầu rồi nói: “một tháng không hoạt động!!!!!! không tin nổi rằng em đã nằm bất động ở đây một tháng!!!!!!”

“Hương!!!!!!”

Đột nhiên hấn lại gọi tên nó, trong khi hấn lại chẳng nhìn nó. ....

“sao vậy?????” khó hiểu, nó nghiêng đầu hỏi. ....

“em cũng yêu anh đúng không?????”

Hấn bỗng nhìn thẳng vào mắt nó mà hỏi, câu hỏi đột ngột khiến nó kinh ngạc không thể nói được câu gì. ....trong mắt nó chợt có gì đó bối rối, vội vàng quay mặt đi tránh ánh mắt của hấn. ....

“chuyện. ....chuyện này. ....”

“anh của em đã nói hết với anh rồi, dù em có phủ nhận cũng không được đâu!!!!!!” hấn chợt cười: “em vốn không thể thoát khỏi anh!!!!!!”

“anh. ....anh của em?????”

Nó nhủ mảy, anh của nó đang ở Pháp, lý nào hấn có thể gặp được. ....trừ khi hấn đã từng tới Pháp trong thời gian ngắn này. ....như đoán biết được nó đang nghĩ gì, hấn chợt xoa đầu nó rồi đứng lên. ....

“đừng suy đoán linh tinh nữa, vào tắm đi cô bé!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Nó ngâm mình trong làn nước ấm tỏa hơi nghi ngút, có một túi gừng, một túi dược thảo được ngâm cùng trong nước..... nó đưa mắt nhìn xuống nơi hân đặt quần áo, mọi thứ đầy đủ không thiếu một thứ gì, nó không hiểu hân đã chuẩn bị những trang phục này cho nó lúc nào nữa.....

Ngay từ lần đầu tiên gặp hân, nó đã cảm thấy kì lạ trước thái độ quan tâm của hân đối với nó.....nó vốn không tin vào tình yêu, nhất là tình yêu sét đánh, với nó điều đó là một sự nhảm nhí khó tin.....nhưng có thật là hân yêu nó????? Nó vẫn thường băn khoăn về điều này, nó nghi hoặc tình yêu của hân dành cho nó, thứ tình cảm không rõ ràng của hân khiến nó sợ, nó sợ rằng nếu một ngày nào đó hân bỏ đi giống như Chiến thì nó sẽ không có cách nào vượt qua được.....hơn nữa, với tình cảnh nó đang vướng phải hiện này, việc chấp nhận tình cảm của hân là điều tồi tệ nhất đối với nó, điều đó sẽ khiến cho lương tâm của nó sẽ không yên cho tới khi chết.....nó không thể kéo hân lún sâu vào con đường tăm tối không lối thoát của nó.....

Khóe môi khẽ cong lên tạo một nụ cười nửa miệng chua chát.....rơi vào tình huống này, nó chưa từng bao giờ nghĩ tới, dù bây giờ có muốn thoát khỏi nơi này cũng là quá khó.....hân sẽ không bao giờ để nó rời khỏi tầm mắt dù chỉ một giây, cũng giống như bây giờ, nó có thể chắc chắn hân đang đứng ngoài cửa phòng tắm.....

Chính lúc này đây nó đang tự hỏi tại sao lại đuổi người con gái đó đi, một người đưa tin đầy trung thành chỉ biết phục vụ chủ nhân của mình.....và hơn thế nữa, nó chắc chắn một điều rằng người con gái đó sẽ tự do hành động và đưa tin cho những người không cần thiết biết việc nó đang làm.....nhưng như thế thì cũng có sao????? Nó không phải là người dễ bị người khác chi phối, càng không phải dạng người vì ai đó mà làm điều bản thân không muốn.....nó là ai kia chứ, là Dương Mỹ Nguyệt Hương con cháu của dòng họ Dương cơ mà.....

.....cốc cốc cốc.....

“Hương, em đang yếu không nên ngâm nước quá lâu!!!!!!”

“vâng!!!!”

Tiếng của hân khiến nó giật mình, vội vàng làm sạch cơ thể rồi rời khỏi bồn tắm.....dù sắp tới hè nhưng không khí ở nơi này sao mà lạnh lạnh khiến cơ thể nó bất giác run lên.....khoác nhanh lên người bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn, vội lấy chiếc khăn cuốn quanh đầu để làn tóc ướt không rũ xuống như thường ngày.....rồi nó bước ra.....

Hân đang đứng đó dựa lưng vào tường khi thấy nó ra là lập tức phóng đến quàng tay qua vai nó như thể nếu không làm thế nó sẽ ngã ngay vậy.....

“đi ra ghế đằng kia để anh sấy tóc cho!!!!!!”

Hân dìu nó về phía ghế chỗ bàn ăn, trên bàn đã đặt sẵn một ly sữa nóng.....nó khẽ chớp chớp đôi mắt bởi nó chưa từng nghĩ rằng hân cũng biết cách chăm sóc người khác.....sự quan tâm của hân càng khiến cho nó cảm thấy áy náy, nó đang tự dằn vặt về những gì nó đã làm với hân.....

“em uống cốc sữa này đi!!!!!!”

Hân đặt nó ngồi ngay ngắn trên ghế, tay đồng thời cời cái khăn từ từ lau nhẹ tóc cho nó, tóc nó ngắn nhưng so với trước đây thì đã dài hơn rất nhiều...có lẽ trong suốt thời gian qua nó hoàn toàn không đã động đến tóc tai.....chỉ mới một thời gian rất ngắn không gặp mà nó đã trở lên gầy hơn bao giờ hết, lúc bé nó lên chạy ra xe hân đã rất bàng hoàng, nó nhẹ lắm, thực sự rất nhẹ, quả thực nếu chỉ nhìn bên ngoài hân sẽ không thể ngờ được nó lại xuống sức đến như vậy.....bắt đầu từ bây giờ hân phải chăm sóc cho nó, phải bắt nó ăn thật nhiều.....hân sẽ không bao giờ để nó rời khỏi hân dù chỉ một giây, việc nó hành hạ bản thân trong thời gian qua đã khiến hân bức bối đến phát điên rồi, đừng mong hân để nó làm vậy một lần nữa.....

Nó lặng lẽ ngồi uống ly sữa nóng, hiện tại bản thân nó vẫn chưa định hình được nó sẽ làm gì, sau khi suy nghĩ lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra, nó quả thật vẫn không thể từ bỏ được, nó có thể không giết người đàn ông đó nhưng không thể không kết thúc những gì nó đã và đang tạo ra.....nhưng trước khi kết thúc mọi chuyện, nó phải làm một điều gì đó cho hân, nó không muốn hân tiếp tục chạy theo nó như bây giờ.....

“tại sao anh lại có mặt lúc đó?????”

Hân hơn sững người vì câu hỏi bất ngờ của nó, dù hân đã nói nó không cần bận tâm nhưng quả thực nó là một con người đã nghi ngờ thì phải tìm cho bằng được đáp án, nếu đáp án chưa thỏa mãn nó sẽ tiếp tục đào sâu vấn đề đến tận cùng gốc rễ mới thôi.....hân khẽ thở dài lấy máy sấy vừa sấy tóc cho nó vừa trả lời.....

“em sai lầm khi chọn Hân là người thế vai, càng sai hơn khi để Tuấn trực tiếp bảo vệ em!!!!!!”

“có lẽ anh đúng!!!!!!” nó nói âm điệu thể hiện chút gì đó chua xót: “không nên để Tuấn quyết định người thực hiện điều đó!!!!!!”

“em đang hối hận vì điều gì?????” hân đột nhiên hỏi, giọng nói có phần nghi hoặc và trách móc: “việc anh có mặt ở đây khiến em khó chịu phải không?????”

“Đúng!!!!!!”

Hân chết chướng với câu trả lời cụt lùn của nó.....có nhất thiết phải thừa nhận bằng một từ khẳng định như vậy không?????

“anh khiến em dao động, ngoài việc tránh xa anh càng xa càng tốt ra thì em không tìm được cách nào để không chế bản thân mềm yếu!!!! việc anh ở đây càng chứng tỏ điều đó!!!!!!” nó gục đầu xuống, cả cơ thể run lên theo từng lời nói: “làm sao em có thể tiếp tục thực hiện kế hoạch khi chính bản thân lại đang ghê sợ nó??????”

.....Vụt.....

Nó bị hấn kéo mạnh vào lòng, cánh tay ôm siết lấy cơ thể đang run lên từng đợt của nó.....bờ vai hấn đột nhiên ấm nóng chứng tỏ rằng nó đang khóc, lần thứ 2 kể từ lúc tỉnh lại hấn đã làm nó khóc, đang lẽ hấn không nên nói như vậy, rõ ràng hấn thừa hiểu nó đang có cảm giác như thế nào nhưng tại sao hấn vẫn trách móc????? Quả thực thời gian qua hấn đã trách nó rất nhiều, những gì nó gây lên cho hấn không chỉ là những vết thương về tinh thần nhưng rõ ràng hấn biết so với bản thân thì nó mới là người đang chịu tổn thương nặng nề nhất.....bất kì cô gái nào rơi vào hoàn cảnh của nó một là sẽ suy sụp ngay hoặc tìm một ai đó làm chỗ dựa, nhưng với bản tính kiêu ngạo độc lập, nó đã không cho phép bản thân phải yếu đuối dựa dẫm vào người khác, chính vì vậy ngoài lựa chọn làm tổn thương người khác ra thì nó hoàn toàn không còn cách nào khác.....đồng nghĩa việc khiến người khác tổn thương, nó đã tự dùng dao đâm từng nhát vào trái tim đã đầy vết thương vẫn đang rỉ máu của mình.....

“đừng khóc nữa!!!!!! anh sẽ giúp em vì vậy hãy nín đi!!!!!! Thấy em khóc anh đau lòng lắm!!!!!!” đôi mày của hấn nhíu lại rõ nét, vòng tay càng siết chặt hơn để kìm *** sự run rẩy của nó.....

“tại sao.....tại sao anh lại ở đây chứ.....em đã muốn anh đừng bước chân vào nơi này.....tại sao anh cứ đuổi theo em???? Em đã muốn.....”

“em ngốc lắm!!!!!!” hấn thở hắt một tiếng khẽ vỗ nhẹ lưng nó: “làm sao anh có thể để em mãi chìm đắm trong vùng bùn này chứ????? Suốt 3 năm dõi theo từng hành động của em, anh luôn luôn muốn kéo em ra khỏi cái thế giới đen tối này!!!!!! tại em cứng đầu, tại em không chịu chấp nhận tình cảm của anh, tại em lúc nào cũng trốn tránh thậm chí bỏ rơi anh, em nghĩ anh còn cách nào khác để tiếp cận em ngoài việc này chứ?????”

“sao cơ?????” nó vội đẩy hấn ra, dùng đôi mắt đang đầm nước nhìn hấn hỏi, sự thất vọng đang chan chứa trên khuôn mặt nó: “3 năm ư?????”

Hấn đưa bàn tay lên gạt nhẹ hết nước mắt trong đôi mắt nó và lại kéo nó vào lòng, vòng tay ôm chặt lấy nó, đôi mắt hướng lên cao hơn và nói giọng khẽ rung lên.....

“đúng vậy!!!!!! anh đã yêu em từ lâu lắm rồi, từ lúc em còn chưa biết tới sự tồn tại của anh!!!!!!”

“em không hiểu!!!!!!” nó lắc đầu: “nếu biết em tại sao ngày đó anh lại hỏi như chưa từng biết tới sự tồn tại của em?????”

“đúng là ngày đó anh không biết Dương Mỹ Nguyệt Hương.....” hấn thừa nhận.....

“vậy tại.....”

“nhưng lúc đó anh đã yêu một Dương Mỹ Nguyệt Hương khác!!!!!! Một Nguyệt Hương lạnh lùng, tàn bạo, bất cần và đôi mắt lúc nào cũng u buồn đen tối!!!!!!” hấn nói chặn đứng luôn câu hỏi đang chuẩn bị phát ra từ cửa miệng của nó.....

Đôi mắt nó mở to kinh ngạc, một lần nữa đẩy hấn ra, nó nhìn thẳng vào đôi mắt hấn như thể điều hấn vừa nói là một chuyện đùa không chút thú vị.....

“anh.....anh yêu Hades?????”

Hấn thở hắt một tiếng đầy bất lực trước câu hỏi ngây ngô một cách ngớ ngẩn của nó, đứng dựa vào bàn, hấn nói với giọng rất nghiêm túc:

“chẳng phải anh đã nói trước đây rồi sao????? Hương và Hades là một, điều quan trọng là anh yêu em dù em có lấy cái tên nào đi chăng nữa!!!!!! Chỉ có vậy thôi!!!!!!”

“.....” nó nín thinh không nói thêm một câu nào nữa, nhưng đôi mắt lại cứ nhìn hấn chăm chăm.....

“giờ em hiểu tại sao anh theo đuổi em chưa?????” hấn tiếp tục nói: “và đừng bao giờ nói rằng anh không yêu em nhiều như đã nói!!!!!!”

Nó từ từ tiến lại gần hấn, đưa bàn tay lên khẽ chạm vào khuôn mặt điển trai ấy, dọc sống mũi đến bờ môi.....tay hấn đột nhiên nắm lấy bàn tay nó, khẽ hôn nhẹ lên đó.....

“tại sao anh không nói điều này từ trước?????”

“tại vì em không hỏi!!!!”

“làm sao em hỏi được chứ?????”

“tại sao lại không hỏi được?????”

“vì.....vì em.....”

Nó lúng túng trước câu hỏi của hấn, cũng tại đôi mắt hấn đang nhìn nó quá nồng nàn.....nó không thể nào trả lời được.....

“vì sao????” hắn hỏi mà khóe môi thấp thoáng một nụ cười tinh quái. ...cô tình nhìn nó một cách chăm chú như thể rất mong chờ câu trả lời. ....

“vì...vì.....” nó lúng túng, khuôn mặt bắt gặp đỏ bừng lên, hành động chẳng giống nó ngày thường chút nào cả.....

Bất ngờ hắn kéo nó lại và đặt lên môi nó một nụ hôn dài, vòng tay kéo nó áp sát vào cơ thể mình.....hắn có thể cảm nhận được vị ngọt từ làn môi của nó, không còn vị đắng và mặn, cũng không còn sự lo lắng bất an.....đôi tay nó cũng ghi chặt vào vai hắn, nó không kháng cự như trước đây nữa mà chấp nhận lấy tình cảm của hắn, có lẽ đã đến lúc nó đáp lại tình yêu của hắn dành cho nó rồi.....làn môi hắn rời đi trượt xuống cổ nó và dừng lại ở phía sau gáy, vòng tay ôm thật chặt lấy cơ thể của nó, hắn thì thầm nói bằng giọng nói trầm ấm.....

“em không cần nói gì cả, anh biết rồi mà!!!! Chỉ cần em đừng biến mất mà cứ mãi hiện hữu ở bên anh là anh cảm thấy mãn nguyện rồi!!!!!! chỉ cần đừng mang bất an tới trong lòng anh là anh đã hạnh phúc lắm rồi!!!!”

“em sẽ ở bên anh, em hứa đấy!!!!!!”

Hai trái tim ở cạnh nhau giờ đang đập cùng một nhịp, cái ôm siết sao mà ấm áp đến vậy???? giây phút hạnh phúc này phải chăng chính là tình yêu???? Phải rồi, chỉ có tình yêu mới khiến hai con người ấy nở nụ cười, chỉ có tình yêu mới có thể khiến không gian lạnh lẽo trở nên ấm áp đầy ánh sáng.....có lẽ niềm hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi mãi.....có đúng vậy không nhỉ?????

.....

.....ở thành phố Hà Nội, khách sạn 5 sao Dinimon.....

Giấy tờ nằm la liệt trên chiếc bàn làm việc màu nâu xám, một người đàn ông đang ngồi ngả người về phía sau trên chiếc ghế đen to bự.....khuôn mặt anh ta đang chất chứa một sự tức giận được kìm nén.....phía trên cao hơn một chút, một người con gái đang ngồi trên cửa sổ thông gió phía trên những chiếc rèm, đáng vẻ cũng không khá khẩm gì hơn.....trên tay cô vẫn lung lẳng chiếc máy nhắn tin màu đen luôn bật nhưng lại chẳng nhận được chút tin hiệu nào cả.....

.....cách.....

Cánh cửa màu đen nặng nề được mở bởi một người con gái với mái tóc màu đen và nét đẹp khuôn hình vô cùng hoàn hảo, cô gái nhìn quanh và nhận được những tín hiệu không mấy khả quan từ hai con người đang im lặng kia.....

“anh định ngồi lý ở đây đến bao giờ????”

“Trịnh Huyền Mai Chi, cô không phải là muốn sang Úc ư???? Sao còn không chịu đi đi????”

Người đàn ông đó chẳng thèm liếc nhìn mà chỉ hỏi với giọng chế giễu thấy rõ.....

“À, đáng lẽ tôi sẽ làm vậy nếu như anh không ngồi lý một chỗ không chịu làm việc!!!!!!” Chi cao giọng khiêu khích: “trên bàn là toàn bộ những gì phải thực hiện mà anh thì chẳng động tay tới một việc nào, tiêu thư sẽ thất vọng về anh đấy!!!!!!”

“cô ta còn chẳng muốn trở lại đây thì tại sao phải thất vọng?????”

Giọng nói của cô gái vang lên âm điệu thanh trầm mà mỉa mai.....Chi ngược mắt lên phía trên, nhỏ chưa từng gặp qua người này cũng chưa từng tiếp xúc, nhưng Chi không cho phép ai nói về nó bằng giọng như vậy.....

“đến khi hai người kia trở về, tôi không chắc sẽ còn thấy hai người ở nơi này đâu!!!!!! Liệu mà suy nghĩ!!!!!!” Chi nói rồi quay người bước đi.....nhỏ cảm giác rõ có một ánh mắt tức giận đang nhìn mình.....

Quay đầu nhìn người đàn ông đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, một nụ cười nửa miệng xuất hiện.....nhỏ để lại một câu duy nhất rồi biến mất khỏi căn phòng.....

“Ken, đừng quên anh chỉ là thế vai cho hai người đó thôi!!!!!!”

Không gian căn phòng bị đẩy căng như dây đàn và như đang không tồn tại không khí.....sự im lặng bất thường này là có ý nghĩa gì đây?????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Bước chậm chậm trên hành lang, Chi ngược đôi mắt nhìn về hướng mặt trời lặn.....đằng xa kia chỉ còn lại chút tia sáng đỏ cam leo lét, mới chỉ một tháng, một tháng thôi mà sao Chi cảm thấy dài đằng đẵng.....cuộc sống ở D quả thực không dễ chịu một chút nào cả, cái căng thẳng của thế giới đen

tối này khiến cho suy nghĩ của Chi ngán đi rất nhiều, những tưởng tầm hiểu biết của mình đã đủ để có thể thay thế nó một thời gian nhưng nhỏ đã sai, sai hoàn toàn, chẳng có gì gọi là đủ ở nơi này cả, mọi thứ đều phát triển theo từng giây từng phút, nếu không điều chỉnh bản thân thì sẽ không thể nắm bắt được những biến cố xảy ra dù là nhỏ nhất. .... bởi vậy mới nói, ngoài nó ra thì không ai có khả năng điều hành cái thế giới này. ....

“sẽ là bao lâu đây????? Thời gian để chị quay lại sẽ là bao lâu?????”

Cổ nén một tiếng thở dài, khuôn mặt Chi trầm tối hướng nhìn xuống phía dưới con đường, ánh sáng lập lờ không rõ ràng của trời xẩm tối, khoảng thời gian mà mọi thứ như bị mờ nhạt đi kể cả ánh sáng. .... đã có ai để ý tới ánh sáng cũng có thể làm lu mờ đi ánh sáng?????

Cũng giống như hai tổ chức D và Tam Kiềng, nó giống như 2 thái cực cùng đầu lúc nào cũng đẩy nhau, chẳng nơi nào quá sáng và cũng chẳng có nơi nào quá tối. .... hai thế lực cứ đàn áp nhau, đối đầu nhau, và chính điều đó đã gây nên sự lu mờ những ánh sáng xung quanh, khiến cho hai thế lực này không thể cảm nhận được sự nguy hiểm tới từ những nơi nhỏ thậm chí là một cá nhân. .... chứng kiến những gì xảy ra ở “Vũ hội đêm”, Chi nhận ra rằng có một thế lực thứ 3 đang đe dọa đến tính mạng của nó và cả người đang điều hành “Tam Kiềng”, không phải chỉ có mình nó muốn nhìn thấy sự sụp đổ của “Tam Kiềng” mà còn có người khác nữa. .... không những vậy, thế lực thứ 3 bí ẩn đó còn muốn lật đổ sự thống trị của D trên toàn Châu Âu nữa kia. ....

“em đứng đây làm gì vậy?????”

Một giọng nói nữ vang lên bên cạnh khiến Chi giật mình, Kry đã đứng bên cạnh nhỏ lúc nào không hay. .... nhưng có lẽ Kry là người mà nhỏ có thể tin tưởng nhất lúc này. ....

“em đang tự hỏi tại sao chị Hương lại sát nhập Hell với Z????? chắc chắn còn có điều gì đó ẩn chứa bên trong hành động lạ lùng này!!!!”

Chi nói mà đôi mắt trầm trầm nhìn xuống con đường đang tối dần đi, những ánh đèn đã sáng rõ hơn rất nhiều. .... Kry chỉ đứng lặng dựa lưng vào kính, đôi mắt cũng xa xăm nhìn đắm đắm vào bức tường trắng. .... giọng nói thanh nhẹ nhưng mang vẻ gì đó u buồn vang lên đáp lại. ....

“Hades làm mọi thứ đều có lý do!!!!!! Nhưng chắc chắn một điều rằng Hades không bao giờ muốn những người bạn của mình phải chịu bất kì tổn thương nào!!!!!!”

Chợt có tiếng bước chân vội vã đi tới, cả hai ngẩng đầu quay nhìn và thấy bóng dáng của Sag ở phía cầu thang bộ. .... khuôn mặt cô lộ vẻ gì đó lo lắng. ....

“thì ra hai người ở đây!!!!!!!!”

“có chuyện gì thế Sag?????” Kry rời bỏ bức tường và hỏi ngay khi Sag vừa bước tới gần. ....

“tớ vừa nhận được tin từ bên Anh, trụ sở bên đó bị tấn công!!!!” Sag vội báo tin: “tình hình không được khả quan đâu!!!!!! Chúng ta cần làm gì đó!!!!!!”

Rồi cả hai đôi mắt hướng nhìn về phía Chi, khuôn mặt của nhỏ bây giờ đang dần tối lại. .... để giải quyết những việc này, Chi không biết có nên một lần nữa bước vào căn phòng kia hay không. .... điều nhỏ đang trông đợi không phải việc này mà là một việc khác, một hồi âm từ một người khác cơ. ....

.....

Miền đông nước Mỹ, nơi vùng núi quanh năm bao phủ một màu trắng của tuyết, dù đang chớm hè nhưng những cơn gió mạnh và lạnh ngắt vẫn cứ rít đều cát da cát thịt, nhưng dường như ngoại cảnh không ảnh hưởng gì tới bóng dáng người đang đi dưới tuyết kia. .... mái tóc vàng ánh kim lấp ló sau chiếc khăn đen nâu, khuôn mặt không rõ ràng vì bị che bởi chiếc kính đi tuyết chuyên dụng. .... một dáng đi bình thản đến lạ lùng, một bóng hình cô độc dưới nền tuyết trắng. .... làn khói phả ra từ đôi môi mọng đỏ rồi phát ra tiếng nói lạnh lẽo đến rợn người. ....

“hết nơi rồi sao mà chọn chỗ này cơ chứ?????”

Hướng nhìn của người đó phóng về một cái hang động rất nhỏ và tối, nhưng dưới con mắt quan sát quá tinh tường này thì cái hang ấy hoàn toàn không nhỏ chút nào, thậm chí còn đủ diện tích cho 3 người trốn nữa là đằng khác. ....

“chị tới muộn đây!!!!!!”

Người con gái có mái tóc đen dài đang cầm một ly cà phê vẫn đang tỏa khói, vừa nhìn thấy người bước vào thì ngay lập tức lên tiếng. ....

.....cạch cạch cạch. ....

Hàng loạt vũ khí bị ném xuống đất, tuyết vẫn còn vương lại trên đó không ít. .... giũ bỏ chiếc áo đang thấm nước, khuôn mặt khả ái của Trần hiện ra. ....

“do em tới sớm thôi!!!!!! Vẫn còn một người chưa có mặt, không phải sao?????”

“mặc kệ anh ta đi, không dung đòi bảo vệ chúng ta, đúng là rồi hồi!!!!!!” Nhiên trề môi nói giọng có chút gì đó mỉa mai. ....

Trần khẽ cười rồi ngồi xuống chiếc nệm ấm bằng nước mà Nhiên đã chuẩn bị sẵn, nhỏ đưa mắt quan sát toàn bộ nơi này và phát hiện ra đây không phải là hang động mà là một nhà băng chìm trong tuyết. .... dù có đốt lửa trong này thì bên ngoài nhiệt cũng không tăng lên, một lớp nguy trang vô cùng hoàn

hảo.....

“em chuẩn bị nơi này mất bao lâu?????”

“ừm.....2 ngày thì phải!!!!!”

“khá đấy!!!!!”

Không gian đột nhiên yên lặng chỉ còn nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài, cả Trần và Nhiên không hiểu sao lại không nói với nhau thêm câu nào nữa..... dường như họ đang nghe ngóng tình hình bên ngoài, họ nghe thấy tiếng bước chân đi trên tuyết và cũng biết chắc chắn người đó là ai.....

“đội anh ta đến rồi chúng ta cùng bàn, chị chop mắt một lát đây!!!!!”

Trần dựa người vào nền băng và nhắm mắt, suốt thời gian bắt đầu cuộc chiến nhỏ đã không chop mắt một chút nào cả.....có lẽ chẳng ai biết nhỏ đã làm gì trong thời gian qua vì đến tận bây giờ Nhiên mới gặp lại Trần.....

Nhưng thật ra Trần chỉ nhắm mắt chứ không ngủ, nhỏ giữ cho các giác quan vô cùng tỉnh táo để cảm nhận mọi thứ xung quanh.....trong suốt thời gian qua, nhỏ đã đi khắp nước Mỹ để tìm kiếm tung tích của nó, và Trần đã nhận ra một số điểm bất thường của tổ chức “Trung Gian”, và một số nghi vấn về hoạt động của “Tam Kiềng”, dựa vào đó nhỏ đã lần ra được vị trí của nó và thật ra là đã gặp được nó một cách trực tiếp.....

“Tiểu thư, sao chị lại ở đây?????”

Câu đầu tiên mà Trần hỏi khi nó phát giác ra được nhỏ đang theo dõi mình.....hơn nữa, nó cũng chọn đúng thời điểm mà hắn buộc phải rời khỏi nhà mà nói chuyện với Trần.....

“Đừng hỏi gì mà hãy hoàn thành cuộc huấn luyện này, khi trở về các em sẽ biết bản thân cần phải làm gì!!!!!”

Nó nói mà đôi mắt xa xăm đến lạ, một cảm xúc kì quái hiện trên khuôn mặt nó mà Trần chưa từng gặp bao giờ.....thực ra thì nó đang toan tính điều gì vậy chứ????? Tại sao nó lại thân thiết với hắn như vậy????? chẳng lẽ nó đã từ bỏ rồi ư?????

“Hương, chị định từ bỏ sao?????”

Nó không trả lời câu hỏi đó mà chỉ mỉm cười, nụ cười ấy như muốn nói “em sẽ hiểu ngay thôi!!!!!”

Đôi mắt Trần bỗng mờ to, đột nhiên nhỏ lại giật mình, dường như nụ cười của nó đã gọi cho nhỏ một điều gì đó.....nhưng trước mắt Trần còn có một hình ảnh đáng quan tâm hơn.....

“anh đã tới?????”

Người con trai với mái tóc đen bóng và bông bênh, khuôn mặt nam tính đầy thu hút, đôi mắt sâu thẳm khó đoán.....nhưng anh ta lại là một người hay cười.....

“cô tỉnh rồi ư???? Một tháng qua biến mất mà không chút dấu tích, cô thích hành động một mình như vậy sao?????” anh ta nói cứ như đang trách mắng Trần vậy.....

“Levin, anh đang định quản hành động của tôi sao?????” Trần hỏi lại bằng một câu hỏi khẳng định khiến Levin thoáng chút bất ngờ.....

Nhiên ngồi yên lặng không nói mà chỉ quan sát, ngay từ khi bắt đầu Trần đã có thái độ khác lạ như vậy rồi, khi Levin đề nghị kế hoạch lập nhóm Nhiên đã nhận thấy hình như Trần biết được điều gì đó từ người con trai này, nhưng dù nhìn thế nào vẫn không nhận ra được hai con người này đã từng biết nhau.....thái độ của Trần như là đang đề phòng.....

“tôi không có ý đó!!!!” Levin khẽ cười lắc đầu: “chỉ là hành động của cô khiến tôi lo lắng!!!!!”

“lo lắng???? anh đang đùa tôi sao????” Trần cười khềnh, thái độ rất cợt nhả: “đừng quên là anh vẫn là kẻ thù của tôi!!!!!! Tôi có thể giết anh khi anh đang mất cảnh giác như thế này đấy!!!!!!”

“cô có nhất thiết phải cường điệu như vậy không?????” Levin vẫn bình tĩnh đáp lại.....

“điều đó là cần thiết!!!!!!” Trần bất cần.....

Nhiên cảm thấy mọi chuyện không ổn liền lên tiếng cắt ngang.....

“thôi đi nào!!!!!! Đây đâu phải lúc cãi nhau!!!!!! Đã một tháng trôi qua rồi, thời gian không phải là nhiều.....”

“còn lại bao nhiêu?????”

Trần đột nhiên chặn đứng họng của Nhiên bằng một câu hỏi khiến cho cô ngẩn người.....Levin cũng hơi bất ngờ vì câu hỏi không đầu không đuôi ấy.....

“sao cơ?????”

“chị hỏi là còn lại bao nhiêu ứng viên nữa?????”

“à!!!!” Nhiên gật gù cái đầu rồi cầm chiếc máy nhắn tin lên và nói: “em tưởng chị phải biết chứ??? Tổ chức thông báo qua cái này mà!!!!”

“vút lâu rồi!!!!” Trần trả lời một cách thần nhiên: “mới đây được cấp lại nhưng chưa thấy tín hiệu gì cả!!!!!!”

“.....”

Nhiên khẽ nhủ mảy mòi nhìn Trần khó hiểu, một nét nghi ngờ thoáng qua đôi mắt Nhiên, nhưng cô biết dù có hỏi thì Trần cũng không bao giờ nói lý do.....
thở dài, Nhiên nói:

“tính đến bây giờ thì đã có 29 người chết, số người còn lại chỉ là 74 người!!!!!!”

“74!!!!” Trần lẩm bẩm trong miệng: “74 người, 6 tháng, không đủ thời gian!!!!”

“chúng ta nên hành động thật nhanh, nếu phạm vi hoạt động bị thu hẹp thì khả năng thoát khỏi nơi này sẽ không còn cao nữa!!!!!!” Nhiên tiếp tục nói:
“trong 5 tháng tới, số người còn sống chỉ được từ 20 trở xuống!!!!!!”

“sẽ khó khăn đấy!!!!” Levin cười nói: “nhưng như vậy mới kích thích!!!!”

“đừng nói là anh định tự mình làm đấy nhé?????” Nhiên nghi ngờ.....

“có lẽ!!!!”

“hi hi hi!!!!” Nhiên bật cười: “một mình anh trong 5 tháng, liệu có làm được không?????”

“.....” đáp lại Nhiên chỉ là nụ cười đầy tự tin trên khuôn mặt của Levin mà thôi.....

“đùa đủ rồi!!!!” Nhiên điều chỉnh lại sắc thái khuôn mặt rồi nói: “với tình hình hiện nay, để nhanh chóng kết thúc cái đợt huấn luyện này chúng ta cần nhờ sự trợ giúp bên ngoài!!!!”

“lợi dụng tình thế hiện nay để giảm số lượng ứng viên, sau 5 tháng ta sẽ không còn trở ngại khi những ứng viên chỉ còn lại trên dưới chục người!!!!!!”
Levin tiếp lời.....

Trần nhìn Nhiên và Levin, có vẻ như hai con người này rất hợp nhau.....suy nghĩ kết thúc sớm cái thử thách kinh hoàng này là điều không có gì là lạ cả, đâu phải ai cũng có thể dễ dàng đối mặt với những điều khủng khiếp ở “Vũ hội đêm” ấy đâu, nhìn thấy người từng sát cánh bên cạnh mình ngã xuống, ai mà không cảm thấy ghê sợ chứ????

“chị nghĩ sao?????” Nhiên hí hửng quay sang hỏi Trần về những gì cô vừa bàn với Levin, dường như đó là cách duy nhất để thoát khỏi địa ngục này trong thời gian ngắn.....

“sau khi tìm được 4 đế vương, hai người có nghĩ rằng còn phải trải qua một khoảng thời gian dài huấn luyện nữa không?????” Trần đáp lại bằng một câu hỏi nghi vấn.....

“tôi không nghĩ là sẽ dài!!!!” Levin phản đối.....

“đúng!!!!” Trần mỉm cười rồi nói: “nhưng tôi sẽ kéo dài nó!!!! Một năm rưỡi là khoảng thời gian từ bây giờ đến lúc đó!!!!”

Câu nói của Trần khiến 2 con người đang có mặt ở đó phải kinh ngạc, có lẽ họ chưa bao giờ nghĩ đến việc một cô gái như Trần lại có thể nói là một điều như thế này, hay đúng hơn là không một ai trong tất cả 106 ứng viên dám nghĩ đến điều này.....đôi bàn tay Nhiên khẽ run lên.....

“chị...chị đang nói gì vậy????? một năm rưỡi là sao?????”

Nhìn thái độ của cả hai người, Trần khẽ nhếch miệng cười, đôi tay lần mở ổ đạn của một khẩu Desert Eagle vừa kiểm tra vừa trả lời, giọng nói có gì đó khác thường nhưng không ai có thể lý giải được.....

“phải!!!! 6 tháng ở khu vực rộng, 6 tháng tiếp ở hòn đảo không người, cuối cùng là thời gian huấn luyện cá nhân!!!! Để có được điều này, số người sống sót trong 5 tháng tới không được dưới 60 người!!!! và tôi sẽ đảm bảo cho điều đó xảy ra!!!!”

“cô bị điên ư?????” Levin gần giọng nói với khuôn mặt đã tối sầm lại: “chúng tôi đang bàn để thoát khỏi nơi này một cách nhanh nhất, vậy mà cô lại làm ngược lại, cô nghĩ bản thân mình giỏi lắm sao????? Đây chúng tôi vào thế nguy hiểm như vậy cô cảm thấy vui lắm à?????”

“đó là quyết định của tôi!!!!!! Nếu không đồng thuận hai người có thể tách ra, tôi không có ý kiến đâu!!!!!!” Trần bất cần trả lời.....

“Trần!!!!” Nhiên siết chặt hai bàn tay với nhau: “chị đang nói gì vậy hả???? chẳng phải đã cùng hứa với tiểu thư là sẽ cùng nhau trở về ư?????”

“tôi từng nói vậy!!!!” Trần liếc nhìn Nhiên rồi lại nói một cách vô tình: “nhưng đâu có nghĩa tôi sẽ cùng cô vượt qua đợt huấn luyện này!!!! “cùng nhau trở về” có nghĩa là gặp lại nhau với danh vị “Đế Vương” mà thôi!!!!”

“chị.....” Nhiên đứng phắt dậy: “sao chị lại có thể nói như vậy?????”

“cô đúng là rất vô tình!!!!” Levin ném một thanh củi vào đám lửa và nói: “với thái độ đó, cô sẽ không sống được lâu đâu!!!!”

“vậy ư?????” Trần cười thách thức: “nhưng tôi có thể tồn tại lâu hơn anh tưởng đấy, và một mình!!!!”

“.....”

Không gian chìm trong yên lặng với ba con người không ai nói với ai câu nào nữa, mỗi người có một suy nghĩ riêng nhưng tất cả đều hướng đến một điều duy nhất.....đó là nguyên nhân dẫn đến thái độ khác lạ của Trần.....

Khẽ thở mạnh một tiếng, Trần đứng dậy khoác lên người vũ khí vừa cài vào dây đeo, thắt lại chiếc thắt lưng da màu nâu sẫm, trên đó đã trang bị sẵn hai khẩu súng ngắn và ba con dao lam sắc nhọn.....cài lên hai tay là hai con dao nhỏ nhưng hữu dụng, Trần lấy áo khoác đã giữ sạch tuyết khoác lên người.....hàng loạt hành động của Trần khiến cho Nhiên hoang mang.....

“Trần, chị định đi sao?????”

“đúng!!!!”

“nhưng.....”

Trần không quan tâm thái độ của Nhiên mà vẫn tập trung cài lại thật kỹ cho cơ thể để chuẩn bị bước ra bên ngoài trời tuyết.....đeo lên người khẩu súng cuối cùng, Trần đội mũ và quàng khăn kín mít chỉ để lộ mỗi đôi mắt sắc lạnh...đeo kính lên, toan bước đi thì có một bàn tay giữ lấy cánh tay của Trần khiến nhỏ khựng lại.....

“cô muốn chết thật sao?????”

Giọng nói của Levin thể hiện một sự tức giận thực sự, nhưng khuôn mặt anh ta lại bình tĩnh lạnh lùng đến lạ.....dưới lớp kính, Trần liếc nhìn Levin rồi nhìn Nhiên, kéo giắt tay mình ra khỏi bàn tay của Levin, nhỏ trả lời:

“chết không phải muốn là được, và sống cũng vậy!!!!”

“nếu vậy.....” Levin đứng thẳng dậy chìa súng hướng thẳng về phía đầu của Trần mà nói: “tôi sẽ giết cô ngay bây giờ!!!! Bời để cô sống thì kế hoạch của tôi sẽ tiêu tan!!!!”

“tùy!!!!”

Trần bất cần quay lưng lại với họng súng, nhỏ bước đi không thềm ngoái lại đến một lần, khẩu súng trên tay Levin cũng yên lặng dù tay có thể bấm cò bất cứ lúc nào.....Nhiên nhìn Trần như muốn níu kéo nhỏ nhưng lại không dám, Trần làm gì cũng có lý do nên lần này cũng vậy, chỉ có điều nhỏ chẳng bao giờ nói ra.....

“nếu không giết tôi bây giờ thì có thể tôi sẽ giết các người một ngày nào đó!!!! Đừng hối hận về những gì anh không làm ngày hôm nay!!!!”

Đó là câu nói cuối cùng của Trần trước khi biến mất, suốt cuộc Levin vẫn không thể xuống tay được, người con gái có cái tên Trần kia không giống với bất cứ một cô gái nào anh từng gặp, một sự khác biệt quá lớn về tính cách lẫn trình độ, không một ai có thể nắm bắt được suy nghĩ của Trần.....

Trên chiến trường khốc liệt của cuộc huấn luyện “Địa Ngục Đế Vương” đã hình thành 2 thể đối lập từ cùng một tổ chức, Trần và Nhiên đang đối đầu với nhau, liệu cả hai có thể cùng trở về hay không?????

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Ngồi trước màn hình ti vi với một hộp kem socola, nó vừa ăn vừa xem tin tức.....đã 1 tuần rồi từ khi tỉnh lại nó chưa bước chân ra khỏi căn phòng này, hẳn lúc nào cũng ở bên nó nhưng thỉnh thoảng lại đi đâu đó hẳn một ngày, và hiện giờ nó đang ở một mình.....

Chỉ mới đây nó vừa gặp Trần, thật không hiểu nổi tại sao Trần lại có thể tìm ra nó một cách dễ dàng như vậy.....trong khi nó vừa quyết định bản thân phải làm gì thì Trần xuất hiện như một điều bất ngờ, liệu nhỏ có hiểu được những gì nó đang và sẽ làm hay không???? Cái nó cần nhất bây giờ chính là

thời gian, một khoảng thời gian thực sự dài. ....

“trời đã tối rồi, có lẽ anh ấy sắp về!!!!!!”

Nó khẽ thì thầm với bản thân khi nhìn ra bầu trời, chỉ một thời gian ngắn mà nó đã tập cho mình cái thói quen chờ đợi hấn đi làm về, đây thực giống như một trò chơi gia đình vậy. ....đặt hộp kem xuống bàn, nó đứng dậy đi vào bếp, nó muốn làm một cái gì đó cho hấn ăn, cũng lâu rồi nó không động chạm gì tới chuyện bếp núc. ....quả thực cái đen tối của xã hội đã khiến nó thay đổi quá nhiều. ....giờ nó đang thầm ước thà không biết gì mà cứ sống như bình thường cho dù bị đẩy dọa còn hơn là biết tất cả rồi lại tự hành hạ bản thân. ....

Đặt lên bàn ăn món ăn cuối cùng, nó trầm tư suy nghĩ. ....trên bàn là tất cả những món ăn nó còn nhớ và còn có thể nấu được, không nhiều cũng không ít, nhưng có lẽ đủ để nó cảm thấy hài lòng. ....

Trở về với chiếc ghế salon, nó lại tiếp tục ngồi vừa ăn kem vừa xem ti vi, thông tin nó nắm được bây giờ chỉ là những điều vụn vặt của xã hội, nào là tin tức kinh tế chứng khoán, những phóng sự vô nghĩa về cuộc sống đời thường của người dân, một vài điểm thú vị về âm nhạc quốc tế. ....nhưng tuyệt nhiên nó chẳng biết gì về hoạt động của thế giới ngầm, và nói đúng hơn là nó không quan tâm tới nữa. ....

.....cách. ....

Tiếng mở cửa làm nó giật mình ngay lập tức đứng phắt dậy chạy ra cửa. ....hấn đang tháo giày, vừa thấy nó liền nở một nụ cười tươi sáng cùng với giọng nói trầm ấm. ....

“anh về rồi đây!!!!”

“vâng!!!!”

Nó cười, một nụ cười không giả dối, không lạnh lẽo mà tràn ngập một niềm hạnh phúc khó tả, nụ cười ấy khiến hấn an tâm. .... Hấn khẽ xoa đầu nó mỉm cười hỏi. ....

“em ở nhà một mình có buồn không?????”

“.....”

Nó lắc đầu, nhưng hấn có thể cảm nhận được nó cảm thấy buồn khi bị bỏ lại một mình. ....tuy biết thế nhưng hấn vẫn là ra ngoài, nếu không hấn sẽ không làm được việc cần làm. ....

“em nấu bữa tối rồi, anh tắm rồi cùng ăn nhé?????” nó lảng ngay sang truyện khác. ....

Toan quay người bước đi thì nó bị hấn kéo lại ôm chặt vào người. ....hôn nhẹ lên mái tóc màu nâu trầm của nó, hấn khẽ thì thầm. ....

“em không thành thật với anh chút nào cả, nếu buồn thì nói ra, anh sẽ ở nhà với em!!!!”

“.....” nó lảng người, rồi một lúc sau cũng nói được: “em hiểu công việc của anh, thời gian là thứ quan trọng nhất, bởi vậy không cần lo lắng cho em đâu!!!!!!”

“ngốc lắm!!!! em phải biết vì ai anh mới làm điều này!!!!” Hấn cúi xuống đối mặt với nó: “nếu lý do đã ở đây, tại sao anh phải quan tâm tới công việc chứ?????”

“nhưng. ....um. ....”

Hấn hoàn toàn không để nó nói thêm lời nào nữa, đôi môi hấn đã chiếm trọn làn môi mềm mại như nhung ấy mất rồi. ....hấn lúc nào cũng là người bắt đầu câu truyện và luôn luôn kết thúc câu truyện đó bằng một cách duy nhất. ....

“ngọt quá!!!!”

Điều đầu tiên mà hấn nói khi rời khỏi môi nó, và điều đó khiến mặt nó bất giác đỏ bừng lên. ....

“em vừa ăn kem!!!!”

“sô cô la phải không?????”

Nó gật gật cái đầu, khuôn mặt bầu bĩnh đỏ bừng lên trông thật đáng yêu. ....hấn chỉ muốn nó mãi mãi như thế này thôi. ....buông nó ra, hôn nhẹ vào má của nó, hấn mỉm cười nói:

“anh đi tắm, em đợi một lát rồi ta cùng ăn nhé?????”

“.....”

Nó lại gật gật, khuôn mặt vẫn cứ hồng hồng như vậy. ....nó giúp hấn lấy quần áo, cất cho hấn cái cặp, lấy quần áo bẩn rồi đi ra ngoài phòng giặt. ....nó

bây giờ giống như một người vợ dịu dàng biết chăm sóc và nghe lời chồng vậy.....

Phía xa kia, có một người đang quan sát mọi hành động của nó và hân, người con gái có mái tóc màu vàng ánh kim. ....Trịnh Huyền Bảo Trân đang cố phân tích xem thực sự tiểu thư của nhà đang muốn gì và nhà cần phải làm điều gì. ....mở điện thoại, ấn vào số 3 và nghe đầu bên kia những tiếng tút dài. ....

<“em đây!!!!”>

“chuẩn bị lực lượng, giao toàn quyền điều hành trụ sở của D ở Hoa Kỳ cho tao!!!!”

<“được!!! chỉ thị sẽ tới trong 10 phút nữa!!!!!!”>

“xác nhận!!!!!!”

Bóp nát chiếc điện, Trân đứng dậy, đôi mắt hướng nhìn về phía tòa cao ốc lần cuối rồi quay người bỏ đi. ....có lẽ từ bây giờ Trân mới bắt đầu kế hoạch của chính mình. ....

.....

Chiếc điện thoại vang lên những tiếng tút tút khô khan, Chi lạng người khi thậm chí còn chưa nói thêm được một câu nào chúc bình an tới cho chị gái mình. ....có lẽ lỗi lầm mà nhà đã mắc phải mãi mãi sẽ không được chị gái tha thứ...

“thì ra đây chính là mục đích cô ở lại!!!!!!”

Một giọng nói nam trầm vang lên phía sau khiến Chi giật mình vội vàng quay người nhìn. ....Ken đang đứng đó với khuôn mặt thực sự đáng sợ, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Chi như thể muốn ăn tươi nuốt sống nhà vậy. ....

“nghe lên là tác phong thường ngày của anh phải không?????”

Chi lấy lại được bình tĩnh, khuôn mặt trầm đi lạnh lùng. ....nhưng chỉ có vậy thì không thể lần át được Ken một người được coi là đủ khả năng đánh bại nó. ....

“cô ấy ra lệnh cho cô làm điều này sao?????” Ken phớt lờ câu nói của Chi mà tiếp tục hỏi: “cả việc biến mất này cũng nằm trong kế hoạch của cô ấy phải không?????”

“.....”

Chi khẽ nhún mày nhìn Ken ngờ vực, thái độ quan tâm này của Ken nghĩa là sao????? Chẳng lẽ. ....

“tôi có nghĩa vụ phải báo cáo cho anh những hành động của chị ấy sao?????”

“.....” Ken im lặng, rồi khước môi anh chợt cong lên tạo một nụ cười nửa miệng: “tôi hiểu rồi!!!! Thì ra mục đích của cô ấy là chờ đợi!!!!!!”

“nếu có thời gian ở đây nói nhảm, sao anh không đi thực hiện nhiệm vụ của mình đi!!!!!!” Chi quay người bước về chiếc bàn uống trà mà nói với Ken bằng giọng như muốn đuổi anh ta đi. ....

“được thôi!!!!!!”

Ken bỏ đi sau khi buông một câu nhẹ nhàng. ....Chi cũng không phản ứng gì mà thản nhiên ngồi uống trà, nhưng thực chất cái áp lực tâm lý mà Ken tạo ra đã khiến cho Chi toát mồ hôi lạnh. ....và hơn thế nữa, đã có một email gửi về cho nhà trong lúc nói chuyện với Ken, thông tin về thời gian ước tính mà Trân đã gửi, nó dài hơn so với những suy nghĩ của Chi rất nhiều lần. ....

.....

Ngồi trước hàng chục màn hình máy tính hiện những hình ảnh khác nhau, người con gái có mái tóc màu đỏ gắt và đôi mắt màu tím huyền bí đang đắm chìm suy nghĩ điều gì đó. ....

“con bé đó vẫn còn sống!!!! một điều đáng phục đó nhỉ!!!!!!”

Giọng nói giễu cợt vang lên từ Bảo Lam chiếu thẳng tới người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế gỗ được khảm tinh xảo, khuôn mặt ông ta cứ luôn sầm sầm tới như vậy từ khi biết được tin Dương Mỹ Nguyệt Hương vẫn còn sống. ....

“tôi đang trông chờ giây phút cô ta xuất hiện đấy, một lần nữa có thể chứng kiến cái chết của đứa con gái đó, suy nghĩ ấy khiến tôi thấy phấn khích vô cùng!!!!!!”

Gác chân lên bàn máy tính, Bảo Lam vừa nói vừa cười, khuôn mặt khả ái toát lên một sự hiềm độc và đôi mắt tím ánh lên cái nhìn sắc lẹm độc ác mà mang đậm một niềm thích thú man dại. ....

“mày thích thú đến vậy sao????? Tao thấy mong muốn con bé chết của mày còn lớn hơn tao gấp nhiều lần đấy!!!!” Dương Trung nói mà nét mặt nhợt nhạt cứ như sắp chết, nhưng giọng nói thì vẫn đủ gây sát thương nghiêm trọng cho đôi phương. ....

“cô ta đã hạ lệnh cho Hải Long giết 2 người đứng đầu “Ngũ Long” và toàn bộ gia đình họ, giờ chỉ còn lại ông và bà Phi Yến thôi!!!!” Bảo Lam chẳng để tâm tới lời nói của Dương Trung mà tiếp tục nói: “và ông đang ở cạnh tôi đồng nghĩa với việc cô ta sẽ phải tìm tới đây, và tôi có thể dùng chính đôi tay này kết liễu cô ta!!!!”

“liệu có còn đủ khả năng không?????”

Câu nói lần này của Dương Trung khiến Bảo Lam dừng cười, một khoảng im lặng khiến không gian nặng trĩu như trĩ. ....từ từ nhấc chân xuống đất, Bảo Lam đẩy người quay ghế hướng về phía Dương Trung, đôi mắt tím không còn sự tỉnh anh nữa mà đầy rẫy lửa giận. ....

“rồi ông sẽ thấy, chính tay tôi sẽ giết chết đứa con gái đó!!!!”

Nhìn Bảo Lam bằng con mắt lạnh giá, Dương Trung thờ ơ với cái gọi là quyết tâm của cô ta, trong thâm tâm người đàn ông này đang nhen nhóm một điều gì đó. ....kể từ lúc nó bắn phát súng đó vào vai của Dương Trung thì một cảm giác kì lạ bỗng bao trùm lấy toàn bộ trí óc và thân thể ông ta. ....có lẽ, ngay từ đầu khi giáp mặt với nó ngày ấy, ông ta đã xác định bản thân chỉ có một con đường đó là chết dưới họng súng của nó. ....nhưng nó lại không giết, trong đôi mắt màu xanh ngọc ấy chan chứa một nỗi đau khiến cho trái tim lạnh giá của Dương Trung nhói đau như một con dao găm đang đâm thẳng vào đó. ....bắt đầu từ lúc đó, trong thâm tâm của ông ta bỗng ào ạt hiện lên rất rất nhiều câu hỏi, những câu hỏi không có lời đáp. ....và lần đầu tiên trong đời Dương Trung tự hỏi tại sao người ở bên cạnh ông ta lại là Bảo Lam?????

.....

Khẽ run lên đôi bờ vai, nó chợt có cảm giác lạnh người, chưa bao giờ nó có cảm giác này. ....đôi bàn tay bắt giắc đan vào nhau giữ chặt lấy cơ thể, thời tiết không lạnh nhưng sao nó lại thấy lạnh như vậy?????

“em lạnh à?????”

Kèm theo câu hỏi là một chiếc áo khoác lên người nó, hấn đứng từ phía sau choàng tay ôm lấy toàn bộ cơ thể nó kéo nó gần vào mình. ....cúi đầu đặt cằm lên vai nó, hấn hướng đôi mắt lên cao ngắm nhìn bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh. ....

“anh chưa từng thấy New York đẹp thế này!!!!”

“nó vốn đã đẹp rồi!!!! chỉ là anh không để ý thôi!!!!” nó chợt cười trả lời. ....

“đưa tay trái của em cho anh mượn!!!!” hấn khẽ thì thầm vào tai nó. ....

Mà cũng chẳng để nó phản ứng, hấn cầm lấy bàn tay phải của nó, khẽ hôn nhẹ lên đó. ....rồi nó bỗng có cảm giác lạnh lạnh ở đầu ngón tay, rụt tay lại khi hấn vừa buông ra. ....đôi mắt nó chợt mở to nhìn vào bàn tay mình. ....

“cái... cái này là. .... là sao vậy?????”

“em thấy nó giống cái gì?????” hấn hơi thất vọng trước câu hỏi của nó. ....

Đúng vậy, hấn vừa đeo vào tay nó một chiếc nhẫn làm bằng vàng trắng với mặt kim cương hình bông cúc rất đẹp, cả thế giới này chỉ có duy nhất một chiếc này mà thôi, bởi chiếc nhẫn này được hấn đích thân thiết kế và đặt làm. ....

“.....” nó nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn như thể không tin vào mắt của mình. ...thật sự nó chưa từng nghĩ đến chuyện hấn sẽ tặng nó một chiếc nhẫn tuy hấn có thừa khả năng làm điều đó. ....chỉ là nó không dám tin là nó sẽ có cơ hội được đeo một chiếc nhẫn do hấn tặng. ....

“Hương này!!!!”

“vâng. ....”

Vòng tay của hấn siết chặt lại, khuôn mặt hấn cúi thấp xuống vành tai của nó, hơi thở ấm áp phả vào chiếc cổ xinh xắn trắng ngần khiến nó rung mình lần nữa. ....nhưng câu nói của hấn còn khiến nó kinh ngạc hơn. ....

“hãy kết hôn với anh nhé?????”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Ngồi bó gối trên chiếc giường rộng, nó nhìn chăm chăm vào khoảng không tối mịt, trên ngón tay áp út vẫn có sự hiện diện của chiếc nhẫn hân vừa tặng. ....lời đề nghị của hân quả đột ngột, nó hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý để đón nhận điều này. ....hai từ “kết hôn” quả thực là quá xa lạ đối với nó, trong thâm tâm nó chỉ muốn ở cạnh bên hân, nhưng khi đối mặt sợi dây ràng buộc trên pháp lý kia thì bỗng nhiên nó lại sợ. ....rõ ràng nó muốn có một gia đình, rõ ràng nó muốn mang đến cho hân một niềm hạnh phúc trọn vẹn, thế nhưng tại sao khi hân đề nghị nó lại ngập ngừng không dứt khoát???? Trong đầu nó xuất hiện biết bao nhiêu là câu hỏi, nhưng nó chẳng thể có lời giải đáp nào cho toàn vẹn cả. ....từng giây từng phút trôi qua khi không gian cả trong lẫn ngoài phòng ngủ đều yên lặng như tờ. ....

Đèn bên ngoài vẫn sáng trong khi đã 3h rồi, nó lật chăn bước xuống giường, khẽ mở cửa nhìn ra bên ngoài. ....người con trai nó yêu đang nằm trên chiếc ghế salon, một tay buông thõng xuống đất còn một tay thì gác lên trên trán, nhưng không có vẻ gì là hân còn thức cả. ....nó có thể cảm nhận được sự thất vọng trong đôi mắt hân khi nó ngập ngừng nói cần suy nghĩ. ....có lẽ nó lại vừa gieo lên trong lòng hân một hạt giống của sự bất an chẳng????

Khẽ thở dài một tiếng, nó quay lại giường, ôm lấy chiếc chăn bông mỏng và đi ra bên ngoài tiến về phía hân đang nằm. ....nhẹ nhàng phủ lên người hân chiếc chăn mỏng, khẽ đặt tay của hân lên trên lưng bụng, nó với tay lấy điều khiển tắt cái ti vi vẫn đang thao thao bất tuyệt. ....không gian bây giờ lại lần nữa chìm vào im lặng, nó ngồi bệt xuống nền thảm ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ của hân, lần thứ 2 từ khi quen biết giờ nó mới thực sự ngắm nhìn hân, không còn những nét cười trên khuôn mặt hân nữa mà đôi lại lại một sự hà khắc, dù đang ngủ nhưng sao đôi mày của hân không giãn ra chút nào, cứ như cả trong mơ hân cũng phải gồng mình lên chịu đựng một điều gì đó rất khó khăn. ....đưa bàn tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt hân, đôi mắt nó dụi đi và nong nãn hơn bao giờ hết. ....

“em yêu anh, Minh ạ!!! Thực sự rất yêu anh!!!!”

Nó lại ngả đầu xuống gần cạnh hân, khẽ nhắm đôi mắt lại, miệng thì thầm vô thức:

“nhưng anh sẽ hối hận khi lấy em làm vợ đấy!!!!”

Bỗng khoe môi của hân động đập tạo nên một đường cong của nụ cười, bàn tay đặt trên trán di chuyển xuống khẽ vuốt nhẹ mái tóc nâu trầm của nó, giọng nói ấm áp của hân vang lên khiến nó giật mình. ....

“em thành thật hơn một chút rồi đấy!!!!”

Nó vội ngồi thẳng dậy, đôi mắt mở to nhìn hân đang cười với vẻ rất đắc ý. ....vậy ra hân giả vờ ngủ. ....

“anh. ....anh chưa ngủ????”

“ngủ thì sao nghe được em nói những lời hiềm hoi ấy!!!!” hân nghiêng người nằm chống một tay xuống ghế nhìn nó cười. ....nụ cười vừa đắc ý vừa hạnh phúc. ....

“anh. ....”

Khuôn mặt nó đỏ bừng lên, một phần vì tức giận một phần cũng vì xấu hổ nữa. ....vội đứng phắt dậy định vùng chạy vào trong phòng thì nó bị hân kéo lại. ....làm gì có chuyện hân để nó thoát dễ dàng như vậy chứ. ....bị kéo giật từ đằng sau nên nó bị mất đà ngã nhào về phía hân, chớp mắt đã nằm gọn trong vòng tay hân rồi. ....

“không trốn được đâu vợ yêu à!!!!”

“buông ra!!!!”

“không!!!!”

Nó vùng vẫy cố thoát ra bởi vì mặt nó bây giờ đang nóng bừng bừng, nó không muốn cho hân thấy bộ dạng này. ....cũng càng vùng vẫy thì hân lại càng ôm nó chặt hơn, cuối cùng nó vẫn phải chịu khuất phục mà ngồi im trong lòng của hân. ....khẽ mỉm cười khi thấy nó biết nghe lời, hân thở nhẹ một cái và bắt đầu phủ định câu nói vừa rồi của nó. ....

“anh sẽ không bao giờ hối hận khi lấy em làm vợ đâu!!!!”

“mẹ anh. ....bà ấy chắc chắn sẽ phản đối!!!!” nó nói giọng rụt rè...

“em sai rồi!!!!” hân lắc đầu vỗ nhẹ vào lưng của nó và giải thích: “mẹ anh chưa bao giờ phản đối việc anh yêu em cả!!!! ngược lại mẹ còn muốn bù đắp một phần nào đó lỗi lầm bản thân đã gây ra cho gia đình em!!!!”

Nó chợt nhớ lại lần cuối cùng nó gặp bà Phi Yến, khi đó bà ấy đã rất kích động khi nghĩ rằng nó đang đùa giỡn với tình cảm của con trai bà. ....lúc đó nó đã không chú ý đến thái độ ấy. ....

“thì ra là thế!!!!!! Vậy mà em cứ nghĩ rằng bác ấy rất ghét em!!!!”

Nhìn khuôn mặt có phần nhẹ nhõm của nó, hân mỉm cười, cầm bàn tay trái của nó lên, khẽ hôn lên chiếc nhẫn ở ngón áp út ấy, hân nhìn thẳng vào mắt nó và nói:

“em đồng ý lấy anh nhé????”

Ánh nhìn chứa chan hy vọng của hắn khiến nó không thể không trả lời.....nhưng tuy câu trả lời thực rất dễ vẫn có thể làm khó cho nó.....sự lúng túng hiện rõ trên khuôn mặt đang bối rối.....

“em.....em.....”

Nhìn thái độ lúng túng của nó, hắn thực sự muốn cười nhưng lại không dám cười.....đôi bàn tay khẽ nâng khuôn mặt nó đối diện với hắn, cũng với ý ấy nhưng hắn lại hỏi bằng một câu hỏi khác.....

“vậy câu trả lời của em là gì?????”

“.....” thoáng bất ngờ, nó hơi tròn mắt nhìn hắn rồi ngay sau đó đôi mắt ấy dịu lại, nó khẽ gật đầu trả lời: “em đồng ý!!!!”

“giỏi lắm!!!!”

Hắn cười rồi kéo nó sát vào người, đặt lên môi nó một nụ hôn thật ngọt ngào và nhẹ nhàng.....nó đã đồng ý kết hôn với hắn, đây là một điều thực sự khó mà tưởng tượng được, thực ra hắn không nghĩ rằng nó sẽ đồng ý nhanh đến vậy, trong đầu hắn đang có rất nhiều kế hoạch để thuyết phục nó chấp nhận kết hôn nhưng hình như không cần dùng tới nữa rồi.....

.....

Trong đêm tối, hai bóng hình người trước kẻ sau lần trốn lần nhau trong khu rừng rậm rạp.....xung quanh những tiếng động ghê rợn của rừng núi mang lại mối nguy hiểm tiềm tàng hơn bao giờ hết.....dưới ánh trăng, lưỡi dao sáng lóa lóe lên kẻ trước cổ một người con trai.....

“còn theo nữa thì tôi sẽ xuống tay đấy!!!!!!”

Làn tóc vàng bay nhẹ trong gió, người con gái có cái tên Bảo Trân ấy giờ không giống như một cô tiểu thư kênh kiệu ngày trước chút nào nữa, trong đôi mắt nhỏ chỉ có một tia sáng duy nhất nhưng lại không ai lý giải được tia sáng đó có ý nghĩa gì.....còn người con trai có mái tóc đen và khuôn mặt nam tính được ánh trăng chiếu sáng ấy một chút cũng không tỏ ra e sợ cho dù lưỡi dao đang làm cho lớp da dưới cổ anh ta rướm máu.....

“nếu muốn thì cô đã có thể giết tôi cách đây hàng tiếng đồng hồ rồi!!!!”

“đừng khiến tôi phải giết anh Levin!!!!” Trân gằn giọng.....

Khỏe môi của Levin khẽ nhếch lên, trong nháy mắt đã thoát được gọng kìm đang ghi chặt cổ của mình mà giãn khoảng cách giữa anh và Trân tới 1m.....tuy biết Trân sẽ không giết mình nhưng nếu làm quá đà thì không ai có thể lường được người con gái kia sẽ hành động như thế nào.....

“tôi chỉ muốn biết mục đích của cô!!!!!!”

“như đã nói, tôi muốn có thời gian!!!!!!” Trân giương cao con dao hướng thẳng về phía Levin mà nói: “và tôi sẽ làm mọi thứ để có được điều đó!!!!!!”

“điều tôi muốn biết đó là mục đích kéo dài thời gian của cô!!!!!!” Levin không ngần ngại mà đáp lại: “việc hủy đi chiếc máy nhắn tin nhằm mục đích cắt đứt sợi dây theo dõi của tổ chức “Trung Gian” khiến tôi nghi ngờ về những gì cô đã làm trong thời gian qua đấy!!!!!!”

“vậy sao?????” Trân cười khênh rồi từ từ lùi dần kéo giãn khoảng cách giữa nhỏ và Levin: “nếu đủ khả năng thì hãy tự tìm hiểu đi!!!!!!”

Câu nói mang đầy thách thức của Trân khiến Levin mất đi sự bình tĩnh, chính điều đó đã dẫn đến việc anh ta không phát giác ra được bản thân đang bị bao vây bởi một nhóm người.....một nhóm người được đào tạo một cách bài bản và chuyên nghiệp.....

“tốt nhất là đừng theo tôi nữa!!!!!!”

Chỉ khi câu nói đó thoát lên từ miệng Trân thì đã quá muộn cho Levin có thể hành động.....anh ta chỉ có thể đứng nhìn bóng của Trân biến mất trong màn đêm cùng với những bóng đen khác phủ phục xung quanh.....dường như không chỉ có một mình Levin biết lợi dụng các thế lực bên ngoài để hoàn thành đợt huấn luyện địa ngục này.....

.....

Mở mắt khi mặt trời đã lên cao, nó cảm nhận được một vòng tay vẫn đang ôm ngang người mình.....hắn vẫn đang nằm đó ngay bên cạnh nó, và đang ngủ một cách ngon lành, đôi mày dường như giãn ra hơn và khuôn mặt cũng như sáng hơn.....sự thay đổi này phải chăng là vì nó đã nhận lời làm vợ hắn?????

“em dậy rồi hả?????”

Hắn bỗng nhiên lên tiếng hỏi trong khi đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nó giật mình vội quay mặt sang nơi khác nhưng hắn lại kéo nó lại gần.....dụi đầu vào vai nó nói với giọng ngái ngủ thấy rõ.....

“ngủ thêm lát nữa đi, chiều anh sẽ đưa em tới một nơi!!!!!!”

“?????” nó nhú mày hỏi lại: “đi đâu vậy????”

“em sẽ biết thôi.....”

“sao chứ????”

Nó hỏi mà chẳng thấy hấn trả lời, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều bên vai.....nó quay sang thì thấy hấn lại chìm vào giấc ngủ mất rồi.....

Bước xuống giường, nó kéo chăn đắp lên cho hấn rồi đi ra bên ngoài, phía ban công có những lẵng hoa treo rất đẹp.....nó chớp chớp đôi mắt, bàn tay đưa lên phía lẵng hoa phong lan tìm lấy ra một chiếc máy nhắn tin nhỏ màu đen mà trong đó con chip định vị đã bị phá hỏng hoàn toàn.....nhấn một dòng chữ duy nhất gửi đến một số duy nhất, nó lại đặt chiếc máy về vị trí cũ rồi trở vào trong chuẩn bị bữa ăn cho hấn khi thức dậy.....

Và ở một nơi nào đó, tiếng máy nhắn tin kêu lên những tiếng tí tí khô khốc mà chủ nhân của nó thì chẳng ở đâu xa mà chính là đang cầm nó trên tay.....dòng chữ xuất hiện khiến người nhận được tin nhắn phải giật mình.....

“VIENNENT ICI”

.....

Giấy tờ bị vò nát một cách có chủ ý nằm rải rác xung quanh chiếc bàn lớn mà người ngồi trước nó không ai khác chính là Ken, anh ta đang thực sự đau đầu với những gì nó đã đưa ra.....với một con người xung quanh lúc nào cũng chỉ thấy máu, anh ta đầu thế nào ngồi một chỗ bình tĩnh nghĩ ra những phương án đối sách đưa đường dẫn lối cho đám cảnh sát cơ động của Việt Nam triệt hạ khối liên minh ngầm chống đối của các thành phần lãnh đạo trong tổ chức D được chứ.....với Ken, nếu nó bảo anh ta đi giết những người đó thì thật dễ như trở bàn tay vậy.....

“em đang đùa với tôi sao????”

Mệnh lệnh chỉ bắt chứ không giết của nó thực sự là một vấn đề rất lớn, để các cơ quan chính quyền của nhà nước nhảy vào cuộc, Ken không hiểu nó đang suy nghĩ điều gì???? Sau khi “vũ hội đêm” kết thúc, anh ta không còn thấy sự hiện diện của ông Nguyễn Đại Phong ở trong tổ chức nữa, đến lúc này Ken mới thực sự đặt ra nghi vấn cho sự biến mất đột ngột của người từng được tin tưởng giao toàn quyền điều hành D trong suốt nhiều năm.....

“hà!!!!”

Tiếng giọng nữ thanh trầm vang lên làm Ken hơi giật mình, người con gái có cái biệt danh Moth đang đứng ngay trước chiếc bàn lớn và đối diện với anh ta.....một chiếc máy nhắn tin nhỏ màu đen được ném ngay gần tay của Ken.....

“cái gì đây????”

“tôi sẽ báo thông tin cho anh qua chiếc máy đó!!!!”

Bất ngờ trước thái độ kì lạ của cô gái vốn dĩ đã kì lạ, Ken không khỏi thắc mắc, đôi mày khẽ nhíu lại như vừa tìm ra được lời giải đáp.....

“cô định đi????”

“đĩ nhiên, người tôi phục vụ không phải là anh!!!!”

Chỉ để lại đúng một câu nói ấy rồi thân hình màu đen ấy nhanh chóng bước ra cửa và biến mất trước khi Ken kịp phản ứng.....nếu người cô ta phục vụ không phải là Ken thì lý do gì mà cô ta lại đưa cho anh cái máy nhắn tin này????

Một chuỗi hành động kì lạ của những người tồn tại xung quanh Ken, càng ngày anh ta càng cảm nhận được rõ nét cái thể giới mà nó, cô tiểu thư chỉ mới 19 tuổi đã và đang trải qua.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Hấn đưa nó tới một ngôi biệt thự màu trắng rất đẹp, nhìn từ bên ngoài vào thực sự không khác gì một toàn lâu đài.....nó tò mò tự hỏi không biết người sống trong căn nhà này là ai.....

“nơi này là.....”

Nó hỏi một cách ngập ngừng, hấn khẽ cười vừa bấm chuông vừa trả lời lại:

“nhà của một người em biết!!!!”

Câu trả lời không rõ ràng của hắn khiến nó thắc mắc, ở Hoa Kỳ nó hoàn toàn không quen biết ai, nếu có thì cũng chỉ là người của D chứ không phải của “Tam Kiềng”

[“xin hỏi ai vậy?????”]

“tôi Davil đây!!!!”

[“xin ngài đợi chút chúng tôi sẽ cho người mở cửa!!!!”]

Nó chớp chớp đôi mắt nhìn hắn đầy nghi hoặc, hắn mỉm cười xoa đầu nó và nói:

“chúng ta xe đi bộ từ đây, xe sẽ có người khác cất hộ!!!!”

“còn đi đâu nữa?????”

“đi gặp người chúng ta cần gặp!!!!”

Vừa dứt lời thì chiếc cổng sắt nặng trĩu mở ra và có vài người mặc áo comple đen chạy về phía nó và hắn. .... họ cúi đầu trước hắn kính cẩn chào. ....

“chúng tôi đón tiếp chậm trễ mong ngài thông cảm!!!!”

“không sao!!!!” hắn nói với thái độ hoàn toàn khác: “ông ấy đang ở đâu?????”

“ông chủ hiện đang đọc sách trong phòng sách ở phía tây khu nhà!!!!” một người trong số họ trả lời lại hắn, giọng nói chùng mịch và nghiêm trang. ....

“tôi biết rồi!!!! chúng tôi sẽ đi gặp ông ấy!!!!”

Hắn gật đầu rồi vòng tay qua vai nó kéo đi tiến vào khu vườn toàn hoa cẩm tú cầu đầy màu sắc. .... nó vẫn không hiểu gì đôi mắt cứ quay lại nhìn về phía mấy ông vệ sĩ, nó thấy họ chia nhau ra người thì cất xe còn người thì quan sát xung quanh với vẻ đề phòng rất cao. ....

“tới rồi!!!!”

Dừng lại trước một căn nhà kính lớn, nhìn từ bên ngoài có thể thấy được những giá sách làm bằng gỗ trầm nâu đỏ, nhưng rõ ràng là thư viện nhưng sao nó cảm thấy nơi này giống như một nơi uơm trồng cây giống hơn là một nơi chỉ để đọc sách. ....

“vào thôi nào!!!!”

Hắn lên tiếng khi thấy nó đứng ngẩn người ra nhìn, chắc nó đang ngạc nhiên lắm. .... và hắn có thể chắc chắn nó sẽ ngạc nhiên hơn nữa sau khi gặp người đàn ông đang ngồi đọc sách trong căn phòng này. ....

“em hãy để dành sự ngạc nhiên của mình cho người chúng ta sắp gặp!!!!”

“nghĩa là sao?????” nó càng lúc càng không hiểu hắn đang nói gì. ....

Hắn không nói gì mà chỉ mỉm cười nắm tay nó cùng bước vào căn phòng. .... những giá sách rất nhiều và cũng như vậy với các chậu cây trồng, dường như số loại sách khác nhau ở nơi này ứng với số cây quý được gây giống, nó có thể nhìn thấy rất nhiều loại cây quý trong khu vườn này. .... phía trung tâm nơi tập trung nhiều ánh sáng mặt trời nhất có một chiếc bàn đọc sách và bóng dáng một người đàn ông đang ngồi quay lưng về phía nó và hắn. .... một cảm giác rất quen thuộc bỗng bao trùm lấy nó khi nó nhìn thấy tấm lưng thẳng và cao ấy, mái tóc đen đã điểm bạc kia dường như nó đã từng nhìn và từng gặp. ....

“cháu lại tới làm phiền bác đây!!!!”

Hắn lên tiếng khiến người đàn ông hơi giật mình, nhưng ông không quay lại mà bình thản cời chiếc kính đặt lên trên quyển sách vẫn đang mở. .... ông từ từ đứng dậy vừa nói vừa quay lại. ....

“sao thế??? Thất bại rồi à????? Bác. ....”

Chưa thể nói được hết câu, người đàn ông ấy mở to đôi mắt nhìn nó và hắn một cách ngạc nhiên. .... và nó cũng vậy. ....

“bác... bác Nam?????”

“Hương?????”

Cả cơ thể của nó bỗng cứng đờ lại, quả thực quá bất ngờ khi nó có thể gặp ông Nam ở nơi này. .... nó quên mất rằng ông đã định cư ở Hoa Kỳ một thời gian dài trước khi trở về Việt Nam gặp nó. .... nhưng, tại sao ông Nam lại biết hắn????? hơn nữa nó còn cảm thấy ông Nam với hắn lại rất thân thiết,

mối quan hệ giữa hai người ruột cuộc là như thế nào????

“sao cháu lại ở đây?????”

Điều duy nhất hiện lên trong đầu ông Nam chính là câu hỏi này, từ khi công bố di chúc đến bây giờ ông mới gặp lại nó, khoảng thời gian nó biến mất không dài cũng không ngắn nhưng có quá nhiều biến cố xảy ra trên toàn thế giới mà ngọn nguồn đều từ tổ chức D mà ra cả.....và hiện giờ nó đang có mặt ở đây với tình trạng hoàn toàn bình ổn không có chút gì là liên hệ với những biến động của thế giới cả.....

“cháu.....”

Nó thực sự không biết trả lời ông Nam như thế nào về hoàn cảnh hiện tại cả.....chẳng lẽ lại nói nó tự tử rồi hấn cứu ư???? Nếu nói như vậy chắc ông Nam sẽ tức đến ngất xỉu mất, hơn nữa nếu ông biết biết những gì nó đang trải qua khiến nó nghĩ đến cái chết thì hấn ông sẽ ngăn cản cho bằng được thậm chí là sẽ nói với gia đình nó về tình hình hiện nay.....nó không muốn bất cứ ai phải lo lắng cho nó cả, và càng không muốn mẹ và anh nó bận tâm về nó.....

“bác không cho chúng cháu ngồi xuống à????” Đứng thế này nói chuyện mỏi chân lắm!!!!” hấn lên tiếng gỡ rối cho nó ngay lúc ánh mắt của ông Nam chuyển dần sang sự nghi ngờ cố hữu.....

“à ừ...hai cháu ngồi xuống đi!!!!” ông Nam chợt nhớ: “uống gì để ta cho người làm!!!!”

“cháu thì không cần nhưng bác bảo họ làm cho Hương một ly sô cô la nóng nhé!!!!” hấn nhanh nhẩu nói trong khi ấn nó ngồi xuống ghế.....

Để ý thái độ khác lạ của nó với hấn, ông Nam ngờ ngợ ra một điều gì đó.....ông gọi người làm và dặn họ làm một ly sô cô la nóng dành riêng cho nó và pha thêm một ấm trà cho ông và hấn.....quay lại với chiếc ghế của mình, ông Nam liếc mắt quan sát và ánh mắt dừng lại ở bàn tay phải của nó, sự xuất hiện của chiếc nhẫn cưới kia đã cho ông một lời giải đáp rất rõ ràng.....

“nào, một trong hai đứa nói cho ta biết lý do cho sự có mặt bất ngờ này!!!!”

Nó ngồi yên lặng, chính bản thân nó cũng không biết tại sao hấn lại đưa mình tới đây nữa là.....trong khi đó thì hấn ngồi cười, trả lời lại ông Nam một cách vô tư đến ngạc nhiên.....

“bác biết rồi còn gì, cháu nhờ bác làm thủ tục kết hôn cho chúng cháu!!!!”

“cháu đồng ý lấy thằng nhóc này rồi sao????” ông Nam quay sang nó hỏi mà giọng chẳng mấy ngạc nhiên.....cứ như là ông ấy đã biết trước truyện này rồi vậy.....

“ơ.....dạ cháu.....” nó lúng túng không biết phải nói như thế nào.....

“chuyện này mẹ cháu có biết không????” ông Nam chợt hỏi.....

Nó giật bắn cả mình, có nằm mơ nó cũng chẳng nghĩ được ông Nam lại hỏi câu hỏi như thế này.....mặc dù là một câu hỏi rất đơn giản nhưng với nó thì đây là câu hỏi khó nhất trong tất cả các câu hỏi.....

Nhận thấy sắc mặt của nó có phần biến đổi, cả hấn và ông Nam đều có thể hiểu được lý do.....ông Nam nén tiếng thở dài và nói:

“ta có thể làm thủ tục cho các cháu ngay bây giờ, nhưng ta muốn cả hai đợi thêm 2 tiếng nữa, có một vài người bạn của ta đang tới và ta nghĩ rằng các cháu sẽ cần gặp họ trước khi quyết định kết hôn!!!!”

“bác, dù có thế nào thì cháu cũng sẽ không thay đổi quyết định đâu!!!!” hấn thẳng thắn khẳng định một cách chắc nịch như đinh đóng cột.....

“ta không nói các cháu sẽ thay đổi quyết định, ta chỉ muốn cả hai đứa biết những gì cần biết mà thôi!!!!”

Câu nói của ông Nam khiến cả nó và hấn đều không hiểu, nhưng cả hai chưa kịp lên tiếng hỏi thì người làm đã mang đồ uống đến, ông Nam cũng thay đổi hấn thái độ và khoi lên chủ đề khác để nói chuyện.....nếu như ông Nam đã muốn nó và hấn đợi thì cả hai cũng sẽ làm theo, dù thế nào thì biết trước hay biết sau cũng không tổn hại gì cả.....

Trong khi đó, trên bầu trời đang có 3 chiếc phi cơ riêng mang trên mình những hình ảnh đặc trưng riêng của chủ sở hữu cùng một lúc bay hướng về thành phố New York sôi động trong cái không khí loãng thiếu oxy của độ cao hàng nghìn mét.....

.....

ở một thung lũng đầy gió và cỏ lau vàng, hai người đàn ông đang đứng đối mặt với nhau.....một người mái tóc màu hung bay tự do theo làn gió lúc trầm lúc dữ, đôi mắt trầm tĩnh lạnh lùng vô cảm, Bùi Ngọc Chiến bây giờ không còn giống như trước đây nữa.....còn người kia, vẻ đẹp nam tính sắc bén, mái tóc đen ngắn cứ tha hồ tựa gió mà bay, Levin xứng đáng là người được chọn để trở thành cánh tay trái của hấn.....

“cậu dẫn theo khá nhiều cái đuôi đấy!!!!” Chiến nói một cách vu vơ: “liệu có người tôi quen không nhỉ?????”

“tôi không biết lý do tại sao cô ta lại đi theo, nhưng chắc cô ta biết tôi tới gặp anh!!!!” Levin thần nhiên trả lời.....

“Trịnh Huyền Bảo Trân, cô không cần phải ăn mình nữa đâu, ra đây đi!!!!” Chiến hướng nhìn về phía rừng, nơi có hàng ngàn loại cây cỏ thụ mộc lên sừng sững.....

Một bóng người từ trong rừng đi ra một cách chậm rãi, mái tóc vàng ánh kim bay theo từng đợt gió thổi, khuôn mặt lạnh lẽo càng đáng sợ hơn khi đôi mắt nâu sắc sảo ngáy một thâm trầm.....khóa trên người trang phục thon gọn bằng da màu đen và tối, tất cả vũ khí mà Chiến và Levin có thể nhìn thấy chỉ là một cây súng ngắn và ba con dao lam dắt ở bên hông và hai cổ chân.....Trân bước đi chậm rãi không một chút sợ hãi nào cả, mà thậm chí còn khiến cho hai người con trai phải có cảm giác đề phòng.....

“lâu không gặp Bùi Ngọc Chiến, tôi không ngờ anh lại đi theo “Tam Kiềng” đấy!!!!” Đôi môi mỏng đỏ mấp máy nói ra những lời cay độc đầy sát thương.....

“tính cách của cô vẫn khó ưa như trước!!!!” Chiến cũng đáp trả.....

“anh chống đối lại hai người bạn thân của mình, như vậy cũng được sao?????” Trân mỉa mai.....

“đừng vòng quanh nữa, mục đích của cô là gì hãy nói thẳng ra đi!!!!”

“chà, tôi ngạc nhiên với sự thiếu kiên nhẫn của anh đấy!!!!”

“Trịnh Huyền Bảo Trân!!!!” Chiến gằn giọng một cách đáng sợ.....

Trân nhếch môi cười, một điệu cười mà Chiến chưa từng nhìn thấy từ khi biết nhỏ cho tới nay.....cái kiêu ngạo ngày trước từ khi nào đã chuyển thành cái mỉa mai khinh thường thế này????

“mục đích chỉ có một!!!!” Trân ngay lập tức thay đổi thái độ, từ mỉa mai trở thành ra lệnh: “đó là yêu cầu các người làm theo phương thức của tôi, đưa số người sống sót lên mức cao nhất!!!! chỉ vậy thôi!!!!”

“kéo dài thời gian sao????” Chiến cười khênh: “mục đích đâu chỉ có một chứ!!!! Cô định qua mắt ai vậy?????”

“tôi chỉ có thể nói như vậy!!!!” Trân thân nhiên quay đi và nói: “nhưng nó sẽ tốt cho ông chủ của anh đấy!!!!!! cân nhắc kĩ trước khi làm vì nếu không đúng hướng tôi sẵn sàng giết người “vô tội” đấy!!!!!!”

“cái gì?????”

“tạm biệt nhé!!!!”

Chỉ để lại một câu trước khi biến mất sau những hàng cây, Trân để lại cho Levin và Chiến một dấu hỏi rất lớn.....

“anh quen cô gái đó?????” Levin lên tiếng hỏi.....

“một con cáo thủ đoạn!!!!” Chiến gằn giọng có vẻ tức giận: “người đàn bà đó dám đẩy cô ta vào nơi này sao?????”

“hà!!!! Anh có nghe tôi hỏi không đấy?????” Levin gắt lên.....

“có!!!!!! Tôi biết cô ta trước khi chính thức gia nhập tổ chức!!!!”

“vậy anh biết lý do tại sao Boss bắt tôi bảo vệ cô ta không?????” Levin hỏi: “một con người như vậy vứt đầu chĩa sống được!!!!”

Khuôn mặt của Chiến bỗng biến sắc.....hắn ra lệnh bảo vệ ư???? Khi nào chứ????? Chẳng lẽ là lúc đó.....

“cô ta là người của D sao????” Chiến hỏi bằng giọng đầy nghi hoặc.....

“đúng vậy, còn một người nữa nhưng có vẻ cô gái còn lại đó mới là người đáng phải lưu tâm!!!!”

Chiến không nghe thấy những gì Levin nói sau đó, dường như anh đã lơ mơ nhận ra một điều gì đó.....đôi bàn tay siết chặt lấy nhau, kẽ răng nghiến lại đầy tức giận.....

“hãy làm theo những gì cô ta nói!!!!!!”

“hà????? anh vừa nói gì?????” khuôn mặt của Levin chỉ có duy nhất một biểu cảm đó là bất ngờ.....

“đừng khiến tôi phải nhắc lại!!!!!!”

Chiến gằn giọng lên một cách đáng sợ rồi quay lưng bỏ đi.....chính lúc ấy những người áo đen ẩn nấp xung quanh cũng ra mặt đứng xếp hàng đằng sau Levin như chuẩn bị hành động.....nhưng giết người thì dễ, duy trì sự sống mới là khó khăn, nhất là trong cuộc huấn luyện chỉ lấy thiểu số như thế này.....

.....

một người đàn ông mặc vest đen chạy vào căn phòng mà nó và hân đang ngồi nói chuyện với ông Nam. ....anh ta cúi đầu kính cẩn lên tiếng. ....

“thưa ông chủ khách của ông đã đến!!!!”

“đưa họ vào phòng khách chưa????” ông Nam đặt tách trà đang cầm trên tay xuống và hỏi mà không quay nhìn. ....

“chúng tôi đã làm theo đúng lời ngài đã dặn!!!!” anh ta lại cúi đầu khép nép. ....

“được rồi, các cậu hãy lui về đúng vị trí của mình đi!!!!”

Sau câu nói của ông Nam, người mặc đồ đen đó quay đi sau khi đã cúi đầu chào, một dáng vẻ sợ hãi hơn là kính nể. .... nó hơi nhíu mày nhìn thái độ của những người làm, với nó, ông Nam là một người hiền như đất và lúc nào cũng cười, nhưng tại sao những người kia lại có vẻ như sợ ông như vậy nhỉ???? Và nó nhận ra dường như những gì nó biết về ông Nam chỉ là những điều nó nhìn thấy thời thơ bé, chỉ trong những năm ngắn ngủi trẻ thơ thì sao nó có thể nhìn thấy hết được một con người, nhất là một người luôn giấu che giấu cảm xúc của mình như ông Nam cơ chứ. ....

“chúng ta đi nào, đi gặp những người các cháu cần phải gặp!!!!”

Ông Nam mỉm cười nói với nó và hân rồi đứng dậy. ....hân dường như cảm nhận được một điều gì đó khác lạ từ ông, tay hân đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay nó, hân kéo nó đứng dậy và đi theo ông Nam về phía căn nhà chính. ....

“bác ấy định cho chúng ta gặp ai vậy nhỉ????” nó khẽ lên tiếng hỏi hân...

“anh cũng không rõ!!!!” hân lắc đầu, bàn tay vô thức siết chặt lấy tay nó. ....rồi giọng nói của hân nhỏ dần đến mức nó không thể nghe thấy được: “mong rằng bố mẹ anh đừng có mặt ở nơi này!!!!”

Nó nhìn hân, khuôn mặt hân bây giờ rõ ràng không tốt chút nào cả, có thể hân đoán ra được người mà cả hai sắp phải gặp là ai hoặc hân đang lo sợ điều gì đó. ....nó có cảm giác rằng bản thân đang mất dần đi cảm giác đề phòng, điều nó lo sợ ngày trước dường như đã trở thành sự thật mất rồi, ở bên cạnh hân quá lâu, nó đã có thói quen dựa dẫm đứng núp dưới tấm bảo vệ vững chắc là hân. ....điều này thực sự không tốt cho nó chút nào cả. ....

“lâu ngày không gặp, ba người khỏe cả chứ????”

tiếng nói của ông Nam kéo nó trở về hiện tại. ....đôi mắt nó tìm kiếm các vị khách mà ông Nam nói đến. ....khuôn mặt nó bỗng tối sầm lại, tay siết chặt và nó cảm nhận được hân còn ghì chặt hơn cả lực của nó, ngược nhìn hân, nó giật mình khi khuôn mặt hân lúc này thực sự đáng sợ, một khuôn mặt nó chưa từng nhìn thấy. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

“hai cháu lại đây đi!!!!”

Ông Nam quay lại phía sau lưng và lên tiếng nói, ông biết chắc chắn khi nhìn thấy ba con người đang ngồi ở đây thì nó và hân sẽ dừng lại ngay và không đi tiếp nữa. ....ba vị khách cũng hướng đôi mắt mình ra phía xa và cũng nhất loạt không thể phản ứng được khi trông thấy nó và hân đang đứng ở ngưỡng cửa. ....

“con trai của ta!!!!”

Vâng, vừa nhìn thấy hân thì người phụ nữ duy nhất có mặt tại đó liền rời khỏi ghế và chạy thẳng tới phía hân, bà ấy ôm lấy hân thật chặt trong khi hân đông cứng không thể phản ứng được gì. ....chỉ có duy nhất một điều là dù nó cố gắng rút tay ra khỏi tay hân thì hân vẫn một mực không chịu buông. ....

“bố mẹ tôi đây làm gì????”

cuối cùng hân cũng chịu lên tiếng nhưng câu nói của hân khiến người phụ nữ có cái tên Phi Yến kia phải sững người bất giác buông hân ra. ....giọng nói của hân sao mà lạnh lùng quá, lạnh lùng với chính người mẹ đã dứt ruột đẻ ra mình. ....

“Minh, con vừa nói gì vậy????” bà Phi Yến dường như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. ....

“chẳng phải con đã bảo chị đưa bố mẹ về nước an toàn rồi sao????” hân tiếp tục nói: “nơi này đang trở thành một chiến trường mà tất cả những sinh vật sống đều nằm trong tầm nguy hiểm, con đã muốn mọi người không có một chút liên hệ gì rồi cơ mà!!!!”

“Ngô Dương Minh, đây là thái độ của con trai khi gặp bố mẹ hả?????” ông Ngô Nhật Trung bây giờ mới lên tiếng khi đã tiến lại gần vợ mình, tiếng nói của ông mang một uy lực rất lớn và luôn có thể lấn át được hẳn trong mọi tình huống. ....

“bố là người hiểu rõ nhất tình hình hiện nay mà!!!!!!” hẳn vẫn khuôn mặt ấy trả lời, sau những chuyện đã xảy ra, hẳn dường như chẳng còn tin vào chính gia đình mình nữa rồi. ....

“con nghĩ mình có đủ khả năng để ngăn cản những gì chúng ta muốn làm ư?????” ông Trung gần giọng lên nói với hẳn. ....có lẽ từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên hẳn không nghe lời của ông. ....

“con chỉ đang hoàn thành nốt những gì mà bố đang làm dở mà thôi!!!!!!”

“con. ....”

“mọi người hãy thôi đi!!!!!!” nó đứng chen vào giữa lên tiếng ngăn cản, hướng đôi mắt mình về phía vợ chồng ông Ngô Nhật Trung, nó nói một cách thành khẩn: “cháu biết mình không có quyền lên tiếng chen ngang, nhưng mọi xích mích trong gia đình bác đều bắt nguồn từ cháu mà ra cả, cháu chỉ mong mọi người hãy ngồi xuống và cùng nói chuyện với nhau, chứ nếu cứ thế này thì sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì cả!!!!!!”

“em đừng chen vào!!!!!!” hẳn kéo nó ra phía sau. ....

“con bé nói đúng đấy, cháu đừng cố chấp nữa!!!!!!” ông Nam lúc này cũng lên tiếng: “những gì cháu biết chỉ là một phần của sự thật mà thôi!!!!!! Hãy ngồi xuống và cùng nhau làm rõ mọi chuyện!!!!!!”

Nhìn mọi người lời qua tiếng lại, chỉ có duy nhất một người không tham gia vào câu chuyện, cũng bởi người đó không muốn can thiệp vào chuyện gia đình của người khác mà thôi. ....tuy nhiên, người đó cũng không chỉ ngồi xem mà còn quan sát nữa, quan sát người con gái duy nhất lép vế trong toàn bộ câu chuyện. ....

“thật chẳng vui chút nào khi vừa mới tới đã gặp phải rắc rối không cần thiết!!!!!!” người đàn ông cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “đừng nói là ông sắp xếp chuyện này nhé luật sư Nam!!!!!!”

“ông vẫn luôn nghĩ xấu về tôi như vậy à?????” ông Nam quay sang người bạn cuối cùng ấy và trả lời: “Nguyễn Đại Phong, ông chẳng thay đổi chút nào hết!!!!!!”

“chứ chẳng lẽ bọn trẻ tự nhiên tới đây vào đúng ngày hôm nay sao?????” ông Phong ngay lập tức đặt câu hỏi. ....

“nhiều lúc ông cũng phải tin vào sự tình cờ chứ!!!!!!” Ông Nam chợt cười trả lời lại người bạn rồi quay sang bốn con người kia và nói: “nào bốn người, đứng ở đó cũng chẳng giải quyết được gì đâu, lại đây và ngồi xuống đi!!!!!!”

Nghe theo lời ông Nam, ông Trung dìu vợ mình ngồi xuống ghế còn hẳn thì kéo tay nó và bắt nó ngồi sát bên cạnh mình cách ly nó khỏi với chính bố mẹ mình. ....chẳng hiểu hẳn đang lo sợ điều gì mà lại để phòng chính người thân của mình như vậy????

“chúng ta vào thẳng vấn đề nhé?????” ông Nam rót nước cho từng người rồi chính thức vào câu chuyện: “trước khi tôi làm thủ tục kết hôn cho bọn trẻ thì tôi muốn chúng biết hết những gì cần biết!!!!!! tiện có mặt cả ba người ở đây tôi cũng muốn làm rõ một số hiểu lầm giữa chúng ta!!!!!!”

“kết hôn ư?????” bà Phi Yến chợt lên tiếng hỏi: “à?????”

“dĩ nhiên là bọn trẻ rồi!!!!!!” ông Nam chỉ vào nó và hẳn trả lời: “chẳng lẽ bà chưa từng nghĩ đến chuyện này?????”

“Minh, con thực sự muốn kết hôn với con bé sao?????” bà Yến quay ngoắt sang hẳn hỏi bằng giọng có phần ngờ vực. ....

“vâng!!!!!! Và con sẽ không bao giờ thay đổi quyết định của mình đâu!!!!!!” hẳn nói mà tay nắm chặt lấy tay của nó. ....

“Hương, cháu đồng ý rồi đúng không?????” ông Đại Phong giờ mới lên tiếng hỏi và câu hỏi lại chuyển hướng sang nó. ....

“vâng. ....cháu đã nhận lời anh ấy!!!!!!” nó trả lời một cách rụt rè, chẳng hiểu sao tự nhiên nó lại có cảm giác sợ khi đối mặt với những con người của thế hệ trước này. ....

“vậy cháu tính sao với tổ chức D đây?????” ông Trung đột nhiên chuyển đề tài, một đề tài mà không phải ai cũng có thể thẳng thừng nhắc tới: “mở rộng tầm ảnh hưởng của nó lên cực đại rồi bỏ, cháu là một con người thiếu trách nhiệm như vậy sao?????”

“cháu. ....” khuôn mặt nó đột nhiên xanh lại. ....nó đang sợ ư????

“bố, sao tự nhiên lại đề cập tới chuyện này chứ?????” hẳn gắt lên. ....

“ta hiểu con bé hơn con rất nhiều đấy!!!!!!” ông Trung gần giọng mình lên: “một người chịu đựng sống trong một môi trường không ai có thể sống được chỉ để tìm hiểu cho rõ ngọn nguồn của những gì đang xảy ra, ta hoàn toàn không tin được con bé sẽ từ bỏ mọi thứ chỉ vì kết hôn với con!!!!!!”

“bố. ....”

“bác nói đúng!!!!!!” nó nắm chặt đôi bàn tay và đáp lại những gì ông Trung vừa nêu ra: “cháu không phải là người có thể từ bỏ tất cả chỉ vì một điều gì đó!!!!!!”

đồng loạt năm đôi mắt hướng thẳng về phía nó với sự ngạc nhiên cực độ.....chẳng ai có thể hiểu được những gì nó vừa nói.....rồi nó ngẩng đầu nhìn thẳng vào ông Trung và nói tiếp:

“nhưng bác có bao giờ nghĩ rằng một khi sự phát triển lên đến cực đại thì đồng nghĩa với sự sụp đổ????? tổ chức D đã đến giới hạn rồi, nội bộ trong đó cũng đã không còn đồng nhất quan điểm và bắt đầu phân hóa rồi, việc D giải thể không còn là điều có thể nữa mà là chắc chắn!!!!!! những gì cháu làm là để biến cái “có thể” ngày trước thành sự “chắc chắn” bây giờ!!!!!!”

Có lẽ chẳng một ai ngờ được rằng những gì nó đã làm suốt thời gian qua chỉ đem đến một điều duy nhất đó là phá hủy hoàn toàn hệ thống tổ chức xã hội đen mang chữ cái D.....liệu có ai nghĩ được việc đẩy sự phát triển của một tổ chức lên cực đại là để đánh dấu sự sụp đổ của nó?????

“Hương, những gì em nói là thật sao???? mục đích của em thực sự là muốn phá hủy hệ thống mà bố em đã gây dựng lên?????” hấn hỏi mà khuôn mặt vẫn chưa hết sự bất ngờ.....

“bố em ư???? người đàn ông ấy đâu phải bố em!!!!!!” nó đứng phắt dậy rồi quát lên, khuôn mặt bỗng chốc trở nên bi thương tột cùng: “ngoài anh ra thì tất cả những người có mặt ở đây đều biết rõ điều đó!!!!!! người mà em coi như là cha ấy đâu phải cha ruột của em, người ấy chỉ muốn dùng em để trả thù chính người cha đẻ của em mà thôi!!!!!! với ông ta, em không khác gì là một thứ công cụ để trả thù!!!!!!”

lại một lần nữa nó khiến cho toàn không gian trở nên nặng nề như có hàng ngàn hòn đá đè lên ép chặt lấy những người đang có mặt ở đó.....đôi mắt nó chột trào ra hai dòng nước mắt nóng hổi, giọng nói của nó như lạc đi.....

“kể cả người đó nữa.....ngay cả cha đẻ của em cũng muốn em chết...tại sao ai cũng coi em như một thứ đồ chơi thích dùng thì dùng.....thích bỏ thì bỏ?????”

“.....” hấn không nói gì mà chỉ kéo nó vào lòng ôm chặt lấy nó.....những giọt nước mắt của nó khiến hấn đau, đau lắm.....

“cháu đã gặp ông ta rồi sao?????” tiếng ông Nam vang lên khiến không gian bỗng nhẹ đi.....

“Đương Trung vẫn còn sống sao?????” bà Phi Yến chột run lên, khuôn mặt thể hiện chút gì đó sợ hãi.....

“cả con gái của Dương Khang nữa, ông ta đã nuôi dưỡng con bé trở thành một sát thủ và giết chính cha mình!!!!!!” ông Trung lên tiếng giải đáp thắc mắc của vợ.....

“cái gì?????” ông Đại Phong tròn mắt lên sùng sốt: “con bé vẫn còn sống ư????? Còn sống sau vụ thảm sát đó ư?????”

“Khang đã cứu con gái của ông ta thì ông ta cũng sẽ cứu con gái của Khang, chỉ có điều mục đích của Dương Trung quá tàn nhẫn!!!!!!” ông Nam nói một cách bình thản như sự việc xảy ra không là gì đối với ông cả.....

“sao ông có thể thản nhiên được như vậy?????” bà Phi Yến nhìn ông Nam bằng đôi mắt ngờ vực: “ruột cuộc thì những gì ông làm từ trước tới nay là giúp Dương Khang hay là hại ông ta????? Năm lần bảy lượt gây trở ngại khiến chúng tôi buộc phải chống lại D!!!!!!”

Vẫn thái độ thản nhiên như không có chuyện gì, ông Nam chỉ nhún vai mà trả lời:

“Đương Khang vốn không phải bạn tôi!!!! Chính ông ta đã sử dụng việc tôi là bạn thân của Dương Trung mà lợi dụng tôi để gây dựng lên D, tôi cản trở sự phát triển của D là vì không muốn Dương Khang đi theo vết xe đang lệch hướng của Dương Trung mà thôi!!!!”

“chuyện hai người đó đôi vai về ông đã biết từ lâu?????” ông Phong lần nữa nhìn ông Nam hỏi bằng giọng nghi ngờ lẫn bất ngờ.....

“dù cùng một khuôn mặt một giọng nói, nhưng sự khác biệt giữa hai con người đó là rất lớn!!!!!!” ông Nam vẫn trả lời một cách thản nhiên như không: “khả năng tiềm ẩn của Khang là một mối nguy hiểm lớn cho toàn xã hội và thật may rằng ngày đó ông ta là một con người không mưu cầu quyền lực!!!!!! bởi với Dương Khang, gia đình là thứ quan trọng hơn cả mạng sống!!!!!! Vậy nên ông ta mới chết dưới tay chính con gái của mình!!!!!!”

Những người ấy chỉ biết đối thoại với nhau mà dường như quên mất sự tồn tại của người đang là con gái của Dương Khang trên danh nghĩa.....và chỉ có một mình hấn biết là nó đang nén những tiếng nấc nghẹn, nước mắt của nó đã thấm ướt cả tấm áo hấn đang mặc.....có lẽ nó đã không muốn chấp nhận sự thật này, chính bởi vậy nên nó với tìm tới con đường chết vào ngày hôm đó, làm sao nó có thể thừa nhận một điều rằng nó không phải con gái của người đàn ông mà nó hằng kính trọng, dù có cùng một huyết thống đi chăng nữa nhưng nó vẫn không phải con của Dương Khang, và nó cũng không phải là mối quan tâm hàng đầu của ông bởi nó là con gái của người đã giết toàn bộ gia đình ông.....

Sự thật đã được phơi bày, những điều nó cố che lấp không thừa nhận đang được phơi bày ngay trước mặt nó, giờ nó không thể không chấp nhận.....chấp nhận việc người nó hằng kính trọng là một con người đáng sợ đứng đằng sau tất cả những trò hề tàn nhẫn, giờ nó phải nghĩ thế nào về cái mà mọi người gọi là “tình thân” đây khi Dương Trung, cha nó vẫn luôn luôn muốn giết nó, và Dương Khang, bác của nó lại dùng nó để làm công cụ trả thù chính bố của nó.....mọi chuyện tưởng chừng như khó hiểu nhưng thật lại rất dễ hiểu, nếu nói Dương Trung là người mở màn thì chính Dương Khang mới là đạo diễn cho toàn bộ vở kịch bi thảm của cuộc đời nó.....phải nói thế nhỉ????? Vì quyền lực mà Dương Trung dám ra tay với chính người cha của mình, rồi đến các anh và cả gia đình của chính mình, tất cả chỉ để dẫn tới một điều duy nhất, chỉ có Dương Trung mới là người xứng đáng được toàn bộ thế giới ngầm tôn sùng.....nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy chứ, Dương Khang đâu phải là người dễ bị bắt nạt, hơn nữa, ông ta còn là anh song sinh

của Dương Trung, là người hiểu rõ tâm địa và khả năng của Dương Trung nhất,.....ban đầu, Dương Khang cứu nó là vì lòng thương hại, nhưng sau đó, ông ta đã dùng nó làm công cụ để trả thù Dương Trung, trả mối thù giết cha, giết anh và giết cả gia đình ông ta.....đến việc nó mất mẹ và cả người đàn ông họ Hoàng kia cũng là một màn kịch bi lụy mà Dương Khang dựng lên để lừa một đứa trẻ ngây thơ là nó, ông ta đã khiến nó tin rằng ông ta là cha đẻ của nó.....quả thực trong tai nạn trên núi năm ấy, Dương Trung thực sự đã muốn giết hết toàn bộ nhưng ông ta đâu có biết rằng Dương Khang đã lợi dụng cái mong muốn giết nó của Dương Trung để xây dựng lên một Dương Mỹ Nguyệt Hương vượt trội, và cũng nhờ đó mà thân phận của Dương Khang hoàn toàn không bị lộ bởi mẹ nó đã rời khỏi ông ta một cách rất chính đáng,.....

“đúng là Dương Trung đã ép ta phải ra tay với chị Lam Nguyệt, nhưng khi Dương Khang biết chuyện, ông ta lại là người muốn ta làm điều đó hơn ai hết!!!!!! ông ta đã sắp đặt mọi chuyện, từ việc Lam Nguyệt bị đẩy xuống vách núi đến việc Nhất Long biến mất, ông ta đã dự tính mọi chuyện!!!!!! thậm chí ông ta còn biết chọn đúng thời điểm để có người tới cứu và người đó không ai khác chính là người chồng bấy giờ của mẹ cháu!!!!!!”

Lời kể của bà Yến cứ ám ảnh nó cho tới bây giờ, nó không biết bản thân ngồi vào xe như thế nào, chỉ biết rằng hiện tại nó đang ngồi ở ghế phụ bên cạnh hân và hân thì đang lái xe hướng đi đâu đó, mà đi đâu thì nó chẳng quan tâm nữa.....đôi mắt nó hướng lên nhìn bầu trời, dù xe đang đi rất nhanh nhưng sao bầu trời xanh kia cứ như đang đứng yên vậy???? giống như tâm trạng của nó bây giờ, hoàn toàn phẳng lặng không chút gợn sóng nào cả.....tâm tư của nó vẫn còn đang lưu lại thời điểm ấy, khi một nhân vật nữa xuất hiện và cuộc đời thoái thác về sự thật đã được giấu kín suốt gần 20 năm.....

“ta biết rằng cháu rất hận ta!!!!!! Nhưng ta vẫn tới đây để cho cháu biết sự thật về những gì đã xảy ra 18 năm trước!!!!!!”

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện đó chính là ông Hoàng Thế Bảo, người chồng hiện giờ của mẹ nó và là cha nuôi của anh trai nó.....nhưng nó hoàn toàn không muốn gặp người đàn ông này, nhìn ông, nó không thể nào không cảm thấy tội lỗi, tội lỗi về những gì nó đã nghĩ về ông,.....

“Dương Khang đã khản thiết nhờ ta cứu cho bằng được mẹ và anh trai cháu, ngày đó ta hoàn toàn không hiểu ông ta muốn làm gì!!!!!! Rồi cùng sự ngưỡng mộ của ta với mẹ cháu, ta đã dùng thiết bị định vị của Dương Khang và tìm được nơi mà mẹ cháu bị đẩy xuống, tìm kiếm anh trai cháu và đưa cả hai sang Pháp.....lúc đó ông bà ngoại của cháu đã hiểu lầm lòng tốt của Dương Khang và tưởng ông ta là Dương Trung người đã đang tâm ra tay với chính gia đình mình!!!!!! Và rồi như cháu đã biết, lúc đó ta không còn cách nào khác đành đẩy cả hai ra ngoài ngăn không cho ông bà cháu đuổi theo.....”

Nước mắt nó chọt lặn dài trên má trong khi đôi mắt vẫn vô hồn vô cảm nhìn lên bầu trời xanh.....nó đã trách lầm người đàn ông tốt bụng ấy, vậy ra những bó hoa cúc viếng mộ ngày đó là thực lòng, nó đã hành động quá khích khi chưa hiểu chuyện nhưng ông ấy vẫn tha thứ cho nó...thực ra xung quanh nó, đâu phải hoàn toàn không có người để tin tưởng đâu.....

“em đừng khóc nữa!!!!!!”

Tiếng của hân chọt làm nó giật mình, một hơi âm quen thuộc mon man nơi gò má của nó...hân đã dùng những ngón tay của mình để lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt nó, mỗi lần nó khóc là mỗi lần những giọt nước mắt ấy biến thành mũi kim đâm vào trái tim hân...sự bất lực khi không thể giúp được nó khiến hân đau, đau lắm.....hân hận rằng tại sao không biết nó sớm hơn, nó đã phải chịu quá nhiều sự đau khổ, những điều mà con người không thể tưởng tượng được lại có thể xảy ra với một người con gái nhỏ bé như nó.....giờ đây, chính bản thân hân cũng đang nghi ngờ về hai từ “tình thân”, chẳng lẽ quyền lực có thể mua được tất cả ư????

Bàn tay của hân bắt chọt run lên rồi rút lại đặt lên tay lái, khuôn mặt hân lạnh nhưng đôi mắt thì trào lên những con sóng không thể kìm *** được.....nó cảm nhận được hân đang cảm thấy thế nào khi nghe những gì thế hệ trước nói.....chưa bao giờ nó muốn hân biết sự thật cả, bởi những gì đã qua rồi thì nó hoàn toàn không muốn nhắc lại, nhưng liệu nó có tư cách nói điều đó không????? Chính bản thân nó cũng là người đi lục lọi bối mớ quá khứ mà, khi biết rồi thì lại ước rằng mình chưa từng biết gì cả.....con người đúng là một loài vật khó hiểu nhất hành tinh này, lúc nào suy nghĩ và hành động đều trái ngược nhau, trái ngược một cách không thể ngờ được.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Nó nhìn hân rồi lại chuyển đôi mắt ra phía ngoài, cảnh vật cứ hun hút đưa nhau chạy về phía sau.....quả thực mọi sự vật đều tuân theo quy luật của tự nhiên, và không có gì là thắng được thời gian cả, nhiều khi ta cảm thấy thời gian trôi thật nhanh nhưng cũng có lúc lại thật chậm, giống như nó bây giờ, nó đang cảm thấy thời gian đang trôi rất chậm, chậm đến mức có thể nắm bắt được cái vô hình gọi là “thời gian” ấy.....nó những tưởng sau cuộc nói chuyện ấy, bầu trời đã tối sầm lại rồi, nhưng không, mặt trời vẫn còn đang lơ lửng chiếu sáng thế kia cơ mà.....chậm thật, chỉ trong chớp lát mà tưởng như ngàn năm đã trôi qua, liệu thời gian của nó có còn chậm mãi như vậy không??????

Sự im lặng của hân và nó khiến không gian trong chiếc ô tô chột nặng nề, trái ngược hoàn toàn với những gì đang diễn ra bên ngoài.....nhưng bất kể sự so sánh nào cũng đều khập khiễng, đâu ai có thể đo đếm được ánh sáng và bóng tối.....

“việc Dương Khang có mặt trong hàng lãnh đạo của Ngũ Long thời đó chính là mấu chốt cho làm tăng lên sự cảm giận của Dương Trung!!!! Chính lúc đó ông ta đã đào tạo người con gái duy nhất của Dương Khang nhằm mục đích cao hơn, đó là giết cả Dương Khang lẫn con gái!!!!!!”

“tôi lấy làm ngạc nhiên khi ông lại từ bỏ cái ghế đó và nhường lại cho Dương Khang điều hành toàn bộ thế lực của gia đình ông khi đó đấy, Luật sư

Nam!!!!”

“như đã nói, chính Dương Khang đã lợi dụng tôi!!!!!! Nhưng dù sao thì tôi cũng cảm thấy vị trí đó hợp với ông ta!!!!”

Hình ảnh đối thoại giữa người từng lãnh đạo tổ chức D và vị luật sư đáng kính Trần Hải Nam bỗng hiện lên trong đầu của hắn, tuy hắn biết ông Nam có mối quan hệ rất mật thiết với một người trong Ngũ Long nhưng hắn hoàn toàn không bao giờ ngờ được ông từng là người thuộc Ngũ Long ngày đó, nhưng với một quyền lực lớn như vậy, ông Nam hẳn phải có một lý do nào đó thì mới giao toàn bộ thế lực lớn ấy cho Dương Khang.....hay ông ấy nghĩ rằng, chỉ có Dương Khang mới đủ khả năng đấu lại được với Dương Trung?????

“chúng ta đang đi đâu vậy?????”

Cuối cùng nó cũng chịu lên tiếng nói chuyện với hắn, nhưng câu hỏi này hắn không thể trả lời được, bởi chính bản thân hắn cũng đâu biết rằng mình đang đi đâu.....hắn chỉ muốn đưa nó thật nhanh rời khỏi nơi ấy, những gì cần làm thì đã làm, những gì cần biết cũng đã biết, chẳng có lý do gì để nó lưu lại nơi ấy để thêm đau khổ.....những người đi trước mang đến những điều từ quá khứ, làm sáng tỏ những mối nghi ngờ, nhưng họ chỉ làm được đến đây thôi, còn tương lai phía trước là của hắn và nó, hắn sẽ không để cho bất kì ai áp đặt một tương lai tương như sáng lạng nhưng thực chất là tăm tối không lối thoát.....đến lúc hắn phải tự quyết định mọi thứ thuộc về mình và cả nó nữa.....

“anh chưa biết!!!! em có gợi ý gì không?????” hắn khẽ cười nói với nó, đối với hắn bây giờ chỉ cần nó ở bên cạnh thì hắn có thể làm tất cả.....

Nó nhìn hắn rồi quay xuống chiếc ngăn kéo trước mặt, lấy ở trong đó ra một tờ giấy, một tờ giấy đã có hai dấu đỏ và có tên của nó và hắn, tờ giấy đó có đề 5 chữ được in đậm “GIẤY ĐĂNG KÝ KẾT HÔN”, khỏe môi nó chợt cười khi nhìn vào tờ giấy nhỏ mà mang một uy lực rất lớn này.....

“chúng ta kết hôn rồi!!!!”

“phải!!!! giờ em là vợ anh!!!!!”

“cảm giác thật lạ!!!!!!”

Nó ngồi ngẩn ra nhìn vào tờ đăng ký kết hôn, giờ nó đã có chồng, cuộc sống sẽ khác, liệu có đúng như vậy không???? Nó không muốn làm hắn đau khổ nữa, việc kết hôn này liệu có sai lầm không????

Nhìn khuôn mặt với nhiều cung bậc cảm xúc của nó, hắn chợt yên lặng, đôi mày rậm khẽ chau lại rồi ngay lập tức trở lại trạng thái bình thường.....có phải là hắn quá vội vàng không???? Nhưng hắn không còn cách nào khác để trói buộc nó ngoài cách này, dù nó vẫn ở đây nhưng trong hắn lại cứ xuất hiện sự lo lắng bất thường, hắn sợ nó chỉ miễn cưỡng ở bên cạnh hắn rồi lại biến mất như nhiều lần trước.....đúng như những gì bố hắn đã nói, chắc chắn rằng nó chưa dừng lại ở giữa chừng thế này được, hắn biết điều đó nhưng hắn cố lờ đi, điều hắn quan tâm bây giờ chính là việc giữ nó ở bên cạnh càng lâu càng tốt.....nhưng thời gian nó còn ở bên hắn sẽ là bao lâu đây???? 1 tuần...1 tháng...hay 1 năm???? Câu hỏi này thực sự khó mà trả lời được.....

.....

Gió thổi lồng lộng trên tầng cao của tòa cao ốc hàng chục tầng, bóng một người con gái có mái tóc vàng ánh kim đang ngồi một cách thản nhiên trên lan can mà cảm tưởng như cô ta có thể ngã bất cứ lúc nào.....nhưng thái độ thản nhiên coi thường sự nguy hiểm ấy lại ngược hẳn lại với người đang đứng trước mặt cô.....có thể thấy rõ được sự lo sợ trong đôi mắt thất thần của người đó, một người con trai đã và đang tham gia khóa huấn luyện “Địa Ngục Đế Vương”.....

“như đã nói, tôi sẽ không để anh chết!!!! nhưng không có nghĩa là tôi để anh tự tung tự tác giết người vô tội rồi để tổ chức triệt hạ!!!!!!”

Giọng nói lạnh lạnh khiến cho những con gió mùa hạ gần như có băng khiến cho tên con trai đó phải run lên bần bật.....trong tay anh ta còn cầm một thứ gì đó, thứ băng điều khiển màu đen nhỏ gọn nhưng vô cùng nguy hiểm, nó có thể gây lên những vụ nổ liên tiếp cho thành phố New York vốn đã sôi động này.....

“đừng có đùa, mục tiêu của các người cũng có khác gì chúng ta???? Rõ ràng các người cũng muốn triệt hạ cái tổ chức Trung Gian đang bành trướng lực lượng này!!!!!!”

Đáp lại lời buộc tội vô căn cứ và hòa lẫn sự hoảng sợ, người con gái có tên Bảo Trân ấy chỉ khẽ nhếch mép cười nhạt, toàn cơ thể thả vào từng đợt gió mạnh thổi tung khiến cô đứng trên không trung một lúc trước khi nhẹ nhàng chạm hai chân xuống nền bê tông đang nóng lên bởi ánh sáng mặt trời.....dù có lạnh lùng vô cảm đến mấy thì cũng chẳng ai có thể cưỡng lại được mà bị thu hút vào vẻ đẹp quyến rũ đầy nguy hiểm của Trân, chẳng biết từ khi nào mà một cô tiểu thư đã biến thành một vị nữ hoàng quyền lực đầy nguy hiểm như vậy.....

“tổ chức “Trung Gian” ư???? Tôi chẳng quan tâm!!!!!! Chỉ biết rằng tôi sẽ không để một người nào chết dưới những trái bom được sáng chế vụng về của các người đâu!!!!!!”

“giết người là mục tiêu của tất cả chúng ta, đừng nói rằng cô chưa từng giết ai!!!!!! Với số lượng bom đã đặt, cô chắc chắn sẽ không thể ngăn cản được tôi đâu!!!!!!”

Giọng điệu khiêu khích nhằm giảm bớt đi cái căng thẳng như dây đàn của không gian nhưng hoàn toàn vô hiệu, khuôn mặt lạnh như tiền vẫn chẳng hề suy chuyển mà thậm chí còn thêm những nét khinh thường đáng sợ.....cầm trên tay chiếc máy nhắn tin màu đen mà ai cũng có, Trân ấn một cái nút nào đó khiến trên màn hình xuất hiện những con số không lớn nhưng cũng không quá nhỏ.....

“hãy cứ chờ xem, xem con số được gửi đến sẽ là bao nhiêu!!!!!!”

“...cô.....tôi sẽ cho cô thấy không chỉ có D mới làm được những điều không tưởng.....”

Kèm theo câu nói là hàng loạt những vụ nổ xảy ra trên khắp bán kính 10km lấy tòa cao ốc làm trung tâm. ....nếu tính chính xác thì phải có tới 380 vụ nổ ở tất cả những tòa cao ốc, những công ty kinh doanh lớn và các sân chứng khoán, có thể nói rằng những nơi nào tập trung nhiều người nhất thì có những vụ nổ lớn nhất.....khói bốc nghi ngút làm đen cả một vùng trời rộng lớn.....New York vốn đã là trung tâm của những vụ khủng bố, nhưng từ khi cuộc huấn luyện “Địa Ngục Đế Vương” bắt đầu thì nơi này dường như không khác gì một chiến trường khốc liệt, đã trên dưới 2000 vụ nổ không rõ nguồn gốc xảy ra mà chẳng ai hay chẳng có tổ chức nào nhận trách nhiệm cả.....có thể nói rằng, thời kì này là lúc New York bị đặt trong nỗi kinh hoàng không biết khi nào mới dứt.....

“đẹp đấy!!!!!!”

Đứng trước mũi gió, thưởng thức làn khói của những trái bom vừa phát nổ, Trần có vẻ như đang thích thú với cảnh tượng ngoạn mục trước mắt..... cũng đúng thôi, đầu phải lúc nào cảnh tượng này cũng xảy ra.....

.....tút TUT TUT.....

Tiếng máy nhấn tin kêu lên làm không gian đang ồn ào bỗng yên ắng đến lạ lùng.....không phải không tồn tại những tiếng ồn mà là mọi sự chú ý đã đổ dồn vào chiếc máy nhấn tin khiến cho những người có mặt đều không còn để tâm tới những gì xảy ra xung quanh nữa.....

< PROPERTY DAMAGE: 300.000.000.000\$ DEATH TOLL: 0.0 >

Khuôn mặt ai đó đang xanh lại rồi chuyển sang tím tái, trái ngược với ai đó đang thần nhiên thưởng thức cảnh tượng hùng vĩ mà chẳng quan tâm tới điều gì cả.....một nhân vật nữa xuất hiện bất ngờ đến mức không ai có thể kịp nhận ra.....

“không người chết, kết quả ấn tượng đấy!!!!!!”

Kèm theo câu nói đó là 4 tiếng súng vang lên.....ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG.....một thân thể gục xuống, máu chảy xuống ướt cả nền bê tông.....làn khói trắng vẫn còn bay là là xung quanh họng khẩu súng ngắn B16, người con gái với mái tóc màu đen tuyền đang đứng đó, khuôn mặt lạnh như tiền nhìn vào Trần không nói, nhưng Trần có thể cảm nhận được ít nhiều thái độ của người đó.....

“chị tưởng em sẽ không tham gia?????”

Trần quay người lại, đôi mắt liếc nhìn kẻ đang rên rỉ nằm dưới đất rồi ngay lập tức chuyển sang cô gái đang đứng và khẩu súng chìa thẳng vào mình, người có cái biệt danh Lok do nó gán đặt.....phóng tầm mắt ra xa hơn và cao hơn một chút, một người con trai chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện và ngồi hút thuốc trên phía cao của khu thang máy.....

“đã hai tháng rồi!!! ruốt cuộc cô có mục đích gì????? Số người tham gia không giảm quá 7, cô đang dự tính điều quái đản gì vậy?????”

Bàn tay sẵn sàng bóp cò, Nhiên hỏi Trần bằng giọng giận dữ đầy thắc mắc.....suốt thời gian qua, Nhiên năm lần bảy lượt bị Trần cản trở thậm chí gây thương tích chỉ để ngăn không cho cô giết các ứng viên còn lại, điều này khiến Nhiên thấy bị xúc phạm, ruốt cuộc thì đến bao giờ Trần mới thực sự tin tưởng mà nói cho cô những điều đang toan tính?????.....

“xin lỗi, nhưng chị sẽ nói khi có cơ hội!!!!!! và chỉ có chị và em!!!!!!”

“đừng tìm cách trốn, tôi sẽ không để chị thoát như những lần trước đâu!!!!!!”

“làm em thất vọng rồi!!!!!!”

Nhếch môi cười nhạt, Trần thả một chiếc lọ thủy tinh chứa dung dịch màu xanh lá cây xuống nền đất ngay phía dưới chân mình và ngay lập tức tạo làn khói trắng xanh che phủ toàn thân thể của Trần.....ĐOÀNG.....tiếng súng vang lên nhưng không phải từ khẩu súng trên tay Nhiên mà là người ngồi trên khu thang máy.....Levin biết trước là Trần sẽ tìm cách biến mất như nhiều lần trước nên đã ra tay.....chỉ có điều.....

Mẫu tin nhắn xuất hiện sau làn khói được thất cùng với quả bóng bay màu đỏ sẫm buộc ở lan can.....Nhiên chạy lại giật lấy và vò nát tờ giấy đó, khoảng đất bị đục một lỗ rất lớn như bị phân hủy xuyên thủng từ tầng này xuống tầng khác, lại một lần nữa Trần bỏ đi không một lời giải thích.....

“cô gái này.....tôi thật khâm phục những cách cô ta biến mất!!!!!!” Levin xem xét hiện trường và nhặt những mẫu thủy tinh lên phân tích: “axit tổng hợp với độ đậm đặc lên đến 130%, loại thủy tinh chịu được áp lực phân hủy này đúng là chất liệu hiếm có đấy!!!!!! làm thế nào mà nó vỡ được khi gặp va chạm nhẹ nhỉ?????”

“làm thế nào ư?????”

Nhiên cười khinh rút một viên đạn trong ổ ra, dùng dao nạy nắp rồi thả thuốc súng lên mảnh thủy tinh trên tay của Levin.....những mảnh thủy tinh đã vụn nay còn tan dần thành một thứ dung dịch không màu trong suốt trôi tuột khỏi tay của Levin khiến anh ta tròn mắt kinh ngạc.....

“anh hiểu rồi chứ????? Nếu anh không bắn phát đạn đó thì có lẽ cô ta sẽ không trốn được!!!!!! có nằm mơ tôi cũng ngờ cô ta dùng chính phát minh của

tôi để thoát khỏi tôi!!!!”

“phát minh của cô?????” Levin nhìn Nhiên bằng đôi mắt khó hiểu. ....và rồi chợt nhận ra điều gì đó, anh ta nói bằng giọng khá ngạc nhiên: “cô thiên về khoa học?????”

“phải!!!!”

“ra vậy!!!!!!” Levin chợt yên lặng tự nói với bản thân: “đây là lý do tại sao cô ta để mình lại với cô gái này!!!!”

“thật nực cười khi người hoàn thiện nghiên cứu này lại là cô ta!!!!!!” Nhiên nói mà như cười nhạo chính mình: “Trịnh Huyền Bảo Trân, tôi sẽ khiến cô phải hối hận!!!! nếu muốn đùa, tôi sẽ đùa với cô!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Nằm nhìn nó ngủ, hần chỉ nhẹ nhàng khẽ vuốt mái tóc nâu trầm suôn mượt của nó. ....đôi mắt hần sâu thẳm chứa đựng nhiều nỗi băn khoăn. ....tâm trí của hần bây giờ đang trôi về khoảng thời gian không lâu trước, ngày hần cùng nó hội ngộ với những bậc tiền bối của thế hệ trước. ....cuộc đối thoại của riêng hần với mẹ khiến cho hần băn khoăn đến tận giờ phút này. ....

“mẹ không phản đối việc con kết hôn với Hương, nhưng con có từng nghĩ rằng như vậy là quá sớm không????? Con chỉ mới 20 tuổi!!!!”

“mẹ!!!!!! đừng làm con thêm bất an nữa!!!!!! bây giờ con chỉ muốn sống cùng cô ấy thôi!!!!!! Con không suy nghĩ xa như vậy được!!!!!!”

“mẹ hiểu!!!!!!” bà Phi Yến dường như thấu hiểu được sự lo lắng của hần: “chính bản thân con cũng không biết khi nào thì con bé sẽ biến mất phải không???? Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc mặc dù đã ngã ngũ cả rồi!!!!!!”

“đến khi nào mới kết thúc?????” hần trầm tư nói với mẹ mình: “phải tới khi nào thì cô ấy mới sống thanh thản được?????”

“đến lúc chúng ta cần phải đối mặt với quá khứ rồi!!!!!! mẹ sẽ không để con bé phải chịu bất cứ đau khổ nào nữa đâu!!!!!!”

“mẹ?????”

“Minh, hãy ghi nhớ lời mẹ!!!!!!” với khuôn mặt nghiêm túc, bà Phi Yến dặn dò hần từng câu từng chữ một: “một người mẹ sẽ không bao giờ rời bỏ con mình và sẽ làm mọi thứ vì con cái!!!!!! Hãy nhớ kỹ, sợi dây ràng buộc trên pháp lý sẽ không bao giờ chắc chắn bằng tình máu mủ, nhất là với phụ nữ!!!!!! hãy suy nghĩ kỹ và hành động thật nhanh, con không có nhiều thời gian đâu!!!!!!”

Lời nói của bà Phi Yến cứ văng vẳng trong đầu khiến hần phải suy nghĩ rất nhiều, kết hôn thì dễ nhưng việc có con thì không phải muốn là được. ....ít ra hần biết nó chưa muốn điều đó, nó thừa hiểu việc có con là điều gây cản trở lớn nhất và hần biết điều đó. ....

“um. ....”

Nó trở mình quay người về phía hần khiến hần hơi giật mình, vòng tay ôm gọn lấy nó, hần khẽ thờ dài cổ không để nó biết được mình đang nghĩ gì. ....dụi đầu vào ngực của hần, nó khẽ nói với giọng ngái ngủ và đôi mắt nhắm nghiền. ....

“dâu tây!!!!!!”

“hử???? em muốn ăn kem dâu tây à???? lát chúng ta đi mua!!!!!!”

“không!!!!!! Quả tươi cơ!!!!!!”

“em đôi khẩu vị từ bao giờ vậy?????”

Hần hôn khẽ lên mái tóc của nó mà thì thầm hỏi, nó chỉ lắc lắc cái đầu rồi ngủ tiếp, dạo này nó ngủ rất nhiều, cũng hay ăn hoa quả và đặc biệt không ăn thứ kem socola quen thuộc nữa. ....khẩu vị của nó sao đột nhiên lại thay đổi như vậy chứ????

Thấy nó đã ngủ say, hần nhẹ nhàng chuyển đổi tư thế nằm cho nó, kéo chăn đắp lên cho nó khỏi lạnh. ....hần khoác lên người chiếc áo vải bông rồi bước vào phòng tắm. ....vân hương thơm thảo được ấy nhưng giờ đây trên cơ thể của nó và hần đều tỏa lên mùi hương này, hần có thể hiểu tại sao ngày đó Levin đã nhầm nó với hần, chẳng hiểu tại sao mà nó có thể chế ra được thứ hương liệu mà chỉ hần mới có công thức. ....ngâm mình trong làn nước ấm, hần chợt suy nghĩ về những thay đổi của cô vợ mình trong thời gian qua. ....

“ba tuần nay cô ấy ngủ rất nhiều, kem cũng không động đến mà chỉ ăn hoa quả. ....xem nào. ....nho, xoài, cherry ương, và bây giờ là dâu tây!!!!!! Cô

ấy thích những thứ này sao?????”

Bắn khoăn một hồi, hấn chợt nhớ ngày trước khi uống những ly cocktail nó pha thì hầu như ly nào cũng có chút vị chua và đắng.....chắc bỏ rượu nên nó chuyển sang hoa quả đây mà.....có lẽ vậy.....

Bước ra bên ngoài với mái tóc ướt, hấn giật mình khi thấy Chiến đang ngồi ở ghế salong, từ khi biết chuyện hấn và nó kết hôn thì Chiến chưa từng tới căn hộ của hấn một lần nào, vậy tại sao hôm nay anh ta lại có mặt ở đây????

“cậu vừa tắm à???? Hương đạo này làm sao mà ngửi suốt vậy?????”

Thế đấy, dù đã là vợ của ông chủ của mình nhưng Chiến không thể bỏ được thói quen quan tâm tới nó.....điều này là dễ hiểu và hấn cũng chẳng thấy đó làm khó chịu.....

“tôi tưởng anh sẽ không tới, ít nhất là khi cô ấy có mặt ở đây!!!!” hấn vừa lau tóc vừa nói một câu khẳng định nhưng rõ ràng là đang hỏi lý do Chiến có mặt tại nơi này.....

“tôi biết giờ không phải lúc nhưng.....” Chiến ngừng một chút rồi nhìn thẳng vào mắt hấn hỏi: “nếu không triển khai kế hoạch ngay bây giờ thì hậu quả về sau sẽ khó lường đấy!!!!!!”

“.....”

Hấn không nói gì cả, đôi mắt liếc nhìn vào phòng ngủ và chắc chắn nó vẫn đang ngủ say.....hấn rót ra cốc một chút rượu Smirnoff và uống cạn.....khi chiếc cốc chạm mặt bàn thì cũng là lúc hấn lên tiếng, thái độ và giọng nói hoàn toàn khác hấn so với một giây trước đó.....

“hậu quả khó lường ư????? Ví dụ?????”

“tàn dư của những tổ chức chúng ta triệt hạ, tôi không đảm bảo chúng sẽ ngoan ngoãn im hơi lặng tiếng!!!! một lúc nào đó sẽ trở thành mối nguy.....”

“đến lúc chúng ra tay thì mọi chuyện xong rồi!!!!!!” hấn cười khềnh một cái rồi ra lệnh: “anh hãy làm việc của mình đi!!!!!!”

“bắt đầu ở.....?????”

“Pháp!!!!!!”

Hấn rót cho Chiến một ly rượu rồi nói tiếp:

“Anh biết gia đình vợ tôi đang ở Pháp đúng không????? Phải dọn dẹp gọn ghẽ nơi đó trước tiên!!!!”

Ánh mắt của Chiến có chút gì đó đau khổ, dù biết chỉ có hấn mới có thể ở bên cạnh nó nhưng có lẽ anh vẫn không cam tâm.....nhưng hỏi hấn thì cũng đã quá muộn rồi.....uống cạn ly rượu hấn đưa, Chiến quay lưng và nói:

“tôi hiểu!!!!!! tôi sẽ thực hiện ngay trong hôm nay!!!!!!”

Thấy Chiến quay đi, hấn khẽ nhủ mảy rồi nói khiến anh ta khựng lại không thể bước đi tiếp.....

“anh không muốn gặp cô ấy sao????? Từ lúc Hương có mặt ở đây anh luôn tránh mặt và không muốn cô ấy biết mình ở đây, anh cứ chỉ định đứng đằng sau mà làm thôi ư?????”

“.....” Chiến chợt cười nhạt rồi lắc đầu nói: “chỉ cần nhìn thấy cô ấy hạnh phúc với tôi là quá đủ rồi!!!!!!”

“.....”

“tôi đi trước đây!!!!!!”

Nói rồi Chiến bước đi và biến mất sau cánh cửa để lại hấn một mình đứng đó với ly rượu trên tay.....lắc nhẹ thứ dung dịch màu ánh nâu ấy, hấn uống cạn rồi buông một câu thản nhiên.....

“cô ấy thuộc về tôi, anh chỉ có thể đứng bên ngoài dõi theo mà thôi!!!!!!”

Đúng vậy, chính vì biết rõ điều đó nên Chiến hoàn toàn không muốn xuất hiện trước mặt nó với tư cách là một người thuộc “Tam Kiềng”, nó đã không thêm nhìn mặt anh khi anh trở về, vậy anh chẳng có lý do nào để gặp nó và hơn nữa anh không muốn nó căm ghét anh thêm nữa.....ngước mắt nhìn lên phía tầng cao từ dưới con đường đông đúc, Chiến thờ dài lắc đầu nói một mình nhưng lại như đang đối diện với hấn.....

“mong rằng cậu sẽ giữ chân được cô ấy!!!!!!”

.....BÓP.....

Cú va chạm bất ngờ khiến Chiến hơi mất thăng bằng, nhưng người va phải anh còn thô thảm hơn, cô bé đó đã ngã nhào xuống đất với rất rất nhiều thứ

liên quan tới sách rơi *** xung quanh. ....với vị thế và tính cách hiện giờ, Chiến chắc chắn sẽ chỉ ném cho cô bé đó cái nhìn đe dọa và quay đi. .... nhưng. ....

“em không sao chứ???? Đi đường phải cẩn thận một chút!!!!!!”

Vâng, Chiến đã dừng lại và đỡ cô bé ấy dậy, không phải vì anh muốn giúp mà là anh đã thấy hình ảnh của nó ngày trước trong cô bé ấy. ....cũng mái tóc dài tết hai bên, cũng đôi mắt kính to tròn và trang phục thực nữ với áo sơ mi và váy dài. ....giờ mới biết tình cảm Chiến dành cho nó là sâu sắc đến mức nào. ....

“xin. .... xin lỗi!!!!”

Cô bé đó vừa cúi đầu nhặt sách vừa luôn miệng xin lỗi Chiến, cái cảnh trước mắt sao mà quen thuộc với anh đến vậy. ....ngày đầu tiên gặp nó và anh gặp nhau cũng trong hoàn cảnh như thế này. ....

“được rồi, lần sau đi đường nhớ cẩn thận!!!!!!”

Chiến nhặt cuốn sách cuối cùng đưa cho cô bé kèm theo lời dặn. ....chợt anh thấy cô bé đó nhìn anh bằng ánh mắt kì lạ. ....

“anh có đôi mắt rất lạ!!!!!!”

Hơi sững người trước câu nhận xét bất ngờ, đôi mắt trầm tím của anh bỗng trùng xuống đờm buồn. ....anh khẽ vỗ đầu cô bé thấp hơn anh một cái đầu và nói:

“đừng nhận xét như vậy về người lạ, điều đó sẽ khiến em gặp rắc rối đấy!!!!!!”

Và không để cô bé đó phản ứng, Chiến quay người bước đi thật nhanh lên chiếc ô tô đen đang đợi sẵn ở dưới lòng đường. ....chiếc ô tô chuyển bánh hòa cùng dòng xe cộ đông đúc của thành phố New York sôi động, có ai biết rằng một đôi mắt sắc lạnh đang dõi theo hình bóng chiếc xe đó mà khuôn mặt người ấy lại hiện hữu một nụ cười nửa miệng đầy bí ẩn. ....rồi người con gái ấy cũng quay người bước đi hòa vào dòng người. ....ở đâu đó trong một ngõ vắng, có một bóng đen bỗng phóng vụt lên và nhanh chóng xuất hiện ở nơi cao nhất của thành phố, nhìn từ dưới lên, ta sẽ không thể nhìn thấy gì ngoài một chấm đen không rõ ràng. ....

.....

Nó thức dậy khi mặt trời đã lên cao thật cao, xung quanh không một tiếng động, cả căn hộ yên lặng đến lạ lùng. ....nó lắc lắc cái đầu cho tỉnh hẳn rồi bước xuống giường, việc đầu tiên nó làm là tìm hân, nó phải chắc chắn rằng chồng của nó đang có nhà hay là đã đi đâu đó rồi. ....

“anh làm đồ ăn cho vợ yêu rồi đấy, khi nào dậy hãy hâm nóng lại và ăn nhé!!!! Anh đi chiều anh sẽ về. ....yêu em nhiều lắm!!!!!!”

Mẫu tin nhắn viết bằng mực đỏ trên nền giấy vàng dán trên tủ lạnh khiến nó bật cười. ....có lẽ đến bây giờ nó mới khám phá ra được một con người khác của hân, với nó, hân ban đầu chỉ đơn thuần là một cậu công tử, rồi đến một tên ngốc si tình và cuối cùng là một người có tính cách mạnh mẽ hơn cả nó. ....nhưng, giờ thì nó hiểu tất cả chỉ là vẻ bên ngoài của hân mà thôi, ngay từ ban đầu nó đã chẳng biết gì về hân cả, nó yêu hân chỉ vì hân quá kiên trì và là người hiểu nó nhất. ....

“tiểu thư, cô ngủ nhiều đến mức không biết có chuyện gì đang xảy ra ở đây!!!!!!”

Một giọng nói của nữ chợt vang lên đằng sau khiến nó quay phắt lại. ....Moth đang ngồi ngay ở ghế salon và đang gọt táo nữa, đôi mắt nó mở to, tím hồng đập mạnh. ....từ khi nào mà nó đã không thể phát giác ra sự hiện diện của người con gái này????? Cảm nhận thể giới xung quanh của nó đang bị thuyền giâm rồi ư?????

“có vẻ như cô không biết tôi xuất hiện thì phải!!!!!!”

Moth đưa từng đường dao xẻ trái táo ra làm nhiều miếng nhỏ, giọng nói có phần bất mãn của cô ta khiến nó chợt có sự lo lắng. ....tại sao vậy????? nó đang sợ ư????? Sợ một người thậm chí thua tất cả những người dưới nó ư????? Sự dao động trong lòng nó liệu có phải nỗi sợ hãi hay là một điều gì đó mà chính nó cũng không biết?????

“vậy cô gọi tôi tới đây làm gì trong khi cô đã có thai????? Cô định bỏ đứa bé trong bụng và chồng cô để quay trở lại với thế giới ngầm à?????”

Đôi mắt nó mở to kinh ngạc, người con gái trước mặt nó đang nói cái gì vậy chứ?????

“cô...cô đang nói cái gì vậy?????”

Con dao trên tay Moth dừng chuyển động, khuôn mặt bị che dấu đột nhiên quay về hướng của nó, trong đôi mắt có một sự nghi ngờ trào lên. ....

“đừng nói cô không nhận ra nhé!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Về đến căn hộ lúc trời vừa chập tối, hắn những tưởng sẽ được nhìn thấy khuôn mặt tươi của nó khi nó ra đón hắn. . .nhưng. . .khi vừa bước vào cửa thì cái mà hắn thấy chỉ là một căn hộ tối tăm không có ánh sáng. . .một cảm giác lo lắng bỗng tràn ngập lấy tâm trí hắn, bất cứ vật gì có trên tay đều bị ném xuống đất, hắn thậm chí còn không cời bỏ đôi giày đang đi. . .đèn điện bật lên một cách nhanh chóng kèm theo hình dáng của hắn đi qua hết phòng khách rồi đến phòng bếp, miệng thì luôn gọi tên của nó. . .

“Hương, em ở đâu vậy????? Hương. . .Hương ơi!!!!”

Khuôn mặt của hắn chợt tối lại đầy bất an, đôi mắt nhìn quanh căn hộ kĩ đến mức không sót một góc ngách nào, chỉ có điều sao hắn không thấy nó đâu hết chứ????? Thậm chí trong phòng ngủ cũng không thấy. . . . .

“Hương ơi, em đã đi đâu rồi????? chẳng phải anh đã nói hãy ở nhà mà. . .”

Hắn bắt lực gục đầu vào tường cửa phòng ngủ, hơi thở nặng nề đầy lo sợ. . .chỉ mới 2 tháng, mới chỉ có 2 tháng thôi mà sao nó đã biến mất????? chẳng lẽ mẹ hắn đã đúng khi nói hắn đừng do dự????? hắn đã mất quá nhiều thời gian để cân nhắc sao?????

“Hương, chẳng phải em nói sẽ không khiến anh phải bất an nữa mà????? Vậy tại sao em lại biến mất như thế này. . .”

Ngồi gục xuống, hắn hướng đôi mắt lên trần nhà nhìn đắm đuối vào đó, thực sự hắn quá chủ quan, dù đã năm lần bảy lượt nó bỏ rơi hắn nhưng chưa lần nào nó biến mất một cách đột ngột như thế này. . .nửa tiếng ngồi bất động trong tâm trạng hụt hẫng, hắn chán nản đứng dậy đi tắt hết mọi thứ đèn trong nhà, một lần nữa căn hộ số 666 lại bao trùm trong bóng tối. . .dáng đi của hắn thất thủ lừ đừ tiến vào phòng ngủ, từ từ mở cánh cửa ban công và đi ra ngoài, điều duy nhất hắn làm đó là đứng bất động nhìn ra không gian tràn ngập những ánh đèn sáng nhưng cô độc, cũng giống y hệt tâm trạng hắn bây giờ. . .

Nhưng có lẽ hắn như vậy vì hắn chưa thực sự tin tưởng vào người vợ của mình, bởi vì chỉ không lâu sau đó nó đã xuất hiện ở ngay ngoài hành lang với túi lon túi bé. . .khi tra chìa khóa vào ổ thì nó mới biết là cửa không có khóa, chắc là hắn đã trở về rồi. . .một cách nhanh chóng, nó mở cửa với tâm trạng rất hồi hộp, nhưng bóng tối trong phòng khiến tâm trạng của nó xẹp xuống một cách bất ngờ và thay vào đó là sự khó hiểu. . .với tay bật nút công tắc đèn, tại sao giấy tờ của hắn lại rơi lung tung trước cửa thế này????? Mà giấy của hắn đâu????? Sao nó lại cảm thấy lo lắng như thế này????? . . .bỏ hết những thứ đang cầm trên tay xuống nền đất, nó vội cời giày và chạy vào bên trong, phòng khách không có ai, nó chạy vào bếp, nơi này cũng trống trơn. . .nhìn qua tấm kính vào phòng ngủ, nó cũng không thấy bóng dáng của hắn. . .

Đang ngồi nhìn đắm đuối lên bầu trời, hắn chợt thấy có ánh sáng lóe lên chiếu hắt vào ban công. . .đôi mắt hắn chợt mở to, trái tim bỗng đập thình thịch từng hồi rất mạnh, đầu óc của hắn trống rỗng không suy nghĩ được gì ngoài việc hắn phải đứng dậy và đi ra ngoài. . .hắn nhìn thấy ánh sáng trong nhà bếp, một niềm hy vọng chợt tìm đến với hắn trong tâm trí, bước chân của hắn ngày một nhanh tiến ra cửa và. . .

. . .bộp. . .

Hắn va vào một cái bóng đang lao vào bên trong phòng ngủ, vì ngược sáng nên hắn không nhìn thấy mặt nhưng mùi hương thoang thoảng trên cơ thể cái bóng đó khiến cả cơ thể hắn cứng đờ cả lại. . .hắn có thể cảm nhận được sự lo lắng của người đó khi thấy hắn ngã bệt xuống đất, rồi đèn điện được bật sáng. . .khuôn mặt nó hiện hữu rõ ràng và đầy lo lắng. . .

“anh, anh làm sao vậy????? sao lại tắt hết đèn mà trốn ở trong này????? Anh biết em lo lắm kh. . .”

Nó vừa bật đèn đã vội ngồi xuống bên cạnh hắn mà hỏi một cách lo sợ, quả thực nó rất sợ khi đột nhiên thấy hắn có hành động quá kì lạ. . .nhưng chợt hắn lại chồm người dậy ôm chặt lấy nó, có cảm giác như cả cơ thể hắn run lên khi cánh tay ngày một siết chặt lấy cơ thể nó. . .giọng nói của hắn nghẹn đi như thể hắn vừa trải qua một điều gì đó rất kinh khủng. . .

“Hương. . .đứng là em rồi. . .”

“anh. . .anh sao vậy?????” nó bất ngờ cố gắng đẩy hắn ra bởi cái ôm đang khiến cơ thể nó đau. . .

“anh quyết định rồi. . .”

Hắn gằn giọng mình xuống bên tai nó rồi bất ngờ bế bổng nó lên, ném nó lên giường bằng một lực thực sự rất mạnh, và không để nó có thời gian phản ứng, hắn đã khống chế giữ chặt lấy hai tay nó, lấy cả cơ thể mình nằm lên người nó. . .mọi thứ diễn ra nhanh đến mức nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó chỉ biết khuôn mặt của chồng nó xuất hiện rất nhiều thứ cảm xúc trộn lẫn khó hiểu, điều đó khiến nó sợ. . .chợt hắn gục đầu xuống vai nó im lặng. . .khoảng thời gian lặng yên đó chính là lúc nó cảm nhận được tim của hắn đập nhanh quá mức bình thường, chưa bao giờ nó cảm nhận được sự hỗn loạn này trong tim hắn. . .

“Minh, anh sao vậy?????”

Nó cố gắng nói khi cả cơ thể bị đè chặt không nhúc nhích nổi, sau câu hỏi ấy, nó cảm thấy bàn tay hắn luồn qua làn tóc phía sau gáy và khẽ nâng đầu nó

lên, khuôn mặt hắn bây giờ ngang với tai của nó, và hắn nói, giọng nói trầm mà nặng nề không thể lý giải...

“anh xin lỗi...anh biết em không bao giờ muốn điều này nhưng...nhưng thực sự anh muốn có con, anh muốn một sự chắc chắn.....anh không muốn mất em...”

Cơ thể nó bỗng lạnh toát sau khi nghe những lời của hắn, rồi những nụ hôn vội vàng của hắn đến từ phía cổ ngược lên chiếc cằm xinh xắn rồi chiếm giữ lấy đôi môi mọng đỏ của nó, tất cả đều khiến nó sợ hãi...tuy nó không chống cự nhưng khóe mắt của nó đã trào ra những giọt nước mắt, lần đầu tiên nó bị hắn đối xử thô bạo như thế này...bàn tay nó đang tê dần và mỗi lúc khi hắn cứ giữ chặt lấy không chịu buông, chiếc áo sơ mi trắng nó đang mặc bị hắn dùng tay xé rách một cách không thương tiếc, hành động của hắn thô bạo đến mức đáng sợ, hắn bây giờ như một con thú hoang mất tự chủ không còn nhận ra được người con gái hắn yêu nữa...và mọi chuyện sẽ còn đi xa hơn nữa nếu như một nhân vật thứ ba không xuất hiện một cách bất ngờ...

“BOSS, CẬU ĐANG LÀM GÌ VẬY?????”

Tiếng quát lớn kèm theo sự giận dữ của một ai đó khiến cho hắn khựng lại, chỉ kịp quay đầu sang phía cửa nhưng chưa kịp trông thấy người thứ ba đó thì hắn đã lỉnh ngay một cú đâm như trời giáng vào giữa mặt khiến hắn lật ngửa người ra phía sau...bàn tay đang khống chế nó chợt buông lỏng và bật ra giải thoát cho nó khỏi cái đau tê tái...rồi bỗng một chiếc áo comple trắng bay thẳng về phía người nó che cho nó hoàn toàn phần phía trên, đôi mắt màu ngọc bích của nó mở to đầy bàng hoàng khi nhìn thấy con người vừa xuất hiện, người đàn ông sở hữu mái tóc màu hung và đôi mắt trầm tím thu hút, người mà nó từng căm ghét mà hoàn toàn không muốn liếc mắt nhìn...vâng, bằng cách nào đó mà Chiến đã bắt ngờ có mặt và xuất hiện trước mặt nó trong tình huống thế này đây...

“chúng ta cần nói chuyện riêng!!!!!! Và có một số điều cậu cần giải thích cho tôi đây!!!!!!”

Khuôn mặt của Chiến tối sầm đầy giận dữ khi nhìn thấy nó đang khóc, anh túm lấy cổ áo của hắn mà giật mạnh, giọng nói chứa chan thịnh nộ đang được cố gắng kìm nén...hắn không một sự phản ứng lảng lạng gạt tay Chiến ra và đi ra ngoài, khuôn mặt hắn cứ vô hồn vô cảm trong khi đôi mắt thì lại thần thờ vô định...Chiến nghiêng chặt kề răng nhìn hắn rồi quay sang nó, nó vẫn chỉ một mực im lặng quay mặt ra bên ngoài hướng tầm mắt về phía thành phố sau lớp cửa kính dày...

“em tốt nhất hãy cứ ở yên trong này!!!!!!”

Nói được một câu duy nhất đó rồi Chiến cũng bỏ ra ngoài, cánh cửa phòng ngủ được khép lại một cách nhẹ nhàng, nó chỉ nghe được tiếng Cạch vô cùng nhỏ...không gian trở nên yên ắng, nó nhận ra rằng cả Chiến và hắn đều đã không còn trong căn hộ này nữa, hai người họ chắc phải có chuyện gì đó mà không muốn cho nó biết...hơn nữa, nó không hiểu lý do tại sao Chiến lại có mặt tại nơi này và lại có vẻ thân thiết với hắn như vậy, ngày trước rõ ràng cả hai rất kình nhau, tại sao lại vậy?????

Nó ngồi ôm lấy cổ tay, cái đau vẫn chưa hết bởi sự thô bạo của hắn...nhớ lại khuôn mặt đáng sợ của chính chồng mình, nó chợt run lên, hai chân co lại và nó vòng tay ôm lấy cơ thể nó, khóe mắt lại tiếp tục trào ra những dòng nước mắt nóng hổi, nó gục đầu xuống hai bên đầu gối mà rầm rút khóc...“anh muốn có con, anh muốn một sự chắc chắn...anh không muốn mất em...”...lời nói của hắn cứ vang vọng trong đầu nó, trái tim nó đập từng hồi đau đớn, đau đến mức muốn ngừng đập luôn cho xong, vậy là do nó, tại nó mà hắn mới hành động như thế, tất cả là do nó, chính nó đã tạo cho hắn cảm giác bất an, chính nó đã ép buộc hắn hành động không còn là chính hắn...nó thực sự có phải là vợ của hắn hay không????? Nếu đúng tại sao nó lại khiến chồng mình có cảm giác bất an, khiến chồng mình lo lắng đến mức không thể kiểm soát được bản thân...nó đã sai rồi, quả thực sai thật rồi, đáng lẽ nó không nên nói những lời đó vào hôm ấy, đáng lẽ nó không được thừa nhận những gì bố hắn nói là đúng, đáng lẽ nó phải làm vậy, nó phải từ bỏ mọi thứ khi đã quyết định lấy hắn, đáng lẽ nó phải làm vậy, nếu nó làm vậy ngay từ đầu thì hẳn rằng chồng của nó bây giờ sẽ không phải mang một nỗi bất an thường trực, nó ngày trước đã làm khổ hắn và bây giờ nó vẫn làm khổ hắn, tại sao chứ????? Rõ ràng nó yêu hắn như vậy, tại sao nó không thể vì hắn mà từ bỏ?????nó không muốn làm hắn phải đau khổ thêm nữa...nó phải xóa tan nỗi bất an trong lòng của hắn, nó phải làm vậy, chắc chắn phải làm...

.....

Đặt chai rượu xuống chiếc bàn hình tròn mà trước chiếc bàn đó là hắn đang ngồi gục đầu một cách im lặng, Chiến cũng chẳng nói câu nào mà cũng lẳng lặng ngồi xuống, anh rót rượu ra hai chiếc ly trắng trong suốt nhỏ gọn.....đặt một ly rượu xuống mặt hắn và ngồi đó chờ đợi, anh đợi một lời giải thích từ ông chủ của mình.....quả thực khi đóng cánh cửa phòng ngủ của nó lại, anh đã muốn lao vào và đánh cho hắn một trận, nhưng khi nhìn thấy nét biểu cảm kì lạ trên khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng của hắn thì anh lại không thể ra tay được, anh cảm thấy hình như hắn vừa trải qua một điều gì đó rất khủng khiếp, và chính điều đó đã khiến hắn hoảng loạn mất đi lý trí.....nhưng anh không nghĩ rằng hắn có thể làm tổn thương đến nó chỉ vì một điều gì đó, chẳng lẽ hành động quá khích ấy liên quan tới nó???????

“tôi nghĩ anh phải đang ở Pháp!!!!!!”

Hắn không ngẩng đầu lên nhưng giọng nói của hắn thì thực sự nặng nề, Chiến ngay một nghi ngờ về nguyên do khiến một người buổi sáng thì tràn đầy sinh lực mà sao mới chập tối đã tàn tạ ra thế này.....uống cạn ly rượu trong tay, Chiến trả lời bình thản:

“có chút việc nên tôi chưa thể đi, và cũng may rằng tôi chưa đi nên mới ngăn được cậu làm tổn thương đến cô ấy!!!!!!”

“phải, cảm ơn anh đã ngăn tôi lại!!!!!!”

Hắn không những không phủ nhận mà còn cảm ơn Chiến, điều này khiến anh cảm thấy kì lạ, một con người chưa từng phạm phải bất cứ sai lầm gì giờ lại đang cảm ơn anh vì đã ngăn hành động sai lầm của mình.....quả thực nguyên nhân khiến hắn mất bình tĩnh có liên quan tới nó, người con gái mà hắn có thể hy sinh cả tính mạng để bảo vệ.....

“hãy uống ly rượu đó và giải thích cho tôi mọi chuyện!!!!!!”

“tôi ờn!!!!!!”

Hắn lắc đầu, hiện tại hắn không có chút hứng thú nào để uống rượu, hơn nữa hắn không muốn phải nhờ đến rượu thì mới tỉnh táo.....

“được thôi, nếu đó là điều cậu muốn!!!!!!”

Chiến chấp nhận, anh vói tay lấy ly rượu và uống cạn. ....sau đó đóng nắp chai rượu và úp hai chiếc ly không cần sử dụng xuống mặt bàn. ....anh lại im lặng chờ đợi phản ứng từ hắn. ....

“tôi đã mất bình tĩnh khi trở về mà không thấy cô ấy ở đó!!!!!!” hắn bắt đầu nói, giọng đều đều có vẻ bình thường trở lại: “tôi đã nghĩ rằng cô ấy đã bỏ đi giống như những gì mà bố tôi đã nói, cô ấy hoàn toàn không từ bỏ việc trở lại với mối thù của mình!!!!!!”

“nhưng cô ấy vẫn ở đó!!!!!! Cậu đã định. ....”

“tôi không thể giải thích điều gì bởi đó đúng là ý định của tôi và tôi đã khiến cho cô ấy sợ hãi. ....” giọng nói của hắn rung lên, rõ ràng bây giờ hắn cũng đang không kiềm chế được cảm xúc của bản thân: “tôi đã thề là sẽ không làm cô ấy phải khóc, tôi không muốn điều đó nhưng tôi lại không thể nắm bắt được những suy nghĩ của cô ấy. ....điều đó khiến tôi lo sợ, tôi sợ rằng cô ấy sẽ chỉ ở bên tôi một cách tạm thời, rồi một lúc nào đó cô ấy sẽ lại biến mất, biến mất không một lý do và lại chìm vào trong bóng tối một lần nữa. ....khi tìm thấy cô ấy, anh cũng thấy cô ấy hủy hoại bản thân đến như thế nào rồi đúng không???? Cô ấy đã muốn từ bỏ thế giới này. ....tôi không muốn điều đó xảy ra, anh hiểu chứ???? Tôi không muốn điều đó xảy ra một chút nào cả. ....”

Nhìn hắn đang tự ghim chặt bản thân khỏi những cảm xúc mãnh liệt, Chiến chỉ có thể ngồi im lặng. ....đây mới thực sự là những gì mà hắn cảm thấy, anh đã tưởng rằng hắn có nó ở bên cạnh và đang hạnh phúc với những gì mình đang có, nhưng không phải, anh hoàn toàn không biết rằng chính vì nó ở bên hắn nên hắn mới càng lo lắng gấp trăm lần hơn nữa. ....cái cảm giác lo sợ nó sẽ biến mất và biến mất lúc hắn không biết chính là nỗi đáng sợ nhất, theo hắn một thời gian không phải dài nhưng anh có thể nắm bắt được một chút gì đó về khái niệm thời gian của hắn, và khi nó xuất hiện thì cái thời gian mà anh nắm được đó đã trở nên vô cùng lộn xộn không theo một quy tắc như trước đây nữa. ....mỗi lần đi đâu rồi khỏi căn hộ là mỗi lần chiếc đồng hồ được hắn hỏi thăm không dưới trăm lần, và khi xong việc, hắn thường trở về một cách vội vã, anh những tưởng là hắn chỉ quá lo lắng cho nó mà thôi. ....nhưng giờ thì anh hiểu rồi, nỗi lo của hắn còn sâu xa hơn nữa, sự an nguy của nó luôn đặt lên hàng đầu nhưng sự lo lắng nó biến mất đột ngột còn được đặt lên hàng đặc biệt quan trọng. ....

“cậu biết bản thân vốn không thể ngăn được những việc cô ấy muốn làm!!!!!!” Chiến lên tiếng nói khi cảm thấy hắn đã bình tĩnh trở lại: “và cậu muốn ràng buộc cô ấy bằng việc có con ư???? Tình máu mủ có thể níu được cô ấy ở lại?????”

“tôi không còn cách nào khác!!!!!!”

“tôi hiểu rồi!!!!!!” Chiến đẩy ghế đứng dậy rồi quay người định bỏ đi. ...

“anh đi đâu vậy?????”

Hắn ngẩng đầu nhìn Chiến hỏi bằng giọng nghi ngờ, chẳng lẽ anh ta bỏ qua cho hắn dễ dàng vậy ư????? Vừa rồi rõ ràng Chiến đã rất tức giận, và cú đâm của anh ta vẫn còn lưu trên gương mặt hắn đến tận bây giờ. ....

“hãy làm những gì cậu muốn!!!!!!” Chiến cười khinh rồi ném cho hắn chiếc chìa khóa ô tô của mình: “giữ cô ấy ở bên cạnh cho tới khi tôi làm xong việc của mình!!!!!!”

“hả?????”

Khuôn mặt hắn nghệt ra trông thật ngớ, Chiến khẽ lắc đầu rồi tiếp tục nói:

“cô ấy là vợ cậu thì cũng là “bà chủ” của tôi, hơn nữa tôi cũng quan tâm cô ấy không kém gì cậu!!!!!! hãy giữ cô ấy ở bên cạnh cậu càng lâu càng tốt, ít nhất thì đến khi tôi hoàn thành những gì cậu đang dự tính!!!!!! Được chứ?????”

“tôi. . .tôi hiểu!!!!!!”

“tốt!!!!!! vậy tôi đi đây, cậu nên về và xin lỗi cô ấy vì những gì mình đã làm đi!!!!!!”

Nhìn theo cái bóng đang khuất dần trên đường tối của Chiến, hắn ngồi lặng im nhìn lại bản thân, có phải hắn đã quá kích động không????? Trong suốt thời gian qua, hắn đâu chỉ ngồi chơi một chỗ, hắn làm Boss của Tam Kiềng đâu phải chỉ để lấy cái danh tiếng chứ, hắn đã quá lo sợ về nó nên quên mất đi những gì bản thân cần và phải làm, hắn vốn biết rằng không thể giữ nó ở bên cạnh khi những gì nó đang làm vẫn chưa kết thúc, việc hắn đang làm là kết thúc những gì nó đang gây dựng và giữ nó ở bên cạnh mãi mãi cơ mà. ....hiện giờ, việc nó biến mất là điều chắc chắn sẽ xảy ra và hắn đã biết trước như vậy, thế mà hắn vẫn bị dao động. ....quả thực phải cảm ơn Chiến vì anh ta đã nhắc nhở hắn về những gì hắn phải làm. ....hắn sẽ không ép buộc nó nữa, hắn muốn khoảng thời gian hắn và nó ở bên nhau phải thật vui vẻ, hắn không muốn nó không có chút kỉ niệm đẹp nào để bám víu khi đối mặt với những gì trước mắt. ....hắn sẽ không để nó hủy hoại bản thân một lần nữa đâu. ....

.....

Đứng ở tầng cao nhất của một tòa cao ốc sang trọng, hai bóng người đứng đó yên lặng nghe từng đợt gió thổi lồng lộng. ....một người con gái đang

dùng ống nhòm nhìn về phía một căn hộ đang sáng đèn cách đó hàng chục kilomet, có một cô gái đang mặc tạp dề chạy lăng xăng làm cái nọ cái kia, điều đó khiến cho người con gái siết chặt chiếc ống nhòm mà như muốn ném đi.....

“tôi nói không sai chứ????? Cô ta chắc chắn sẽ không quay trở lại đâu, cô đừng cố làm những điều vô ích nữa!!!!!!”

Lần đầu tiên từ khi xuất hiện, Moth lộ mặt thật của mình với một hình xăm cánh bướm đen trên khuôn mặt, đôi mắt đen trầm tối không chút ánh sáng.....và người được nhìn thấy bộ mặt thật của Moth chính là tiểu thư Trịnh Huyền Bảo Trân, người con gái giờ đây đang có nét đẹp quyến rũ nguy hiểm.....trước lời nói khiêu khích của Moth, Trân hoàn toàn không phản ứng gì mà chỉ chăm chú quan sát vị tiểu thư của mình, nhỏ thấy được sự hạnh phúc trên khuôn mặt của nó mặc dù vài phút trước chiếm giữ trên đó là nỗi sợ hãi chưa từng gặp.....

“cô có mục đích gì????? Không phải cô đang phục vụ cho tiểu thư sao????? Thái độ thù địch này nghĩa là gì đây???????”

Hạ chiếc ống nhòm, Trân quay nhìn Moth hỏi với vẻ bình thản đến lạ lùng, tuy đang hỏi mà như không chút nghi vấn, điều này khiến cho Moth chợt có cảm giác dễ phòng.....khi tìm gặp Trân thì cô ta bắt gặp một hình ảnh mà thực sự cô ta không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy ở cô tiểu thư như Trân, đáng vẻ cô độc mà cao quý chợt xuất hiện ngay chính người con gái mà cô ta từng coi thường.....

“cô muốn tôi phản bội tiểu thư của mình ư????? Đừng nói mục đích của cô là trả thù cho ông chủ của cô nhé???????”

Trân lại tiếp tục nói, giọng điệu khiêu khích rõ ràng sắc nét.....bóng dáng nhỏ in trên mặt trắng như sự chế ngự vốn có khiến cho Moth lạnh sống lưng.....và câu hỏi như nói trúng tim đen của Trân đã đã kích mạnh mẽ vào con người được coi là bậc thầy của sự bình tĩnh, trong một giây thôi nhưng một nét cảm xúc đã thoáng xuất hiện trên khuôn mặt luôn bị che dấu của Moth và Trân không khó để nhận ra được điều đó.....chắc chắn một điều rằng những gì Trân nói không chỉ không sai mà còn rất chính xác.....

“9 tháng 10 ngày, khoảng thời gian đó cũng không quá lâu đối với tôi!!! Hãy thử cản trở cuộc sống bình yên của cô ấy đi, tôi sẽ không tha cho cô đâu!!!!”

Buông một câu đe dọa, Trân đi lướt qua mặt Moth rồi biến mất mà không cho cô ta có cơ hội nói một câu nào.....nhỏ vốn đã không tin cô gái bí ẩn đó sẽ trung thành với nó, nhất là khi cô ta lại là thuộc hạ trung thành của bố nó, người đã vì nó mà chết.....không biết thời gian tới cô ta sẽ giờ trò gì nhưng Trân sẽ không để nó bị bất cứ tổn thương nào.....nhỏ có nghe qua về người có cái biệt danh Ken, người mà theo đánh giá là có thể đánh bại nó, mối nguy hiểm tới từ người này quả thực rất lớn, lớn đến mức Trân cảm thấy nếu biết tin nó có thai thì người này sẽ giết nó mà không cần suy nghĩ.....

.....vút.....

Một vật sắc lẹm chợt lướt qua khuôn mặt Trân, nhỏ lách người một cách nhanh chóng và đồng thời hai tay đưa lên không trung tóm lấy một sợi dây vô hình rồi giật mạnh.....một bóng người bỗng xuất hiện rơi xuống tiếp đất một cách nhẹ nhàng từ một góc khuất trên cao, người đó có mái tóc dài và đen nhánh, khuôn mặt không lạ lẫm gì với Trân cả.....

“tìm được vị trí của tiểu thư tại sao chị không báo cáo về tổ chức?????”

Cô gái đó, người đang cố gắng lấy lại lưỡi dao “nhện độc” trên tay của Trân chính là Nhiên, cô bé đang thực sự rất tức giận với những điều mình vừa nghe được ở trên sân thượng cách đó vài phút.....

“người chị phục vụ không phải ai khác mà chính là cô ấy, chị chẳng có trách nhiệm báo cáo vị trí của cô ấy cho bất kì ai!!!!!!!!!!”

“chị...ruột cuộc thì chị đang làm cái trò quái quỷ gì thế hả?????” Nhiên thực sự tức giận trước thái độ không rõ ràng của Trân, cô không hiểu được tại sao con người này lại có những hành động khác hoàn toàn với những gì cô ta từng nói trước đây.....

“như đã nói.....” Trân buông sợi dây ra và thân nhiên mỉm cười trả lời: “đến khi nào em thôi dẫn anh ta tới chỗ chị thì lúc đó chúng ta sẽ cùng nói chuyện!!!!!!!!”

“cái gì?????”

Nhiên tròn mắt đột nhiên quay phắt người lại đằng sau, phía xa kia có một cái bóng không rõ ràng nhưng cả hai cô gái đều biết người đang đứng đó là ai.....

“see you!!!!!!”

Chưa định hình thì Trân lại lần nữa biến mất.....lưỡi dao với những khía nhọn nằm dưới nền đất bỗng rung động theo cái siết tay của Nhiên thông qua sợi dây kết dính đặc biệt.....VÚT VÚT VÚT.....từng sợi dây mảnh trong suốt đứt đôi rơi xuống nền đất là tả như một mái tóc vừa bị cắt.....Nhiên nghiêng chặt kề răng cắn giận nói:

“tôi đã gắng bẫy vậy mà chị ta vẫn thoát được sao?????”

Tiến lại từ phía sau Nhiên, Levin đưa mắt nhìn những sợi tơ trắng nằm dưới đất, càng ngày anh ta càng ngạc nhiên trước khả năng kì lạ của người con gái anh từng cho là không có kĩ năng bảo vệ bản thân.....chỉ trong 2 tuần chạy khắp nơi trong rừng, Nhiên đã tìm ra loại tơ nhện và thứ kim loại hiếm phản ứng với từng tác động nhỏ nhất, thứ vũ khí này từng làm Levin bị thương khi cố gắng bám theo Nhiên để tới gặp được Trân, nhưng khả năng của Nhiên không đủ để cắt được sự đeo bám của Levin vậy nên đến bây giờ Trân vẫn chưa tiết lộ chút gì về mục đích của mình.....

“lần sau anh đừng nghĩ là sẽ tìm được tôi!!!!!!”

Cảm nhận rõ sự giận dữ trong từng lời nói của Nhiên, Levin không phản ứng gì mà chỉ quay người bỏ đi. .... trong một thời gian ngắn mà Nhiên đã có thể gần như thoát khỏi được sự giám sát chặt chẽ của anh ta, nếu không phải vì còn để lại những vết tích thì quả thực ngày hôm nay đây anh ta cũng sẽ không có mặt tại nơi này. ....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

trở về căn hộ cùng một túi đầy những quả dâu tây ngon mắt, hấn chần chừ đứng trước cửa một lúc lâu mới quyết định bước vào nhà. .... còn chưa kịp đưa mắt tìm vợ thì nó đã từ đâu chạy lại phía hấn, khuôn mặt có chút phần lo lắng mà liên tục hỏi hấn:

“anh đã ở đâu vậy???? điện thoại cũng không mang theo, em tưởng anh sẽ không về chứ. .... đừng làm em lo lắng. .... em. ....”

Nhìn dáng vẻ lúng túng của nó mà hấn không khỏi ngạc nhiên, những tưởng khi về vẫn thấy nó nhốt mình trong phòng nhưng hấn đã nhầm, nó dường như đã thay đổi, sự thay đổi đến chính hấn cũng không nhận ra, hay vì quá lo lắng nên hấn mới không nhận ra nó đã vì hấn mà thay đổi bản thân?????...khẽ mỉm cười, khuôn mặt của hấn giãn ra một nét thanh thản, hấn vòng tay ôm lấy nó thì thầm. .

“anh xin lỗi, em đã sợ lắm phải không???? từ giờ anh sẽ không như vậy nữa!!!!!! em đừng bận tâm nữa nhé!!!!!!”

“.....” nó chợt im lặng cũng vòng tay ôm lấy hấn, khẽ thở một tiếng, nó nói: “em cũng xin lỗi vì khiến anh lo lắng, nhưng chẳng phải em từng nói là sẽ ở bên anh rồi mà, anh đừng lo nữa, được không????”

“ừ, không lo nữa!!!!!!” hấn cười buông nó ra, đưa trước mặt nó túi dâu tây: “hồi sáng em bảo muốn ăn dâu tây, anh có mua rồi này!!!!!!”

“hi hi, em vừa nấu com xong, vào ăn luôn nhé anh????”

vậy đấy, nó và hấn làm lành với nhau chỉ trong đôi ba câu như vậy, cả hai lại chẳng biết được phía bên ngoài kia đang có một người lửa giận ngàn ngút đưa đôi mắt sắc lẹm nhìn về phía căn hộ như muốn thiêu đốt nơi đó ra thành tro bụi. .... Moth tự hiểu rằng bản thân ở lại nơi này không còn ích gì nữa vì nó đã chọn hấn chứ không chọn D, mà thực sự thì nó chưa từng chọn D, nó từ trước tới nay chỉ đang làm theo nghĩa vụ mà nó phải làm chứ nó hoàn toàn không bộc lộ bất cứ một mong muốn cá nhân nào. .... là một người phụng sự cho người bố hờ của nó, Moth không thể chấp nhận được việc nó dám từ bỏ sự nghiệp của ông chủ cô ta mà chọn hấn, người đã làm thay đổi toàn bộ cục diện kế hoạch ban đầu của Dương Khang ông chủ của cô ta. ....

“Dương Mỹ Nguyệt Hương, tôi không để cho cô sống yên như vậy một khi cô chưa giết được ông ta!!!!!! Dù có phải chết tôi cũng phải kéo cô trở lại cái thế giới đen tối này và bắt cô hoàn thành nhiệm vụ của cô!!!!!! Tôi sẽ trên chính mạng sống và danh dự của mình đấy!!!!”

Buông một câu lạnh lùng như vậy rồi Moth bỏ đi không chút dấu tích và có lẽ từ đây về sau ta sẽ chẳng thể nhìn thấy bóng dáng của người con gái này nữa. ....

.....

Nó đứng lặng ở ban công hứng từng cơn gió hạ mát mẻ thổi tới, không gian rộng bao la và tràn ngập những ánh đèn lấp lánh hiện hữu trước mặt nó như một bức tranh tĩnh mịch mà sống động. .... nó đang chờ hấn tắm xong rồi cùng nói chuyện, nó cần phải nói cho hấn biết quyết định của nó. ....

“em không thấy lạnh sao?????”

hấn chợt lên tiếng phía sau khiến nó giật mình định quay người nhưng hấn không cho nó làm vậy, đôi tay hấn đã ôm gọn nó từ phía sau rồi còn đâu. ....

“người anh mát thật!!!!!!” nó cười cười nín chặt lấy hai cánh tay của hấn. .

“ừ, còn vợ anh thì lúc nào cũng nóng như lửa ấy!!!!!!”

Sau câu nói đó thì cả hai chợt yên lặng, đôi mắt hướng nhìn ra cảnh vật bên ngoài, nó và hấn, cả hai đều có thể ngồi yên lặng bên cạnh nhau mà không ai nói với ai câu nào, nhưng lại chẳng ai cảm thấy khó chịu cả bởi vì mỗi người lại có mỗi một suy nghĩ riêng và những khoảng yên lặng xuất hiện chính là những lúc cả hai cùng nghĩ về một vấn đề mà chẳng ai muốn nói ra cả. ....

“em này. ....”

“vâng!!!!!!”

“em hãy quên những gì anh nói khi nãy đi nhé!!!!” hấn vùi đầu mình vào bờ vai thuần nhỏ của nó mà thì thầm: “đừng để tâm tới điều đó nữa, chỉ cần hai ta sống bình yên bên nhau là ổn lắm rồi!!!!”

“em hiểu mà!!!! Anh không cần phải lo lắng đâu!!!!”

Nghe nó nói vậy hấn cảm thấy nhẹ lòng, nhưng cảm giác hụt hẫng vẫn tồn tại đâu đó trong tâm trí của hấn. ....quả thực hấn rất muốn có con với nó, thực sự rất muốn điều đó.....

“anh này.....”

“ừ!!!!”

“em ... có thai rồi!!!!”

“ừ!!!!”

Hấn ừ một cách thần nhiên rồi chợt giật mình buông nó ra, khuôn mặt kinh ngạc nhìn nó khi nó từ từ quay lại với nụ cười trên môi. ....

“em...em mới nói gì vậy????”

“em nói là em có thai rồi!!!!” nó nhắc lại rõ ràng từng chữ.....

“em...em nói thật chứ???? Em có thai thật sao????” hấn như không tin vào những gì mà bản thân vừa nghe thấy, hai bàn tay cứ nắm lấy vai của nó.....

“ừ, thật, hôm nay em đi khám ở bệnh viện rồi mới đi chợ nên mới về muộn như vậy!!!!”

“ôi vợ tôi!!!! Em thật tuyệt vời!!!!”

hấn sung sướng ôm chầm lấy nó rồi lại bế bổng nó lên quay vòng vòng với khuôn mặt hạnh phúc vô cùng. ....nó chợt hốt hoảng kêu lên:

“anh, thả em xuống, cẩn thận chút!!!!”

giật mình bởi lời nhắc nhở, hấn vội vàng thả nó xuống một cách nhẹ nhàng trong khi miệng luống cuống xin lỗi trông thật là ngô, nhưng khuôn mặt hạnh phúc của hấn khiến nó cảm thấy vui lắm, nó biết trước hấn sẽ phản ứng như thế này mà, chỉ là nó không lường được trước đó hấn lại hành động thô bạo như vậy thôi.....

“em ác lắm đấy có biết không????” hấn ôm lấy người nó và nói với giọng trách cứ khi niềm vui đã không còn là bất ngờ nữa: “nhằm đúng lúc anh từ bỏ thì nói, thật là độc ác mà!!!!”

“hi hi hi!!!!” nó bụm miệng cười: “tại anh lúc nào cũng vội vàng, em chưa kịp nói thì anh đã nói trước rồi còn đâu!!!!”

“em.....đúng thật là.....haizzz” hấn lấy tay khẽ捏 mũi nó rồi lại ôm chặt lấy nó: “nhưng em biết khi nào mà lại đi khám????”

“chỉ là cảm thấy trong người thay đổi thì em đi kiểm tra thôi!!!!” nó cười trả lời: “ngày trước anh Dương cứ 2 tháng lại bắt em đi kiểm tra toàn thể một lần, tuần phải vài lần kiểm tra sức khỏe khi thấy khó chịu!!!! dần dần thành một thói quen luôn!!!!”

“vậy là anh phải cảm ơn anh ta rồi!!!!” hấn cười cười...

Chợt nghĩ ngày trước Dương làm vậy cũng không có gì lạ, nó là một con người như vậy, đến bản thân còn chẳng thèm lo thì buộc người luôn ở bên cạnh phải lo thôi...Nhưng bây giờ thì ổn rồi, mọi chuyện tuy không như hấn tính nhưng lại đi đúng theo chiều hướng hấn muốn...hấn có thể tạm yên tâm rằng nó sẽ không bỏ đi trong một thời gian dài nữa.....

.....

Tại Việt Nam, căn nhà ven bờ biển Hải Phòng nơi mà gia đình hấn vẫn thường đến nghỉ ngơi vào dịp hè nay đã trở thành trụ sở của hội Z mới, nơi những người thuộc cựu thành viên của Hell và người lãnh đạo hội Z thường lui tới để cập nhật những thông tin cần thiết.....và hiện giờ những người có vị trí ở trong Hell ngày trước đang có mặt tại nơi đó cùng với sự có mặt của Ngọc, chị gái của hấn.....

“tôi có một thông tin muốn thông báo với mọi người!!!!” Ngọc đứng trước những con người của Hell mà nói, nhưng thật sự thì cô vẫn chưa quen lãnh đạo những con người này...họ quá giỏi so với những gì cô từng biết...

“tập trung chúng tôi ở đây chắc chắn là tin về Hades rồi!!!! cô đã xác định được vị trí của con bé rồi phải không????” Ze là người đầu tiên lên tiếng khi Ngọc vừa dứt lời.....

“chị ấy...chị ấy đang ở đâu????” Ath vùng dậy hỏi dồn, có lẽ cô bé này là người lo lắng cho nó nhiều nhất trong tất cả mọi người...

“không liên quan tới Hades!!!! chuyện tôi muốn nói hoàn toàn không liên quan gì tới cô bé cả!!!!” Ngọc lắc đầu rồi tiếp tục nói: “và mọi người hãy để ý

đi, xem có những ai vắng mặt trong buổi họp này của chúng ta?????”

tất cả mọi người quay lại nhìn nhau, lờ qua tiếng lại rồi họ nhận ra rằng nơi này thiếu mất 6 người, đó chính là Hmer, Per, Kry, Sag, Pos và Pan, Pos thì có thể hiểu được vì anh đã sang Pháp cùng với anh trai của nó, cả Pan nữa, anh đang điều hành mạng lưới nhà hàng Cherry cùng một phần của tập đoàn Dương Khang về ngành dịch vụ và hoàn toàn không muốn dính dáng gì tới Z, nhưng 4 người còn lại thì không có lý do gì để vắng mặt cả...

“em không hiểu!!!!” Ath lắc đầu nhìn vào Hera và Ze nói với giọng hoang mang: “4 người đó đều đã trở về nhưng tại sao họ lại tránh mặt chúng ta???? Kry và Sag không tham gia vũ hội đó mà, tại sao lại.....”

Khuôn mặt của Hera và Ze đều đã sầm tối lại, họ dường như hiểu được mục đích mà Ngọc tập trung các Dirty tại nơi này.....

“vì họ đã hoàn toàn là người của D rồi!!!!!!”

Ngọc nói một câu làm toàn bộ những người có mặt phải sững sờ, họ thừa biết rằng giờ D với Z đang đối đầu với nhau, lúc nó còn ở đây thì không có chuyện đối kháng này nhưng tình hình tranh chấp đã xảy ra ngay khi nó biến mất, người đứng đầu của D ngày trước là ông Nguyễn Đại Phong cũng mất tích không chút dấu vết nào.....hiện giờ D đang nằm trong sự kiểm soát của Ken và Chi cùng với 4 người là Hmer, Per, Kry và Sag, không hiểu vì lý do gì mà D lại bắt đầu gây chiến với Z và chiếm lĩnh địa bàn hoạt động của Z trên bán đảo Đông Dương, rõ ràng có mặt 4 dirty cũ của Hell trong hàng ngũ của D vậy mà vẫn xảy ra hiện tượng này, chỉ có một khả năng duy nhất xảy ra đó chính là việc cả 4 người đều phản bội lại các Dirty còn lại mà thôi.....

“khoan đã!!!!” Ze giơ tay chặn lại cái hoang mang mà Ngọc đem tới cho toàn bộ những người đang có mặt: “tôi sẽ chứng thực việc này, 4 người họ chắc chắn có uân khúc gì đó nên mới làm vậy, tôi không tin họ lại phản bội chúng tôi!!!!”

“phải rồi!!!!” Hera cũng lên tiếng hưởng về phía Ngọc thuyết phục: “họ chắc chắn là có lý do nào đó, đặc biệt là Kry, cô ấy sẽ không bao giờ phản bội chúng tôi!!!!”

“không bao giờ ư?????”

Ngọc cười nhạt như chế giễu cái sự trung thành chường mắt, đến người thân trong gia đình còn phản bội lẫn nhau, tình máu mủ còn không gắn kết được con người thì sao những người xa lạ lại có thể chứ???? Chính nó là một ví dụ điển hình cho sự phản bội cay nghiệt nhất rồi thôi.....

.....Cốc cốc cốc.....

tiếng gõ cửa khiến cho tất cả dừng tranh luận và hướng về phía cửa ra vào, Ath ngồi ngoài cùng nên đứng dậy mở cửa.....ba nhân vật không ngờ tới đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt cô bé.....

“Chị Kry, Sag và.....ai đây?????”

Nghe tiếng Ath gọi là tất cả đã hiểu người vừa tới là ai, khi Kry bước vào ngưỡng cửa cũng là lúc nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của Ze và Hera, cùng với đó là Sag và một người nữa, một người vốn không nên xuất hiện tại nơi này.....

“Kry, tại sao cô ta lại tới đây?????” Hera ngay lập tức đứng phắt dậy chỉ thẳng vào người con gái lạ mặt vừa xuất hiện với giọng điệu khó chịu thấy rõ.....

“Hera, cậu hãy bình tĩnh!!!!” Kry liếc nhìn Hera với vẻ nghi ngại và đề phòng, chưa bao giờ mọi người thấy cách nhìn này từ Kry: “Chi xuất hiện ở đây là có lý do cả!!!!”

Phải, người thứ ba xuất hiện đó chính là Trịnh Huyền Mai Chi, người con gái mà ai trong Hell đều căm giận bởi những gì nhỏ làm không ai có thể tha thứ được.....

“cô ấy tới đây với tư cách là người của D!!!!!!” Sag cũng lên tiếng nói: “và chúng tôi cũng vậy!!!!!!”

“SAO?????”

Ngọc nghe vậy chợt cười nhạt, những con người này quả không có gì đặc biệt cả, sự phản bội vẫn luôn và cứ hiện ra ngay trong cái sự tin tưởng tuyệt đối.....một cuộc tranh cãi nổ ra và toàn bộ các Dirty đều hướng về Kry và Sag mà hỏi bằng thái độ tức giận nhất.....họ sao có thể ngờ được chuyện này chứ...

...RẦM...

tiếng đập bàn khiến cho tất cả phải im lặng nhìn về phía người đang làm cho chiếc bàn gỗ vững chắc phải có một vết nứt.....Ze đang tức giận, thực sự tức giận với những gì đang diễn ra trước mắt, hình ảnh này giống như một trò đùa tai quái làm anh ngửa mặt.....

“trò hề này là sao đây????? giải thích rõ ràng cho tôi đi Kry, Sag!!!!!!”

đến cả Ngọc cũng phải giật mình trước sự đáng sợ chưa từng thấy toát ra từ Ze, vốn là một con người có thân phận không tầm thường lại đi theo nó quá lâu nên cái áp lực mà Ze tạo ra chắc chắn là không đơn giản.....

“vậy để tôi nói cho rõ!!!!!!” Chi bình tĩnh bước lên phía trước đối mặt với toàn bộ mọi con người đang có mặt tại nơi này: “chúng tôi tới đây chỉ với một

mục đích duy nhất thôi, đó là cảnh báo cho các người rằng đừng chống đối lại D nếu không kết cục sẽ không tốt đẹp đâu!!!!”

“CÁI GÌ????” tất cả những người đàn ông có mặt tức tối đập bàn quát lên khi nghe Chi nói những điều vô lý ấy.....

“mày đang nói cái quái gì thế hả con quý kia????” Hera hét lên giận dữ: “nơi này là chỗ cho mày lên tiếng sao????”

“tôi chỉ nói những gì cần nói!!!!”

Chi lạnh giọng trả lời với sự bình tĩnh khác thường, thêm vào đó là Kry và Sag đã nhanh chóng đứng áp sát bên cạnh nhỏ để có thể phản ứng với bất kì hành động bất ngờ nào đến từ các người bạn của họ.....

“.....ha ha ha...ha ha...ha ha.....ha ha ha ha ha.....”

tiếng cười mang vẻ chế giễu vang lên trong sự ồn ào của nhiều con người, mọi đôi mắt đều hướng về cô gái đang đứng dựa vào thành ghế mà cười rất sảng khoái, cô cười như vừa xem được một đoạn phim hài gây cười vậy.....một bàn tay cô che đi khuôn mặt biểu cảm không rõ ràng của mình, cánh tay còn lại đi để ngang bụng đỡ cho cánh tay kia giữ vững trên không, tiếng cười vẫn không dứt mà ngày một mang đến sự căng thẳng cho căn phòng khiến cho không ai dám lên tiếng.....cùng với hành động đó thì Chi liếc nhìn hai người con gái bên cạnh rồi quan sát thái độ của các thành viên còn lại của Hell, nét mặt căng thẳng thấy rõ, và cuối cùng đôi mắt Chi dừng lại ở người con gái đang nắm quyền điều hành của Z vẫn đang cười một cách thân nhiên kia.....

“cuối cùng thì cũng xảy ra!!!! Nhóc con, khá khen cho cô khi dám đơn phương bước chân vào nơi này mà nói những lời như vậy!!!!” Ngọc đã ngừng cười, khuôn mặt lạnh mà làn môi chếch lên chế giễu lên tiếng: “tôi không biết cái ‘hậu quả’ mà cô nói là cái gì và tôi cũng chẳng quan tâm!!!! việc D và Z gây chiến là điều tôi đã biết từ trước rồi, điều này chắc chắn sẽ xảy ra một khi Z hoàn toàn chiếm giữ bán đảo Đông Dương!!!! Khi Hell và Z sát nhập tôi đã biết điều này rồi!!!!”

“vậy sao????” Chi cười khênh: “không hổ danh là thủ lĩnh của Z!!!! chị tính tưởng ghê đó nhỉ????”

“nhóc con ơi, nhóc có từng nghĩ rằng bản thân sẽ chẳng thể rời khỏi nơi này được không????” Ngọc trừng mắt đe dọa, có lẽ cô không nghĩ rằng Chi lại dám lên tiếng khiêu khích cô...

“à chuyện đó ư????” Chi lại trả lời thân nhiên như không: “tôi không biết chị có ý gì hay định làm gì, nhưng chắc chắn tôi sẽ sống và rời khỏi nơi này!!!!!! Dù có phải để lại nơi này bất cứ bộ phận nào trên cơ thể tôi cũng phải toàn mạng rời khỏi đây!!!!”

“.....”

Không gian đột nhiên yên lặng, Ngọc ngạc nhiên trước những gì mà Chi vừa nói, cô không nghĩ rằng một cô gái với tuổi đời còn quá trẻ như Chi lại có thể nói ra những lời nói như vậy.....

“giỏi lắm!!!!” Ngọc khê cười, một nụ cười đầy nguy hiểm: “nếu đã nói vậy thì.....chị sẽ cho nhóc rời khỏi đây!!!!”

“Ngọc!!!!” Hera đứng phắt dậy hướng mắt về phía Ngọc mà nói với giọng bất mãn: “để cô ta đi dễ dàng vậy ư????”

“dĩ nhiên là không!!!!” Chi cười khênh rồi lên tiếng trả lời thay: “điều kiện là gì hãy nói đi!!!!”

“một bàn tay, một con mắt, một cái tai!!!!” Ngọc lạnh giọng: “cả ba thứ đó, hãy để lại nơi này!!!!”

“.....”

mồ hôi lạnh chợt chảy xuống từ khuôn mặt của cả Sag và Kry, từ này tới giờ cả hai người đều không nói bất cứ lời nào mà chỉ chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ phải đổ máu thì mới rời khỏi được nơi này.....câu nói của Ngọc khiến cho họ kinh ngạc và nhất loạt hướng mắt về phía Chi...hiện giờ nhỏ vẫn chưa phản ứng gì chỉ đứng yên lặng, khuôn mặt không chút biểu cảm.....

“sao vậy????” Ngọc nghiêm mặt, một chút gì đó khiêu khích trong giọng nói: “nhóc sợ rồi phải không???? mới tập tành nói cứng thì đừng ngông cuồng như vậy!!!!”

“được!!!!”

“sao????” Ngọc khê nhủu mày tưởng như cô vừa nghe nhầm.....

“được thôi!!!!” Chi mỉm cười trả lời: “cái giá đó quá rẻ cho ba mạng chúng tôi!!! Đúng chứ????”

“CHI.....”

Nhanh như cắt, Chi dùng chính những móng tay của mình vò vập vào một bên mắt.....không gian lúc đó chợt căng như dây đàn khi chẳng ai ngờ được rằng Chi sẽ hành động như vậy...

.....tóc...tóc...tóc.....

từng giọt máu nhỏ xuống nền gỗ lạnh lạnh, nhưng đó không phải máu của Chi mà chảy ra từ mu bàn tay của Kry khi cô đã nhanh chóng che được con mắt bên phải cho Chi. ....cùng lúc đó Sag cũng với người giữ được cánh tay đang cầm con dao lam của Chi ngăn không cho nó chặt đứt bàn tay trái ngay khi mọc được mắt...

“con ngốc này, ai cho em hủy hoại cơ thể này hả?????” Kry dùng lực hất bàn tay của Chi ra và nói: “hãy nhớ rằng cơ thể này không phải là của em mà là của Hades, không được làm tổn thương nó chính là lệnh!!!! Em đừng khiến chị phải xuống tay!!!!”

“và chúng tôi ở đây không phải để trang trí!!!!” Sag giật lấy con dao trong tay Chi gần giọng: “em không phải là người dễ hy sinh ở nơi này!!!!”

Kry đẩy Chi xuống phía sau, cô đứng lên đằng trước và giờ mới chính thức lên tiếng. ....đưa bàn tay đầm máu lên trước mặt, Kry nói mà không chút chần chừ suy nghĩ:

“với khả năng của mình, chúng tôi tự tin rằng có thể bảo vệ cô bé rời khỏi nơi này an toàn nhưng. ....tôi có thể để lại bàn tay này thậm chí cả ba bộ phận mà các người yêu cầu, từ nay chúng tôi chấm dứt mối quan hệ với Z!!!!!!”

“chị Kry, đừng làm vậy!!!!” Chi vội vùng lên nhưng đã bị Sag chặn lại...

“nghe lời đi!!!! Chúng tôi từng hứa với Hades là sẽ không để cô bị tổn thương, đừng khiến tôi nổi giận thêm nữa!!!!” Sag gần giọng, cô hiện giờ đang rất tức giận nhưng đây là điều mà Kry muốn nên cô sẽ không ngăn cản. ....chỉ có điều, bất cứ ai mà động tới cô bây giờ thì hậu quả thế nào không ai có thể biết trước được...

Kry rút trong người con dao với lưỡi giống như một cây kiếm Nhật thu nhỏ, một lưỡi dao có thể chém đứt cánh tay chỉ bằng một động tác rất nhỏ ... trước sự chứng kiến của hơn chục con người, Kry vung tay lên rồi bắt chọt vung xuống một cách lạnh lùng.....

...Bốp...pác...

Con dao trong tay Kry bay đi cắm phập lên mặt bàn, Ath từ đằng sau giữ chặt lấy tay của Kry, khuôn mặt của người nhỏ nhất đang tối sầm lại. ....

“em không cho phép bất cứ ai làm hại đến anh chị em của mình!!!! kể cả dù cho họ phản bội em thì em vẫn sẽ làm vậy!!!!”

“Ath, buông tay ra!!!!” Kry giật tay mình lại: “giờ tôi không muốn liên quan gì tới các người nữa!!!!”

“ĐỦ RỒI!!!!” Ze to tiếng nói, anh không muốn nhìn thấy cảnh huynh đệ tương tàn giữa các thành viên của Hell: “chăm dứt cái trò hề này ở đây đi!!!! Các người muốn đi thì cứ đi, chúng tôi không ép cũng không giữ!!!! chỉ cần đừng bao giờ xuất hiện trước mặt 5 chúng tôi là được rồi!!!!”

“tôi không cho phép điều đó!!!!” Ngọc cứng giọng phản đối lại những gì Ze vừa nói. ....

“trong năm người ở đây thì chỉ có 2 người đồng ý đi theo cô thôi, đừng tự cho mình cái quyền chỉ huy người khác!!!!!!” Ze gần giọng đe dọa lại Ngọc: “và hơn hết, tôi chưa từng nói rằng mình muốn gia nhập vào Z cũng như tiếp tục đi con đường này!!!!”

“vậy tại sao anh còn tới đây?????”

“tại sao ư????” Ze cười khênh: “tôi nghĩ cô phải là người rõ điều đó hơn tôi chứ!!!!!!”

“.....”

Ngọc yên lặng không nói gì, cô hiểu những gì Ze đang ám chỉ và cô cũng không muốn nói ra điều đó. ....Ze biết bản thân đã dồn được Ngọc vào đến chân tường, tình hình hiện nay anh có thể toàn quyền giải quyết...

“cả ba người, đi đi và đừng có nhìn lại!!!!!!”

“Ze!!!! cảm ơn anh!!!!!!” Kry cúi đầu trước toàn bộ những người có mặt tại đó...hành động này giống như một lời giã biệt vậy...

rồi Kry quay người đi lướt qua mặt Ath thẳng tới chỗ Chi và Sag, Sag cũng cúi gập người cảm kích rồi quay đầu đi theo Kry và Chi. ....bỏ lại năm khuôn mặt chỉ biết bất lực nhìn theo, kể từ sau vũ hội đêm mà giờ Hell chỉ còn lại đúng 5 thành viên, 11 con người từng gắn bó với nhau nay tan đàn xẻ nghé mỗi người một hướng đi riêng...

“tôi đi đây!!!!” Joe đứng dậy buông một câu nói: “và chắc chắn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa!!!!!!”

“cậu định bỏ?????” Hera nghiêng đầu hỏi mà sao giọng như chắc chắn...

“với tôi Hell là duy nhất, tôi còn lưu lại nơi này vì nghĩ rằng mọi thứ sẽ trở lại như trước đây!!!!!!” Joe cười một cách chua chát: “nhưng mỗi người một nẻo thế này. ....tôi không muốn thấy!!!!!!”

Buông lại những câu như vậy, Joe rời khỏi mà không một lần quay đầu lại...một thành viên nữa của Hell đã từ bỏ...

“quả thực Hades còn thì Hell còn, Hades mất thì Hell mất!!!!!!” Ares cười một cách khô khan nhìn những khuôn mặt còn lại: “còn lại bốn người, còn ý nghĩa gì nữa chứ?????”

“anh cũng định từ bỏ sao????” Ath thất vọng: “chắc chắn chị ấy sẽ quay lại, sao mọi người không kiên trì chút nào vậy?????”

“Ath, em đừng cố chấp nữa!!!!!!” Ares đứng lên rồi nói tiếp: “trẻ con thì hãy sống cuộc sống của trẻ con, đừng vướng vào những chuyện này nữa!!!!!!”

“nhưng.....”

“đi thôi!!!!!!”

Ares kéo Ath đi cùng và không quên vẫy chào lại hai người còn ngồi lại ở chiếc bàn đó.....Hera và Ze vốn đã không chấp nhận việc sát nhập này rồi, cả Hmer lẫn Per đều đã biến mất, Kry và Sag thì phản bội đi theo cô gái từng hại nó, Pos và Pan thì không tham gia ngay từ đầu, Hell thực sự đã tan rã rồi...liệu rằng nó có tiên đoán trước được điều này không????

“giờ thì còn lại chúng ta!!!!!!” Ze cười khinh đầy chế giễu, anh đưa con ngươi đen lấy của mình về phía Ngọc mà nói: “cô nên nói những gì mình biết với Nhi trước khi tôi làm điều đó!!!!!!”

“.....” Ngọc vẫn yên lặng, trên khuôn mặt tỏ nét gì đó khó xử...

“có chuyện gì vậy Ngọc?????” Nhi ngược mắt nhìn bạn mình hỏi: “anh Dương nói vậy là có ý gì????”

“tớ có chuyện này.....chuyện về Chiến!!!!!!” Ngọc ngập ngừng...

“Chiến???? cậu ta làm sao?????” Nhi nhú mày hỏi, giọng có phần nghi hoặc: “thời gian qua biến mất không dấu tích nào cả!!!!!!”

“cậu...cậu ấy đang ở Mỹ!!!!!!” Ngọc khó khăn nói: “và đang...đang...”

“sao cậu cứ ấp úng mãi vậy, cậu ta có chuyện gì thì nói luôn ra đi!!!!!!” khuôn mặt Nhi giờ thực sự khó nhìn...

“tớ đã gặp Chiến ở Vũ hội đêm!!!! cậu ấy đang đi theo em trai mình!!!!!!” Ngọc thở hắt rồi nói một lèo luôn...

“hiểu rồi, cuối cùng cậu ta cũng làm thế!!!!!!” Nhi lắc đầu thất vọng nói: “đó là lý do tại sao tớ ghét cậu ta!!!!!!”

“Nhi...”

“hồi học đại học cậu ta đã đi theo “Tam Kiềng” rồi!!!!!!” Nhi bật cười chua chát: “chỉ không ngờ lại đi theo em trai cậu thôi!!!!!!”

“quanh co đủ chưa?????” Dương ngồi nghe nãy giờ lúc này mới lên tiếng: “vấn đề chính cô vẫn chưa đề cập đâu!!!!!!”

“còn chuyện gì nữa sao?????” Nhi nhìn bạn mình rồi lại nhìn sang Dương: “anh Dương, anh nói luôn đi!!!!!!”

“Hades...ý tớ là Hưong.....” Ngọc ngồi phịch xuống nói một cách vô cùng khó khăn: “con bé đã kết hôn với em trai tớ!!!!!! và hiện giờ đang ở bên cạnh em trai tớ!!!!!!”

“hả?????” Nhi tròn tròn mắt, những gì cô vừa nghe thực sự khó tin...cô từng hy vọng rằng hần sẽ thay đổi được nó nhưng không nghĩ rằng lại đi xa đến mức đó.....

“không đùa đâu, thật đấy!!!!!!”

“sao cậu biết được truyện đó?????” Nhi vẫn ngạc nhiên mà hỏi...

“cậu nghĩ bố mẹ tớ là ai chứ????? Đâu thể dễ yên cho em trai tớ làm bừa!!!!!!”

Nhi nhú mày, cô liếc nhìn Dương và cũng nhận thấy một điều gì đó trong đôi mắt của anh.....những gì Ngọc nói tuy bất ngờ thật nhưng Nhi cũng ước đoán được trước rồi, cô chỉ không biết đã xảy ra chuyện gì với nó trong thời gian qua mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

những ngày thai nghén quả thực mệt mỏi, nó là một con người không mấy thể hiện cảm xúc nhưng thời gian này nó lại cực cần khó chịu, bất cứ một điều gì của môi trường sống đều ảnh hưởng đến tâm trạng của nó...hần biết nó khó chịu, vậy nên hần lúc nào cũng túc trực bên cạnh nó, không mấy khi hần biến mất cả ngày như trước, thỉnh thoảng hần ra ngoài nhưng cũng chỉ một lúc thôi là lại có mặt bên cạnh nó ngay...và hần cũng thường xuyên đưa nó đi

đạo, hẳn tìm hiểu mọi thứ về việc chăm sóc phụ nữ trong thời kì thai nghén, hẳn nấu những món ăn mà nó có thể ăn được, thậm chí hẳn còn có thể ngồi cười rất ngốc nghếch khi nó bực mình quát mắng những lúc khó chịu...

thoát cái đã được sáu tháng, nó và hẳn vừa từ bệnh viện về, nó siêu âm lần thứ 7 kể từ khi có thai đến bây giờ và chắc chắn đó là con trai, khỏi nói cũng biết hẳn vui đến cỡ nào, nhưng đứng ra thì hẳn thích con gái hơn vì nếu là con gái thì con bé sẽ giống nó...

“rẽ qua trung tâm mua sắm đi, em muốn sắm thêm một số thứ cho con!!!!!!” nó ngồi ghế một cách thoải mái mà đề nghị hẳn, người đang cầm lái chiếc audi sang trọng kiểu cách...

“tuân lệnh©!!!!!!” hẳn cười rất tươi quay nhìn cô vợ mà trả lời, đôi tay đồng thời quay vô lăng cho xe rẽ sang ngã trái hướng đi về phía trung tâm mua sắm dành cho các bà mẹ và trẻ em...

cuộc sống của nó khá bình yên kể từ ngày đó, nó hoàn toàn đã bỏ ra khỏi tâm trí những nỗi lo không cần thiết ngày trước, giờ nó đang toàn tâm toàn ý nghĩ về gia đình của chính nó...chắc chính bản thân nó cũng không nhận ra rằng nó đã thay đổi, thay đổi rất nhiều kể từ khi có con, nó cảm nhận rõ được cái gọi là “tình thân”, thứ mà nó từng cho rằng không tồn tại với bản thân...quả thực phải có con thì mới biết tình cha mẹ, nó có thể thấu hiểu được tình yêu thương của mẹ đối với mình bao la nhường nào...

“em xuống chờ anh một lát, anh đi gửi xe!!!!!!”

hắn vừa dừng xe là lập tức lên tiếng, đồng nghĩa với việc hẳn cũng vừa kéo nó trở về với hiện tại...nó chỉ khẽ cười gật đầu rồi bước ra ngoài, hẳn thả nó ngay trước cửa ra vào cửa trung tâm nơi tập trung rất đông người, nó không hiểu tại sao hẳn lại làm vậy, đông người thế này sao hẳn tìm được nó chứ????

“dù em có lẫn trong đám đông thì anh vẫn dễ dàng tìm ra thôi!!!!!!”

hắn như đọc được suy nghĩ của nó liền nói một câu trước khi cho xe chạy vào gara gửi xe, câu nói đó khiến nó ngẩn người...nhưng rồi nó cũng chỉ lắc đầu cười, nếu ở vị trí của nó thì nó cũng sẽ tìm ra hẳn dễ dàng dù hẳn có lẫn trong đám đông nhiều người đến mấy...có lẽ chỉ những ai đang yêu thì mới hiểu được điều này, trong mắt nó thì cả thế giới này đều như không có màu sắc mà chỉ có mình hẳn, chỉ mình hẳn là sở hữu thứ sắc màu nổi bật nhất, thu hút nhất, có lẽ vì vậy nên nó có thể tìm được hẳn chẳng???? Trong cả ngàn người...

.....Bộp.....

Một bàn tay vỗ nhẹ lên vai nó, cái lạnh từ bàn tay ấy khiến nó rùng mình, đôi mắt chợt mở to và nó hành động như thể đang đề phòng khi quay người một cách bất ngờ về phía sau đồng thời lùi lại hai bước...trước mặt nó, một người đàn ông mặc trang phục màu nâu tím sẫm tối, chiếc mũ phớt được kéo sụp xuống che đi mái tóc cũng như làm tối khuôn mặt...hai tay nó chợt run lên nắm lấy nhau giữ chặt trước ngực, khuôn mặt lộ chút vẻ thất thần có phần hơi sợ hãi...

“tiểu thư, lâu rồi không gặp!!!!!!”

giọng nói lạnh lùng cất lên khiến cho không gian xung quanh nó như đóng băng lại, có nằm mơ nó cũng không nghĩ rằng sẽ gặp người này ở đây...tìm nó đập mạnh một nhịp khiến cho hơi thở của nó hụt đi...người đàn ông đó, vẫn đáng vẻ bình thản ấy trước mặt nó, quay đầu ngược lên phía cao nhưng không có tầm nhìn cố định, anh ta lại lên tiếng tiếp khi thấy phản ứng không ngờ của nó...

“tôi không nghĩ rằng em lại chọn ở bên cạnh hẳn!!!!!! tôi thật sự không ngờ.....”

“Ken!!!!!!” nó chợt nói: “sao anh lại ở đây?????”

Đúng vậy, người vừa xuất hiện trước mắt nó không ai xa lạ chính là Ken, cái con người mà được đánh giá là có thể đánh bại nó, vì một lý do nào đó anh ta đã ở đây, trước mặt nó một cách bất ngờ...

“tôi mới là người phải hỏi câu đó!!!!!!” Ken cười khềnh, có chút gì đó chua chát trong giọng nói khi anh ta còn chẳng thèm quay nhìn nó: “lý do mà em giao quyền cho tôi tại D là vì em muốn ở đây sao???? thậm chí còn lấy hẳn và có con...”

“tại sao anh lại ở đây?????” nó không trả lời câu hỏi của Ken mà vẫn một mực lặp lại câu hỏi của mình: “ai tiết lộ điều này cho anh?????”

“Hương à!!!!!!” Ken, lần đầu tiên anh ta gọi thẳng tên nó, đôi mắt anh ta giờ đã lại hướng về nó như ngày trước nhưng ẩn chứa trong đó là sự khắc nghiệt: “người của em không trung thành như em nghĩ đâu!!!!!! Cô ta đã tiết lộ vị trí của em ngay từ khi em mới biến mất cơ, và tôi đã tin rằng em sẽ trở lại cho đến khi biết việc này...”

“vậy ư?????” nó cười, một nụ cười không lạnh cũng không tươi tắn, nó đang cười một nụ cười nhạt nhẽo vô cảm: “vậy anh tới đây làm gì???? giết tôi, con tôi hay chồng tôi????? À, chắc là cả ba chẳng?????”

“em thay đổi rồi!!!!!!” Ken lắc đầu nói, giọng nói lạnh đi theo từng từ: “người con gái trước kia lần át được tôi đã mất rồi!!!!!! đáng thất vọng làm sao...”

“xin lỗi vì làm anh thất vọng!!!!!!” nó nở một nụ cười hiền mà nói một cách thần nhiên: “nhưng giờ tôi chưa thể để anh giết được, tôi không thể chết lúc này!!!!!!”

“em còn khả năng điều khiển được điều đó sao?????”

“không phải tôi!!!!”

“.....”

Ken giật mình trước câu trả lời của nó, anh ta phản xạ lại một cái gì đó mà lùi hẳn xa nó những 3 bước dài... người đàn ông xuất hiện bên cạnh nó ngay lúc này đang có một khuôn mặt vô cùng đáng sợ, đôi mắt xanh ngọc ẩn chứa một cái lạnh đến thấu xương mà lại như có lửa thiêu rụi con người... vòng một tay ôm lấy bờ vai nó, hẳn hướng nhìn về phía Ken cất tiếng đe dọa...

“Ăn Giã, tôi chưa cho phép anh tiếp cận vợ tôi!!!!!!”

“.....”

Có lẽ kể từ khi biết đến sự tồn tại của hắn thì tận bây giờ đây Ken mới trực tiếp đối mặt với hắn, người đang đứng đầu tổ chức “Tam Kiềng” và đang gây khó dễ cho D trên mọi lĩnh vực... Ken chưa từng nghĩ rằng hắn lại có một sức ép kinh khủng đến như vậy...

“cậu không phải là người tôi phục vụ, lý do gì tôi cần sự cho phép của cậu chứ????” Ken lên tiếng nói, tiếng nói có phần hơi khác so với bình thường...

“New York đã tăng cường cảnh giới tuy các vụ đánh bom đã không còn trong vòng 2 tháng trở lại đây, nhưng...” hắn nói bằng giọng đe dọa thấy rõ, cánh tay không ngừng giữ chặt lấy nó: “nếu anh hành động tại đây, tôi không chắc sẽ giữ được bình tĩnh đâu!!!!”

“.....”

“tôi cảnh cáo anh, đừng xuất hiện trước mặt vợ tôi một lần nào nữa!!!!”

Buông một câu như vậy rồi hắn nhẹ nhàng kéo nó đi cùng mình, lướt qua mặt của Ken như thể anh ta không tồn tại... lần đầu tiên Ken có cảm giác bất lực khi không thể hành động được gì, đối mặt với một người thậm chí còn kém anh ta tới gần chục tuổi mà dễ dàng bị đàn áp thực sự khiến cho anh ta cảm thấy bức bối... Ken nghiêng chặt kẽ răng mà bước đi trong tức giận, anh ta không thể làm gì được lúc này, càng không thể chạm được tới nó khi mà hắn bảo vệ chặt chẽ đến như vậy... quả thực đối với Ken, nó đóng một vai trò nào đó rất quan trọng, nội đến việc anh ta vợ và tới thẳng nơi này khi biết tin nó có thai với hắn đã cho thấy được sự ảnh hưởng của nó tới anh ta là như thế nào rồi...

.....

tại Việt Nam, tòa nhà cao tầng bị ngừng xây dựng tại khu bãi sông Hồng đang có một bóng người ngồi tựa lưng vào một cột trụ, mái tóc đen dài bay là theo từng đợt gió nhẹ, đôi mắt nhắm nghiền lại vô tâm với mọi thứ xung quanh...

“Chi, em làm gì ở đây?????”

Kry lên tiếng hỏi khi cô phát hiện ra Chi đang ngồi trầm ngâm một mình, cảm giác như cô gái nhỏ này đang chất chứa một tâm trạng nào đó khó diễn tả...

“chị nhanh thật đó, em mới chỉ ngồi đây được có 15’!!!!” Chi mở mắt nhìn Kry mỉm cười nói...

“em đột nhiên biến mất như vậy... có chuyện gì sao?????”

“không có gì quan trọng đâu!!!!” Chi lại cười, cô gái này từ khi nào đã biết dùng nụ cười để che giấu cảm xúc như vậy???

“.....”

Kry không nói thêm gì nữa, cô lặng lẽ ngồi xuống dựa lưng vào chiếc cột mà Chi đang dựa, ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời đầy mây trắng...

“em hỏi một điều được không, Kry????” Chi chợt lên tiếng...

“ừ!!!!”

“chị có hối hận khi rời bỏ những thành viên của Hell không?????”

Kry giật mình bật dậy quay nhìn Chi, đôi mắt chân thành ấy khiến khuôn mặt Kry chợt trầm xuống, cô khẽ cười mà hỏi lại:

“sao em lại hỏi vậy?????”

“Hell giờ mỗi người một nơi, em không biết liệu họ có thể tự bảo vệ????” Chi thở hắt một hơi nói tiếp: “anh ta thì đột nhiên biến mất, em cảm thấy nhiều điều bất an!!!!”

“đừng lo lắng chuyện đó, em cứ tập trung vào những gì cần phải làm thôi!!!!!!” Kry xoa đầu Chi như một cô em gái nhỏ mỉm cười trấn an...

“em gần như đã hoàn tất những gì chị ấy giao phó!!!!!!” Chi gãi đầu cười cười nói: “cũng đến lúc phải rời khỏi nơi này rồi!!!!!!”

“chị cũng nghĩ vậy, ta nên đi khi tên đó không ở đây!!!!”

“nhưng trước đó cần phải gặp một người!!!!” Chi hướng đôi mắt về phía xa xăm nói trầm giọng: “em nghĩ chị và Sag sẽ không muốn gặp anh ta đâu!!!!”

Kry chợt im lặng, rồi cô đứng dậy xoa đầu Chi mỉm cười nói bằng giọng chắc chắn:

“em sẽ không bao giờ phải đứng một mình đâu!!!! Hãy nhớ điều đó nhé!!!!”

.....

Ở một hòn đảo không có vị trí trên bản đồ của Hoa Kỳ, một nơi hoang sơ với mây bao phủ quanh năm và chính nhờ đó mà không một ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của hòn đảo tách biệt này... nơi đây tập trung tồn tại những thứ, những sinh vật nguy hiểm nhất thế giới kể cả con người... những cánh rừng hun hút và cả những dãy núi đá cao nguy hiểm, tất cả mọi thứ đe dọa đến tính mạng con người đều tập trung hết tại nơi này, chiến trường thu hẹp dành cho các ứng viên của cuộc huấn luyện “Địa Ngục Đế Vương”...

Đã hai tháng kể từ khi phạm vi hoạt động của mọi ứng viên bị thu hẹp trên một hòn đảo, kì lạ là tại sao số lượng các ứng viên thiệt mạng lại không quá con số 10 người, trong khi đó thì tỉ lệ những trận chiến xảy ra lại gấp hàng trăm lần so với con số ít ỏi đó... thử nghĩ mà xem, số lượng ứng viên mà tổ chức “Trung gian” phải mang về đảo quá đông, 61 ứng viên còn sống là điều chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử của cuộc huấn luyện tàn khốc này, không biết là do khả năng của các ứng viên quá thấp hay một ai đó đã cố tình điều chỉnh con số này???? Nếu đúng là vậy thì hẳn người đó phải có một khả năng vô cùng lớn hoặc có sự trợ giúp của rất rất nhiều người thì mới có thể làm được điều này...

ngồi ở phòng quan sát, một cô gái có mái tóc màu đỏ gắt cùng đôi mắt màu tím đang chỉ im lặng và nhìn chăm chăm vào hàng chục màn hình máy tính trước mắt, mỗi màn hình đều quay ít nhất là một con người trên hòn đảo mà cô ta gọi là “Hell”, một nơi rộng lớn như vậy mà không có từng mét đất nào mà không nhìn thấy bóng dáng con người... Bảo Lam ngồi đó trầm mặc, khuôn mặt lộ rõ nét lạnh lẽo đáng sợ...

“khá ngạc nhiên khi cô ta làm được đến mức này!!!!”

Phóng to một hình ảnh trên màn hình chính, hình dáng một cô gái với trang phục đã tả tơi rách nát, cơ thể cũng xuất hiện nhiều vết băng trắng nhưng không ai có thể phủ nhận được sự thu hút tới từ người con gái đó, cô gái sở hữu khuôn mặt thuần dài và mái tóc vàng ánh kim rồi bù ngắn cũn...

“bà ta không chỉ đào tạo mỗi mình con bé đó, cả cô cũng được huấn luyện đặc biệt đúng không, Trịnh Huyền Bảo Trân????”

Cô gái có đôi mắt màu tím ấy nhìn chòng chọc vào màn hình mà lầm bầm nói như thể đang đối diện với chính người con gái đó vậy... rồi bất chợt đôi mắt sắc bén liếc nhìn về phía cô ta, chính xác theo đúng nghĩa đó là cô gái đã phát hiện ra có người theo dõi mình, khẽ môi nhếch lên tạo một nụ cười khinh thường rồi màn hình ngay lập tức tối đen lại mất tín hiệu... có lẽ chiếc máy quay đã bị hủy...

“chà, 2357 lần kể từ khi đến đây, rõ ràng biết là dư thừa mà vẫn làm!!!!” buông một câu như vậy trước màn hình đen tối, Bảo Lam với tay ấn vào một cái nút màu vàng, người hơi nhướn lên về phía cái mic đã đặt sẵn trước mặt, cô ta nói nhẹ như không: “chuẩn bị người, lắp đặt lại hệ thống quan sát!!!!”

vừa dứt lời thì hàng loạt những màn hình khác cũng tự động tối lại mất hình ảnh, một số cái thì bị nhòe nhieu không nhìn rõ hình thù... mỗi lần Trân phá hủy một chiếc camera thì y như rằng toàn bộ hệ thống đều bị ảnh hưởng, không rõ tại sao lại như vậy nhưng hiện tượng đó vẫn cứ xảy ra...

Cùng lúc đó ở trên một ngọn núi toàn đất đá vững chắc, một cô gái đang ngồi nhắm mắt dựa lưng vào tảng đá lớn hơn cơ thể gấp mấy lần, phía dưới lại là một vực thẳm sâu hoắc toàn những thạch nhũ mọc ngược, tay bên phải vẫn còn đang cầm một khẩu súng Desert Eagle màu bạc mà đầu súng vẫn còn vương chút khói trắng... rồi đôi mắt khẽ mở ra nhưng chỉ được nửa chừng, con ngươi màu nâu trầm ấy nhìn thẳng về phía cánh vật bao la nhưng sự trống trải trong đôi mắt còn lớn hơn nhiều cảnh thực... toàn cơ thể đầy rẫy những vết thương tuy đã được băng bó cẩn thận nhưng vẫn bị rỉ máu, quần áo thì rách tương toàn những vết cắt là lỗ đạn, thứ lạnh lặn duy nhất có thể thấy được chính là những vũ khí được nằm rải xung quanh... Trân bây giờ không còn giống một cô tiểu thư đài các nữa, càng không giống như hình ảnh mà cô từng có ở New York, hình ảnh bây giờ của Trân tàn tạ hơn bao giờ hết, ngày trước Trân thậm chí không bị một vết xước dù chỉ là nhỏ nhất, nhưng bây giờ thì khác hoàn toàn, cánh tay bị băng lại như xác ướp, thứ băng không phải màu trắng mà là vải áo bị xé nhỏ... những vết bầm tím thì khắp cả cơ thể, khuôn mặt không còn nét quý phái mà chỉ còn sự cô độc trống trải và lạnh lẽo, mái tóc dài tự hào giờ chỉ còn lại ngắn ngủi đến không ngờ...

“thời gian chậm thật!!!!”

Lần môi mọng đỏ khẽ thốt lên một câu vô nghĩa, Trân vừa vô hiệu hóa hệ thống theo dõi của tổ chức “Trung Gian” bằng loại đạn điện tử tiên tiến nhất với mục đích che dấu vị trí của mình trong chốc lát, cô thừa biết rằng các ứng viên của khóa huấn luyện này không phải những người dễ đối phó, họ có thể lợi dụng hệ thống camera để theo dõi hoạt động của các thành viên trong nhóm... Trân đã lập được rất nhiều nhóm riêng với cả 59 ứng viên, chỉ có Nielsen và Levin là không thuộc về bất cứ nhóm nào, họ cũng không tự lập nhóm mà đơn độc hành động, lẫn trốn và sát hại lẫn nhau... Và Trân cũng không muốn ai biết được hành động đơn độc của mình, chính vì vậy mà cô thường nhận những nhiệm vụ tầm xa... dù vậy, xung quanh nơi Trân nghĩ được đặt rất nhiều loại bẫy, cô biết thời gian tới chắc chắn mọi ứng viên sẽ phát giác được mục đích của mình, để phòng không bao giờ thừa nhất là khi rơi vào hoàn cảnh này...

...Pụt...BÙM...

Khẩu Uzi đang nằm yên dưới đất đột nhiên như có một tác động nào đó mà bay thẳng về phía Trân đang ngồi, bàn tay cô đưa lên nắm chính xác vào bá súng, cả cơ thể nhanh chóng ngồi dậy, đôi mắt liếc nhìn vị trí mà khẩu súng vừa nằm với sự đề phòng và phân tích tiếng nổ...

“hướng Đông, khẩu súng bật với tốc độ rất nhanh, hẳn cố ý để bom nổ!!!! Là Levin ư???? vậy nghĩa là...”

Trân tròn tròn đôi mắt, hướng nhìn thẳng về phía đông nơi chỏm đá cao, một bóng người đang ngay lập tức xuất hiện và đứng ngay dưới ánh mặt trời...
Trân có thể đoán được người đó là ai...

“chị giỏi lắm, phát hiện ra loại tơ này rồi sao?????”

người con gái vừa xuất hiện lên tiếng, trên tay đang cầm một thứ sợi óng ánh dưới ánh mặt trời, sợi dây trong suốt mảnh hơn sợi chỉ...

“Nhiên!!!!!”

“mái tóc đẹp đấy!!!!!” Nhiên cười khênh một cái rồi từ từ tiến lại, trên tay cầm sẵn một khẩu súng ngắn chuyên dụng...

Trân vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt cô bây giờ hướng về phía bên trái thất lưng của Nhiên, túm tóc màu vàng ánh kim được buộc và chải gọn gàng ở đó... quả thực cô rất bất ngờ về điều này, Trân đã buộc phải cắt đi chính mái tóc của mình chỉ để thoát khỏi cái bẫy mà Nhiên giăng ra, cô chưa từng nghĩ rằng chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Nhiên đã tiến bộ đến không ngờ, hiện giờ cả Levin cũng đã không theo kịp được cô bé rồi...

“em có vẻ quen với địa hình nơi này rồi nhỉ?????” Trân hỏi một cách bình thản...

“anh ta sẽ có mặt tại đây trong 15 phút nữa, có vẻ anh ta không nghĩ rằng có bẫy!!!!!” Nhiên hạ súng nhìn về phía đằng sau mà trả lời lại: “chị đặt bao nhiêu bẫy ở đây thế?????”

“chà... có lẽ...” Trân mỉm cười gãi đầu nói có vẻ gượng gạo: “mỗi hướng khoảng 20 đến 30 cái chẳng...”

“tôi cũng đoán vậy!!!!!” Nhiên nhếch môi cười, mắt liếc nhìn Trân từ đầu tới chân: “chị nhìn giống cái rết rách quá!!!!!”

“ồ, cảm ơn!!!!!”

“tôi đâu có khen chị!!!!!”

Nhiên tức giận, từ khi bị thả rơi tự do từ trực thăng xuống hòn đảo hoang này thì cô chưa từng nghĩ rằng Trân sẽ ra nông nổi như thế này, một cô gái kiêu ngạo luôn coi trọng về bề ngoài lại có thể trở thành giống như cái xác ướp cuộn toàn rết rách, mái tóc cũng đang tâm cắt đi chỉ nhằm ngăn cản cô không giết những ứng viên khác..... còn chưa hết, trong hàng trăm cuộc đối đầu thì trận nào cũng có mặt của Trân, điều chỉnh số thương vong xuống thấp nhất có thể.....Trân từng đánh gục tất cả những người tham gia cuộc chiến, lời họ ra những khu vực cách xa nhau để tránh không có nhiều người thiệt mạng, chuyện này đã tiếp diễn được 2 tháng rồi...

“sao em tìm thấy được chị?????” Trân khê cười hỏi...

“camera mất tín hiệu tại đây, phân tích mấy cái bẫy của chị sẽ tìm được vị trí ngay thôi!!!!!” Nhiên nói chuyện thản nhiên như không, cứ như làm việc này là dễ lắm vậy...

.....BÙM.....

“khá lắm!!!!!” Trân quay đầu nhìn về phía khác, phía trái bom vừa phát nổ mà nói: “em bỏ xa được anh ta rồi đấy!!!!!”

“giờ thì nói kế hoạch của chị đi, kế hoạch mà chị đã thay đổi!!!!!”

“được thôi!!!!!” Trân nhún vai, khuôn mặt của Nhiên giờ vô cùng nghiêm túc và cô cũng không muốn đùa giỡn nữa: “nhưng trước tiên phải làm một điều đây...”

“rời khỏi nơi này trước khi anh ta tới chứ gì?????”

“em chạy bèn hơn rồi đấy!!!! đi thôi!!!!!”

Trân nhanh chóng thay thế vị trí của những cây súng bằng các hòn đá, ném súng vào trong chiếc balo chuyên dụng và khoác trên vai, tay túm lấy một thứ gì đó vô hình giữa không trung...Nhiên cũng lại gần, cô bé mỉm cười nói:

“đến lúc rồi, cho anh ta hít chút lưu huỳnh đi!!!!!”

“chà, lâu không làm việc cùng tự nhiên thấy em thay đổi hẳn!!!!!”

Trân cười cười, giật mạnh cái thứ đang cầm trên tay khiến cho hàng loạt những trái bom phát nổ lan rộng khắp cả một vùng núi đá, thậm chí cả một phần rừng rậm nữa... không gian bỗng chốc chỉ toàn bụi cát che lấp đi hai người con gái đứng cạnh nhau...và kể từ giây phút đó, hai con người đến từ cùng một tổ chức đã lại trở về sát cánh bên nhau thoát khỏi cuộc huấn luyện khắc nghiệt và thực hiện những kế hoạch của chính họ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 83

Trời đã trở về đêm cũng là lúc hấn và nó đi ngủ, hấn nằm đó khẽ ấn lưng cho nó, vì mang thai nên nó chỉ được nằm về một bên, lưng hay mông nên hấn thường chăm sóc như vậy ... nhưng không khí của mấy hôm nay có chút nặng nề hơn bình thường, hấn kể từ khi chạm mặt với Ken thì luôn yên lặng với nó, mặc dù vẫn cứ chăm sóc chu đáo như vậy nhưng sự im lặng của hấn khiến nó cảm thấy có chút áp lực...

“anh!!”

“ừ!!”

“em lại làm anh lo lắng phải không??”

Nó nói khi vẫn quay lưng về phía hấn, đôi mắt nó hướng ra phía khoảng không ngoài lớp kính dày ... bàn tay siết chặt lấy chiếc gối đang nằm...

“anh xin lỗi!!”

hấn gục mặt xuống vai nó, vòng tay ôm lấy cả cơ thể nó từ phía sau, hấn nói mà trong giọng có chút gì đó kiềm chế ...

“khi anh ta xuất hiện anh đã rất lo lắng, anh sợ ... anh sợ anh ta sẽ mang em rời khỏi anh ... ”

“ ... .. ”

Nó im lặng, đưa tay khẽ xoa bụng của mình, đứa trẻ trong bụng nó dường như hiểu những gì mà cha nó đang nói, rồi nó di chuyển bàn tay luôn qua làn tóc đen óng của hấn, nó lên tiếng nói:

“anh sẽ không để chuyện đó xảy ra mà, phải không??”

“ ... .. ” hấn không nói gì mà chỉ gật gật đầu ...

“anh ta tới để lấy mạng em!!” nó khẽ thở nhẹ rồi nói tiếp: “anh sẽ bảo vệ mẹ con em khỏi anh ta đúng không??”

“anh sẽ không để anh ta động đến một sợi tóc của em đâu!!” hấn nhồm dậm mà gần giọng, từng tiếng có vẻ nặng nề giậm dừ...

“anh có đủ khả năng mà!! vậy nên đừng lo lắng!!” nó vờ tay lên xoa đầu hấn mà trấn an ...

hấn nắm lấy tay nó, nhìn thẳng vào đôi mắt cảm thông của nó, và hấn chợt nhận ra rằng nó cũng đang lo lắng, lo lắng cho sự bất an của hấn ... khẽ hôn lên bàn tay nó, hấn mỉm cười thì thầm nói:

“anh yêu em!!”

“em cũng vậy!!” nó cười, nụ cười nhẹ nhõm...

thì hấn cúi xuống đặt lên môi nó một nụ hôn dài, cuối cùng thì hấn cũng vứt bỏ được cái cảm giác nặng nề mà Ken đem lại từ ngày hôm đó, và hấn nằm xuống, để nó gối đầu lên tay mình, vòng cánh tay ôm lấy người nó ... giấc ngủ đến với cả nó và hấn thật nhanh, mấy ngày nay hấn ngủ không yên giấc và nó cũng vậy, một chút thoáng qua của quá khứ cũng khiến cho hai con người này bận tâm ... đến khi nào thì nó và hấn mới có thể sống bình yên bên nhau đây??

Nhưng sự thật thì từ hôm đó Ken không xuất hiện trước tầm nhìn của nó và hấn nữa, có điều anh ta vẫn lưu lại Hoa Kỳ, anh ta có nhiều vấn đề cần phải giải quyết đó là giải đáp những gì mà nó để lại ... tuy vậy nhưng Ken hàng đêm vẫn đứng ở tầng thượng của tòa nhà đối diện mà nhìn sang căn hộ của nó và hấn, anh ta không tin rằng nó chịu từ bỏ mọi chuyện dễ dàng như vậy, nhưng tất cả những gì mà anh ta nhận được là những hành động yêu thương của cả hai người họ, điều đó khiến cho anh ta cảm giác bị phản bội, sự tức giận cứ ngùn ngụt bốc lên khiến anh ta nhiều khi không giữ được bình tĩnh ... mong muốn hủy hoại những gì thuộc về nó cứ hiện lên thôi thúc anh ta phải hành động, hành động và làm một điều gì đó mà trước đây anh ta vốn đã phải làm ...

... ..

Pháp, thành phố hoa lệ, thế giới riêng của sự lãng mạn nhưng cũng là nơi hỗn loạn nhất của thế lực ngầm đen tối ... cảnh sát của nơi thành phố Paris lại một lần nữa phải tối tăm mặt mũi vì những vụ việc ám sát liên tiếp xảy ra tại nhiều nơi, những hình thức giết người khác nhau nhưng cùng chung một điểm đó chính là sự man rợ của kẻ giết người...

một căn nhà tràn ngập mùi tanh nồng, hình ảnh đầu lâu nằm giữa cái kiềng ba chân được vẽ bằng máu lên trên khắp những bờ tường, dưới đó hàng loạt những xác người bị giết một cách dã man và ghê rợn, ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải hãi hùng nôn mửa ... thế nhưng ... lại có một người đứng giữa căn phòng ấy mà vẫn giữ được nét thần nhiên trên khuôn, đôi mắt màu trầm tím mà người đó sở hữu mang một vẻ sâu thẳm khó hiểu khi nhìn lên cái biểu tượng được vẽ bằng máu một cách vụng về và thiếu chuyên nghiệp ...

“vụ thứ 13 trong vòng 3 tháng, kẻ nào đã mạo danh “Tam Kiềng” để làm những chuyện này??”

giọng nói mang vẻ hoài nghi vang lên từ con người đó sau một thời gian dài chỉ đứng quan sát, kể từ khi nhận nhiệm vụ quét sạch đám tạp nham ở Pháp do hấn đưa ra, Chiến đã ở lại nơi này hơn 6 tháng rồi, thời điểm gần như hoàn thành công việc thì lại xảy ra những chuyện anh chưa bao giờ ngờ được, 3 tháng trở lại đây thường xuyên xuất hiện những vụ việc như thế này, có rất nhiều người đã bị giết và kì lạ là lại cùng cách thức mà “Tam Kiềng” thực hiện trước đó, Chiến vì vậy mà bị giữ chân lại Pháp, anh muốn biết kẻ nào đã làm cái việc như thế này ngay trước mũi anh, hơn thế nữa, anh lo cho gia đình nó đang ở nơi này sẽ gặp phải chuyện gì đó bất trắc ... rồi đến lượt chiếc bộ đàm cài trước ngực anh ta phát tiếng nói ...

[“A1 báo cáo, các phòng đều có những dấu hiệu của tổ chức, người này có tình bất chước hình thức của chúng ta để thực hiện những vụ này!!”]

[“D3 báo cáo, trên tầng thượng có để lại một con gao găm bằng bạc ở ban công, ông chủ có muốn xem nó không ạ??”]

“nó như thế nào??”

[“hình dáng rất kì quái, tôi nghĩ ông chủ nên nhìn trực tiếp!!”]

“được, giữ nguyên vị trí!!”

Chiến đưa mắt nhìn lại một lượt khu đại sảnh của căn nhà trước khi bước từng bước lên bậc cầu thang, dọc những bức tượng có vết máu lết thành 5 đường không rõ nét, chúng nối tất cả các kí hiệu lại với nhau như một bản hoàn ca liên tục không dứt, vết máu và biểu tượng đó chạy dọc theo hành lang, lên bậc cầu thang qua các tầng lầu, dĩ nhiên, kèm theo là những xác chết bị cắt lia cổ ... Chiến vừa đi vừa phân tích, anh phân tích từng đường nét và kết luận rằng người thực hiện đã sử dụng tay để tạo ra các hình vẽ này ... không những vậy, tên này còn tàn nhẫn đến mức không để một vết máu nào bị mờ trên đường liên kết các biểu tượng ...

“chuyện này sẽ không được tái diễn!! mình lưu lại nơi đây quá lâu rồi!!”

... vụt ...

Chiến lạnh người lách mình theo phản xạ, một mũi tên với đầu làm bằng bạc lóe lên cắm phập vào tường ngay trước mắt anh, kèm theo đó là một mảnh giấy màu đen với nét mực vàng ... anh không quan tâm điều đó, đôi mắt anh nhanh chóng hướng về nơi mà mũi tên đó được bắn tới ... một bóng đen xuất hiện ở bên kia hành lang của đại sảnh, mái tóc dài rối bù bị gió thổi tung chứng tỏ rằng người đó đang đứng ở bên ngoài tòa nhà ... nhanh như cắt, khẩu súng đã được anh rút ra hướng về phía cái bóng, chỉ có điều, trong tích tắc bóng người đó đã biến mất như thể nơi ấy vốn không có người ...

“chuyện quái gì thế này??”

Chiến gằn giọng mình xuống một cách đáng sợ, bàn tay phải vò nát mảnh giấy màu đen mà con người bí ẩn kia để lại, anh ném tờ giấy đó xuống đất khi nó đã trở lên nhẵn nhụi, đôi mắt nhìn vào cái mũi tên vẫn gắn vào tường, trước mũi tên là hình ảnh của nó với hai nét gạch chéo nhau và một hình đầu lâu ở chính giữa, anh không hiểu tại sao lại có chuyện này nhưng những vụ việc xảy ra gần đây chẳng lẽ lại liên quan tới nó sao?? Là người của nó làm hay là ai?? Và quan trọng hơn, anh có nên báo cáo việc này cho hấn không?? việc nó có thai anh đã biết và anh không muốn hấn có những suy nghĩ giống như ngày đó...

... ..

ngồi trước màn hình lớn, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau cùng hướng mắt lên hình ảnh man rợ mà truyền hình hình sự Pháp đang đưa tin, có lẽ ai xem những hình ảnh đó đều phải thấy rung mình nhưng hai người này lại ngược lại, khuôn mặt họ lại dần lạnh đi một cách đáng sợ ...

“hôm nay là ngày nghỉ, hai con đừng xem mấy tin đó nữa!! ra ăn cơm đi nào!!”

tiếng nói thanh nhẹ ảm áp của một người phụ nữ khiến hai người họ chợt giật mình ... vâng, không gian này chính là ngôi nhà ánh sáng mà bà Lam Nguyệt mẹ của nó đang sống, và hai người đàn ông kia cũng không phải ai xa lạ mà chính là anh trai nó, Hoàng Nhất Long và bạn của anh ấy, Nguyễn Tiến Đạt hay còn tồn tại gần với cái biệt danh Pos của Hell ...

“chúng cháu ra ngay đây!! Món ăn của bác hấp dẫn hơn mấy cái tin tức nhảm chán đó nhiều!!”

Đạt cười tươi rồi đứng dậy nhanh chóng đi ra phòng ăn, chỉ còn lại mình Long còn lưu lại phòng khách, anh ngồi im lặng nhìn vào màn hình ti vi bởi một hình ảnh trong đó khiến anh lưu tâm ... nhưng rồi anh cũng đứng dậy, với tay lấy điều khiển mà tắt nó đi, anh chỉ khẽ lắc nhẹ đầu một cái rồi hòa vào không khí vui cười nơi phòng ăn ấm cúng kia ... chỉ có điều, trong tâm trí anh vẫn còn tồn tại một miền suy nghĩ lạnh lẽo tăm tối ...

Đêm hôm ấy, Long không thể nào ngủ được, anh không ngừng suy nghĩ về những gì mình nghe được qua ti vi, điều khiến anh bận tâm chính là những hình ảnh về tổ chức “tam kiềng” mà theo anh biết là quá lộ liễu ... anh nghi hoặc rằng có khi nào những vụ sát hại tàn nhẫn đó có liên quan tới em gái anh hay không?? Chính sự nghi ngờ không căn cứ ấy khiến anh bất an, anh có biết được đôi chút thông tin về nó thông qua bạn của anh nhưng nếu nó thực sự đang ở nơi mà anh biết thì có khi nào ... có khi nào người của D đã bắt đầu hành động không?? Anh sợ rằng nó đang gặp nguy hiểm ... có quá nhiều mối hiểm họa ở xung quanh người em gái duy nhất của anh ...

... Rìng rìng ...

tiếng chuông điện thoại vào giữa đêm khuya, Long nhồm người dậy vội bắt máy vì người gọi đến là người đang thay anh quản lý Dương Khang tại Việt

Nam...

“tôi nghe đây!!”

<“cậu chủ, mọi hoạt động của Dương Khang giờ đã hoàn toàn biệt lập, cậu nghĩ chúng ta có nên hợp tác với “một ai đó” không??”>

“làm theo những gì tôi đã nói, trước tiên hãy liên kết với chi nhánh phía tây của tập đoàn Hoàng Khánh!! Tôi chưa biết “một ai đó” mà cậu nói có đáng tin cậy không nhưng tôi không muốn những gì em tôi làm trở thành công cốc!!”

<“tôi hiểu!!”>

“đề phòng với người của D, tôi thấy họ đang có nhiều hành động bất thường tại Pháp!!”

<“cậu yên tâm, người của ta đã rút êm rồi!!”>

“được rồi, mọi chuyện với đó giao lại cho cậu!! thông báo tình hình thường xuyên cho tôi!!”

<“vâng, chào cậu chủ!!”>

tắt điện thoại, Long ngã người xuống giường, tay gác lên trán nhìn đắm đắm vào trần nhà ... nếu bây giờ mà anh vẫn ngồi yên một chỗ nhìn em gái mình lún sâu vào bùn lầy thì anh không đáng làm một người anh trai, sau tất cả, anh đã hoàn thành những gì nó muốn và giờ anh sẽ hành động theo ý của mình, nhìn người mẹ đang ngày một gầy đi vì lo lắng cho con gái càng khiến cho anh quyết tâm hơn nữa ...

cách đó hàng nghìn kilomet, một chàng trai cũng vừa hạ chiếc điện thoại của mình xuống, anh đang ngồi ở một trong những căn phòng sang trọng nhất của nhà hàng Cherry và trước mặt anh là hai con người anh tưởng chừng như sẽ chẳng bao giờ gặp lại ...

“Kry, Sag, giờ hai người có thể nói rõ tại sao cả hai lại ở đây??”

Người đàn ông ấy nhìn hai người trước mặt, câu hỏi thật chẳng có gì đặc biệt nhưng lại rất khó trả lời đối với hai cô gái đã mạo hiểm để đến đây, không những vậy, còn một cô gái khác vẫn đang có mặt nhưng lại không dám ra mặt, cô gái đó sợ người đàn ông này có thể sẽ giết cô ngay khi xuất hiện. ...

“Hùng, chúng tôi phải rời khỏi nơi này!!” Kry lên tiếng, cô không muốn Sag phải chịu những lời lẽ từ người đàn ông luôn bí ẩn này. ...

“đầu tiên là che dấu thủ phạm gây thương tích cho Hương, giờ lại đến chuyện cùng cô ta bỏ trốn để lại một mớ rắc rối phía sau, cô nghĩ tôi sẽ bỏ qua chuyện này sao??” Hùng hay còn có biệt danh là Pan, người có tầm ảnh hưởng lớn nhất đối với nó trong Hell ... từng lời nói mang đậm sự giận dữ đã được kìm nén khiến hai người con gái trước mặt phải run lên: “suốt thời gian qua tôi không can thiệp không có nghĩa là tôi để yên cho mấy người thích làm gì thì làm!!”

“chúng tôi tới đây chỉ để thông báo những gì cần thiết, dù sao thì chính anh cũng chấp nhận việc Hell tan rã!!” Sag lên tiếng nói cứng ...

“tôi chấp nhận điều đó là vì tôi tôn trọng tiểu thư của mình!!” Hùng gần giọng: “còn hai cô, hai cô có thể vì ai đó quan trọng mà làm những điều tổn thương đến chính người mà hai cô tưởng chừng như rất yêu quý!! Hai người hoàn toàn không coi Hương là một người quan trọng!!”

“anh lấy quyền gì mà phán xét điều đó??” Kry giận dữ. ...

“hãy nhớ lấy những gì tôi nói, đừng để đến khi mọi chuyện quá muộn rồi mới hối hận!!” Hùng đứng dậy buông những lời thờ ơ: “tất cả chưa hẳn đã đúng, mọi thứ chưa chắc là sai, các cô tự mình suy nghĩ đi!!”

Nói rồi Hùng quay người bỏ đi, Kry và Sag hoàn toàn không hiểu những gì mà anh vừa nói ... Kry cũng chỉ biết giận dữ gọi với theo con người lạnh lùng vô cảm với mọi thứ kia. ...

“NÀY, ANH NÓI VẬY LÀ SAO HẢ??”

“tôi không muốn nhìn thấy hai cô nữa, đi đi trước khi tôi thay đổi ý định mà giết các người!!”

Hùng để lại lời đe dọa rồi bước đi thẳng, anh cũng không quên ném cho Chi, người đang nấp trong một góc cái nhìn đầy sát thương ... tha cho Chi là một điều anh cảm thấy bức bối nhất từ trước tới nay. ...

Bước vào căn phòng làm việc của mình, đôi mắt Hùng dịu xuống con tức giận khi nhận ra hai con người đang ngồi trong phòng, họ đợi anh cũng đã khá lâu rồi ...

“có vẻ cuộc gặp mặt không mấy suôn sẻ nhỉ??” Dương lên tiếng khi thấy Hùng vác về khuôn mặt không mấy sáng sủa. ...

Hùng ngồi phịch xuống ghế ngã người ra sau một cách uể oải: “cậu cứ thử đối mặt với họ xem, tớ ghét nhất khi bị phản bội vậy mà ... ”

“không thể trách được họ!!” Nhi cũng lên tiếng tham gia vào câu chuyện: “giờ ba người chúng ta đang đứng cùng một phía, Kry và Sag lại đứng ở con thuyền khác, cả Per và Hmer cũng vậy, ba ngã đường không phải ngẫu nhiên mà có!!”

“hiện tại hai người đó đang ở đâu??” Hùng mệt mỏi hỏi, đôi mắt nhắm nghiền ngẫm xét đoán...

“không rõ, gia đình họ cũng không còn ở Việt Nam nữa, dường như họ ...” Dương cũng khó khăn khi nói thông tin này: “... hoàn toàn biến mất!!”

“mối liên hệ này thật phức tạp!!” Hùng vuốt mặt thở dài: “tuốt cuộc thì sẽ còn những ai biến mất nữa đây??”

“điều này thật khó mà nói trước được!!”

Cả Nhi, Dương và Hùng đều chỉ có thể bất lực trước những điều đang và sẽ xảy ra, họ hoàn toàn không thể can thiệp vào bất cứ một điều gì cả ... cảm tưởng như sự biến mất của nó chính là sự mờ đầu cho những rắc rối được lập trình chắc chắn sẽ xảy ra và xảy ra một cách tuần tự liên kết thành một mối ràng buộc khó ai có thể thay đổi được ...

... ..

... Phập ...

Một con dao sắc nhọn cắm phập xuống chiếc gối bông dày xuyên qua đó gắn chặt khẩu súng lục màu vàng xuống nệm giường ... một người đàn ông với đôi mắt rực lửa đang thủ thế trên chính chiếc giường của mình trong tay không một vũ khí ... còn hai bóng đen đang đứng trước giường thì khác, một người có súng một người có dao, họ đe dọa đến tính mạng của người đang ngồi trên giường kia ...

“các người là ai??”

Giọng nói lạnh trôi vào không gian đến được tới hai cái bóng và nó cũng được tiếp nhận một cách hoàn toàn, đáp lại câu hỏi là hành động rê con dao xé toạc cả một mảnh đệm khiến khẩu súng dưới gối bị văng xuống đất Cạch một cái ...

“Ken, tôi biết anh đang có ý định gì và đừng mong chúng tôi nương tay nếu còn liều lĩnh!!” giọng nữ cất lên bởi người đang cầm súng đứng ẩn hẩn trong bóng tối ...

“thử đi!!”

Ken lạnh giọng rồi ngay lập tức di chuyển nhưng ... cánh tay anh ta và gần như toàn bộ cơ thể đang bị một cái gì đó cuốn chặt khiến anh ta không thể di chuyển được ... quắc mắt nhìn về phía hai người lạ, anh ta nhận ra rằng trên tay họ đang nắm giữ một cái gì đó không thể nhìn thấy được...

“chúng tôi biết khả năng của anh nên đừng cố chấp, có thể chúng tôi không thể đánh lại anh nhưng không chế anh thì không phải là điều khó khăn đâu!!”

Lần này là giọng nam lên tiếng, và dường như Ken đã nhận ra hai người này là ai...

“Hmer, Per??”

“đúng, chính là chúng tôi!!”

Hân gạt công tắc và toàn bộ căn phòng được bật sáng, Ken giật mình khi nhìn rõ những sợi tơ mảnh và trong suốt đang bị giăng khắp mọi nơi như tơ nhện ... Hân và Tuấn đứng đó với bộ đồ đen khó nhận biết, vũ khí trong tay vẫn không lóe lõng chút nào mà có thể lấy mạng Ken tùy ý...

“các người muốn gì??” Ken gằn giọng, anh ta biết rằng bản thân khó mà thoát khỏi đám tơ mà không bị tổn thương, có khả năng sẽ bị một trong hai người kia kết liễu không chừng...

“thỏa thuận giữa anh và Hương, tôi muốn biết chính xác cô ấy cần gì ở anh!!” Hân chìa súng về phía Ken và ngay lập tức vào thẳng vấn đề ...

“không rõ ràng sao, cô ấy cần tôi làm người cảnh giới!!” Ken trả lời, câu trả lời hiển nhiên cùng với dáng vẻ thản nhiên...

“... ..” Hân khẽ cười, cô giật một sợi tơ trong tay mình và đồng thời khuôn mặt Ken xuất hiện một vết cứa rất sắc, máu xuất hiện chảy dài xuống cằm nhỏ từng giọt xuống nền đệm trắng, Hân cười mà như không cười nói: “những sợi tơ này không đơn giản chỉ để giữ chân anh đâu, hãy trả lời đúng và chính xác câu hỏi của tôi!!”

“đúng và chính xác, đó chính là câu trả lời của tôi!!” Ken cười khềnh một mực giữ đúng những gì mình vừa nói...

“có vẻ anh không hiểu!!” Tuấn lúc này mới lên tiếng: “ở đây chỉ có một người là cô ấy muốn biết cái điều nhảm nhí đó, còn tôi, tôi không quan tâm Hương và anh đã thỏa thuận điều gì, tôi chỉ muốn xác nhận khi nào thì anh biến khỏi nơi này mà thôi!!”

“tôi có thể đi bất cứ lúc nào tôi thích!!” Ken ngạo mạn đáp lại...

“thời gian có vẻ nhiều với anh nhỉ??” Tuấn khiêu khích: “nhiều đến mức khiến anh không biết sử dụng nó vào việc gì nữa kia!!”

“cậu ...”

Ken tối mặt, dường như Tuấn đã biết được điều gì đó và câu nói khiêu khích kia chỉ là xác nhận sự đúng đắn của những điều cậu ta biết ... Ken đã quên mất một điều rằng nó là một người rất giỏi đồng nghĩa với việc những người đi theo nó không phải hạng tầm thường, anh ta đã quá coi thường sự tồn tại

của các Dirty ... chính sự rũ bỏ của nó đối với Hell đã khiến Ken chủ quan trước những người mang biệt danh của các vị thần này ...

“phần chủ là không tốt đâu!!” Tuấn kề dao vào cổ Ken mà nói giọng điệu mỉa mai khiêu khích thấy rõ: “đừng bao giờ quên nguồn gốc của mình, tiểu thư của chúng tôi sẽ chẳng bao giờ cứu vớt một người muốn giết mình đâu!!”

“... ..” Ken hoàn toàn không nói được điều gì, anh ta chỉ có thể trừng mắt nhìn Tuấn như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. ...

“còn bí mật của anh và Hương ... hãy cứ giữ lấy nó như một ân huệ đi!!”

Tuấn đứng phắt dậy đi về phía Hân, cậu hạ nòng súng trong tay cô xuống rồi nói lời tạm biệt ...

“hy vọng anh sẽ không quay trở lại khi hiểu rõ mọi chuyện!!”

Bằng câu nói đó, Tuấn và Hân biến mất khi người của Ken kịp xuất hiện, những sợi tơ sắc mảnh khiến toàn cơ thể anh ta hằn lên chẳng chịt những vết như mạng nhện ... nhưng tất cả chẳng là gì so với sự căm giận của anh ta lúc này, sự tức giận đó nguồn gốc xuất phát điểm từ chính trái tim đã luôn đen tối của anh ta, và lẽ dĩ nhiên, trái tim đó sẽ khiến anh ta hành động sai lầm, luôn luôn là vậy ...

“nếu ta không được thì đừng hòng ai được!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Bước những bước rất nhanh trên con đường đông đúc, hai bóng người đi song song với nhau cùng một trang phục đen, ở nước Mỹ này, ngoại hình của họ hoàn toàn không gây chút chú ý nào ... Hân và Tuấn vừa rời khỏi khách sạn nơi họ nghỉ chân và đang chuẩn bị lên máy bay trở về Việt Nam, họ hy vọng rằng người đàn ông đáng sợ kia sẽ không quay lại như những gì họ tính. ...

“liệu có được không??” Hân kéo áo Tuấn nghi ngại: “em không nghĩ anh ta sẽ rời đi sau những gì anh vừa nói, anh ta vốn là con người không đơn giản!!”

“nếu cô ấy không trở về chắc chắn anh ta sẽ rời đi!!” Tuấn khẽ xoa đầu Hân trấn an: “anh chỉ là khiến anh ta rời đi nhanh hơn một chút thôi!!”

“có ổn không??”

“không sao đâu!!” Tuấn khoác vai Hân rồi nhìn lên bầu trời đêm khẽ nói: “chúng ta còn 2 con thuyền để lên cơ mà!!”

Đúng vậy, ngoài những hoạt động của Hân và Tuấn thì họ còn có hai ngã đường khác để rẽ khi có trường hợp xấu xảy ra, nhưng dường như họ quên mất một điều, điều quan trọng nhất quyết định mọi chuyện sau này, đó chính là con thuyền trở hai con người suất sắc nhất ... nhưng họ quên cũng không có gì lạ bởi chờ đợi sự xuất hiện đó là cả một quá trình lâu dài và khó khăn ...

Đột nhiên cả hai người họ đứng khựng lại khi họ bất chợt gặp một người mà họ chưa từng nghĩ sẽ tình cờ gặp trên đường ...

“Minh!!” Tuấn bất ngờ lên tiếng. ...

“hai người đang làm gì ở đây??” hân cũng nhíu mày khi bất ngờ gặp cả hai người mà hân coi là thân thiết nhất đối với mình. ...

“trông cậu có vẻ rất khá!!” Hân hoài nghi nhìn đáng vẻ hạnh phúc của hân mà hỏi luôn: “nói cho tớ biết, Hương đang ở cùng cậu phải không??”

“... ..”

Hân yên lặng, thật ra hân không ngờ Hân lại hỏi như vậy ngay giữa phố như thế này ... nhưng cũng không thể trách được cô nàng, hân hiểu tại sao Hân lại như vậy, nó vốn dĩ là người bạn quan trọng của cô mà ...

“chúng ta hãy tìm nơi nào đó kín đáo để nói chuyện được không??” hân mỉm cười đề nghị ...

“tới chỗ cậu đi, hãy cho tớ gặp Hương!!” Hân cố chấp ...

“không được đâu!!” hân vẫn giữ vẻ tươi cười đó: “muốn hỏi gì tớ cũng sẽ giải đáp cho cậu nhưng tớ không thể để cậu gặp cô ấy được!!”

“tại sao chứ??”

“vì chính cô ấy không muốn gặp!!” Tuấn chạm nhẹ vào vai Hân khẽ nói: “chúng ta đừng cố ép buộc!!”

“... ..” Hân có vẻ không cam tâm nhưng cũng không muốn bắt cứ ai khó xử cả...

“đi thôi, tớ biết một nơi chúng ta có thể ngồi nói chuyện!!”

Hân nói rồi quay người đi trước dẫn đường, Tuấn và Hân đi đằng sau rồi cả hai mới để ý đến túi đồ mà hân đang cầm, sao mà nhiều sữa quá vậy?? cả hoa quả nữa ...

“kì lạ, thằng này có bao giờ thích uống sữa đâu mà mua lắm thế!!” Tuấn lăm bắm thì thầm với Hân: “có khi nào mua cho Hương không??”

“nó có bao giờ động vào sữa bột đâu!!” Hân cũng hoài nghi: “uống sữa tươi là tiến bộ lắm rồi đấy!!”

“chứ đồng sữa kia cho ai??” Tuấn chỉ vào túi đồ của hân mà hỏi như thế nếu hỏi thì sẽ có câu trả lời vậy ...

“không biết!!” Hân lắc đầu bó tay...

Hân dừng lại trước một quán cà phê nhỏ mang phong cách Châu Á rồi quay đầu bảo Hân và Tuấn vào cùng ... hân dường như rất hay tới nơi này vì phục vụ vừa nhìn thấy hân là ngay lập tức niềm nở dẫn vào một bàn khá kín đáo nhưng lại có tầm nhìn rất tuyệt ở tầng 2 ... thêm những ly cà phê nóng khiến Hân và Tuấn càng chắc chắn rằng hân là khách quen ở nơi này...

“uống đi, cà phê ở đây được lấy từ Việt Nam đấy!!” hân cười rồi tự thưởng thức ly cà phê của mình...

“cậu định định cư luôn ở đây đấy à??” Hân chẳng thèm quan tâm tới việc thưởng thức cà phê của Việt Nam, cái cô quan tâm chỉ là nó mà thôi...

“không hân!!” hân khẽ lắc đầu rồi lại mỉm cười trả lời: “nhưng nếu có thể tớ cũng muốn như vậy!!”

“Hương có khỏe không??” Hân hạ giọng...

“có, cô ấy khỏe!!”

“đêm vũ hội hôm đó... nó đã tự sát... đúng không??” Hân ngập ngừng hỏi... cô muốn xác nhận những gì mình biết là đúng hay sai...

“phải, cô ấy đã làm vậy!!” hân hạ tách cà phê của mình xuống, khuôn mặt dần mất đi nét cười cổ hủ...

“dù sao cũng cảm ơn cậu vì đã cứu nó!!”

Hân mỉm cười, nét cười cô quạnh khó mà thấy được niềm vui trong đó... Tuấn không muốn chen vào câu chuyện vì cậu vốn đã biết mọi chuyện rồi...

“chắc hai người vẫn chưa biết... chúng tớ đã kết hôn rồi!!” hân tiện thể thông báo luôn cho hai người bạn, hân không muốn giấu họ một chuyện như thế này...

“hà?? gì cơ??” Hân tròn tròn mắt và tiếp theo đó là Tuấn...

“đã hơn nửa năm rồi!!” hân bật cười vì thái độ không ngoài dự đoán của hai người họ...

“vậy nghĩa là... nghĩa là...” Tuấn lắp bắp mãi không nói được gì...

“đừng nói đồng sữa cậu mua là cho Hương nhé??” Hân hoài nghi...

“cái này á...” hân chỉ vào túi đồ của mình hồn nhiên trả lời: “đĩ nhiên là cho cô ấy rồi, chứ chẳng lẽ tớ uống??”

“không thể nào, nó có bao giờ uống loại sữa này đâu!!” Hân phủ nhận điều hân vừa nói...

“nếu mọi chuyện ổn thỏa thì...” hân chống cằm rồi nói tiếp: “chúng tớ sẽ có một thằng cu kháu khỉnh!!”

“... ..” Hân và Tuấn tròn tròn mắt trước những gì hân mới nói, rồi sau đó đồng thanh hét lên: “SAO KIA??”

Sau tất cả mọi chuyện thì lưu lại trong tâm trí Tuấn chỉ là khuôn mặt tươi cười của hân... dù có đang ngồi trên máy bay nhưng cậu vẫn không thể tin được rằng hân và nó sẽ có con vào một ngày không xa, giờ thì cậu hiểu tại sao Ken lại có mặt tại Mỹ vào khoảng thời gian này rồi, có lẽ anh ta đã biết được chuyện nó có thai và việc anh ta biến mất một cách đột ngột chứng tỏ rằng anh ta không chỉ coi nó là tiểu thư hay bất kì một cái gì khác mà ta biết...

“phải làm sao đây??” Hân bất thần ngồi bên cạnh Tuấn mà nói như mê sảng: “nó có thai, nó sắp có con rồi... chúng ta phải làm sao đây...”

“Hân, em bình tĩnh đi!!” Tuấn choàng tay qua người Hân trấn an: “chỉ là chút rắc rối trong kế hoạch thôi mà... anh sẽ tìm cách báo cho hai người kia, chúng ta phải sắp xếp lại một số thứ...”

“em không muốn những chuyện này lại còn liên đới tới thế hệ sau!!” Hân nói như chực khóc: “với chúng ta thế là quá đủ rồi!!”

“sẽ ổn thôi!!”

Tuần chỉ còn biết trấn an Hân bằng câu nói đó, cậu không biết bản thân cần phải làm gì thì mới đúng, những việc vừa xảy ra hoàn toàn đi lệch với những gì đã định... thật khó mà có thể quyết định được mọi thứ...

... ..

Đêm tối trong khu rừng rậm đầy mối hiểm nguy, một cuộc hỗn chiến vừa xảy ra và đã có rất nhiều người chết, những cái xác bị thú rừng hoạt động về đêm sử dụng làm thức ăn và lần này nguồn thức ăn có vẻ hơi nhiều so với chúng... tiếng nhóp nhép của thú vật nhai thịt, tiếng gầm gừ tranh giành miếng mồi ngon, tất cả tạo nên một thứ âm thanh hỗn loạn đầy mùi máu tanh...

Phía trên cao, hai bóng người đang ngồi như thường thức cái tạp nham của núi rừng, cảnh cây họ ngồi không được lành lặn mà đã bị trồn xước vì rất nhiều lý do, không những vậy, chính bản thân họ cũng không còn lành lặn như ban đầu...

“Trần, mất chị sao rồi?”

Tiếng hỏi rất khê những cũng đủ tạo lên một đợt sóng tranh giành điên cuồng của đám thú phía dưới...

“có vẻ như con mất phải vô dụng rồi!!”

Trần nằm vắt trên cành cây với vẻ mệt mỏi, toàn thân rã rời đầy thương tích, khẩu U-zi trên tay cũng đang nhỏ tỏng tỏng máu xuống bên dưới nền đất ẩm ướt...

“em vẫn chưa đủ khả năng... chưa đủ khả năng để hỗ trợ chị!!”

Nhiên ngồi ở một cành cây khác nói mà giọng như tự trách chính mình, trận đấu súng vừa rồi không những cô không giúp được Trần giảm số lượng ứng viên thương vong mà còn thu hút sự chú ý của gần như các ứng viên khác khiến cho số người chết lên đến con số hơn 20 người, không những vậy, Trần còn bị Levin cướp đi một con mắt chỉ để cứu cô thoát khỏi tay anh ta...

“lấy đây làm bài học cho mình đi!!” Trần không ngẩng đầu mà vẫn dậm điệu đó lên tiếng: “trở thành con mất phải cho chị, cảnh giới cho chị, không được mất cảnh giác như trận vừa rồi, được chứ?”

“em...”

“TRẢ LỜI ĐI!!” Trần gằn giọng...

“đ...được!!”

Nhiên không thể nào phản ứng được mà chỉ có thể trả lời theo đúng ý của Trần, tuy chỉ có một thời gian rất ngắn không làm việc với nhau nhưng quả thực Nhiên không bao giờ tưởng tượng được khả năng của Trần lại có thể đạt được tới mức này, dường như những gì Trần thể hiện bên nó ngày trước chỉ là một phần của những gì cô có mà thôi...

Trần không để ý gì tới về suy tư của Nhiên, cô lúc này đây đang rất đau đớn và giận dữ, cô giận vì người đàn ông đã cướp đi con mắt của mình chỉ nhận được một vết dao quá cùn... kế hoạch vốn dĩ sẽ thành công nếu như không có sự xuất hiện của con người đó, Trần không bao giờ ngờ được mình sẽ phải đối đầu với một người quá tài giỏi như vậy, anh ta thậm chí không thua kém gì vị tiểu thư mà cô đang phục vụ... chỉ có điều, một điều mà chính bản thân Trần không thể lý giải được, đó chính là, chính là việc Trần hoàn toàn không muốn giết anh ta ngay lúc này, cô hoàn toàn không muốn con người đó mất mạng... nhưng... là một con người thiên về lý trí, cảm tính chỉ phớt Trần trong một thời gian dài và chính việc anh ta đe dọa đến mạng sống của Nhiên cùng với nguy cơ tan vỡ kế hoạch khiến Trần không thể không quyết định, một quyết định vô cùng quan trọng mà trước đây đáng lẽ phải làm...

“Levin, tôi không thể để anh sống!!”

Cùng lúc đó ở một nơi khác trong khu rừng, cũng có một người đang ngồi dựa lưng vào vách đá với vẻ mệt mỏi nhưng khuôn mặt lại xuất hiện một nét gì đó khó diễn tả, sự tức giận, sự đau đớn thậm chí cả dằn vặt... Levin không biết từ bao giờ đã xuất hiện một thứ tình cảm lạ lùng đối với Trần, những việc Trần làm, những hành động kì lạ ngược đời của Trần khiến cho anh ta không thể hiểu nổi, chính vì không hiểu nên lại càng muốn hiểu, càng muốn hiểu thì Levin lại càng không thể hiểu được, vì lẽ đó mà trong tay anh ta giờ đây chính là tròng mắt phải của Trần và khuôn mặt anh ta xuất hiện một vết thương chéo đang chảy máu, nếu như con dao trong tay của Trần lúc đó là thứ thuộc về cô thì bây giờ Levin có lẽ đã trở thành thức ăn cho bọn dã thú rồi... trong suốt một thời gian dài Trần nằm lần bảy lượt khống chế mọi hoạt động của anh ta khiến cho anh ta không thể nào tiếp cận được với những trận chiến mà Trần tham gia, vì Trần không muốn đối đầu với Levin hay là vì một lý do nào khác?? Levin hoàn toàn không hiểu nổi và ngày càng hỗn loạn hơn về những hành động bất quy tắc của Trần... từ bao giờ mà Levin lại yêu đối thủ của mình vậy chứ?? Mà sao khi yêu, anh ta lại luôn làm tổn thương người anh ta yêu?? ... rồi Levin nhớ lại thời điểm khi Chiến và Trần đối mặt nhau, có một mối quan hệ gì đó của hai người họ khiến anh ta cảm giác nguy hiểm, anh ta chống lệnh và cản trở việc Trần thực hiện kế hoạch của mình rồi kết cục là nỗi đau không tưởng sẽ có mà Levin đã nhận lại, anh ta hiểu rằng bản thân không thể làm gì ngoài việc hỗ trợ cho hai người con gái ấy, hơn ai hết, anh ta thừa nhận rằng chỉ có Chiến mới là người sáng suốt nhất và xứng đáng đứng bên cạnh là cánh tay phải của người đứng đầu Tam Kiềng hiện nay...

“tôi sẽ làm theo lời anh, tôi sẽ không cản trở hai người con gái đó nữa!!”

Phải chấp nhận mệnh lệnh một cách cay đắng, Levin chỉ còn cách ẩn mình đi khỏi mọi hệ thống theo dõi và các ứng viên khác, anh ta giờ chỉ có thể hỗ trợ hai người con gái kia từ tầm xa mà thôi... việc chấp nhận trở thành một trong bốn Đế Vương bằng cách lẩn trốn thật khiến Levin không cam tâm, chính điều đó làm anh ta gây nên hậu quả to lớn đến vậy, giờ ngoài việc ẩn mình thì Levin chẳng còn lựa chọn nào khác cả...

... ..

Oe oe oe oe oe oe oe ...

Tiếng khóc thông báo cho mọi người biết một thiên thần đã chào đời, người cha đứng hồi hộp bên ngoài như vỡ òa khi biết mình đã có một cậu con trai kha khá, người mẹ hạnh phúc khi được ẵm trong tay giọt máu của chính mình, cả đời người mẹ đã không biết đến tình thân thậm chí cũng không còn tin vào điều đó, nhưng khi nhìn thấy thiên thần bé nhỏ của mình thì người mẹ cũng đã phải rơi nước mắt, giọt nước mắt hạnh phúc đầu tiên của một đời đau đớn...

“em cảm thấy thế nào rồi?”

Hắn ngồi xuống bên giường của nó, khuôn mặt hạnh phúc nhìn con trai với vẻ mãn nguyện ... trong cuộc đời hắn, có lẽ đây là giây phút hạnh phúc nhất khi vừa được làm cha lại vừa được trông thấy khuôn mặt rạng rỡ của nó, người vợ mà hắn hết mực yêu thương trân trọng...

“anh nhìn con đi!!” nó rạng rỡ nâng đỡ thiên thần bé nhỏ trong đôi tay mình: “con của chúng ta đã ra đời rồi, thiên thần bé bỏng của em đã ra đời rồi!!”

“đúng, đúng vậy!!”

hắn như ghen đi ghé đầu về phía cả hai mẹ con nó, khẽ khàng chạm vào bàn tay bé nhỏ của cậu nhóc vẫn đang say ngủ, bàn tay bé nhỏ đó vô thức nắm lấy ngón tay to của hắn như đáp lại mọi yêu thương mà cha bé truyền đạt ... nhận được những cử chỉ bất ngờ, đôi mắt hắn long lanh rơi xuống giọt nước mắt nóng hổi hạnh phúc ...

“anh...anh hạnh phúc quá!!”

Nó khẽ lau đi nước mắt trên khuôn mặt hắn, chẳng thể nói được bất kì điều gì để diễn tả tâm trạng hạnh phúc của nó ngay lúc này, hình ảnh trước mắt khiến nó tưởng như bản thân đang ở trên thiên đường, mọi thứ như bừng sáng trở lên lung linh tràn ngập sắc hồng ... nó như nhìn thấy thiên thần nhỏ bé với khuôn mặt bầu bĩnh ngây thơ đang say ngủ nhưng làn môi vẫn chúm chím như muốn nói điều gì đó với vị thần đang hạnh phúc bên cạnh...

“Hương à!!” hắn cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó, đôi mắt chân thành tỏa sáng nhìn nó tràn ngập sự mãn nguyện: “cảm ơn em nhiều lắm...”

Nó mỉm cười, quả thực ngoài nụ cười ra thì nó không biết phải nói điều gì nữa, lần đầu tiên nó cảm nhận được thế nào là hạnh phúc gia đình, và người mang lại cho nó cảm giác đó lại chính là người mà nó từng xua đuổi cố tình tránh xa ... đáng lẽ người phải nói lời cảm ơn là nó chứ không phải ai khác...

“con chúng ta thật dễ thương biết bao!!” hắn lại nhẹ nhàng dùng ngón tay mình khẽ chạm vào làn da non nớt mà mềm mịn của bé con: “anh tự hỏi không biết đôi mắt của con liệu có giống chúng ta hay không?”

“anh!!”

“hử??”

Khi hắn ngừng đầu nhìn cũng là lúc bàn tay nó đưa ra, nó chạm vào khuôn mặt hắn và nói:

“cảm ơn anh, nếu không có anh thì em sẽ chẳng bao giờ biết cảm giác hạnh phúc là như thế nào!! Cảm ơn anh đã cho em một gia đình, cho em biết niềm hạnh phúc khi được làm mẹ!! em thực sự cảm ơn anh!!”

“... ..” hắn hôn lên bàn tay nó mỉm cười: “vợ gorgeous, đó chẳng phải là việc đương nhiên anh phải làm sao??”

Câu trả lời không ngoài dự đoán, lúc nào cũng vậy, hắn luôn luôn coi nó là một phần của cuộc sống, chăm sóc cho nó là trách nhiệm và nghĩa vụ hắn phải thực hiện trong suốt cuộc đời ... đối với hắn, nó và bây giờ là cả con trai nữa chính là hai thứ duy nhất trên cõi đời hắn có thể đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ ... tình yêu với nó khó khăn mấy hắn cũng đã bảo vệ được, nhưng duy trì cái đang có mới là điều nan giải nhất đối với hắn lúc này, nỗi sợ hãi không còn tồn tại nhưng trong niềm hạnh phúc hiện tại lại xuất hiện những lo lắng bất thường khó lý giải, hắn lo lắng, nhưng khi nhìn nó và con trai thì nỗi lo ấy biến mất...có khi nào là do hắn đã quá đa nghi không??

... ..

ở một hòn đảo giữa vùng biển chết chóc, khu rừng rậm bao xung quanh ngọn núi lửa có nguy cơ phun trào, một tòa nhà lớn có màu tro lạnh ẩn hiện giữa nền dung nham nóng chảy cùng với đám hơi khói lúc nào cũng bốc lên nghi ngút ... nhưng từ cửa ra vào cho đến các bậc thang đâu đâu cũng thấy những tập file bị ném một cách vương vãi, không hiểu ai đã làm việc này nhưng những hình ảnh trong những tập file đó mới là đáng chú ý, hàng loạt ảnh của những cựu thành viên của Hell được thu thập không biết là bao nhiêu nữa, không những vậy, tất cả các file đều bị gạch chéo đỏ bằng những đường bút ngoằn ngoèo giận dữ...

một người con gái với mái tóc màu đỏ đang giẫm lên những tập file đó mà đi, sở dĩ cô ta giẫm lên vì cũng bởi chẳng còn chỗ nào để cô ta có thể đặt chân mà không có giấy cả ... Bảo Lam đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm người cô ta cần tìm, và kia, cái người đang nằm vật mình trên chiếc ghế bành với dáng vẻ không thể tàn tạ hơn chính là người mà cô ta đang tìm kiếm...

“Hải Long, tôi không nghĩ anh lại trở thành một đồng giê rách như thế này đây!!” Bảo Lam cất tiếng nói khi đá văng một tập file khiến giấy và những tấm ảnh tung tóe khắp nơi...

“cầm miệng và biến đi!”

Phải, người đang nằm đó chính là Hải Long hay còn được nó gọi với cái biệt danh Ken, không lâu trước anh ta đã trở về với đúng thân phận của mình ở bên cạnh Dương Trung người bố đẻ của nó, trong suốt thời gian đó Ken đã truy lùng người của Hell nhưng sự bảo vệ chặt chẽ của Dương Khang khiến anh ta gần như không thể chạm tới họ ... điều đó khiến cho Ken vô cùng giận dữ, anh ta cảm thấy như đang bị nó dắt mũi ...

“tôi thấy anh có vẻ quá si tình đấy!” Bảo Lam lên tiếng mỉa mai: “tôi không tưởng tượng được anh lại có thể giết cả người đã từng yêu anh tha thiết chỉ vì câu nói của con bé đó!”

“Bảo Lam ...” Ken ngồi dậy đưa mắt nhìn Bảo Lam bằng sự lạnh giá đáng sợ: “cô cũng muốn ĐƯỢC tôi giết sao??”

“ ... .. ”

Thoáng giật mình trước sự đe dọa trực tiếp ấy, Bảo Lam toát mồ hôi lạnh khi nhận ra rằng người đàn ông trước mặt cô ta đã không còn như trước nữa... sự ảnh hưởng của nó đã làm thay đổi hẳn một con người vốn không thể thay đổi là Ken...

“đừng thù địch như vậy, tôi với anh bây giờ đang đứng trên cùng một con thuyền!”

“có vẻ như cô ấy lấy đi của cô vài thứ đúng không??” Ken cười khềnh chế giễu...

“ ... .. ” Bảo Lam thay đổi sắc mặt trở nên tối lại, cô ta nhếch môi cười: “đừng nói như thể anh biết tất cả!”

“ông ta thật biết cách hành hạ người khác nhỉ...mặc dù...” Ken vẫn giọng điệu đó: “ông ta gần như vô dụng ngoài cái đầu vẫn còn chút hữu ích!”

“đừng nói nữa ...” Bảo Lam gằn giọng: “tôi tới đây không phải để gây sự với anh!”

“ồ, không đến để gây sự ... vậy cô tới làm gì??” Ken hỏi giọng rõ ràng khiêu khích...

“tôi nghĩ anh sẽ quan tâm tới điều tôi sắp nói!”

“chẳng có gì của cô mà tôi muốn quan tâm tới cả!!”

“vậy sao??” Bảo Lam cười, một nụ cười tràn ngập sắc thái đen tối: “vậy hai người con gái này anh cũng không quan tâm??”

Hai tấm ảnh được Bảo Lam giơ lên khiến cho Ken hơi sững người, sao anh ta lại có thể quên mất hai nhân vật này cơ chứ...có thể với các thành viên của Hell anh ta không làm gì được, nhưng, hai người con gái này thì không phải là không thể ra tay...

“chúng còn sống??” Ken lên tiếng sau một khoảng im lặng...

“dại như đĩa vậy!!” Bảo Lam mỉm cười thản nhiên đáp trả...

“còn bao nhiêu??”

“26!!” Bảo Lam trả lời rồi nhìn con số xuất hiện trên chiếc đồng hồ: “à ... bây giờ thì chỉ còn 25!!”

“tôi chưa từng thấy đợt huấn luyện nào lại dài như lần này!!” Ken dựa lưng vào ghế gác chân lên chiếc bàn trước mặt và nói, có vẻ như anh ta đã không còn ý định đuổi Bảo Lam ra khỏi nơi này...

“đã hơn 10 tháng rồi, bằng 2/3 thời gian của những lần trước!!”

“cô định làm gì với 4 người sống sót?? Từ bỏ như lần trước với hân ta ư??” Ken dò hỏi...

“sẽ không có chuyện đó đâu!!” Bảo Lam cười một cách nham hiểm: “không một ai có thể phản tôi sau khóa huấn luyện này!!”

“cô đảm bảo được điều đó sao??”

“tất nhiên ... chúng sẽ chẳng còn biết bản thân phục vụ cho ai ... ngoài tôi!!”

Cùng với đó là sự hiểm độc trên khuôn mặt của Bảo Lam, có lẽ sẽ chẳng ai biết được ý định của cô ta nếu như cô ta không nói ra ... Ken cũng chỉ cảm thấy nghi hoặc về những gì mà cô gái có mái tóc đỏ gắt kia đang dự tính, chỉ có điều, anh ta cho rằng ý định đó là bất khả thi ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85

Trong khi đó, tại Việt Nam, nhà hàng Cherry ngày càng lớn mạnh hơn dưới sự nâng đỡ của tập đoàn Dương Khang cùng Hoàng Khánh, thật sự sẽ không một nhà kinh doanh nào ngờ được hai tập đoàn lớn này lại có thể hợp tác với nhau một cách lâu dài như vậy ... không những thế, tập đoàn Dương Khang lại đang có sự hỗ trợ âm thầm của tổ chức Z, bang hội xã hội đen mạnh nhất vùng Châu Á... điều đó chứng minh rằng sẽ chẳng ai dám động chạm tới Dương Khang nếu chưa có sự chuẩn bị sẵn sàng cho việc tổn thất nặng nề về mọi mặt...

“Tuấn, Hân, hai người trở về rồi sao?”

Hùng, người đang điều hành Cherry thay cho nó liên rặng rờ khi thấy hai nhân vật quan trọng nhất trở về, Tuấn và Hân đã mất tích gần 1 năm chỉ để lại những lời nhắn rời rạc trong khoảng thời gian ấy ... tuy nhiên, những lời nhắn đó lại chính là những mắt xích vô cùng quan trọng cho bước phát triển của Cherry trên toàn thế giới ... việc họ làm lúc này là rời xa sự đen tối của thế giới ngầm và tiến hành bành trướng tầm ảnh hưởng qua nền kinh tế đang biến động từng ngày, cách này quả thực đã có rất nhiều hiệu quả...

“anh đã vất vả rồi!!” Tuấn vỗ vai Hùng nói một câu như vậy, chỉ chưa đến một năm mà Tuấn bây giờ gần như đã thay đổi hẳn trở thành một người đàn ông chính chắn hơn rất nhiều...

“cậu có tin tức gì về họ không?” Hùng sốt sắng...

“ngồi xuống đi, chúng em sẽ đưa cho anh toàn bộ những gì chúng em đã tìm được trong thời gian qua!!” Hân lên tiếng cắt ngang...

Tập hồ sơ dày cộp được xếp gọn trên mặt bàn kính, Tuấn và Hân ngồi xuống ghế sofa với dáng vẻ thoải mái nhất, đúng là không gì bằng ở nhà ... Hùng chỉ yên lặng nghiêm túc nghiên cứu từng thông tin mà hai con người ấy đã đưa về ... mọi thứ rất hữu ích nhưng cũng không thật sự rõ ràng...

“Hai người đó ... hoàn toàn không có tin tức gì!!” Hân thở dài nói: “mọi liên lạc đều bị cắt đứt ... nhưng không phải là không cách truyền đạt thông tin!!”

“nghĩa là sao?” Hùng nghi hoặc...

“ít nhất thì họ cũng biết rằng Hương đã có con!!” Tuấn trầm tư: “cũng được 4 tháng rồi!!”

“... ..”

Hùng nín lặng, khi mới biết tin này anh cũng có thái độ như vậy ... cũng phải thôi, nó là người con gái vô cùng quan trọng của anh mà, dẫu biết sẽ có ngày này nhưng quả thực không sao có thể chấp nhận được sự thật ấy...

“chúng ta đã cắt đứt được mối quan hệ với D, liên minh với Z để chế ngự sự xâm nhập của họ vào thị trường của chúng ta ...” Hân vuốt nhẹ mái tóc đã vươn dài qua bờ vai của mình mà nói nhẹ: “dù sao thì ... chúng ta đã bảo vệ được những gì mà nó muốn bảo vệ, như vậy không tốt sao?”

“sẽ tốt hơn nếu mọi chuyện chỉ chấm dứt tại đây” Hùng khó khăn lên tiếng: “tất cả chỉ đang dừng lại ... vẫn chỉ tạm thời mà thôi ... đến bao giờ mới kết thúc chứ?”

Những người bị bỏ lại vẫn mang trong mình tâm trạng hoang mang, nếu như sự biến mất của nó là mãi mãi thì có lẽ rằng sự hoang mang này cũng sẽ tồn tại mãi mãi ... chẳng lẽ số phận bắt buộc nó phải trở lại bước đường đen tối một lần nữa sao?

... ..

Cuộc hỗn chiến xảy ra trên hòn đảo hoang nằm giữa vùng biển chết khiến cho số người sống sót chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chẳng hiểu tại sao mọi chuyện lại có thể diễn ra nhanh đến như vậy ... mới hôm trước số người còn sống là trên 20 người và giờ thì lại giảm xuống nhanh một cách chóng mặt ... chỉ có một người đàn ông luôn ẩn mình trong bóng tối mới có thể nhận ra được sự bất thường đó, dường như hai cô gái kia đã tiến hành kế hoạch của mình rồi, thời gian có lẽ đã tới điểm kết và việc giết hơn chục các ứng viên chỉ trong 1 ngày khiến anh không thể không lộ diện...

“anh trốn kĩ hơn tôi tưởng đấy!!”

Giọng nói thanh trầm chọt vang lên khiến cho Levin giật mình nhưng không thể phản ứng trước mũi dao đang nằm trên cổ mình ... chỉ có điều, gặp được người con gái này là niềm vui trong tâm trí anh...

“cuối cùng em cũng tìm được tôi!!”

“Đừng nói như thể anh hiểu tôi như vậy!!” ẩn mình trong bóng tối, cô gái ấy ghì dao vào cổ Levin ngày một sát hơn và khiến anh ta chảy máu...

“nếu đã đến thời điểm kết thúc, sao chúng ta không hợp tác?” Levin khẽ mỉm cười đề nghị dù biết trước rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra: “tôi biết chính em cũng không muốn giết tôi!!”

“Xin lỗi, trước khi hoàn tất mọi chuyện tôi không được để bất kì ai làm mình xao nhãng ...”

Cô gái mạnh tay cửa một nhát rất ngọt xuống cổ họng của Levin khiến nơi đó tóe ra một giọt máu tươi ... và từ trên cành cây đó, Levin rơi xuống nền đất một cách bị động và hoàn toàn bất động ngay sau đó ... một bóng người khác từ một gốc cây bước ra, là một cô gái với mái tóc đen dài và đôi mắt

sáng long lanh nhìn vào thân thể đang nằm dưới đất lạnh ...

“Levin, thật tiếc cho anh vì đã yêu một người con gái như Trần, chỉ ấy khi yêu vô tình đến đáng sợ như thế này đây!!”

Vâng, người con gái ấy chính là Nhiên, cô là người phụ trách dọn dẹp hiện trường nơi Trần hành xử những ứng viên không đủ khả năng đứng cùng ngôi vị với mình ... từ khi mất đi con mắt phải, Trần ngày một lạnh lùng đáng sợ hơn trước, cô đã ít nói nay lại càng kiệm lời hơn nữa ... Nhiên không muốn Levin, người từng bảo vệ cho cô đã chết rồi còn không được yên nghỉ, đặt vào trước ngực anh ta một trái bom mini, thả bị nổ thành từng mảnh còn hơn bị bọn thú rừng gặm đến tận xương trắng ... rồi sau đó Nhiên bỏ đi, đi theo mùi hương mà Trần để lại để tiếp tục cuộc huấn luyện dài dằng dặc này ... nó đã kéo dài quá lâu và cũng đến lúc kết thúc rồi ...

“Chỉ thực sự đã giết Levin!!”

Nhiên đứng nhìn Trần đang ngồi một cách lặng lẽ bên một phiến đá, vụn nhỏ nhỏ trong rừng chứng tỏ rằng điều Nhiên vừa nói là sự thật, một sự thật không thể rũ bỏ được ... Phải xuống tay với Levin là điều khiến cho Trần đau đớn nhất, những gì diễn ra trước mắt khiến cho cô buộc phải làm điều bản thân không mong muốn, yêu khi đang ở trong cuộc huấn luyện tàn khốc này thật sự là ngoài ý muốn, Trần không được để cho tình cảm chi phối mình ... điều duy nhất để Trần tập trung hoàn tất mọi nhiệm vụ chính là sự biến mất của Levin ... có lẽ chính Levin cũng hiểu điều đó nên đã chấp nhận hy sinh mình, anh ta làm vậy đồng nghĩa với việc phản bội lại người mà anh ta đang phục vụ, nhưng hiện giờ thì cả anh ta và hai cô gái đều đang cùng phục vụ chung cho một chủ nhân ...

“xin lỗi ... hãy cho phép chị ... chỉ lúc này thôi ... được không ... ”

Trần gục đầu xuống, cả cơ thể run lên từng đợt kèm theo những tiếng nấc nghẹn ... có lẽ nỗi đau ngày hôm nay cả đời Trần sẽ không bao giờ quên được, tình yêu đầu tiên của cô gái này sao mà sâu thương bị đất đến như vậy?? ... Nhiên nhìn hình bóng của Trần như nhìn chính mình ngày trước, tình yêu đầu của cô cũng đau đớn không kém gì Trần bây giờ cả, chỉ có điều, Nhiên còn có một khoảng thời gian ở bên người đó còn Trần thì không, mỗi lần gặp là mỗi lần đối đầu, càng gặp nhiều thì những nỗi đau họ dành cho nhau càng dữ dội hơn ... quả thực tình yêu này không được chúc phúc ...

Toàn bộ những gì diễn ra trong khu rừng đều được camera quan sát quay lại, người đứng trước tấm hình lớn chiếu cảnh Trần lạnh lùng kết thúc ứng cử viên của “Tam Kiềng” đang có khuôn mặt còn đáng sợ hơn nữa ... cô gái có đôi mắt màu tím ngồi một cách thần nhiên quan sát anh ta, cô ta biết rằng điều này sớm muộn gì cũng tới, chỉ có điều lại tới ngay lúc người đàn ông kia đang dự tính điều ngược lại ... đúng là trò đùa trái khoáy của ông trời mà, người tính đâu thể bằng trời tính chứ ...

“không ngờ cô ta lại giết cả hân!!” Ken giận dữ gằn giọng mình xuống, anh ta còn hy vọng rằng mình sẽ có được một cánh tay trong nội bộ “Tam Kiềng” để có cơ hội giết người mà hân ta căm ghét nhất ...

“có lẽ anh sẽ phải sử dụng một trong hai con tốt kia rồi!!” Bảo Lam giờ giọng khiêu khích chỉ về phía hai cô gái đang lặng lẽ đứng bên nhau dưới ánh trăng cô độc kia ... Trần và Nhiên không biết khi nào đã trở thành những con tốt trong tương lai của cả hai con người độc ác nham hiểm ấy ...

“nếu cô không thấy phiền thì được thôi!!” Ken cười khểnh ...

“chà, tôi không tốt bụng thế đâu ... ” Bảo Lam khinh khỉnh nói: “điều kiện để có được một trong hai con bé đó không phải thấp đâu Hải Long!!”

“để xem chúng có xứng đáng không đã!!”

Ken nói rồi bỏ đi, anh ta còn chờ xem 6 người còn lại kia sẽ làm gì để sống sót sau những việc đã xảy ra ... và vô hình chung dường như anh ta đang làm theo những gì nó muốn, chờ đợi đến thời điểm thích hợp ...

... ..

Thời gian trôi nhanh thấm thoát đã gần hết một năm rồi, chỉ có điều, mùa đông năm nay không lạnh lẽo vào đơn độc với hân nữa ... nó đã bỏ đi vào mùa đông ấy để lại hân một mình trong sự bối rối hoang mang, ấy vậy mà mùa đông năm nay chính nó lại mang tới cho hân niềm hạnh phúc không thể diễn tả được ... hân chắc chưa bao giờ tưởng tượng được sẽ có ngày hân ngồi đây và ngắm nhìn nó cùng với cậu nhóc con kháu khỉnh với tâm trạng mãn nguyện, nhìn nó chăm sóc cho con một cách đầy yêu thương khiến hân không kim được mà phải lại gần ôm chăm lấy nó ... niềm vui này liệu nó có hay biết??

Ngô Khang Kiện, một cái tên đầy ý nghĩa mang khát vọng của cả hân và nó, lẽ dĩ nhiên, cuộc đời cha mẹ đã gặp biết bao sóng gió khổ cực, không một nỗi đau nào là chưa từng trải qua, chính điều đó đã khiến cho ước vọng của cả hai đều đặt vào đứa con đầu lòng ... nó mong muốn con trai mình có được cuộc sống bình yên an nhàn, tránh xa mọi sự đen tối mà cha mẹ nó đã vướng phải ... cái tên cũng mang một ý nghĩa khác đối với nó, điều mà nó khao khát nhất chính là con trai sẽ không bao giờ phải sống như nó, thế hệ sau này càng không vướng mắc gì tới những ân oán của thế hệ trước, nó là người hiểu rõ nhất nỗi đau mà thế hệ sau phải gánh và hoàn toàn không muốn con trai mình gặp phải hoàn cảnh giống mình ...

“con chúng ta sắp tròn 4 tháng rồi!!” nó ngồi bên nôi của Khang Kiện khẽ vuốt nhẹ đôi má phúng phính của con trai và nói với hân, người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa ngắm nhìn nó ...

“có nên làm gì đó để kỉ niệm tháng thứ 4 của con không nhi bà xã??” hân đứng dậy tiến về phía nó, choàng tay ôm lấy nó từ phía sau và cùng ngắm nhìn con trai đang say ngủ ...

“hãy làm một Album ảnh về con, từ khi mới sinh cho tới lúc trưởng thành ... em muốn dõi theo từng bước đường con đi ... ” nó nói nghe rất xa xôi ...

“chúng ta sẽ làm vậy ...” hắn hôn nhẹ lên mái tóc của nó đồng ý ...

Nhận thấy sự khác lạ trong thái độ của chồng, nó ngẩng đầu lên nhìn hắn, nét suy tư kia tại sao lại có khi hắn ở bên nó??

“anh ... có chuyện gì sao??” nó hoài nghi hỏi ...

“không có gì!!” hắn lại như vậy, cứ luôn cười để che giấu những điều hắn đang bận tâm ... dầu biết là không giấu được nó nhưng hắn vẫn cố giấu: “nhưng ... lát nữa anh phải đi ra ngoài, có lẽ đến khuya mới về ...”

“em và con sẽ ngủ trước, anh đừng lo lắng!!” nó chạm bàn tay mình lên khuôn mặt nam tính của hắn và nói một cách chân thành: “đừng ôm hết mọi việc vào người, em có thể giúp anh nếu cần thiết!!”

“Hương ...” hắn vội vàng ôm chặt lấy nó khẳng định: “em chỉ cần ở bên anh vậy là đủ rồi ... em hiểu không?? Đừng làm bất cứ điều gì, những thứ đó chỉ khiến anh thêm bất an mà thôi ... hứa với anh đi!! Đừng làm bất cứ điều gì cả!!”

Cái ôm siết của hắn chứng tỏ rằng hắn hoàn toàn nghiêm túc, nó cảm thấy nhói trong trái tim mình khi nhận ra rằng dù thế nào chăng nữa thì nó vẫn chỉ đem lại cho người chồng của mình nỗi bất an không thể xóa mờ được ... nó vòng tay ôm lấy hắn, giọng nói trầm xuống trấn tĩnh hắn ...

“em hứa ... em hứa mà!! Anh không cần phải lo lắng đâu!!”

Hắn ghi chặt lấy cơ thể nó như muốn tin vào điều mà người vợ của mình vừa nói ra, dù cảm giác hoài nghi không thể biến mất nhưng phần nào nó đã giúp hắn bình tĩnh hơn ... bây giờ hắn và nó đã có con, nó sẽ không thể bỏ đi nữa, tình mẫu tử sẽ không cho phép nó làm điều đó ... hắn tự nhủ với chính bản thân rằng đúng là như vậy ...

Vài giờ sau đó, hắn đã có mặt tại văn phòng của mình, căn phòng lúc nào cũng tràn ngập ánh sáng nhưng lại mang một vẻ ảm đạm lạnh lẽo ... và còn một nhân vật nữa đã xuất hiện từ trước đó chờ đợi, anh ta đứng dựa vào tường kính đáng vẻ cô độc nhưng khuôn mặt lại lộ chút gì đó giận dữ, trong đôi mắt trầm tím hiện hiện một nỗi tức thương đau đớn ...

“ai đã ra tay??” hắn lạnh lùng hỏi người kia khi chứng thực toàn bộ những gì mình được báo ... hắn không thể tin được người hắn gửi đi lại mất mạng ngay khi gần tới đích ...

“Trịnh Huyền Bảo Trân!!” Chiến lên tiếng đáp trả, giọng không chút nào khôi sắc: “chính là cô ta!!”

... Rầm ...

Hắn đập mạnh tay xuống bàn kiểm chế, bàn tay siết chặt lại trước câu nói của Chiến, đôi mắt vẫn lên những vết đỏ của sự tức giận ... có nằm mơ hắn cũng không bao giờ ngờ được một người con gái như Trân lại có đủ khả năng để giết được Levin, người hắn coi như cánh tay trái đắc lực nhất ... phải chăng hắn đã sai khi ra lệnh cho Levin bảo vệ hai người con gái đó?? Cô ta có cần thiết phải giết Levin trong khi cơ hội là 40% cho cả ba người??

“còn lại bao nhiêu??”

Cuối cùng hắn cũng lên tiếng sau một khoảng im lặng, chỉ có điều câu hỏi lại chẳng có đầu có cuối ... nhưng không có nghĩa là con người kia không hiểu ...

“còn lại 5 người!! khả năng sống sót của hai cô gái đó rất cao, cao đến 97,9% so với những người khác!!”

“không thể ngờ được ...” hắn siết chặt đôi tay và gằn giọng mình xuống: “thì ra đây chính là kết quả của sự tin tưởng mà cô ấy dành cho hai người đó sao?? Không tôi chút nào ... hoàn toàn không tôi ...”

“tôi chưa từng nghĩ cô tiểu thư kênh kiệu đó lại có thể sống sót tới tận bây giờ ... thậm chí khả năng còn không thể giới hạn được ...” Chiến nói mà có vẻ như không tin vào những gì chính mình vừa nói: “sẽ thế nào nếu họ trở về ...”

“Chiến!!” hắn đứng dậy quay đầu nhìn thẳng về phía Chiến đang đứng và nói như ra lệnh: “hãy tiến hành mọi thứ ngay từ bây giờ, ta không có nhiều thời gian nữa đâu!!”

“cậu chắc chứ??”

“Đến lúc tôi trả món nợ mà gia đình tôi đã nợ cô ấy gần 20 năm qua!!”

“hãy ở lại tiếp tục ở bên cạnh cô ấy ...” Chiến bắt đầu cử động rồi di chuyển vị trí của mình đến trước mặt hắn, anh vỗ nhẹ vào vai hắn nói trước khi đi làm nhiệm vụ của mình: “và đừng để cô ấy biến mất trước khi hoàn tất mọi chuyện!!”

“tôi sẽ đảm bảo điều đó!!”

“Cảm ơn!!”

Để lại lời cảm ơn không rõ nguyên do, Chiến lại lần nữa rời khỏi thành phố New York hoa lệ để thực hiện kế hoạch mà anh đã chuẩn bị gần một năm trời ... mong rằng mọi chuyện sẽ đi đúng theo những gì anh và hắn đã định ...

Hắn ngồi một mình trong văn phòng, đôi mắt hướng thẳng ra phía ngoài tấm kính dày bằng tất cả tâm trạng của mình ... đã một khoảng thời gian trôi qua rồi mà hắn vẫn cứ suy nghĩ, suy nghĩ về những gì mà Chiến vừa báo cáo, hắn chưa thể thực sự tin vào những điều đó, cái chết của Levin là quá dễ dàng so với khả năng của anh ta ... một điều gì đó rất kì lạ trong truyện này khiến hắn hoài nghi, tuy ngày trước hắn không tiếp xúc nhiều với Trần nhưng hắn có thể đánh giá khả năng của cô ta chắc chắn không thể vượt qua được Levin ... có khi nào ... có khi nào Levin đã yêu người con gái đó?? Suy nghĩ này đến một cách bất ngờ khiến hắn hơi giật mình, quả thực nếu đó là lý do thì hoàn toàn hợp lý cho toàn bộ những gì đang diễn ra ... hắn chợt mỉm cười thả lỏng toàn bộ cơ thể, chưa bao giờ hắn nghĩ đến việc đó, dường như hắn quên mất rằng thuộc hạ của mình cũng là con người, Levin cũng là một người đàn ông và việc cậu ta bị thu hút bởi Trần là một điều không khó để đoán được ... dù không phải Trần thì Nhiên cũng có thể là một trong những lý do tương tự ... hắn đã quá chủ quan trong vấn đề này rồi ... việc Levin thiệt mạng là điều nằm ngoài kế hoạch của hắn, hắn chưa từng nghĩ rằng một người như Levin lại có thể bị tình cảm chi phối ngay vào lúc quan trọng nhất, và hơn hết, hắn cũng không ngờ được tình cảm này lại xuất phát từ hai phía, nếu giả sử như Trần không có tình cảm với Levin thì chắc chắn anh ta sẽ không chết, ít nhất thì hắn biết rằng hai người con gái đó đã hay chuyện của hắn và nó, vậy nên nếu không phải vì bị tình cảm ngáng đường thì chắc chắn Trần và Nhiên sẽ chọn hợp tác với Levin thay vì giết anh ta ...

“vợ à, em lúc nào cũng có những nhân vật bất ngờ ở xung quanh nhỉ??”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Trong căn hộ trung cư nhỏ khá tách biệt với khu dân cư của thành phố Hà Nội sôi động, có một cô gái đang đứng lặng một mình bên ban công sáng đèn và nhìn về một nơi xa xôi nào đó không ai có thể biết được ... cô ấy mang trong mình nỗi buồn khó diễn tả, người bạn thân nhất của cô giờ không biết đang ở nơi đâu và đối mặt với điều gì, cảm giác bất lực vô vọng khiến những gì cô đang làm hiện nay chỉ như đang cố vớt vát một cái gì đó không bao giờ trở lại ... nhưng lý do cho nỗi buồn ngày hôm nay lại là về một phương khác, một phương trời mà cô không thể đi tới trong một khoảng thời gian rất dài nữa ...

“Hân!!”

Tiếng gọi thân thuộc vang lên khiến cho Hân hơi giật mình, cô quay lại nhìn người đàn ông đang đứng bên cửa mỉm cười, một nụ cười gượng gạo khó có thể thấy được nét tươi tắn ngày trước ...

“em lại suy nghĩ gì vậy??”

Tuấn tiến lại gần phía Hân khẽ hỏi, cậu hiểu cô gái đang đứng bên cạnh này còn hơn cả bản thân mình nữa ... và cậu không khó để nhận ra nét muộn phiền của bạn gái mình ...

“em ... em chỉ tự hỏi hiện giờ Hương đang làm gì thôi!!”

Hân lảng tránh ánh mắt quan tâm của Tuấn, cô không muốn mình trở thành một nỗi bận tâm của người ấy trong hoàn cảnh rối rắm này ...

“đừng nói dối anh!!” Tuấn choàng tay ôm lấy Hân từ phía sau và nói như khẳng định một điều đúng đắn: “em đang nhớ gia đình của mình đúng không??”

“... ..”

Sự im lặng của Hân chính là lời giải đáp đúng nhất cho câu hỏi của Tuấn, cậu lại càng siết chặt vòng tay của mình ...

“anh xin lỗi khi chúng ta không còn cách nào khác ngoài việc phải cách ly với chính gia đình của mình ...” Tuấn nói mà giọng có chút trầm lắng nghèn nghẹn: “... anh chỉ không muốn em hay bất kì ai bị tổn thương ... nhưng ... một mình anh không thể làm được điều đó ... anh xin lỗi!!”

“anh đâu có lỗi gì ...” Hân nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay rắn chắc của Tuấn, cô hiểu nỗi lòng của người cô yêu: “vì em đã lựa chọn cùng Hương bước đi con đường này nên em phải chấp nhận mọi thứ diễn ra ... anh đã làm hết khả năng của mình rồi mà ... đừng tự trách nữa được không anh??”

Tuấn khẽ lắc đầu nhìn người con gái trong vòng tay mình trầm buồn lên tiếng:

“nếu muốn em có thể dừng lại tại đây, anh sẽ không ép em tiếp tục ...”

“Anh Tuấn!!” Hân không để Tuấn nói hết, cô quay phắt lại đối mặt với cậu nói kiên quyết: “Anh nghĩ rằng em sẽ dễ dàng để anh lại một mình sao?? Em đã nói rồi, em sẽ không bao giờ buông tha anh đâu, vì vậy đừng bao giờ nhắc lại điều này với em nữa!!”

“Hân ...” Tuấn ôm lấy Hân thật chặt: “Anh xin lỗi, anh sẽ không nói như vậy nữa ... chỉ là anh ... anh sợ em sẽ càng đau lòng hơn khi lần quá sâu vào chuyện này!!”

“mọi chuyện sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi mà anh!!” Hân vui đầu vào bờ vai rộng mà chắc chắn ấy thì thầm an ủi: “dù chuyện gì xảy ra thì chúng ta sẽ vẫn ở

bên nhau, hai chúng ta chắc chắn sẽ giúp được hai người bạn của mình, chắc chắn mà!!”

Đã hơn nửa năm kể từ lần cuối Tuấn và Hân gặp hân, cả hai người đều đã thu xếp cho gia đình lánh mặt đi khỏi những nơi nguy hiểm thậm chí cũng cách ly chính mình với họ ... mọi thứ đã và đang được tiến hành rất thuận lợi theo những gì mà nó từng lên kế hoạch, nhưng khoảng thời gian dài như vậy, liệu những gì của quá khứ có còn hữu dụng nữa hay không??

Ánh trắng vắng vặc chiếu xuống trái đất luồn qua khe cửa sổ soi sáng khuôn mặt khả ái của Hân, cô vốn đã không ngủ được rồi ... dù cho Tuấn đã cố làm cô yên lòng nhưng về ngoài luôn luôn có thể che dấu được cảm xúc bên trong ... ngược nhìn lên mặt trăng tròn đầy, đến khi nào cuộc sống của họ mới tròn trịa được như vầng trăng kia??

Cùng lúc ấy, tại một nơi không có ánh trăng chỉ tồn tại một khoảng trời trái ngược, cô gái với đôi mắt xanh ngọc đang ẵm trên tay cậu con trai kháu khỉnh ngồi trước giường ... chăm chú cho con, lo lắng cho chúng, nhưng nó vẫn hướng mắt nhìn về phía xa xăm, nơi tồn tại những người đã từng sống chết cùng nó ... nói rằng sẽ quên nhưng đâu thể quên được, nói rằng vẫn nhớ nhưng nỗi nhớ khác khoải khiến con tim đau đớn ... dù nhớ dù quên đều khiến nó đau lòng, từ bỏ là không dễ dàng nhưng nó không muốn quay về, cuộc sống thanh bình bên người chồng của mình khiến nó sợ hãi đối mặt với bản thân trước kia ... và trên hết, con của nó còn quá nhỏ, Khang Kiệt rất cần đến tình yêu thương của một người mẹ, nó không thể nhẫn tâm được, nó không thể giống như Dương Trung từ bỏ mọi thứ được, người nó giống lại là người bác của nó, người coi trọng gia đình hơn cả mạng sống ... và có lẽ rằng, nó sẽ trở thành một Dương Khang thứ 2 chăng?? Nếu như ai đó làm tổn hại đến gia đình nó đang gây dựng thì nó sẽ như thế nào?? Liệu rằng nó đã từng suy nghĩ tới điều này chưa??

... ..

Trở lại Việt Nam sau một năm, Hoàng Nhất Long, anh trai của nó ngay lập tức tới gặp 3 con người, 3 nhân vật có sự ảnh hưởng lớn nhất đối với nó khi Hell vẫn còn tồn tại ...

“ba người có mặt tại đây thật tốt quá!!”

Long không giấu được sự vui mừng, cả Hùng, Dương và Nhi đều đã có mặt tại Dương Khang ngay khi anh vừa bước chân xuống phi trường ... người tháp tùng dĩ nhiên không phải ai xa lạ chính là Đạt người bạn thân đồng thời là cấp dưới đáng tin cậy nhất của Long ...

“Cậu chủ, anh về đây có việc gì sao??”

Hùng hỏi khi nghe được tin Long về đây một cách đột xuất, nếu không phải anh đang trò chuyện với Nhi và Dương thì chắc Long sẽ không gặp mặt cả ba người cùng một lúc như thế này được ...

“Đúng vậy, tôi muốn bàn với ba người về chuyện của em gái tôi!!”

“về Hương ư??”

Long gật đầu, cùng lúc ấy Đạt lấy trong cặp một tập file màu vàng đặt lên mặt bàn, đồng thời anh cũng truyền đạt lại toàn bộ ý của ông chủ của mình ...

“đây là toàn bộ những thông tin mà tôi thu thập được tại Pháp và những nước thuộc Châu Âu khác, có vẻ như “Tam Kiềng” và D đang đối đầu với nhau rất gay gắt!! chúng tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng địa bàn hoạt động của cả hai tổ chức này hiện đang thu hẹp dần đến mức đáng ngạc nhiên!!”

“không thể nào!!” Nhi tròn mắt với lấy tập file: “sao tầm ảnh hưởng của họ lại bị thu hẹp được??”

“đứng đầu trong tổ chức D hiện nay không phải là một người mà rất nhiều người ... ông Nguyễn Đại Phong đã biến mất sau em gái tôi không lâu!! Có vẻ nội bộ không ổn chút nào thì phải!!” Long cũng hoài nghi ...

“Thế lực thứ 3 là ai??” Dương nhìn Long hỏi không để tâm tới những gì anh vừa mang tới ...

“Chắc anh sẽ không ngờ được đâu ... ” Long cười một cách chua chát ...

“đã đến lúc anh kể cho chúng tôi ngọn nguồn của chuyện này rồi đây!!” Dương rút trong túi áo ngực một xấp ảnh ném lên bàn: “cuối cùng thì vì ai mà em gái anh phải chịu nỗi bất hạnh không đáng có này??”

“anh gặp ông ta rồi sao??” Long nhìn những tấm ảnh rồi nhìn Dương hỏi ...

“người đàn ông này là ai?? Tại sao lại giống với bố cậu như vậy??” Dương tối sầm mặt xuống khi nhận thấy rằng rõ ràng Long biết điều gì đó mà anh không biết ...

“người đàn ông này ... ” Long giơ tấm ảnh lên trước mặt và nhìn bằng con mắt căm thù: “ông ta chính là bố đẻ của tôi ... người sinh ra hai anh em tôi!!”

“CÁI GÌ CỜ??” Không tin vào những gì mình vừa nghe, Dương đứng bật dậy hỏi bằng tất cả sự hoài nghi của mình: “cậu đang đùa với tôi sao?? Chính tôi là người tận mắt nhìn thấy bố cậu qua đời trên giường bệnh!!”

“Người đó không phải bố tôi!!” Long lắc đầu phủ nhận ...

“Hả??” một lần nữa Dương không hiểu mình có đang nghe lầm ...

“Đúng vậy, ông chủ của tôi không phải là bố của cậu ấy ...” Hùng lên tiếng khẳng định: “... mà là người bác ruột của họ!! Dương Khang!!”

“Dương Khang??” cả Nhi lẫn Dương đều tròn tròn mắt kinh ngạc ... tên của tập đoàn lớn này chính là tên người chủ của nó ư??

“chủ của tôi là thuộc hạ thân cận nhất của ông ấy ...” Hùng tiếp tục nói: “vậy nên chuyện tôi đầu quân cho Hell cũng là do sự chỉ định của chú tôi sau khi ông chủ qua đời!!”

“Việc của em gái tôi chính là sát hại người đàn ông này, Dương Trung!!” Long để tay lên những tấm ảnh chụp đúng hình dáng và khuôn mặt của cha đẻ mình: “người là nguyên nhân cho mọi nỗi đau mà con bé phải gánh chịu!!”

“Khoan đã ...” Nhi không thể theo kịp với những tình tiết rắc rối Long và Hùng vừa nói: “tôi không hiểu ... tại sao Hương lại phải làm vậy?? lý do gì mà toàn bộ những người ở tầng lớp trước đều nhắm Dương Khang là Dương Trung?? Tất cả truyện này là sao??”

“Hai người không cần phải hiểu, người hiểu rõ chuyện này chỉ có riêng mình Hương mà thôi!!” Long cười lặng lẽ trầm buồn: “nó đã dành suốt một thời gian dài chỉ để tìm hiểu cho căn cứ mọi chuyện và chuốc lấy nỗi đau khổ về mình!!”

“nghĩa là sao??”

“gần một năm đã trôi qua, tôi không biết khi nào con bé mới xuất hiện nhưng một khi Dương Trung chưa chết thì chắc chắn con bé sẽ quay trở lại!!” Long lảng tránh câu hỏi và đi thẳng vào vấn đề chính: “tôi hy vọng ba người sẽ giúp tôi ngăn chặn điều đó!!”

Câu nói của Long khiến toàn bộ những người có mặt đều im lặng, họ hiểu ý của anh là gì và chính họ cũng không muốn điều đó xảy ra ... chỉ là họ không biết phải bắt đầu từ đâu, mọi thứ với họ quá mơ hồ, mơ hồ đến mức không thể nào đoán biết được chuyện gì sẽ xảy ra sắp tới ...

Nhưng không phải ai cũng có cảm giác mơ hồ như vậy, người đang điều hành tổ chức mang chữ cái cuối cùng của bảng chữ cái là Z đang toan tính một điều gì đó không ai có thể biết được ... thông qua những gì mình có được, quá khứ của nó dường như đã bị Ngọc nắm giữ trong tay hoàn toàn, chỉ có điều hiện tại và tương lai lại có quá nhiều bước ngoặt, mỗi lối rẽ lại dẫn tới những kết quả khác nhau mà người lựa chọn kết quả lại không phải là Ngọc ... cô đang đứng trên một chiến tuyến khác, tách biệt với tất cả những con thuyền đang đi trên cùng một dòng sông ...

“cô chủ, Hoàng Nhất Long đã trở về Việt Nam!!”

Nhận thông báo từ người trợ lý, Ngọc trầm tư trước bàn làm việc, một con người như Long mà nhúng tay vào chuyện này thì thật khó mà lường được chuyện gì sẽ xảy ra ... thể lực hiện tại của người đàn ông này thật không thể coi thường, vì em gái, vì mẹ và vì cả gia đình, Long có thể làm tất cả để có thể bảo vệ những thứ đó ...

“Bùi Ngọc Chiến, cậu có thể cho tôi biết các người đang dự tính cái gì hay không??”

Ngọc gục đầu xuống một hồi, người bạn thân nhất của cô cũng đang đứng ở chiến tuyến khác đối nghịch, mọi hành động của cậu ta vốn không thể qua mặt được Ngọc nhưng chẳng hiểu sao cô lại không thể đoán biết được ý định của người đó nữa ... bộ ba ngày trước giờ mỗi người một nơi, mỗi người một tiêu chí và hướng đi riêng, có khi nào ba con đường này có thể gặp nhau không??

“Ngọc!!”

Tiếng gọi khiến Ngọc giật mình, đôi mắt mở to ngay lập tức bật dậy quay phắt về phía sau ... từ khi nào trong phòng riêng của cô đã xuất hiện một người đàn ông thế này??

“Ch ... Chiến!!”

“xin lỗi vì đã đột nhập vào phòng của cậu!!”

Đúng vậy, người vừa xuất hiện sau lưng của Ngọc chính là Chiến, người bạn đối với cô là vô cùng quan trọng ... lâu lắm rồi mới được nhìn thấy khuôn mặt thân thương này, sao trên đó lại có nét lạnh lẽo trầm buồn như vậy??

“Ngọc??” Chiến nhíu mày nhìn khuôn mặt của cô bạn ... chẳng lẽ anh không được hoan nghênh ở đây sao??

Rồi bất ngờ Ngọc lao tới ôm chầm lấy Chiến, vòng tay siết chặt lấy cơ thể anh như đang trút giận ...

“tên ngốc này, nếu đã đi thì phải vui về chứ ... vác bộ mặt này tới để làm tôi căm ghét sao??”

Ngọc cắn mạnh vào vai Chiến một cái khiến khuôn mặt anh chột nhủ lại, lâu ngày không gặp cô bạn của anh vẫn đánh đá bướng bỉnh như trước, không thay đổi chút nào cả ... nếu có thì chắc chỉ địa vị của Ngọc là thay đổi mà thôi ...

“cậu làm thế này khiến tớ tưởng chúng mình là một đôi đũa ...”

... Á ...

Ngọc tức giận thụi vào bụng của Chiến một cái đau điếng khiến anh gập người lại hai tay ôm lấy bụng ...

“Cậu bạo lực quá ... ”

Còn chưa nói hết câu thì Chiến đã bị Ngọc dùng hai tay nắm lấy tai vặn ngược lên mặt đối mặt ... khuôn mặt Ngọc bây giờ vừa giận dữ vừa có nét vui mừng, nó khiến cho anh không thể đùa được nữa ...

“muốn tôi giết cậu không??”

“Không!!”

“Vậy thì nói đi, về đây làm gì??”

“ ... .. ”

Khuôn mặt Chiến trở lại trạng thái ban đầu, anh gỡ bỏ hai bàn tay của Ngọc xuống khỏi tai mình ... bằng giọng nói lạnh lẽo vô cảm, Chiến bắt đầu vào vấn đề chính về việc anh xuất hiện ở đây ...

“tớ cần sự giúp đỡ của cậu ... để đánh bật mọi chân tay của D ở Đông Dương!!”

“Đã bắt đầu rồi sao??” Ngọc thờ ra nói, cô biết ngày này rồi sẽ đến ...

“từ nửa năm trước rồi!!”

“và bây giờ ... ” Ngọc hiểu ý ...

“ ... không chỉ lật đổ mà phải phá hủy hoàn toàn ... không được để lại bất cứ tàn dư nào ... ”

“thằng nhóc vội vàng đến mức thế sao??” Ngọc quay nhìn Chiến hỏi một cách chậm rãi: “nó có chắc chắn rằng Hương sẽ không quay trở lại để cản trở việc đó không??”

“một sự đảm bảo không kiểm soát được ... ” Chiến cười nhạt: “tớ chỉ hy vọng rằng mọi thứ sẽ nằm trong khoảng thời gian đã định!!”

“bao lâu??”

“6 tháng tính từ bây giờ!!”

Ngọc giật mình, cô hoài nghi hỏi: “hai người đó ... còn sống sao??”

“sẽ sống!!”

Câu trả lời không lường được khiến khuôn mặt Ngọc tái đi, cô bậm môi tiến lại gần cái ghế của mình và ngồi phịch xuống ... giờ thì cô đã hiểu tại sao em trai mình lại vội vàng đến vậy, nỗi lo lắng này thật là không thừa chút nào ...

“Được rồi, hãy nói kế hoạch của cậu đi!!”

... ..

... Bóp ...

ở một nơi tăm tối không có chút ánh sáng mặt trời nào, một thân thể bê bết máu nằm rũ rượi bên bờ tường, mái tóc đen dài xổa sụt dưới nền đất ... toàn thân có rất nhiều vết thương vẫn đang rỉ máu ... phía gần đó là một đám người thân thể cũng không lành lặn gì, chúng cũng bị tổn hại không kém gì người đang nằm kia ...

“con quỷ cái này ... mày là cái thứ gì thế hả??”

Nhận thấy cử động từ phía người con gái đã bị trăm ngàn lưỡi dao vào người, đám kia thật không thể tin trên đời này tồn tại một con quái vật sống dai hơn cả đĩa như thế ...

“lũ các nguoi ... quá vô dụng!!”

Cô gái ấy, dùng tay chống xuống đất rồi từ từ ngồi dậy, đôi mắt vô hồn ánh lên một sự lạnh lẽo đáng sợ ... không có bất kì một tia sáng nào phát ra từ người ấy, cô ta như một cây ma đã chết nhưng vẫn đi lại được vậy ...

“con diêm này ... ”

Một thằng trong số chúng định lao tới cho cô ta ăn đập thì bị một người khác chặn lại ... hắn ta có khuôn mặt khá trẻ nhưng một vết sẹo ngang mặt khiến hắn có vẻ gì đó đáng sợ, không chỉ vậy, ở tên đó toát lên một cái gì đấy làm người khác phải kiêng dè sợ hãi ...

“mày là người của “Tam Kiềng”??”

“Không!!”

“cái cách mày giết người đang tố cáo mày đấy!!”

Điều bộ khinh thường thấy rõ trong lời nói của tên mặt sẹo, có lẽ hẳn đang chế giễu cái sự sợ hãi không dám thừa nhận của một cô gái từng ra tay giết quá nhiều người ...

“Nó chỉ hơi giống mà thôi!!”

Câu trả lời không theo dự định khiến điệu cười của hắn ta cứng nhắc lại ... cô gái đó hoàn toàn không phủ nhận, thậm chí còn thừa nhận bằng một câu khẳng định ... trong hoàn cảnh như thế này mà vẫn có thể nói được như vậy, cô gái ấy quả không tầm thường ...

“ai cử mày tới??”

“không ai cả!!”

Thái độ thiếu tôn trọng ấy của cô gái khiến tên mặt sẹo có phần nóng mắt ...

“vậy là mày muốn chết??”

“đúng ... nhưng không phải bây giờ!!”

Mất kiên nhẫn, tên đó rút súng và bắn một phát ... Đoàng ... khiến bờ vai của cô gái bật máu ... tròn tròn mắt khi nhận thấy bản thân vừa bắn trượt, nhưng có thật là hắn ta đã bắn trượt hay không khi chính bả vai của hắn cũng vừa mới bật máu??

“giết tôi không dễ đâu ... ” cô gái đứng dậy trong tay một khẩu súng nhỏ hai nòng chỉ bắn được đúng 2 viên đạn duy nhất: “và không có lý do nào để tôi tha chết cho các người!!”

Đôi mắt cô gái đột nhiên rực sáng trong bóng tối một màu xanh chết chóc ... mùi máu tanh lại tiếp tục xộc lên khi hàng chục thân thể ngã xuống, máu chảy thành dòng loang lổ khắp một vùng đất rộng tràn ngập tiếng quạ đêm ... nỗi kinh hoàng của thế giới ngầm đã tiếp tục xuất hiện tại Nga, nơi mọi hoạt động được cho là bất tiện như nhục nhất của thế giới ... và cũng là nơi sự báo thù được đặt lên hàng tối quan trọng ...

“Chưa đủ ... nỗi oán hận này vẫn chưa đủ ...”

Tiếng lăm bầm của cái bóng đen đang lết trong đêm tối loạng choạng dựa tường mà đi ... cô gái đó như một con ma tội ác đang gieo rắc cái chết để đạt được mục đích của mình ... sợi dây của thế giới đen tối này thật khó mà cắt đứt được, dù thời gian có dài bao nhiêu, dù con người đã lương thiện bao nhiêu nhưng một khi đã nhuộm bùn thì khó có thể gột rửa cho sạch được ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Luật là một thứ không dễ dàng gì để có thể thay đổi nhưng bản chất của con người là không chấp nhận bị gò bó, đó là lý do tại sao rất nhiều người thích phá luật và sống ngoài vòng pháp luật ... một lẽ dĩ nhiên, những người sống ngoài vòng pháp luật ấy lại phải tuân theo những quy luật của chính mình, phá vỡ nó là phá vỡ đi vô bực vững chắc gây nguy hiểm đến chính bản thân họ ... Ở nơi này cũng vậy, nơi chỉ tồn tại sự chết chóc nhưng lúc nào cũng có người sống sót, quy định về sự tồn tại được đặt ra khắt khe đến mức có thể dùng tới cả vũ lực để có thể đảm bảo sự sống vẫn hiện hữu ...

“Xuất hiện rồi 4 đế vương của tôi!!”

Bảo Lam dùng con mắt màu tím của mình nhìn vào màn hình lớn, 4 con người mỗi người một vẻ đang đối mặt với nhau chờ đợi thông báo họ đã hoàn thành khóa huấn luyện tàn khốc này ...

“ra điều kiện đi!!”

Ken xuất hiện ngay đằng sau Bảo Lam đột ngột lên tiếng, câu nói khiến tâm trạng có phần đang phấn khích của cô ta lại một tăng thêm ... không dễ gì Ken chấp nhận cho người khác một điều kiện không giới hạn như thế này ...

“Là ai đây??” Bảo Lam quay đầu khẽ cười một nụ cười đầy khiêu khích: “Trịnh Huyền Bảo Trân hay Nguyễn Nguyễn Hiền Nhiên ... hay là một người khác??”

“hãy làm việc của mình đi!” Ken liếc nhìn Bảo Lam một cái đe dọa: “tôi chọn ai không liên quan tới cô!”

Bảo Lam chỉ nhún vai một cái, trong đôi mắt ánh lên cái nhìn thích thú ... làm khó được một người như Ken quả thực thú vị, anh ta đã sai lầm khi phản bội và lần này hẳn rằng sẽ không lặp lại lần thứ 2 nữa đâu ... cô ta hiểu tính cách con người này, phản bội và bị phản bội là hai điều khác nhau nhưng cũng tạo nên một suy nghĩ giống nhau ...

Trong lúc đó, bốn con người đang đối mặt với nhau trên một mỏn núi phía bia rừng, nơi đây tiện cho việc đưa đón nhưng cũng tiện lợi khi muốn kết liễu một ai đó ... địa điểm thật có nhiều dụng ý ...

“chúng ta nên tự giới thiệu về mình nhỉ?”

Một cô gái với mái tóc dài đen tuyền, đôi mắt màu lam sắc chủ động lên tiếng khi nhận thấy ba người kia không có ý định nói chuyện ... và hiển nhiên, cô gái đó đã khiến ba người họ chú ý, chỉ có điều chẳng ai nói tiếng nào cả ...

“tôi là Angela Helmut tới từ Pháp!”

“Richard Stall từ Anh!”

Người đàn ông duy nhất trong số 4 người lên tiếng, Trần liếc nhìn anh ta bằng con mắt thăm dò, với vẻ ngoài không phải thuộc giới xã hội đen, Trần nhếch môi cười vì có lẽ cô đã gặp một người khá giống với hắn ... cô những tưởng anh ta sẽ chết khi vừa mới bắt đầu cơ đây ...

“còn hai người?”

Angela quay sang Trần và Nhiên hỏi, cô ta nhận thấy ngay từ ban đầu rằng hai người con gái này không phải là những người có thể lực tầm thường ... người con gái có mái tóc ngắn ngời màu vàng ánh kim kia cô ta không lạ gì, và cả anh chàng kia nữa, anh ta cũng không lạ gì khuôn mặt của Trần ... bởi lẽ trong cuộc huấn luyện, Trần đều có mặt ở nhóm của hai người đó ...

“chúng tôi tới từ cùng một nơi!” Trần vòng tay ôm lấy cổ của Nhiên rồi trả lời, trong con mắt trái lộ rõ sự kiêu ngạo khiêu khích ...

“ ... ”

Hai đôi mắt từ hai phía khác cùng hướng về một nơi, trong đó thể hiện rõ sự kinh ngạc lẫn hoài nghi ... trước phản ứng đó, Trần chỉ khẽ cười, nụ cười kinh thường đặc ý ... cả hai người này đã từng chứng kiến cảnh Trần và Nhiên đối đầu với nhau đến gần như mất mạng, liệu có thể ngờ được hai con người đã từng có những trận đấu sinh tử với nhau lại là người tới cùng một tổ chức hay không??

“Sao vậy?” Nhiên nghiêng đầu lên tiếng: “Chẳng lẽ chúng tôi không được phép tới từ cùng một nơi sao?”

... ha ha ha ha ha ...

Đột nhiên Angela cười lớn một cách sảng khoái, cô ta cười vì vừa nhận ra một điều vô cùng thú vị mà đáng lẽ cô ta nên nhận ra từ lâu rồi mới phải ...

“Chị mong rằng cô ta sẽ bị loại bỏ!” Trần lăm lăm trong miệng đủ để Nhiên có thể nghe được ... cô không thích người con gái kia một chút nào cả ...

Cùng lúc đó, trong khu rừng rậm có một bóng người, bóng đen chạy rất nhanh trên con đường đầy lá và cây khô, thoáng chốc lại thấy nó đang nhảy trên những cành cây to hướng về phía 4 vị đế vương mà lao tới ... hơi thở gấp gáp thấy rõ trên từng giọt mồ hôi nhỏ xuống ... và cuối cùng, cái bóng ấy cũng nhìn thấy được bốn con người kia ...

... Phạch phạch phạch phạch ...

Tiếng trực thăng bay lượn trên bầu trời xung quanh bốn người được trọn là đế vương của đợt huấn luyện, cánh quạt quạt mạnh trên không trung khiến những chiếc lá lỏng lẻo trên cây phải bật tung lên ào ào như một trận cuồng phong của cây cỏ ... Trần ngược lên nhìn bầu trời, khuôn mặt giãn ra và một nụ cười tươi sáng xuất hiện trên đó, cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã kết thúc ...

... Cháu ...

Con người căng tròn tròn lên một cách đột ngột, khuôn mặt Trần tái đi trong tích tắc và cả cơ thể phản xạ theo tự nhiên đẩy mạnh Nhiên ra xa khỏi mình để tránh viên đạn đang bay tới một cách bất ngờ ... Trần quay phắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cầm trên tay khẩu Derringer mà nòng còn đang tỏa khói ... hẳn ta muốn giết cô ư?? Được thôi, cô sẽ chiều ... nhanh như cắt, Trần bỏ lại Nhiên đang chơi vui gần vách núi và lao thẳng về phía Richard bằng một sát khí vô cùng lớn, bàn tay trái cầm con dao lam chuyên dụng sắc bén mục đích là lấy mạng của anh ta ngay trong tích tắc ... chỉ có điều ...

“NHIÊN ... COI CHỪNG ...”

... Đoàng ...

Một giọng nói nam trầm chọt vang lớn lên cảnh báo khiến Trần khựng người, con mắt trái lần nữa tròn tròn lên rồi quay phắt về phía Nhiên đang đứng, Angela đã sử dụng khẩu Shotgun hai nòng bắn vào bụng của Nhiên khiến cho cô bay hẳn ra không trung phía vực thẳm ... đôi mắt to tròn của Nhiên mở

to kinh hoàng, khoe mỗi tuần ra một đợt máu đỏ ...

... AAAAAAAAAAAAA ...

“NHIÊN ...”

Trần bàng hoàng lao về phía vực thẳm, thân thể của Nhiên đã rơi sâu tới mức không thể nhìn thấy được ... chuyện này là sao?? Mọi thứ đã kết thúc rồi cơ mà ... tại sao hai người kia lại phải giết Nhiên cơ chứ?? Luật lệ không còn được bảo toàn một cách tuyệt đối nữa sao??

“AAAAAA ...”

Thét lên một tiếng thảm thiết, dòng nước mắt nóng hổi trào ra từ con mắt trái đang dần trở lên cô hồn ... và nỗi căm hận tột cùng khiến tốc độ của Trần trở nên khác thường, cô áp sát Angela lúc nào không hay và tặng cho cô ta một vết cứa rất sâu trên khuôn mặt ... dòng máu đỏ tóe ra ấy không thể bằng được khuôn mặt của Nhiên lúc đó ... cô ta đáng phải chết trăm ngàn lần ... nhưng hoàn toàn không được ... Chấn trước Angela và Trần là 3 người áo đen nhảy từ trực thăng xuống, họ là người của tổ chức “Trung Gian” và họ đang làm công việc của mình ... đảm bảo an toàn mạng sống cho các Đế Vương đang ngồi ...

Ngon lửa giận dữ trong Trần ngày càng sôi sục, con mắt ánh lên cái hàn khí khiến ai nhìn vào cũng khiếp sợ ... cô gằn giọng mình xuống trong khi con dao còn vương máu vẫn siết chặt trong lòng bàn tay ...

“các người ... CỨT HẾT CHO TA!!”

“XIN ĐỪNG MẠNH ĐỘNG ... CHÚNG TÔI SẼ SỬ DỤNG BIỆN PHÁP MẠNH NẾU CÔ TIẾP TỤC GÂY HẤN VỚI CÁC ĐẾ VƯƠNG CÒN LẠI!!”

“LOẠN TRÍ RỒI À ??” Trần gào lên: “CÔ TA VỪA GIẾT MỘT TRONG BỐN NGƯỜI ĐÂY ... CÁC NGƯỜI MÙ SAO??”

“KHÔNG ... BÂY GIỜ MỚI CHÍNH THỨC XUẤT HIỆN 4 ĐẾ VƯƠNG!!”

“cái quái gì??”

Trần đưa mắt nhìn hướng nhìn của đám người kia ... một bóng người đi từ trong rừng ra dưới sự hộ tống của 3 người áo đen khác, dù cho khuôn mặt có một vết sẹo bong nhưng không có nghĩa rằng sát ý từ người đó không tỏa ra lấn át con người ... đôi mắt lạnh lẽo chứa đựng oán khí hướng thẳng về phía hai con người kia như muốn ăn tươi nuốt sống họ ... giết ân nhân cứu mạng của anh ta, mối thù này không trả không được ...

“Le ... Levin??”

Đúng vậy, bằng cách nào đó Levin đã sống sót sau ngày hôm ấy, nhưng đổi lấy sự trở lại đáng ngạc nhiên này lại là một cái chết quá đổi kinh hoàng đối với cả Trần lẫn Levin ... ngoài việc ôm lấy Trần đang bàng hoàng thì Levin không thể làm được điều gì khác, cú sốc này có lẽ rất nhỏ so với người khác nhưng với Trần thì là một đòn đánh quá mạnh ...

“Angela Helmut!!” Levin trầm giọng nhìn Angela với toàn bộ sự oán giận: “tôi sẽ nhớ kĩ cái tên này!!”

Gây thù chuốc oán ngay giây phút cuối cùng, có lẽ số phận đã bắt họ đối đầu với nhau ngay từ lúc bắt đầu ... những đế vương mang trong mình những khả năng đáng ngạc nhiên, họ có lẽ sẽ chẳng bao giờ đi chung một con đường được ...

Nhìn cảnh tượng ấy qua màn hình quan sát, người con gái có cái tên Bảo Lam ấy cũng đang có khuôn mặt bất ngờ ... một điều khó đoán trước đã và đang xảy ra khiến tâm trạng cô ta ngày một xấu đi trầm trọng, trút toàn bộ sự tức giận vào số máy móc trong phòng, cô ta căm giận nhìn người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế tựa với dáng vẻ thoải mái nhất, khuôn mặt điển trai đó có một nét cười khiêu khích khiến Bảo Lam càng giận dữ hơn nữa ... chẳng lẽ Ken đã biết trước rằng truyện này sẽ xảy ra ư??

“Hải Long ... anh đang đùa giỡn với tôi sao??”

“chà ... cô dễ nổi nóng hơn trước đây!!” Giọng điệu chế giễu của Ken đánh thẳng vào lòng tự tôn cao nhất của Bảo Lam khiến khuôn mặt cô ta tối sầm lại ... một nét cười khinh khỉnh xuất hiện, Ken nói tiếp với vẻ thản nhiên: “Đừng tỏ ra giận dữ như vậy ... điều kiện của cô nếu hợp ý thì tôi sẽ xem xét đến việc thực hiện ... nhưng ... suy nghĩ cho kỹ vào đây!!”

Sau đó là điệu cười đầy trêu tức, Ken bỏ đi chẳng thèm ngoái nhìn Bảo Lam lấy một lần ... quả thực không hổ danh “Ân Giả” con người của tri thức và tài năng, Ken không bao giờ để người khác có cơ hội nắm thóp được mình ... tuy nhiên nó là một ngoại lệ duy nhất mà cả cuộc đời này Ken sẽ không bao giờ mắc phải nữa ...

... ..

Trái ngược với sự hỗn loạn đang diễn ra hàng ngày hàng giờ, xung quanh nó bây giờ tràn ngập một không khí bình yên êm ả ... nó dường như không còn nhớ đến cái thế giới đen tối từng tồn tại như bản chất cuộc sống của nó nữa, rồi bỏ mọi thứ không phải quá khó khăn như nó đã tưởng, những suy nghĩ tiêu cực khiến nó cực đoan về cuộc sống chỉ tồn tại cái chết ... nếu như không có hấn thì quả thực nó sẽ không bao giờ biết còn có một con đường khác để đi ... khát vọng sống của nó giờ đây mãnh liệt hơn bao giờ hết, một hướng đi mới mở ra trước mắt nó nhưng làm cách nào để nó có thể bước đi trên con đường đó đây?? Nếu chấp nhận bước đi bằng con đường mới ấy thì nó buộc phải quay trở lại cái thế giới mà nó đã từ bỏ, chỉ có điều, chồng nó sẽ

không bao giờ buông tay để nó trở lại con đường tràn ngập bóng tối đó một lần nữa đâu ...

Nhìn con trai đang ngủ giấc ngủ ngon lành trong nôi, nó thực sự không muốn rời xa Khang Kiệt, con trai nó còn quá nhỏ, phải chỉ nó chỉ là một người bình thường có một quá khứ bình thường như bao người khác thì có lẽ giờ đây cả nó và hẳn sẽ không phải lo lắng cho tương lai của mình ... đôi mắt màu xanh ngọc trong sáng không pha tạp chút màu sắc dơ bẩn nào của Khang Kiệt luôn nhìn nó một cách ngây thơ, trẻ con mà, sự trong sáng này mong rằng vẫn luôn luôn như vậy, nó không muốn con trai mình gặp phải những bi kịch như bản thân ... thế hệ trước đã chịu quá đủ rồi ...

... cách ...

Tiếng động ở phía phòng ngoài khiến nó hơi giật mình, hẳn đã về rồi ư?? Nhanh vậy sao?? ... nó đứng dậy đi ra phòng khách, Khang Kiệt vẫn nằm trong nôi, bàn tay nhỏ xinh hươu hươu trong không khí, miệng chớp chớp chớp chớp như muốn nói gì đó nhưng không thể bật lên tiếng, đôi mắt trong sáng chỉ biết nhìn bóng mẹ mình đi ra ngoài ...

Nó đứng giữa phòng khách và phòng ăn nơi có thể nhìn thẳng được ra phía cửa ra vào ... sao lại không có ai ở đây?? Chẳng lẽ nó nghe nhầm ư?? ... các giác quan của nó bắt đầu hoạt động kiểm tra mọi góc ngách trong căn phòng, một mùi hương rất lạ đột nhiên xộc vào mũi nó khiến nó choáng váng đầu óc, khuôn mặt tái xanh lại khi nhận ra đó là một loại khí độc gây tê liệt thần kinh tạm thời ... toàn thân nó nặng trĩu như muốn khụy xuống, lần thứ 4 kể từ khi sinh ra nó bị trúng loại độc được này và bản thân nó cũng đã có thể kháng được phần nào thứ độc ấy ... hiển hiện là việc nó sẽ không gục ngay như ngày trước ... toàn tâm trí của nó giờ hướng vào phòng ngủ, Khang Kiệt còn quá nhỏ để có thể chống chọi được loại độc gây kích ứng này ...

... A OA OA ...OOOOOAAAAA ...

Tiếng khóc khiến khuôn mặt nó tối sầm lại, tim đập thình thịch những nhịp bất thường chứng tỏ nó đang lo lắng, vô cùng lo lắng ... không kịp suy nghĩ, nó lao thẳng vào phòng một cách hoảng loạn ...

“Khang Kiệt ...”

Vừa bước chân vào cửa phòng, nó chợt khựng lại khi thấy một người con gái đang tóm lấy lưng áo của con trai mình mà giờ lên lơ lửng trước không trung ... mũi súng giảm thanh của khẩu Heckler&Koch đang hướng thẳng về phía nó một cách đầy đe dọa, nếu nó mạnh động lúc này hẳn sẽ gây nguy hiểm cho con trai nó ... Khang Kiệt sợ hãi gào khóc đòi mẹ, đôi tay cứ chơi với chơi với hướng về phía nó nhưng không tài nào nắm tới được ... người con gái kia lạnh lùng đến đáng sợ khi không một chút rung động nào với đứa trẻ còn quá nhỏ tuổi bị đối xử một cách thô bạo ...

“Lâu rồi không gặp ...”

Người con gái đó, khuôn mặt có một vết sẹo dài kéo từ trên trán cho tới hết cằm, con mắt phải hẳn đã nhức nhối lắm vì vết thương chạy ngay vào giữa trung tâm như vậy ... Dù đã có sự thay đổi nhưng nó không thể không nhận ra con người này, mệnh lệnh cuối cùng trước khi biến mất của nó dành cho Ken chính là thủ tiêu cả gia đình cô ta ...

“Đương Mỹ Nguyệt Hương, cái tên này quả nhiên rất đẹp ... như chính cô vậy!”

Nó khụy xuống trần trụi nhìn về phía ấy, toàn thân thể nó giờ không còn chút sức lực nào cả và đôi chân nó giờ cũng không nghe theo sự điều khiển của nó nữa rồi ... phải làm sao đây?? Nó phải làm gì bây giờ đây?? Con nó đang gặp nguy hiểm ... nó phải làm sao?? Làm sao?? ... nó bắt đầu hoảng hốt, sự hỗn loạn ấy hiện lên trên khuôn mặt nó ngay một rõ nét khi tiếng khóc của Khang Kiệt ngày càng lạc đi ... điều đó lại càng khiến cho người con gái kia đặc ý, dằn vò được nó là một điều khiến cô ta thỏa mãn ...

“cô ... cô có thể làm gì tôi cũng được ... hãy ... hãy để con trai tôi yên!”

Trong tiếng thở đứt quãng, nó cố gắng nói cho thành lời ... tìm nó giờ đập mạnh và nhanh lắm, mọi cơ quan như căng cứng lại muốn ngừng hoạt động ... đến hô hấp cũng không thể điều khiển được, người con gái kia sao có thể độc ác đến vậy??

“chà, không được đâu!” cô gái đó nhét một mảnh vải vào miệng của Khang Kiệt để bịt đi cái tiếng khóc chói tai của trẻ con, cô ta nhìn về phía nó rồi nói giọng điệu khiêu khích thấy rõ: “nếu chỉ có cô thì sao tôi phải tốn sức thể này chứ?”

“cô ... CÔ MUỐN GÌ?? Khụ ... khụ ...”

Nó dùng hết sức hết lên rồi con đau ở ngực khiến nó ho mạnh như muốn xé toạc cuống họng ... kháng thể trong người nó không thể chống lại loại độc được này, thứ đó quá mạnh và khác thường khiến cơ thể nó không tài nào phản ứng được ...

“muốn gì à??” cô ta nhấn tâm ném mạnh Khang Kiệt vào trong nôi, khẩu súng thôi không hướng về phía nó mà chuyển về phía cái nôi đang chổng chảnh rất mạnh: “đáng lẽ cô phải rõ điều này hơn tôi chứ ... khi ra lệnh giết cả nhà tôi, cô không nghĩ rằng ngày này sẽ đến à??”

“không ... đừng ... tôi xin cô ...” toàn thân nó lạnh toát, đôi mắt hoảng loạn lắc đầu lia lịa, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt trào khắp khuôn mặt khả ái đang hỗn loạn: “đừng làm hại con tôi ... xin cô ... đừng làm vậy ... đừng hại con tôi ...”

Làn môi mọng đỏ nhếch lên tạo một nụ cười nửa miệng, có lẽ cả đời này cô ta cũng không ngờ đến việc nó sẽ van xin cô ta như thế này ... người con gái từng mang nỗi kinh hoàng đến cho cả thế giới giờ đang quy lụy dưới chân cô ta, van xin cô ta tha cho giọt máu của mình ... tình thân cao cả thật đấy, nó khiến cho cô ta chướng mắt ... nhưng kích động một con quỷ đang ngủ yên thật không hay cho lắm, sự yếu đuối và niềm căm hận chỉ khác nhau có chút ít mà thôi, hẳn nhiên cô ta không muốn hận thù thay đổi con người đang bạc nhược là nó rồi ... nỗi sợ hãi sẽ khiến nó yếu đuối hơn bao giờ hết ... nếu

không tận dụng lúc này thì thật lãng phí ...

“Yên tâm đi, tôi không giết nó ngay bây giờ đâu ... Vì ...”

... CHÍU ... Á ...

Viên đạn bắn ra một cách ngờ găm thẳng vào bả vai khiến nó choáng váng, máu một lần nữa chảy xuống sau một thời gian quá dài ... chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của người con gái kia rồi nó ngất lịm đi, một vết thương như vậy đã rút cạn đi năng lượng còn sót lại trong nó, sự kháng cự hoàn toàn biến mất ...

“Tên đó mới là người phải nhìn thấy cảnh các người bị giết ngay trước mắt!!”

Sau đó, đàn em của cô ta xông vào ... bọn chúng vác nó và cả đứa trẻ đi, chúng không xóa bất cứ một dấu vết nào cả thậm chí còn để lại lời nhắn, lời nhắn để hấn biết bản thân đang đối đầu với ai ...

Cùng lúc ấy bàn tay hấn cũng đột nhiên bật máu khi không biết tại sao lại bóp nát cả chiếc cốc đang cầm trong tay ... đôi mắt màu xanh ngọc ấy nhìn dòng máu đỏ tươi chảy xuống rồi từng giọt dưới nền gạch trắng lẫn với những mảnh thủy tinh còn sắc nhọn ...

“Boss, cậu sao vậy??”

Hai con người ngồi trước mặt hấn đang nhìn hấn với sự lo lắng ... đột nhiên im lặng rồi không biết tức giận điều gì mà bóp nát cả chiếc cốc đang uống ...

“không ... không có gì!” hấn lắc đầu, tay vẫy nhẹ rồi lấy khăn trong túi lau vết thương một cách qua loa ...

“Minh, mày sát trùng vết thương cẩn thận cho chị!!” cô gái ngồi trước mặt hấn ra lệnh: “Hương mà thấy sẽ không vui đâu!!”

“chị Ngọc, em không phải trẻ con nữa ... đừng ra lệnh cho em!!” hấn lãnh đạm đáp lại, bàn tay cuốn khăn vẫn chẳng khá khảm gì hơn cả ...

“dù vậy thì mày vẫn là em trai chị ...” Ngọc, chị gái của hấn đã xuất hiện ở nơi này và đang ngồi nói chuyện với hấn ... chẳng hiểu sao hấn lại có thể đề phòng với chính chị gái mình như vậy, việc gặp mặt này diễn ra ở bên ngoài thay vì ở căn hộ của hấn chứng tỏ rằng hấn không tin tưởng ai cả ...

... bíp bíp ...

Tiếng chuông đơn điệu của điện thoại vang lên, hấn giờ tay ra hiệu Ngọc đừng nói gì nữa mà lấy điện thoại từ trong túi áo ra nghe ... người duy nhất gọi điện vào chiếc điện thoại này chỉ có thể là nó mà thôi ...

“Anh nghe đ ...”

<“ô là la ... tình cảm gớm nhỉ ...”>

Khuôn mặt hấn tối sầm lại, đôi mắt trợn trừng và đột nhiên đứng phắt dậy ... giọng nói lạ hoắc kia là ai?? Tại sao lại có điện thoại của nó?? ... hướng tầm nhìn thẳng về phía người đàn ông đang ngồi bên cạnh, sự ra lệnh một cách thâm lặng này chỉ có thể hiểu khi người đó là thân cận ...

“Ai??” hấn lạnh giọng hỏi, nghe có vẻ bình tĩnh nhưng thật sự thì cả cơ thể hấn đang lạnh toát báo hiệu một điềm không lành tới từ cuộc gọi này ...

<“Đừng mất công tìm kiếm, cuộc gọi chỉ kéo dài 3 phút thôi ... đừng làm mất thời gian của nhau ...”>

“Vợ tôi đâu??” Hấn nói, bàn tay chỉ vào một bên tai ra lệnh ... điều này có nghĩa rằng chỉ thu âm cuộc gọi mà thôi ...

<“Đừng nóng ông chủ ... tôi gọi để thông báo rằng vợ và con của anh đang nằm trong tay tôi ... đừng mạnh động ... Cụp ...”>

“ ... ... ”

Mặt hấn tái xanh, chiếc điện thoại vô thức bị thả rơi xuống nhưng may mắn sao người bên cạnh đã nhanh chóng đỡ được ... chưa kịp để bắt kì ai phản ứng, hấn vùng chạy đi một cách vội vã, sự lo lắng hốt hoảng thể hiện rõ trong đôi mắt lẫn khuôn mặt ...

“Minh ... có chuyện gì vậy??” Ngọc vội vàng chạy theo, cô không quên kéo theo cả anh chàng bên cạnh: “Chiến, rốt cuộc thì vừa có chuyện gì??”

“tớ cũng không biết!!”

Chiến vừa cầm chiếc điện thoại của hấn vừa trả lời, sự sợ hãi trên khuôn mặt hấn chứng tỏ rằng đang có điều gì đó xảy ra với nó, người con gái mà cả anh và hấn đều vô cùng trân trọng ...

... RẦM ...

“HƯƠNG!!”

Hấn đập mạnh cánh cửa vào lao vào phòng, mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi hấn khiến thính giác bị choáng trong vài giây ... hấn lắc mạnh cái đầu

để tỉnh táo, trúng độc không quan trọng bằng việc hắn đang tìm vợ mình ... hắn lại tiếp tục lao vào phòng ngủ, vết máu trước cửa phòng khiến hắn điếng người, toàn thân bần rần rã rời ... hắn không thể thốt ra bất cứ tiếng nói nào cả, vũng máu ấy, cả mùi thuốc súng trong căn phòng nữa ... nó đã bị bắn ... chắc chắn nó đã bị bắn và bị thương ...

“không ... Hương ơi ...”

Hoảng loạn, hắn vùng chạy lao tới bên chiếc nôi, con trai hắn cũng đã biến mất ... tầm chân nhún nhún, gối nhỏ xộc xệch, bọn chúng đã làm gì vợ con hắn thế này??

Bước chân vào bậc cửa, Chiến ngay lập tức giơ tay chặn lại không cho Ngọc bước vào, đồng thời anh cũng dùng tay bịt đi mũi của mình ...

“Trong phòng có khí độc!!”

Ngọc cũng che mũi rồi mới đi vào cùng với Chiến, cô để ý dưới nền nhà có máu giọt từ phía trong chạy ra đến tận hành lang rồi mất hút phía sau cửa thoát hiểm ... đã có chuyện gì xảy ra tại căn hộ này vậy??

“tớ có thể nhận ra ai đã ở đây!!”

Khuôn mặt của Chiến tối sầm lại, anh không bao giờ nghĩ rằng cô gái ấy có thể hành động liều lĩnh như thế này, một lần cảnh cáo quả thực vẫn chưa đủ với cô ta ...

“Có liên quan tới “Tam Kiềng” ư??” Ngọc hoài nghi ...

“không chỉ liên quan đâu ...” Chiến siết chặt nắm tay của mình, đôi mắt ánh lên cái nhìn giận dữ: “cô ta từng là thành viên của “Tam Kiềng” ... và cũng đã từng bắt cóc Hương một lần cách đây hơn một năm ...”

“... ..” Ngọc nhíu mày, cô nghi hoặc hỏi: “là trước lúc con bé sang Anh để gặp bố của tớ ư?? Cái ngày mà người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện rồi triệu tập tất cả các Dirty không một lý do ...”

“tớ không biết mấy truyện đó ...”

Chiến lắc đầu rồi đi về phía phòng ngủ, anh muốn chắc chắn rằng ông chủ của mình đủ bình tĩnh để không làm những việc điên rồ ... hắn lúc đó đang ngồi gục bên chiếc nôi còn đang chóng cháng, bầu không khí u ám bao quanh người hắn đủ để anh biết rằng sắp có một con giông tố nổi lên ...

Bước vào căn phòng, mùi thuốc súng thoang thoảng là đáp án cho những vết máu vương *** ngoài kia ... quả thực nó đã bị bắn ... trả thù hèn hạ như thế này, cô gái đó không đáng được sống cho tới bây giờ ...

“Boss!!”

“Tìm kiếm đi ... tôi muốn cô ta sống không bằng chết!!”

Hắn ra lệnh mà không nhúc nhích một chút nào cả, giọng nói có phần nặng nề cay nghiệt ... tâm lý của hắn bây giờ hoàn toàn bất ổn ...

“Cậu hãy bình tĩnh ... cô ta có trong tay Hương và Khang Kiện ... chúng ta không được manh động!!”

... Rầm ...

Hắn đập đổ cả cái nôi khiến mọi thứ bắn tung ra hết ... một con dao văng ra cùng với mảnh giấy viết bằng chữ đỏ ... dòng chữ mà Chiến nhìn vào cũng phải tái xám mặt mày ... “Chết không đau đớn bằng phải nhìn người mình yêu thương phải chết ... hãy chuẩn bị đi ông chủ của tôi!!” ...

“Anh bảo tôi phải làm sao đây??” Hắn quay nhìn Chiến, khuôn mặt với những cảm xúc hỗn độn rối loạn của hắn khiến ai nhìn cũng phải đau đớn trong tim: “Đứng nhìn cô ta làm hại mẹ con cô ấy sao?? Đùa với tôi ư ...”

“... ..”

Giờ đến cả Chiến cũng không thể kiềm chế được mình ... cô gái đó quá cao tay, chỉ bắn một mũi tên thôi nhưng cũng đủ khiến trái tim cả hai con người hấp hối ... quả thật rất cao tay ... nhưng ... cô ta sẽ không bao giờ ngờ được người thứ 3 có mặt tại đó đã làm kế hoạch của cô ta phá sản hoàn toàn, một con người không bị ảnh hưởng bởi bất cứ một điều gì diễn ra xung quanh, con người ấy điều chỉnh tâm lý của mình một cách tài tình, tài tình đến nỗi có thể nói cô ấy là người vô cảm ...

“Hai người bắt đầu loạn óc rồi phải không??”

Tiếng của Ngọc vang lên khiến cả hai người đàn ông bình tĩnh quay phát nhìn về phía cô ... khuôn mặt chẳng tồn tại một chút cảm thương nào của Ngọc khiến họ nhất thời không thể phản ứng ...

“Định lao đầu đi tìm cô ta rồi nhìn cô ta xử con tin sao?? Muốn làm con rối để bị giật dây à??”

Vẫn giọng điệu ấy, Ngọc bắt đầu khiêu khích, cô thật không tin được trước một tình huống đơn giản như thế này mà cũng có thể làm khó được hai con

người kia ... đúng là thất bại của thất bại ...

“Ngọc??”

“Chị ... chị đang nói cái quái gì thế??” hấn bực bội gất lên ...

“không phải sao??” Ngọc cười khênh ngược nhìn lên một chiếc camera bé xíu cài ở một góc khuất của căn phòng: “cái tên gây chuyện đang cười nhạo hai người đấy ... bị kích động vì một điều không đáng có ... hai người nghĩ cô ta bắt Hương và Khang Kiện để làm cái gì chứ?? Thật là ngu ngốc ...”

... Đoàng ... Đoàng ...

Màn hình tắt lịm cùng với thiết bị nghe trộm đang một mực im lặng, bị phát hiện nhanh chóng thế này, cô gái kia quả thực không ngờ ... nhân vật mới xuất hiện đó là ai?? Phá đám kế hoạch của cô ta, người ấy chắc chắn không được sống yên ổn ... Con mắt màu đen sâu thẳm ánh lên những tia hiểm độc, cuộc chơi này sẽ thú vị hơn những gì cô ta tưởng ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Trong căn phòng tối, có một cô gái đang ngồi thu lu như bóng ma, một bên mắt sáng lên ánh đỏ rực như lửa ... rồi trong chớp lát, ánh lửa đỏ ấy biến mất không dấu tích, chỉ còn hình thái con người vẫn bất động ở đó giống cái xác chết ... trong đầu cô ta giờ không lưu giữ bất cứ một hình ảnh nào cả, cô ta là ai?? Cái tên Livi liệu có phải của cô ta?? Và quan trọng hơn, tại sao cô ta lại có mặt tại đây?? ... hàng ngàn câu hỏi cứ trôi đi trôi lại trong trí não nhưng không có lời đáp, kể từ khi tỉnh lại trên giường ngủ cô ta đã không còn biết bản thân mình là ai nữa, cái cô ta biết duy nhất chính là một người tên Bảo Lam mà thôi ... Bảo Lam, cái tên nghe vừa lạ vừa quen, cô ta đã gặp người đó chưa??

Và còn một người nữa, anh ta ngồi trên một đỉnh tháp nhìn về phía khu rừng hun hút, làn tóc đen bay nhẹ trong gió mà lần khuất sau đó là khuôn mặt nam tính vô cảm ... Ken là ai?? Tại sao trong đầu anh ta chỉ luôn gọi cái tên này?? ... sự trống rỗng khi tỉnh dậy sau giấc ngủ dài khiến cả cơ thể anh ta băng khuâng khó hiểu, dường như anh ta vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng đối với mình ... không biết đó là gì và bản thân anh ta cũng không muốn tìm hiểu, đến việc mình là ai còn không biết thì cố gắng nhớ xem mình mất thứ gì đâu còn quan trọng nữa ...

Phía dưới kia là hai con người khác, họ cũng không khác gì hai người kia, cũng không nhớ gì về bản thân mình ... trong họ cứ luôn vang lên cái cuồng vọng giết người và liên tục hành hạ những con vật mà họ nhìn thấy ... dường như được thấy máu chảy là thú vui của họ, không những vậy, khi nhìn thấy hai con người kia họ lại càng muốn chém giết nhiều hơn, bởi vì họ muốn giết hai người đó ... không một lý do nào cả, tâm khảm thôi thúc bản năng, bản năng lại điều khiển lý trí và lý trí điều khiển cơ thể ... tàn nhẫn thay họ giống như một thứ công cụ chỉ biết giết chóc, khi cảm xúc con người đã mất hết chỉ còn tồn tại bản tính dã thú, cái bản chất đáng khinh bỉ nhất của con người, thứ búp bê vô cảm theo đúng nghĩa của chúng ...

Điều khiển và bị điều khiển, bên nào bất hạnh hơn?? Câu trả lời có lẽ quá đơn giản vì những kẻ bị điều khiển mới chính là những kẻ thực hiện mưu đồ đen tối của kẻ điều khiển, chúng là tấm bia đỡ đạn cho chủ nhân của chúng ... và không chỉ có vậy, khi nhảm chán, những kẻ đó còn bị coi như những món đồ chơi tiêu khiển, khi vô dụng, chúng bị vứt đi không thương tiếc ... chỉ có điều, đồ chơi cũng biết phản chủ, con chó cùng đường cũng phải quay lại cắn chủ thì mới thoát thân được ... trong trường hợp của người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa đỏ kia cũng vậy ...

“kẻ phá đám này đến thật đúng lúc nhỉ??”

Bảo Lam giễu cợt anh ta bằng giọng điệu mỉa mai châm biếm, nếu đã giết sao không giết hết mà còn để lại hậu họa này ... anh ta thừa biết rằng cô gái kia sẽ không bao giờ tìm tới mình nhưng chẳng lẽ lại không nghĩ tới việc cô ta có thể động chạm tới người mà anh ta yêu hay sao?? Là bất cẩn hay anh ta vốn đã có mưu chước từ trước??

“để xem cô ta sẽ làm được gì??” Ken cười khênh, anh ta không tỏ vẻ gì là quan tâm tới những thông tin mình vừa được thông báo ...

Nhìn vẻ thân nhiên của Ken làm cho Bảo Lam cảm thấy bực bội, câu nói đó là coi thường năng lực của một người từng là sát thủ khét tiếng hay là đang đề cao lên khả năng của người mà cô ta căm ghét nhất?? Với kết quả đã hiện trước mắt, Bảo Lam không thể nào chấp nhận được, cô ta sẽ không để mọi chuyện đi đúng hướng mà Ken đã dự tính đâu ... cuộc đời mà, phải có sự mới mẻ thì mới thú vị được, không có biến cố sao biết được kế hoạch có hoàn hảo hay không ...

Quay người bỏ đi, Ken đưa mắt nhìn theo cái bóng người có mái tóc màu đỏ gất đó, anh ta đã lường trước được mọi chuyện rồi ... nếu cô ta không can thiệp thì không phải là Bảo Lam mà anh ta biết ... đây là một cơ hội tốt để kiểm tra xem những gì cô ta đã làm với cả 4 đế vương liệu có hiệu quả hay không, ngay từ đầu Ken đã không tin tưởng vào thứ kỹ thuật hạng bét của cô ta rồi, đặt cả mạng sống của mình vào thành quả trước mắt thì không đúng với phong cách của anh ta ... liệu Bảo Lam có lường được trước việc này hay không??

“hãy thử nghiệm thành quả mà cô tự hào nhé??”

Nhưng cả hai con người siêu việt ấy hoàn toàn không phát giác ra được cái bóng đang ẩn mình trên cao, người đó nhẹ nhàng như loài nhện đang mình

trên đây một cách điều luyện để tìm hiểu những gì mà mình cần tìm ... dù rất giận dữ với những gì mình biết được, nhưng sát khí không bị bộc lộ khiến cho người đó hoàn toàn vô hình ... sẽ thế nào khi trên một hòn đảo tách biệt này lại tồn tại một con người mà không ai có thể đo lường được khả năng người đó có thể làm được ...

... ..

... Choang choang ...

Tiếng đổ vỡ khiến bà Nguyệt giật mình vội vàng chạy vào trong bếp ... ở nơi đó, bà Thuyền đang ngăn người nhìn đám sành sứ sắc nhọn bị vỡ vương *** trên nền gạch, tình trạng này đã diễn ra một thời gian rồi ...

“Dạo này em sao vậy Thuyền?? Có chuyện gì sao??”

Bà Nguyệt nhanh chóng đỡ bà Thuyền dậy tránh xa khỏi đám mảnh vỡ nguy hiểm, một con người kĩ tính như bà Thuyền thì việc làm vỡ đồ là điều vô cùng hiếm thấy, trừ khi là cố ý nếu không thì không bao giờ xảy ra sai sót này ...

“em ... em không sao!!” Bà Thuyền lắc đầu, câu trả lời hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt ...

“đừng giấu chị, có chuyện gì hãy nói ra đi ... ở căn nhà này giờ chỉ còn hai chúng ta thôi!!”

Bà Nguyệt là một người tình ý, không gì là có thể qua được mắt của bà ... tính cách này rất giống với nó, đọc suy nghĩ của người khác qua nét mặt là điều mà cả hai mẹ con nó đều có thể làm được ... chỉ có bà Thuyền là ngạc nhiên, câu nói của người chị này không chỉ có một ý nghĩa như vậy ... từ khi cậu chủ Hoàng Nhất Long trở về Việt Nam thì cũng là lúc bà Nguyệt gọi bà Thuyền tới ở cùng, dù không lâu nhưng chắc chắn rằng thời điểm mà cả hai người phải đối mặt với nhau nói chuyện sẽ xảy ra ... và ngày hôm nay chính là thời điểm đó ...

“ ... .. ”

Bà Thuyền ngồi lặng trước chiếc bàn màu trắng lạnh, tách trà nóng được đặt xuống trước mặt và cùng lúc đó bà Nguyệt cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện ... tách trà tỏa khói thơm ngát nhưng không ai trong hai người có ý định lên tiếng, một không khí căng thẳng không rõ nguồn gốc bất chợt ập đến, nó báo hiệu cho việc cuộc đối thoại này không phải là cuộc đối thoại đơn thuần giữa hai người phụ nữ ...

“chị có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng ...” Bà Nguyệt cuối cùng cũng lên tiếng, đôi mắt thoáng chút u buồn tiếp tục: “trước tiên hãy cho chị biết em là ai??”

“ ... .. ” nén một tiếng thở mạnh, bà Thuyền biết điều này rồi cũng tới, những chuyện đã xảy ra không thể mãi giấu được ... nâng ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ, bà Thuyền mỉm cười khẽ nói: “em là Trịnh Hoàng Minh Thuyền, là đàn em của Dương Trung và Dương Khang trong trường đại học ...”

“Và ...”

“Và là thành viên của D rất lâu về trước!!”

Kết thúc là một lời khẳng định nói tiếp, có lẽ những chuyện này bà Nguyệt đã thấu tỏ từ trước rồi ... nhưng khi được nghe chính bà Thuyền thú nhận quả thực vẫn không khỏi hụt hẫng bàng hoàng ...

“Khi mang thai Hương, chị đã không hiểu tại sao ông ấy lại muốn bỏ nó!!” Bà Nguyệt cười trong đau đớn nhớ lại quá khứ: “thật không ngờ ông ta còn muốn giết cả ba mẹ con chị!!”

“chị biết sự thật từ bao giờ??” Bà Thuyền thẳng thắn hỏi, mối hoài nghi này không giải không được ...

“Khi khuôn mặt của người đó lao vào biển lửa để cứu ba mẹ con chị thì lúc đó chị đã biết tất cả rồi!!” lại một nụ cười lạnh lẽ, người phụ nữ này đã phải chịu một nỗi đau thống khổ hơn bất kì ai ...

“Anh ấy chỉ không muốn mất thêm người thân nào nữa mà thôi!!” Bà Thuyền không hiểu sao lại vội vàng giải thích, giải thích một điều không đáng có: “nạn nhân của Dương Trung đã quá nhiều ... hẳn thực sự mất hết nhân tính vào lúc đó rồi!!”

“Nhưng lợi dụng một đứa trẻ liệu có còn nhân tính không Thuyền??” nỗi trăn trở của bà Nguyệt còn lớn hơn nữa: “Dương Khang có thật là con người lương thiện mà em từng biết hay ông ta đã đổi khác trở thành một con quỷ bất nhân vô tính??”

“ ... .. ”

Không thể phủ nhận được những gì bà Nguyệt vừa nói, quả thực Dương Khang đã thay đổi, sự thay đổi như lột xác trở thành con người tàn nhẫn vô cảm, giả tạo thủ đoạn ... Ngày đó có lẽ không thể trách được Dương Khang, cả gia đình đều bị Dương Trung sát hại, hỏi xem liệu ông ta có thể toàn tâm toàn ý dùng tình yêu thương để chăm sóc những đứa trẻ do chính kẻ thù của mình sinh ra hay không?? Đứng trên một phương diện khác mà nhìn thì cách nghĩ của Dương Khang không sai, sử dụng chính dòng máu của kẻ thù để kết liễu kẻ thù, điều này không có gì đáng để ngạc nhiên cả ... chỉ có điều, chính sự thù hận đó đã khiến Dương Khang trở thành ác thú, ông ta đã không hiểu rằng bản thân đã có được thứ quý giá nhất mà Dương Trung không có ... có lẽ suốt cả một đời Dương Khang đã bị chìm trong oán hận mà không nhận ra được tình yêu mà cô con gái là nó đã dành cho mình ... điều mà Dương Trung khao khát bấy giờ chính là thứ tình yêu đó ... sự trả thù cay đắng đến ngọt ngào ấy nếu thực sự xảy ra thì có lẽ rằng những thế hệ sau này sẽ không phải gồng mình để chống chọi với quá khứ như vậy, mớ rắc rối hận thù này quả thực quá nặng nề mâu thuẫn ...

“mớ dây lưng bồng này hai chúng ta hoàn toàn không thể làm gì được!!” bà Thuyền bậm môi cay đắng nói: “chỉ có thể đứng nhìn bọn trẻ làm những việc ta đã không thể làm mà thôi!!”

“Sự bất lực của đàn bà ...” Bà Nguyệt cảm hận: “chị ghét cái cảm giác này!!”

Hai bà mẹ mang trong mình cùng một nỗi đau, có lẽ quá khứ của họ không giống nhau nhưng họ lại có cùng một nguồn yêu thương ... con gái họ, những đứa trẻ ngây thơ trong sáng, xinh đẹp hiền lành giờ không còn như vậy nữa, vòng xoáy thù hận đã cuốn đi những thiên thần đáng yêu và vấy bẩn tâm hồn vô sạm của chúng ... có ai thấu hiểu được nỗi bất lực cùng cực ấy không khi phải chứng kiến cảnh mà các bà mẹ không bao giờ muốn??

Cùng lúc ấy, cũng có một bà mẹ đang sử dụng hết khả năng của mình để bảo vệ đứa con thơ còn đỏ hỏn trong tay ... toàn cơ thể nó ướt sũng toàn nước khi bị người con gái đó treo ngược lên rồi dìm xuống hồ, tay chân còn hằn lên vết thương siết chặt ... tất cả chỉ để thỏa mãn cái thú tính thích hành hạ người khác của cô gái kia, nhìn nó đau đớn chính là niềm vui của cô ta ...

“Nhốt cô ta vào phòng đá ... !!”

Ra một cái lệnh như vậy, người con gái đó bỏ lại phía sau hình ảnh nó tàn tạ ho ra nước mà khinh khinh đi mất ... giờ đây nó không còn là mối nguy hiểm của cô ta nữa, nó chỉ còn là một thứ đồ chơi tiêu khiển để cô ta giải trí sau khi suy nghĩ những sách lược đối phó với hắn mà thôi ... nhưng cô ta có hiểu rằng chỉ vì nghĩ cho con trai mà nó mới chịu đựng như vậy, tính mạng của nó giờ không quan trọng bằng sự an toàn của Khang Kiệt, dù nó có chết thì cũng phải bảo toàn được mạng sống của con trai cho tới khi chồng nó tìm ra cách giải cứu ...

Nhìn qua một màn hình lớn là hình ảnh nó bị ném vào căn phòng đá lạnh trong tình trạng cơ thể ướt sũng, một cô gái bên mắt phải có xăm hình một cánh bướm đêm ngồi xuống bên chiếc nồi nhỏ và đưa tay khẽ đung đưa chiếc nồi ấy ... Ngô Khang Kiệt, con trai của nó đang được cô gái đó chăm sóc, Moth giờ xuất hiện với một hình ảnh khác, cô ta khác hoàn toàn với một Moth trước đây phục vụ nó ... một nét thâm độc xuất hiện trên khuôn mặt không mấy khi được lộ diện, nụ cười cũng kèm theo đó sự u ám thấy rõ ...

“Ngô Khang Kiệt ... cái tên này đẹp đấy, cô muốn một cuộc sống bình yên ư?? Không bao giờ có chuyện đó đâu, cô chủ của tôi ạ!!”

Đôi mắt xanh ngọc của Khang Kiệt nhìn cô ta bằng một vẻ gì đó khó mà lý giải được, người ta thường nói trẻ con có một ngôn ngữ và sự thông minh tách biệt với thế giới, bằng một cách nào đó, Khang Kiệt đã hiểu những gì đang diễn ra xung quanh mình, điển hình là việc cậu bé từ khi tới một nơi lạ lẫm này đã không khóc một tiếng nào, cũng không thể hiện sự sợ hãi khi gặp người lạ ... thái độ này khác hoàn toàn so với lần đầu tiên cậu nhóc bị người lạ bế ... Moth thực sự không thích nhìn vào đôi mắt xanh ngây thơ đó, cô ta cảm tưởng như bản thân đang đối mặt với cả nó và hắn vậy ... mới chỉ có chút tuổi mà Khang Kiệt đã mang tới cho người nhìn cái sợ hãi không rõ nguồn gốc, vậy thì không biết khi lớn lên cậu bé này sẽ trở thành người như thế nào nữa ...

“nhìn cô giống một bà mẹ đấy nhỉ??”

Một giọng nói sắc lạnh vang lên khiến căn phòng trống chột xao động, Moth chẳng thèm quay lại cũng không thèm liếc nhìn người vừa xuất hiện ... với Moth, người con gái kia không đáng được cô ta tôn trọng ...

“Hạ Tiểu Lan, giữ thái độ như vậy với tôi thật không tốt chút nào đâu!!”

Có vẻ như sự thiếu tôn trọng của Moth khiến cô gái kia khó chịu, tuy đã biết nhau từ rất lâu nhưng quả thực ngoài chủ nhân của mình thì Moth chưa từng tôn trọng bất kỳ ai ...

“với người có suy nghĩ ngắn ngủi như cô mà cũng muốn tôi tỏ sự kính trọng sao?? Cái miệng nhơ nhuốc đó còn không xứng để gọi tên tôi nữa kia!!”

Moth quay người nhìn cô gái ấy, cái tên Hạ Tiểu Lan đã lâu lắm rồi không có ai gọi nhưng Moth lại cảm thấy kinh tởm khi bị một con người bản thù xưng tên ...

“cô ...”

“nên nhớ cô mới chính là người tìm tôi!!” Moth quay người hướng vào chiếc nồi nhỏ và nói tiếp: “đừng tự cho mình cái quyền được ra lệnh khi tôi chỉ mới cung cấp chút thông tin nhỏ nhoi!!”

“chủ nhân của cô chết rồi, còn muốn phục vụ ai nữa??” cô gái đó cười khinh: “chẳng lẽ cô muốn con nhỏ vô dụng kia làm chủ nhân mới sao??”

Đưa mắt nhìn màn hình, nó đang ngồi co ro một chỗ trông thật thảm hại, dường như đã có một lớp tuyết mỏng phủ lên cơ thể nó rồi vậy ... Moth chỉ nhìn hình ảnh ấy rồi quay sang chiếc nồi khẽ đung đưa ... lần này thì Moth dường như hoàn toàn mất đi cái gọi là tôn trọng rồi, thậm chí cô ta còn nói một câu mang đậm sự khinh thường trong đó ...

“Còn tốt hơn con người bản đồ như cô!!”

... Rầm ...

Giáng một guốc lên cánh cửa gỗ khiến nó lồm xồm, cô gái kia nhìn Moth bằng đôi mắt giận dữ căm ghét ... cô ta rít lên một tiếng đe dọa rồi mới bỏ đi ...

“Cứ chờ đấy, sự khinh thường này ... cô sẽ phải trả giá cho nó!!”

Tiếng giầy cao gót nhẹ dần rồi biến mất khỏi không gian trống không xung quanh Moth, cô ta cũng không quan tâm tới những gì vừa diễn ra, điều đáng quan tâm đó là thái độ của cậu nhóc đang nằm trong nôi mà thôi ... Khang Kiện hoàn toàn không mảy may tỏ chút thái độ sợ hãi nào, nếu là đứa trẻ bình thường thì chắc chúng đã gào khóc vì bị giật mình rồi ... đúng là mẹ nào con nấy, Khang Kiện thực sự rất giống với nó ...

“Nhóc con, để xem nhóc sẽ sống được bao lâu tại nơi này!!”

... ..

... Choang ...

Tiếng của một vật làm bằng thủy tinh đang vỡ ra từng mảnh bởi một ai đó ... mà cũng không thể trách được khi người đó trút giận lên những đồ vật dễ vỡ như vậy, người em gái của anh ta đang lâm vào tình cảnh mà không ai có thể ngờ được ... có nằm mơ Long cũng không nghĩ tới việc hoang đường này, anh đã lên chức bác từ bao giờ mà chẳng biết ... vậy mà khi biết chuyện thì đến thằng cháu cũng không được gặp, anh thực muốn nện cho hấn một trận vì đã không bảo vệ được nó đến nơi đến chốn ... thì ra lý do của sự biến mất một cách đột ngột của nó là vì chuyện này, thì ra người anh hy vọng sẽ cứu được nó đã và đang kìm giữ chân nó tại đây ... và hậu quả thật chẳng đáng mong đợi chút nào ...

“Ruột cuộc thì người làm chuyện này là ai?? Cậu gây thù chuốc oán thì cũng phải làm cho dứt điểm chứ ... để lại hậu họa như thế này mà được sao??”

Sự chỉ trích của Long chiếu thẳng vào hấn, người đang ngồi im lặng trầm tư một điều gì đó ... có lẽ chẳng ai có thể hiểu được những gì mà hấn đang suy nghĩ đâu ...

“Anh nghĩ người như tôi dễ dàng mắc sai sót lắm ư??”

“ ... ”

Nhìn khuôn mặt đăm đăm của hấn, Long cảm thấy như bản thân vừa mắc một sai lầm nào đó ... liếc mắt nhìn người con gái đang ngồi yên lặng trên ghế sofa kia, anh chợt hoài nghi về những gì mình vừa nói, với một con người tài năng như hấn thì sao có thể để lại sai sót chết người này cơ chứ, nhưng không phải ngẫu nhiên mà người con gái mang tên Ngô Hoàng Ánh Ngọc kia lại đích thân tới gặp anh hai ngày trước ...

“Nếu biết trước cô ấy cử ‘‘Ăn Giã’’ đi giết gia đình đó thì tôi đã ra tay rồi!!” Hấn nện mỗi ngả người ra sau mà nói một cách thâm trầm “Và dĩ nhiên cô ta sẽ không thể sống sót cho tới bây giờ!!”

“Nghĩa là ...”

“Anh chắc cũng biết Hương đã muốn vòn cả ba người đang đứng đầu Tam Kiềng ngày trước đúng không??” Ngọc cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “và ngày trước vũ hội, con bé đã ra lệnh trừ khử họ!!”

“con bé tin tưởng nhầm người??”

“Không nhầm đâu!!” hấn cười nhạt: “để cô ta sống sót chính là mưu chước của anh ta ... không ăn được thì muốn đập đổ đó mà!!”

Giọng điệu khiêu khích của hấn khiến cho cả Long và Ngọc chú ý, câu nói vừa rồi hình như không phải để đối thoại với cả hai người ... hướng theo ánh mắt của hấn, Long nhìn thẳng vào chiếc camera được lắp đặt trên tường, có lẽ nào ...

... Cụp ... Píc ...

Điện bật trong phòng vụt tắt một cách đột ngột rồi một giây sau lại sáng trở lại, hấn không phản ứng gì chỉ cười khểnh chờ đợi một thông báo từ người mà hấn tin tưởng ...

... Cách ...

Cánh cửa phòng làm việc được mở ra và Chiến xuất hiện với một chiếc ipad nhỏ trên tay, trang phục có phần không phù hợp với hoàn cảnh khi nó bị rách nát một cách thảm hại ... dường như anh vừa trải qua một cuộc chiến dữ dội vậy ...

“Boss, tôi đã trở về!!”

“còn ...” hấn bỏ lửng câu nói, dường như từ “còn” này chỉ là thứ nối tiếp cho những gì Chiến sẽ phải nói mà thôi ...

“xin lỗi nhưng cả 4 Đế Vương đều đã biến mất không chút tông tích ... tôi không thể đưa hai người đó trở về!!”

...RẦM ...

Hấn đập mạnh tay xuống bàn, những gì Chiến vừa nói đã đã kích mạnh vào tâm lý của hấn ... cả hai người con gái quan trọng đối với nó đều mất tích, chuyện hoang đường này vốn không được xảy ra ... tổ chức Trung Gian này quả thực không thể bỏ qua được nữa, hấn đã từng gạt đi cái ý định phá nát nơi đó nhưng giờ thì không thể ...

“Hòn đảo đó ... hãy san phẳng nó cho tôi!!” hấn gằn giọng ...

“Đã xong!!” Chiến gật đầu rồi tiếp tục nói: “chỉ có điều ... những người mà cậu cần hoàn toàn không còn ở nơi đó nữa!! hòn đảo ấy đã bị bỏ hoang chỉ trong vài ngày!!”

“xác định được vị trí chưa??” hấn lại hỏi ...

“có lẽ cậu nên xem trực tiếp!!”

Chiến đưa cho hấn chiếc Ipad mình đang cầm, trong đó là những hình ảnh mà anh đã thu thập được ... liếc nhìn đám ảnh đó, hấn không buồn xem kĩ mà hướng về phía Long nói:

“Người nên xem có lẽ là anh!!”

“??”

Long không hiểu, từ khi nhân vật mới xuất hiện thì anh đã hoàn toàn không hiểu họ đang đối thoại về vấn đề gì ... đưa tay nhận lấy chiếc Ipad, đôi mắt Long đột nhiên mở to kinh ngạc bởi những gì vừa đập vào mắt mình ... anh không phải đang nằm mơ, nhưng quả thực những tấm ảnh được lưu giữ trong Ipad đó là thứ mà anh hoàn toàn không muốn nhìn thấy ...

“Bố??”

“VẬY RA ĐÂY LÀ DƯƠNG TRUNG, NGƯỜI ĐÃ LÀM KHUYNH ĐẢO CẢ MỘT THẾ HỆ CON NGƯỜI!!” Ngọc liếc nhìn vào chiếc Ipad và nói, cô không có vẻ gì là ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trung niên đang ở độ xuân sắc kia ...

“chuyện này là sao??” Long giơ chiếc Ipad lên rồi nhìn thẳng vào hấn hỏi, giọng nói có phần gay gắt: “trong khi Hương đang gặp nguy hiểm thì cậu lại làm mấy cái chuyện thừa thãi này ư?? Ông ta đáng để cậu mất thời gian tìm kiếm à??”

“À, cái đó chỉ là phần phụ thôi!!” Chiến khẽ cười lên tiếng: “cái tôi muốn anh xem là cái video cuối cùng cơ!!”

“sao cơ??” Long hoài nghi, quả thực rằng đằng sau những bức ảnh là một đoạn video ngắn ...

“tôi muốn chỉ cho anh thấy ai mới là mục tiêu ...” hấn nói mà khuôn mặt ngày một tối đi: “... và nơi chúng ta phải phá hủy!! Nếu không giải quyết dứt điểm thì dù có cứu được cô ấy thì cũng không thể ngăn cô ấy được!!”

“cậu ... cậu muốn tôi làm gì??” Long nhủ mày, anh có thể đoán được hấn đang dự tính điều gì ... chỉ mong rằng anh nhầm ...

“thực hiện điều mà cô gái này muốn!!”

Hấn cầm chiếc Ipad và giơ lên, trên đó đang hiện lên hình ảnh một cô gái với khuôn mặt bị băng kín một nửa nhưng không thể che giấu được đôi mắt tràn ngập sát khí, xung quanh cô ta là một biển máu và xác người, tất cả chỉ để tạo nên một nỗi ai oán không dứt ... hấn nhìn thẳng vào đôi mắt nâu cương nghị của Long mà nói tiếp:

“chỉ cần là có cùng dòng máu, anh hoặc cô ấy ... tôi muốn anh ... hãy tự tay giết chết người đàn ông đó ... Dương Trung phải chết thì cô ấy mới sống!!”

“... ..”

Dù đã lường trước điều này nhưng Long vẫn không thể đối mặt được với sự thật rằng anh phải tự tay giết chính cha đẻ của mình thì mới có thể cứu được người em gái yêu quý ... anh đang hy vọng vào điều gì chứ?? Hy vọng rằng có một người khác có thể cứu nó thoát khỏi cái quá khứ ngập ngừng và cũng có thể để Long thoát khỏi việc phải xuống tay với Dương Trung?? ... anh đã trốn tránh quá lâu và giờ thì không được nữa rồi, ngoài hành động ra thì anh không thể làm bất cứ điều gì để có thể khiến nó quay đầu trở lại ... trong tất cả thì anh mới chính là kẻ ích kỷ và xấu xa nhất, cuối cùng thì cô em gái kém anh những 6 tuổi kia mới là người đáng thương nhất ...

Nhận thấy được vẻ mặt chứa đựng nhiều cung bậc cảm xúc của Long, Ngọc chỉ khẽ thở dài, là Dương Khang muốn người cháu đích tôn duy nhất của dòng họ Dương không bị vấy bẩn và cuối cùng thì chính ông ta lại vấy bẩn lên cả hai tâm hồn còn trong sáng ấy ... đây Long tới bước đường này, lỗi hoàn toàn thuộc về Dương Khang ... sau chuyện này, có lẽ Long sẽ không thể trở lại là con người vô tâm như trước kia nữa rồi, chối bỏ đi thân phận của mình cuối cùng rồi cũng phải nhìn nhận điều đó, Long hoàn toàn không thể vứt bỏ đi dòng máu đang chảy trong huyết quản ... là con của một con người vô nhân thì cũng chưa chắc đã có tính người, Hoàng Nhất Long chắc chắn không phải chỉ là một người bình thường sở hữu một tài sản bình thường đâu ... giống như nó vậy, anh ta ẩn chứa bên trong nỗi mâu thuẫn và cả sự xấu xa nữa ... Nếu Long không chấp nhận việc này thì anh ta quả thực không có tính người, giống như cha anh ta vậy ...

“Chiến ...”

Hấn đột ngột gọi tên Chiến khiến anh giật mình, nhưng trong phút chốc anh nhận ra trong mắt hấn có điều gì đó không ổn ... một khẩu súng ngắn mau chóng được rút ra, chỉ có điều ...

“Đề chúng đi!!” hấn lại ra lệnh một lần nữa chỉ trong vài phút ...

“Nhưng ...”

Chiến chưa kịp nói thì mọi di chuyển đều bị khựng lại như thể có một thứ gì đó đang quán chặt lấy cơ thể anh và phong tỏa mọi hoạt động ...

“Tất cả đứng yên, đừng cử động ...” hấn cũng giữ nguyên trạng thái đang đứng của mình và nói một cách bình tĩnh: “Loại tơ này có thể gây thương tích cho mọi người đấy!!”

Nói đến đây thì cũng là lúc Long và Ngọc cảm nhận được một thứ gì đó đang quán lấy mình, toàn bộ tứ chi đều không thể cử động được ... là ai?? Là ai mà có thể làm được điều này trong khi cả bốn người có mặt tại nơi này đều không phải đơn giản?! ... và là ai?? Là ai mà thậm chí hấn còn không bộc lộ chút cảm xúc nào mà giữ nguyên cái vẻ thản nhiên thường ngày ấy?? chẳng lẽ hấn đã biết??

“tốt nhất là em nên xuất hiện!!” hấn khẽ cười nói một cách bình thản như không có chuyện gì xảy ra: “anh không muốn đám tơ này trở nên vô dụng đâu!!”

Một thân ảnh màu đen vụt xuất hiện từ đâu đó và đứng ở giữa phòng, trang phục không có vẻ gì là được chuẩn bị một cách kỹ lưỡng mà rách te tua nhìn thật thảm hại, thứ da lông thú mặc trên người thật không đúng với phong cách là một sát thủ ... mái tóc đen dài chấm hông thậm chí còn che luôn cả khuôn mặt giống như một cái xác lâu ngày mới được đào xới, cảm giác như người này vừa từ dưới đất chui lên vậy ...

“Trông em thảm hại quá!!” hấn nhún mày, khuôn mặt có phần tối đi so với trước lúc người đó xuất hiện ...

... vụt vụt vụt ...

Cả Chiến, Ngọc và Long đều đột nhiên bị hẫng mất thăng bằng, thứ tơ ghi chặt lấy người họ không biết tại sao lại biến mất ... và đồng loạt không hẹn mà cả ba cùng rút súng chĩa thẳng về hướng người con gái đang khoác trên mình bộ dạng xác sống kia ...

“Người là ai??” Chiến quát lên, một thứ bốc mùi như thể này xuất hiện tại nơi đây mà anh không phát giác ra ... con người này không phải hạng dễ đối phó ...

“Tiểu thư của em đâu??” cô gái đó lên tiếng hướng thẳng tới hấn mà hỏi, một câu hỏi không rõ đầu đuôi nhưng hấn lại hiểu thấu tất cả ...

“em lại thất bại lần nữa sao??” hấn không trả lời mà đáp lại là một câu hỏi ...

“Phải ... và một lần nữa em không chết!!”

Cô gái đó, đôi bàn tay cử động vuốt ngược cái mái tóc đang che giấu khuôn mặt của mình lên ... một cái nhìn lạnh lùng khiến căn phòng rơi vào im lặng trong phút chốc, hấn thoáng một giây ngỡ ngàng trước sự thay đổi quá đổi khác lạ này của người con gái ấy ... chứng tỏ rằng cô ấy đã phải trải qua những điều còn khinh khủng hơn gấp vạn lần trước đây ...

“Hiểu Nhiên, sự thất bại này còn hơn cả thành công nữa đấy!!”

“Một lời khen ngợi à??”

Sự nghiêm túc của Nhiên khiến hấn bật cười, cô gái này quả thực thay đổi quá nhiều, nhiều đến mức cả bản tính thường ngày cũng biến mất mà thay vào đó là cái thái độ dửng dưng với mọi thứ, vô cảm vô giác ... cái trạng thái đúng với hấn từng trải qua ngày trước, chỉ có điều, dường như thứ tôi luyện nên Nhiên không phải là do một cú sốc tinh thần như hấn mà là một cái gì đó khủng hoảng hơn rất nhiều ... và hấn không muốn cô gái này nổi giận vì sự thiếu tôn trọng của những người xung quanh đâu ...

“Mọi người hạ súng xuống, đây là một người quen ... rất quen!!”

Nhiên liếc nhìn ba người đang có mặt tại nơi này, cả ba gương mặt cô đều biết rất rõ ... một khi đã liên quan tới nó thì Nhiên không thể không biết ...

“con gái của Nguyễn Đại Phong và là thuộc hạ của Dương Mỹ Nguyệt Hương, Nguyễn Nguyễn Hiểu Nhiên rất hân hạnh được gặp ba vị!!”

Cái giọng giới thiệu đơn thuần chỉ là giới thiệu nhưng trong đó có một cái gì đó đang đe dọa người nghe, sát khí này vốn không nên có tại nơi này ... là Nhiên cố ý hay là vì một lý do nào khác??

“em đang làm gì vậy??” hấn hỏi: “sát khí này nghĩa là sao??”

“xin lỗi, em không có thời gian ...” Nhiên ngược nhìn lên trần nhà, đôi tai và mọi giác quan khác đang hoạt động một cách tối đa nhất: “chỉ là muốn cản trở một số người thôi!!”

“Ai??”

“... ..” Nhiên quay nhìn hấn, khóe môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười ẩn hiện: “những con người anh vừa thả đấy!! giả ngu với em sao??”

“... ..”

Hấn không nói gì chỉ nhún vai, Nhiên không quan tâm và cũng chẳng đáng để quan tâm tới thái độ của hấn, nụ cười ấy đột nhiên đổi hướng quay về phía Long, đôi mắt Nhiên chếch choáng một vầng trắng khuyết và nói như một lời cảnh báo ...

“Hoàng Nhất Long, nếu thiếu gia muốn khừ Dương Trung trước hết hãy khừ cả 4 đế vương vừa đăng ngôi!!”

“hả??”

“Tạm biệt!!”

Nhanh như cắt bóng hình của Nhiên đã biến mất không dấu tích, đến hấn cũng phải ngạc nhiên về điều đó ... từ khi nào mà Nhiên đã có được khả năng này vậy?? ... bỗng một sợi tơ nhỏ vương vào mặt hấn, sợi tơ mảnh đến mức không dễ gì có thể phát hiện được, thì ra đây là cách Nhiên ẩn mình, sử dụng độ đàn hồi của tơ nhện và biến mình thành một con nhện gió ... khả năng của Nhiên quả thực không thể đo lường được ...

“chỉ hơn một năm mà được như thế này ... liệu 4 đế vương được đào tạo huấn luyện thì sẽ thế nào đây??”

Câu nói của hấn trôi nổi vào không khí khi ba con người kia vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được với những gì vừa diễn ra ... có lẽ khả năng tiềm ẩn của con người còn quá khó hiểu đối với họ chăng??

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Ngồi bó gối bên trong bốn khối băng, đôi mắt màu xanh ngọc bích ánh lên một tia nhìn sắc lạnh ... có một tiếng động gì đó khiến cho nó tỉnh giấc sau khi đột ngột thiếp đi trong vài phút ... không biết nó đã ở trong cái phòng lạnh này bao lâu rồi và cũng không biết giờ này con trai của nó như thế nào, liệu thằng bé có an toàn hay không??

“Ê Hades, còn sống chứ??”

Một tiếng nói chọt vang lên phía sau cánh cửa khiến nó giật mình, đôi mắt mở to kinh ngạc khi nhận ra chủ nhân của giọng nói đó là ai ... một nhịp tim của nó đánh hụt và nó hoàn toàn hiểu được tại sao bản thân lại rơi vào tình huống này, chính là cô ta, chính người con gái đó đã khiến nó phải tàn tạ như thế này đây ... hàm răng nó nghiến lại, một sự căm phẫn bật ra sau tiếng nói ...

“Moth, ra là cô!!”

“vẫn nhận ra tôi sao, tiểu thư??”

Moth đứng dựa lưng vào cánh cửa sắt vẫn đang được khóa chặt, dưới chân cô ta là hai người bảo vệ đã bị đánh gục ... sự canh gác lỏng lẻo này thực là quá coi thường khả năng của nó rồi, nếu người con gái kia mà không có con trai nó làm con tin thì sao có thể bảo toàn được mạng sống chứ??

“cô muốn gì??”

Giọng nói của nó vẫn thế, luôn luôn là thế, sự kiêu ngạo dù đang thất thế của nó vẫn luôn là thứ khiến Moth phải nể sợ ... nhưng như thế này vẫn không đủ, nó đã không còn là Hades của ngày trước nữa, nó bây giờ hoàn toàn không có khả năng để có thể thực hiện được điều mà cô ta muốn ...

“cô hỏi tôi muốn gì ư??” Moth cười, một điệu cười hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh một chút nào cả ... và cũng đúng thôi, khuôn mặt của cô ta cũng đâu bộc lộ điều gì đâu, điệu cười này quả đúng là nhạt nhẽo: “Tiểu thư của tôi ơi, tôi muốn gì chẳng lẽ cô không biết sao??”

Nó ngồi nín lặng, bây giờ trong đầu nó chỉ xuất hiện duy nhất một điều và cũng là điều ngày trước nó khao khát nhất ... giết Dương Trung, cha đẻ của nó ... đúng vậy, nó thừa biết người con gái kia muốn gì và nó cũng biết bản thân cũng muốn điều đó, nhưng khoảng thời gian bình yên bên cạnh hấn đã khiến ý chí trả thù của nó gần như biến mất, nó hoàn toàn không muốn nhúng tay xuống bùn một chút nào nữa, sự dơ bẩn đó khiến nó ghê tởm ...

“Nếu tôi không làm??”

“... ..”

Câu trả lời không mong đợi, Moth mím chặt môi để kìm một sự tức giận không cho thoát ra khỏi miệng ... nó đúng là đã thay đổi quá nhiều, cô ta thật sai lầm khi để nó sống trong bình yên quá lâu, sự bảo vệ của hấn quả đúng là hoàn hảo, sự hoàn hảo ấy đã giết chết đi Hades tàn bạo mà cô ta cần ... đôi mắt Moth ánh lên những tia thâm độc, cô ta nhếch môi cười nhạt rồi nói một câu trước khi bỏ đi ...

“Vậy thì ... Ngô Khang Kiện, nhóc đừng trách sao ta tàn nhẫn!!”

“hả??”

Nó choàng đứng dậy lao về phía cánh cửa ... RẦM RẦM RẦM ... bàn tay nhỏ nhắn của nó đập mạnh liên tiếp vào cánh cửa sắt lạnh lẽo, giọng nói

hoảng hốt vang lên kèm theo đó là khuôn mặt sợ hãi tột cùng ...

“Moth, khoan đã ... tôi xin cô đừng làm hại con tôi ... làm ơn hãy quay lại đây ... tôi xin cô ... HẠ TIỂU LAN ... NNNN ... NNN ...”

... RẦM RẦM RẦM ... AAAAAAAAAA ...

Nó vừa dầm mạnh vào cánh cửa vừa gào khóc, nước mắt rơi xuống nóng hổi rồi nhanh chóng hóa lạnh vì nhiệt độ thấp, khuôn mặt tái xanh tái xám lo sợ ... bàn tay nó bật máu nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng từ phía bên kia, hơi thở của nó giờ đứt quãng không còn liên mạch như trước nữa, điều đó chứng tỏ rằng nó đang mất bình tĩnh, hoàn toàn bấn loạn ...

“mình phải rời khỏi đây ... phải đi tìm Khang Kiện ... mẹ sẽ không để con gặp nguy hiểm đâu!!”

Nó nghiêng chặt hàm răng, đôi mắt sắc lạnh giận dữ đầy quyết tâm ... dù có chết nó cũng phải cứu cho bằng được con trai mình, nó đã thề rằng sẽ không để Khang Kiện phải chịu bất kì tổn thương nào từ những ân oán ngày trước ...

“phải rời khỏi đây ... mình phải rời khỏi nơi này ...”

Nó lẩm bẩm trong miệng, đôi mắt nhắm nghiền bàn tay siết chặt ... trí não của nó đang suy nghĩ tính toán những bước đi chắc chắn nhất, nó không được để bất kì sai sót nào ... chỉ một bước tính sai cũng khiến có thể khiến cho Khang Kiện gặp nguy hiểm ... rồi đôi mắt nó hé mở, sự bấn loạn trong đó đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một sự vô cảm lạnh lẽo, những tia sáng xanh phát ra từ đó khiến cho bất kì ai nhìn vào cũng phải hoảng hồn ... nó đã trở lại, đôi mắt tràn ngập bóng tối của nó đã trở lại, Hades thực sự đã thức giấc rồi ...

... tíc tắc tíc tắc ...

Chiếc kim đồng hồ màu đỏ chót chậm chạp nhích dần nhích dần, thời gian đang găm nhám cái sự kiên nhẫn của người con gái có một bên mắt xăm hình bướm đêm ... cô ta đã đứng khuất sau cánh rừng đó rất rất lâu rồi ... đôi mắt vô cảm ấy cứ nhìn vào chiếc kim đồng hồ, chứng cứ lần lượt đi qua nhau một cách tuần tự như chính bản chất của chúng ... dường như với cô ta, thời gian rất quan trọng, nhưng tại sao cô ta lại chỉ đứng đó??

Chờ đợi luôn luôn có một lý do nào đó, và hiển nhiên đáp lại sự chờ đợi đó cũng sẽ là một kết quả xứng đáng ... người con gái kia đang chờ đợi điều gì mà lại kiên trì đến như vậy?? hàng tiếng đồng hồ, đã gần nửa ngày trôi qua và trời cũng đang dần ngả về chiều hôm nhưng sao cô ta vẫn như vậy?? vẫn đứng đó, đôi mắt chăm chăm nhìn vào chiếc đồng hồ đã không biết bao nhiêu lần chạy lặp đi lặp lại chu kì của mình ... càng kì lạ hơn nữa chính là suốt khoảng thời gian đó không có bất kì ai xuất hiện xung quanh khu vực này, không một ai cả ... điều vô lý này đáng ra không nên tồn tại ở nơi mà người được mệnh danh là vị thần của cái chết đang bị giam giữ ...

“Tiểu thư của tôi, cuối cùng cô cũng chịu rời khỏi đó!!”

Một nụ cười hiểm độc xuất hiện trên làn môi đỏ mọng của người con gái đó ... bóng người vừa bước ra khỏi căn phòng đá lạnh chính là người mà cô ta đang chờ đợi, cuối cùng nó cũng rời khỏi cái nơi lạnh lẽo đó, khuôn mặt cũng đã trở lại đúng là của nó trước đây ... sự lạnh lùng vô cảm ấy khiến người khác nhìn vào phải run rẩy, quả đúng là Hades trong mong đợi ... nhìn bóng nó đi liêu xiêu vào sâu trong phía rừng rậm, Moth cười khềnh, phía sau khu rừng đó chính là toà biệt thự 1000 mét vuông, liệu nó có thể tìm được con trai mình ở một nơi rộng lớn như vậy không??

“ruột cuộc thì cô vẫn phải trở lại con đường này thôi, tiểu thư à!!”

Quay người bỏ đi, Moth để lại phía sau đó là nụ cười thâm hiểm, bắt đầu từ giây phút này kế hoạch của cô ta chính thức khởi động ... cô ta sẽ khiến cho con người thật của nó phải lộ diện, phải khiến cái tàn độc xấu xa nhất trong nó phải thức dậy ... một khi đã nhốn bùn, đừng hòng cô ta để nó gột sạch tất cả ...

... ..

Tại thời điểm trong đêm tối có ánh trăng leo lét, ở nước Anh yên bình lại có hai người phụ nữ đang phải chạy trốn khỏi những người đang cố truy sát mình ... kèm theo đó, một người đàn ông cũng đi cùng họ, bảo vệ họ đến mức phải lãnh nhận đến 3 viên đạn vào người ...

“Đạt, cháu sao rồi??”

“Cháu không sao, hai bác ổn chứ ạ??”

Đạt thở hắt một tiếng, anh nhìn lên hai người phụ nữ đang hoảng sợ vì truy đuổi, khuôn mặt họ tái xanh lại nhưng nét bình tĩnh vẫn không bị biến mất ... quả đúng là từng trải, hai người phụ nữ trước mắt Đạt đã từng trải qua nhiều chuyện còn hơn như thế này ...

“Hai chúng ta không sao, phải tìm một nơi để sơ cứu cho cháu trước đã!!”

Bà Nguyệt khẽ gạt cánh tay đang che đi dấu máu của Đạt, bà biết anh chàng này không muốn họ lo lắng, nhưng nếu cứ giấu thế này thì có lẽ Đạt sẽ chết vì mất máu và nhiễm trùng ...

“bác đừng bận tâm, bây giờ cháu sẽ dẫn hai bác tới trụ sở cũ của Hell tại đây, ở đó ta sẽ tạm thời an toàn!!”

Đạt khước từ sự quan tâm, anh đứng dậy kiểm tra số đạn trong khẩu súng của mình rồi quan sát xung quanh, nơi này cách trụ sở cũ của Hell không xa lắm, nhưng phải đánh lạc hướng cái đám đang truy đuổi họ ... thật ***** khi bị phục kích một cách quá bất ngờ như thế này, nếu hôm nay anh

không có mặt tại đây thì hai người phụ nữ kia sẽ ra sao chứ??

“Cậu đừng chủ quan, thứ độc cậu hít phải không phải thứ dễ giải đâu!!” bà Thuyền này giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói lẫn phong thái đều khác hẳn so với thường ngày: “Nếu không nhanh chóng lấy đạn ra thì máu của cậu sẽ không bao giờ ngưng chảy đâu!!”

“... ..” im lặng một lúc, khuôn mặt Đạt nở một nụ cười nói một cách rất thoải mái: “Bác không cần phải lo cho cháu ... Hades từng hạ độc các Dirty còn kinh khủng hơn thứ độc này nhiều!!”

“sao??”

Không có thời gian để giải thích, Đạt đã nhìn thấy hai đến ba bóng người đang xuất hiện trên những nóc nhà, trời khuya thế này khó mà tìm được vị trí hiện tại của họ, nhưng bọn chúng sẽ không từ một thủ đoạn nào để bắt được bà Lam Nguyệt đâu ... dù đã lường trước được sự việc này nhưng sao người của anh lại lâu tới đến vậy?? Bắn súng bây giờ chỉ còn lại 3 viên, anh sợ rằng sẽ không đủ để bảo vệ hai người phụ nữ vô cùng quan trọng này ...

... Cách ...

Tiếng động khẽ chợt vang lên khiến Đạt giật mình, khẩu súng nhanh chóng hướng thẳng về phía bóng tối phía sau ... cả bà Nguyệt lẫn bà Thuyền mặt mày đều tối sầm lại ...

“Đừng nổ súng!!”

Giọng nói quen thuộc cất lên làm khuôn mặt của Đạt đột nhiên thẫn ra ... không phải chứ, tại sao người này lại có mặt tại đây??

“Ze??”

“Vẫn ổn chứ Pos??” khuôn mặt điển trai của Dương xuất hiện dần trong bóng tối, nụ cười nửa miệng kiểu ngạo ấy vẫn không thay đổi chút nào cả ...

“Đạt, người này là ai??” bà Nguyệt nhìn người vừa xuất hiện rồi quay hỏi Đạt, giọng nói có phần hơi bất ngờ ...

“Là người thân thiết nhất với Hương trong ... ”

Nhưng Đạt còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Dương chen vào: “Giờ không phải lúc nói chuyện, người của Cherry đã bao vây khu vực này nhưng vẫn chưa hẳn là an toàn ... chúng ta phải rời đi ngay lập tức!!”

... Cháu cháu cháu ...

Ba phát đạn không được báo trước đột nhiên lóe lên làm cho ba thân thể đang phục kích trên các mái nhà đều bị rơi rụng xuống đất ... điều này hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của Dương, cái anh cần là con tin nhưng ...

“Nhi, có chuyện gì vậy??”

<“Một tay bắn tia, hướng 9h về bên trái của anh!!”>

Vội vàng ngẩng đầu lên hướng nhìn về phía toàn nhà cao ngất, dưới ánh trăng tròn là một bóng người in hiện rõ ràng bởi ánh sáng vàng, dáng người mảnh khảnh, mái tóc ngắn ngуй tung bay trong gió, khuôn mặt đen tối nhưng một bên lại tỏa một thứ ánh sáng đỏ kì dị như con mắt của quỷ, một khẩu súng ngắn dài kề trên vai khiến kẻ đó giống như một vị thần chết sẵn sàng vung lưỡi hái ... người đó là ai??

Con tim đánh một nhịp hụt xuống khiến bà Thuyền gần như không thể thở được ... khi đưa mắt nhìn lên hình bóng đó, cảm giác quen thuộc bỗng ào đến tuy nhiên kèm theo đó là một nỗi sợ hãi không biết từ đâu mà xuất hiện ... từ trong bóng tối, bà Thuyền bước ra nơi mà ánh trăng có thể chiếu sáng, khuôn mặt tràn ngập một nét cảm xúc khó diễn tả hướng nhìn thẳng về phía kẻ đang có thể kết liễu mạng sống của bà ...

“Thuyền, em sao vậy?? Mau quay lại đây ...”

Tiếng nói của bà Nguyệt chỉ là một thứ âm thanh loáng thoáng qua tai bà Thuyền, hiện giờ cái cảm xúc mà con tim đang trào lên kiểm soát lý trí khiến cho bà ấy không thể nghe theo lời người chị thân thiết được ... tại sao?? Tại sao bà Thuyền lại có cảm giác như cái bóng kia là một người mình biết?? tại sao vậy?? Cảm giác như người đó chính là con gái bà ... người con gái mang bao niềm tự hào của bà ... Trịnh Huyền Bảo Trân, có phải là con không??

Trong con mắt màu đỏ rực ấy in trọn hình bóng một người phụ nữ có mái tóc dài vô cùng đặc biệt, khuôn mặt thật trẻ, người phụ nữ ấy thực sự rất đẹp khi nhìn dưới ánh trăng ... cô ta đã từng gặp người này chưa?? Đến một ấn tượng nhỏ cũng không có, nhưng tại sao lại có cảm giác rất quen thuộc??

“bà là ai??”

Giọng nói lạnh lẽo trôi vào không gian, chẳng ai có thể nghe được câu hỏi hư vô đó cả, cũng bởi người phụ nữ kia đã nhanh chóng bị những người khác kéo đi ... cô lẽ họ sợ rằng cô ta sẽ giết bà ta chăng?? Cũng phải thôi, mệnh lệnh mà cô ta nhận được là phải giết hai người phụ nữ ấy, nhưng trong khoảnh khắc cô ta đã không thể xuống tay, dường như toàn bộ cơ thể của cô ta đang kìm giữ ngăn cản hành động giết người đó ...

... Vút vút ...

Một thứ tơ trắng trong suốt đột nhiên quấn chặt lấy người cô ta, nhưng không khó để thoát được chúng ... chỉ có điều ... một lưỡi dao sắc bén đã và đang kẻ lên cổ cô ta mà chủ nhân của nó lại mang một bộ dạng không khác gì một cái xác chết cả ... mái tóc đen nhánh và dài bay tung lên trong gió tỏa một mùi hương đặc biệt, đặc biệt đến nỗi khiến cô ta khó chịu ... thứ mùi ấy tanh một cái nồng của máu, hôi thối như xác rửa ...

“cô là ai??”

“Đừng phũ phàng thế ... chị nên xuống gặp mẹ mình khi có cơ hội chứ!!”

Tiếng nói thanh nhẹ loáng thoáng thì thâm bên tai, giọng nói này sao lại quen thuộc đến vậy??

“cô là ai??”

“Trịnh Huyền Bảo Trân ... nghe có quen không??”

... Bóp ... vụt ...

Hai thân hình tách nhau ra vào đứng ở hai phía đối mặt, một bên mang nợ khí ngút trời bởi câu hỏi được đưa ra vẫn chưa nhận được câu trả lời đích đáng ... còn một bên thì ngược lại, không có một chút khí nào được thoát ra, cô gái đó đứng đó nhưng lại như không đứng đó, hiện hữu nhưng cảm giác như vô hình ... cứ như một người đã chết, cái xác sống với trang phục tả tơi mục rữa, tấm lòng sỏi quăn quanh người như thú vật ... chỉ có nụ cười trên khóe môi đỏ mọng kia mới thực là của con người ...

“Livi?? Cái tên chẳng hợp với chị một chút nào!!”

Vẫn cái sự thanh nhẹ không thù địch ấy, cô gái kia tạo nên một cảm giác thân thuộc đến mức sự cảnh giác của một sát thủ đột nhiên biến mất ...

“Cô là ai, hãy trả lời đi!!”

“... ..” lại một nụ cười nữa xuất hiện trên môi cái xác thậm chí khuôn mặt cũng không thể nhìn rõ: “Nguyễn Nguyễn Hiểu Nhiên ... Lok ... hai cái tên đó chị thấy ấn tượng không??”

“Chưa từng nghe!!”

“Phải rồi!!”

Nhiên mỉm cười, một nụ cười chưa chút đầy cay đắng, khuôn mặt bị che khuất bộc lộ một cảm xúc xót xa nhưng người kia sẽ không bao giờ biết được điều đó ... đúng vậy, Trân đã bị xóa đi hoàn toàn miễn kí ức đã có, thậm chí còn bị tái tạo một kí ức giả tạo khác ... thật tàn nhẫn làm sao ... cái đau đớn nhất chính là việc không biết mình là ai, cô gái tuổi đời chưa tới 20 này thực sự đã chịu phải quá nhiều nỗi đau khổ rồi ...

“miền kí ức rỗng tuếch ấy thì nhớ được cái gì cơ chứ!!”

... Đoàng ... Keng ...

Viên đạn đột nhiên rơi xuống đất cách chân của Nhiên có vài centimet, tuy biết không thể trách được thái độ xa lạ của Trân nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được cái việc này ... đang nói chuyện sao Trân có thể ra tay như thế chứ??

“Chị nên tôn trọng người khác một chút chứ!!”

Trân không thể cử động được, thứ tơ nhện quấn quanh người cô còn dày hơn lúc trước ... dưới ánh sáng của mặt trăng, cô ta có thể nhìn thấy những sợi tơ lấp lánh được giăng khắp nơi chạy từ tòa nhà này đến tòa nhà khác, người con gái kia đã giăng cái bẫy này từ bao giờ chứ??

“Cô muốn gì??” Trân gằn giọng mình xuống, ruột cuộc thì cô gái này muốn gì chứ??

“muốn gì ư??” Nhiên cười khềnh: “tôi chỉ muốn trả lại cho chị cái tên của mình mà thôi!!”

“sao cơ??”

... pụt pụt ... Vút ...

Nhiên thu hồi đám tơ của mình rồi đẩy thân thể ra ngoài không gian rộng ... khuôn mặt bị che khuất này nhờ gió mà thổi tung đám tóc hiện lên một cô gái xinh đẹp đáng yêu, làn môi mọng đỏ ấy chỉ nói một câu trước khi rơi thẳng xuống bên dưới ngay trước đôi mắt đang kinh ngạc của Trân ...

“Trịnh Huyền Bảo Trân ... hãy nhớ lấy cái tên đó!!”

“Khoan ... Khoan đã!!”

Trân vội vàng chạy ra bờ mép tường nhưng lại không thể nhìn thấy thân hình đó nữa ... trái tim cô bỗng dưng đập mạnh một hồi đau đớn khi nhìn thấy người con gái kia thả mình xuống một cách bất ngờ ... dường như ... dường như cô đã thấy cảnh này ở đâu đó rồi ... đột ngột một cơn đau đầu ập đến khiến Trân hoa mắt chóng mặt, tại sao lại đau đến như vậy?? ruột cuộc thì ... ruột cuộc thì người con gái đó là ai?? Cái tên cô ta nhắc tới nghĩa là sao??

“Trình Huyền Bảo Trân ... là ai??”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

... Rầm ...

Cái bàn bằng gỗ đồ kênh xuống mặt đất bắn khiến hai cái chân bàn lung lay rồi rơi bụp xuống ... sự tức giận đó hẳn là xuất phát từ một ai đó đang mang trong mình con giận dữ không có chỗ trút ... cũng phải thôi, cái thót để cô ta chém đầu có tại nước Anh này ...

“một lũ VÔ DỤNG, có một con đàn bà mà cũng không bắt được ... CÁC NGƯỜI CÚT HẾT CHO TA!!”

Đám thuộc hạ áo đen đứng xung quanh cô gái đó ai ai cũng toát mồ hôi lạnh, vị chủ nhân của họ đang nổi trận lôi đình mà nếu như không có người chết thì chắc người con gái đó sẽ không bao giờ nguôi giận được ...

“thưa chủ nhân, đã có thông tin về người can thiệp vào kế hoạch của chúng ta!!”

Một người đàn ông xuất hiện, ông ta sở hữu có mình đôi mắt màu đỏ gắt, người mà nó đã từng một lần gặp và cũng là người một tay đào tạo nên con người của Ken ...

“Nói đi!!”

“là đội cảnh vệ của Cherry chi nhánh Anh Quốc và hai người đứng đầu của Hell ngày trước, Ze và Hera!!”

“... ..”

Lần mới cô ta mím lại giận dữ, thì ra là vậy, dù nó không còn điều hành nơi đó nữa nhưng thực sự cái gai đó vẫn được mài nhọn từng ngày ... kế hoạch này quả thực đã có một lỗ hổng quá lớn, cô ta sao lường được rằng hai người kia lại có mặt tại đây vào đúng thời điểm này cơ chứ ... một là người nắm giữ quyền lực của tập đoàn kinh doanh tổng hợp lớn thứ nhì thế giới còn một là luật sư với những thành tích phá kỉ án trẻ nhất mọi thời đại, một cái đầu của cô ta làm sao có thể địch nổi hai cái đầu siêu việt ấy??

“Chuẩn bị phi cơ ...”

“Chủ nhân??”

“Phải một chuyến quét sạch đám rắc rối đó!!”

Con mắt đen thâm độc ánh lên một thứ ánh sáng lạnh lẽo, trong đầu cô ta đã hình thành một kế hoạch mới ... chỉ có điều, mục tiêu không còn là mẹ của nó nữa ...

... ..

Quả là một đêm dài cho hai người phụ nữ ấy, cuộc sống bình yên của họ đang bị khuấy động bởi chính cái quá khứ mà họ đã tạo ra ... trở trêu thật khi số phận của con người luôn nằm trong tay con người nhưng lại chẳng thể điều khiển được nó, đúng là gieo nhân nào gặt quả đấy ... chỉ là, trái quả này thực sự quá đắng ...

Dương đứng nhìn hai người phụ nữ đang ngồi đối mặt với nhau nhưng lại chẳng nhìn thấy nhau kia, dù cho mọi chuyện của họ đã kết thúc rất lâu về trước nhưng dư âm nó để lại thật khiến con người phải hao mòn đi từng ngày ... phải chi chuyện này thực sự chấm dứt chứ không phải đang trũng lại như bây giờ, phải chi anh có thể là người kết thúc mọi chuyện thì có lẽ rằng hiện tại sẽ không ai phải đau khổ ... nhưng đó chỉ là cái hy vọng hảo huyền mà thôi, anh vốn chỉ là một con tốt rất rất nhỏ trên một bàn cờ vô cùng lớn mà người quyết định bàn cờ đó luôn luôn là một vị tướng nắm giữ trong tay toàn bộ cục diện ...

“Hai bác ấy sao rồi??”

Tiếng của một cô gái nhẹ nhàng vang lên bên cạnh Dương, tiếng nói thân thuộc đến mức anh không cần nhìn mà chỉ cần ngay lập tức quay lại ôm lấy người đó, người con gái ấy vẫn luôn luôn đứng bên cạnh anh cho tới bây giờ ...

“Phải làm sao để kết thúc truyện này đây Nhi?? Anh quá mệt mỏi vì sự chờ đợi rồi!!”

“... ..” một nét buồn thoáng qua đôi mắt của Nhi, cô hiểu lắm người đàn ông này, sự lo lắng này quả thực quá lớn lao ... nhưng câu hỏi của anh thực

sự rất khó, bản thân cô cũng không thể trả lời được: “chúng ta không thể là người đặt dấu chấm hết được đâu anh à, chỉ có con bé mới có thể làm điều đó thôi!!”

“anh xin lỗi, anh lại thế nữa rồi!!” Dương cười gượng buông cô bạn gái của mình ra ... đã biết bao nhiêu lần anh tỏ thái độ này rồi ...

“em sẽ trông chừng hai bác, anh sang xem tình hình của Đạt thế nào đi!!” Nhi khẽ vỗ vai Dương trấn an, bởi động thái hiện này chứng tỏ rằng cuối cùng nó cũng xuất đầu lộ diện, chỉ có điều tại sao nó lại để chính mẹ của mình rơi vào nguy hiểm như vậy??

“ừ!!”

Ừ một câu cụt lùn, Dương cất bước đi ra ngoài, anh không muốn làm Nhi cảm thấy áp lực ... với lại chắc Đạt cũng đang có điều gì muốn nói với anh ... khi nhận được lời cảnh báo từ một người đầu mặt hai ngày trước thì ngay lập tức anh và Nhi đã bay sang Anh, thật may mắn rằng hai người phụ nữ ấy không bị bất kì tổn thương nào, chỉ cảm thấy kì lạ là tại sao lúc đó anh lại tin và quyết định tin vào cái điều cảnh báo ngớ ngẩn ấy ...

“cậu đây à??”

Giọng của Đạt cất lên khi anh vừa nhìn thấy Dương bước vào, khuôn mặt bơ phờ của Dương đủ để cho Đạt biết rằng người đàn ông này đang có rất nhiều điều phải suy nghĩ ... nỗi khổ tâm này thực ra đâu chỉ của một mình Dương ...

“Vết thương thế nào rồi??”

Dương ngồi xuống chiếc ghế bên giường mà Đạt đang nằm, 3 viên đạn bắn vào ba vị trí nguy hiểm nhất trên cơ thể con người khiến cho Đạt nhất thời không thể di chuyển được ngay lúc này ... nếu khi đó Dương không tới kịp thì có lẽ Đạt không thể sống được tới bây giờ rồi ...

“kém cỏi thật nhĩ??” Đạt cười cười ...

“với một khẩu súng lục trong tay, cậu bảo vệ họ an toàn cho tới lúc đó là một kỳ tích rồi!!” Dương nghiêm túc nói: “không hổ là người tài giỏi nhất trong Hell ... bảo sao con bé xem trọng cậu như vậy!!”

“Nếu được, thực sự tôi rất muốn trở lại thời gian đó ... cảm giác tự do ở bên các thành viên của Hell quả thật thoải mái vô cùng!!” Đạt cười nhạt nói một cách vu vơ: “Ngoài ngôi nhà của Long và bác Nguyệt, thì Hell chính là gia đình thứ 2 mà tôi có!!”

“cậu định thông báo việc này cho Long không??” Dương vào thẳng vấn đề, chỉ cần nghe những lời Đạt vừa nói thì anh hiểu rằng những người thân của nó giờ cũng chính là gia đình của Đạt ...

“việc này liên quan tới sự an toàn của bác Nguyệt, tôi không thể không báo ... với lại ...”

“với lại sao??” Dương không hiểu ...

“hai ngày qua tôi không liên lạc, có lẽ cậu ấy cũng đã tới đây rồi!!”

... rìng rìng rìng ...

Vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại của Đạt bắt đầu có tín hiệu reo lên, không cần nhìn anh cũng đoán biết được người gọi tới là ai ...

“chỉ cần chuông reo, cậu ấy chắc chắn sẽ tìm được nơi này!!”

Dương ngồi một cách trầm lặng, trước khi nhân vật lớn này tới anh phải nghĩ ra một lý do nào đó cho sự có mặt ngày hôm nay ... nếu nói hết sự thật thì liệu rằng Long sẽ có những hành động như thế nào đây?? Theo ý của nó, nó đã muốn bàn tay của anh trai mình “trong sạch”, nhưng liệu rằng sau truyện này bàn tay của Long có còn được “trong sạch” hay không??

“nhắc máy đi, nói cho anh ta biết địa chỉ nơi này!!” vừa nói Dương vừa đứng dậy quay người bước ra ngoài ...

“cậu đi đâu??”

“Chuẩn bị để đón tiếp thiếu gia của chúng ta!!”

Nói rồi Dương bỏ đi ngay sau đó, dù không hiểu lắm nhưng dường như Đạt cảm thấy có điều gì đó không ổn, từ trước tới nay Dương đâu bao giờ gọi Long là “thiếu gia” hay một từ gì đó tương tự, trừ khi ...

“Không thể nào ... đừng nói rằng cậu muốn tập hợp lại Hell nhé??”

... ..

Dòng chữ đỏ như máu được vẽ nghệch ngoạc trên bờ tường nơi tối tăm nhất của các khu ổ chuột hoặc những nơi hoang vắng nhất trên đường phố, kèm theo đó là dòng chữ chỉ thời gian ... ba từ này đã được ghi tại đây khá lâu rồi ...

“nếu quay lại, hãy biết rằng chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu!!”

Bỏ lại hình ảnh đầu lâu với lưỡi hái vắt chéo màu đen vẽ đề lên dòng chữ đỏ thù hận, người con gái mang trên mình toàn bộ hình ảnh của một cái xác chết lê bước đi trên con đường tối và vắng ... thứ dung dịch màu đỏ cứ nhỏ từng giọt từng giọt xuống nền đất lạnh lẽo, thân thể người con gái liêu xiêu liêu xiêu đi như muốn ngã, đã có chuyện gì xảy ra với cô gái ấy vậy??

... Xoạt ...

Một vòng tay bất ngờ xuất hiện đỡ lấy thân thể vừa ngã xuống, đôi mắt màu đen sắc lạnh nhìn xuống cô gái với vẻ gì đó khó hiểu, một sự chần chừ vốn không nên có ở một sát thủ ... anh ta đã không thể xuống tay với người con gái này, cũng bởi cô ta không nằm trong nhiệm vụ của anh và cũng bởi cô ta dường như biết anh là ai ... ngược lên nhìn ba bóng đen đang đứng dưới màn mây mù mịt chỉ leo lét một chút ánh sáng của thành phố, cái dáng hình thanh mảnh và mái tóc ngắn ngũi tung mù trong gió đêm cùng một bên mắt lấp lờ ánh sáng đỏ kia khiến cho người đàn ông có chút gì đó xao động ... nhưng việc ba sát thủ liên minh mà chỉ có thể để lại cho cái xác còn sống này những vết thương rỉ máu thì thật đáng ngạc nhiên ...

Bất lực nhìn con mồi bị kẻ khác cuỗm mất, Trần hay còn được gọi là Livi hiện đang vô cùng giận dữ, hai con người phía sau kia thật vô dụng, chỉ bắt sống cô ta thôi mà cũng không làm được ... ruốt cuộc lại bị cô ta đã thương nghiêm trọng, đúng là một lũ bất tài ...

“Tên đó ... hẳn là ai??”

Giọng nói lạnh bay vào không khí truyền đạt tới tai hai con người vừa gục xuống vì những vết thương chẳng chịt lấy người như mạng nhện ... đôi mắt màu nâu liếc nhìn đám bại trận bằng nửa con người và chờ đợi câu trả lời từ chúng, cái đám thuộc hạ chẳng được tích sự gì này ...

“Anh ta là người của Hải Long!!” một giọng nữ lên tiếng trả lời, trong âm điệu có điều gì đó căm phẫn ...

“Hải Long là ai??”

“Là người luôn ở bên cạnh chủ nhân!!” một giọng nam trả lời thay, chất giọng cũng không giấu được sự thù hận ...

“Cùng một tổ chức ...” Livi nhếch môi cười khinh bỉ: “Là hẳn ta phản bội hay hai con người đó đang dối đầu??”

“ ... .. ”

Một màu đen hắc ám bao trùm lấy toàn bộ cơ thể của Livi, con mắt phải ánh lên một tia đỏ gắt ... bước chân lên thành lan can chênh vênh trước gió, cô ta thả người nhảy xuống dưới với độ cao vài nghìn mét ...

“Livi ...”

... Chiu ...

Viên đạn sượt qua mặt cả hai con người ấy, bóng dáng Livi biến mất trong đêm tối, lại một lần nữa hai sát thủ được đào tạo bản bản làm mất mục tiêu của mình ... bị Livi nói là vô dụng đúng là không sai ...

“Rồi có ngày tôi sẽ ghét chết con ả đó!!”

“ ... .. ”

Đáp câu nói cay nghiệt chỉ là khuôn mặt ác quỷ của người nam, đôi mắt hẳn ta cũng không khác gì người vừa thốt lên câu nói ấy ... đúng vậy, cả Livi lẫn gã đàn ông kia đều là những người mà hai người họ muốn giết, họ muốn phanh thây chặt chém và uống máu chúng ... cảm giác khao khát được nhìn thấy hai cái xác đó nằm trên vũng máu khiến họ như muốn nổ tung và lao vào chém giết ... thật bất hạnh thay cho những đế vương được chấp nhận, tưởng chừng như vẻ vang nhưng lại mất đi chính mình ...

Trong khu rừng âm thấp, một đốm lửa lấp lờ, hai bóng người một là cô gái đang nằm còn một là chàng trai đang ngồi dùng dao vót nhọn những que gỗ lượn nhật được ... bên cạnh chân anh ta còn có cả một đống những sợi tơ mảnh không biết là dài bao nhiêu nữa, dù chỉ là đề phòng nhưng cô gái này quả thực không đơn giản chút nào cả, thứ tơ tổng hợp này thực sự rất nguy hiểm ...

“Đây là đâu??”

Tiếng nói thanh nhẹ khiến anh ta giật mình, hướng nhìn chiếu thẳng về phía cô gái đang nằm nhưng đôi mắt lại mở một cách hồ hững kia ... rất nhanh chóng, cô gái ấy nhận ra người vừa cứu mình ...

“Và tại sao anh lại ở đây??”

“Cô vô ơn nhĩ??”

“Đâu ai mượn anh cứu!!” cô gái ngồi dậy, cảm giác đau khiến khuôn mặt khế co lại nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường ...

“Cô là ai??”

Câu hỏi tới bất ngờ nhưng nó không khiến cô gái ngạc nhiên, người này không nhớ cô cũng phải thôi, anh ta giống với người con gái kia, đã và đang trở thành thứ công cụ bị người khác lợi dụng ...

“tôi là ai có quan trọng không??”

“Không!!”

Nhếch môi cười với câu trả lời đó, nhưng rồi khuôn mặt tối sầm lại khi nhìn thấy vũ khí của mình đang ở chỗ anh ta ... không phải chứ, làm sao anh ta có thể lấy được hết thứ tơ đó ra khỏi người cô được?? không lẽ ... gạt vạt áo của mình ra, toàn thân cô đã được băng bó một cách vô cùng cẩn thận ...

“dù mất trí nhưng anh vẫn vậy, Levin!!”

“đó là tên của tôi??”

Người đàn ông đó, dù cô đã nói rất nhỏ nhưng anh ta vẫn có thể nghe được tiếng thì thầm ấy ...

“... ..”

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi sẽ không làm hại cô đâu!!”

Tay vừa kết những sợi tơ nhện bao quanh những nhánh cây nhọn vừa nói một cách vu vơ ... anh ta dù trước hay sau đều chưa hề có ý định giết người con gái này, đó chính là dụng ý trong câu nói của anh ta ...

“trông anh không có vẻ gì là ngạc nhiên, tại sao vậy??”

“đơn giản lắm, vì miền kí ức của tôi về hai em vốn không bị mất!!” Levin mỉm cười, từng từ nói ra đều khiến người con gái trước mặt phải sững sờ ...

“Levin ... anh ... anh còn nhớ??”

“không hẳn!!” Levin lắc đầu rồi dựa lưng vào gốc cây ngược mắt mình lên bóng tối phía trên cao: “tôi chỉ biết em là Nhiên và cô gái đi cùng em là Trần, Trịnh Huyền Bảo Trần, tôi nhớ cảnh em bị *** hại rơi xuống vách núi và Trần đã kích động như thế nào, còn những điều khác ... tôi hoàn toàn không nhớ gì cả!!”

Nhiên hoài nghi nhìn người đàn ông đang ngồi phía bên kia đồng lửa, có một điều gì đó ở Levin khiến cô cảm thấy không an toàn mặc dù cho thái độ của anh ta rõ ràng không chút thù địch nào ... tin tưởng vào bản năng của mình, Nhiên nhìn những thứ mà Levin đang làm, đó là bẫy, nhưng tại sao anh ta biết sử dụng loại tơ này??

... Vút ... phập phập ...

Hàng loạt những nhánh cây nhọn hoắt cắm phập xuống đất nơi Nhiên vừa nằm nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu cả ... Levin nhanh chóng rút trong người hai con dao lam thông dụng sắc lẹm và quan sát xung quanh, cô gái này giỏi thật, rõ ràng đã nói như vậy mà sự phòng vệ của cô ta lại không giảm xuống chút nào cả ... đáng lẽ nên giết cô ta ngay khi cô ta vẫn còn bất tỉnh ... nhưng chính bản thân anh ta cũng không hiểu tại sao lại cần thân chăm sóc vết thương cho cô ta ...

“Chạy không thoát đâu cô bé ... nếu đã chết thì nên chết hẳn đi chứ!!”

“Levin ... cái tên đó không ấn tượng à??”

Nhiên nói từ đâu đó trong bóng tối, chất giọng vang vang đến từ nhiều góc ngách, cảm tưởng như cô giống một bóng ma thoát ản hiện liên tục trong bóng tối vậy ...

“Nhiều bẫy lắm đấy!!”

... Xoạt ...

Tiếng động khiến Levin ngay lập tức hành động, thân hình biến mất ngay sau đó và đuổi theo một cái bóng đang di chuyển rất nhanh trên các cành cây ... hóa ra là anh ta chưa thực sự lấy được hết thứ tơ đó khỏi người của Nhiên ...

“Đứng yên!!”

Một cái bóng khác, mái tóc dài trong bóng đêm, thân hình mảnh mai treo lơ lửng giữa không khí và chĩa một khẩu súng vào chính đỉnh đầu của Levin khiến anh ta ngay lập tức dừng mọi hoạt động của mình lại ... trong khu rừng này không chỉ có anh ta với Nhiên, vẫn còn một nhân vật khác ...

“Phong tỏa thân thể hẳn!!”

Vẫn giọng nói lạnh lẽo ấy, người vừa xuất hiện đó ra lệnh và ngay lập tức thứ tơ mà Levin đã đề phòng làm rối giờ lại đang cuốn chặt lấy toàn bộ cơ thể anh ta ... ruốt cuộc thì người này là ai?? Xuất hiện một cách đột ngột không toát lên một chút khí nào, người này có thể là ai được chứ??

“Trên tóc, phía sau vạt cổ áo, để giày và cả trong hàm răng của anh ta ... lấy hết thiết bị định vị và máy nghe trộm cho tôi!”

“Hà??”

Như không tin vào đôi tai của mình, Levin tròn tròn đôi mắt khi thấy bóng của Nhiên xuất hiện trước mặt cùng với một nụ cười nửa miệng, đôi mắt toát lên một cái gì đó rất lạ, dường như tất cả chỉ là một cái bẫy trong tất cả những cái bẫy mà cô ta giăng ra ... đúng là con sói đã trở thành con mồi của con mồi mất rồi ...

“Levin, xin lỗi nhưng hãy chịu hy sinh để tôi có thể trả lại cho Trần con người thật của chị ấy!!”

“Cô ...”

Chưa kịp nói gì thì Levin đã bị Nhiên thọc tay vào miệng, rút trong đó ra một thứ thiết bị nhỏ được gắn vào trong răng hàm của anh ta ... hành động này khiến anh ta bất giác ho một tràng dữ dội ... cô gái treo mình lơ lửng trên không đã hạ mình xuống nền đất ẩm thấp, một tay đón lấy thiết bị nghe trộm còn một tay thì lấy vải cuốn kín nó lại, tại sao lại không phá hủy mà lại chỉ đảm bảo rằng thứ đó không thể truyền được âm thanh nữa??

“Tôi không biết cô định làm gì nhưng ...” người con gái ấy cầm chiếc bọc vải trong lòng bàn tay khế, đôi mắt ánh lên một tia sáng lạnh nói tiếp: “Nhớ rằng chúng ta ở hai con thuyền khác nhau ... đừng bao giờ nghĩ chúng tôi sẽ làm những việc này một lần nữa!!”

“Xin lỗi Per, tôi chỉ đang “lạc đàn” thôi!” Nhiên mỉm cười ...

“chúng tôi đã hoàn tất mọi chuyện rồi ... đừng có gây rắc rối!!”

“OK!!”

“Hmer, chúng ta đi thôi!!”

Một bóng dáng xuất hiện ngay bên cạnh Per và họ cũng thản nhiên bước đi vào bóng tối của khu rừng rậm tăm tối, Nhiên thật sự không muốn nhờ đến họ nhưng nếu không làm vậy thì không thể khống chế được Levin, anh ta quá giỏi để một mình cô có thể bắt sống được ...

“Cô ... ruốt cuộc cô là ai??” Levin cảm giác như cơ thể bị rút hết sức lực, tứ chi không còn cảm giác gì nữa, thị giác cũng bắt đầu mờ dần ...

“rồi anh sẽ biết thôi!!”

Điều cuối cùng mà Levin nhìn thấy là nụ cười nửa miệng đầy khiêu khích của Nhiên rồi tất cả chìm trong bóng tối mơ hồ, cả thân thể như trôi nổi vô định không có điểm dừng, ý thức hoàn toàn bị chi phối ... Levin chìm trong giấc ngủ của thứ thuốc ngủ cực mạnh mà Nhiên chế ra, anh ta phải ngủ ít nhất là 2 tuần ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ phòng làm việc mà trong đó chỉ có hấn, Chiến và Ngọc đang ngồi ở ba phía đối diện nhau ... tất cả sẽ không như vậy nếu như những thông tin mà hấn được báo về không phải là những thông tin khiến người ta phải phẫn nộ ...

“ban đầu là ám hại mẹ của Hương, giờ cô ta còn muốn chúng ta trừ khử 11 người đó ư?? Đừng có đùa chứ??”

Ngọc phần uất gần giọng, cái điều kiện mà kẻ đã bắt cóc nó đưa ra thật sự khiến ai cũng phải giận dữ, rõ ràng rằng cô ta biết các Dirty quan trọng với nó như thế nào và cô ta cũng biết với hấn, nó và con trai còn quan trọng hơn cả tính mạng của hấn ... thứ đàn bà ngu ngốc đó dám đem sự an nguy của Khang Kiện ra để đe dọa ép buộc hấn, cái thủ đoạn bẩn thỉu kinh tởm này của cô ta dù quá nhảm chán nhưng cũng không phải là đơn giản để có thể đối phó được, nhất là khi hấn đang bị kích động như thế này ... đoạn video quay nó ngồi co ro trong phòng lạnh khiến cho hấn lâm li đi suốt cả nửa ngày, sự im lặng này thật sự rất đáng sợ ...

“Chiến!!”

“Tôi đây!!”

Tiếng gọi của hấn làm Chiến hơi bất ngờ, cuối cùng hấn cũng quyết định hành động ... nhưng ... hấn sẽ làm thế nào đây??

“Hãy tìm các Dirty đi!!”

Câu nói của hắn như sét đánh ngang tai khiến cả Ngọc và Chiến đều sững sờ ... chẳng lẽ ... chẳng lẽ hắn định xuống tay với họ thật sao?? Chẳng lẽ hắn không biết rằng nếu làm vậy thì nó sẽ hận hắn suốt đời ư??

“Khoan đã ...” Ngọc vội vàng ngăn cản rồi nhìn sang hắn hỏi bằng tất cả sự lo lắng của mình: “Minh, mày thực sự muốn giết họ sao??”

“Em còn cách nào khác??”

Hắn lạnh giọng hỏi lại, không có một chút cảm xúc nào trong câu hỏi của hắn cả, dường như bản tính vô tình của hắn đã trở lại rồi ...

“Nhưng nếu làm thế Hương sẽ ...”

“Cô ấy cũng sẽ làm như em thôi!!”

Hắn đáp trả không một chút do dự, sau đó hắn quay nhìn Chiến ra lệnh: “Hãy dùng mọi cách có thể, bắt sống họ về đây cho tôi!!”

“Tôi ... chuyện này ...” Chiến do dự ...

“như đã nói, hãy dùng tất cả mọi cách có thể dù là bẩn thỉu nhất ... anh phải mang họ về đây cho tôi!!” Hắn gần giọng, thứ sát khí đáng sợ tỏa ra khiến cả Ngọc và Chiến đều phải rợn người ... rõ ràng là hắn không đùa ...

“Tôi hiểu!!”

Chiến buống một câu rồi đứng dậy, anh biết dù nói thế nào thì hắn cũng sẽ không bao giờ thay đổi quyết định của mình, nhất là khi quyết định đó có thể làm thay đổi cả một con người ... mà có khi, quyết định này sẽ khiến cho cuộc sống của hắn trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết ... nhưng giao nhiệm vụ này cho Chiến không khác gì làm khó anh, bởi vì trong 11 người thì có một người anh không muốn chạm mặt, một người bạn vô cùng quan trọng mà cả đời này anh sẽ không bao giờ có được sự tin tưởng từ người đó nữa ...

“Chiến!!”

Ngọc chạy theo Chiến dọc theo hành lang, dù mới bước ra khỏi phòng một vài phút nhưng sao anh lại có thể đi nhanh được đến như vậy??

“Có chuyện gì sao??” câu hỏi thất thần, có vẻ như Chiến đang rất khó xử trước nhiệm vụ đặc biệt này ...

“Cậu ... Cậu định làm theo thật ư??” Ngọc hoảng hốt ...

“đang nói về cái gì thế??”

“Về 11 Dirty của Hương, cậu định làm thật ư?? Giết họ thật sao??”

“... ..”

Chiến im lặng, đến bản thân anh còn chưa có câu trả lời thì sao anh trả lời cho Ngọc được ... nhận thấy sự trầm mặc của người bạn thân, Ngọc tối sầm mặt ...

“Đừng, cậu không thể đâu!!” Ngọc nói mà khuôn mặt lộ rõ sự sợ hãi: “Ngoài việc Nhi cũng là một trong số họ khiến tớ ngăn cản ... nhưng với khả năng của 11 người họ thì cậu không phải là đối thủ!!”

“tớ biết điều đó!!” Chiến cười nhạt: “nhưng ... việc này không thể không làm!!”

“Đề bắt được họ, tớ sợ cậu sẽ ... hơn nữa Hương sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu!!” Ngọc hoang mang ...

“... ..” hơi nhíu mày nhìn Ngọc với đôi mắt hoài nghi, rồi đột nhiên Chiến khẽ cười, anh quay đi để lại cho Ngọc một câu duy nhất: “Tớ không dễ chết thế đâu!!”

Đúng vậy, Chiến đâu có lạ gì những thành viên của Hell nữa, cả 11 Dirty thì anh đã đụng độ phải ba người đáng sợ nhất rồi, đến Nhi anh còn không chắc là thắng được thì sao có thể diệt trừ được cả 11 người họ chứ?? Tuy nhiên ... không phải là không có cách ...

Đứng nhìn Chiến bỏ đi một bóng cô độc, Ngọc trên khuôn mặt xuất hiện những nét cảm xúc khó diễn tả, tại sao đến cả Chiến cũng không nghe lời khuyên của cô?? Cả em trai cô cũng vậy, tại sao hắn lại khăng khăng cái ý định điên rồ này?? Tuy biết hắn lo lắng cho con trai nhưng 11 con người kia đâu phải dễ gì mà đối phó được, đề Chiến đi không chừng hắn còn mất đi cánh tay phải vững chắc nhất ... không những vậy, khi đạt được mục đích, liệu con đàn bà kia có chịu giải thoát cho cả nó và Khang Kien hay không?? Cô ta đã nói là “giải thoát”, chính xác đúng là từ đó ... thực sự khi nói ra từ này, cô ta có mục đích gì?? Và quan trọng hơn, tại sao nó lại chịu đựng bị hành hạ như vậy, suốt cuộc thì bản thân nó đang dự tính điều gì??

.....

Bóng tối, một lần nữa nó bị nhốt trong bóng tối, căn phòng này thật chẳng dễ chịu chút nào cả ... bản thân nó đang tự hỏi tại sao lại để mình rơi vào tình huống này?? Khi rời khỏi cái căn phòng toàn đá băng lãnh, nó đã đi tới khu biệt thự rộng lớn chỉ cách đó vài trăm mét, nó không hiểu tại sao Moth lại làm như vậy, cô ta đã gây mê toàn bộ những người ở đó ... thật không thể tin được cô gái ấy lại làm được điều này, quả đúng là người không đơn giản,

nếu như nó không tỉnh táo thì chắc nó đã rơi vào bẫy của Moth rồi, cô ta muốn tạo cơ hội cho nó cứu Khang Kiện nhưng vốn dĩ con trai nó đâu có còn ở nơi này nữa, điều cô ta muốn đó chính là kích cho nó biến mất và chọc giận người đã bắt nó ... cuối cùng thì cô ta cũng sẽ giết con trai nó như những lời cảnh cáo đó ...

“Hạ Tiểu Lan, cô đúng là một con rắn độc!!”

Nó nghiêng răng ken két, rõ ràng người mà nó đối đầu không phải là một nhân vật đơn giản, càng tức giận hơn là nó hoàn toàn không biết gì về cô ta ... Moth vốn chỉ là người đưa tin của nó, nó hoàn toàn không nghĩ tới rằng sẽ có một ngày con rắn độc đó lại nhe nanh về phía mình ... đúng là nó không nên sử dụng người của ông ấy, người bố hờ và là người bác ruột, thật buồn cười, nó chưa bao giờ tin tưởng ai ngoài các Dirty của mình, từ khi nào nó đã ban phát lòng tin vô tội vạ như thế này??

... Cách ...

Một tia sáng hắt vào căn phòng rồi sau đó là cả cánh cửa được mở ra, ánh sáng từ đó tràn ngập và chiếu thẳng vào nó ... nhưng dường như quá quen với điều đó, nó không động đậy cũng chẳng thêm để ý tới, đơn giản chúng chỉ đưa cho nó thức ăn mà thôi, thứ thức ăn đủ để duy trì sự sống cho nó ... Thật là lạ, từ cái ngày nó bị chìm xuống nước cho tới bây giờ nó hoàn toàn chưa nhìn thấy mặt cô ta, cái người đã khiến nó phải nhả nhục chỉ để bảo toàn mạng sống của con mình ... đừng nói rằng cô ta chỉ coi nó là thứ đồ tiêu khiển nhé?? Và nếu vậy người cô ta đối phó sẽ là chồng của nó, chà, sao giờ nó mới nhận ra điều này nhỉ?? Liệu rằng cô ta có đang làm khó hần??

“Cô thật khiến tôi thất vọng!!”

Giọng nói đó, giọng nói đã từng đe dọa nó đột ngột vang lên khi ánh sáng vẫn cứ chiếu vào căn phòng, thì ra là vậy, là cô ta đưa thức ăn nên thứ ánh sáng hiểm hoi này mới được kéo dài hơn một lúc ... là vì nó làm hỏng kế hoạch của cô ta hay là vì nó không còn là Hades của ngày trước nữa??

“Vậy thì xin lỗi nhé, khiến cô kỳ vọng rồi!!”

Nó cười khềnh, cái cách nói chuyện này thật ra học từ đâu chính bản thân nó cũng không biết, trước đây nó chưa bao giờ thích nói khích hay móc mĩa ai, cái nó nói thường là sự khinh miệt, đã kích thẳng vào lòng tự trọng của người đối diện ... nhưng hiện tại thật không thể dùng được kiểu cách đó ...

“là cô muốn chết hay muốn nhìn thấy con trai cô chết??” câu hỏi không che giấu được sự tức giận ...

“Đừng đùa, nếu Khang Kiện có trong tay cô thì cô đã giết nó lâu rồi!!” nó cười khềnh, giọng điệu rõ ràng đang khinh thường cái giả dối mà người con gái kia đang diễn ...

“Cô ... ”

“Sao vậy Moth ... à quên, phải gọi cô là Hạ Tiểu Lan mới đúng chứ nhỉ??”

... Choang ...

Đũa và bát đột nhiên lao thẳng về phía nó, cơm rau bắn tung tóe văng cả lên người, thậm chí những mảnh vỡ còn để lại trên gương mặt nó một vết cứa rất ngọt và tất nhiên, một dòng máu nhỏ đã chảy xuống ... chỉ có điều, nó không thấy đau cũng không phản ứng lại, thứ duy nhất hiện trên mặt nó bây giờ chính là một nụ cười chế giễu ... nó giễu cợt Moth tại sao một mục tiêu lớn như vậy mà cũng ném trượt khay thức ăn, vô dụng, đúng là vô dụng mà ...

“chết mục xương ở đây đi, tiểu thư bất tài!!”

... RẦM ...

Cánh cửa đóng sập lại bằng toàn bộ sức tức giận của Moth, cô ta sao có thể đầu lại nó chứ?? Người mang cùng một gen với ông chủ của cô ta, dù không phải con ruột nhưng nó cũng có cùng một thứ máu chảy trong huyết quản, một lẽ dĩ nhiên, nó sẽ không để bất kì ai điều khiển mình ... Kề răng nghiêng sát vào nhau cảm tưởng như sẽ long ra, Moth cay độc nguyên rủa người con gái thâm hiểm là nó ...

“Con khốn, mày sẽ không bao giờ được gặp lại thằng con của mày đâu!! Ta sẽ giết, sẽ giết hết bọn chúng!!”

Sự tôn trọng, sự kính phục, giờ với Moth thì nó không khác gì một thứ “Bỏ đi” cần được loại trừ, mặc kệ cái mục đích ban đầu, mặc kệ sự trung thành ngu xuẩn, cô ta không còn là chính mình nữa, sự thua kém khiến cô ta không còn nhận ra được con đường đi của mình ... mà có lẽ, từ khi Dương Khang chết đi thì con đường của cô ta cũng đã lạc mất rồi, ngôi sao dẫn đường của cô ta đã tắt và sự lạc lối khiến cô ta mất đi tham vọng của bản thân ... trở trêu thật, không biết con rắn độc này sẽ còn làm những việc gì nữa??

... ..

... píp píp píp píp píp píp ...

Sóng não ổn định, đường sin đi thật đều, ai mà ngờ được một người có sóng não ổn định như thế này đã từng bị can thiệp thay đổi ký ức chứ ... cô gái ngồi suy tư trước màn hình tư liệu, đôi mắt đen láy không rời chỉ số hoạt động của não dù chỉ một giây, sự tái hiện ký ức thông qua thông tin của vùng hải mã trong đại não bộ quả thực khó hơn những gì mà cô tưởng tượng, phải làm thế nào mới kết nối hình ảnh với cảm xúc của con người đây?? Việc này liên quan tới mối liên kết chặt chẽ giữa hai bán cầu não, nếu can thiệp không cẩn thận có lẽ cô sẽ khiến cho toàn bộ đại não mất thông tin và thậm chí có thể gây chết não ... và nghiêm trọng hơn là nếu không thành công thì có lẽ cô sẽ không bao giờ khôi phục được ký ức cho người con gái ấy, mà nếu vậy

thì ngoài việc phải đối đầu sinh tử thì không còn cách nào khác để hoàn thành nhiệm vụ của cả hai ...

“tình hình thế nào rồi??”

Giọng nói nhẹ của một cô bé bỗng vang lên kéo Nhiên ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn, cô bé đang cầm trên tay chiếc Ipad đen kia thực không xa lạ gì với tất cả mọi người, Ath, chính là cô bé ấy ...

“Ath, sao em không chớp mắt chút đi!!”

“Không muốn!!”

Ath ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Nhiên, đôi mắt nhìn vào Ipad rồi lại nhìn lên màn hình như đang muốn đối chiếu thông tin từ hai thứ đó, Ath dường như không quan tâm tới sự có mặt của Nhiên hay bất cứ điều gì ...

Nhiên im lặng, cô biết rằng với Ath, một thành viên như cô hoàn toàn không được chấp nhận, ngoài 11 các dirty của Hell ra thì dường như Ath không bao giờ coi bất kì ai là bạn ... Việc Per nói tới tìm Ath để xin sự giúp đỡ đã khiến cho Nhiên có phần hơi ngạc nhiên rồi, một cô bé có tuổi đời còn rất nhỏ như Ath thì có thể giúp gì được cho vấn đề hiện nay của cô chứ?? Và cuối cùng thì Nhiên đã nhầm, Ath có một thân phận mà không phải ai cũng có thể biết được ... theo những gì mà cô biết, Ath là một trong những thành viên tham gia vào Hell sớm nhất, nếu như vậy thì nghĩa là lúc đó Ath vẫn chỉ là một cô nhóc rất nhỏ tuổi, vì lý do gì mà một cô bé như Ath lại bước chân vào thế giới đen tối này??

“Muốn hỏi gì à??”

Ath không nhìn Nhiên nhưng cô bé biết là người con gái này đang có nhiều thắc mắc muốn hỏi mình ... dù sao thì thà cứ hỏi và làm ồn còn hơn là ngồi nhìn chằm chằm vào người ta như vậy, Ath đã bị ánh mắt của Nhiên là phân tâm khá nhiều lần khi đang kiểm tra số liệu ...

“em tham gia vào Hell như thế nào??”

“ ... ”

Buột miệng hỏi, câu hỏi của Nhiên thực sự đã khiến Ath phân tâm hoàn toàn, đôi mắt cô bé hơi liếc về phía Nhiên bằng sự hoài nghi rồi ngồi ngả người về phía sau, đôi tay vẫn không rời chiếc Ipad của mình ... giọng nói thanh nhẹ mơ hồ vang lên ...

“Chị muốn biết về tôi, về Hell hay về cái gì??”

“Mối liên hệ ... sự ràng buộc giữa các thành viên của Hell và Hades chính là thứ mà chị muốn biết!!”

Đúng vậy, đã từ rất lâu rồi Nhiên luôn thắc mắc về sự liên hệ vô cùng chặt chẽ giữa các thành viên của Hell, nó không bao giờ phản bội lại các Dirty của mình cũng như thái độ trung thành của Dirty đối với nó ... Nhiên luôn luôn không hiểu được cái gì đã gắn kết được toàn bộ 12 con người xa lạ với nhau thân thiết đến như vậy ...

“Hãy nhìn chính mình ấy!!” Ath nhếch môi cười, đôi mắt liếc nhìn Nhiên như thể câu hỏi của cô rất thừa thãi: “Câu hỏi đó nếu tôi hỏi ngược lại thì chị sẽ trả lời sao??”

“ ... .. ” Nhiên yên lặng trầm mặc, phải một lúc lâu sau cô mới có thể trả lời được: “Chị chỉ muốn được chị ấy thừa nhận!!”

“Muốn được thừa nhận ư??” Ath nghiêng đầu hơi nheo nheo mắt nhìn Nhiên, khóe môi hơi chếch lên tạo một nụ cười: “Chị làm sai điều gì sao??”

“cũng có thể nói là như vậy!!”

Sau câu nói là một nét u buồn xuất hiện trên khuôn mặt của Nhiên, không khó để Ath phát giác ra điều đó và cũng như Nhiên, một nụ cười buồn cũng phảng phất trên khuôn mặt trẻ thơ của Ath ...

“Chị có bao giờ nghĩ rằng mình không nên tồn tại trên thế giới này không??”

“ ... .. ” Nhiên im lặng, cô không trả lời mà chỉ lắc đầu ... cuộc sống của cô ngoài việc bị đẩy vào cuộc huấn luyện tàn khốc trước kia thì hoàn toàn phủ một màu hồng của gia đình, Nhiên chưa bao giờ nghĩ rằng mình không được và không nên tồn tại ...

“tất cả 13 người, các Dirty của Hell đều đã có suy nghĩ như vậy ...” Ath chậm rãi nói, chất giọng đều đều không có một nét gì là thể hiện xúc cảm “Đó là lý do tại sao “Khế Ước” được hình thành!!”

“Khế Ước??”

“Từ khi Hades chết, nhưng nếu Hades còn sống thì các Dirty không có quyền được chết ... sự ràng buộc về tính mạng này liệu còn ai khác có thể làm ngoài chị ấy??”

“Sự ràng buộc về tính mạng ... một Khế Ước đa nghĩa!!” Nhiên khẽ cười ... thì ra là vậy ...

“chúng tôi mỗi người một hoàn cảnh ... vào lúc tuyệt vọng nhất thì chị ấy xuất hiện, mang đến cho mỗi người một lẽ để tồn tại ... chị nghĩ xem điều đó

liệu có đơn giản chỉ là một mối liên hệ hay không??" Ath mỉm cười nhìn sang Nhiên hỏi, khuôn mặt giãn ra nhưng cũng chỉ hơi sắc hơn lúc trước một chút mà thôi ...

“ ... .. ”

Nhiên không trả lời, trong suy nghĩ đột nhiên lóe lên một cái gì đó khiến cho cô không thể thốt được lên lời ... trong căn phòng thí nghiệm rộng lớn giờ chỉ còn tồn tại những tiếng píp píp khô khốc ...

“Được rồi!!” Ath đột nhiên đứng dậy: “Khi nào sẵn sàng tiến hành thì nói cho tôi một câu!!”

“Khoan đã!!”

Khi Ath định bỏ đi thì Nhiên với tay giữ cô bé lại, khuôn mặt cô lúc này thực sự mang hoàn toàn một nét hoài nghi ...

“Em không thắc mắc lý do tại sao chị ở đây ư??”

“ ... .. ” đôi mày khẽ nhíu lại rồi vài giây sau lại giãn ra trở lại, Ath giật tay mình lại rồi nhún vai trả lời: “Sao tôi phải quan tâm??”

Kinh ngạc, điều duy nhất mà Nhiên cảm nhận được đó chính là sự kinh ngạc khi nghe Ath nói như vậy ... dù không hiểu tại sao nhưng có một cái gì đó trong câu nói của Ath khiến Nhiên cảm thấy không đúng, rõ ràng có một điều gì đó không đúng trong tất cả những chuyện này ...

“Hãy làm những gì chị muốn ... dù sao thì Hades cũng đặt cho chị một cái danh, và cái danh đó là lý do tôi giúp chị ... vậy thôi!!”

Buông một câu như vậy Ath quay người bỏ đi, đôi mắt liếc nhìn khuôn mặt đang đờ ra của Nhiên, cô gái đó hoàn toàn tin rằng Ath không quan tâm tới những gì mà cô ta đang làm thật sao?? ... khóe môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười, Ath khép sau lưng cánh cửa đi vào phòng thí nghiệm, trong tay vẫn đang cầm chiếc Ipad màu đen của mình ... bước chân chậm rãi đi đến bên cạnh hai đáng người đang đứng ở gần thang máy, con đường đi lên mặt đất duy nhất ở khu biệt thự tách biệt này ...

“Ath, thế nào rồi??” một người, mái tóc đỏ, đôi mắt lạnh cùng khuôn mặt tuấn tú lên tiếng hỏi khi thấy Ath đi tới gần ...

“em cần biết người nằm trong đó là ai, Joe, Ares, các anh tìm được những gì rồi??”

Ath đặt câu hỏi khi cả ba người bước vào thang máy ... đúng vậy, không hiểu tại sao nhưng có mặt tại nơi này lại là 3 Dirty của Hell ngày trước đó là Ath, Ares và Joe ... ruột cuộc thì đang có chuyện gì diễn ra tại nơi này vậy?? không phải Hell đã tan rã rồi ư??

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Hắn ngồi một mình trầm tư trong một căn phòng lớn, xung quanh hắn là những thiết bị nghiên cứu hiện đại và tối tân nhất ... trước mặt hắn, một lồng kính lớn chứa đầy sinh môi trong suốt cùng một dạng vật chất nhỏ đang nằm ở giữa thứ chất lỏng sinh môi ấy ... cái thứ đó, nhìn vào thật chẳng khác gì một khối thịt, nó không có hình dạng cũng chẳng thể biết được đó là cái gì ... điều duy nhất có thể xác định chính là trong thứ đó tồn tại một sự sống, một sự sống nhân tạo mà hắn đã tạo ra trong suốt 3 ngày không ăn không ngủ ...

Câu hỏi đặt ra ở đây là ... hắn đang làm gì?? Trong khi nó đang nằm trong tay kẻ có thể lấy mạng nó bất cứ lúc nào, con trai hắn cũng đang trong tầm nguy hiểm, vậy tại sao hắn có thể vui đùa vào cái nghiên cứu vô hình mà gạt đi sự an nguy của mẹ con nó?? Thật sự thì hắn đang làm cái trò gì ở một nơi như thế này??

“Boss!!”

Giọng nói quen thuộc vang lên kéo hắn khỏi sự tập trung ... cũng đã 3 ngày kể từ khi Chiến rời khỏi Hoa Kỳ vậy mà anh lại có thể trở về đây một cách rất nhanh chóng, thậm chí còn có thể biết được hắn đang ở đâu và làm gì ...

“Mọi chuyện sao rồi??”

“Tất cả 11 Dirty hiện tại của Hell đang trên đường đến đây!!”

Chiến trả lời, một câu trả lời mà hắn luôn mong muốn ... chỉ có điều, sự việc này diễn ra quá nhanh, Chiến đã dùng cách nào mà lại có thể khiến các Dirty tới đây mà không mất chút công sức nào?? Là thứ được gọi là “Thù đoạn” chăng??

“Boss, tôi không thấy Ngọc ở quanh đây, cô ấy đã đi đâu??”

Chiến hỏi, câu hỏi không có lời đáp từ khi anh trở về, xung quanh hắn hoàn toàn không có bất kì dấu hiệu nào của sự hiện diện của Ngọc cả ... là vì không chấp nhận được điều hắn sẽ làm hay vì lý do nào khác??

“Đi bảo vệ những người cần bảo vệ ...” hắn nhếch môi cười, câu trả lời có phần khô khan xa lạ: “... một việc làm quá sức vô ích!!”

“... ..”

Chiến không nói gì, nội trong giọng nói của hắn đã tràn ngập một thứ gì đó khiến người khác phải im lặng rồi ... có lẽ vì hắn đang muốn yên tĩnh một mình hay là vì chán ngán những điều hắn đang làm và phải làm?? Anh thực sự không thể hiểu được tâm suy nghĩ của hắn, nhiều thứ trong kế hoạch của hắn khiến anh mơ hồ không thể nắm bắt được ... ngay cả việc hắn đang làm cũng vậy, thật chẳng thể hiểu được mục đích cho cái thí nghiệm này là gì ... hắn muốn một thứ vũ khí hóa học hay một thứ vũ khí sinh học?? Quan trọng hơn, tại sao hắn muốn tóm gọn tất cả các Dirty và gom họ lại cùng một nơi??

“Cậu thực sự sẽ giết họ ư??”

Câu hỏi của Chiến đến một cách bất ngờ nhưng lại không bất ngờ đối với hắn, vẫn khuôn mặt vô cảm ấy, nụ cười nhạt nhẽo ấy, giọng nói khô khan ấy ... Chiến bị hắn làm cho tối sầm mặt mày vì câu trả lời quá sức chịu đựng, có lẽ anh đã hiểu một phần tại sao Ngọc lại rời khỏi đây một cách vội vàng đến vậy ... và lần đầu tiên từ khi phục vụ hắn, Chiến hy vọng rằng mình nghe nhầm ...

“Tất nhiên, 11 Dirty sẽ phải chết ... theo một cách tàn khốc nhất!!”

Khi nói ra câu này, không hiểu trong đầu hắn tồn tại những suy nghĩ gì, chỉ biết rằng trong đôi mắt xanh ngọc của hắn chỉ hiện hữu một hình ảnh duy nhất ... cục thịt sống nằm trong thứ chất lỏng sinh môi ấy là hình ảnh duy nhất hắn nhìn thấy và cũng là thứ tồn tại duy nhất với hắn lúc đó ...

Sai bước trên hàng lang rộng trắng xóa, Chiến cố gạt đi trong tâm trí mình khuôn mặt của hắn lúc đó, tuy không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy sự vô tình ấy nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được một sát ý trong đó ... chẳng lẽ vì những người đó là các Dirty của nó nên hắn mới mang sát ý hòa vào cả câu nói của mình?? Liệu anh có sai khi mang ba con người đó tới đây không?? Ba con người đã rời bỏ khỏi cái thế giới đen tối của Hell để trở lại cuộc sống bình thường ... liệu rằng anh đã sai khi đẩy họ vào con đường chết??

Cùng lúc đó, trong một căn ngục tối ẩm ướt có ba thân thể đang dựa vào nhau, những đôi mắt nhắm nghiền nhưng cơ thể thì thỉnh thoảng lại giật thót lên ... chẳng ngờ sẽ bị rơi vào tình huống này, tuy họ từng trải qua những điều đáng sợ hơn thế nhiều lần nhưng không hiểu sao lần này, cả ba người đều mang một tâm trạng bất an nghi hoặc ... họ sẽ không chết, điều đó dường như chắc chắn tuy hiện tại rõ ràng không có cơ sở nào để khẳng định điều hoang đường đó cả ... nhưng ... cả ba bộ não ấy lại cùng có một suy nghĩ, họ lo sợ rằng sẽ phải nhìn thấy cảnh những người mà họ yêu quý đổ máu mà chết ... đó là thứ suy nghĩ duy nhất tồn tại trong cả ba con người ấy ...

... ..

Gió, gió quạt mạnh vào những ngọn cây, gió giăng giăng xé những thứ chúng gặp trên đường ... Nơi ấy là một hòn đảo, một hòn đảo tràn ngập gió mà mùi hơi nước mặn chát, thứ hơi nước mang muối ấy và vào vết thương của một con người đang đứng trước không gian rộng, cái đau đớn tê tái chạy rần từ các chi cho tới tận đỉnh đầu ... quả thật thế giới không chỉ là những điều ta nhìn và biết, người đàn ông đang đứng trước gió này vừa được trải nghiệm qua một cái thế giới thực sự khiến con người phải ngỡ ngàng đến bàng hoàng ...

Đứng nhìn cái hình dáng cao cao ấy từ trên một căn phòng kính, một người con gái với mái tóc màu hung đỏ, khuôn mặt độc một nét lạnh lùng cổ hữu, chỉ duy đôi mắt là hơi trầm buồn ... người con gái đó đứng nhìn ra bên ngoài như bị thôi miên, hoàn toàn không quan tâm tới người phụ nữ ngồi ở chiếc ghế lớn cũng đang quan sát thái độ của cô ta ...

“Huyền Băng, cái nhìn của cháu đã thay đổi chưa??”

Người phụ nữ ấy lên tiếng hỏi, không lạ gì khi Liễu Huyền nhận được những phản hồi như vậy từ hai con người đi theo mình ... có thể hai người đó từng va chạm cuộc đời rất nhiều, biết những điều mà hàng tỉ người không biết, nhưng những gì mà họ trải qua sau một năm lại hoàn toàn khác so với những gì họ từng nhận thức được ... đây chính là sự khác thường của cái gọi là “tàn dư của quá khứ”, để nắm bắt được những cái đã qua, điều này với họ là quá xa lạ ...

“Cô ta ... người mà cô yêu quý ấy ... cô ta đã luôn sống trong cái thế giới như vậy ư??” Huyền Băng hỏi, giọng nói chất chứa cái gì đó thương cảm ...

“Một sự giải thích rất hợp lý phải không??”

Liễu Huyền khẽ cười ... để thay đổi nhận thức của một con người là rất khó, nhưng để cải thiện nó, chỉ duy nhất một cách là đẩy họ vào môi trường khác biệt để đánh tan những cố chấp mà thôi ...

“Thà bị bỏ rơi như cháu và Minh Hoàng còn thấy tốt hơn ...” Huyền Băng nói một cách nhạt nhẽo ...

“Trên thế giới này chẳng có gì là tốt hơn cả ...” Liễu Huyền mơ hồ như đang nói một mình: “nó chỉ tồn tại cái bất hạnh hơn, đen tối hơn và đau đớn hơn mà thôi!!”

Quay nhìn người phụ nữ đang trầm mình trong miền quá khứ, Huyền Băng nhận ra rằng ngày từ đầu cô ta đã có một mối liên hệ với nó rồi ... một mối liên hệ mà chính bản thân cô ta cũng không biết là có tồn tại ... trong một năm, chỉ trong thời gian có một năm thôi mà cả cô ta lẫn Minh Hoàng đều phải có những suy nghĩ khác về chính cuộc sống của mình, dường như những gì cả hai biết chỉ là một hạt cát trên mặt biển, không những vậy, hạt cát này còn

được ưu ái khi vẫn có thể tiếp cận được với ánh sáng, còn những điều mà họ vừa trải qua, đó là một cái gì đấy sâu thẳm ... là những viên sỏi, những hòn đá cuội nhám nhò xù xì bị đẩy đi, bị đào thải chìm xuống đáy của cái thế giới đen tối nhất mà con người không bao giờ dám đặt chân tới, ở nơi đó chỉ tồn tại những thứ dơ bẩn nhất, xấu xa nhất và hoàn toàn không có ánh sáng ... lạc lối, con người ta chắc chắn sẽ lạc lối nếu như bị đẩy xuống cái thế giới đó ... ấy vậy mà ... vậy mà người con gái đó, cái người mà Huyền Băng từng đố kị coi thường bằng nửa con mắt lại không bị lạc trong thứ tạp ô dơ dáy ấy, phải nói sao nhỉ?? Dường như nó tự mình mang đến cho chính bản thân một ánh sáng, biến mình thành một nguồn sáng và tự mình dẫn lối cho chính mình bước đi trong cái thế giới ấy ... một màu đen kịt, thế giới ấy sẽ ra sao nếu xuất hiện một điểm sáng?? Chắc chắn rằng thứ đó sẽ tạo nên một cơn chấn động và nó đã làm được điều đó ... cơn chấn động ấy quả thực lớn đến không thể tưởng tượng được, và kết quả sau dư chấn đó là gì?? Câu hỏi khó ai có thể trả lời được vì cơn chấn động đó đến giờ vẫn chưa có hồi dứt, thậm chí còn đào bới lên tất cả những gì từng bị chìm trong quá khứ ... có thể nó chính là một vụ nổ lớn, một lần quét sạch tất cả để tạo ra một cái mới hơn, đen tối hơn và dơ bẩn hơn nữa ... nếu kết quả cuối cùng sẽ là như vậy thì thật không đáng chút nào ...

“Fh fh fh ...”

Khẽ cười trước những suy nghĩ của mình, đột nhiên nghĩ tới những chuyện xa xôi rồi tự hù dọa chính mình, Huyền Băng bây giờ thật không thể nhìn nhận được bản thân mất rồi ... trải qua một quá khứ không phải của mình rồi lại để bị cuốn vào những rắc rối đó, thật không sáng suốt chút nào khi chỉ vì một câu nói mà khiến cho bản thân không còn là chính mình ... đến bây giờ cô ta vẫn không thể quên được cái thái độ đó của hắn, sự khinh thường đến không thể chấp nhận được của hắn đối với cô ta chính là mồi lửa khiến cô ta đào sâu vào cái quá khứ của nó ... và rồi đau đớn thừa nhận rằng hắn hoàn toàn đúng ... Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, Huyền Băng tự hỏi Minh Hoàng đang suy nghĩ những gì, liệu có giống những gì cô ta đang nghĩ hay không??

Hắn ngồi một mình trầm tư trong một căn phòng lớn, xung quanh hắn là những thiết bị nghiên cứu hiện đại và tối tân nhất ... trước mặt hắn, một lồng kính lớn chứa đầy sinh môi trong suốt cùng một dạng vật chất nhỏ đang nằm ở giữa thứ chất lỏng sinh môi ấy ... cái thứ đó, nhìn vào thật chẳng khác gì một khối thịt, nó không có hình dạng cũng chẳng thể biết được đó là cái gì ... điều duy nhất có thể xác định chính là trong thứ đó tồn tại một sự sống, một sự sống nhân tạo mà hắn đã tạo ra trong suốt 3 ngày không ăn không ngủ ...

Câu hỏi đặt ra ở đây là ... hắn đang làm gì?? Trong khi nó đang nằm trong tay kẻ có thể lấy mạng nó bất cứ lúc nào, con trai hắn cũng đang trong tầm nguy hiểm, vậy tại sao hắn có thể vui đùa vào cái nghiên cứu vô hình mà gạt đi sự an nguy của mẹ con nó?? Thật sự thì hắn đang làm cái trò gì ở một nơi như thế này??

“Boss!!”

Giọng nói quen thuộc vang lên kéo hắn khỏi sự tập trung ... cũng đã 3 ngày kể từ khi Chiến rời khỏi Hoa Kỳ vậy mà anh lại có thể trở về đây một cách rất nhanh chóng, thậm chí còn có thể biết được hắn đang ở đâu và làm gì ...

“Mọi chuyện sao rồi??”

“Tất cả 11 Dirty hiện tại của Hell đang trên đường đến đây!!”

Chiến trả lời, một câu trả lời mà hắn luôn mong muốn ... chỉ có điều, sự việc này diễn ra quá nhanh, Chiến đã dùng cách nào mà lại có thể khiến các Dirty tới đây mà không mất chút công sức nào?? Là thứ được gọi là “Thủ đoạn” chăng??

“Boss, tôi không thấy Ngọc ở quanh đây, cô ấy đã đi đâu??”

Chiến hỏi, câu hỏi không có lời đáp từ khi anh trở về, xung quanh hắn hoàn toàn không có bất kì dấu hiệu nào của sự hiện diện của Ngọc cả ... là vì không chấp nhận được điều hắn sẽ làm hay vì lý do nào khác??

“Đi bảo vệ những người cần bảo vệ ...” hắn nhếch môi cười, câu trả lời có phần khô khan xa lạ: “... một việc làm quá sức vô ích!!”

“... ..”

Chiến không nói gì, nội trong giọng nói của hắn đã tràn ngập một thứ gì đó khiến người khác phải im lặng rồi ... có lẽ vì hắn đang muốn yên tĩnh một mình hay là vì chán ngán những điều hắn đang làm và phải làm?? Anh thực sự không thể hiểu được tầm suy nghĩ của hắn, nhiều thứ trong kế hoạch của hắn khiến anh mơ hồ không thể nắm bắt được ... ngay cả việc hắn đang làm cũng vậy, thật chẳng thể hiểu được mục đích cho cái thí nghiệm này là gì ... hắn muốn một thứ vũ khí hóa học hay một thứ vũ khí sinh học?? Quan trọng hơn, tại sao hắn muốn tóm gọn tất cả các Dirty và gom họ lại cùng một nơi??

“Câu thực sự sẽ giết họ ư??”

Câu hỏi của Chiến đến một cách bất ngờ nhưng lại không bất ngờ đối với hắn, vẫn khuôn mặt vô cảm ấy, nụ cười nhạt nhẽo ấy, giọng nói khô khan ấy ... Chiến bị hắn làm cho tối sầm mặt mày vì câu trả lời quá sức chịu đựng, có lẽ anh đã hiểu một phần tại sao Ngọc lại rời khỏi đây một cách vội vàng đến vậy ... và lần đầu tiên từ khi phục vụ hắn, Chiến hy vọng rằng mình nghe nhầm ...

“Tất nhiên, 11 Dirty sẽ phải chết ... theo một cách tàn khốc nhất!!”

Khi nói ra câu này, không hiểu trong đầu hắn tồn tại những suy nghĩ gì, chỉ biết rằng trong đôi mắt xanh ngọc của hắn chỉ hiện hữu một hình ảnh duy nhất ... cục thịt sống nằm trong thứ chất lỏng sinh môi ấy là hình ảnh duy nhất hắn nhìn thấy và cũng là thứ tồn tại duy nhất với hắn lúc đó ...

Sải bước trên hàng lang rộng trắng xóa, Chiến cố gạt đi trong tâm trí mình khuôn mặt của hắn lúc đó, tuy không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy sự vô tình ấy nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được một sát ý trong đó ... chẳng lẽ vì những người đó là các Dirty của nó nên hắn mới mang sát ý hòa vào

cả câu nói của mình?? Liệu anh có sai khi mang ba con người đó tới đây không?? Ba con người đã rời bỏ khỏi cái thế giới đen tối của Hell để trở lại cuộc sống bình thường ... liệu rằng anh đã sai khi đẩy họ vào con đường chết??

Cùng lúc đó, trong một căn ngục tối ẩm ướt có ba thân thể đang dựa vào nhau, những đôi mắt nhắm nghiền nhưng cơ thể thì thỉnh thoảng lại giật thót lên ... chẳng ngờ sẽ bị rơi vào tình huống này, tuy họ từng trải qua những điều đáng sợ hơn thế nhiều lần nhưng không hiểu sao lần này, cả ba người đều mang một tâm trạng bất an nghi hoặc ... họ sẽ không chết, điều đó dường như chắc chắn tuy hiện tại rõ ràng không có cơ sở nào để khẳng định điều hoang đường đó cả ... nhưng ... cả ba bộ não ấy lại cùng có một suy nghĩ, họ lo sợ rằng sẽ phải nhìn thấy cảnh những người mà họ yêu quý đổ máu mà chết ... đó là thứ suy nghĩ duy nhất tồn tại trong cả ba con người ấy ...

... ..

Gió, gió quạt mạnh vào những ngọn cây, gió giăng giăng xé những thứ chúng gặp trên đường ... Nơi ấy là một hòn đảo, một hòn đảo tràn ngập gió mà mùi hơi nước mặn chát, thứ hơi nước mang muối ấy và vào vết thương của một con người đang đứng trước không gian rộng, cái đau đớn tê tái chạy rần từ các chi cho tới tận đỉnh đầu ... quả thật thế giới không chỉ là những điều ta nhìn và biết, người đàn ông đang đứng trước gió này vừa được trải nghiệm qua một cái thế giới thực sự khiến con người phải ngỡ ngàng đến bàng hoàng ...

Đứng nhìn cái hình dáng cao cao ấy từ trên một căn phòng kính, một người con gái với mái tóc màu hung đỏ, khuôn mặt độc một nét lạnh lùng cố hữu, chỉ duy đôi mắt là hơi trầm buồn ... người con gái đó đứng nhìn ra bên ngoài như bị thôi miên, hoàn toàn không quan tâm tới người phụ nữ ngồi ở chiếc ghế lớn cũng đang quan sát thái độ của cô ta ...

“Huyền Băng, cái nhìn của cháu đã thay đổi chưa??”

Người phụ nữ ấy lên tiếng hỏi, không lạ gì khi Liễu Huyền nhận được những phản hồi như vậy từ hai con người đi theo mình ... có thể hai người đó từng va chạm cuộc đời rất nhiều, biết những điều mà hàng tỉ người không biết, nhưng những gì mà họ trải qua sau một năm lại hoàn toàn khác so với những gì họ từng nhận thức được ... đây chính là sự khác thường của cái gọi là “tàn dư của quá khứ”, để nắm bắt được những cái đã qua, điều này với họ là quá xa lạ ...

“Cô ta ... người mà cô yêu quý ấy ... cô ta đã luôn sống trong cái thế giới như vậy ư??” Huyền Băng hỏi, giọng nói chất chứa cái gì đó thương cảm ...

“Một sự giải thích rất hợp lý phải không??”

Liễu Huyền khẽ cười ... để thay đổi nhận thức của một con người là rất khó, nhưng để cải thiện nó, chỉ duy nhất một cách là đẩy họ vào môi trường khác biệt để đánh tan những cố chấp mà thôi ...

“Thà bị bỏ rơi như cháu và Minh Hoàng còn thấy tốt hơn ...” Huyền Băng nói một cách nhạt nhẽo ...

“Trên thế giới này chẳng có gì là tốt hơn cả ...” Liễu Huyền mơ hồ như đang nói một mình: “nó chỉ tồn tại cái bất hạnh hơn, đen tối hơn và đau đớn hơn mà thôi!!”

Quay nhìn người phụ nữ đang trầm mình trong miền quá khứ, Huyền Băng nhận ra rằng ngày từ đầu cô ta đã có một mối liên hệ với nó rồi ... một mối liên hệ mà chính bản thân cô ta cũng không biết là có tồn tại ... trong một năm, chỉ trong thời gian có một năm thôi mà cả cô ta lẫn Minh Hoàng đều phải có những suy nghĩ khác về chính cuộc sống của mình, dường như những gì cả hai biết chỉ là một hạt cát trên mặt biển, không những vậy, hạt cát này còn được ưu ái khi vẫn có thể tiếp cận được với ánh sáng, còn những điều mà họ vừa trải qua, đó là một cái gì đấy sâu thẳm ... là những viên sỏi, những hòn đá cuội nham nhở xù xì bị đẩy đi, bị đào thải chìm xuống đáy của cái thế giới đen tối nhất mà con người không bao giờ dám đặt chân tới, ở nơi đó chỉ tồn tại những thứ dơ bẩn nhất, xấu xa nhất và hoàn toàn không có ánh sáng ... lạc lõng, con người ta chắc chắn sẽ lạc lõng nếu như bị đẩy xuống cái thế giới đó ... ấy vậy mà ... vậy mà người con gái đó, cái người mà Huyền Băng từng đổ kị coi thường bằng nửa con mắt lại không bị lạc trong thứ tạp ô dơ dáy ấy, phải nói sao nhỉ?? Dường như nó tự mình mang đến cho chính bản thân một ánh sáng, biến mình thành một nguồn sáng và tự mình dẫn lối cho chính mình bước đi trong cái thế giới ấy ... một màu đen kịt, thế giới ấy sẽ ra sao nếu xuất hiện một điểm sáng?? Chắc chắn rằng thứ đó sẽ tạo nên một con chấn động và nó đã làm được điều đó ... con chấn động ấy quả thực lớn đến không thể tưởng tượng được, và kết quả sau dư chấn đó là gì?? Câu hỏi khó ai có thể trả lời được vì con chấn động đó đến giờ vẫn chưa có hồi dứt, thậm chí còn đảo bới lên tất cả những gì từng bị chìm trong quá khứ ... có thể nó chính là một vụ nổ lớn, một lần quét sạch tất cả để tạo ra một cái mới hơn, đen tối hơn và dơ bẩn hơn nữa ... nếu kết quả cuối cùng sẽ là như vậy thì thật không đáng chút nào ...

“Fh fh fh ...”

Khẽ cười trước những suy nghĩ của mình, đột nhiên nghĩ tới những chuyện xa xôi rồi tự hù dọa chính mình, Huyền Băng bây giờ thật không thể nhìn nhận được bản thân mất rồi ... trải qua một quá khứ không phải của mình rồi lại để bị cuốn vào những rắc rối đó, thật không sáng suốt chút nào khi chỉ vì một câu nói mà khiến cho bản thân không còn là chính mình ... đến bây giờ cô ta vẫn không thể quên được cái thái độ đó của hắn, sự khinh thường đến không thể chấp nhận được của hắn đối với cô ta chính là mồi lửa khiến cô ta đào sâu vào cái quá khứ của nó ... và rồi đau đớn thừa nhận rằng hắn hoàn toàn đúng ... Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, Huyền Băng tự hỏi Minh Hoàng đang suy nghĩ những gì, liệu có giống những gì cô ta đang nghĩ hay không??

Lại nói đến người đang đứng hướng nhìn ra biển kia, người đàn ông ấy không xuất hiện nhiều, cũng chỉ gặp nó vài lần mà mỗi lần lại quá chóng vánh ... có điều, nó lại gây lên một ấn tượng mạnh mẽ đối với anh ta, Minh Hoàng có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp một người con gái kì lạ hơn nó được nữa ... lần đầu tiên nhìn thấy nó là qua một số tấm ảnh, Minh Hoàng đã cảm thấy kì lạ khi nhìn thấy hai khuôn mặt trái ngược của cùng một con người ... lần thứ 2 chạm mặt, nó để lại cho anh ta một vết sước dài trên mặt và một bá khí lộng trời khiến người ta hãi hùng ... lần thứ 3 nhìn nó thì anh ta có cảm giác như hình như người đã thương mình và người đang ngồi trước mắt là hai người hoàn toàn khác nhau, chẳng còn cái đáng sợ, chẳng có sự chèn ép, ở nó lúc đó chỉ duy nhất một nỗi cô đơn và u uất ... và lần thứ 4 cũng là lần cuối cùng Minh Hoàng nhìn thấy nó, ấn tượng mạnh mẽ nhất từ một vị nữ hoàng của thế giới ngầm khiến cho toàn thân anh ta run rẩy ... nó là người con gái đầu tiên khiến cho Minh Hoàng có cảm giác bị đè nén, với độ tuổi còn quá nhỏ

nhưng sự chín chắn, sự quyết đoán thậm chí cả tầm suy nghĩ cũng đã vượt hẳn những người có thể lực trong xã hội hiện nay ... lúc đó anh ta đã tự hỏi, cái gì đã tôi luyện nên con người nó như vậy?? Rồi sau một năm, câu trả lời đã thật rõ ràng cho câu hỏi ngày đó ...

“Fh fh ...”

Cười, Minh Hoàng ngửa mặt lên trời mà cười, anh ta cười cho sự ngu ngốc của mình, hổ thẹn cho chính mình vì những lời oán trách xã hội trước đây ... đúng vậy, anh ta có một số phận bất hạnh, ai cũng thừa nhận điều đó, và quyền của những người bất hạnh là được phép oán trách tất cả ... sự oán trách đó đã tồn tại cùng anh ta gần 30 năm qua và đến bây giờ đây anh ta lại phi nhỏ vào những sự oán trách đó ... những gì anh ta đã làm, trong quá khứ, anh ta luôn luôn chỉ biết bản thân mình, lấy mình là trung tâm, đày đọa người khác như thể anh ta được quyền làm như vậy, lấy suy nghĩ của mình áp đặt lên người khác và cũng như người khác áp đặt lên anh ta ... dường như từ trước cho tới bây giờ anh ta chưa bao giờ muốn thoát khỏi cái sự bất hạnh của chính mình ...

Một năm qua, đi theo sự chỉ thị của người đứng đầu tất cả trong bang hội Z, người đã đặt nền móng đầu tiên xây dựng lên một Z quyền thế, Minh Hoàng không bao giờ ngờ được một vị chủ tịch đạo mạo Ngô Nhật Trung lại đã từng những tay vào những ô uế của xã hội, không những vậy, quý phu nhân Ngô gia cũng từng một thời gây tiếng vang ... thật chẳng thể đánh giá bất cứ điều gì trong cái xã hội hỗn loạn này, điều duy nhất để hiểu những rắc rối đó là tìm tới khởi nguồn của chúng ... mọi câu trả lời cho những điều phi lý hoang đường đều bắt nguồn từ quá khứ, cái khoảng thời gian đã qua nhưng lại nắm giữ một sức mạnh có thể thay đổi tương lai ... đúng vậy, dù có tin hay không những điều đó đã xảy ra, sự thật về quá khứ của nó đã khiến cho Minh Hoàng thay đổi, một sự thay đổi về tầm suy nghĩ, về đường đi thậm chí cả bản thân cũng đã thay đổi ... nhưng với anh ta, tất cả chỉ là quá nhỏ bé so với người con gái là nó, dường như số phận bất hạnh của anh ta chẳng là gì khi “chỉ là” bị bỏ rơi, “chỉ là” bị xã hội trả đũa, anh ta dường như may mắn hơn nó khi không phải chịu sự giả dối trong suốt quãng đời từ khi sinh ra cho tới bây giờ ... trên cơ bản, chính cuộc sống của nó là một chuỗi những điều dối trá chồng chất hàng đồng lên nhau, chúng xếp thành các tầng các tầng dày kịt chỉ nhằm che giấu đi những lời nói dối phía dưới, tất cả lại chỉ để che giấu đi một lời nói dối và cuối cùng, những thứ đó tạo nên bị kịch cho một người con gái vốn dĩ không đáng để chịu cái bị kịch tàn khốc đó ... điều kì lạ là cô gái nhỏ bé ấy lại không chịu đầu hàng trước số phận, không để cái bị kịch ấy ngăn đường, dù trong tối, nó vẫn có thể đi những bước đi vững chắc, dù ngã đau, dù chịu nhiều tổn thương những vết thương chưa kịp lành, dù có muốn chết đi nhưng nó không đầu hàng ... sự kiên cường ấy, sự quyết tâm tồn tại ấy khiến cho Minh Hoàng cảm phục, trên thế giới này, mấy ai có được cái ý chí đó, mấy ai có được sự quyết tâm kiên định đó?? Đây là lý do tại sao anh ta cảm thấy thật hổ thẹn, trước một người con gái như nó, anh ta hoàn toàn không xứng để xuất hiện trong tầm mắt của nó, tất cả những gì nó làm là vượt qua cái bị kịch bất hạnh của bản thân để tiến về phía trước, còn anh ta, anh ta thì cứ lặn ngụp mãi trong cái bất hạnh mà bản thân chẳng chịu đưa chân bước qua, mãi mãi chìm trong cái huyền hoặc đau khổ không chịu nhìn về phía trước ... trong tất cả, Minh Hoàng cảm thấy anh ta là một kẻ hèn nhát ...

“Minh Hoàng!!”

Tiếng gọi từ đằng sau khiến anh ta giật mình, và càng bất ngờ hơn khi người vừa lên tiếng lại là người đang có những chỉ thị vô cùng đặc biệt đối với anh ta ... ông Ngô Nhật Trung từ khi nào đã tới trụ sở của Z vậy??

“Ông chủ!!”

“Nghe nói cháu vừa trở về, những vết thương này là sao vậy??” ông Trung nhìn những vết thương còn hằn đỏ rướm máu trên cơ thể Minh Hoàng mà hỏi, giọng nói không giấu được sự hoài nghi lo lắng ...

“Cháu chỉ là gặp một số người ngăn đường thôi, ông chủ không cần phải bận tâm đâu ạ!!” Minh Hoàng cúi đầu cung kính trước ông Trung, chất giọng chừng mực tôn nghiêm ...

“Đừng vô trách nhiệm với bản thân như vậy, ta không muốn người của mình phải chịu bất kì một tổn thất nào!!” Ông Trung nghiêm giọng, ông thật không lạ gì tính cách của Minh Hoàng, dù có cu rư mang anh ta nhưng sự cố chấp ấy thật khó có thể thay đổi được ...

“Vâng thưa ông chủ!!”

Răm rắp nghe lệnh, quả thực Minh Hoàng luôn luôn để người khác áp đặt mọi thứ lên mình và cuối cùng chính anh ta lại áp đặt mọi thứ lên cấp dưới của mình ... đến khi nào con người này mới có thể thay đổi đây?? Khó, khó lắm ... con người mà, dù nhận thức đã thay đổi nhưng bản tính sẵn có sao có thể thay đổi trong ngày một ngày hai được, nhất là khi thứ đó đã theo anh ta tới gần 30 năm cuộc đời ...

“Sau khi sơ cứu xong hãy gặp ta ở phòng làm việc!!”

“Rõ!!”

Nói rồi ông Trung quay người bước đi, sau một năm, có lẽ rằng Minh Hoàng và Huyền Băng đều có những thay đổi đáng kể, ông không phải tự nhiên bắt hai người đó tìm hiểu về quá khứ của nó đâu, cái ông muốn đó chính là kết thúc tất cả những gì còn lưu lại trong quá khứ ... một phần ông muốn thanh toán một cách sòng phẳng món nợ của gia đình ông đối với nó, một phần ông cũng muốn nó thoát khỏi cuộc sống bê tắc hiện nay ... suy cho cùng, nếu người đàn ông đó còn tồn tại thì tất cả mọi chuyện sẽ không bao giờ kết thúc, việc ông làm đó là kết liễu cái mạng sống vốn đã phải chết đó ... và hai con người kia chính là vũ khí sắc nhọn và chính xác nhất cho công việc này, nhưng có vẻ kế hoạch của ông không mấy suôn sẻ cho lắm ...

“Anh Trung!!”

Liều Huyền đứng dậy khi thấy ông Trung bước vào phòng, Huyền Băng cũng rời bỏ thế giới riêng của mình hướng về phía ông cúi đầu cung kính ... ông Trung không nói gì chỉ giơ tay lắc đầu một cái rồi ngồi xuống chiếc ghế lớn nhất trong căn phòng, dáng vẻ uy nghiêm khiến người khác phải nể sợ, sự im lặng của ông chắc chắn là điềm báo cho một điều gì đó ...

“Anh tới khi nào sao không báo cho em biết??” Liễu Huyền lên tiếng hỏi ...

“đừng bận tâm chuyện đó ...” ông Trung lắc đầu rồi nhìn sang Huyền Băng hỏi: “Huyền Băng, chuyển đi của cháu thế nào??”

“Thưa ông chủ ... cũng có chút thu hoạch ạ!!” Huyền Băng trả lời, giọng nói có phần khác lạ ...

“có vẻ như cháu đã biết được điều gì đó ...” Ông Trung mỉm cười, nụ cười lạnh đến rợn người: “hãy nói ta nghe đi nào!!”

“chỉ một chút thông tin về người ông chủ cần tìm ...” Huyền Băng ngập ngừng: “người đàn ông đó ...”

“Ông ta làm sao??”

“Giống hệt như trong tấm ảnh ông chủ đưa cho cháu ...” cô ta bậm môi trả lời: “như thể ông ta không già đi một chút nào cả!!”

“Và ...” ông Trung bỏ lửng câu nói ...

“Ông ta vẫn đang tiếp tục mục tiêu trừ khử Dương Mỹ Nguyệt Hương!!”

“... ..”

Không gian rơi vào im lặng, ông Trung tiếp nhận toàn bộ thông tin ngắn ngủi của Huyền Băng một cách nhanh chóng và trong suy nghĩ, dường như có một cái gì đó đang lóe lên ...

“Ông ta đang ở đâu??”

Câu hỏi phá tan sự tĩnh lặng đáng sợ, chỉ trong giây lát thôi nhưng sự uy quyền của ông Trung đã khiến cho hai người đang có mặt trong căn phòng phải run sợ ... Huyền Băng tuy chỉ mới tiếp xúc với ông Trung trong khoảng thời gian gần đây nhưng cô ta đã nhìn nhận rằng vị chủ tịch này hoàn toàn không thua kém gì người mà ông ấy đang quan tâm và bảo vệ ...

“Tuy có thể xác định được vị trí nhưng ... ám sát ông ta thật không dễ thưa ông chủ!!”

Giọng nói lạnh của một người đàn ông vang lên, dù không nhìn họ cũng biết người vừa lên tiếng là ai ... Minh Hoàng đã có mặt tại căn phòng này sau khi sơ cứu những vết thương của mình ...

“Cháu thử rồi sao??” một câu hỏi nữa từ ông Trung trực tiếp nhắm vào Minh Hoàng ...

“có vẻ như cô cháu gái của ông ta rất có hiểu!!” Minh Hoàng lên tiếng trả lời, giọng nói mỉa mai thấy rõ ...

“là con bé ra tay??”

“Không ...” Minh Hoàng lắc đầu: “Không chỉ mình cô ta!!”

“... ..”

Khẽ nhíu đôi mày, ông Trung không rõ được ý của Minh Hoàng muốn đề cập là gì ... nếu chỉ đang ám chỉ tay chân của cô ta thì người đàn ông này sẽ không nói một câu như vậy ... còn ai khác ở bên cạnh người đàn ông đó ư??

“Ông chủ, ngài có biết hai con người này không??”

Rút trong túi áo ra một xấp ảnh, Minh Hoàng đặt lên bàn trước mặt ông Trung, hình ảnh trong đó là một người đàn ông có đôi mắt sắc bén mà lần đầu tiên ông từng nhìn thấy, một khuôn mặt xa lạ nhưng không phải là không có ấn tượng, một đoạn quá khứ đột nhiên xuất hiện trong trí nhớ của ông ... nhưng một hình ảnh khác, một cô gái với cùng một khuôn mặt nhưng mái tóc và sự lạnh lẽo trong đôi mắt thì khác hẳn nhau, người con gái này, ông Trung khẳng định rằng mình đã từng gặp ... chỉ có điều ... ông không tài nào nhớ được đó là ai ... đôi tay ông bất giác cảm lên hai tấm ảnh của cô gái đó, một với mái tóc dài màu vàng ánh kim, đôi mắt nâu trầm có chút sắc sảo, còn một thì cũng mái tóc ấy nhưng ngắn ngủi rồi bù, đôi mắt cũng sắc màu đó nhưng không những sắc sảo mà còn có sự lạnh lẽo cô độc ... con mắt phải dường như ánh lên một tia sáng gì đó đỏ gắt, nếu như không để ý kĩ thì sẽ không thể nhận ra điều đó ...

“Trịnh Huyền Bảo Trân ... chẳng phải đó là con gái của bà Thuyền sao??” Liễu Huyền nghi hoặc lên tiếng, chính bà cũng không chắc người được chụp trong ảnh có phải là người bà đang nghĩ tới hay không ...

“.....” như nhớ ra, ông Trung đột nhiên tối sầm mặt lại, thái độ cũng thay đổi trở nên gay gắt khi nhìn vào hai tấm ảnh ...

“cô biết người này sao??” Huyền Băng hơi nhíu đôi mày, Liễu Huyền mà cô ta biết hầu như rất ít khi nhớ tên ai ngoài những người mà cô yêu quý ...

“không biết, chỉ từng gặp thôi ...”

“Minh Hoàng ...” ông Trung không để tâm tới lời đối thoại của hai người phụ nữ ở bên cạnh, ông chỉ quan tâm tới điều bản thân đang nghĩ mà thôi: “những thứ này nghĩa là sao??”

“ông chủ, hai người này hiện là những sát thủ ở bên cạnh Dương Trung ... cũng là một trong ba tuyến bảo vệ của ông ta!!” tuy không hiểu lắm thái độ của ông chủ nhưng Minh Hoàng vẫn trả lời theo những gì mà mình biết: “... và người ngăn chặn cháu chính là cô gái mà ông đang cầm ảnh trên tay!!”

“không thể nào ...” ông Trung lắc đầu, sự hoài nghi hiện rõ nét trên khuôn mặt: “nếu là anh ta thì ta còn hiểu được ... nhưng người này thì không thể hành động như vậy được ...”

“tại sao cô ta lại không thể??” Huyền Băng không hiểu: “rõ ràng đã đã thương Minh Hoàng như vậy cơ mà ...”

“ta cũng không hiểu tại sao con bé hành động như vậy nhưng ...” ông Trung chợt chứng lại một lúc, dường như vừa mới nhớ ra một chi tiết nào đó, ông quay hỏi Minh Hoàng: “ngoài cô gái này còn ai khác nữa không??”

“ý ngài là ...”

Trước câu hỏi bất ngờ, Minh Hoàng hoàn toàn không hiểu ông Trung muốn hỏi về ai ... rồi xuất hiện một giây sau đó là khuôn mặt hoài nghi của chính anh ta ...

“có điều gì bất thường sao??” Liễu Huyền tỉnh ý phát hiện được sắc thái khác lạ của Minh Hoàng ...

“cháu cũng không chắc lắm ...” Minh Hoàng thoáng một sự bối rối: “cô gái đó rất kì lạ, cô ta xuất hiện một cách đột ngột chen giữa cuộc chiến, kéo cháu thoát khỏi sự truy sát bằng thứ vũ khí gì đó vô hình rồi biến mất khi đã chắc chắn xung quanh an toàn ...”

“những vết cứa trên cơ thể của anh là do thứ vũ khí vô hình đó để lại đúng không??” Huyền Băng hỏi, một câu hỏi rõ ràng không ăn nhập mấy với hoàn cảnh ... là quan tâm hay là vì một lý do nào khác??

“có lẽ vậy!!” Minh Hoàng cũng không chắc chắn về câu trả lời của mình, bản thân anh ta trước khi được người đó cứu căn bản là đã bị thương rất nhiều ...

Tự nhiên một đề tài mới xuất hiện, tiếng hỏi người trả lời, tất cả những thứ đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới ông Trung, trong tâm trí của ông bây giờ đang có rất rất nhiều điều hỗn loạn, không hiểu đang có chuyện gì xảy ra với hai người con gái, mà ông biết là, được nó gởi vào cuộc huấn luyện “Địa Ngục Đế Vương” ... ông dường như đã quên mất đi sự tồn tại của hai con người này, cũng vì ông Nguyễn Đại Phong đã hoàn toàn biến mất sau lần gặp cuối cùng ở Mỹ, và cũng vì bà Trịnh Hoàng Minh Thuyền đã không còn ở Việt Nam nữa, hai lý do này đã khiến ông một năm qua không nghĩ tới hai người có thể trở thành những Đế Vương tiếp theo giống con trai của ông ngày đó ... Điều kì lạ là, tại sao đến tận bây giờ họ mới xuất hiện?? Và cái cách họ xuất hiện cũng không được bình thường, hai con người đó vì lý do gì mà lại đối đầu với nhau?? Hơn nữa, một trong hai lại đang bảo vệ cho người đã khiến cho nó phải đau khổ suốt từ khi sinh ra cho tới bây giờ ... Càng nghĩ ông Trung càng cảm thấy rối, ruột cuộc thì chuyện gì đang diễn ra trên cái thế giới hỗn loạn này đây?? Lúc nó xuất hiện, một mớ rắc rối cũng xuất hiện theo, và lúc nó biến mất, những rắc rối đó lại trở thành một đám hỗn tạp độc hại giết chết cả cái thế giới đang ngày một đen tối này ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

... Píp píp píp ...

Tiếng máy móc chạy lặng lẽ khô khốc trong căn phòng trắng tinh, cái lạnh lẽo của máy lạnh và mùi thuốc sát trùng đặc trưng của những bệnh viện hoặc phòng thí nghiệm y học ... nhưng trái ngược với những thứ đồ trắng trong căn phòng, người con gái đang đứng bên chiếc giường lại khoác trên mình trang phục màu đen cùng màu với mái tóc đen dài của mình, cô gái ấy, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương nhưng chẳng có chút vui tươi nào cả, toàn bộ con người cô chỉ độc một nét thâm trầm khó hiểu ... đôi mắt cô nhìn vào người đàn ông đang nằm trên chiếc giường trắng lạnh, lớp kính trong suốt ngăn cách hai thứ không khí khác nhau giữa cô và người đó, một mảnh giấy vàng được dính trước mặt kính với một vài dòng chữ đỏ với đường nét rất đẹp, cô gái đó chỉ khẽ nói như độc thoại với chính mình ...

“Levin ... nếu anh không nhớ được anh là ai thì anh sẽ kết thúc mạng sống của mình tại chính nơi này ... hy vọng anh không quên cái cách mà bản thân đã thoát khỏi cái bẫy của tôi!!”

Nói rồi, Nhiên đưa mắt nhìn lên màn hình lớn được kết nối sẵn với hệ thống thông tin toàn cầu của vệ tinh Hoa Kỳ, đã 1 tuần kể từ khi Ath cùng những người trong Hell rời khỏi căn cứ này, họ rơi vào tay của “Tam Kiềng” như thể cổ tình bị giam bắt ... tất cả khiến cho Nhiên hoài nghi về những gì đang diễn ra xung quanh người con trai mà cô đã từng yêu, ngay từ khi cô xuất hiện lần đầu tiên ở văn phòng của hắn, cô đã nhận ra được một thứ không khí rất kì dị tồn tại xung quanh hai con người đó ... chỉ có điều, lúc đó, mỗi quan tâm của cô không phải họ, và cô đã không nhận ra được những biến động đã và đang diễn ra ... liệu có quá muộn không khi đến bây giờ cô mới nhận ra mọi chuyện??

“Lok ...”

Tiếng gọi của một cô gái kéo Nhiên trở lại hiện tại, lại một người nữa xuất hiện, một bóng một mình, lần đầu tiên khi gặp người con gái này Nhiên thấy cô ấy ở một mình mà thiếu đi một hình bóng nữa ... cũng phải thôi, người đó sao có thể ở đây được khi hình ảnh ấy đang xuất hiện trên màn hình kia ...

“Chúng ta bằng tuổi, hãy gọi thẳng tên tôi đi Chi!!”

“Được ...”

Phải, người vừa xuất hiện chính là Trịnh Huyền Mai Chi, người đã khiến cho toàn bộ các Dirty trong Hell cảm phần và cũng là người khiến cho Kry và Sag phản bội lại chính những người bạn của mình ... nhưng hình ảnh của Chi bây giờ dường như hoàn toàn khác so với trước đây, mái tóc đen tuyền tuyệt đẹp trước kia giờ không còn nữa, thay vào đó là sự ngắn ngủi nham nhở, là do kiểu tóc như vậy hay là một lý do nào khác?? Khuôn mặt bầu bĩnh trắng hồng búp bê ngày trước giờ cũng biến mất, Nhiên bây giờ chỉ có thể nhìn thấy từ Chi là một người giống như con trai, một nét gì đó mạnh mẽ hơn, hà khắc hơn, một cái gì đó thâm trầm khó hiểu khó nắm bắt ... có lẽ chỉ một thứ duy nhất ở Chi là không thay đổi, đó là đôi mắt trong sáng vẫn luôn luôn như vậy, có chăng thì chúng sâu hơn một chút, sắc hơn một chút ... hai người con gái đó quả là những người thầy tài giỏi bậc nhất, đào tạo một Trịnh Huyền Mai Chi được như vậy, thật đáng khâm phục ...

“Chuẩn bị xong hết rồi chứ??” Nhiên thờ ơ hỏi, đôi mắt vẫn nhìn về phía màn hình ...

“Khi lồng kính mở thì nguồn điện ở nơi này sẽ được kích hoạt ...” Chi đứng ở phía cửa, một bước cũng không dám đi vào, cô chỉ có thể đứng ở bên ngoài cái bẫy hiểm độc mà Nhiên đã giăng ra mà trả lời: “Sau khi tòa nhà sụp đổ, có lẽ anh ta sẽ không bao giờ có thể trở lại mặt đất nữa!!”

“Nếu không thể nhớ lại ... tôi thà giết anh ta còn hơn!!” Nhiên cười nhạt, liếc nhìn Levin đang nằm trong chiếc giường kính ... sao có thể ngờ được cô lại phải xuống tay với anh ta lần thứ 2 cơ chứ ...

“Vậy ta đi thôi!!”

“Được!!”

Nhiên nhún vai trả lời, bước đi một cách khéo léo zic zac về phía Chi đang đứng, chỉ có người tạo ra bẫy mới có thể thoát khỏi cái bẫy đó, lối di chuyển bất quy tắc của Nhiên khiến cho Chi hơi loạn mắt, người con gái này làm sao có thể để người khác nhận ra điểm sống duy nhất trong cái bẫy hiểm với 3800 cửa chết cơ chứ ... và cuối cùng, cả Nhiên lẫn Chi đều biến mất sau khi cánh cửa được khép lại hoàn toàn, trong phút chốc mọi thứ chìm trong im lặng vốn có ... rồi chỉ vài phút sau, những con chấn động đột ngột xuất hiện làm rung chuyển toàn bộ mọi thứ, mạch điện bị cắt một cách nhanh chóng chỉ còn lại duy nhất một chấm đỏ li ti nằm ở giữa căn phòng, sự im lặng chết người một lần nữa bao trùm cộng thêm bóng tối tĩnh mịch ... chiếc giường nơi Levin đang nằm chốc lát phát sáng, một ánh sáng dịu nhẹ chập chờn chốc sáng chốc tắt, thứ máy móc duy trì mạng sống của anh ta mà Nhiên đã lắp đặt ... liệu người đàn ông này cuối cùng sẽ sống hay mãi mãi trở lại với cái chết vốn có??

Phía trên căn phòng tĩnh lặng đó, một đồng hồ nát của một tòa nhà đã từng là ngôi biệt thự sang trọng trên ngọn núi heo vắng. Chi cần đặt thuốc nổ phá đi 16 cột trụ đã khiến cho ngôi nhà kiến cổ phải sụp đổ, gạch vụn chất đồng lên nhau che lấp đi bên dưới là tầng hầm sâu hoắm, phá nát đi con đường duy nhất đi lên mặt đất từ căn phòng bí mật ấy ... hai người con gái đứng lặng người trước cảnh tượng đó, không một chút cảm xúc, không một nét biểu cảm, dường như chứng kiến những sự sụp đổ đã là quá quen thuộc đối với họ ...

“Tôi muốn câu trả lời từ cô!!” Chi lên tiếng nói, đôi mắt vẫn hướng về những mảng bụi đang tung mù khắp khu rừng tách biệt ...

“Về cái gì??”

“Chị gái tôi!!” Chi quay sang nhìn Nhiên, sự nghiêm túc choáng gần như toàn bộ đôi mắt một phút trước còn trống trải: “Có thật là chị ấy đã muốn giết mẹ tôi??”

“Nếu là hiện tại ... thì đúng vậy!!”

Nhiên đáp trả một câu rồi quay người bước đi, cô không muốn đôi co quá nhiều với người con gái này, cũng không muốn phải giải thích bất kỳ điều gì, những thứ đó bây giờ chẳng còn quan trọng nữa ... Giờ hai con thuyền đã gặp nhau, điều duy nhất cần làm bây giờ là thực hiện tất cả những gì cần phải làm, kết thúc toàn bộ những rắc rối của cả quá khứ lẫn hiện tại ...

“Vậy thì hãy bắt đầu từ cô ta đi!!”

“sao??”

Khó hiểu, bước chân của Nhiên dừng lại, khuôn mặt ngoái lại phía sau nhìn tấm lưng thon nhỏ của Chi đầy thắc mắc ... cô gái kia vừa mới nói gì vậy??

“Kry nói chị Hương đã bị bắt cóc ... tôi muốn chúng ta bắt đầu từ cô ta, người khiến cho Kry và Sag phải rời bỏ con thuyền này!!”

Gió thổi mạnh khiến có bụi gạch tung mù lên, giữa không gian rộng ấy, Nhiên và Chi đối mặt với nhau một cách thẳng thắn ... sau một thời gian đủ dài, Chi đã có được một tầm nhìn khác biệt so với trước đây, điều này khiến cho Nhiên có chút bất ngờ ... khóe môi nhếch nhếch lên, nụ cười cùng ánh mắt sắc lẹm, Nhiên gạt đầu một cách thú vị ...

“Được thôi ... nếu cô đã muốn như vậy!!”

.....

Trở về sau một thời gian chạy từ nước này tới nước khác, người con gái mặc trang phục màu xám ngả ngời xuống chiếc giường rộng, bên cạnh cô ta là một đứa trẻ đang nằm ngủ một cách ngon lành ... có lẽ từ trước tới giờ, cô ta chưa từng gặp một đứa nhỏ nào giống như thằng nhóc này, dù xung quanh có ồn ào cách mấy, có những tiếng nổ chói tai nhức óc đến mấy nhưng dường như chẳng có thứ gì có thể ảnh hưởng tới thằng bé được. Lúc thức, đứa bé mở to đôi mắt màu xanh ngọc nhìn quanh một cách vô tư lự, không một nét sợ hãi hay lạ lẫm. Lúc ngủ, chẳng một âm thanh nào có thể khiến thằng bé tỉnh giấc, dù bị di chuyển hay bị ném xuống đâu đó, thằng bé hoàn toàn không một chút phản ứng nào, khuôn mặt cứ luôn lì lợm như chính cha mẹ của nó vậy ... liệu trên đời này có tồn tại đứa trẻ 5 tháng nào như vậy không??

... cộp cộp cộp ...

Tiếng bước chân nện xuống nền gạch cộp cộp tiến dần tới gần chiếc giường mà người con gái kia đang nằm nghỉ, cậu nhóc bên cạnh vẫn cứ nhắm nghiền đôi mắt ngủ lì bì sau chuyến bay dài ... sát khí từ người vừa xuất hiện thật có thể khiến người khác rợn người, nhưng với hai con người đang nằm trên giường khi thì dường như không có tác dụng ...

“Hạ Tiểu Lan ... tốt nhất là cô nên dừng trước cái vạch đỏ đó!!”

Giọng nói khiến người kia khựng lại, bước chân dừng trước vạch đỏ được kẻ cách chiếc giường khoảng 1 mét rưỡi, một sợi tóc của cô ta khẽ tung lên vượt qua đó và bị đứt một cách bị động ...

“Bạch Linh, giao thằng nhóc cho tôi!!” Moth đưa mắt nhìn sợi tóc rơi xuống nền rồi lên tiếng nói, giọng nói đề nghị mà như ra lệnh ...

“không thấy tôi đang nghỉ ngơi sao?? Cô nên biết tôn trọng một chút chứ!!”

Người con gái đó, người có cái tên Bạch Linh mà Moth vừa nhắc đó, cô ta chính là người đã bắt nó, đẩy nó vào hoàn cảnh trở trêu không thể hành động, người đã sử dụng Khang Kiện để ra điều kiện với hắn ... con người mà Moth từng coi thường giờ đang chơi lại cô ta ...

“Tôi muốn thằng nhóc đó, mau giao nó cho tôi!!” Moth mất kiên nhẫn, cô ta quát lên bằng giọng trịch thượng ...

“Ồ, sao lại dữ tợn như vậy??” Bạch Linh nhẹ nhàng ngồi dậy, đôi mắt mơ màng nhìn về phía Moth, giọng nói giễu cợt, thái độ khinh thường: “ai đó chọc giận cô sao??”

“chọc giận tôi ...” Moth cười khềnh, đôi mắt quắc lên nhìn Bạch Linh: “là cô chứ ai!!”

“Ồ ... ra là TÔI à??” giọng nói của Bạch Linh đột nhiên cao vút, sự khinh thường thể hiện rõ nét qua thái độ của cô ta ...

“Đừng nói nhiều, mau giao thằng bé cho tôi!!”

Lắc lắc cái đầu, Bạch Linh vươn tay khẽ xoa nhẹ vào má của Khang Kiện, một cử chỉ khiến cho Moth cảm thấy ngứa mắt ... chỉ có điều, dường như Bạch Linh lại có một đôi mắt trái ngược hẳn với thái độ của mình, cô ta khẽ nhếch nhếch làn môi đỏ mọng ...

“Không được đâu Hạ Tiểu Lan, cô chỉ là người cung cấp thông tin mà thôi ... đừng cho mình cái quyền ra lệnh cho người khác như vậy!!”

“Cô ...”

Nhận lại lời nói của chính mình, cổ họng của Moth như bị nghẹn lại ... cảm giác bị phản bội là như thế này đây, cô ta có thể phản bội lại tất cả mọi người và ngược lại, cô ta cũng sẽ bị phản bội như chính hành động của cô ta vậy ... cảm giác uất nghẹn này thật khó mà nuốt trôi được ...

“Đừng nghĩ tôi không ở đây thì không biết cô đang giờ trò gì nhé!!”

Bạch Linh cười khinh khinh tiến lại chiếc bàn gần giường rút là một ly rượu rồi thần nhiên uống, cô ta muốn cho người con gái kia biết bản thân cũng không phải là kẻ dễ đối phó ...

“đó là lý do tại sao tôi đã không giao thằng bé cho cô khi rời đi ... cô nên hiểu điều đó chứ nhỉ??”

Bị lợi dụng một cách trắng trợn, Moth nghiêng răng ken két cắn phần, cô ta cung cấp thông tin cho Bạch Linh nhằm lợi dụng người con gái này để kéo nó trở lại thế giới đen, ấy vậy mà chính cô ta lại là người bị lợi dụng ... phũ phàng thật cái lối dối xử giữa con người với con người, thật chẳng khác gì lũ súc vật đang tranh giành nhau miếng thịt ngon ...

“Cô ... cô đúng là một con rắn độc!!”

“Tôi đã nói thế nào nhỉ ...” Bạch Linh cười trước khuôn mặt sầm tối của Moth: “cô sẽ phải trả giá vì đã coi thường tôi!! Cái giá này đâu phải quá đắt, đúng không??”

“Bạch Linh ...” Moth gằn giọng, sát khí lần đầu tiên hiện lên một cách rõ rệt: “Nếu giết cô ấy, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!!”

“Hãy cựa đi ... xem cô có thể làm được gì??” Bạch Linh trả lời một cách thần nhiên, đôi mắt liếc nhìn về một hướng khác: “Tôi sẽ không giao thằng bé

cho cô đâu!!”

“Được rồi, hãy đợi đấy ... Hạ Tiểu Lan này thế sẽ không để cho cô được toại nguyện đâu!!”

Một nước quay người bỏ đi, Moth để lại cho căn phòng ấy một nỗi ám ảnh đáng sợ, có lẽ từ khi người chủ nhân của cô ta chết đi, cô ta chưa bao giờ tỏ một sát khí rõ ràng đến vậy ... dù thân nhiên nhưng trước sức ép đó, Bạch Linh đã phải đồ mồ hôi lạnh dọc sống lưng, quả thực không thể đùa với lửa được ... đưa mắt nhìn Khang Kiện, thằng nhóc này chẳng có chút thái độ nào cả, đôi mắt nhắm nghiền ngủ một cách ngon lành, có phải thằng bé là quái vật hay không mà áp lực như vậy mà cũng không bị tỉnh giấc?? hay vì là nhóc con nên mới không hiểu chuyện?? Quả thực thằng bé đang nằm bên cạnh cô ta kia mới thực là khó hiểu và đáng sợ ...

.....

Mở mắt nhìn quanh, nó nhận ra dường như bản thân lại bị giam ở một nơi quen thuộc, vẫn cái nhà giam hình vòng cung ấy, vẫn mấy cái song sắt to oành ầy ... nhưng tất cả còn mới lắm, nó khẳng định nơi này được xây lên trong thời gian gần đây, có lẽ người con gái kia muốn sử dụng nơi này chỉ để giam giữ và hành hạ nó ... ngu ngốc, nếu muốn thoát, nó thừa sức thoát khỏi nơi này, nếu như cô ta không giữ Khang Kiện thì nó đã phá nát cái nơi quý quái này từ lâu rồi ... giờ bàn tay của mình lên trước mặt, cái gông sắt cồng kềnh này thật chẳng có tác dụng gì cả, có chăng thì chúng chỉ nặng và chắc hơn những thứ khác ... để làm khó được nó, những thứ này hoàn toàn không thể ...

“cô luôn tỉnh sớm hơn dự đoán nhỉ?”

Giọng nói của một người đàn ông vang lên, nó đưa mắt nhìn cái bóng vừa bước vào từ bên ngoài góc rẽ, sử dụng loại giày không gây tiếng động, điều đó đã giấu được sự xuất hiện của ông ta đối với nó ... nhưng không có nghĩa là nó không biết rằng có người tới ...

“lại gặp rồi, tôi thật sáng suốt khi nhớ cái mặt của ông đấy!!”

Nó nói, câu nói bình thường như tất cả các câu nói khác, chỉ có điều, khi người phát ngôn là nó thì câu nói đó lại bao hàm một ý nghĩa hoàn toàn khác ... mĩa mai, một sự mĩa mai đầy khinh bỉ ... đôi mắt đỏ gât của ông ta ánh lên một tia giận dữ, nhưng ông ta cũng không đại gì mà bộc lộ điều đó ra, để xả giận, ông ta có rất nhiều cách ...

“vinh dự cho tôi ...” ông ta cười sằng sặc che giấu đi cái sự giận dữ đang ngùn ngụt cháy trong đầu: “vài ngày nữa tôi sẽ lại giúp cô gặp một số người đấy ... những người mà cô từng gặp ở một nơi giống thế này này!!”

“.....”

Nó nhú mày, nhất thời không hiểu được những gì ông ta nói ... nhưng chỉ vài giây sau, từ khuôn mặt to bè và ánh mắt thâm độc đỏ gât của ông ta ngay lập tức khiến nó nhớ lại ... mặt nó tối sầm, đôi mắt nhìn người đàn ông kia bằng ánh nhìn chứa đầy dao găm, nếu ánh mắt có thể giết người thì người đàn ông kia quả thực không thể sống sót ...

... Ha ha ha ha ha ...

Nhận thấy khuôn mặt đang chảy ròng xuống những giọt mồ hôi lạnh, người đàn ông đó cười to một cách khoái sảng, điệu cười khiêu khích càng khiến nó thêm giận dữ ... mà khi nó giận thì nó thường im lặng, ánh nhìn càng gay gắt hơn, thế rằng nếu người đàn ông kia mà không chịu đi thì ông ta sẽ chết trong tay nó ngay lập tức ... Điều cười đột nhiên cứng ngắc khi ông ta nhận thấy không khí trong nơi nhà giam này đang đóng băng, một ánh mắt như muốn nuốt chửng ông ta đột nhiên xuất hiện, cảm giác như đang bị một con dã thú rình rập chực chờ cắn một phát vào điểm chí tử ... quả không hổ danh là Hades, sức ép này ông ta lần đầu tiên được thử qua và cũng hãi hùng trước sự đáng sợ đó, nó chỉ ngồi đó trong im lặng, chỉ ngồi, không động đậy, chỉ nhìn, không lên tiếng, đó chính là toàn bộ biểu hiện của một con thú dữ rình mồi ... mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán rồi xuống cằm, nhỏ giọt xuống đất ... tách tách tách ... bước chân lùi lại xa dần rồi biến mất ... trong chốc lát ông ta đã biến mất khỏi tầm mắt của nó, ấy vậy mà sức ép ấy vẫn chẳng thuyên giảm ... lần đầu đùa với hổ, ông ta hoàn toàn không bao giờ ngờ được một người như nó lại có thể chịu bị giam giữ ở một nơi như thế này ... nếu không phải cô chủ của ông ta giữ trong tay viên ngọc quý là con trai của nó thì chắc tất cả những người ở đây đều đã không thể toàn mạng rồi ...

“Hades, quả thực không chỉ là một cái biệt danh!!”

Lầm bầm trong miệng, người đàn ông đó vuốt trán của mình rồi quay người bỏ đi, có lẽ ông ta không bao giờ ngờ được lần thứ 2 chạm mặt, nó lại để lại cho ông ta một nỗi sợ hãi như vậy ... liệu rằng có thật là nó đã mất đi bản tính vốn có hay không??

Nó ngồi đó, dựa lưng vào tường, những lời người đàn ông kia nói quả thực đã đá kích đúng vào điểm yếu nhất của nó ... với nó, không gì quan trọng hơn người thân và những người bạn, ông ta nói như vậy, khác nào đang đe dọa nó rằng vài ngày nữa nó sẽ được gặp các Dirty của mình trong một hoàn cảnh giống trước đây, bị hành hạ đến mức thể thảm ... chỉ cần nghĩ thôi đã khiến nó giận dữ rồi, nó rời bỏ Hell để làm cái gì cơ chứ?? Tất cả chỉ để tách rời nó với toàn bộ những người từng liên quan tới nó ... vậy mà vẫn không được ... kẻ rằng nghiền chặt vào nhau, nó giừa đầu vào tường, từ khóe mắt trào ra một dòng nước trong vắt, dòng lệ khiến cho trái tim nó đau đớn, cả cơ thể run lên không kiểm soát được ... tại sao nó lại cứ luôn làm liên lụy đến người khác?? Từ chồng nó, con nó, rồi đến những người bạn của nó ... rồi cuối cùng cả mẹ lẫn anh trai nó cũng sẽ bị liên đới theo ... ruốt cuộc thì nó chỉ là kẻ bất tài vô dụng, nó chỉ có thể ngồi đấy một cách bất lực ... Hades mà như thế sao?? Không bảo vệ được bất kì ai xung quanh thì sao có thể xứng với cái tên ấy ... vô dụng, nó đúng là đồ vô dụng, chỉ là thứ bỏ đi, một thứ nhu nhược không dám đối mặt với mọi thứ ... nó chỉ viện cớ, chỉ loanh quanh đưa ra các lý do để trốn tránh, và kết quả là gì đây?? Sự việc ra có sự này đều là do nó ... quả thực Bảo Lam đã đúng, những lời cô ta nói hoàn toàn đúng, nó đáng lẽ không nên tồn tại, nếu không thì chắc sẽ chẳng thể xảy ra được những bi kịch này, nếu nó không được sinh ra thì sẽ là tốt hơn ... không, là tốt nhất mới đúng, nó đáng lẽ không nên được sinh ra ...

“là ai thì ra mặt đi!!”

Dù chìm trong sự dẫn dắt của chính mình nhưng các giác quan của nó đang dần nhạy bén, cái bóng đó đã ẩn mình cũng khá lâu rồi, kể từ khi người đàn ông kia rời khỏi thì cái bóng đó cũng đứng im trong góc khuất, nó không phát giác mà cũng không muốn phát giác ... chỉ là, cái ánh nhìn của cái bóng ấy khiến nó phải quan tâm, dường như đó là một người mà nó đã đợi từ rất lâu ... nhưng đột nhiên lại có cảm giác rất xa lạ ...

... cách ... cộp cộp cộp ...

Xuất hiện trước mặt nó là một thân hình được trùm kín bởi một lớp áo choàng đen, nó không thể nhìn thấy bất cứ cái gì từ người đó ngoài việc cảm nhận được sự di chuyển đang ngày một gần nơi nó bị giam ... người đó, rất thân nhiên, rất bình tĩnh, không có vẻ gì cho thấy là kẻ đang đột nhập vào nơi này cả ... Nó không nói gì, cũng không phản ứng hay động đậy, chỉ có đôi mắt là nhìn về phía ấy ... cảm giác quen thuộc toát ra từ người đó một cách rất rõ ràng, nhưng vẫn có một cái gì đó khiến nó cảm thấy xa lạ ... ruột cuộc thì nhân vật này là ai?? Nếu trực giác của nó đúng, thì sự xa lạ nó cảm nhận được là từ đâu??

Từ bên trong chiếc áo choàng, một khẩu Heckler & Koch có gắn giảm thanh xuất hiện, mũi súng nâng cao dần và hướng thẳng về phía đầu nó, với khoảng cách gần thế này, quả thực khó lòng để nó có thể thoát được khỏi viên đạn nhắm vào đầu như vậy ... nhưng để có thể giết nó trong hoàn cảnh này, cái bóng kia thực sự không có cơ hội ...

“Đừng làm điều ngu ngốc ... tôi không muốn giết người đâu!”

Nó lạnh giọng, đôi mắt chuyển đổi sang một trạng thái khác, hồ hững, vô cảm, làn mi cong hạ xuống lưng chừng che khuất đi một nửa con ngươi màu xanh ngọc bích ...

“Không giết thì sẽ bị giết ...”

Người đó lên tiếng, một giọng nói thanh nhẹ khiến nó hơi nhúu mày, đôi mắt mở to như không tin vào những gì mình đang nghĩ ...

... Chiu ...

Viên đạn bay với vận tốc nhanh hơn cả ánh sáng tới thẳng phía trán của nó ... Xoạt ... Keng ... nhưng nó còn nhanh hơn nữa, hành động của nó như một ảo ảnh khiến người nhìn tưởng như nó đã trúng đạn nhưng thực chất viên đạn đó đã bắn nát một mắt xích trong sợi xích đang ghim giữ nó ... những mảnh vụn rơi là tả xuống trước mặt nó cùng với một lỗ nhỏ trên tường phía cạnh bên tai, không những vậy, nó nhanh chóng vung sợi xích lên khiến mắt xích sắt cong veo sắc nhọn bay thẳng về phía người nổ súng ... đám song sắt không thể bao vệ cho người đó, thậm chí chúng còn khiến cái bóng ấy bị giữ chặt bởi chiếc móc câu ghim vào áo choàng kéo rít kẻ đó lao vào những cột song lớn ấy ... nếu không phản ứng nhanh, có lẽ nó đã khiến cái bóng ấy gãy cổ rồi ...

“Định thử nghiệm khả năng của tôi sao, Trịnh Huyền Bảo Trân??”

Nó kéo đám xích trở lại bên mình, đôi mắt nhìn thẳng vào thân hình màu đen đang khụy gối cách chiếc áo choàng rách đến 1 mét, mái tóc vàng màu ánh kim ngắn ngời bay tung lên một cách bị động, ánh mắt màu nâu trầm nhìn thẳng về phía nó bằng tất cả sự đề phòng, khuôn mặt một chút tái đi trước những gì vừa gặp phải ... Hades, mục tiêu của cô ta hoàn toàn không phải là một cô gái bình thường ...

“Lại cái tên đó ...”

Miệng lẩm bẩm, đôi mày của Livi nhúu chặt lại với nhau, lần thứ 2 cô ta nghe thấy cái tên Trịnh Huyền Bảo Trân mà là gọi chính cô ta ... hơn nữa, người phát ngôn lại là một nhân vật không bình thường, càng ngày cô ta càng hoài nghi về thân thế của chính mình, càng ngày càng nghi ngờ người cô ta đang phục vụ ... thật ra, cô ta phục vụ cho ai?? Và quan trọng hơn, cô ta là ai??

“Nếu đã trở về, sao bây giờ mới xuất hiện??”

“.....”

Nó nói, nó hỏi, nhưng thái độ của Trân khiến nó cảm thấy rất lạ, cô gái này sao lại đeo bộ mặt cảnh giác với nó như thế?? Có cái gì đó không đúng trong hoàn cảnh này ... nó không cảm nhận được bất kì ai ở đây ngoài Trân, ruột cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?? Nhiên đâu??

“Có chuyện gì vậy?? Trân, thái độ đó với tôi là sao đây??”

“Cái tên đó ...”

“Sao??”

Nó không hiểu gì cả, đôi mày khẽ nhúu lại nhìn Trân khi cô đang đứng dậy và tiến lại gần chỗ song sắt trước mặt nó ... từ trên xuống dưới, toàn bộ cơ thể Trân đầy rẫy những vũ khí mà thậm chí ngày trước nó thực sự không dám trang bị lên cơ thể của cô ta ... nhưng cái sự đề phòng cảnh giác của Trân khiến nó hoài nghi về tất cả những gì diễn ra trong gần 1 năm qua ...

“Trịnh Huyền Bảo Trân ... là ai??”

Câu hỏi bất ngờ khiến nó tròn tròn đôi mắt, có phải nó nghe nhầm không?? Tại sao Trân lại hỏi câu hỏi đó?? Không nhớ được chính cái tên của mình, đừng nói với nó rằng người con gái trước mặt nó đã bị mất trí nhớ!!

“không biết cái tên đó sao??” nó che giấu đi cái dao động của mình, giọng nói vẫn giữ thái độ như trước, không bày tỏ một chút cảm xúc nào cả ...

“Tại sao cô lại gọi tôi bằng cái tên đó?? Cả cô gái kì lạ kia nữa ... ruốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra??”

Livi không hiểu sao lại hoảng hốt trước thái độ dửng dưng của nó, cảm giác như cô ta đang bị chối bỏ, điều đó khiến cô ta hoang mang, một sự lo lắng không biết xuất phát từ đâu nhưng đã chiếm giữ lấy toàn bộ tâm trí cô ta ...

“Đang phục vụ ai thì tôi hỏi người đó, hỏi tôi thì sẽ biết câu trả lời sao??”

“.....”

Lạnh lùng, nó nói lời đó chỉ muốn xác định xem có phải Trần thực sự đã bị mất đi kí ức, nó muốn chắc chắn rằng cô gái trước mặt giờ đây đang nhận lệnh từ một người khác tới giết nó ...

“Cô ...” Livi chỉ tay thẳng về phía nó, giọng nói như ra lệnh: “trước khi tôi hiểu rõ mọi việc, cô không được phép chết!!”

“.....”

Nó nhướn mày, khóe môi nhếch lên cười, bờ vai nhún nhẹ một cái, tất cả các hành động này đều chứng tỏ rằng nó không dễ chết như vậy, kể cả khi người trước mặt có muốn giết cũng không dễ dàng giết được nó ... cái kiêu ngạo của nó khiến Livi có phần khó chịu, cô ta chỉ có thể nhìn nó bằng sự giận dữ rồi quay người bỏ đi, chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của nó ... không gian trở lại đúng sự yên tĩnh ban đầu ... chỉ có nó là không còn thái độ như trước nữa mà thôi ...

“Bảo Lam ... dám làm vậy với người của tôi, cô sẽ không được yên ổn đâu!!”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Trái ngược với những con người ai ai cũng mang trong mình nỗi lo lắng thường trực, người đàn ông đang ngồi trong khu vườn rộng mà xung quanh lan tỏa mùi hương trà nguyệt thoang thoảng lại không tồn tại bất kì thứ cảm xúc nào cả ... ông ta chỉ nhìn đầu đó về phía xa xăm, hoàn toàn bỏ quên đi những người ở xung quanh mình, ông ta cũng không quan tâm tới những gì đang diễn ra, có lẽ trong thế giới này, không còn bất kì điều gì là có ý nghĩa nữa ... sống một cuộc sống như thế này, liệu đây là thứ ông ta muốn sao??

“Dương Trung!!”

Tiếng gọi khiến ông ta hơi đảo mắt, ánh nhìn xa xăm thu hẹp dần và in trong đó là hình ảnh của một người đàn ông mang sắc nhìn lạnh lẽo ... quá chán ngán khi luôn phải nhìn những kẻ không muốn thấy, Dương Trung cảm tưởng như bản thân bắt lực với toàn bộ những hoạt động ở xung quanh ...

“Ta đã nói rồi, đừng xuất hiện trước mắt của ta, không hiểu sao Hải Long??”

Câu nói chẳng khác lạ gì so với những lần trước, Ken nhếch nhếch lên môi mình rồi ngồi xuống thăm cỏ thấp hơn tầm mắt của Dương Trung, nếu ông ta đã không muốn thấy thì tốt nhất là biến khỏi tầm mắt ...

“Ông chủ à, nếu đã muốn tại sao còn không làm??”

“.....”

Sự im lặng của Dương Trung chỉ khiến cho Ken cười nhạt, anh ta đã quá hiểu người đàn ông này rồi ... ông ta đang trải qua đúng cái cảm giác mà Ken từng trải qua, chỉ cần một lần gặp mặt, cái nhìn và thậm chí cả suy nghĩ đều phải thay đổi ... Dương Mỹ Nguyệt Hương quả đúng là một thứ độc dược nguy hiểm không có bất kì loại thuốc nào giải được ... nó như loài sâu đục lỗ, đào bới, gặm nhấm tâm can của con người, nỗi đau đớn này còn đáng sợ hơn cả sự hành hạ thể xác ... nó độc ác như vậy đây, nó giết vò con người bằng lương tâm, bằng thứ tình cảm thuần khiết nhất, thứ mà những kẻ như Ken và Dương Trung sợ hãi tới cùng ...

“chỉ cần một câu nói, tôi có thể san phẳng nơi đó!!”

“Không!!”

Dương Trung lắc đầu, ánh cười lạnh lẽo từ khuôn mặt cũng lạnh lẽo vô cảm, sau toàn bộ những gì mà Bảo Lam mang về, ông ta không còn có thể nắm bắt được tâm lý của nó nữa rồi, một năm, chỉ một năm thôi nhưng sao nó có thể thay đổi đến như vậy?? không còn bất kì một quy luật nào có thể trói buộc được nó nữa, sự trưởng thành trong suy nghĩ và sự kiểm soát cảm xúc của nó giờ đã hoàn toàn khác trước ... đến bây giờ ông ta cũng không hiểu

được con gái ông ta đang định làm gì ... nếu chỉ chấp nhận trở thành thứ đồ chơi thì nó đã không còn là nó nữa, mối nguy hiểm ngày trước của ông ta giờ đã không còn và không có lý do nào để ông ta sai người giết nó ... nhưng, nếu tất cả chỉ là thứ để nhìn thấy thì tính mạng của ông ta giờ đây liệu có thể bảo toàn được nữa không?? Không giết nó bây giờ thì nó sẽ tìm và giết ông ta vào một ngày không xa nữa ... quyết định này quả thực không khó khăn gì với ông ta, nhưng đó là ngày trước, trước khi ông ta gặp mặt trực tiếp với nó ... hiện tại lúc này đây, cái quyết định nên giết hay không nên giết khiến cho tâm trí của Dương Trung hỗn loạn, một điều chưa bao giờ thấy từ trước tới nay ...

“Hãy chờ xem chuyện này sẽ đi đến đâu!!”

Dao động rồi, Ken có thể nhìn thấy sự dao động trong suy nghĩ của Dương Trung, ngay cả bản thân anh ta còn không hiểu những gì mà nó đang làm, chỉ trong một thời gian như vậy mà thay đổi, anh ta đang tự hoài nghi rằng liệu nó có còn là người từng làm chấn động toàn bộ thế giới ngầm nữa hay không??

Nhưng đó là sự băn khoăn của hai con người, sự băn khoăn không có nỗi lo cố định ... ở nơi này có tồn tại một con người nữa, sự lo lắng của người đó đang dâng lên tột cùng khi mọi phía đều hướng vào cô ta một sự nguy hiểm vô hình ...

“CÁC NGƯỜI LÀ LỮ VÔ DỤNG ... CHỈ MỘT CON BÉ ĐÓ THÔI MÀ CŨNG KHÔNG THEO ĐƯỢC SAO??”

“thưa cô chủ, cô ta có tình cắt đứt sự đeo bám của chúng tôi!!”

Cô gái sở hữu mái tóc đen dài đang quỳ gối cúi đầu sợ hãi trước sự nổi giận của vị chủ nhân đang đứng trước mặt, đôi mắt tím cùng mái tóc đỏ gắt ấy khiến cô ta run mình ... và không chỉ có cô ta, người đàn ông quỳ gối bên cạnh cũng có cùng cảm giác đó ...

... RẦM ...

Cái bàn bị Bảo Lam lật đổ kèn ra đó, con giận dữ này quả thực không thể vui được ... sao có thể ngờ Trịnh Huyền Bảo Trân lại có thể khiến cô ta bốc hỏa thế này chứ?? Đã xóa hết ký ức, đã thiết lập một quy luật hành động và vô nào thậm chí là cả não, ấy vậy mà cô ta vẫn không thể kiểm soát được người con gái đó ... kể cả Angela Helmut và Richard Stall cũng không thể sánh được với người đó, Bảo Lam có phải là quá coi thường Trân hay không??

“Cô ta biến mất, cả tên kia cũng bốc hơi theo ... ừr ... LỮ CÁC NGƯỜI CÒN CÓ THỂ VÔ DỤNG ĐẾN MỨC NÀO NỮA ĐÂY??”

Càng nghĩ càng khiến Bảo Lam tức giận, bàn tay vò rối mái tóc đỏ gắt nhằm tìm *** đi cái nóng trong đầu, sự bình tĩnh của cô ta vì nó mà biến mất, quả thực nó đã khiến cho tất cả những người từng tiếp xúc nhiễm phải một thứ độc được khó trị ... khiến con người ta dễ dàng nổi giận, mất đi cái tinh anh của chính bản thân mình, và giờ đây, người của nó cũng vậy, toàn bộ những ai liên quan tới nó đều khiến cho Bảo Lam rối loạn ... nếu là hiệu ứng dây truyền thì sao có thể lan nhanh đến như thế??

“ôi chà, sao lại tan bành thế này??”

Giọng nói thanh trầm vang lên khiến cho cả ba con người ở trong phòng phải giật mình, những đôi mắt đồng loạt hướng về phía cửa ... Livi đang đứng trước cửa ra vào căn phòng, khuôn mặt ngờ ngạc nhiên nhìn đám lộn xộn mà hỏi vị chủ nhân của mình ...

“Cô chủ, ai đã chọc giận người vậy??”

“Livi ... cô ...”

Bất giác không thể phản ứng trước sự xuất hiện bất ngờ của Livi, chẳng một người nào có thể nói được bất cứ điều gì ... một người có tình biến mất khỏi mọi sự giám sát rồi sau đó đột ngột xuất hiện, không hề cho người khác sợ hãi là may lắm rồi ...

... Chát ...

Năm ngón tay đỏ lừng in trọn lên khuôn mặt khá ái của Livi, và người ra tay không ai khác ngoài Bảo Lam ... khóe miệng Livi khẽ cười trong khi một vệt máu đã vương ra từ đó, cái tát này thật sự rất mạnh, chứng tỏ rằng người đang đứng trước mặt cô ta đang rất giận dữ, cái giận do chính cô ta mang lại ...

“Chắc là tôi rồi!!”

... Chát ...

Thêm một cái tát nữa vào bên má còn lại, lần này lại có tới 3 vết xước, móng tay quả thực lợi hại ... xót thật, Livi chỉ cười nhạt trước cái tát này, vị chủ nhân trước mặt cô ta kia hoàn toàn trái ngược với người mà cô ta gặp trong nhà lao đá ... thể hiện sự giận dữ trên nét mặt, người này không thể sánh được với người con gái mang biệt danh Hades kia ... đã từng trải qua sự sợ hãi khi đối diện với một con giận dữ vô hình, cái cảm giác nguy hiểm đến hoảng loạn ấy khiến cho cô ta coi thường người đang ở trước mặt, Bảo Lam, con người này có thực sự xứng để làm chủ nhân của cô ta hay không??

“Cô đã đi đâu hả??” Bảo Lam gần giọng hỏi, ánh mắt màu tím như muốn giết chết Livi ...

“Theo lệnh, tôi đi giết người mà cô chủ muốn giết!!”

“Sao tôi vẫn thấy họ sống??” nóng mắt với kiểu trả lời đối phó ấy, Bảo Lam cố kìm lại không đánh Livi thêm vài cái nữa ...

“Vi tôi thất bại!!”

“Cô ...”

Bàn tay gơ cao, Livi nhắm mắt chờ đợi một cái tát trời giáng nữa từ Bảo Lam, điều này đã quá quen thuộc đối với cô ta rồi ... nhưng một điều gì đó khiến bàn tay của Bảo Lam khựng lại, cánh tay chơi vơi giữa không khí rồi nắm chặt lại từ từ hạ xuống, Bảo Lam biết rằng dù có đánh Livi thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng là gì đối với cô ta cả ... thật sai lầm khi áp dụng toàn bộ hệ thống huấn luyện khắc nghiệt nhất đối với Livi, cô ta giờ đang dùng chính những gì được huấn luyện mà chống lại Bảo Lam ...

“Được rồi, Livi, cô bị giám sát trong 2 tuần ... tuyệt đối không được biến mất khỏi tầm mắt của hai người kia!!” Bảo Lam quay người chỉ vào hai tên đang quỳ gối ở gần chiếc bàn đồ, giọng nói có phần đe dọa: “Nếu không, chính tay tôi sẽ kết liễu cái mạng của cô đây!!”

“Vâng, thưa cô chủ!! Nhưng ...” Livi liếc mắt nhìn hai con người kia đầy khinh thường: “... nếu còn ngáng đường tôi như lần đó thì tôi không thể đảm bảo họ còn sống sót đâu!!”

“Cô ...” hai người đó nghe vậy mà tức tối, ánh mắt ngay lập tức nhìn sang Livi như muốn ăn tươi nuốt sống ...

“Phản đối ư??” Livi cười khênh: “Sao không chứng tỏ rằng mình hữu dụng một chút đi!!”

“Livi ... cô thách thức chúng tôi!!” họ giận dữ đứng phắt dậy, trong tay đã ngay lập tức xuất hiện vũ khí ...

“IM LẶNG!!” Bảo Lam quát lớn, đôi mắt tím quắc lên cái nhìn đe dọa: “Coi sự hiện diện của ta là gì hả??”

“Thuộc hạ ...”

Sự ngập ngừng giải thích của hai người đó bị ánh nhìn của Bảo Lam làm khựng lại, họ chỉ biết im lặng trong ám ức ... Livi vẫn dửng dưng về thách thức đó, đôi mắt không ngừng tỏ sự khinh thường chán ghét ...

“Livi ...” Bảo Lam cầm khẩu súng lục hướng thẳng vào đầu của Livi mà nói, giọng hết sức kiềm chế: “còn thái độ đó nữa là tôi sẽ không ngần ngại xù cô đâu!!”

“Vâng, thưa cô chủ!!”

... Đoàng ...

Bà vai của Livi bật máu, cơ thể hơi nghiêng đi bất thường ... phát súng bất ngờ này quả là một lời cảnh cáo đáng giá ...

“Phát súng này là cảnh cáo, hãy coi chừng cái đầu của cô!!”

“Tôi hiểu, thưa cô chủ!!”

“Biến hết đi!!”

Quá mệt mỏi với đám thuộc hạ, Bảo Lam phẩy tay đuổi hết tất cả ra khỏi căn phòng ... tại sao chỉ có một mình cô ta mệt mỏi thế này?? Tại sao Dương Trung lại không mấy may quan tâm tới những gì cô ta làm?? Tại sao Ken lại có thể thản nhiên trước sự biến mất của Levin?? Tại sao đến cả bản thân nó cũng tỏ vẻ bình thản khi đang bị giam giữ?? Chẳng lẽ người kém cỏi nhất chính là cô ta ư??

Tại nơi khác cao hơn, một người đàn ông bị giam trong một căn phòng tối, lưng dựa vào bức tường trong suốt mà ở bên kia bức tường đó cũng có một người đàn ông khác đang dựa lưng như vậy ... hai người họ một bên sáng một bên tối, họ ngồi đó lặng lẽ không nói với nhau bất kì một câu nào, trong đôi mắt họ chỉ độc một vẻ trống trải ...

“Định giết chúng tôi thật sao??”

Cuối cùng cũng lên tiếng, con người sở hữu mái tóc màu vàng ấy bây giờ khác hẳn so với ngày trước, chỉ một năm thôi nhưng trông anh hoàn toàn thay đổi, dường như cuộc sống không có sự hiện diện của nó lại còn khắc nghiệt với anh hơn nữa ...

“Tôi xin lỗi!!” Người kia gục đầu xuống mà nói lời xin lỗi ... dường như quá khó khăn để có thể đi đến được quyết định này ...

“Không chỉ một mà là toàn bộ ...” Dương cười khênh, nét cười đau đớn thương cảm “12 con người, cậu cam tâm sao??”

“Cậu ấy đã quyết định như vậy ... tôi có thể làm khác được ư??” Đôi mắt màu trầm tím cũng ánh lên một cái u buồn lạnh lẽo: “trong các cậu, tôi không thể xuống tay với bất kì ai cả ... hơn nữa ...”

“Ngô Dương Minh ... cậu ta thực sự còn tàn nhẫn hơn cả con bé ...” Dương nói một cách chua xót: “định một mình nhận lấy toàn bộ sự căm hận của Hương sao??”

... cách ...

Cánh cửa căn phòng sáng bật mở, cuộc đối thoại cũng chấm dứt khi người đó xuất hiện, đôi mắt màu ngọc bích ấy nhìn Dương rồi nhìn sang Chiến, không khó để nhận ra được những cảm xúc hỗn loạn trong họ ... hấn bước vào trong phòng, ném cho Chiến chùm chìa khóa và ra lệnh ...

“Trông coi phòng thí nghiệm, không được để bất kì ai xâm nhập!!”

“Boss, tôi ...”

Chiến không hiểu lắm, tay cầm chùm chìa khóa lạnh ngắt mà nhìn hấn hoài nghi, chỉ còn 3 hôm nữa là tới ngày giao ước, anh muốn ở lại với những người bạn của mình thêm một chút nữa ...

“Định trái lệnh tôi sao??” hấn lạnh giọng, ánh mắt tỏa sát khí rõ ràng ...

“Tôi ...”

Chiến giật mình trước sự kì lạ của hấn, 3 tuần nhốt mình trong phòng thí nghiệm giờ lại ra lệnh cho anh trông coi nơi đó ... ruốt cuộc thì hấn đang giờ trò gì chứ?? Anh đưa mắt nhìn sang Dương rồi nhìn những người đang thiêm thiếp ngủ ở phía sâu trong bóng tối của căn phòng bên cạnh qua lớp kính, anh đứng dậy một cách miễn cưỡng rồi bước ra ngoài, không quên đóng lại cánh cửa đã bố trí một lớp cách âm đặc biệt ...

Hấn nhìn từng hành động của Chiến bằng tất cả ánh nhìn của mình, cảm giác mất mát này hấn hiểu chứ ... nhưng có những thứ quan trọng hơn cả sự mất mát, hấn chính vì muốn bảo vệ những thứ quan trọng đó nên sẽ không từ bất cứ một việc gì, chỉ cần đạt được điều mình mong muốn, hấn sẵn sàng giết người và còn có thể làm những điều tồi tệ hơn như thế nữa ...

“Nhi, chị hãy bật điện lên được không?!” hấn ngồi xuống nền đất ở giữa căn phòng, cuối cùng cũng lên tiếng sau một lúc im lặng rất lâu ...

“Tốt nhất là đừng nhìn mặt chúng tôi ...” giọng của Nhi vang lên ...

“em chỉ muốn mọi người cùng xem những tấm ảnh của Hương trong thời gian qua ...” hấn lại nói, vẫn thái độ bình thản đến ngạc nhiên ấy: “và cả con trai của chúng em nữa!!”

“.....”

Một khoảng không gian tĩnh lặng xuất hiện, ánh đèn vẫn hắt từ một phía sang và chỉ nhìn thấy tấm lưng thẳng của một người đàn ông mà thôi ... chấp nhận việc này quả đúng là quá khó ...

“thời gian qua ...” Dương lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lắng: “Con bé đã hạnh phúc chứ??”

“Tôi tin là có!!” hấn trả lời chắc nịch ...

“.....”

Lại một khoảng lặng nữa xuất hiện nhưng có điều, khoảng tĩnh lặng này không kéo dài lâu như lần trước ...

“Được rồi ... Nhi, em bật điện lên đi!!”

“.....”

Sau câu nói của Dương, trong bóng tối đáp lại là những tiếng bước chân rất nhẹ ... Tách ... chỉ một tiếng động nhỏ như vậy thôi nhưng cũng đủ làm những bóng đèn bật sáng chiếu rọi toàn bộ những người đang có mặt trong căn phòng nhỏ mà sang trọng ấy ... đủ mặt không thiếu một người nào, toàn bộ các Dirty cả cũ lẫn mới đều có mặt tại nơi này ...

“Mọi người ... thành thật xin lỗi khi phải giam tất cả tại một nơi như thế này!!”

Hấn dựng mình quỳ gối cúi đầu trước tất cả 15 con người đang nhìn thẳng vào hấn, trong đó, 1/3 là những người lớn tuổi hơn hấn, hai trong số đó là những người bạn mà hấn vô cùng quý trọng, nhưng tất cả đều là những người rất rất quan trọng đối với người vợ của hấn ... phải làm những việc như thế này, quả thực là bất đắc dĩ ...

“Nếu chúng tôi chết mà cứu được Hương thì không sao ... chỉ sợ rằng tên đó không đơn giản chỉ muốn các Dirty chết!!” Hùng lên tiếng nói, anh vì một lý do nào đó đã rời bỏ Dương Khang để tới nơi này, và anh cũng là người biết rõ mọi chuyện nhất trong số những người ở đây ...

“Tạm gác chuyện đó sang một bên được không anh Pan??” Ath mệt mỏi lên tiếng, cô nhóc này thật sự đã quá chán ghét những cảnh như thế này rồi: “em muốn nhìn thấy chị ấy!!”

“Xin lỗi em nhưng ... nếu cô ấy ở đây thì tôi sẽ không phải giam mọi người lại thế này!!” Hấn nói với giọng khá trầm khổ ...

“Anh ...” Ath đưa mắt nhìn hấn, giọng nói trách cứ oán hận: “Một người như anh mà lại có thể để những thứ dơ bẩn đó chạm vào chị ấy, cả người cháu của chúng tôi nữa ... tôi hoài nghi không biết liệu anh có thực sự muốn bảo vệ chị ấy hay không ...”

“.....”

Hắn không nói gì trước những lời buộc tội của Ath, mà thực sự hắn không có gì để nói cả, nói bây giờ đâu khác gì biện hộ cho những gì hắn đã không làm được ... đôi bàn tay siết chặt lại gần như bật máu khi Ath từng câu từng chữ nói lên sự bất lực của hắn ...

“Minh ...”

Tiếng gọi làm hắn ngẩng đầu lên, người vừa lên tiếng là Tuấn, cậu đang ngồi ngay bên cạnh Ath và người đang dựa vào cậu là Hân ... cả hai từ khi tới đây đã không nói một câu nào, cả một cái nhìn họ cũng không cho hắn lấy một lần ...

“tao và tất cả mọi người tới đây ... không phải để chết!” Tuấn bất cần nhìn hắn, hành động của hắn khiến cậu không thể chấp nhận được, dường như niềm tin của cậu ở nơi hắn hoàn toàn biến mất: “Mày không làm được không có nghĩa là tất cả phải chấp nhận điều đó ...”

“Tao cần thời gian!” hắn nghiêng răng bật ra một câu nói ...

“Thời gian??” Hân cười khênh một cách chế giễu: “để làm gì?? Cậu thậm chí còn chẳng rời khỏi nơi này nửa bước ... cậu cần thời gian làm gì chứ??”

“.....”

Hắn mím môi trước những lời nói xa lạ và lạnh lùng của những người bạn thân nhất, ai không hiểu hắn thì thôi, nhưng sao đến cả hai người ấy cũng không hiểu được hắn??

“Im hết đi!”

Tiếng nói của Nhi vang lên rất nhẹ nhưng cũng đủ để những ai định mở miệng cũng phải ngậm lại, mọi đôi mắt đều hướng về phía cô người đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng và trên tay là một chiếc hộp màu đỏ sậm chứa tràn những tấm ảnh nhỏ xinh cùng một quyển Album lớn ... là hắn muốn để tất cả biết cuộc sống của nó trong một năm qua như thế nào, là hắn muốn mọi người nhìn thấy con trai của hắn và nó ... ấy vậy mà vừa mở điện lên, cái mà hắn nhận được là những lời chỉ trích ... Nhi vốn không muốn nhìn thấy điều này, đó là tại sao cô đã để bóng tối bao trùm tất cả, bản thân cô biết rằng trong thời gian qua hắn đã phải cố gắng như thế nào để có thể đem đến cho nó một khoảng thời gian bình yên và hạnh phúc ...

“Nụ cười này ... thật không dễ mà thấy được!”

Hùng cầm lên một tấm ảnh ở trong chiếc hộp ấy, nụ cười hồn nhiên, đôi mắt ấm áp trong sáng, đã rất lâu rồi anh mới lại được nhìn thấy hình ảnh này từ nó ... thực sự rất lâu rồi, nếu nó vẫn là một cô bé 10 tuổi thì hẳn nhiên anh tin rằng đây chính là nó, và anh cũng chắc chắn khi nhìn thấy hình ảnh này, người bạn của anh kia cũng sẽ suy nghĩ giống anh ...

Truyền tay nhau những bức ảnh có trong hộp, họ nhìn vào đó chăm chú và lặng lẽ, họ không gây tiếng động và cũng không nói với nhau một lời nào ... những điều này hoàn toàn trái ngược với những gì nên diễn ra, một khi đang xem những hình ảnh ghi khoảng thời gian của quá khứ, người xem thường bàn luận với nhau, cùng nhau nhớ lại hay ít nhất là cùng nhau bình phẩm về những gì mình nhìn thấy ... nhưng ... những con người ở đây lại không như vậy, họ không tuân theo cái tự nhiên đó, mỗi người chỉ lặng lẽ mà ngắm nhìn từng bức ảnh quý giá mà hình ảnh trong đó chỉ là về một người duy nhất, trong hàng ngàn bức ảnh, không có bất kì một cái nào là giống nhau cả, mỗi tấm ảnh lại mang một sắc thái khác mà nó thể hiện, điều này chứng tỏ rằng người chụp những tấm ảnh này phải là người luôn luôn dõi theo từng cung bậc cảm xúc của nó dù là nhỏ nhất ... ghi lại toàn bộ sự thay đổi của một con người trong vòng một năm, hẳn quả thực không bao giờ rời mắt khỏi người vợ của mình ... Với các Dirty của nó, khi nhìn được những tấm ảnh này, họ cảm thấy như trái tim mình bị bóp nghẹt, mong muốn của họ đã được hắn thực hiện trong suốt một năm qua, hắn đã đem đến cho nó nụ cười, đem đến cho nó niềm tin vào cuộc sống và cả hạnh phúc nữa, họ có thể cảm nhận được nó đã rất hạnh phúc trong thời gian qua ... chỉ có điều ... dường như tất cả đều không được trọn vẹn ... chính cái tên của con trai hắn đã chứng tỏ điều đó, Ngô Khang Kiệt, cái tên thật hay, thật ý nghĩa, nhưng khi đặt cái tên này, cảm tưởng như nó đang chứng tỏ rằng sự bình yên chỉ có thể đến với thế hệ của con trai nó mà thôi, và nó có thể làm tất cả mọi thứ để đảm bảo sự bình yên đó ... liệu hắn có thể nhận ra được điều này??

Trong khi đó, tại một nơi khác, từ trong ngực tối xuất hiện một bóng đen với hai tay còn gùm theo 2 sợi xích đã bị đứt nát ... màn đêm buông tỏa xung quanh tối mịt nhưng lại nhìn thấy 2 đốm sáng xanh lét từ cái bóng ấy, hàn khí trong đó tỏa ra khiến khu vực ấy ngáy một âm u kì quái ... việc chờ đợi đã quá lâu khiến sự kiên nhẫn của nó bị gặm nhấm đến mảnh cuối cùng, không thể mãi bị gò bó trong cái hang ngực tối tăm này nữa, nếu không trốn thoát bây giờ thì ngày hôm sau sẽ có nhiều người phải vì nó mà chết ... đừng mong nó để chuyện như vậy xảy ra ...

“Tìm kiếm vị trí của Khang Kiệt, hãy đảm bảo thằng bé an toàn!”

Nó lên tiếng nói khi xuất hiện đằng sau là hai con người một tóc dài một tóc ngắn ... cả hai người đó chỉ im lặng tiếp nhận mệnh lệnh một cách thụ động, và một trong hai đột nhiên tách ra và chạy biến mất vào trong khu rừng, chỉ còn lại người có mái tóc ngắn đen nhánh ở bên nó ...

“Hell đã giải tán, tại sao chuyện này lại có thể xảy ra??” Nó đưa mắt nhìn người bên cạnh, giọng nói băng lãnh đáng sợ.

“.....” người bên cạnh hơi choáng ngợp trước hình ảnh của một Hades trước mắt, rồi cuối cùng cũng có thể trả lời rành rọt câu hỏi: “Là Ze ... anh ta đơn phương tập hợp lại Hell dưới sự chỉ đạo của một chỉ huy khác ...”

“Ai??”

“Hoàng Nhất Long!”

Đôi mắt nó tròn tròn quay phắt nhìn thẳng vào người đối diện, những gì cô ta vừa nói thật sự không giống một trò đùa, chẳng lẽ là thật sao?? Nhưng hoài nghi vừa đặt ra thì một giây sau đó đáp án đã hiện lên sẵn sàng để trả lời ... nó hiểu rồi, thì ra là như vậy ... tất cả đều là sự sắp đặt của hắn, người chồng mà nó luôn mang mặc cảm tội lỗi, vậy ra đây chính là cái mà hắn nói là “giúp”, đây hoàn toàn mọi trách nhiệm mà nó phải gánh lên vai anh trai của nó, đây chính là cái “giúp” của hắn sao?? Ân oán là của nó với Dương Trung, hắn định một tay xóa sạch tất cả điều đó ư?? Hoang đường quá ... hắn vốn dĩ không hiểu cốt lõi của sự việc ... rõ ràng là hắn hoàn toàn hiểu sai mọi chuyện ...

“Không có chỉ lệnh của tôi, tại sao Kry và Sag lại hành động??” nó nghiêng răng bật ra tiếng hỏi ...

“Aph, Hep và Hes, chị nhớ 3 người đó chứ??”

“họ đã rời bỏ Hell từ lâu, liên quan gì chuyện này??” nó nhú mày, khuôn mặt có phần sầm tối lại ...

“ba người họ là bạn và là mối câu hiệu quả nhất đối với các thành viên của Hell!!”

Từng câu từng chữ đã kích mạnh vào tâm trí nó, trong mắt vẫn lên những vết đỏ giận dữ ... hậu quả của sự chờ đợi chính là đây, nó đã kéo cả những người không liên quan vào cuộc chiến cá nhân của mình, nếu bất kì ai có mệnh hệ gì, nó thực sự không có mặt mũi tồn tại trên đời này ...

“Đi thôi, đã đến lúc giải quyết dứt điểm mọi chuyện rồi!!”

Nó vừa nói vừa cất bước đi, không để ý rằng người bên cạnh vẫn một mực chôn chân tại chỗ ... cô ta đang chờ đợi điều gì?? Mong muốn phản ứng gì từ nó??

“Chi, sao vậy??” nó quay đầu nhìn lại, nếu là một thuộc hạ bình thường, nó sẽ không bao giờ để ý đến hành động của chúng ... nhưng người này là Trịnh Huyền Mai Chi, là một người em của nó ...

“Em ... chuyện ...” Chi đột nhiên ấp úng nói không thành câu, trong mắt thể hiện sự hỗn loạn và điều đó còn lan ra cả khuôn mặt ...

“Như đã nói, mọi chuyện đã đến lúc phải giải quyết dứt điểm ... chuyện của Trần cũng vậy!!”

Nó lại quay đi, đôi mắt có phần sâu hoắm sắc bén như thể có thể giết người ... câu nói đặt dấu chấm hết cho chuỗi ngày bình yên hạnh phúc của nó khi ở bên hắn, với nó, tự thân vận động vẫn là điều tự nhiên nhất ... một lần chờ đợi, một lần gây hậu quả, nó hoàn toàn không thể nhờ cậy vào bất cứ ai, những chuyện của nó thì chỉ có thể là nó giải quyết mà thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Trong một căn phòng lớn chỉ có một chiếc bàn dài và những dãy ghế xếp gọn gàng, một cô gái đang lộ rõ sự giận dữ đến không thể kìm nén được trước mặt một người đàn ông trung niên, mà trên khuôn mặt ông ta lại chỉ có sự thản nhiên ... hai dòng cảm giác đối nghịch gây nên một thứ không khí quỷ dị khắp phòng mà ba con người đứng bên ngoài chỉ có thể cảm thấy áy náy, chỉ có điều, họ không dám lên tiếng chen giữa vào sự đối đầu này ...

“Dù bố có nói gì đi chăng nữa thì con cũng vẫn sẽ làm theo ý mình ... con không thể nào giương mắt nhìn bạn bè đi vào chỗ chết mà không cứu!!”

Đứng phắt khỏi chiếc ghế đang ngồi, cô gái buông một câu rồi quay ngoắt đi về phía cửa ... chỉ có điều ...

“Minh Hoàng, ngăn nó lại!!”

Chấn trước mặt là một chàng trai cao hơn cô một cái đầu, nhưng lại không đủ để khiến cho cô sợ hãi, thậm chí cô gái ấy còn mỉm cười một cách đáng sợ, giọng nói trầm thấp mang đầy sát thương ...

“Tránh ra, biết nhau từ nhỏ, anh tự hiểu rằng bản thân sẽ không ngăn được tôi!!”

“Ngọc, ngừng lại đi ... tranh luận chỉ làm bé tắc thêm mọi chuyện thôi!!”

Minh Hoàng nhất định không tránh đường, anh ta hiểu tính cách của người con gái có cái tên Ngô Hoàng Ánh Ngọc này ... nhưng trước tình cảnh này, anh ta không thể không lên tiếng ...

“Và sẽ còn bé tắc nếu không hành động!!” Ngọc gằn giọng: “Tôi không cần sự giúp đỡ của các người, bản thân tôi sẽ tự liệu mọi chuyện!!”

... Rầm ...

Tiếng đập bàn mạnh đến mức khiến tất cả phải giật mình, người đàn ông mang họ Ngô kia đã không còn giữ được nét bình tĩnh vốn có khi sự cứng đầu

của con gái ông ngày một gia tăng ...

“CON CÙNG ĐẦU VỪA THÔI CHỨ ... con phải biết rằng, một khi những người đó chấp nhận trở thành một trong các dirty của Hell thì họ cũng đã chấp nhận luôn một cái chết cho mình rồi!! con nghĩ bản thân có thể ngăn cản được cái gì chứ??”

“Nếu nói theo cách của bố thì ...” Ngọc cười nhạt từ từ quay lại nhìn bố mình với ánh mắt căm giận: “Bố cũng chấp nhận mất luôn con trai khi đồng ý cho nó kết hôn sao?? Bố chấp nhận được điều đó không??”

“Bố ...” Ông Ngô không thể nói lại được lời buộc tội của Ngọc ... bản thân ông chính là còn chưa hiểu rõ được việc mình đã làm liệu là đúng hay sai ...

“Và bây giờ ... bố cũng muốn con giương mắt lên nhìn em trai mình hủy hoại bản thân và cả những người nó yêu quý ... bố muốn nhìn thấy em con chết sao??” Sự giận dữ của Ngọc giờ đây lại nhuộm thêm cả sự bi thương nữa ...

“Đĩ nhiên là không ... nhưng lúc này ... không được!!” Ông Ngô yếu ớt phản kháng ...

“Vậy bố còn chờ tới khi nào??” Ngọc chán ghét cái điệp khúc này, cô không chờ được: “Tới khi cháu nội của bố bị người ta giết chết ư?? Hay tới khi nhìn thấy chính tay thằng Minh đẩy vợ nó trở lại vũng bùn nhầy nhụa đen đúa của xã hội?? ... RUỐT CUỘC THÌ BỐ ĐỊNH CHỜ ĐẾN KHI NÀO ĐÂY??”

Bị Ngọc ép đến mức đầu óc trống rỗng, ông Ngô không thể nào phản kháng lại được, khoe miệng chỉ áp ứng mãi không thôi ...

“Ta ... ta ...”

“Con xin lỗi nhưng ... con không chờ được!!”

Buông một câu cuối cùng, Ngọc bỏ đi một cách nhanh chóng, nhanh đến mức không ai kịp cản ... và cô cũng không có ý định lưu lại nơi này nữa, thời gian với cô là rất quan trọng, nếu không nhanh, cô sợ sẽ muộn mất ...

Bước chân của Ngọc ngày một nhanh dần và hơn thế nữa ... phía sau cô cũng truyền tới những bước chân vội vã, chỉ trong chốc lát đã đi ngang hàng với cô. Khuôn mặt Ngọc hiện lên một nét cười nhìn người đang đi bên cạnh ...

“Mừng khi anh lại đứng về phía em!!”

“Chẳng phải em là người tôi phục vụ ngay từ đầu sao??” Minh Hoàng trả lời rất thản nhiên ...

“Vậy thì đi thôi, chúng ta không có nhiều thời gian!!”

Bước chân của cả hai nhanh dần, nhưng Minh Hoàng tất nhiên không quên hỏi người con gái bên cạnh:

“Em biết địa điểm chứ??”

“Tất nhiên rồi!!”

Hai con người nhanh chóng bước lên chiếc trực thăng chuyên dụng và bay khỏi hòn đảo, họ không biết rằng, ba con người còn lưu lại trong căn phòng lạnh lẽo kia cũng đang từng chút dõi theo họ ...

.....

... cộp cộp cộp ...

Tiếng gót giày nện xuống mặt đất như đang trút lên đó sự giận dữ của người đi ... nhưng tất cả đó cũng chưa thể bằng được khuôn mặt đang đen đi một cách nghiêm trọng của Bạch Linh ... tuy nhiên, những điều này lại không ảnh hưởng gì tới thằng bé đang bị cô ta xách lên bằng tay trái kia, Khang Kiệt dù bị đóng đũa rất mạnh nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu muốn tính giắc, cậu nhóc này ngủ ngon lành như chẳng có gì xảy ra vậy ... Có nằm mơ Bạch Linh cũng không bao giờ nghĩ rằng nó lại bỏ trốn vào ngay lúc này, quả thực cô ta không ngờ nó lại có thể bỏ rơi con trai mình trong nguy hiểm mà bỏ trốn ...

“Mọi chuyện là thế nào??”

Đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngồi phục xuống nền đất với đầy rẫy vết thương trên người ... rõ ràng là nó đang trêu ngươi cô ta, nó giết hết tất cả thuộc hạ của cô ta tại nơi nhà giam này, nó để lại cho cô ta một người duy nhất còn sống nhưng vô dụng, nó hẳn nhiên biết rõ người này rất quan trọng với cô ta ... vậy mà ...

“Cô chủ ... là tôi vô dụng ... xin cô hãy giết tôi đi!!”

Người đàn ông đó lên tiếng nói một cách khó khăn, đôi mày rậm nhú sâu lại cùng con mắt màu đỏ gắt ánh lên một sự đau đớn liên tiếp ... là một con người mà tứ chi đều bị hủy hoại không thể sử dụng được thì quả thực không nên sống làm gì ... người đàn ông này đã bị nó đánh gãy cả hai chân hai tay thậm chí còn cắt gân để không thể phục hồi được nữa ...

Bàn tay của Bạch Linh siết chặt lấy gáy áo của Khang Kiện, hàm răng cô ta nghiến vào nhau ken kết ... đến cả người đàn ông mà cô ta cho là có khả năng nhất cũng không làm gì được nó, ấy vậy mà còn bị nó làm ra nông nổi này ... thật không thể tưởng tượng được ...

“thưa cô chủ, tất cả các vệ sĩ đều bị giết bởi một thứ tởm mệnh nhưng rất sắc ...”

Tiếng thuộc hạ báo cáo hoàn toàn không lọt vào tai của Bạch Linh lúc này, cô ta tiến lại phía người đàn ông kia, đôi mắt nhìn một lượt các vết thương và nhận thấy rằng những vết thương đó được tạo bởi thứ gì đó quần chặt vào người, sự chông chéo của những vết cắt chứng tỏ rất rõ ràng điều đó ...

“Không phải cô ta ... là ai??”

Tuy câu hỏi không có đầu cũng chẳng có cuối, nhưng người đàn ông kia vẫn hiểu được cô chủ mình muốn hỏi cái gì ...

“Là ... Là con gái ... của ... của mẹ kế Hades!!”

Đôi mắt cô ta tròn tròn lên trước đáp án đầy bất ngờ đó ... những tưởng rằng cô ta đã diệt trừ hết những mối nguy hại, nhưng nào có ngờ được mối nguy này lại đến từ kẻ đã từng muốn giết nó cơ chứ??

“Cô chủ ...”

“Sao??”

“Đạn ... đạn sinh học đã hoàn thành ...” người đàn ông có đôi mắt đỏ gắt ấy dù khó khăn nhưng vẫn cố nói: “Cô ... có thể sử dụng nó!!”

“Tôi hiểu rồi!!”

Bạch Linh nhếch miệng cười rồi quay người bỏ đi nhưng vẫn không quên nói:

“Đi chữa trị vết thương đi!!”

Nhìn theo cái bóng đang đi ngày một xa của Bạch Linh, đôi mắt đỏ gắt kia chợt ánh lên một tia sáng quái dị, khóe môi ông ta nhếch nhếch lên như giễu cợt ... phía bên tai trái ẩn sau đám tóc rối là một thứ máy móc nhỏ xíu nhưng lại là một chiếc máy quay phim vô cùng lợi hại ... và tất nhiên ... đoạn đối thoại cũng nhưng bộ dáng giận dữ của Bạch Linh đều không thoát khỏi tầm quay ấy và in trọn vào đôi mắt màu xanh ngọc của một người con gái đang ngồi tại một nơi khác, một nơi rất tối và lạnh lẽo ... phía đằng sau chiếc ghế cô ấy ngồi là một thân hình to phệ bị treo ngược đang giãy dụa để thoát khỏi những sợi xích đang trói buộc mình, miệng tên đó bị buộc chặt bằng một mảnh vải nhơ nhụa dính đầy máu ... ánh sáng từ màn chiếu thỉnh thoảng phản lại vào đôi mắt hần ta, chiếu ánh lên một cái đồ đầy giận dữ đau đớn ...

“ư ... ư ư ...”

... cạch cạch cạch ...

Âm thanh phiền nhiễu truyền đến tai cô gái đang ngồi lặng trước màn hình và vẫn đang hướng mắt nhìn những diễn biến mà máy quay nhỏ ghi lại ... khóe môi khẽ dao động rồi mở ra nói vào không khí ...

“Đừng tổn sức, ông thoát không được đâu!!”

“ư ư ư ...”

Phản ứng trước câu nói là đôi mắt đỏ tròn ngược lên, miệng ư những tiếng gay gắt và hần nhiên không cần mở mảnh vải thì cô gái cũng biết là hần ta đang ***** rủa mình ... đẩy chiếc ghế quay lại đối diện với cái thân thể bị treo ngược ấy, cô gái mỉm cười nhìn, đưa chân phải vạt lên chân trái, cô ấy nghiêng người sang bên phải rồi chống cằm tựa vào thành ghế nói một cách rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến mức không ai có thể ngờ được con người lại có thể nhẹ nhàng đến vậy ...

“Tôi đơn giản chỉ là con gái của Dương Trung, chỉ là gặp rắc rối với chuyện gia đình thôi ... tại sao các người cứ khiến cuộc sống của tôi thêm phần đặc sắc vậy??”

Phải rồi, người con gái đó chính là nó, chính là Dương Mỹ Nguyệt Hương con gái của Dương Trung ... nhưng hiện giờ, chẳng ai có thể nhận ra được nó nữa rồi, chẳng ai có thể nhìn thấy được nỗi đau trong nó nữa, bây giờ nó chỉ hiện hữu là một cô gái rất bình thường, chẳng có cái lạnh lùng, chẳng có cái đáng sợ ... chỉ duy nhất một sự thần nhiên mà thôi ...

Người đàn ông kia hoảng sợ trước những gì đang hiển hiện trước mắt, sự bình thường của một con người không bình thường khiến ông ta sợ hãi ... nhịp tim đập ngày một dồn dập như bị cái gì đó ép chặt, ông ta thở mạnh đến mức ngực phải đau đớn quần quai ... chỉ tiếc là ... người trúng kiến sự đau đớn ấy lại đang mỉm cười, một nụ cười cũng chỉ bình thường như những cô gái khác ...

“Dù sao cũng cảm ơn ông vì đã chỉ cho tôi phòng thí nghiệm của các người!!”

Nó rút trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ mà trong đó chứa đựng một viên đạn màu đồng, nhìn qua thì trông rất bình thường nhưng thật ra lại không chỉ bình thường như vậy ...

“Loại đạn sinh học này quả là hữu ích, không tồi chút nào ... ông muốn trải nghiệm nó chứ??”

Đáp lại nó là những tiếng ư ư vô nghĩa, khuôn mặt hoang mang và cả đôi mắt trợn ngược sợ hãi nữa ... ông ta nhìn nó, rồi nhìn những bóng người đang di chuyển về gần phía mình, họ kéo những sợi xích khiến cơ thể ông ta không thể cử động được, tư thế hoàn hảo để kết liễu một mạng sống ... trái ngược với sự hoảng loạn, nó thì rất từ từ, nó mở cái hộp nhỏ, lấy viên đạn duy nhất ấy ra khỏi nơi chứa đựng, tốc độ của nó rất chậm, nó đưa viên đạn lên cao tầm mắt và nheo nheo mắt nhìn ... rồi nó đưa một tay còn ra ra không khí, một cách nhanh chóng, một khẩu súng đã được đặt lên bàn tay ấy ... vừa lắp đạn vào ổ nó vừa nói, khóe môi hiện hữu nụ cười rất tự nhiên như thể điều đang nói là rất vui vẻ ...

“Loại đạn này thật thú vị, chỉ cần bắn vào bất kì nơi nào của cơ thể đều có thể khiến người đó gục ngay trong vòng 5 giây ... cái chết không đau đớn, ông cũng nhân đạo lắm đấy!!”

“ư ư ...”

“Ông muốn nói gì sao??” nó hỏi một cách rất ngây thơ, khẩu súng trong tay đã sẵn sàng làm nhiệm vụ ... nó hất mặt ra lệnh cho một người tháo mảnh vải buộc miệng của ông ta ... và khi vừa tháo khỏi, ông ta đã gào lên ...

“Đồ quỷ cái ... mày là đứa không có tính người ... mày đang tâm sử dụng loại đạn đó để giết bạn mày ... một đứa như mày sẽ mãi mãi phải sống trong cô độc ... mày sẽ không được chết yên ổn đâu ... Khụ khụ khụ ...”

“Chửi hay ghê!!” Nó cười tán thưởng rồi thần nhiên hỏi lại: “Người như tôi có gì không tốt?? Sử dụng loại đạn này cũng chẳng có gì xấu cả ... những Dirty của tôi vốn dĩ đã chấp nhận chết vì tôi rồi ... sao phải quan tâm??”

“Mày ... Mày ... Mày không phải con người ... Mày là thứ tồi bại nhất của ác quỷ, mày vốn dĩ không được sinh ra ... mày là một thứ tội lỗi nhơ nhuốc ...”

Nó nghe những lời **** rủa bằng khuôn mặt thần nhiên, chẳng tức giận cũng chẳng bộc lộ cảm xúc, nó nghe như thể để nghe, nhìn như thể để nhìn ... không biết những lời nói ấy có đi vào được não bộ của nó hay không nữa ...

... Bốp ... khụ khụ ...

“CÂM MIỆNG!!”

Người đàn ông ấy lĩnh một quả đấm như trời giáng từ một bóng người đang đứng cạnh nó ... có lẽ rằng, bọn họ đã không thể chịu đựng được cảnh tiếu thư của họ bị người ta nhục mạ ...

“Cứ để ông ta nói hết, đừng cắt đứt nguồn cảm xúc chứ!!”

Nó khẽ nhủ mày lắc đầu nhìn thuộc hạ của mình một cách không hài lòng ...

“Nhưng ...”

Họ định phản bác nhưng bị bàn tay nó giơ lên chặn lại, nó đưa mắt nhìn người bị treo và nói:

“Ông còn gì muốn nói không??”

“.....”

Ông ta không lên tiếng được nữa, dù có **** rủa nó thế nào chẳng nữa cũng không còn tác dụng ... đã rơi vào tay nó, ông ta không có hy vọng sống ... chỉ có thể nhìn nó bằng ánh mắt đầy căm tức nhưng bất lực ...

“Nếu không thì ... tạm biệt!!”

... ĐOÀNG ...

Nó nổ súng một cách đầy bất ngờ khiến cho những thuộc hạ bên cạnh nó đều phải giật mình ... viên đạn ghim thẳng vào ngực trái của người đàn ông đang bị treo ngược, 5 giây là khoảng thời gian để ông ta kịp trợn mắt lên nhìn nó rồi mi mắt sụp xuống trong bóng tối, toàn thân buông lỏng mất đi trọng lực mà thông xuống kéo nặng những dây xích ... giờ đây trước mặt nó chỉ là một cái xác đang đơ mà thôi ...

“Hạ ông ta xuống rồi ném vào buồng thí nghiệm!!”

Ném súng trả lại cho thuộc hạ, nó ra lệnh như thể chuyện vừa rồi chẳng có gì đáng quan tâm ... thuộc hạ của nó chỉ biết làm theo lời nó, không ai phản ứng hay thắc mắc, vì họ biết rằng, cô chủ của họ là một con người không tuân theo bất kì một quy tắc nào, một con người không bị trói buộc và làm việc không bao giờ có lý do ... vậy nên, trong từ điển của họ không vào giờ có hai từ “tại sao” ...

.....

Trên tầng thượng của một toàn nhà cao chót vót, có một bóng người đang đứng tựa vào lan can, làn khói trắng lan tỏa mỏng manh trong không khí ... thứ khói đó bắt nguồn từ điều thuốc mà người con gái ấy đang hút, và mái tóc ngắn ngời bay trong gió giống y hệt như thứ khói mà cô ta phả ra ...

“Livi, cô định đứng đây đến bao giờ nữa??”

Một giọng nói cay độc vang lên phía sau cô gái, câu hỏi buông ra nhưng lại không có câu trả lời đáp lại ... hay chính xác hơn ... tiếng nói của người đó không truyền đến được tới nơi cô ta đang đứng ...

“Livi ... cô đừng tưởng chúng tôi sẽ để yên những chuyện trước đây ...” giọng nói đó tiếp tục vang lên ...

“vậy các người sẽ làm gì??” Livi thả rơi điều thuốc trên tay, khóe môi nhếch lên tạo một nụ cười mỉa mai rồi quay nhìn hai con người vẫn đang theo sát cô ta suốt mấy ngày nay ... cô đã không muốn nói, nhưng là bọn chúng bắt cô phải nói: “Không cần phải chứng tỏ sự vô dụng đâu, tôi biết rồi!!”

“Giết cô!!”

Hai con người đứng ở tầm cao hơn Livi hướng xuống cô ta là những thứ vũ khí gây sát thương cao ... rõ ràng rằng họ đã được ra lệnh thủ tiêu cô ta ...

“Bảo Lam hạ lệnh sao?? Giết tôi??” Livi cười khềnh, trên khuôn mặt không lộ chút ngạc nhiên hay bất ngờ nào cả ... tại sao vậy??

“Đúng!!”

Hai người một lời, câu trả lời khẳng định chắc chắn sự hoài nghi của Livi ... quả thực cô ta vốn không phải thuộc hạ của Bảo Lam, hoàn toàn không phải ... và cô cảm thấy may mắn vì điều đó ...

“Vậy thì ... không có lý do gì để tôi không giết các người cả!!”

... TẠCH TẠCH TẠCH TẠCH ...

Hàng chục viên đạn được bắn ra lao thẳng về phía Livi nhưng cô đã nhanh chóng bám vào lan can và nhảy lên không trung ... hai con dao được thủ sẵn trong áo ngay lập tức được phóng đi và điểm đến là hai bả vai của những con người muốn giết cô ... thời gian tránh ám khí cũng chính là thời điểm để Livi tiếp đất và nhanh chóng di chuyển ... là một người được huấn luyện bởi những bài tập khắc nghiệt nhất, không có lý do gì để Livi dễ dàng chết dưới tay hai tên sát thủ thất bại kia ... và trong đầu cô hiện giờ chỉ có một điều duy nhất, đó là phải ngay lập tức đến bên cạnh người con gái đó, người con gái sở hữu biệt danh Hades mà lần đầu gặp cô đã có cảm giác thân thuộc ...

“KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ CÔ TA THOÁT!!”

Người con gái vừa nhìn thấy bóng Livi chạy liền hét lên cảnh báo người con trai bên cạnh ... cả hai ngay lập tức nhảy xuống khỏi bậc trên cao và đuổi theo bóng dáng của Livi ... chỉ có điều ... khi Livi vừa biến mất khỏi tầm mắt thì hai con người đó bỗng nhiên không thể cử động được nữa, có một cái gì đó quán chặt lấy người họ khiến tứ chi đều bị phong tỏa ...

“CHUYỆN GÌ THẾ NÀY?? CÔ TA CÓ THỜI GIAN ĐẶT BẦY SAO??”

Người con trai cố gắng gồng người nhưng lại càng bị siết chặt hơn, những sợi tơ mảnh ghi lấy thân thể khiến chúng hằn lên những vết thương chi chít ...

“KHÔNG THỂ LÀ LIVI ĐƯỢC ... LÀ KẸ NÀO?? RA MẮT ĐI!!”

Người con gái có vẻ sáng suốt hơn, đôi mắt rực lửa nhìn xung quanh cùng đôi tai nghe ngóng động tĩnh, cô ta muốn tìm ra người đặt cái bẫy ngang đường này ... khó khăn lắm mới có được chỉ thị giết Livi, cô ta không thể bỏ qua cơ hội này được ...

“Angela Helmult, cuối cùng thì cô vẫn giữ cái ý định giết cô ấy sao??”

Một giọng nam trầm vang ngay bên tai cô ta, dù giật mình rất muốn quay lại nhưng không thể, đám tơ phong tỏa người cô ta hoàn toàn không cho cô ta làm điều mình muốn ...

“Le ... Levin??”

Người đàn ông mặc đồ đen từ từ đi lên phía trước hai con người đó, khuôn mặt nam tính vẫn không suy chuyển mà cổ hữu một nét lạnh lùng, đôi mắt sắc lẹm nhìn hai con người kia rồi mỉm cười ...

“Đáng thương cho các người ... cuối cùng vẫn phải chết!!”

“Người ...”

Hai người một nam một nữ đang định phản kháng lại thì chỉ kịp nhìn thấy nụ cười nửa miệng khiêu khích của Levin rồi ngay lập tức bị xé thành ngàn mảnh ... những sợi tơ mảnh căng cứng trong không gian chỉ còn nhỏ xuống thứ máu đỏ tươi, dưới nền gạch, hàng nghìn mảnh thịt của hai con người một nam một nữ chồng chất lộn đống lên nhau, máu chảy lênh láng khắp nơi xộc lên một mùi tanh tưởi ... cái chết này quả thực quá thảm ...

“Đây vốn là kết cục của các người, những con tốt thí của cuộc huấn luyện!!”

Buông một câu nói, Levin quay người hướng về phía Livi vừa đi mà tiến tới, anh phải tìm lại cô gái ấy, người con gái anh yêu hơn cả mạng sống ... và lần

này, anh thề rằng sẽ không bao giờ để bản thân bị chi phối bởi bất kì ai nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Trên còn đường cao tốc chạy dài toàn cát bụi, có 7 chiếc xe hơi màu đen đang chạy với tốc độ rất nhanh hướng về dân cư thưa người phía Đông của nước Mỹ ... đoàn xe chạy như thể không gì có thể ngăn được họ ...

... Chiu ... vun vút ...

Một đầu đạn bắn ra từ một ngôi nhà hoang bên đường, hướng đi nhắm thẳng vào 7 chiếc xe đang lao đi trên đường, rõ ràng rằng đang có người muốn phá hủy lịch trình của những người đang ngồi trong xe ... chỉ có điều ... một chiếc trực thăng không biết từ đâu bỗng xuất hiện một cách đột ngột kéo theo một chiếc thang dây được thả chơi vơi giữa không trung mà trên đó là một con người, một tay bám trụ chiếc thang còn một tay thì giương lên cầm chắc khẩu súng ngắn ... con mắt đen huyền nhắm thẳng đầu đạn đang bay tới mà bắn, một phát bắn chuẩn xác và trúng đích ...

... Bùm ... bùm ...

Đầu đạn phát hỏa trên không trung khi bị viên đạn đồng bắn trúng kíp nổ, đồng thời cách đó vài trăm mét, một căn nhà trống không bị một sự tác động nào đó mà nổ tung lên tạo ra một thứ khói bụi mù mịt, gạch vụn bắn ra xa đến mức như thể nơi đó vừa bị đánh bom ... nhưng những điều ấy lại chẳng ảnh hưởng gì tới 7 chiếc xe vẫn một mực bỏ xa đám bụi khói ấy, đôi mắt đen huyền chiếu xuống đường mà nhìn sự di chuyển vội vàng ấy, rồi anh ta cất súng và trèo lên trên chiếc trực thăng bay vút qua đầu những chiếc xe và biến mất một cách nhanh chóng ...

Cái chấm nhỏ trên bầu trời phản chiếu qua con mắt màu xanh ngọc bích của người đàn ông đang ngồi trong chiếc xe đầu tiên, và không chỉ có vậy, trong đôi mắt ấy còn in một sự ngạc nhiên như những gì vừa xảy ra là điều mà người đó không bao giờ nghĩ tới ... và quả thực người đó chưa bao giờ nghĩ tới trường hợp này ...

“Là Levin ... ??”

“Không thể nhầm được!!” người đàn ông cảm lái ngồi bên cạnh lên tiếng, trong đáy đôi mắt màu trầm tím ánh lên một niềm hào hứng: “Khả năng thiên xạ ấy ... chỉ có thể là Levin!!”

“.....”

Tiếp nhận được một sự chắc chắn từ người bên cạnh, hẳn thay vì cảm thấy nhẹ nhõm mà lại mang trong mình một mối hoài nghi ... Levin còn sống, điều đó rất đáng mừng, nhưng việc anh ta còn sống mà không liên lạc với hắn mới là điều đáng lo ngại, hắn nghi ngờ người đàn ông đó, liệu anh ta có thực sự là Levin thuộc hạ của hắn??

Trong khi đó, trên chiếc trực thăng vừa bay thẳng về phía một khu rừng rậm và đáp xuống một khu đất trống, nơi đó đã chờ sẵn hai hàng người mặc áo đen mà trên ngực trái của họ đeo một chiếc huy hiệu với hình thù chưa bao giờ được biết đến, đó chỉ đơn thuần là một cánh tam diệp thảo màu đen mà thôi ... một người đàn ông bước xuống từ trực thăng đưa mắt nhìn xung quanh, anh ta tìm kiếm người muốn gặp nhưng không thấy, nơi này chỉ toàn những kẻ xa lạ ...

“Thưa ngài Levin ...” một trong số những người mặc áo đen tiếp cận người đàn ông và nói một cách rất cung kính: “Cô Nhiên hiện tại không thể tới gặp ngài ngay được, cô ấy gửi cho ngài một lời nhắn!!”

Tiếp nhận mẫu giấy từ tay người đàn ông lạ, Levin nhíu mày khi nhận được lời nhắn cụt ngủn của Nhiên, cô lại muốn anh làm gì thế này?? Anh đang có rất nhiều câu hỏi dành cho Nhiên ấy vậy mà cô lại lẩn mất tăm ... những gì vừa diễn ra quả thực khiến anh bất ngờ, ruột cuộc thì trong khi anh mất ý thức, đã có sự kiện gì xảy ra?? Tại sao ngay khi anh trở lại thì phải đối mặt ngay với việc người anh phục vụ rơi vào tình huống nguy hiểm??

“Địa điểm ở đâu??” Levin lạnh giọng hỏi, câu hỏi trôi vào không khí để dành cho tất cả những người đang đứng xung quanh trả lời ...

“Điều này phải để ngài quyết định vì địa điểm không chỉ có một!!” người vừa đưa mẫu tin cho Levin lên tiếng trả lời, có vẻ ông ta là người lãnh đạo đám người ở đây ...

“Khoảng cách!!”

“Một nơi cách đây 800 dặm và một nơi chỉ cách 300 dặm!!”

“Tới nơi gần nhất!!”

“Vâng thưa ngài!!”

Sau tiếng nói, hàng loạt những chiếc ô tô Jeep trờ tới sẵn sàng thực hiện nhiệm vụ của mình ... sự nhanh chóng này khiến Levin khá bất ngờ, thì ra Nhiên đã biết trước sự lựa chọn của anh rồi, vậy còn hỏi làm gì nữa??

.....

Hắn bước xuống xe, trước mặt là một tòa thành cũ nát lồm chồm những bức tường vỡ nhام nhỏ, điểm hẹn này quả thực dễ khiến người khác rợn người ... Bên cạnh hắn Chiến cũng vừa bước ra khỏi xe, hành động của anh cũng không khác gì hắn là mấy, tất nhiên rồi, cuộc gặp mặt này thực sự quá nguy hiểm đối với tất cả những người tới đây ...

“Đưa họ ra!!”

Hắn bước lên những bậc thang rêu mốc mà ra lệnh, cánh cổng tối tăm như sắp sập ở trước mắt thật khiến hắn chỉ muốn phá nát thứ đó ... nếu cuộc gặp này không thành công, nếu như người đàn bà đó không buông tha cho con trai hắn thì hắn thề là sẽ san phẳng nơi này ...

Chiến di chuyển hướng đôi mắt mình sang những chiếc xe đi đằng sau, vẫy tay ra lệnh rằng có thể để người xuống ... những cánh cửa ô tô bật mở, tất cả những gương mặt quen thuộc trong Hell đều xuất hiện với hai cánh tay bị còng chặt phía trước, thành thực mà nói, hắn vốn không định làm vậy, nhưng hắn không muốn họ phát hỏa khi gặp người phụ nữ ấy, ai mà biết được các Dirty sẽ làm gì khi gặp kẻ mà họ thề rằng sẽ giết chết bằng một cách tàn nhẫn nhất??

Không gian chỉ còn lại một sự heo hút của rừng núi, gió thổi qua những kẽ lá khiến cánh rừng rộ lên tiếng rào rạc thâm u, cái tĩnh mịch lạnh lẽo ấy bao trùm lên những con người chỉ thích giao thiệp bằng đôi mắt chứ luôn kiệm lời ... hơn chục con người đi trên nền gạch rêu mốc vỡ vụn mà chẳng ai thém nói với ai câu nào, họ chỉ chăm chăm đi về phía trước và ngày một tiến sâu hơn vào toàn thành cổ cũ nát, đám lá khô bị họ giẫm lên nát bầy vỡ vụn tung lên khi gặp một con gió nhẹ, tất cả tạo nên một khung cảnh ghê rợn bụi mù mà không kém phần khiến người ta lạnh người ... Và cuối cùng, tất cả những hình ảnh ấy đều được thu lại vào chiếc máy quay nemi được thả trôi nổi trong không khí, nó như một thứ chong chóng tre lơ lửng nhưng hình ảnh thu được lại rất cân bằng, không những vậy, trên những bức tường đều được lắp đặt hệ thống máy móc rất tối tân chỉ để chờ đợi cuộc gặp mặt bất thường mà nguy hiểm này ...

“Dừng ở đây là được rồi!!”

Hắn dừng bước khi tất cả đi vào một khu quảng trường rộng lớn, xung quanh được bao phủ bởi tường đá cùng những dãy hành lang vòng cung chạy dọc từ trước mặt cho tới phía sau, nơi này thực giống như một đấu trường mặc dù đã bị hủy hoại một cách nặng nề ... Hắn hướng tầm nhìn xuống chiếc đồng hồ của mình, rõ ràng là tới không sớm cũng không muộn, vậy thì người đâu??

... PHẠCH PHẠCH ... VÙ VÙ VÙ ...

Câu hỏi vừa đặt ra trong đầu thì bỗng nhiên một cơn gió mạnh đột nhiên thổi tới khiến đám lá cây không có điểm tựa mà tung mù lên không trung, tiếng động cơ trực thăng rào rào và xuất hiện bay xung quanh khu tường tường và không có vẻ là muốn đáp xuống ... ba bốn chiếc trực thăng ấy cứ lượn lơ vòng quanh như muốn cảnh giới một điều gì đó ...

“Nếu đã sợ như vậy sao còn dám ra điều kiện với tôi!!”

Hắn nhếch nhếch làn môi tạo nên một đường cong đầy khinh miệt, đôi mắt xanh ngọc hướng lên phía trên cao kia, nhìn thẳng về phía chiếc trực thăng màu đen với những vằn trắng vô tổ chức ... chỉ cần nhìn thôi hắn cũng có thể nhận ra được đâu là người dám to gan động tới gia đình hắn, Bạch Linh, cơn rần rộc này quả thực không trừ không được ... hắn đã quá nương tay với cô ta vào ngày đó, và hắn cũng không bao giờ ngờ cô ta lại may mắn đến mức thoát khỏi sự truy sát của vợ hắn ... có lẽ là vì hắn và nó đã sai ngày từ đầu, đã sử dụng nhầm người ...

“CHÀO MỪNG ĐẾN VỚI TRƯỜNG ĐẤU CỦA TÔI ... NHỮNG VỊ THẦN MANG CÁI TÊN CON NGƯỜI!!”

Tiếng nói được tăng âm đột ngột vang lên, toàn bộ hơn chục đôi mắt đều gần như lập tức hướng lên đúng chiếc trực thăng mà từ đầu tới giờ hắn đã nhìn ... sự gập đứ trong những đôi mắt đó hoàn toàn không thể che giấu được, và in trợn trong đó hình ảnh một người con gái, cô ta sở hữu một nét thâm độc trên khuôn mặt, nét man rợ trong con mắt đen sâu hoắm không có ánh sáng cùng làn môi đỏ gất như máu, tất cả tạo nên một con người mà chỉ cần nhìn thôi cũng đã muốn xuống tay mà giết chết ...

“Bạch Linh ... xuống đây!!”

Hắn nhìn lên, khóe môi mấp máy nói một câu như ra lệnh, câu nói cùng âm lượng rất bình thường như thể những tiếng động xung quanh có thể át hết chất giọng ấy ... chỉ có điều, đôi mắt tràn ngập một uy lực khiến người ta nhìn vào phải ngay lập tức quỳ xuống phục tùng của hắn khiến Bạch Linh dù đang đứng trên cao cũng phải toát mồ hôi lạnh ... không những vậy, cái nhìn và uy lực ấy còn nhân lên gấp nhiều lần nữa với những người đang đứng ở bên dưới, sức ép từ đó khiến cho tất cả những người đang có mặt trên những chiếc trực thăng đều cảm thấy nặng nề ... tất nhiên rồi, bọn chúng đang đối mặt với ai chứ, tất cả đều là những con người kiệt xuất được lựa chọn kỹ lưỡng nhất từ người có cái tên Hades, các Dirty đâu chỉ là những cái mã để xem, họ sống với cái tên của họ giống như Hades sống với chính cái biệt danh đó vậy ...

... VÙ VÙ VÙ ...

Gió thổi tràn ngập khắp nơi nhưng không khiến cho bất kì ai dao động, một không gian lớn như vậy nhưng lại bị những con người bình thường kia khiến cho thu hẹp lại một cách chặt chẽ ... một con người đang mang một dáng vẻ khác với chính mình cũng hướng xuống phía dưới mà nhìn những con người đáng kinh ngạc kia, khóe môi nhếch lên và thì thầm nói một mình, giọng nói nhỏ tới mức những người bên cạnh chỉ cảm tưởng như người đó đang cười

một mình ...

“Dù sao cũng chết, thà chết trong tay ta còn hơn!!”

Chiếc micro nhỏ bên tai thu hoàn toàn câu nói đó và được truyền tới một nơi cách đó cả chục kilomet, chiếc tai nghe vô cùng nhỏ ấy đã phát qua tai một người mà người đó cũng đang nở nụ cười nửa miệng mà trả lời lại, giọng nói lạnh băng không chút tính người ...

“Hành động đi, nếu không cứu được thì bắn, tuyệt đối không để họ chết trong tay con khốn ấy!!”

“Tuân lệnh!!”

Đưa ngón tay lên tắt chiếc tai nghe nhỏ, đôi mắt màu xanh ngọc ẩn phía dưới chiếc kính râm to đùng đang nhìn chăm chăm vào những kẻ đang lao về phía mình, hình ảnh của chúng in trọn lên chiếc kính mà chỉ vài giây sau đó sẽ giết hết không chừa một tên nào ... chỉ bằng hai bên kính sắc lẹm, nó sử dụng như một thứ vũ khí với độ sát thương cao đến mức tuyệt đối, sắc tới độ có thể chế đôi khẩu súng chỉ trong nháy mắt, những bước chân của nó ngày một nhanh chóng và máu cũng không ngừng tuôn trên đường nó đi ... những viên đạn từ đằng sau bắn tới cũng chỉ là giúp nó kết liễu những tên còn sót lại, không gì có thể ngăn cản được nó cứu lấy con trai mình ... Khang Kiệt đang bị nhốt tại một căn phòng kính mà từ xa vẫn có thể nhìn thấy được, đừng mơ rằng nó để cho bất kì ai hành hạ con trai nó ...

“Khang Kiệt, mẹ tới đây ... hãy đợi chỉ chốc lát thôi!!”

Nó chạy như điên thẳng tới nơi Khang Kiệt bị treo lủng lẳng trên một chiếc móc lớn, toàn bộ hình ảnh đó đều được truyền tới chiếc máy chiếu công nghệ cao mà màn hình là một không gian 3 chiều tiên tiến ... tất cả đều là sự chuẩn bị của Bạch Linh, cô ta không bao giờ chỉ thỏa mãn với một điều kiện ...

... HA HA HA HA ...

“ĐÚNG RỒI ... CHẠY ĐI, CHẠY NHANH VÀO ... TA SẼ CHO CÁC NGƯỜI THẤY CÁI CHẾT KHÔNG DỄ DÀNG NHƯ CHỈ GIẾT MỘT CÁI LÀ XONG ... CÁC NGƯỜI PHẢI CHẾT TRONG ĐAU ĐÓN, PHẢI QUẢN QUẠI ... HA HA HA HA ...”

Tiếng cười man rợ vang lên từ cô gái đang mặc trang phục đồ rục như lửa kia, khuôn mặt như thể biến dạng đi vì điệu cười ma quỷ, đôi mắt trắng dã của cô ta nhìn xuống những con người ấy, họ đang giận dữ, đang muốn giết chết cô ta ... phải, đúng thế ... cô ta muốn điều đó, càng căm giận đi, nhiều, nhiều nữa vào ... cô ta muốn nhìn thấy sự bất lực của những con người đó trước khi giết họ, đó mới chính là mục đích thực của cô ta, không bao giờ cho truyện cô ta sẽ thả Khang Kiệt hay buông tha cho Dương Mỹ Nguyệt Hương, dù là bất kì ai, cô ta chỉ muốn nhìn thấy những con người đó chết mà thôi ... chết trong tức tưởi, trong đau đớn, trong giận dữ và bất lực, đó chính là thú vui của cô ta đấy, một thú vui bệnh hoạn nhất trong những thứ bệnh hoạn ...

... Cháu ... Á ...

Một tia sáng lóe lên rồi vụt tắt, đồng thời với đó là một thân thể gục xuống rất nhanh như bị thả rơi vào tự do mất kiểm soát ... hàng loạt ánh mắt đều tập trung vào con người ấy, người sở hữu dáng vẻ của một vị thần tối cao với mái tóc màu vàng thuần khiết ...

“DƯƠNG ... ANH SAO VẬY ... MAU TỈNH LẠI ĐI!!”

“ZE ... EE ...”

... Á ...

“PAN ...”

Còn chưa hết bàng hoàng trước sự ngã gục của Dương, lần này lại đến Pan, người đàn ông mang khả năng lớn nhất trong tất cả các Dirty cũng chỉ một viên đạn mà gục xuống, hơi thở chỉ trong giây lát mà biến mất sạch sẽ ...

... A ... Á ...

“NGỪNG LẠI ... CÁC NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC BẮN!!”

Lần lượt từng người từng người một gục xuống ngay dưới chân của hắn mà hắn lại không thể làm gì được, con giận dữ lên đến đỉnh điểm khi vừa nhìn những người bên cạnh chết nhanh như một cái chớp mắt, còn hình ảnh của người vợ của hắn thì ngày một rõ nét và ngày một tiến sâu hơn vào cõi chết ...

“NGỪNG BẮN ... AI CHO PHÉP CÁC NGƯỜI RA TAY HẢ??”

Giọng nói của Bạch Linh vang vọng khắp nơi và bản thân cô ta cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra ... cô ta hoàn toàn chưa ra lệnh cho bất kì ai nổ súng, là ai?? Là ai đã ngang nhiên tự hành động??

“AI ĐÃ NỔ SÚNG?? AI??”

... Phịch ...

“Tồi!!”

“HẢ??”

Bạch Linh quay phắt về phía đằng sau, một thân hình nam giới vừa đứng lên sau cú nhảy từ trên trục thẳng xuống, đôi mắt đỏ gắt hướng nhìn Bạch Linh bằng một vẻ quỷ dị thấy rõ, khóe môi cong cong lên điệu cười ngạo mạn ... trong khi đó, Bạch Linh thì đang trợn tròn cả hai mắt, hoàn toàn không tin vào những gì mình nhìn thấy ...

“ÔNG ... KHÔNG PHẢI ÔNG ĐÃ BỊ TÀN PHỄ SAO?? TẠI SAO ...”

“Ngu quá!!” Người đàn ông đó giờ thẳng khẩu súng ngắn hướng về phía đầu của Bạch Linh mà cười chế giễu: “Cô nghĩ hán ta sẽ còn sống khi đã gặp phải tôi sao??”

“NGƯỜI ... NGƯỜI LÀ AI??”

Bạch Linh thối lui lại, đám vệ sĩ cũng theo đó mà giờ súng hướng về phía người đàn ông kia, hoàn toàn quên mất những người ở bên dưới ... và tất nhiên, cơ hội không phải đến 2 lần, họ sẽ không bỏ qua điều này mà lưu lại đó chờ chết ...

“Cô không cần biết tôi là ai ...” Người đàn ông đó đưa con mắt đỏ của mình nhìn xung quanh, khẩu súng cũng buông lỏng và hơi hạ thấp dần: “Và tôi cũng không có ý định giết cô đâu!!”

“CÁI GÌ??”

Bạch Linh lần nữa trợn tròn mắt, người này đến không phải giết cô ta?? Đùa sao??

“Đừng mạnh động!!” Ông ta hơi lùi lại trước ý định xông lên của đám vệ sĩ tay chân: “Loại đạn tôi sử dụng hán các người cũng biết!! Cô ta sẽ chết nếu như các người xông tới đây!!”

“NGƯỜI ... RUỐT CUỘC NGƯỜI MUỐN GÌ??”

“Chờ đợi thôi!!” Ông ta thản nhiên nhún vai trả lời ...

“NGƯỜI ĐƯA VỚI TA SAO?? CÓ BIẾT GIỜ ĐANG LÀ LÚC NÀO KHÔNG HẢ??”

Bạch Linh không thể chịu được giọng điệu ngạo mạn coi thường người khác của kẻ đang đứng trước mặt, dù hình dáng quen thuộc nhưng rõ ràng không phải kẻ mà cô ta cần ...

“Ta chỉ muốn thấy tiểu thư cứu được Khang Kiện, ta chẳng quan tâm người muốn gì và cần gì!!”

Hán ta đưa mắt lên màn hình chiếu, dù ở nơi này thời gian trôi thật chậm nhưng ở phía kia thì khác, nó đang chạy như điên và chém giết không gớm tay chỉ để chạy tới nơi đó, chỉ để muốn cứu lấy đứa con duy nhất của nó ...

“HÃY NGĂN CÔ ẤY LẠI ... ĐỪNG ĐỂ CÔ ẤY CHẠY TỚI ĐÓ!!”

Tiếng nói của hán gầm lên khiến toàn bộ những khẩu súng đều nhanh chóng hướng về phía bên phải ... hán đã lên được đến đây, nơi Bạch Linh đã tạo một trò tiêu khiển đáng chết, và cô ta cũng giật mình khi thấy hán, phía bên dưới kia hoàn toàn không còn một bóng người nào cả ... rồi một luồng suy nghĩ chạy ngang qua đầu khiến Bạch Linh bất giác cười lớn ...

... HA HA HA HA ...

Thì ra là vậy, cô ta hiểu rồi ... nhưng quả thực không bao giờ ngờ được rằng lại có cách giải cứu tàn nhẫn đến như vậy, thì ra nó có thể đang tâm sử dụng loại đạn sinh học đó để kết liễu mạng sống của những con người ấy ... thì ra là thế, Dương Mỹ Nguyệt Hương quả là một con người kì lạ, những suy nghĩ đó mà cũng có thể tồn tại được sao?? Nó thả giết họ còn hơn để chết dưới tay của Bạch Linh ... đúng là Hades, thực sự còn ác hơn cả quỷ dữ nữa ... tuy nhiên, cô ta sẽ không bao giờ để nó được như ý đâu, ít nhất thì cô ta vẫn sẽ giết được đứa trẻ đó, đưa con nít còn mang hơi sữa non nót bị bỏ rơi ấy ...

“NGĂN CŨNG THỂ THÔI, CÁC NGƯỜI SẼ KHÔNG BAO GIỜ CỨU ĐƯỢC THẲNG NHÓC ĐÓ ĐÂU ... NÓ VỐN ĐƯỢC SINH RA LÀ ĐỂ CHẾT DƯỚI TAY CỦA TA RỒI!!”

Bạch Linh ngạo mạn nói những lời khiến người ta kinh tởm, đối phó một đứa con nít mà lại có thể tàn nhẫn được như vậy ... chỉ có thể là cô ta thôi ...

“NGĂN CÔ ẤY LẠI!!” Hán không quan tâm, một mực hướng về phía người đàn ông kia mà gào thét, đôi mắt và cả khuôn mặt đều lộ một sự sợ hãi đến vô cùng: “KHÔNG ĐƯỢC CHẠY LÊN ĐÓ ... CÔ ẤY SẼ CHẾT MẮT!!”

“Anh nghĩ tôi ngăn được sao?? Anh nghĩ có thể ngăn được một người mẹ đến cứu con trai mình sao?? Tôi không có đủ khả năng đó đâu!!”

Người đàn ông ấy nhìn chăm chăm vào màn hình chiếu, sự quyết tâm ở trong đôi mắt nó khiến người ta biết rằng dù nói gì thì nó cũng sẽ không ngừng bước ... dù phía trước là nguy hiểm đến chết người nhưng chỉ cần có 1% hy vọng thì nó cũng sẽ lao tới, sẽ cứu cho bằng được đứa con của mình ... bởi vì với nó, 1% là quá đủ ...

“Đi thôi!!”

Bạch Linh ra lệnh cho đám vệ sĩ rút khỏi nơi này, sự việc hoàn toàn không còn nằm trong kế hoạch của cô ta nữa, nếu còn lưu lại đây, không biết cô ta có thể sống sót được nữa không ...

“CÔ NGHĨ MÌNH ĐỊNH ĐI ĐÂU HẢ??” Hấn gầm lên, Bạch Linh muốn chạy ư?? Đừng mơ tưởng ...

“Anh đứng yên đó!!” Người đàn ông giờ súng hướng thẳng về phía hấn mà đe dọa: “Cô ta phải rời khỏi đây, đó là kế hoạch!!”

“KẾ HOẠCH?? KẾ HOẠCH CÁI CON KHỈ ... ÔNG NGHĨ TÔI SẼ ĐỂ CÔ TA CHẠY THOÁT SAO??”

Hấn gào lên toan chạy về phía Bạch Linh đã trốn thoát thì tiếng súng vang lên ... Đoàng ... một thân thể đột ngột chẵn ngay trước hấn lình tròn viên đạn vào người ...

“CHIẾN!!”

Phải, thật may mắn là Chiến đã tới kịp, anh không muốn hấn chết, những Dirty khi bị trúng loại đạn này đều đã không thể mở mắt được nữa ... dù rất muốn đáp lại người đang vội vàng đỡ lấy anh kia nhưng toàn thân anh giờ vô lực, mỗi giây trôi qua giống như có hàng ngàn tế bào đang nổ tung trong người, cái đau đớn chạy từ đầu ngón chân chỉ trong tích tắc lan ra khắp cơ thể xông cho tới đỉnh đầu ... ánh sáng hoàn toàn biến mất trước mắt, toàn thân anh đổ gục xuống đôi bàn tay của hấn, hơi thở biến mất, nhịp tim cũng biến mất ... 5 giây này quả thực còn lâu hơn cả một thế kỉ, cái chết tưởng chừng như nhanh chóng nhưng thực chất lại là một cực hình đau đớn đến tận cùng ...

“Chiến, mau mở mắt ra ... ta còn chưa xong việc cơ mà!!”

Hấn lay mạnh cơ thể của Chiến nhưng anh hoàn toàn bất động, viên đạn chỉ bắn vào vai nhưng sao có thể lấy được mạng sống của Chiến cơ chứ?? Hấn không thể tin điều đó ...

“Vô ích thôi!!” người đàn ông lại một lần nữa lên tiếng: “Đây là viên đạn sinh học cuối cùng, vốn để dành cho anh đấy!!”

“Tại sao?? Tại sao ông lại giết họ?? Cô ấy sẽ giết chết ông!!” Hấn gằn giọng giận dữ ...

“Không đâu, đây là ý của chị ấy mà!!”

Giọng nói thanh lãnh của nữ vang lên từ chính người đàn ông đó, giọng nói này rất quen, thực sự rất quen ... hình như hấn đã từng nghe qua ở đâu đó ... đôi mắt xanh ngọc của hấn nhìn chăm chăm vào ông ta, thu lại hoàn toàn những hành động quái đàng của ông ta vào mắt ... ông ta lột tấm da người trên khuôn mặt, và xuất hiện sau đó là một người khác, tóc đen ngắn, khuôn mặt thuần dài, đôi mắt đen và làn môi mím chặt ...

“Là cô ... Chi ... Trịnh Huyền Mai Chi??”

Hấn tròn tròn đôi mắt nhìn Chi, hoàn toàn không thể tin được một người con gái nhỏ nhắn lại có thể hóa trang thành một người đàn ông to lớn vạm vỡ như vậy ... nhưng ngạc nhiên chỉ trong giây lát, Chi nói rằng tất cả là ý của nó, vậy nghĩa là sao?? Nó thực sự muốn giết hấn?? thực sự đã giết gần như một nửa các Dirty của nó, tại sao??

... Vụt ...

Một chiếc trực thăng phóng vụt một cái ngang qua tất khung cảnh phía dưới, Chi hướng nhìn lên cao thẳng phía người con gái đang mặc chiếc váy màu đỏ rực như máu, khoe miệng cong cong lên điệu cười ngạo mạn cùng thách thức ... trong tất cả những chiếc trực thăng, chỉ có duy nhất chiếc của Bạch Linh là còn sót lại đám thuộc hạ thực, còn đầu đều là người của Chi cả ... dù sao thì thả cô ta chính là lệnh từ nó, Chi không thể không tuân lệnh được ...

“Đã thả mèo và cứu được người, xin chị hãy cẩn thận!!”

Chi nói vào chiếc micro bên tai hy vọng rằng người ấy sẽ nghe được, và chính xác là vậy, con người ở cách đó cả chục kilomet đã nghe và mỉm cười, giờ chỉ còn một việc duy nhất nữa mà chỉ có nó mới làm được ... chỉ có nó mới đủ khả năng để cứu được Khang Kiện, nó thực sự lo lắng, xung quanh nơi Khang Kiện bị trao được gắn rất nhiều bom, nếu không nhanh có thể chính nó cũng sẽ mất mạng ... tuy nhiên, nó sẽ không bao giờ bỏ rơi Khang Kiện, không bao giờ ...

... oa oa oa ... ma ma ... oa oa oa ... ma ma ...

Tiếng khóc thét lên của Khang Kiện khiến khuôn mặt nó giãn ra, đúng vậy, chỉ cần có thể nhìn thấy nó, Khang Kiện chắc chắn sẽ khóc lên ... đã lâu lắm rồi, thực sự nó đã bị tách khỏi Khang Kiện lâu lắm rồi ...

“KHANG KIỆN!!”

... píp píp ...

Đám bom ở phía bao quanh cậu bé bỗng nhiên bật tín hiệu đỏ, nó hoàn toàn không biết đến điều đó, đôi mắt nó giờ chỉ còn hình ảnh Khang Kiện đang

gào khóc, đôi bàn tay nhỏ bé chơi vơi trong không trung đòi mẹ ... nó đau lòng đến độ không thể thở, chỉ có thể như điên chạy tới đó ...

... píp píp ... BÙM ...

“KHÔNG ...”

Hàng loạt những trái bom phát nổ, lửa cháy bùng lên trong mắt của nó, Khang Kiện bị ngập và bị thổi tung đi do sự liên hoàn của các trái bom ... đôi mắt nó mở to kinh hoàng, đôi chân vẫn không ngừng chạy tới nhưng sức thổi tung của bom khiến cả cơ thể nó bị bắn tung lên cao và bay thẳng ra xa đập xuống nền đất mà bất tỉnh, những mảnh gạch bụi bị bay tứ tung nay rơi lộp bộp xuống như thiên thạch còn mang khói ... tất cả tạo nên một khung cảnh tan hoang khi toàn nhà bị nổ bay mất phần gạch ngói phía trên, còn sót lại cũng chỉ là những mảnh tường sập sập, một lỗ hổng lớn thông thẳng xuống phía dưới, hoàn toàn không còn lưu lại bất kì một con người nào ...

... xoạt xoạt ...

Đám gạch vụn rơi là tả xuống, nó gương ngời dậy, trên khóe mắt nó chảy xuống một dòng máu từ trên đầu, đôi tay xuất hiện những vết bong khiến da nó đỏ rát ... nhưng rất cả những con chấn động đó hoàn toàn không bằng được cảnh trống trải phía trước, hốc mắt nó mở to tràn ra thứ nước mà người ta gọi là nước mắt ... nó lao đảo đứng dậy, bước từng bước tới nơi đã từng được treo Khang Kiện, giờ chỉ là một cái lỗ hổng rất lớn, thậm chí một mảnh vải cũng không còn sót lại, khuôn mặt nó lúc này chẳng ai có thể diễn tả được, làn môi mím chặt chốc chốc run lên từng đợt, đôi mắt cứ thế mở to một vẻ kinh hoàng, nước mắt cứ thế chảy xuống ... nó khụy hai chân xuống, bản thân nhìn cái cảnh tượng trước mắt, miệng nó run lên bật ra tiếng gọi, nhưng sau đó chỉ còn lại tiếng nấc nghẹn ...

“Khang ... Khang Kiện ... không thể thế được ... Khang Kiện ... gru gru ... a a a ...”

Nó gục đầu xuống, đôi tay cầm chặt xuống nền đất cứng lạnh lẽo, móng tay không ngừng cào xuống những đường nét xước xát, làn tóc xõa suơi che đi khuôn mặt không còn chút hồng hào mà chỉ có sự đau đớn hiện hữu ở đó ... tóc tóc ... nước mắt cứ thế rơi xuống nền đất, toàn thân nó run rẩy như thể không có bất kì điều gì có thể khiến nó ngừng run được ... nó ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm nước cùng vô hồn, miệng nó nói như mê sảng ...

“Mẹ xin lỗi ... Khang Kiện ... mẹ xin lỗi ...”

... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ...

Với nó lúc này, cả thế giới như sập xuống, tất cả chỉ còn toàn một màu đen tối tăm, nó đã mất đi thứ quan trọng nhất, đã mất đi điều đáng để bảo vệ ... nó bây giờ, hoàn toàn không còn gì để mất nữa ...

“Tiểu thư ... tiểu thư ... cô không sao chứ ...”

Tiếng gọi cứ bập bồng bên tai, nó không nhìn thấy gì nữa cả, trước mắt nó chỉ còn lại hình ảnh quay chậm của những phút trước, cú giáng này quả thực không thể đau đớn hơn được nữa ... nó ngồi im lặng vẫn cái tư thế như một cái xác, giọng nói vô cảm vô hồn cất lên như tự nói mà như ra lệnh ...

“Giết ... Giết chết con khốn đó ... phải khiến cô ta quằn quại đau đớn ...”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

... Choang ...

Ly rượu trong tay Dương Trung rơi xuống và vỡ tan dưới nền đất, toàn bộ thứ nước đỏ sánh lan rộng ra như thể một vũng máu ... ông ta có cảm giác như mình vừa mất đi một thứ gì đó, một thứ vô cùng quan trọng mà chính bản thân ông ta cũng không biết đó là thứ gì ...

“Sao vậy?? Không hợp khẩu vị của ông à??”

Đầu bên kia của chiếc bàn, một người con gái với mái tóc màu đỏ mà đôi mắt tím đã dừng ăn, giọng nói cất lên khi nhìn thấy người đối diện đột nhiên trở lên khác lạ ...

“.....”

Dương Trung đưa mắt nhìn Bảo Lam, có một điều gì đó từ cô ta khiến ông ta cảm thấy hoài nghi ... nhưng lúc này, ông ta lại không muốn đào bới điều đó, chỉ lắc đầu nói rồi tiếp tục với đĩa thức ăn của mình ...

“Không có gì!”

“À ... tôi vừa nhận được một tin, ông muốn nghe không??” Bảo Lam khẽ lau miệng kết thúc bữa ăn trưa của mình bằng một câu hỏi với Dương Trung ...

“.....”

Dương Trung chẳng nói gì, ông ta biết cái tin đó dù là gì thì cũng không phải thứ ông ta muốn biết ... nhưng hẳn nhiên Bảo Lam sẽ không vì thế mà không nói điều đó ra ...

“Sao cũng được, dù gì thì với ông cũng không quan trọng!!”

Bảo Lam thần nhiên đứng dậy tự rót cho mình một ly nước, nhưng cái cô ta muốn là khích lên sự tò mò từ Dương Trung, chỉ có điều ông ta là chẳng phản ứng gì cả ... chán ghét với cái thái độ bỏ qua mọi thứ của ông ta, Bảo Lam dựa người vào chiếc ghế mình vừa ngồi và nói điều mình vừa nhận được ...

“Ông biết không ... cháu trai ông vừa chết!!”

Quả nhiên đôi tay của Dương Trung đã khựng lại, thì ra cảm giác mất mát mà ông ta cảm nhận được là vì điều này ... Dương Trung buông dao nĩa xuống, dùng khăn lau miệng rồi đứng dậy buông một câu trước khi bỏ đi ...

“Ta no rồi!!”

Bảo Lam cười khênh trước hành động đó, ông chú này hẳn nhiên dễ đoán quá mà, dù sao cũng đã có tuổi, mọi suy nghĩ của Dương Trung đâu thể qua được mắt của Bảo Lam ... giờ đây tâm trạng của cô ta rất tốt, con trai của nó đã chết, những kẻ ngăn đường cũng đã chết, với tình hình hiện nay, cô ta có thể thoải mái mà sử lý những kẻ mà cô ta căm ghét ... chỉ e ngại một nỗi là cô ta đã tính sai mất một nước khiến cho Livi bỏ đi, giờ cả Levin cũng đã trở lại và giết mất hai kẻ đưa tin của cô ta, thật đúng là rắc rối ... rắc rối hơn nữa là người đàn ông đang giam mình trong căn phòng ở tầng thứ 3 kia, Bảo Lam không biết anh ta bị cái gì ám nữa, đột nhiên chạy đi mất hút rồi trở về với cơ thể toàn thương tích ... cô ta giờ không hiểu nên gọi anh ta là gì, cái tên Hải Long dường như đã không còn phù hợp nữa rồi, cảm tưởng như anh ta đang sống với cái tên mà nó đã đặt cho, Ken ...

Phải rồi, Ken, chính vì cái biệt danh đó, chỉ vì cái tên gọi được đặt từ nó đã có thể hủy hoại một người đàn ông, khiến cho anh ta rối loạn, khiến tâm tình bất ổn ... cuối cùng thì Ken vẫn không thể từ bỏ được cảm giác của bản thân, anh ta không bao giờ ngờ được rằng bản thân lại yêu nó đến như vậy, dù đã phủ nhận trong suốt một thời gian dài qua, nhưng tâm trí anh ta cứ luôn luôn xuất hiện một ý nghĩ, anh ta muốn ở bên cạnh nó, mãi mãi bên cạnh nó ... tuy vậy, khi vừa thực hiện điều đó thì anh ta đã bắt gặp khuôn mặt đau đớn đến tột cùng của người mà anh ta yêu, rõ ràng Ken đã đến được nơi đó, rõ ràng có thể cứu được con trai của nó ... nhưng anh ta đã không làm vậy, anh ta căm ghét đứa trẻ ấy, Khang Kiệt là con của nó nhưng cũng là giọt máu của người đã cướp nó khỏi anh ta, anh ta không cho phép đứa trẻ ấy tồn tại ...

“Lần gặp tiếp theo, tôi sẽ giết anh!!”

Đó là câu nói của một người con gái, người mà đáng lẽ ra không thể có mặt lại có mặt đúng thời điểm những quả bom chuẩn bị được kích nổ ... cô ta xoay sâu đôi mắt màu nâu trầm của mình vào mắt Ken, sử dụng thứ vũ khí bằng tư nhận mà đánh bật anh ta ra khỏi tòa nhà và rơi xuống khu rừng rậm phía dưới trước khi bom đồng loạt phát nổ ... chỉ kì lạ là tại sao cô ta không cứu Khang Kiệt?? Cô ta cũng đứng đó giống như anh ta, giương mắt nhìn đứa trẻ ấy tan thành từng mảnh trong cơn chấn động ấy, giương mắt nhìn nó đau đớn trong nỗi mất con ... anh ta đã nghĩ rằng Bảo Lam đứng sau tất cả vụ này, nhưng hoàn toàn không phải, khi đáp án anh ta nhận được lúc trở về lại không ngờ được ...

“Livi ư?? Tôi đã mất cô ta rồi, cô ta giờ nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi!!”

Vậy đây, Ken ngay từ đầu đã không tin vào việc xóa hết kí ức ấy, làm sao có thể đào tạo một con người chỉ biết có nhiệm vụ và chủ nhân của mình chứ?? Rõ ràng anh ta biết không bao giờ tồn tại được một sự trung thành tuyệt đối ... nhưng ... tại sao anh ta vẫn hy vọng?? Khi Levin báo cáo rằng bị ngăn đường bởi một người con gái mà ngoại hình giống hệt với Nhiên đã khiến anh ta gần như tin vào cái công nghệ mà Bảo Lam gọi là tiền tiến ... cuối cùng thì kết quả là gì đây?? Thật đúng là nực cười, cô ta áp dụng mọi hình thức huấn luyện khắc nghiệt nhất lên hai con người ấy, và kết quả là sinh ra 2 cỗ máy giết người không thể kiểm soát được ... nghịch lý là 2 cỗ máy này đang dần dần quay lại và chống đối phá hỏng mọi thứ mà chính cô ta muốn bảo vệ, không những thế, còn cản trở hành động Ken ... bảo sao anh ta không giận dữ cho được??

.....

... xoạt xoạt ... tách tách tách ...

Từng kẻ lã va vào nhau tạo nên những tiếng động khe khẽ nhưng cũng đủ khiến cho cả khu rừng phải nhộn lên, một bóng người lao đảo chạy trên tầng lá khô, cái thân thể đen ngòm ấy vội vã đến mức vừa chạy vừa va đập vào mọi cái cây mà kẻ đó gặp phải, có khi vấp ngã đến dúi dụi xuống mặt đất ẩm ướt nhóp nhép. Tuy nhiên dường như cái bóng vật vờ ấy không có ý định dừng lại cho dù đằng sau không có ai theo cả, kẻ ấy cứ chạy như thể ma đuổi, hơi thở dồn dập đứt quãng tưởng như chết đi sống lại ấy thể mà bước chân lại không ngừng xiêu vẹo cố gắng chạy cho thật nhanh như muốn trốn thoát khỏi cái gì đó ...

Cũng lúc ấy, trong khi có người đang chạy trốn chết thì ở bên trong căn phòng tối hút lại chỉ tồn tại một sự im lặng, cũng có một thân hình hiện hữu ở nơi đó nhưng lại chỉ ngồi như một xác chết không hồn ... người con gái ấy, đôi mắt màu xanh ngọc bích sâu thẳm chưa từng thấy đáy nay lại càng sâu hơn nữa, ánh sáng lạnh lẽo từng tồn tại trong đôi mắt ấy giờ hoàn toàn biến mất chỉ để lại một lớp sương mờ ... kể từ khi đó, từ lúc nhìn thấy đứa con duy nhất chết một cách tức tưởi, nước mắt của nó cứ thế mà chảy mãi, chảy mãi không thôi, chảy cho tới khi dòng lệ trong cơ thể nó cạn khô, khuôn mặt thon nhỏ chỉ còn in hằn vệt nước cũng vì không được lau mà kết tinh lại ... nó không nói cũng không thể hiện chút cảm xúc nào, nó chỉ ngồi im lặng, đôi mắt nhìn đắm đắm vào bức tường trắng xóa của căn phòng vốn không có màu sắc, nhìn cho đến khi ánh sáng tắt lịm đi nhưng nó vẫn cứ nhìn ... tại sao

vậy?? Nó đang nhìn cái gì vậy?? ... không một ai hiểu được nó đang rơi vào trạng thái nào, chỉ có nó mới biết và cũng chỉ có nó mới nhìn thấy những thứ mà người khác không thể nhìn thấy, trước mắt nó, hình ảnh Khang Kiện bị nổ tung thành từng mảnh cứ quay đi rồi chiếu về, giống như một thước phim bị lỗi lặp lại không biết bao nhiêu lần trong một bộ phim dài hàng trăm phút ...

“Chị Hương!!”

Tiếng gọi cất lên từ phía cửa, ánh sáng cũng từ đó mà chiếu vào căn phòng tối trống trải ... tuy nhiên ... dường như những điều ấy hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới nó cả, nó vẫn cứ ngồi đó, trên chiếc ghế, đôi mắt vẫn cứ vậy nhìn vào tường, duy chỉ khóe miệng là mấp máy nói những từ ngữ trôi chảy nhưng lại mang đầy quyền lực ...

“Thả chưa??”

“Hắn đã ra khỏi khu rừng!!”

Cô gái mang cái tên Nguyễn Nguyễn Hiểu Nhiên đáp lại câu hỏi của nó ... từ lúc vụ nổ xảy ra cho đến giờ đã được gần 48 tiếng, ấy vậy mà cô vẫn không thể nào kéo được cô chủ của mình ra khỏi căn phòng tách biệt này ... Nhiên thực sự rất lo lắng ...

“Tốt!!”

Trong thoáng chốc, từ ngữ được đẩy ra từ miệng của nó khiến cho Nhiên rợn người, cô nhận thấy dù chỉ trong giây lát thôi nhưng đôi mắt của nó đã tỏa ra một thứ ánh sáng màu xanh kì dị, như thể nó thực sự sẽ giết tất cả những ai có trong tầm mắt ...

“Chúng ta sẽ chỉ chờ đợi thôi sao??” Nhiên hỏi một cách hoài nghi ...

“Phải!! Chỉ chờ thôi!!” nó tựa người vào ghế mà thản nhiên nói, đôi mắt không chuyển hướng mà một mực nhìn vào bức vách lớn trước mặt ...

Nhiên bậm môi, chờ đợi, mọi việc cần làm chỉ là chờ đợi ... cô có đủ kiên nhẫn để làm vậy nhưng liệu nó sẽ thế nào đây?? Đợi, thời gian càng lâu, nó lại càng đáng sợ, càng đợi, nó sẽ từng giây từng phút trở thành một con quái vật thực sự ... Nhiên sợ, cô sợ rằng nó sẽ vì cái chết của Khang Kiện mà đánh mất chính mình, cô thực sự rất sợ điều đó xảy ra ...

“Chi đâu??”

Câu hỏi bất ngờ được đặt ra khiến Nhiên giật mình, cô vì quá lo lắng cho nó mà gần như quên mất rằng người đồng đội của mình vẫn chưa trở về ...

“Cô ấy bị Sag khống chế, hoàn toàn không có cơ hội thoát!!”

“Những ai bị bắn??”

“Là ... Ze, Pan, Pos, Ares, Kry ... Joe và cả Hmer nữa!!”

“Nên như vậy ... họ là những kẻ phiền phức nhất!!”

Khóe môi của nó khẽ nhếch lên, nụ cười nửa miệng đột ngột xuất hiện càng khiến Nhiên rùng mình ... nó thực sự đã trở lại rồi, Hades thực sự đã quay lại ...

“Còn anh ấy??”

Câu hỏi lại được đặt ra và người trả lời vẫn luôn là Nhiên, chỉ có điều, câu hỏi lần này hẳn là sẽ phải nhận một câu trả lời không thỏa đáng ...

“Có người đã đỡ thay cho anh ấy!!”

“Ai??”

“Bùi Ngọc Chiến!!”

“.....”

Nhiên có thể cảm thấy làn môi của nó mím lại thật chặt, đôi mắt ánh lên một sự giận dữ rồi ngay sau đó liền vụt tắt ... nó lại thản nhiên tiếp tục nói:

“Nhiệm vụ thất bại ... hãy để con bé tự giải quyết!!”

“Ý chị là ...” Nhiên hơi tái mặt quyết định mà nó đưa ra.

“Hãy chuẩn bị hành động, trong vòng 3 tiếng nữa sẽ xuất phát!!”

Nó không đề cập gì thêm nữa mà ngay lập tức ra lệnh, bản thân nó hiện giờ cần sự yên tĩnh và nó không muốn nói chuyện với bất kì ai nữa ... kể cả là Nhiên ...

“Rồ!!”

Nhiên khép cánh cửa, trả lại cho căn phòng cái bóng tối vốn có và đồng thời cũng bỏ lại đó con người đáng sợ nhất, cô biết rằng khi cánh cửa này mở ra một lần nữa thì cũng là lúc người chị gái thân thiết sẽ bước chân trở lại thế giới đen tối mà không biết có lối thoát hay không ... thật sự không muốn điều đó xảy ra, nhưng nếu nó không trở lại, sẽ chẳng có ai có thể sống trong yên bình được ...

.....

... Chát ...

Một thân thể ngã dúi xuống bởi cái tát mạnh như trời giáng từ một người con trai sở hữu nét đẹp của một vị thần, đôi mắt màu nâu sẫm lẹm nhìn vào cái con người đang nằm dưới đất kia bằng vẻ lạnh lùng, khẩu súng trong tay chìa thẳng xuống như thể có thể bóp cò ngay lập tức ...

“Nói, ông ta đang ở đâu??”

“Tôi không biết!!”

Cái người vừa bị tát đó gần giọng trả lời, câu trả lời chỉ khiến người đàn ông kia tức giận, khẩu súng trong tay anh ta chuyển hướng và bắn thẳng vào một thân thể khác ...

... ĐOÀNG ... AAA ...

“LIỄU HUYỀN!!”

Tái xanh mặt khi nhìn thấy Liễu Huyền bị bắn, con người kia vốn rất lý lợm nay đột nhiên mất bình tĩnh định lao tới nhưng lại không thể di chuyển được bởi khẩu súng kia lại một lần nữa hướng về phía cô ta ...

“Đừng chọc tức tôi, Huyền Băng, nói đi, Ngô Nhật Trung đang ở đâu??”

“HOÀNG NHẤT LONG, ANH ĐIỀN RỒI SAO?? NGƯỜI MÀ ANH PHẢI TÌM LÀ DƯƠNG TRUNG CHỨ KHÔNG PHẢI ÔNG CHỦ CỦA TÔI!!”

Huyền Băng phát hoảng lên mà gào, những lời nói cứ như buộc tội con người đối diện ... cô ta hoàn toàn không hiểu tại sao Hoàng Nhất Long lại xuất hiện ở nơi này, tại sao anh ta lại tìm tới ông chủ của cô ta ... Huyền Băng hoàn toàn không thể hiểu được ...

“Câm miệng!!” Long trừng mắt đe dọa: “Làm gì và nên làm gì, tôi cần cô nhắc ư??”

“Anh ...”

“Được rồi ... nếu cô không nói thì tôi sẽ hỏi bà ta!!” Long cười khinh, đôi mắt anh chuyển hướng nhìn vào con người đang ôm lấy bả vai chảy máu mà thờ đốc ở bên cạnh cửa ...

“Cậu ... cậu muốn gì??” Liễu Huyền khó nhọc lên tiếng hỏi ...

“Đừng hỏi thừa, trả lời đi!!” Long nói bằng giọng kiêu ngạo ...

“Trong khi em gái cậu đang gặp nguy hiểm thì cậu lại đi tìm ông chủ của chúng tôi, ruốt cuộc thì cậu muốn gì??” Liễu Huyền nhất quyết bám trụ lấy câu hỏi của mình ...

“Đừng khiến tôi nổi nóng ...” Long trừng mắt, giọng nói gần nặng xuống: “Các người nghĩ tại sao tôi lại ở đây?? Bà chính là người dẫn dắt em gái tôi lâm vào tình trạng này ... bà nghĩ tôi có thể bỏ qua không truy cứu??”

“Chúng tôi chỉ vô tình gặp nhau, hoàn toàn không biết đến hoàn cảnh của cô bé lúc đó!!” Liễu Huyền tái mặt trước lời buộc tội của Long, đến cả bản thân bà cũng phải kinh ngạc về một quá khứ không thể tưởng tượng của nó ...

“Phải ... bà còn không biết nhiều chuyện lắm!!” Long cười khinh rồi quát lớn: “ÔNG TA ĐANG Ở ĐÂU??”

... Đoàng ...

Tiếng súng vang lên, cơ thể đang định lao tới phía Long bỗng nhiên khựng lại và gục xuống. Quả nhiên là vậy, Long dần dần đã mất đi sự kiên nhẫn, anh không còn đủ thời gian để ở nơi này hỏi này hỏi nọ những con người cứng đầu ...

“Huyền Băng ... đừng nghĩ tôi giống những thứ cô từng gặp!! Một lần như vậy nữa, viên đạn sẽ ghim vào đầu cô đấy!!”

... Khụ ...

Huyền Băng ho ra máu, viên đạn mà Long bắn đã xuyên thẳng qua ngực của cô ta nhưng lại không làm nguy hiểm tới tính mạng, nó chỉ khiến cho cô ta mất máu ...

“Dừng tay lại!!”

Một thanh âm trầm mà uy quyền vang lên khiến những con người đang có mặt trong căn phòng phải dừng mọi suy nghĩ để hướng nhìn về phía cửa. Vị chủ tịch của tập đoàn Ngô Khương đang đứng trước ngưỡng cửa đó, chỉ một mình ... Ông Trung biết rồi sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ Long lại tấn công vào trụ sở chính của Z một cách chớp nhoáng như vậy ...

“Tôi còn tưởng “ngài” sẽ lặn luôn chứ??”

Long nói, thái độ coi thường cùng khiêu khích, hòng súng cũng cứ thế di chuyển hướng thẳng ông Ngô Nhật Trung mà chĩa vào ...

“.....” Trước sự đã kích đó, ông Trung vẫn bình thản: “Cậu cần gì??”

“Phải là tôi hỏi câu đó mới đúng ...” Long cười khinh: “Ông muốn gì ở em gái tôi??”

“Ta chẳng cần gì cả!!”

“Thế ư??” Khuôn mặt Long ngày càng lộ vẻ khinh thường hơn nữa: “Vậy tại sao ông để người của mình tiếp cận em gái tôi?? Tại sao ông phản bội Dương Trung nhưng lại dẫn đường cho Bảo Lam tới giết Dương Khang?? Tại sao bà Thuyền phải gồng mình lên chống chọi với sự chống phá của Ngô Khương trong khi hai tập đoàn đang hợp tác?? Tại sao Trần Lâm Phi Yến lại không bao giờ xuất hiện trước công chúng?? Tại sao con trai ông lại yêu em gái tôi?? Tại sao ông một mặt là đồng thuận nhưng mặt khác lại chia cắt hai đứa nó?? TÔI HỎI ÔNG ĐÂY ... ÔNG MUỐN GÌ Ở EM GÁI TÔI??”

“Hủy hoại Dương Trung!!”

“Hả??”

Câu trả lời khiến ai cũng phải ngỡ ngàng ngoại trừ Long, anh đã không thể tin được rằng ruột cuộc người gây nên sự đau khổ của nó lại chính là người đàn ông mang họ Ngô này ... bạn bè là thế này đây, ông ta lừa dối tất cả mọi người, thậm chí còn đạo đức giả đến mức khiến những người đi theo ông ta cũng phải kinh ngạc, ông ta quan tâm tới nó, ông ta dùng người của mình để tạo nên một lớp vỏ bọc hoàn hảo khi cổ tình muốn tỏ ra là muốn cứu rồi đứa con dâu tội nghiệp ... mọi thứ thật khiến cho Long kinh tởm ...

“Giờ ông thỏa mãn chưa??” Long cười khinh, đôi mắt màu nâu ánh lên những tia mỉa mai châm biếm: “Những gì ông làm, tất cả đều khiến cho con bé đau khổ, khiến con trai ông đau khổ, khiến tất cả những người ông muốn bảo vệ đều đau khổ ... ông thấy thỏa mãn chưa??”

“Vậy cậu tới đây để buộc tội tôi??” Ông Trung neho mắt nhìn Long, câu hỏi đặt ra như thể mọi chuyện chẳng là gì ...

“Không, buộc tội ông thì tôi chẳng được gì cả!!” Long lắc đầu, anh đáp lại một cách thản nhiên: “Và tôi cũng chẳng giết ông, bắn tay lái!!”

“Thế cậu muốn gì??”

“Muốn gì ư??” Long cười rồi nhún vai: “Muốn hủy hoại ông như ông làm với gia đình tôi!!”

“Cậu ...”

“Đừng nóng!!” Long lại cười, một nụ cười không chút tình cảm: “Tôi chỉ lột đi lớp mặt nạ của ông thôi, chỉ nói ra sự thật thôi!! Cuộc sống của ông về sau thế nào ... tự ông cũng biết!!”

Nghe tới đây, khuôn mặt ông Trung tối sầm lại, ông nhìn sang hai người im lặng nhất ở nơi này, cả Liễu Huyền và Huyền Băng đều đang nhìn ông với ánh mắt thất vọng và khinh miệt. Họ biết, họ đã biết tất cả về nó, nhưng họ cũng biết rằng phải có điều gì đó gắn kết những thứ dữ liệu rời rạc ấy ... chỉ không nghĩ rằng, thứ keo gắn kết ấy lại chính là người mà họ đang phục vụ ...

“Anh thật đáng khinh!!” Liễu Huyền quá sức thất vọng ... khóe mắt bà rơi xuống một giọt nước mắt, bà thương cho nó, thương cho người con gái bà từng coi như tri kỷ, một cô gái bé nhỏ phải chịu sự tổn thương nặng nề nhất của những lời dối trá và phản bội ...

... cách ...

Huyền Băng đã gượng đứng dậy, cô ta vừa ôm lấy ngực vừa bước từng bước nặng nề lướt qua mặt của Long, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn người đàn ông cô ta từng tôn kính, lắc nhẹ cái đầu, cô ta buông một câu cùng toàn bộ sự khinh miệt ...

“Ông ... không xứng được tôn trọng!!”

“Chúng ta đi thôi!!”

Liễu Huyền dựa tường đứng dậy, bà cùng Huyền Băng dìu nhau bước đi, đi qua cái người đạo đức giả mà họ từng phục vụ bằng tất cả sự trung thành và lòng tin tưởng ... với họ, một lần bị lừa dối đã là quá đủ, họ có thể hiểu được phần nào cảm giác của nó, sống trong lừa dối từ khi sinh ra, nó thực sự quá kiên cường ...

“Cả hai định đi đâu??” Ông Trung vội vàng ngăn cản ...

“Tránh ra đi ... chúng tôi phải rời khỏi đây!!” Liễu Huyền gạt mạnh cánh tay của ông Trung: “Anh nên biết trước điều này mới phải!!”

“Hạ Chi ... em bỏ đi như vậy ư??”

“Tôi không phải Hạ Chi, cái tên đó đã chết lâu rồi!!”

Liễu Huyền cứ thế bước đi không ngoảnh lại, người đàn ông kia đã không còn là người anh nuôi mà bà từng ngưỡng mộ một thời nữa, ông ta trở thành một con người ích kỷ đến mức không ai có thể chấp nhận được ... cái ông ta cần không phải là ai khác chính là bản thân ông ta mà thôi ...

... RẦM ...

Ông Trung giận dữ đập mạnh vào cánh cửa khiến nó gần như tung bắn lẻ, nhưng điều đó chỉ khiến cho Long cảm thấy coi thường ... người đàn ông này vốn nên chỉ sống một mình, vốn chỉ nên quan tâm tới bản thân thì hơn ...

“Ông tạo nghiệp giờ là lúc trả giá!! Đừng oán trách ai cả!!”

Long cất súng, giọng nói của anh thần nhiên lắm, mục đích của anh đã đạt được rồi ... anh không muốn giết người, càng không muốn bàn tay mình dính máu, nhưng cái trong sạch của anh lại được tạo nên từ sự hy sinh của người em gái, anh không cam tâm ... anh phải khiến những kẻ nhuộm đen em gái anh phải trả trả, trả giá cho toàn bộ những gì đã làm, cái chết không thể giải quyết được vấn đề, anh muốn chúng phải sống với cái lương tâm bị dằn vặt, cuộc sống bị tước đi cái quyền được chết ... đó mới chính là sự trừng phạt đắt giá và nặng nề nhất ... nhưng trong tất cả, người anh không thể tha thứ được chỉ có Dương Trung, con người ấy phải chết, ông ta không có quyền được sống trên thế giới này nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

... píp píp píp ...

8 chiếc máy điện tâm đồ đang chạy với những đường sin đều đặn, đó chính là sóng não của 8 con người đang nằm trên 8 chiếc giường trắng tinh. Đã 3 ngày, chính xác là đã 3 ngày trôi qua và 8 người đó vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại ... và cũng 3 ngày, người con gái đứng bên cửa kính kia cũng đã 3 ngày không ăn uống gì, cô chỉ đứng đó, bên cạnh cửa và nhìn xuống thế giới bên dưới một cách im lặng ...

“Chi!!”

Nghe tiếng gọi, cô gái quay đầu nhìn, ánh mắt không dao động trong giây lát lại chuyển hướng về nơi nhìn cũ ...

“Nói cho chị biết đi, Chi, tại sao em lại có mặt lúc đó??”

Cô gái vừa bước vào lên tiếng nói, mắt nhìn những con người đang nằm bất động mà hỏi bằng giọng nghẹn ngào ...

“Sag, em không có gì để nói!!”

“Ruột cuộc thì chuyện gì đang diễn ra??” Sag bị thái độ thần nhiên của Chi làm cho kích động: “Chẳng phải đã thống nhất với nhau là áng binh bất động cho tới khi Hades quay lại sao?? Tại sao em lại làm vậy?? Kry là người của chúng ta, tất cả đều là bạn của chúng ta ... tại sao em lại làm thế??”

“Họ đâu đã chết!!” Chi không quay lại, cô nghe những lời buộc tội rồi đáp trả lại, câu trả lời thần nhiên đến không ngờ ...

“Nhưng trông họ giống đang sống sao??” Sag gào lên, tay chỉ vào những người bạn đang nằm im như xác chết ...

“Vậy chị muốn họ thực sự chết??” Chi lãnh đạm hỏi lại: “Bỏ mạng dưới tay con khốn bản thù kia ư??”

“Em ...” Sag nghẹn họng, cô và Kry đã đào tạo ra một Chi tàn nhẫn thế này ư?? Họ đã sai ở đâu sao??

“Đề em nhắc lại cho chị nhớ ...” Chi nhếch môi nói: “Một khi Hell đã tập hợp lại, thì các Dirty không có quyền chết trước khi Hades chết!! Chị đừng nói là quên nhé??”

“.....”

Không, Sag không quên, khế ước giữa họ và Hades có lẽ cả đời này họ sẽ không quên được ... nhưng ... sống một cuộc sống bất động như thế này thì có ý nghĩa gì nữa??

... RẦM ...

Cánh cửa bật mở với lực rất mạnh, đứng ở ngưỡng cửa chính là Hân, khuôn mặt cô tỏ rõ sự tức giận cùng cực, ánh mắt nhìn Chi như thể muốn thiêu cô bé ra thành tro bụi ...

“Trịnh Huyền Mai Chi ... RUỐT CUỘC THÌ MÀY LÀ AI?? NẾU MUỐN GIẾT THÌ GIẾT HẾT TỤI TẠO ĐI ... TẠI SAO CHỈ LÀ BỌN HỌ?? TẠI SAO??”

Hân lao thẳng về phía Chi, hai tay ghì chặt lấy cổ của cô mà siết mạnh ... nhưng Sag không để cho tình cảnh đó tiếp diễn được ...

“Hân, dừng lại ... buông con bé ra!!”

“KHÔNG ... CÔ TA PHẢI CHẾT ... CÔ ĐỪNG CÓ CẢN TÔI!!”

Hân đã chịu đựng quá đủ rồi, cô phải giết chết đứa con gái này, Chi từ khi bị bắt cho tới giờ hoàn toàn không có thái độ hợp tác, giống như hành động của cô ta là đúng đắn vậy ... Hân không kiên nhẫn được, người con trai mà cô yêu giờ đang nằm đó không biết bao giờ mới tỉnh lại, vậy mà Chi lại cứ thản nhiên ...

... Khực ...

Đột nhiên đầu của Hân cứng đờ lại, ở cổ đang có vật gì đó siết mạnh ... cảm giác này rất quen, thứ vũ khí này thực sự rất quen ... bàn tay cô cũng không thể tăng thêm chút lực đạo nào, chỉ có thể giữ nguyên tư thế đang đứng mà thôi ...

“Buông con bé ra!!”

“Hử??”

Giọng nói này?? Trần?? Trịnh Huyền Bảo Trần ư?? Tay Hân run bắn lên rời khỏi cổ của Chi, cũng lúc đó, thứ vũ khí trên cổ của Hân cũng lỏng dần ... quay lại thì thấy Sag đang giữ lấy thứ gì đó trên không trung còn người đứng trước ngưỡng cửa kia chính là Trần, những nét trên khuôn mặt không thay đổi nhưng vẫn có cảm giác xa lạ ...

“Trần, cô ... cô còn sống??”

“Cô ta là ai??”

Trần không phản ứng gì trước sự xúc động của Hân, cô quay sang người đàn ông vừa đi tới bên cạnh mà hỏi bằng chất giọng lạnh băng, hoàn toàn như không quen biết Hân ...

“Anh không biết, nhưng cô ta đang định làm hại ân nhân của anh!!” Người đàn ông ấy trả lời, đôi mắt đen nhìn thẳng hướng của Chi khẽ gật ...

“Giết nhé??” Trần hỏi tiếp ...

“Các người ... các người là ai??” Sag giữ chặt sợi dây trong suốt ở trong tay, cổ giữ không đều bất kì thứ lực đạo nào truyền tới cổ của Hân ...

“Đừng, có thể là khách của Boss ... ta phải tìm cậu ấy đã!!”

“Được thôi!!”

Trần nhún vai, cô làm một động tác hất tay khiến cho bàn tay của Sag bị bật mạnh ra, còn Hân chỉ trong nháy mắt đã bị cắt đứt đi mái tóc buộc đằng sau ... Hân kinh ngạc, người này là ai?? Có phải Trịnh Huyền Bảo Trần mà cô biết?? Tại sao lại đáng sợ như vậy??

“Levin, khoan đã!!”

Tiếng Chi vang lên khi hai con người ở ngoài cửa kia định rời đi, tiếng gọi làm người đàn ông dừng lại, anh ta nhìn Chi với đôi mắt thắc mắc ...

“Có gì nói sau đi, tôi phải tìm ông chủ!!”

“Đứa bé trong tay anh ... là sao??” Chi hoài nghi ...

“Là cậu chủ của tôi, Khang Kien!!” Levin trả lời rất bình thản ...

“CÁI GÌ??”

Cả Chi lẫn Sag và Hân đều kinh ngạc về điều Levin vừa nói, chính mắt họ đã thấy Khang Kien nổ tung thành từng mảnh vào ngày hôm đó. Tại sao lại xuất hiện một Khang Kien đang nằm ngủ ngon lành trong tay của Levin?? Chi cũng người, trước mắt xuất hiện lại những hình ảnh của ba ngày trước ... thì ra là vậy, đây là lý do tại sao hẳn bảo cô ngăn nó lại ...

“Ngô Dương Minh, là anh!!”

Khuôn mặt Chi tối sầm lại, cô đẩy tất cả những người tránh đường và lao ra ngoài, cô chạy thẳng tới căn phòng đó, nơi cách phòng điều dưỡng chỉ có 10 mét thôi nhưng chỉ có vậy cũng khiến cho mồ hôi của Chi tứa ra như tắm ... là lo lắng, là sợ hãi, tất cả điều đó khiến cho Chi vã mồ hôi, khiến cho tim đập nhanh tới mức khó thở ...

... RẦM ...

Hắn đang ngồi bàn chuyện với những Dirty còn lại thì đột nhiên Chi đẩy cửa xông vào, khuôn mặt sợ hãi, lo lắng và cả giận dữ ...

“Chi?? Cô vào đây làm gì??”

“Ngô Dương Minh ... anh ...”

... Bóp ...

Chi lao thẳng tới chỗ hắn, giáng vào mặt hắn một cú đấm mạnh đến mức khiến hắn ngã ngửa xuống nền đất ... cô hét lên định lao vào hắn nhưng bị những người khác ngăn lại ...

“ANH LÀ MỘT THằng KHỐN ... ANH ĐÃ LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY??”

“DỪNG LẠI, CÔ QUẬY CHƯA ĐỦ SAO??”

Nhi nắm lấy tóc của Chi mà giật mạnh khiến cô ngã về phía sau, những người khác thì đỡ hắn đứng dậy ...

“CÁC NGƯỜI ...” Chi ghen ngào, nước mắt trào ra lăn dài trên má, con ngươi trừng lớn nhìn đám người trước mắt mà gào thét: “CÁC NGƯỜI THỰC SỰ MUỐN CHỊ ẤY CHẾT SAO??”

“Cô đang nói cái quái gì thế??” Hắn không hiểu, tại sao đột nhiên Chi lại bị kích động như vậy?? Suốt 2 ngày qua, Chi chưa bao giờ nói quá 5 câu, tại sao hôm nay lại ...?

“tại sao Khang Kiệt vẫn còn sống?? ANH GIẢI THÍCH ĐI?? TẠI SAO??” Chi chỉ thẳng ra phía cửa, lúc này Levin, Trần, Hân và cả Sag nữa cũng đã đi tới ...

Hướng nhìn theo phía Chi chỉ, toàn bộ những người có mặt trong phòng đều phải sững người lại ... không chỉ vì đứa trẻ đang nằm trên tay một người đàn ông xa lạ, mà còn kinh ngạc hơn trước sự xuất hiện một cách đột ngột của Trần, người con gái mà họ gần như cho rằng đã chết ...

“Trần ... em còn sống??” Nhi không tin vào mắt mình, giọng nói có phần ghen đi ...

“.....”

Cảm thấy toàn bộ ánh mắt đều hướng về mình, Trần khẽ nghiêng đầu, những người có mặt trong căn phòng này, ngoài hắn ra thì cô chẳng biết ai cả ... cô quay sang Levin và lên tiếng hỏi, câu hỏi khiến ai cũng một lần nữa sững sờ ...

“Họ là ai??”

“Trần à, đừng hỏi kiểu đó nữa được không??” Levin nhăn mặt, sao cô gái này lại cứ hỏi anh những câu hỏi khó trả lời như vậy?? cả hai đều rơi vào đợt huấn luyện địa ngục ấy, thời gian ra khỏi nơi đó cũng có phải lâu đâu ... làm sao anh biết được những người này chứ??

“Anh nói là nhớ hết rồi cơ mà!!” giọng của Trần vẫn cứ đều đều nhưng Levin cảm giác cô gái này đang giận dữ ...

“Nhưng ...”

“Họ là bạn của cô, những người đồng đội!!” Hắn thay Levin trả lời câu hỏi của Trần ...

“.....”

Toàn bộ ánh mắt đổ dồn lên người hắn, trong khi ấy hắn lại rất thản nhiên tiến lại gần chỗ Levin, đưa tay lên đỡ lấy Khang Kiệt đang ngủ một cách ngon lành ... toàn bộ hành động đó, toàn bộ những gì đang diễn ra khiến cho Chi lạnh toát cả người. Cô vẫn ngồi bệt dưới đất, đôi mắt có chút hoảng sợ nhìn lên khuôn mặt vô cảm của Trần – Chi sợ, thực sự rất sợ, hình ảnh hàng loạt trái bom nổ khiến thân thể Khang Kiệt tan đi trong lửa của vài ngày trước khiến Chi run bắn, khuôn mặt càng tái nhợt khi nhớ lại khoảnh khắc đau đớn đến tột cùng của nó ...

“Giải thích cho chúng tôi đi, chuyện gì đang diễn ra thế này?? Thằng bé đó là Khang Kiệt ư??” Nhi không thể theo kịp mọi thứ, tất cả xảy đến quá đột ngột khiến không ai hiểu được.

“À, chuyện là ...”

Hắn khẽ ôm con trai vào lòng, khuôn mặt giãn ra một nét thanh thản lên tiếng định giải thích nhưng ...

... A A A A A A A A ...

Chi đột nhiên hét to, đôi mắt trào ra nước mắt nhìn trừng trừng vào hân, bàn tay ôm chặt lấy ngực như thể đau đớn đến không thể chịu được ... cơ thể cô run lên bần bật, mắt cứ trần trụi nhìn hân mà lắc đầu, giọng nói lạc đi một vẻ hoảng loạn ...

“Anh ... một kẻ tàn nhẫn vô nhân tính, ANH ĐANG GIẾT CHẾT CHỊ ẤY ĐÂY ... CÓ BIẾT KHÔNG HẢ??”

... oa oa oa ...

“Cô ... sao thế hả??” Hân trừng mắt nhìn Chi, tay khê vỗ vỗ vào lưng Khang Kiệt. Tiếng hét của Chi khiến cậu nhóc giật mình tỉnh giấc, và khi vừa tỉnh dậy liền cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của bố nên bật khóc không ngừng.

“Hức ... a a ...”

“Này, cô sao thế hả?? Đứng dậy xem nào!!”

... pặc ...

Chi gạt tay của Nhi ra và loạng choạng đứng dậy, cơ thể vẫn không ngừng run rẩy. Cô nhìn hân, một ánh mắt căm thù giận dữ, làn môi nghiền chặt rồi quay sang Levin bật tiếng nói ...

“Levin ...”

“Hử?? Gì??” Giật mình trước sự kì lạ của Chi, Levin nhú mày nhìn cô như thể sinh vật lạ.

“Thứ ... cái thứ mà Nhiên nhờ anh lấy ... có mang ở đây không??” Chi nói, giọng nghèn nghẹn.

“À có!!” Levin lấy ra trong túi áo một túi nhỏ, trong đó đựng 8 ống tiêm dung tích nhỏ, dung dịch trong suốt sáng lên.

“Tôi sẽ lấy chúng!!”

Chi lao đảo đi về phía Levin, bàn tay run run giật lấy chiếc túi. Và một giây sau đó, cô ôm chặt lấy Trần khiến cho Trần bất ngờ định đẩy ra nhưng lại không làm ... cơ thể của Chi đang run lên giống như hoảng sợ, vòng tay của cô siết chặt nghẹn ngào ...

“Chị, em xin lỗi!! Đừng đau lòng ... xin chị ... đừng đau lòng!! Không phải chị muốn làm ... là chị không biết, là chị bị lợi dụng!! Xin chị, đừng đau lòng!!”

“Cái khi gì thế??” Trần nhú mày chẳng hiểu gì cả, cô có quen người con gái này sao??

“CHI ... chuyện gì thế?? Tại sao em lại khóc?? Nói chị biết đi!!” Sag lo lắng chạy tới kéo Chi ra khỏi Trần, lần đầu cô thấy Chi bấn loạn như vậy.

Chi chẳng nói chẳng rằng gạt tay Sag ra rồi chạy biến ra khỏi căn phòng, Sag cũng không thể bình tĩnh liền đuổi theo phía sau không ngừng gọi. Để lại những con người mơ hồ nhìn nhau không biết chuyện gì vừa xảy ra, và trong tất cả, chỉ có một mình hân là hoàn toàn không hiểu tại sao Chi lại hành động như căm thù hân đến tận xương tủy.

“Cô ấy sao vậy??”

Levin không hiểu tự hỏi, câu nói cũng đủ khiến những người trong phòng choáng tỉnh khỏi bất ngờ. Với họ, có quá nhiều thứ cần được giải thích, mọi ánh mắt lần nữa hướng tới hân, nhân vật từ đầu chí cuối hoàn toàn không tỏ chút bất ngờ nào. Vì sao ư?? Vì tất cả đều nằm trong kế hoạch của hân, chỉ duy có việc nó sai người hạ sát những thành viên của Hell là ngoài dự tính mà thôi.

Thực ra ngay từ đầu hân đã không muốn ra tay cứu nó rồi, hân biết rằng dù cho có cứu được nó thì nó cũng sẽ lần nữa quay đầu lại ... điểm mấu chốt để giải quyết mọi vấn đề đó chính là con trai hân, Ngô Khang Kiệt, nếu không cứu được cậu nhóc thì hân sẽ mất đi cả hai. Vậy nên, hân giam mình trong phòng thí nghiệm, tạo ra một Ngô Khang Kiệt qua sinh sản vô tính, bản thể này chỉ có thể tồn tại ngoài không khí trong 48 giờ trước khi phân rã thành các tế bào không hoàn thiện. Hân thừa hiểu tính cách của nó, hân biết nó sẽ tìm cách thoát ra khi hân không có động tĩnh gì, và hân cũng biết, nó sẽ một lần nữa quay trở lại để cứu con trai mình.

Nhưng tại sao ... tại sao hân lại làm như thể Khang Kiệt đã chết?? tại sao lại khiến nó đau đớn thống khổ??

Lý do tuy đơn giản nhưng lại vô cùng tàn nhẫn. Hân nhận thức được rồi một ngày nó sẽ rời khỏi cha con hân mà quay lại thế giới đen tối kia, và chính vì thế nên hân đã chủ động đẩy nó trở lại thế giới ấy. Hân muốn ở bên cạnh nó, cùng nó thanh toán mọi nợ nần trước đây nó bỏ lại, cùng nó làm tất cả những gì nó muốn ... chỉ có điều ... hân đã không biết rằng vợ hân không phải là người dễ dàng bị điều khiển, tâm hồn của nó sâu thẳm đến mức không ai có thể nắm bắt được ... kể cả hân ...

... tí tí tí ...

Đôi bàn tay nhỏ nhắn run rẩy bấm từng số trên chiếc điện thoại, miệng của Chi không ngừng lầm bầm điều gì đó vô nghĩa ...

“Chi, em gọi cho ai?? Chúng ta đang làm gì thế này??”

Sag nhìn đáng vẻ khổ sở của Chi, cô không hiểu ruốt cuộc vì lý do gì mà Chi lại tỏ ra hoảng loạn như thế. Hơn nữa, con bé còn bảo cô tìm cho 8 người đang hôn mê mỗi người một ống dung dịch vừa lấy được từ người tên là Levin. Thật chẳng thể hiểu được.

“Nhiên ơi, làm ơn nghe máy đi!!” Chi lắp bắp, đôi mắt không ngừng nhìn lên 8 chiếc máy điện tâm đồ.

“Alo, Cô đang ở đâu??”

Nghe thấy hồi đáp từ phía đầu dây bên kia, Chi đứng phắt dậy nói một cách vô cùng vội vàng:

“NHIÊN, NGĂN CHỊ ẤY LẠI ... ĐỪNG ĐỂ CHỊ ẤY ĐI LỆCH VỚI CON ĐƯỜNG CHÚNG TA ĐANG ĐI ... MAU LÊN, NGĂN CHỊ ẤY LẠI!!”

“Hà?? Cô đang nói cái gì vậy?? Tôi không hiểu ...”

“KHANG KIẾN CÒN SỐNG ... NHIÊN, NÓI VỚI CHỊ ẤY, CON TRAI CHỊ ẤY CÒN SỐNG ...”

“Cái gì?? Khang Kiến còn sống ư??”

“ĐÚNG VẬY ...”

“Chị ... cách -----”

“Alo ... Nhiên, cô còn đó không??”

Chi hoảng loạn, đầu bên kia truyền đến một đợt im lặng dài, màn hình điện thoại vẫn thể hiện kết nối chưa bị ngắt ... sao vậy??

Cùng lúc đó, trong không gian tối tăm chỉ còn lại ánh lửa lập lờ, khuôn mặt của Nhiên đang tái xanh khi nhìn cảnh tượng trước mắt. Nó, đôi mắt mấy ngày nay vô hồn nay đã dao động – nhưng sự dao động đó lại khiến người nhìn cảm thấy sợ hãi. Đôi mắt xanh ngọc đó hướng nhìn Nhiên một lúc lâu, bàn tay nó lay động vuron lên vuốt ngược mái tóc đang lòa xòa trước mặt, giọng nói thần nhiên cất lên vô cảm, xung quanh thì đầy rẫy những xác chết và máu ...

“Ai gọi??”

“Là ... là Chi!!” Nhiên rùng mình, cơ thể trong vô thức bỗng lùi lại tránh né một điều gì đó.

“Chuyện gì??” nó, vẫn thái độ đó, vẫn giọng nói đó, dường như chẳng mấy quan tâm đến những gì Nhiên sắp trả lời.

“Cô ... cô ấy nói ... Khang Kiến, thằng bé vẫn sống ... con trai chị vẫn còn sống!!”

Nhiên lùi lại, mỗi bước nó tiến lại gần là mỗi lần Nhiên thụt lùi về đằng sau, cô cảm thấy rất sợ hãi ... thực sự không hiểu tại sao lại phải né tránh, nhưng cô cảm thấy nếu ở gần nó, cô sẽ không thể bảo toàn được tính mạng ...

“Vậy sao??” Nó hỏi lại, thần nhiên, vô cảm ... đây có đúng là Dương Mỹ Nguyệt Hương đã từng gào khóc trong đau khổ khi thấy con trai bị nỏ ra thành từng mảnh hay không??

“.....” mắt Nhiên mở lớn, không tin được rằng nó lại chỉ hỏi lại một câu hỏi đơn giản đến vậy.

“Muộn rồi!!”

Nó quay đi, bỏ lại một mình Nhiên đứng đó với hai từ cuối cùng ... “Muộn rồi” là ý gì?? Chẳng lẽ, chẳng lẽ nó đã thực sự đi chệch hướng với con đường đã vạch ra?? Chẳng lẽ nó đã thực sự đánh mất chính mình?? Khuôn mặt Nhiên tái đi, đôi chân vô lực khiến cô ngồi thụp xuống ... chiếc điện thoại vẫn sáng, cô với lấy nó, ghé lên tai, miệng lắp bắp nói ...

“Chi ...”

“Không được ... phải ngăn chị ấy lại!!”

Giọng của Chi cũng run lên, ở đầu bên đó, Chi đã phải bật loa ngoài để có thể nghe rõ mọi động tĩnh ở phía bên kia ... hai từ “Muộn rồi” đã khiến Chi gần như chết sững. Khó khăn lắm, khó khăn lắm họ mới tìm ra được một con đường để có thể sống một cách đúng nghĩa, khó khăn lắm mới có thể thấy được một tương lai dành cho tất cả ... tại sao?? Tại sao chính con người đó lại tàn phá hết tất cả?? Ngó Dương Minh ... tại sao anh lại có thể đẩy người con gái anh yêu đến bờ vực không thể quay lại?? tại sao lại đẩy nó xuống vực như vậy?? Tại sao??

“Muộn rồi ...” tiếng của Nhiên vang lên ...

“Không, chưa muộn ... các Dirty có thể cản chị ấy ... họ sẽ làm được ...”

Chi cố gắng thuyết phục Nhiên và đồng thời cũng là đang cố thuyết phục bản thân tin vào điều mình đang nói ... nhưng ...

“Muộn rồi ... chỉ trong 1 ngày, chị ấy đã giết gần như toàn bộ người của cô ta, phá hoại hoàn toàn hơn 20 căn cứ kiên cố ... chị ấy đang tuyên án, Chi à, không cần được nữa rồi!!”

“Không thể nào ...”

Chi thả rơi chiếc điện thoại, hai tay ôm lấy đầu, hai chân co lại run rẩy ... cuối cùng thì mọi cố gắng đã trở thành vô vọng, 1 năm chờ đợi làm gì kia chứ?? 1 năm ròng rã tìm kiếm một con đường, 1 năm cố gắng xây dựng một nền tảng cuộc sống mới ... 1 năm, 1 năm công sức và chỉ phút chốc trở thành bong bóng vô hình ... họ đã cố gắng vì cái gì chứ??

... ư ư ... a a a a ...

Chi đau đớn, sự thật này không thể chấp nhận được, cuối cùng thì mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát ... cô không cam tâm, nước mắt này đã chảy xuống một năm trước và giờ lại một lần nữa chảy xuống, cảm giác bất lực này ... làm sao đây?? Họ phải làm sao đây?? Tại sao một lần nữa mọi thứ lại rơi vào vô vọng thế này?? Tại sao?? Chẳng lẽ số phận ép buộc nó phải trở thành một kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất trung, bất hiếu sao??

“Chi!!”

Sag ôm lấy Chi, cổ kim *** lại từng trận run rẩy của cô bé. Chi nhào tới, ôm chặt lấy cánh tay của Sag, miệng lẩm bẩm, giọng nghẹn ngào đau khổ ...

“Chị, tại sao lại như vậy?? Ruột cuộc thì cuộc sống mới đó vẫn không thể thực hiện được ... cuối cùng mọi thứ đều đen tối vô vọng!! Chúng ta phải làm gì, phải làm gì mới được đây??”

“Muộn rồi ... con thuyền của chúng ta lật rồi ... không thể cứu vãn được nữa, Chi à!!” Sag nghiêng rặng, từng từ từng chữ bật ra đậm nét căm hận.

... phụt ... RẦM RẦM RẦM ...

Những chiếc máy điện tâm đồ bị một lực đẩy mạnh đến mức ngã liểng xiểng xuống nền đất, và người làm điều đó chính là người đàn ông sở hữu đôi mắt màu chàm tím, nhưng đôi mắt ấy bây giờ trở nên sâu thẳm đầy lửa hận ... chỉ vài phút sau khi được tiêm huyết thanh, Chiến đã lấy lại được ý thức, anh không cử động được nhưng có thể nghe thấy được xung quanh ... chỉ cần một vài điều, anh đã hiểu tất cả. Những người còn lại, họ cũng đã tỉnh, đã lấy được ý thức và cũng đã biết rằng, mọi cố gắng của họ giờ trở thành công cốc.

Chi nhìn lên, đôi mắt đầm nước nhìn từng gương mặt đang lạnh dần, tái dần và xám dần. Những Dirty giỏi nhất của Hell sao có thể chết được chứ?? Loại đạn mà Chi dùng, một thứ đạn tổng hợp từ độc của loài nhện sống sâu trong khu vực Amazon, một chất độc gây tê liệt thần kinh, khiến con người rơi vào tình trạng chết giả kéo dài trong 3 tuần, thứ huyết thanh mà Levin lấy được là thuốc pha loãng độc tố, chỉ cần tiêm một lượng nhỏ vào tĩnh mạch chủ, mọi độc tố sẽ được giải chỉ trong vài giây, con người sẽ lấy lại ý thức một cách nhanh chóng ... đây chính là mục đích của nó, người con gái mang biệt danh Hades, nó muốn những con người giỏi nhất của nó phải bất động, nó không muốn bị cản trở ... chính điều đó khiến nó lâm vào kết cục bi thảm này, khiến nó bước chân trở lại thế giới đen tối bằng chính con đường nó đã từng đi và không có lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Một bóng người mặc trang phục đồ ngất đi đi lại lại trong căn phòng trống chỉ tồn tại một chiếc bàn và một vài cái ghế nằm chỏng trơ dưới đất. Con người đó, cô ta hết cầm súng lên lại đặt súng xuống, hết nhìn lên cửa sổ lại quay nhìn cửa ra vào ... hình ảnh này, hoàn toàn trái ngược với người đã cố ý giết chết con trai của nó, Bạch Linh sau khi gây cho nó một nỗi mất mát kinh thiên động địa nay đang thấp thòm lo lắng và sợ hãi. Cô ta biết trước mình sẽ lãnh hậu quả như thế nào, nhưng đáng sợ hơn đó chính là cảm giác sợ hãi cái chết đang dần đến với mình. Bạch Linh, cô ta không biết lúc nào thì nó sẽ xuất hiện và kết liễu cuộc sống của cô ta. Có thể là ngay lúc này hoặc vài phút sau hoặc lâu hơn nữa ... sợ hãi ... nỗi sợ hãi mới thực sự là thứ đang hành hạ, đang ngày một găm nhăm cuộc sống của cô ta.

... Cốc cốc ...

Tiếng gõ cửa khiến Bạch Linh giật mình, khuôn mặt thể hiện một nét căng thẳng, chân nhanh chóng chạy lại phía bàn nơi cô ta đặt khẩu súng ngắn đã lên đạn sẵn sàng ...

“Ai??”

“Cô chủ ... cô cần gặp người này ...”

Tiếng nói vọng vào, Bạch Linh nhận ra đó là tiếng nói của thuộc hạ, nhưng giọng nói này có phần hơi khác lạ ... thái độ e dè đó ... toàn bộ khiến cô ta

nghe ngò, tay chạm vào khẩu súng ...

“Gặp ai??”

“Là “mất đồ” ... ông ấy vẫn sống ... cô chủ có muốn ...”

Nghe tới đây, Bạch Linh tròn tròn mắt, không để cho tên thuộc hạ bên ngoài nói thêm gì cả, cô ta quát lớn ...

“GIẾT TÊN ĐÓ ĐI ... HÃN KHÔNG PHẢI NGƯỜI THẬT!! GIẾT!!”

... RẦM ...

Cánh cửa bị bật tung với một lực rất mạnh, Bạch Linh nhanh như cắt cầm súng hướng thẳng về phía cửa, cô ta sẵn sàng bắn bất cứ kẻ nào dám xông vào lãnh địa của cô ta ... nhưng ... ngón tay không thể bóp cò vì người vừa xuất hiện là người đàn ông có đôi mắt màu đỏ gắt, toàn thân tràn ngập thương tích, khuôn mặt hoảng loạn, ngón tay lộn xộn tuôn ra như thác chảy ...

“CÔ CHỦ ... TẠI SAO CÔ CÒN Ở ĐÂY?? HÃY CHẠY ĐI, PHẢI TRỐN NGAY LẬP TỨC ... CÔ TA ĐANG TÌM TỚI ĐÂY, CÔ PHẢI TRỐN ... PHẢI TRỐN NGA ...”

“Th ... thầy ...”

Bạch Linh run bắn lên, người đàn ông kia, ông ta còn chưa nói xong ... thế nhưng ... trước ngực, ngay trước ngực ông ta lại xuất hiện một lưỡi gươm sắc bén đỏ rực. Máu từ đó thấm ra áo rồi chảy xuống, máu cũng từ miệng tuôn trào khỏi hai lần môi thâm xỉ ... ông ta cử động, mỗi lần động là mỗi lần lưỡi gươm nhích xuống phía dưới như thể đang muốn xé đôi ông ta một cách từ từ ...

... a a a a a a a a ...

“Sao vậy?? Sao không nói nữa??”

Thanh âm lạnh lẽo vang lên, từ trước cửa, nhưng không thể thấy được chủ nhân của giọng nói ấy ... Bạch Linh tái xám mặt mày, bàn tay run rẩy cầm súng không vững như muốn rơi, con mắt tròn trũng vẫn in tròn hình ảnh lưỡi kiếm kia từ từ đi xuống, tiếng kêu thán của người đàn ông ái oán đến mức đáng sợ ... cái chết như vậy, liệu có ai muốn??

“Ha ... Hades ...”

Bạch Linh sợ hãi, người thầy của cô ta đang quần quai trong đau đớn nhưng lại không thể nhúc nhích, không thể khụy xuống vì nó đã ngăn cản điều đó, còn cô ta thì ngầy một thối lui, súng giương lên không thể bắn ... cô ta quá sợ hãi, chứng kiến một cái chết tức tưởi trước khi chết ... ai mà không sợ??

“Sao?? Đau lòng à??”

Khuôn mặt nó xuất hiện ở đằng sau đầu của người đàn ông, lưỡi kiếm đã di chuyển xuống tới gần bụng, xé đôi phần ngực của ông ta, máu chảy xuống ngày càng nhiều, nhiều tới mức tưởng như thân thể ông ta đang queo quắt lại. Nó nhìn Bạch Linh bằng con mắt xanh ngọc vô cảm, không lạnh lẽo, không đáng sợ, và càng không phải ánh mắt nó thường nhìn kẻ thù. Nó nhìn Bạch Linh, con mắt thần nhiên đến vô tình, chính điều đó lại càng khiến cho nó đáng sợ hơn.

“Ư ... ư ư ...”

Bạch Linh run rẩy, nhìn nó, cô ta tưởng như mình đang bị nuốt chửng vào cái không gian tĩnh lặng trong mắt của nó. Đôi mắt cô ta trào nước, nước mắt sợ hãi, bất lực. Toàn bộ những gì đã chuẩn bị để chờ đón cái chết của cô ta giờ vô nghĩa, cái chết này, cô ta sẽ không bao giờ biết mình sẽ bị giết như thế nào ...

“Đây này ...” Nó đưa tay chỉ vào trán của người đàn ông đứng trước mình, giọng nói vẫn bình thản như nước hồ thu không gợn sóng: “Bắn vào đây, ông ta sẽ được chết một cách nhẹ nhàng!!”

“Cô ... không ... không ...” Bạch Linh run rẩy, khẩu súng cũng theo nhịp độ đó mà loạn xạ vô hướng.

“Giết ... giết tôi đi ... làm ơn ... A a a a ...” ông ta rên rỉ cầu xin, đôi mắt vẫn lên nhưng tia đau đớn, miệng tuôn máu bật nói khiến chúng tung tóe khắp nơi mặc dù dưới chân đã lênh láng thứ nước đỏ tanh tưởi.

“Nào, làm đi!! Ông ta đang cầu xin cô đấy!!” Nó nhếch miệng, thanh âm như giễu cợt, như thách thức: “Hay cô muốn tôi nhích thêm lưỡi kiếm??”

“Ha ... Hades ... cô ... cô ...”

Bạch Linh phát run toàn cơ thể, sống lưng truyền tới một đợt khí, lạnh toát ... là trả thù, nó đang trả thù cô ta, nó muốn cô ta phải chịu nỗi đau giống nó, muốn chính tay cô ta giết người mà cô ta coi trọng nhất hoặc là giương mắt nhìn kẻ đó chết trong tức tưởi mà bất lực không làm gì được ... quả là thâm độc, liệu có ai nghĩ được ra điều này không hay chỉ có một mình Hades nghĩ được?? Sự tàn nhẫn vô tình này, liệu nó có còn tính người hay không?? Chính xác hơn là ... nó có còn là con người hay không??

... AAAAAAAAAAAAAA ...

Tiếng thét thất thanh khiến không gian chìm trong tuyệt vọng, toàn thân người đàn ông kia cứng đờ lại, lưỡi kiếm của nó đi xuống bụng, xé đôi từng khúc ruột ... Bạch Linh trừng lớn con ngươi, khóe mắt trào ra không còn là nước mắt nữa mà là máu ...

“A a a a a ...”

... ĐOÀNG ...

Nó hơi nghiêng đầu tránh né, nhưng điều đó cũng không đủ để nó tránh hoàn toàn đợt máu tươi phọt ra từ đầu của người đàn ông kia, thứ máu ám mùi tanh nồng bắn vào mặt nó những tia đỏ sẫm. Điều đó càng khiến đôi mắt của nó càng đáng sợ hơn khi bị vùi trong thứ nước đặc quánh ấy.

... Xoẹt ... cách ... phịch ...

Ba tiếng động vang lên, và mọi thứ chìm trong im lặng. Nó đứng ở trước ngưỡng cửa nhìn vào căn phòng, một tay cầm thanh kiếm dài mà máu vẫn đang nhỏ xuống nền đất, dưới chân nó ... bên ngoài, hàng người bị chém kẻ đứt đầu kẻ chỉ còn nửa cơ thể ... bên trong, thân thể đầm máu, mắt trợn trừng, nửa cơ thể bị chẻ đôi, máu lênh láng tràn dưới gót giày của nó. Còn Bạch Linh, cô ta sợ hãi tới mức sững sờ khỏi tay, khuôn mặt thất thần, cơ thể vô lực tựa vào tường, đôi mắt nhỏ máu phủ một lớp sương mỏng ... Phát súng kết liễu người đàn ông kia cũng là phát súng quyết định Bạch Linh đã không thể làm gì ngoài việc chấp nhận một cái chết không ai có thể tưởng tượng được sẽ tới với mình.

Huyết lệ?? Nó cười khênh nhìn con người trước mắt, chỉ có nhiều đó thôi mà cô ta có thể khóc ra máu sao?? Chỉ mới đau đến mức đó thôi mà cô ta coi như thế giới hoàn toàn sụp đổ ư?? THẤT VỌNG ... nó thực sự THẤT VỌNG ... người này là kẻ đã khiến nó đánh mất chính mình, trở thành một Hades theo đúng cái nghĩa đen tối nhất của con người, vậy mà cô ta khiến cho nó THẤT VỌNG ... chỉ như vậy đã khiến cô ta buông xuống, vậy thì nó sẽ thế nào?? Một kẻ đang tâm giết một đứa trẻ như cô ta lại có thể chấp nhận cái chết mà không phản kháng chỉ vì nó súng giết một người quan trọng, vậy nó thì sao?? Nếu đúng như vậy, nó quả thực đã chết từ nhiều năm trước rồi ... Một kẻ đã BẤT TRUNG, BẤT NHÂN, BẤT NGHĨA như nó tại sao vẫn còn sống?? Tại sao nó không chấp nhận cái chết như Bạch Linh đang làm?? Sau này, nếu nó thực sự xuống tay giết Dương Trung, nó sẽ trở thành kẻ mà không một ngòi bút nào có thể ngừng **** rủa, vậy tại sao nó vẫn muốn tồn tại??

“Cô khiến tôi hựt hăng đấy!!”

Nó dòi gót, từng bước tiếng lại gần Bạch Linh, cái người đang nhìn nó bằng ánh mắt vô hồn ... sốc đến thế sao?? Quả thực hựt hăng, nó đã hy vọng rằng sẽ gặp một sự phản kháng mãnh liệt từ cô ta, nó đã không muốn ngay lập tức tìm cô ta mà muốn từng chút từng chút một giết sạch những kẻ cô ta tin tưởng ... những tưởng rằng mọi thứ sẽ khiến Bạch Linh phát cuồng lên mà liều mạng với nó ... nhưng nó đã quá kỳ vọng rồi.

“Giết ... giết tôi đi!!” Bạch Linh nói mà như đang hấp hối, giọng không có chút khí lực nào.

“Được thôi ... tôi sẽ cho cô toại nguyện!!” Nó cười nhạt, con mắt xanh ngọc ánh lên một tia quý dị ... cánh tay giơ lên không trung ...

... Phập ...

...

...

...

AAAAAAAAAAAAA

Tiếng thét thất thanh vang vọng khắp không gian, âm điệu mang đầy đặc sự đau đớn thống khổ ... toàn bộ điều đó đều được thu trọn vào những đôi tai nhanh nhạy của những con người đang vội vã lao thẳng vào căn cứ cuối cùng của Bạch Linh.

“Minh Hoàng, chuyện gì đang xảy ra trong đó thế??”

Một cô gái nói vào trong chiếc bộ đàm màu đen, chân không ngừng chạy một cách nhanh nhất ... phía sau cô, một loạt người đang tìm cách nhanh chóng bắt kịp tốc độ của cô, ai ai cũng khoác trên mặt vẻ nghiêm trọng như thể sắp giết một ai đó.

[“Tôi đang chạy trên hành lang tầng 2, tất cả còn lại chỉ là một con đường máu ... người của cô ấy đã nhận lệnh đình chỉ, họ sẽ không hành động đâu ... em nhanh lên, mau dẫn họ lên tầng cao nhất ...”]

“Em hiểu rồi, anh ... hãy làm tất cả những gì anh có thể!!”

[“Anh sẽ cố!!”]

Chiếc bộ đàm im bất sau câu trả lời, người con gái khuôn mặt lộ vẻ lo lắng thực sự, cô chạy, nhưng không quên nói lớn ...

“MỌI NGƯỜI ... LÊN TẦNG CAO NHẤT ...”

“Chị Ngọc, ruột cuộc thì cô ấy đang ở đâu??”

Một bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay cô gái, người con gái mang tên Ngô Hoàng Ánh Ngọc, và người đang giữ tay cô chính là hấn ... Chị gái của hấn vô duyên vô cơ xuất hiện rồi lôi tất cả mọi người đi tới khu rừng này, chỉ một câu thôi đã khiến tất cả phải hoảng loạn không kịp suy nghĩ đi theo ... “Hương đang gặp nguy hiểm, đi thôi!” ... hấn không hiểu, ruột cuộc thì tại sao sau khi Khang Kiện xuất hiện cùng với Trần thì thái độ của mọi người đã hoàn toàn thay đổi??

“Mình à, chị đến muộn ... mày thực sự đã đẩy con bé xuống vực rồi!!”

“Sao cơ??”

Khuôn mặt hấn tối lại, nhưng Ngọc không để ý điều đó, cô tiếp tục chạy để mặc cậu em trai quá vì quá tự tin vào khả năng của mình mà trở nên ngu ngốc. Tại nơi này, có hàng chục người đang chạy đi tìm nó, các Dirty của nó đang cố gắng làm mọi cách để có thể khiến nó trở lại là chính mình ... nhưng ... đã quá muộn, nhân tố quan trọng nhất đối với nó hiện tại đang vắng mặt, Trần đã không tham gia chuyến đi này vì cô muốn tìm lại ký ức của mình, sai lầm có lẽ chính là ở điểm này ...

... ĐOÀNG ...

Tiếng súng, một tiếng súng duy nhất vang lên rồi mọi thứ chìm vào im lặng, điều đó khiến tất cả hoảng sợ. Tốc độ của những con người ấy ngày một nhanh hơn, đồng nghĩa với việc sự nghiêm trọng trên khuôn mặt họ ngày một gia tăng, mồ hôi túa ra không phải vì mệt mỏi mà là vì lo lắng sợ hãi ... chỉ duy nhất một mình hấn là có thái độ hoàn toàn khác, hấn không lo lắng, không sợ hãi, tất cả những gì hấn thể hiện lúc này chính là bàng hoàng. Khi tiếng súng đó vang lên, hấn như thức tỉnh khỏi mơ suy nghĩ hỗn độn của mình, mọi mảnh ghép dữ liệu được hấn ghép lại một cách hoàn chỉnh trong não bộ và hấn biết, hấn biết vợ của hấn đang rơi vào tình trạng nào ... chỉ là ... hấn không ngờ, là chính hấn đã đẩy nó tới bước đường này ... mọi tính toán của hấn đã sai, sai lệch một cách thảm hại ...

... A a a a a a a a a a a a a a ...

Lại một tiếng thét nữa. Lúc này đây hấn chạy rất nhanh, bỏ lại phía sau những con người đã từng vượt hấn, đôi mắt hấn không còn thấy máu và xác người dưới chân nữa, hấn chỉ nhìn thấy một con đường tăm tối ngày càng hun hút hơn, phía cuối đường chính là nó đang chìm trong tuyệt vọng. Không ... hấn phải ngăn nó lại, hấn sẽ không để nó trở thành một người như vậy ... phải ngăn lại, ngăn lại ...

“HƯƠNG ...”

Hấn đẩy người đang đứng chắn trước ngưỡng cửa, lao thẳng vào bên trong, và hấn gần như chết sững trước hình ảnh trước mắt. Người đang đứng ở giữa căn phòng kia, người đó ... có còn là vợ của hấn hay không?? Có phải là Dương Mỹ Nguyệt Hương người mà hấn cố sống cố chết để níu giữ bên mình hay không?? Thực sự bản thân hấn đang cảm thấy xa lạ ... cô gái ấy, là ai??

“Cái ... cái gì thế này??”

Ngọc cứng người, toàn thân lạnh toát mồ hôi một cách vô thức. Các Dirty của nó cũng vậy, họ không thể thốt lên bất kỳ một lời trước những gì đang nhìn thấy. Thân thể một người đàn ông, nửa thân người bị chẻ đôi đến lõi hết ruột gan, mớ hồ lồn đó nhầy nhụa trong thứ dung dịch đặc quánh tràn ngập khắp nền đất trước cửa - khuôn mặt ông ta, mắt trợn trừng, bàn tay cong queo như cố gắng gồng mình chống chọi một điều gì đó đáng sợ ... chỉ cần nhìn, tất cả cũng đủ để biết rằng hấn ta có một cái chết không mấy dễ chịu. Nhưng ... cái thân thể bị ghim trên tường kia mới thực sự khiến con người ta ám ảnh. Cô ta - Bạch Linh - người bị ghim trên tường bằng 4 chiếc cọc bằng gỗ, và nhìn thế nào cũng thấy 4 cái cọc đó giống như mấy cái chân bàn. Hai tay, hai chân Bạch Linh bị 4 chiếc chân bàn nhọn hoắt ghim chặt vào tường, máu chảy xuống như đang vẽ tranh trên tường, một bức tranh kinh dị đầy ám ảnh ... nhưng đáng sợ nhất là ... cô ta - Bạch Linh vẫn còn sống, cô ta vẫn thở, một nhịp thở hỗn hển hỗn loạn, đôi mắt chớp mờ chớp nhắm lộn xộn, cái đầu đưa qua đưa lại như cố gắng thôi miên chính mình, miệng mấp má, không ngừng rên rĩ đau đớn ...

“Hãy ... giết ... tôi ... đi ...”

Cô ta cầu xin người đang đứng ở giữa căn phòng, người mà tất cả mọi người đều cảm thấy xa lạ sợ hãi ... người mà hấn đang tự hỏi là ai ... người khoác trên mình trang phục đen, mái tóc nâu trầm buông thả, khuôn mặt lãnh đạm đầm máu, đôi mắt xanh ngọc phẳng lặng đến vô hồn. Người đó, Dương Mỹ Nguyệt Hương, Hades, người đang cầm một thanh kiếm dài với máu vẫn đang nhỏ giọt xuống nền đất - người mà nhìn thấy những người bạn của mình với vẻ dửng dưng, nhìn người chồng của mình với ánh mắt xa lạ, một người đã một tay biến thế giới trần thế trở thành địa ngục trần gian bằng một cách kinh dị và đáng sợ nhất.

“Ha ... des ... xin cô ... giết ... tôi đi ... đừng ... hành hạ ... tôi nữa ... xin cô ...”

“Giết??”

Tiếng nói của nó bật ra khỏi làn môi một giây trước vẫn mím chặt, toàn thân nó chuyển động tới gần khẩu súng đang nằm dưới nền đất. Trong mắt nó, hoàn toàn không có hình ảnh gì khác, tất cả chỉ còn lại máu và xác chết ... nó cúi người nhặt lên khẩu súng màu bạc vương máu, nghiêng nghiêng đầu quan sát, khỏe miệng lay động phát ra thanh âm thần nhiên đến rợn người ...

“Chẳng phải tôi đang làm thế hay sao??”

Không gian đông cứng lại sau câu nói của nó, thứ tồn tại duy nhất chắc chỉ là tiếng thở yếu ớt của Bạch Linh. Cả hấn, cả Ngọc, cả Minh Hoàng lẫn tất cả các Dirty, không một ai dám lên tiếng ... người trước mắt họ, không phải là người họ từng biết ... không còn nữa ...

... ĐOÀNG ...

... AAAAAAAAAA ...

Nó nổ súng, viên đạn chui qua da thịt của Bạch Linh, ghim vào sâu trong ổ bụng. Máu từ đó bật ra, rỉ qua lớp trang phục đỏ gắt khiến chúng ướt đẫm một màu đen sẫm ... Bạch Linh đau đớn, dòng máu đỏ chảy xuống từ hai mắt, miệng run rẩy không ngừng rên rỉ van xin nó ... nhưng ...

... ĐOÀNG ...

... AAAAAAAAAA ...

... ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... .. ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... tách ...

... AAAAAAAAAAAAAAAAAA ...

Sau một tiếng kêu thất thanh cuối cùng, Bạch Linh gục đầu xuống, toàn thân vô lực, nhịp thở hoàn toàn biến mất ... cô ta đã chết, chết một cách đau đớn nhất, tàn nhẫn nhất. Trong khi đó, nó vẫn giương súng, làn khói trước nòng vẫn chưa tan hết ... toàn bộ số đạn có trong băng của khẩu súng đều được nó bắn đi không do dự, chúng ghim thẳng vào ổ bụng của Bạch Linh khiến nơi đó nhũn ra. Cảnh tượng này, liệu ai có thể tưởng tượng được?? Cái chết này, liệu ai có thể nghĩ ra được?? Sự trả thù này, liệu có cái đầu nào lạnh đến mức có thể biến thành sự thực?? Vậy mà nó đã làm, thậm chí không chút nhu tình, không chút phản ứng, trước cái chết đó, chỉ có sự dửng dưng ... một điều đáng sợ nhất của Hades, một sự thay đổi cuối cùng tạo nên một con quỷ mang dáng người.

... cạch cạch ...

Kiểm và súng buông thả xuống đất, đôi mắt nó khép lại, đầu hơi ngẩng cao - nó hít sâu rồi thở mạnh ra một cái. Đôi mắt khẽ mở, nó quay nhìn về phía cửa - những khuôn mặt ấy, những con người ấy, họ đã chứng kiến tất cả ... nó không còn đường lui nữa, nó đã rơi xuống vực thăm thẳm tối nhất, đã bước trở lại thế giới đen tối bằng con đường cũ kỹ không lối thoát, nó đã bước nhầm đường mất rồi ... khuôn mặt nó giãn ra, trở về với hình ảnh một Dương Mỹ Nguyệt Hương của ngày trước, nó khẽ cười, đôi mắt trầm buồn trào ra một dòng nước nóng hổi ...

“Xin lỗi!!”

Lúc này đây, lời xin lỗi của nó khiến tất cả phải khóc, họ khụy xuống ôm lấy ngực một cách đau đớn. Chưa bao giờ họ cảm thấy bất lực đến vậy, giờ mới biết, khi cả bầu trời sụp xuống, cảm giác đè nặng đó đau đớn đến mức muốn chết đi sống lại.

“Đã khiến mọi người vất vả, thực sự xin lỗi!!”

Nó cúi đầu, hướng thẳng phía mọi người xin lỗi. Là nó bất tài, bản thân nó đã không thể vượt qua được chính mình, nó đã đạp đổ tất cả mọi sự cố gắng của những người yêu quý mình. Nó không xứng được tất cả coi trọng.

“Anh xin lỗi!!”

Hắn ôm chặt lấy nó, lần đầu tiên trong đời hắn rơi nước mắt, thứ nước này quả thực mặn đắng, mùi vị ấy quá đáng sợ. Cả cơ thể hắn run lên, vòng tay siết chặt lấy người vợ mà hắn cố gắng níu giữ, cố công tìm mọi cách để đặt ở bên mình mãi mãi. Nhưng là hắn sai ... là hắn đã phá tan mọi thứ ...

“Đừng xin lỗi!!” Nó vỗ nhẹ vào lưng hắn, giọng nói thường ngày vẫn y nguyên, nhẹ nhàng, đáng tin cậy: “Không ai có lỗi với em cả!!”

Đứng giữa biển máu và sự tuyệt vọng, lần đầu tiên nó có thể cười, một nụ cười thanh thản. Nhưng nụ cười đó khiến tất cả đau lòng, họ chỉ biết đứng bất lực nhìn nó, không thể nói gì vì lời nó ra chỉ là “xin lỗi”, họ không thể giúp gì vì mọi thứ đã hoàn toàn sụp đổ. Lúc này đây, có lẽ rằng, ở bên cạnh nó là điều duy nhất họ có thể làm ... chỉ ở cạnh nó thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Mở mắt trên chiếc giường lạnh ngắt của phòng thí nghiệm, điều đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt của Trân là nước mắt. Mọi thứ như hiện hiện trước mắt cô, những hình ảnh đau đớn nhất, tuyệt vọng nhất của người mà cô tôn kính. Trịnh Huyền Bảo Trân, mày đã làm những gì thế này?? Tại sao mày lại có thể làm cái điều tàn nhẫn như vậy?? Tại sao?? Tại sao hả?? Mày là đồ bất tài, mày để người khác sai khiến, để người khác định đoạt số phận ... mày là thứ đồ bỏ đi, mày không đáng sống ... không đáng được sống trên thế giới này!!

... a a a a a ...

Trân khụy xuống, chân cô giờ vô lực không thể bước đi được nữa, toàn thân lạnh toát nhưng đầu cô lại như muốn nổ tung ra ... nước mắt cứ thế tuôn

roi, không thể kim *** lại được ...

... Cách ...

“Trân, chị tỉnh rồi!!”

Tiếng nói đầy ngạc nhiên truyền tới từ phía cửa, nhưng Trân không thể ngẩng đầu lên, hai vai và cả phần gáy như có thứ gì đó đè chặt, cái đau đớn từ tim lan rộng ra cơ thể khiến cô không thở được ... Một vòng tay ấm áp và nhỏ nhắn bao lấy toàn thân của Trân, kim *** đi cái run rẩy vô thức của cô, giọng nói của Nhiên vang lên, nghèn nghẹn ...

“Xin lỗi ... em quá vô dụng!!”

Hơn ai hết, Nhiên là người hiểu rõ nỗi đau mà Trân đang gánh chịu. Đầu ai có thể ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này ... chẳng ai biết được những con thuyền có thể mang tới cho nó tương lai tươi sáng hơn lại lật nhào cùng một lúc. Quả nhiên, người tính không bằng trời tính ... số phận đã sắp đặt như vậy, thật khó có thể thay đổi được.

“Nhiên ... chị ấy đâu?? Đã trở về chưa??”

Trân nói trong nước mắt, cô đang hối hận, vô cùng hối hận. Phải chi cô nhớ lại sớm hơn, phải chi cô làm theo sự thúc giục của con tim sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không tệ hại đến như vậy. Rõ ràng cô đã biết, rõ ràng đã nghi ngờ người đàn bà kia không phải người mình phục vụ, rõ ràng biết rằng hai kẻ đi theo kia chỉ muốn giết mình ... vậy tại sao lúc đó cô vẫn một mực phủ nhận, vẫn cố gắng trung thành với kẻ chỉ muốn giết nó?? Thậm chí còn muốn giết cả Nhiên, người đồng đội cũng là người em vô cùng quý giá ... toàn bộ kết quả hiện nay, hoàn toàn là lỗi của cô, cô không còn xứng với những gì nó kì vọng ... thất bại ... thực sự thất bại ...

“Chị hãy bình tĩnh, đừng đổ lỗi cho bản thân nữa ... không ai trách chị cả, mọi chuyện chỉ là nằm ngoài tầm với!!”

Nhiên cố gắng thuyết phục Trân bình ổn lại, cô biết, cô hiểu lắm chứ. Mọi chuyện đi theo chiều hướng này, Trân chắc chắn sẽ không ngừng ***** rửa bản thân, không ngừng tự dần vặt mình ... tâm trạng này, không chỉ có một mình Trân - tất cả mọi người đều như vậy.

“Đờ chị dậy!!”

Trân gạt nước mắt, ép bản thân không được tỏ ra yếu đuối. Nhiên đỡ Trân ngồi trở lại chiếc giường. Phòng thí nghiệm này là nơi hắn đã nghiên cứu tạo ra một Khang Kiện vô tính, Trân không lạ lắm gì ...

“Khả năng phục hồi của chị nhanh hơn Levin, có lẽ vì là công thức hoàn chỉnh nên kết quả tốt hơn!!” Nhiên đi tới chiếc máy tính, lướt sơ qua những dữ liệu thu thập được.

“.....”

Thấy Trân không lên tiếng, Nhiên hơi lắc đầu, người dựa vào chiếc bàn đưa mắt nhìn. Trân lúc này khác với trước đây, có lẽ vì trải qua một đợt huấn luyện địa ngục nên bản thân cô đã thay đổi. Thành thực mà nói, Nhiên dù đã tiến bộ nhưng vẫn không thể nào sánh bằng được với Trân của bây giờ, càng không hiểu được cô gái trước mắt đang suy nghĩ những gì.

“Chi ... con bé đâu rồi??” sau một khoảng im lặng, cuối cùng Trân cũng lên tiếng, chỉ là câu hỏi không nằm trong dự tính.

“Đang đứng bên ngoài phòng ngủ của chị ấy!!” Nhiên đưa mắt nhìn ra phía cửa, miệng trả lời một cách vu vơ: “Các dirty cũng tới đó, chỉ là, họ được vào còn cô ấy thì không!!”

“Nó phải hiểu vị trí của nó!!” Trân lãnh đạm nói, mắt cũng theo hướng của Nhiên mà nhìn: “Chúng ta không phải họ, không danh, không phận ... chỉ là kẻ phục vụ thôi!!”

“Em hiểu!!”

Nhiên cười nhạt, trong số ba người, Nhiên là người duy nhất được nó gọi bằng biệt danh ... nhưng khi tham gia Địa Ngục Đế Vương, cái biệt danh đó chẳng ai nhớ đến nữa. Vậy cũng tốt, vì giờ đây, có lẽ chính cái danh phận ấy lại là thứ trói buộc nhất đối với những con người kia, những Dirty mà nó coi là bạn, là gia đình. Họ, mười mấy con người ấy sẽ không bao giờ được sát cánh bên nó nữa ... không bao giờ ...

Và các Dirty hiểu điều đó, việc họ có mặt tại căn phòng này, nhìn ngắm nó ngồi bên chiếc nôi bé nhỏ, tai nghe tiếng ru nhẹ của nó với Khang Kiện - toàn bộ những con người ấy đều hiểu rằng, người mà họ suốt đời phải bảo vệ chăm nom không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương nữa ... mà là Ngô Khang Kiện.

“Mọi người phải trở về thôi!!”

Nó nói, giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc nhưng lại xa lạ đối với tất cả. Dù họ biết người đang ngồi trước mặt đã thay đổi, nhưng họ vẫn chưa chấp nhận được điều đó. Sau một năm, điều họ nhìn thấy ở nó là một Dương Mỹ Nguyệt Hương xa cách, họ thậm chí còn không thể nói chuyện với nó như ngày trước, mọi thứ bình thường trước đây đã hoàn toàn biến mất.

“Chúng tôi có thể gọi tên em không??” Ares, người đầu tiên lên tiếng, pha trong giọng nói là một cái gì đó nghèn nghẹn.

“Duong Mỹ Nguyệt Hương, đó là tên của em!” Nó cười nhẹ, hướng ánh nhìn về phía người con trai có mái tóc đỏ. Ares, cái biệt danh nói lên con người.

“Cái tên rất đẹp!” Joe mỉm cười, nghe tới cái tên này, anh không nghĩ rằng nó chính là Hades mà anh ngưỡng mộ.

“Chỉ biết tên tất cả phải không??”

Ath hỏi bằng một câu hỏi khẳng định, cô nhóc có suy nghĩ già trước tuổi này không bao giờ chịu kém cạnh bất kì ai. Đó là lý do tại sao nó yêu quý cô nhóc này đến vậy.

“Phải!” Nó gật đầu, dùng khuôn mặt hiền lành để trả lời, một khuôn mặt khiến ai cũng cảm thấy lạ lẫm: “Có thể sự gặp gỡ của chúng ta là ngẫu nhiên, nhưng mối liên kết của chúng ta có lẽ không phải tình cờ như mọi người đã tưởng!”

“Đó là lý do tại sao ngày đó ba con người của Hell đã rời bỏ vị trí của mình ... là em muốn tạo cơ hội loại bỏ những người không cần thiết, phải không??”

Aph ngồi ở góc trái căn phòng cùng với hai người một nam một nữ có những đường nét tương đồng trên khuôn mặt bắt đầu đặt câu hỏi. Với ba người họ, Aph, Hes và Hep đều mong muốn rằng Hades không bao giờ thừa nhận câu hỏi kia là đúng.

“Đúng ... một phần!”

Nó đưa mắt nhìn ba con người đã từng sát cánh bên nó từ khi Hell mới thành lập. Họ muốn nó trả lời, nó sẽ thành thật trả lời tất cả. Mọi chuyện giờ đã không còn quan trọng nữa, nó không muốn những con người trước mắt phải mang gánh nặng tâm lý suốt đời.

“Điều này có lẽ với cả ba người là tàn nhẫn, nhưng với em lúc đó, những gì cả ba thấy được trong suốt quá trình hoạt động đã là quá đủ ... một cuộc sống bình thường hợp với ba người hơn là những điều lừa lọc dối trá trong thế giới xa lạ này!! Mọi người biết đấy, thế giới này rất lớn, lớn hơn tất cả những gì chúng ta có thể nhìn thấy!!”

“Hương, cảm ơn cậu!” Hes hơi cúi người, khuôn mặt giãn ra một nét thanh thản.

“Phải, cảm ơn cậu!” Hep cũng như vậy, nhưng là con trai, cậu có một cách thể hiện khác bằng lời nói: “Nếu suy nghĩ một cách tích cực, cậu đã giúp hai anh em tớ rất nhiều!! Có thể cậu không phải là một người bạn tuyệt vời, nhưng cậu lại là một người lãnh đạo có thể khiến tất cả có một tầm nhìn mới!”

“Tớ không tốt như vậy đâu!” Nó lắc đầu.

“Phải, maybe không những không tốt mà còn độc ác nữa!!”

Giọng nói trách móc vang lên ngay bên cạnh nó, tiếng nói này, nó có chết cũng không bao giờ quên được. Người bạn thân nhất của nó, hiểu nó và luôn tin tưởng nó. Nhưng có lẽ, Hân bây giờ không còn là Hân của trước kia nữa, nó giờ đây không phải là con người có thể tin tưởng được.

“Về chuyện đạ độc, thực sự xin lỗi mọi người!!” Nó cúi đầu, thái độ chân thành đến khó hiểu: “Tôi chỉ không muốn bị cản trở ...”

“Cản trở??” Tuấn cười một cách đầy mỉa mai: “Nếu thực sự thẳng thắn kia chết, cậu có hối hận về cái điều ngu ngốc ấy không?? Đừng nói với tôi là không ... Duong Mỹ Nguyệt Hương, cậu là người thế nào chúng tôi biết rõ!!”

“.....” Nó im lặng, thái độ đó chính là câu trả lời.

“Anh thực sự không hiểu!!” Hùng lắc đầu, đôi mắt ai oán trách móc nhìn nó, giọng nói mang sự tức giận và chỉ trích: “Em không tin mọi người như vậy sao?? Chúng tôi đi theo em, làm mọi chuyện vì em, sẵn sàng vứt bỏ mạng sống để phục vụ cho em, cố gắng tạo dựng lên một thành quả nào đó để em có thể thoát khỏi những điều vương vẩn ... những điều đó không thể đổi được lòng tin của em với chúng tôi sao??”

“Cho đi lòng tin là cho đi cả mạng sống của mình!!” Nó nhìn thẳng vào mắt của Hùng, trả lời thản nhiên: “Nhưng cái mạng này, trước đây em hoàn toàn không cần đến, vậy lòng tin để làm gì?? Với một người đã quen với sự phản bội, lòng tin thực sự khó có thể tồn tại được!!”

“Vậy em coi chúng tôi là gì?? Những kẻ ngu ngốc đặt niềm tin sai người sao??” Dương hỏi, có lẽ anh không thể kiên nhẫn được trước những câu trả lời trái tai của nó.

“Mọi người ... là gia đình của em!”

Nó trả lời, một câu trả lời khiến người ta sững sờ. Một câu trả lời vô lý trái ngược với tất cả những câu trả lời trước. Là gia đình?? Khái niệm này liệu có tin được không khi người nói ra lại là một người vô tình như nó??

“Gia đình??” Nhi lắc đầu, đôi mày nhăn lại kìm nén cảm xúc trong tim: “Khái niệm gia đình của em là gì?? Lòng tin không tồn tại cơ mà!!”

“Với em, gia đình không phải là tin tưởng lẫn nhau ...” Nó lắc đầu, miệng khẽ cười, mắt đưa nhìn tất cả những con người đang ngồi trong phòng: “Gia đình của em ... những con người không ai hiểu rõ ai, không ai biết ai là ai ... tất cả đơn giản là ở cùng nhau trong chốc lát, gọi nhau bằng bất kì cái tên nào mình thích, quan tâm lẫn nhau bằng bản năng, giúp đỡ nhau không cần lý do, làm việc không cần mục đích ... đó là gia đình, và mọi người chính là

như vậy!!”

“Trung thành một cách vô thức!!” Pos đan hai tay vào nhau nói một cách ngắn gọn: “Ý em là vậy phải không??”

“Giống như anh đối với anh trai em ... là bạn bè và cũng là gia đình!! Cả cái cách anh đến với Hell và Hades này cũng vậy!!” Nó nhún vai.

“Là như vậy ư??” Kry cười buồn: “Cách em nhìn chúng tôi là như vậy sao?? Em trung thành với chúng tôi vô điều kiện kể cả khi biết chúng tôi có thể sẽ phản bội em??”

“.....” Nó lặng im không trả lời, câu hỏi của Kry thực chất không phải là một câu hỏi đúng nghĩa.

“Người không biết sẽ nói rằng em tin người một cách mù quáng!!” Sag chợt cười, nét cười không chút tươi tắn: “Thì ra bản chất của sự mù quáng đó là “trung thành” ư ... buồn cười thật, chúng tôi lại có thể nhầm lẫn giữa hai khái niệm này sao??”

Nhầm lẫn ư?? Không, không phải đâu. Mười bốn con người đang ngồi kia không nhầm ... cái mà họ trao cho nó chính là lòng tin tuyệt đối, tin tưởng nó như một sự đúng đắn – còn cái nó trao cho tất cả mọi người, ngay từ đầu đã là sự trung thành vô thức, nguồn gốc của Khế Ước giữa các Dirty với Hades chính là dựa trên lòng trung thành mà có ... Chính vì hai hướng nhìn khác nhau nên hành động của nó với họ sẽ là tàn nhẫn, là vô tình, bởi sự tin tưởng của họ đã bị nó đập đổ từng chút từng chút một.

Chi đứng bên ngoài cánh cửa gỗ, đôi tai không bỏ sót bất kì một từ nào ... khoe môi cô nhếch lên, khuôn mặt chỉ độc một nét trầm buồn. Tự bản thân cô đang hỏi, tại sao lại đứng ở đây?? Tại sao phải lắng nghe những điều không phải dành cho mình?? ... Trong những con người bên cạnh nó, có lẽ, chỉ duy nhất một Trịnh Huyền Mai Chi là biết những điều mà người khác không biết. Bởi vậy nên, Chi đã phải nhìn những điều mà bản thân không muốn nhìn, biết những thứ mà bản thân không muốn biết, và hiểu những điều mà bản thân không muốn hiểu ... lý do có lẽ đơn giản, Chi không thuộc về những con người ấy, vị trí của cô không phải là ở cạnh các Dirty của nó mà là một trong ba người đi theo nó. Vị trí của Chi, không phải là thành viên của gia đình mà là một trong ba kẻ phục vụ. Ba kẻ không danh, không phận, không tự do, mãi mãi trung thành với một con người duy nhất.

“Có đôi khi, trung thành chính là phải phản bội!!”

Lắm bảm trong miệng một câu nói, Chi cất bước rời đi, giờ cô không còn nhiệm vụ lắng nghe ở đây nữa - những điều mà nó sắp nói hoàn toàn không còn là mối bận tâm hay bất kì một sức ép nào với các Dirty - cô tốt nhất không cần quan tâm

“Chi??”

Tiếng nói bất ngờ vang lên khi Chi đang đi dọc trên hành lang vắng và lạnh, giọng nói này thật nghe chẳng quen chút nào, có lẽ với Chi, cô gặp anh ta thì nhiều nhưng tiếp xúc lại rất ít ... Levin, người cô đã cùng Nhiên giúp đỡ khôi phục trí nhớ ...

“Sao anh lại ở đây?? Chị tôi sao rồi??”

“Có lẽ đã tỉnh, thể trạng của cô ấy hơn hẳn tôi!!”

Levin hơi nhún vai, bản thân vẫn đứng dựa vào tường một cách bất động, bên cạnh đó là một cánh cửa lớn bằng gỗ đen bóng ... Chi cần nhìn Chi cũng hiểu Levin đang làm nhiệm vụ của mình.

“Nhiên đâu??”

“Cô ấy đang ở phòng thí nghiệm!!”

Chi khẽ gật đầu tiếp nhận thông tin, đôi mắt nhìn quanh tìm kiếm một điều gì đó. Levin không khó để phát giác ra hành động kì lạ ấy, tuy mới trở về nhưng anh phần nào đã nắm được tình hình đã diễn ra trong suốt một năm qua – hơn nữa, có lẽ rằng anh nhận thức được việc mình sẽ không thể ở bên cạnh người con gái mà mình yêu.

“Nhiệm vụ của các em là gì??”

Levin hỏi một câu không chủ đích, cũng không biết là mang hàm ý gì. Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Chi lặng người, người đàn ông đang đứng trước mặt cô có thể gọi là “Anh rể” cũng được và bản thân Trần cũng đã thừa nhận điều đó ... tuy vậy, câu hỏi này thực sự không thể trả lời.

“Anh ... tốt nhất đừng để Trần nghe được!!”

Chi bỏ lại cho Levin một câu nói mang đậm tính đe dọa, cô không thèm liếc nhìn anh mà cất bước đi thẳng, hình dáng cô khuất hẳn sau ngã rẽ phía cuối hành lang. Levin không phải không hiểu những gì mà Chi nói, chỉ là, anh không nghĩ rằng nên để mọi chuyện đi theo chiều hướng thế này.

...

...

...

Ba ngày sau

Hắn đứng trước mặt 14 con người của Hell, khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu ... sau khi họ nói chuyện với nó, tất cả đều thống nhất rằng sẽ trở về với đúng vị trí của mình, họ không can thiệp vào bất kì một vấn đề nào liên quan tới nó nữa. Kể cả Tuấn và Hân, hai con người đã chu du khắp thế giới trong một năm cũng quyết định ngừng mọi công việc của mình lại và trở về với gia đình. Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi về cuộc đối thoại giữa những con người ấy với vợ của hắn, nó đã nói gì mà có thể khiến họ từ bỏ??

“Minh, hãy đưa Khang Kiện về nước ... thằng bé nên có một cuộc sống bình yên là tốt nhất!!” Dương vỗ vai hắn, lời khuyên vô cùng chân thành với thái độ cũng chân thành như vậy.

“Ý anh là gì??” Hắn nhủ mày, đôi mắt của Dương và toàn bộ những người còn lại, tại sao họ trông như vẻ đã đánh mất đi điều gì đó??

“Nếu có thể, cậu hãy tới Pháp một chuyến ... có hai người đang thực sự thực sự rất muốn gặp thằng bé!!” Đạt lên tiếng, câu nói tuy đơn giản nhưng cũng đủ để người ta cảm nhận được sự mong mỏi chờ đợi của ai đó ...

Hắn sững người trước thái độ của hai người đàn ông lớn tuổi nhất trong số 14 con người ... lời khuyên ấy, sự mong mỏi ấy, tại sao lại không có sự hiện diện của nó trong đó?? Hắn đứng nhìn những con người đó ôm lấy nhau, nói lời tạm biệt ngay trước sảnh sân bay Newark Liberty, nhưng tâm trạng hắn lúc này thực sự không thể diễn tả được ... tất cả 14 con người ấy đã hoàn toàn mất đi hy vọng với nó, hoàn toàn khẳng định rằng vợ hắn sẽ không bao giờ trở lại nữa ... trước viễn cảnh ấy, bảo hắn làm sao có tâm trạng mà tiễn những người này cơ chứ??

“Minh!!” Nhi lại gần hắn, nắm lấy tay của hắn cười nhẹ: “Chúng tôi phải cảm ơn cậu vì đã cho Hương một cuộc sống hạnh phúc, tuy ngắn ngủi nhưng nhiều đó cũng đã đủ cho nó rồi!! Khi nào trở về Việt Nam, hãy liên lạc với tôi, chúng tôi hứa sẽ cùng cậu chăm sóc Khang Kiện!!”

“Chẳng lẽ ... chẳng lẽ chị nghĩ rằng cô ấy sẽ ...” Hắn mím môi, đôi mày xô vào nhau từng đợt, giống như trái tim đang thất lại đau đớn.

“Cậu hiểu mà, đúng không??” Nhi vỗ vỗ vào bàn tay hắn, trấn tĩnh hắn, thức tỉnh hắn: “Với tính cách của con bé, nó sẽ không bao giờ chấp nhận cho bản thân sống thoải mái sau những gì đã làm ... cậu hiểu con bé hơn chúng tôi mà!!”

Phải, hắn hiểu, hắn hiểu rất rõ, chỉ là không thể chấp nhận được điều đó mà thôi. Một năm, thời gian nó lưu lại bên cạnh hắn một phần là do nó muốn đáp trả lại tình cảm của hắn, điều này hắn hiểu rõ, khi nó chấp nhận lời cầu hôn của hắn thì hắn đã biết rồi. Nhưng hắn quả thực không thể sống thiếu nó ... thực sự không thể ...

...

...

...

Trong khi đó, tại căn hộ số 666 của tòa tháp kính cao chót vót, nó đang ngồi ở phòng khách mà đứng phía trước là ba cô gái mang những đường nét khuôn mặt khác nhau nhưng lại có cùng một biểu cảm. Họ đứng đó, lạnh băng và chờ đợi, chờ một phản ứng từ nó, vị tiểu thư mà họ sẽ trung thành đến hết kiếp này.

“Đến lúc rồi!!” Nó thờ ơ buông một câu nói, đôi mắt mông lung nhìn ra phía bên kia lớp kính dày ở phòng khách.

“Vậy còn “Tam Kiềng”??”

Trần lên tiếng, câu hỏi không rõ đầu đuôi, cũng không rõ ý tứ. Nhưng toàn bộ bốn con người đều hiểu cô muốn nói đến điều gì, với họ, giờ đây lời nói là thứ mà họ tiết kiệm nhất.

“Tự sinh tự diệt, “Tam Kiềng” đã chọn sai boss rồi!!” Nó lãnh đạm trả lời.

“Chỉ định khi nào??” Nhiên lại hỏi.

“4 ngày nữa!!”

“Chúng em sẽ chuẩn bị!! Hẹn gặp lại!!”

Chi cúi đầu, Trần và Nhiên cũng vậy. Sau cái gật đầu trả của nó, cả ba cô gái nhất loạt cùng nhau rời khỏi căn phòng số 666 và nó biết, từ giờ đến khi gặp lại, họ sẽ không xuất hiện trước mặt nó hay bất kì người nào ở nơi này nữa.

Dựa người ra ghế, nó hồi tưởng về cuộc gặp vài tiếng trước, là Chiến, anh chủ động muốn nói chuyện với nó. Sau ngần ấy chuyện, quả thực nó đã mất đi cảm giác với Chiến, giờ với nó, Chiến giống như một người nó từng quen biết. Có lẽ Chiến cũng hiểu điều đó, anh không muốn gì nhiều, chỉ muốn cùng nó nói chuyện một cách thẳng thắn ...

“Em sẽ rời khỏi đây?? Bỏ lại boss và Khang Kiện sao??” Câu hỏi không lấy làm ngạc nhiên.

“Điều này khiến anh ngạc nhiên sao?? Chẳng phải không sớm thì muộn sẽ như vậy??” Nó mỉm cười, đầu hơi lắc thể hiện một sự không đồng tình trước câu hỏi ngớ ngẩn tầm phào.

“Cậu ấy sẽ không để em đi!!”

“Em biết!!”

“Các Dirty đã rời đi, em muốn họ xây dựng một thế giới riêng cho Khang Kien??”

“Một môi trường sống tốt nhất!!” Nó cười, đôi mắt trầm xuống: “Không ai biết trước được tương lai, nhưng thằng bé sẽ hạnh phúc khi có họ!!”

“Em nghĩ Khang Kien sẽ hạnh phúc khi không có mẹ ư??”

Đó là câu hỏi cuối cùng trước khi Chiến rời đi, câu hỏi khiến trái tim nó bị cả tảng đá ngàn cân đè nặng. Đó là cái giá phải trả cho cuộc sống, nó chấp nhận điều ấy, nó không thể trả hết những gì mình đã làm, không thể giữ lời hứa để Khang Kien được sống một cách trọn vẹn nhất ... những gì nó đã làm, con trai nó phải trả một phần nào đó, phần ấy chính là việc Khang Kien sẽ phải lớn lên mà không có nó bên cạnh ... Cái giá ấy, với Khang Kien mà nói thì là quá đắt, thực sự quá đắt. Nhưng nó biết làm gì đây?? Nó không có quyền được lựa chọn ...

... ..

Pháp, thành phố Pari hoa lệ vẫn rực rỡ với vẻ đẹp vốn có. Nhưng ở nơi ấy, có những con người dù sống trong bình yên nhưng tâm tình lại luôn luôn bất ổn. Họ có những nỗi lo mà không ai có thể hiểu được, có những tâm sự không biết giải bày cùng ai, chỉ có thể âm thầm tự nói với mình ... tất cả sẽ ổn thôi ...

Và những hình ảnh đó, toàn bộ tập trung vào hai người phụ nữ đang sống trong một căn biệt thự rộng lớn nhưng cô quạnh. Khi trở về từ Mỹ, Đạt không khỏi giật mình vì sự xuống sắc của hai con người ấy, bà Lam Nguyệt và cả bà Thuyền nữa, họ tiêu tụy đi nhiều sau lần bị săn đuổi kinh hoàng trước đó. Nhìn cảnh này, Đạt thực sự rất đau lòng, anh tự hỏi, tại sao Long lại có thể nhẫn tâm bỏ lại họ ở đây?? Anh hiểu Long đã mất kiên nhẫn, nhưng anh còn hiểu hơn tình hình hiện nay, tốt nhất là kéo Long lại, nếu không ... mọi việc sẽ không thể cứu vãn được.

“Bác trưởng cháu sẽ đưa được nó trở về!!” Bà Nguyệt cười buồn khi nhìn thấy Đạt trở về. Khi anh rời đi, bà đã rất lo lắng, nhưng khi anh trở lại một mình, bà lại thấy buồn.

“Chúng cháu thất bại rồi!!” Đạt nén tiếng thở dài.

“Không còn cách nào sao??” Bà Thuyền nghẹn giọng, một năm trời chờ đợi cuối cùng mọi thứ vẫn rơi vào bế tắc.

“Sẽ rắc rối hơn nếu Long một mình hành động!!”

“Khó lắm!!” Bà Nguyệt buông một tiếng bất lực: “Hai đứa nó thật giống nhau, không ai bảo ai, cùng nhau bộc phát ... khó ai có thể ngăn được hai con bão này!!”

Ba người nhìn nhau, cùng thở dài một tiếng. Viễn cảnh hai con bão đụng độ với nhau, liệu ai có thể ngăn cản được hai con người đó làm những chuyện điên rồ?? Có thể không ngăn được nó, nhưng với sự bất ổn định của một người như Long, liệu anh có tha cho những kẻ đã khiến em gái anh phải chịu khổ sở suốt quãng đời ngắn ngủi gần hai mươi năm?? Không có chuyện ấy đâu ... cả Long và nó, cả hai có cùng một dòng máu chảy trong huyết quản, có cùng một mục tiêu đề hướng đến trong toàn câu truyện bi thảm này ... không ai có thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Mở mắt trên chiếc giường lạnh ngắt của phòng thí nghiệm, điều đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt của Trần là nước mắt. Mọi thứ như hiện hiện trước mắt cô, những hình ảnh đau đớn nhất, tuyệt vọng nhất của người mà cô tôn kính. Trịnh Huyền Bảo Trần, mà đã làm những gì thế này?? Tại sao mà lại có thể làm cái điều tàn nhẫn như vậy?? Tại sao?? Tại sao hả?? Mày là đồ bất tài, mày để người khác sai khiến, để người khác định đoạt số phận ... mày là thứ đồ bỏ đi, mày không đáng sống ... không đáng được sống trên thế giới này!!

... a a a a a ...

Trần khụy xuống, chân cô giờ vô lực không thể bước đi được nữa, toàn thân lạnh toát nhưng đầu cô lại như muốn nổ tung ra ... nước mắt cứ thế tuôn rơi, không thể kìm *** lại được ...

... Cạch ...

“Trần, chị tỉnh rồi!!”

Tiếng nói đầy ngạc nhiên truyền tới từ phía cửa, nhưng Trần không thể ngẩng đầu lên, hai vai và cả phần gáy như có thứ gì đó đè chặt, cái đau đớn từ tim

lan rộng ra cơ thể khiến cô không thở được ... Một vòng tay ấm áp và nhỏ nhắn bao lấy toàn thân của Trân, kim *** đi cái run rẩy vô thức của cô, giọng nói của Nhiên vang lên, nghèn nghẹn ...

“Xin lỗi ... em quá vô dụng!!”

Hơn ai hết, Nhiên là người hiểu rõ nỗi đau mà Trân đang gánh chịu. Đầu ai có thể ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này ... chẳng ai biết được những con thuyền có thể mang tới cho nó tương lai tươi sáng hơn lại lật nhào cùng một lúc. Quả nhiên, người tính không bằng trời tính ... số phận đã sắp đặt như vậy, thật khó có thể thay đổi được.

“Nhiên ... chị ấy đâu?? Đã trở về chưa??”

Trân nói trong nước mắt, cô đang hối hận, vô cùng hối hận. Phải chi cô nhớ lại sớm hơn, phải chi cô làm theo sự thúc giục của con tim sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không tệ hại đến như vậy. Rõ ràng cô đã biết, rõ ràng đã nghi ngờ người đàn bà kia không phải người mình phục vụ, rõ ràng biết rằng hai kẻ đi theo kia chỉ muốn giết mình ... vậy tại sao lúc đó cô vẫn một mực phủ nhận, vẫn cố gắng trung thành với kẻ chỉ muốn giết nó?? Thậm chí còn muốn giết cả Nhiên, người đồng đội cũng là người em vô cùng quý giá ... toàn bộ kết quả hiện nay, hoàn toàn là lỗi của cô, cô không còn xứng với những gì nó kì vọng ... thất bại ... thực sự thất bại ...

“Chị hãy bình tĩnh, đừng đổ lỗi cho bản thân nữa ... không ai trách chị cả, mọi chuyện chỉ là nằm ngoài tầm với!!”

Nhiên cố gắng thuyết phục Trân bình ổn lại, cô biết, cô hiểu lắm chứ. Mọi chuyện đi theo chiều hướng này, Trân chắc chắn sẽ không ngừng ***** rửa bản thân, không ngừng tự dẫn vật mình ... tâm trạng này, không chỉ có một mình Trân - tất cả mọi người đều như vậy.

“Đỡ chị dậy!!”

Trân gạt nước mắt, ép bản thân không được tỏ ra yếu đuối. Nhiên đỡ Trân ngồi trở lại chiếc giường. Phòng thí nghiệm này là nơi hắn đã nghiên cứu tạo ra một Khang Kiện vô tính, Trân không lạ lắm gì ...

“Khả năng phục hồi của chị nhanh hơn Levin, có lẽ vì là công thức hoàn chỉnh nên kết quả tốt hơn!!” Nhiên đi tới chiếc máy tính, lướt sơ qua những dữ liệu thu thập được.

“.....”

Thấy Trân không lên tiếng, Nhiên hơi lắc đầu, người dựa vào chiếc bàn đưa mắt nhìn. Trân lúc này khác với trước đây, có lẽ vì trải qua một đợt huấn luyện địa ngục nên bản thân cô đã thay đổi. Thành thực mà nói, Nhiên dù đã tiến bộ nhưng vẫn không thể nào sánh bằng được với Trân của bây giờ, càng không hiểu được cô gái trước mắt đang suy nghĩ những gì.

“Chi ... con bé đâu rồi??” sau một khoảng im lặng, cuối cùng Trân cũng lên tiếng, chỉ là câu hỏi không nằm trong dự tính.

“Đang đứng bên ngoài phòng ngủ của chị ấy!!” Nhiên đưa mắt nhìn ra phía cửa, miệng trả lời một cách vu vơ: “Các dirty cũng tới đó, chỉ là, họ được vào còn cô ấy thì không!!”

“Nó phải hiểu vị trí của nó!!” Trân lãnh đạm nói, mắt cũng theo hướng của Nhiên mà nhìn: “Chúng ta không phải họ, không danh, không phận ... chỉ là kẻ phục vụ thôi!!”

“Em hiểu!!”

Nhiên cười nhạt, trong số ba người, Nhiên là người duy nhất được nó gọi bằng biệt danh ... nhưng khi tham gia Địa Ngục Đế Vương, cái biệt danh đó chẳng ai nhớ đến nữa. Vậy cũng tốt, vì giờ đây, có lẽ chính cái danh phận ấy lại là thứ trở trăn nhất đối với những con người kia, những Dirty mà nó coi là bạn, là gia đình. Họ, mười mấy con người ấy sẽ không bao giờ được sát cánh bên nó nữa ... không bao giờ ...

Và các Dirty hiểu điều đó, việc họ có mặt tại căn phòng này, nhìn ngắm nó ngồi bên chiếc nôi bé nhỏ, tai nghe tiếng ru nhẹ của nó với Khang Kiện - toàn bộ những con người ấy đều hiểu rằng, người mà họ suốt đời phải bảo vệ chăm nom không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương nữa ... mà là Ngô Khang Kiện.

“Mọi người phải trở về thôi!!”

Nó nói, giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc nhưng lại xa lạ đối với tất cả. Dù họ biết người đang ngồi trước mặt đã thay đổi, nhưng họ vẫn chưa chấp nhận được điều đó. Sau một năm, điều họ nhìn thấy ở nó là một Dương Mỹ Nguyệt Hương xa cách, họ thậm chí còn không thể nói chuyện với nó như ngày trước, mọi thứ bình thường trước đây đã hoàn toàn biến mất.

“Chúng tôi có thể gọi tên em không??” Ares, người đầu tiên lên tiếng, pha trong giọng nói là một cái gì đó nghèn nghẹn.

“Dương Mỹ Nguyệt Hương, đó là tên của em!!” Nó cười nhẹ, hướng ánh nhìn về phía người con trai có mái tóc đỏ. Ares, cái biệt danh nói lên con người.

“Cái tên rất đẹp!!” Joe mỉm cười, nghe tới cái tên này, anh không nghĩ rằng nó chính là Hades mà anh ngưỡng mộ.

“Chị biết tên tất cả phải không??”

Ath hỏi bằng một câu hỏi khẳng định, cô nhóc có suy nghĩ già trước tuổi này không bao giờ chịu kém cạnh bất kì ai. Đó là lý do tại sao nó yêu quý cô nhóc này đến vậy.

“Phải!!” Nó gật đầu, dùng khuôn mặt hiền lành để trả lời, một khuôn mặt khiến ai cũng cảm thấy lạ lẫm: “Có thể sự gặp gỡ của chúng ta là ngẫu nhiên, nhưng mối liên kết của chúng ta có lẽ không phải tình cờ như mọi người đã tưởng!!”

“Đó là lý do tại sao ngày đó ba con người của Hell đã rời bỏ vị trí của mình ... là em muốn tạo cơ hội loại bỏ những người không cần thiết, phải không??”

Aph ngồi ở góc trái căn phòng cùng với hai người một nam một nữ có những đường nét tương đồng trên khuôn mặt bắt đầu đặt câu hỏi. Với ba người họ, Aph, Hes và Hep đều mong muốn rằng Hades không bao giờ thừa nhận câu hỏi kia là đúng.

“Đúng ... một phần!!”

Nó đưa mắt nhìn ba con người đã từng sát cánh bên nó từ khi Hell mới thành lập. Họ muốn nó trả lời, nó sẽ thành thật trả lời tất cả. Mọi chuyện giờ đã không còn quan trọng nữa, nó không muốn những con người trước mắt phải mang gánh nặng tâm lý suốt đời.

“Điều này có lẽ với cả ba người là tàn nhẫn, nhưng với em lúc đó, những gì cả ba thấy được trong suốt quá trình hoạt động đã là quá đủ ... một cuộc sống bình thường hợp với ba người hơn là những điều lừa lọc dối trá trong thế giới xa lạ này!! Mọi người biết đấy, thế giới này rất lớn, lớn hơn tất cả những gì chúng ta có thể nhìn thấy!!”

“Hương, cảm ơn cậu!!” Hes hơi cúi người, khuôn mặt giãn ra một nét thanh thản.

“Phải, cảm ơn cậu!!” Hep cũng như vậy, nhưng là con trai, cậu có một cách thể hiện khác bằng lời nói: “Nếu suy nghĩ một cách tích cực, cậu đã giúp hai anh em tớ rất nhiều!! Có thể cậu không phải là một người bạn tuyệt vời, nhưng cậu lại là một người lãnh đạo có thể khiến tất cả có một tầm nhìn mới!!”

“Tớ không tốt như vậy đâu!!” Nó lắc đầu.

“Phải, này không những không tốt mà còn độc ác nữa!!”

Giọng nói trách móc vang lên ngay bên cạnh nó, tiếng nói này, nó có chết cũng không bao giờ quên được. Người bạn thân nhất của nó, hiểu nó và luôn tin tưởng nó. Nhưng có lẽ, Hân bây giờ không còn là Hân của trước kia nữa, nó giờ đây không phải là con người có thể tin tưởng được.

“Về chuyện đan độc, thực sự xin lỗi mọi người!!” Nó cúi đầu, thái độ chân thành đến khó hiểu: “Tôi chỉ không muốn bị cản trở ...”

“Cản trở??” Tuấn cười một cách đầy mỉa mai: “Nếu thực sự thẳng thắn kia chết, cậu có hối hận về cái điều ngu ngốc ấy không?? Đừng nói với tôi là không ... Dương Mỹ Nguyệt Hương, cậu là người thế nào chúng tôi biết rõ!!”

“.....” Nó im lặng, thái độ đó chính là câu trả lời.

“Anh thực sự không hiểu!!” Hùng lắc đầu, đôi mắt ai oán trách móc nhìn nó, giọng nói mang sự tức giận và chỉ trích: “Em không tin mọi người như vậy sao?? Chúng tôi đi theo em, làm mọi chuyện vì em, sẵn sàng vứt bỏ mạng sống để phục vụ cho em, cố gắng tạo dựng lên một thành quả nào đó để em có thể thoát khỏi những điều vướng mắc ... những điều đó không thể đổi được lòng tin của em với chúng tôi sao??”

“Cho đi lòng tin là cho đi cả mạng sống của mình!!” Nó nhìn thẳng vào mắt của Hùng, trả lời thản nhiên: “Nhưng cái mạng này, trước đây em hoàn toàn không cần đến, vậy lòng tin để làm gì?? Với một người đã quen với sự phản bội, lòng tin thực sự khó có thể tồn tại được!!”

“Vậy em coi chúng tôi là gì?? Những kẻ ngu ngốc đặt niềm tin sai người sao??” Dương hỏi, có lẽ anh không thể kiên nhẫn được trước những câu trả lời trái tai của nó.

“Mọi người ... là gia đình của em!!”

Nó trả lời, một câu trả lời khiến người ta sững sờ. Một câu trả lời vô lý trái ngược với tất cả những câu trả lời trước. Là gia đình?? Khái niệm này liệu có tin được không khi người nói ra lại là một người vô tình như nó??

“Gia đình??” Nhi lắc đầu, đôi mày nhăn lại kìm nén cảm xúc trong tim: “Khái niệm gia đình của em là gì?? Lòng tin không tồn tại cơ mà!!”

“Với em, gia đình không phải là tin tưởng lẫn nhau ...” Nó lắc đầu, miệng khẽ cười, mắt đưa nhìn tất cả những con người đang ngồi trong phòng: “Gia đình của em ... những con người không ai hiểu rõ ai, không ai biết ai là ai ... tất cả đơn giản là ở cùng nhau trong chốc lát, gọi nhau bằng bất kì cái tên nào mình thích, quan tâm lẫn nhau bằng bản năng, giúp đỡ nhau không cần lý do, làm việc không cần mục đích ... đó là gia đình, và mọi người chính là như vậy!!”

“Trung thành một cách vô thức!!” Pos đan hai tay vào nhau nói một cách ngắn gọn: “Ý em là vậy phải không??”

“Giống như anh đối với anh trai em ... là bạn bè và cũng là gia đình!! Cả cái cách anh đến với Hell và Hades này cũng vậy!!” Nó nhún vai.

“Là như vậy ư??” Kry cười buồn: “Cách em nhìn chúng tôi là như vậy sao?? Em trung thành với chúng tôi vô điều kiện kể cả khi biết chúng tôi có thể sẽ

phản bội em??”

“.....” Nó lặng im không trả lời, câu hỏi của Kry thực chất không phải là một câu hỏi đúng nghĩa.

“Người không biết sẽ nói rằng em tin người một cách mù quáng!!” Sag chợt cười, nét cười không chút tươi tắn: “Thì ra bản chất của sự mù quáng đó là “trung thành” ư ... buồn cười thật, chúng tôi lại có thể nhầm lẫn giữa hai khái niệm này sao??”

Nhầm lẫn ư?? Không, không phải đâu. Mười bốn con người đang ngồi kia không nhầm ... cái mà họ trao cho nó chính là lòng tin tuyệt đối, tin tưởng nó như một sự đúng đắn – còn cái nó trao cho tất cả mọi người, ngay từ đầu đã là sự trung thành vô thức, nguồn gốc của Khế Ước giữa các Dirty với Hades chính là dựa trên lòng trung thành mà có ... Chính vì hai hướng nhìn khác nhau nên hành động của nó với họ sẽ là tàn nhẫn, là vô tình, bởi sự tin tưởng của họ đã bị nó đập đổ từng chút từng chút một.

Chi đứng bên ngoài cánh cửa gỗ, đôi tai không bỏ sót bất kì một từ nào ... khóe môi cô nhếch lên, khuôn mặt chỉ độc một nét trầm buồn. Tự bản thân cô đang hỏi, tại sao lại đứng ở đây?? Tại sao phải lắng nghe những điều không phải dành cho mình?? ... Trong những con người bên cạnh nó, có lẽ, chỉ duy nhất một Trịnh Huyền Mai Chi là biết những điều mà người khác không biết. Bởi vậy nên, Chi đã phải nhìn những điều mà bản thân không muốn nhìn, biết những thứ mà bản thân không muốn biết, và hiểu những điều mà bản thân không muốn hiểu ... lý do có lẽ đơn giản, Chi không thuộc về những con người ấy, vị trí của cô không phải là ở cạnh các Dirty của nó mà là một trong ba người đi theo nó. Vị trí của Chi, không phải là thành viên của gia đình mà là một trong ba kẻ phục vụ. Ba kẻ không danh, không phận, không tự do, mãi mãi trung thành với một con người duy nhất.

“Có đôi khi, trung thành chính là phải phản bội!!”

Lắm bảm trong miệng một câu nói, Chi cất bước rời đi, giờ cô không còn nhiệm vụ lắng nghe ở đây nữa - những điều mà nó sắp nói hoàn toàn không còn là nỗi bận tâm hay bất kì một sức ép nào với các Dirty - cô tốt nhất không cần quan tâm

“Chi??”

Tiếng nói bất ngờ vang lên khi Chi đang đi dọc trên hành lang vắng và lạnh, giọng nói này thật nghe chẳng quen chút nào, có lẽ với Chi, cô gặp anh ta thì nhiều nhưng tiếp xúc lại rất ít ... Levin, người cô đã cùng Nhiên giúp đỡ khôi phục trí nhớ ...

“Sao anh lại ở đây?? Chị tôi sao rồi??”

“Có lẽ đã tỉnh, thể trạng của cô ấy hơn hẳn tôi!!”

Levin hơi nhún vai, bản thân vẫn đứng dựa vào tường một cách bất động, bên cạnh đó là một cánh cửa lớn bằng gỗ đen bóng ... Chi cần nhìn Chi cũng hiểu Levin đang làm nhiệm vụ của mình.

“Nhiên đâu??”

“Cô ấy đang ở phòng thí nghiệm!!”

Chi khẽ gật đầu tiếp nhận thông tin, đôi mắt nhìn quanh tìm kiếm một điều gì đó. Levin không khó để phát giác ra hành động kì lạ ấy, tuy mới trở về nhưng anh phần nào đã nắm được tình hình đã diễn ra trong suốt một năm qua – hơn nữa, có lẽ rằng anh nhận thức được việc mình sẽ không thể ở bên cạnh người con gái mà mình yêu.

“Nhiệm vụ của các em là gì??”

Levin hỏi một câu không chủ đích, cũng không biết là mang hàm ý gì. Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Chi lặng người, người đàn ông đang đứng trước mặt cô có thể gọi là “Anh rể” cũng được và bản thân Trần cũng đã thừa nhận điều đó ... tuy vậy, câu hỏi này thực sự không thể trả lời.

“Anh ... tốt nhất đừng để Trần nghe được!!”

Chi bỏ lại cho Levin một câu nói mang đậm tính đe dọa, cô không thèm liếc nhìn anh mà cất bước đi thẳng, hình dáng cô khuất hẳn sau ngã rẽ phía cuối hành lang. Levin không phải không hiểu những gì mà Chi nói, chỉ là, anh không nghĩ rằng nên để mọi chuyện đi theo chiều hướng thế này.

...

...

...

Ba ngày sau

Hắn đứng trước mặt 14 con người của Hell, khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu ... sau khi họ nói chuyện với nó, tất cả đều thống nhất rằng sẽ trở về với đúng vị trí của mình, họ không can thiệp vào bất kì một vấn đề nào liên quan tới nó nữa. Kể cả Tuấn và Hân, hai con người đã chu du khắp thế giới trong một năm cũng quyết định ngừng mọi công việc của mình lại và trở về với gia đình. Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi về cuộc đối thoại giữa những con người ấy với vợ của hắn, nó đã nói gì mà có thể khiến họ từ bỏ??

“Minh, hãy đưa Khang Kiện về nước ... thắng bé nên có một cuộc sống bình yên là tốt nhất!!” Dương vỗ vai hắn, lời khuyên vô cùng chân thành với thái

độ cũng chân thành như vậy.

“Ý anh là gì??” Hấn nhủ mày, đôi mắt của Dương và toàn bộ những người còn lại, tại sao họ trông như vẻ đã đánh mất đi điều gì đó??

“Nếu có thể, cậu hãy tới Pháp một chuyến ... có hai người đang thực sự thực sự rất muốn gặp thằng bé!!” Đạt lên tiếng, câu nói tuy đơn giản nhưng cũng đủ để người ta cảm nhận được sự mong mỏi chờ đợi của ai đó ...

Hấn từng người trước thái độ của hai người đàn ông lớn tuổi nhất trong số 14 con người ... lời khuyên ấy, sự mong mỏi ấy, tại sao lại không có sự hiện diện của nó trong đó?? Hấn đứng nhìn những con người đó ôm lấy nhau, nói lời tạm biệt ngay trước sân bay Newark Liberty, nhưng tâm trạng hấn lúc này thực sự không thể diễn tả được ... tất cả 14 con người ấy đã hoàn toàn mất đi hy vọng với nó, hoàn toàn khẳng định rằng vợ hấn sẽ không bao giờ trở lại nữa ... trước viễn cảnh ấy, bảo hấn làm sao có tâm trạng mà tiễn những người này cơ chứ??

“Minh!!” Nhi lại gần hấn, nắm lấy tay của hấn cười nhẹ: “Chúng tôi phải cảm ơn cậu vì đã cho Hương một cuộc sống hạnh phúc, tuy ngắn ngủi nhưng nhiều đó cũng đã đủ cho nó rồi!! Khi nào trở về Việt Nam, hãy liên lạc với tôi, chúng tôi hứa sẽ cùng cậu chăm sóc Khang Kien!!”

“Chẳng lẽ ... chẳng lẽ chị nghĩ rằng cô ấy sẽ ...” Hấn mím môi, đôi mày xô vào nhau từng đợt, giống như trái tim đang thắt lại đau đớn.

“Cậu hiểu mà, đúng không??” Nhi vỗ vỗ vào bàn tay hấn, trấn tĩnh hấn, thức tỉnh hấn: “Với tính cách của con bé, nó sẽ không bao giờ chấp nhận cho bản thân sống thoải mái sau những gì đã làm ... cậu hiểu con bé hơn chúng tôi mà!!”

Phải, hấn hiểu, hấn hiểu rất rõ, chỉ là không thể chấp nhận được điều đó mà thôi. Một năm, thời gian nó lưu lại bên cạnh hấn một phần là do nó muốn đáp trả lại tình cảm của hấn, điều này hấn hiểu rõ, khi nó chấp nhận lời cầu hôn của hấn thì hấn đã biết rồi. Nhưng hấn quả thực không thể sống thiếu nó ... thực sự không thể ...

...

...

...

Trong khi đó, tại căn hộ số 666 của tòa tháp kính cao chót vót, nó đang ngồi ở phòng khách mà đứng phía trước là ba cô gái mang những đường nét khuôn mặt khác nhau nhưng lại có cùng một biểu cảm. Họ đứng đó, lạnh băng và chờ đợi, chờ một phản ứng từ nó, vị tiểu thư mà họ sẽ trung thành đến hết kiếp này.

“Đến lúc rồi!!” Nó thờ ơ buông một câu nói, đôi mắt mông lung nhìn ra phía bên kia lớp kính dày ở phòng khách.

“Vậy còn “Tam Kiềng”??”

Trần lên tiếng, câu hỏi không rõ đầu đuôi, cũng không rõ ý tứ. Nhưng toàn bộ bốn con người đều hiểu cô muốn nói đến điều gì, với họ, giờ đây lời nói là thứ mà họ tiết kiệm nhất.

“Tự sinh tự diệt, “Tam Kiềng” đã chọn sai boss rồi!!” Nó lãnh đạm trả lời.

“Chị định khi nào??” Nhiên lại hỏi.

“4 ngày nữa!!”

“Chúng em sẽ chuẩn bị!! Hẹn gặp lại!!”

Chi cúi đầu, Trần và Nhiên cũng vậy. Sau cái gật đầu trả của nó, cả ba cô gái nhất loạt cùng nhau rời khỏi căn phòng số 666 và nó biết, từ giờ đến khi gặp lại, họ sẽ không xuất hiện trước mặt nó hay bất kì người nào ở nơi này nữa.

Dựa người ra ghế, nó hồi tưởng về cuộc gặp vài tiếng trước, là Chiến, anh chủ động muốn nói chuyện với nó. Sau ngần ấy chuyện, quả thực nó đã mất đi cảm giác với Chiến, giờ với nó, Chiến giống như một người nó từng quen biết. Có lẽ Chiến cũng hiểu điều đó, anh không muốn gì nhiều, chỉ muốn cùng nó nói chuyện một cách thẳng thắn ...

“Em sẽ rời khỏi đây?? Bỏ lại boss và Khang Kien sao??” Câu hỏi không lấy làm ngạc nhiên.

“Điều này khiến anh ngạc nhiên sao?? Chẳng phải không sớm thì muộn sẽ như vậy??” Nó mỉm cười, đầu hơi lắc thể hiện một sự không đồng tình trước câu hỏi ngỡ ngàng tâm phào.

“Cậu ấy sẽ không để em đi!!”

“Em biết!!”

“Các Dirty đã rời đi, em muốn họ xây dựng một thế giới riêng cho Khang Kien??”

“Một môi trường sống tốt nhất!!” Nó cười, đôi mắt trầm xuống: “Không ai biết trước được tương lai, nhưng thằng bé sẽ hạnh phúc khi có họ!!”

“Em nghĩ Khang Kiện sẽ hạnh phúc khi không có mẹ ư??”

Đó là câu hỏi cuối cùng trước khi Chiến rời đi, câu hỏi khiến trái tim nó bị cả tảng đá ngàn cân đè nặng. Đó là cái giá phải trả cho cuộc sống, nó chấp nhận điều ấy, nó không thể trả hết những gì mình đã làm, không thể giữ lời hứa để Khang Kiện được sống một cách trọn vẹn nhất ... những gì nó đã làm, con trai nó phải trả một phần nào đó, phần ấy chính là việc Khang Kiện sẽ phải lớn lên mà không có nó bên cạnh ... Cái giá ấy, với Khang Kiện mà nói thì là quá đắt, thực sự quá đắt. Nhưng nó biết làm gì đây?? Nó không có quyền được lựa chọn ...

... ..

Pháp, thành phố Pari hoa lệ vẫn rực rỡ với vẻ đẹp vốn có. Nhưng ở nơi ấy, có những con người dù sống trong bình yên nhưng tâm tình lại luôn luôn bất ổn. Họ có những nỗi lo mà không ai có thể hiểu được, có những tâm sự không biết giải bày cùng ai, chỉ có thể âm thầm tự nói với mình ... tất cả sẽ ổn thôi ...

Và những hình ảnh đó, toàn bộ tập trung vào hai người phụ nữ đang sống trong một căn biệt thự rộng lớn nhưng cô quạnh. Khi trở về từ Mỹ, Đạt không khỏi giật mình vì sự xuống sắc của hai con người ấy, bà Lam Nguyệt và cả bà Thuyền nữa, họ tiêu tụy đi nhiều sau lần bị săn đuổi kinh hoàng trước đó. Nhìn cảnh này, Đạt thực sự rất đau lòng, anh tự hỏi, tại sao Long lại có thể nhẫn tâm bỏ lại họ ở đây?? Anh hiểu Long đã mất kiên nhẫn, nhưng anh còn hiểu hơn tình hình hiện nay, tốt nhất là kéo Long lại, nếu không ... mọi việc sẽ không thể cứu vãn được.

“Bác trưởng cháu sẽ đưa được nó trở về!!” Bà Nguyệt cười buồn khi nhìn thấy Đạt trở về. Khi anh rời đi, bà đã rất lo lắng, nhưng khi anh trở lại một mình, bà lại thấy buồn.

“Chúng cháu thất bại rồi!!” Đạt nén tiếng thở dài.

“Không còn cách nào sao??” Bà Thuyền nghẹn giọng, một năm trời chờ đợi cuối cùng mọi thứ vẫn rơi vào bế tắc.

“Sẽ rắc rối hơn nếu Long một mình hành động!!”

“Khó lắm!!” Bà Nguyệt buông một tiếng bất lực: “Hai đứa nó thật giống nhau, không ai bảo ai, cùng nhau bộc phát ... khó ai có thể ngăn được hai con bão này!!”

Ba người nhìn nhau, cùng thở dài một tiếng. Viễn cảnh hai con bão đụng độ với nhau, liệu ai có thể ngăn cản được hai con người đó làm những chuyện điên rồ?? Có thể không ngăn được nó, nhưng với sự bất ổn định của một người như Long, liệu anh có tha cho những kẻ đã khiến em gái anh phải chịu khổ sở suốt quãng đời ngắn ngủi gần hai mươi năm?? Không có chuyện ấy đâu ... cả Long và nó, cả hai có cùng một dòng máu chảy trong huyết quản, có cùng một mục tiêu đề hướng đến trong toàn câu truyện bi thảm này ... không ai có thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Mở mắt trên chiếc giường lạnh ngắt của phòng thí nghiệm, điều đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt của Trần là nước mắt. Mọi thứ như hiển hiện trước mắt cô, những hình ảnh đau đớn nhất, tuyệt vọng nhất của người mà cô tôn kính. Trịnh Huyền Bảo Trần, mày đã làm những gì thế này?? Tại sao mày lại có thể làm cái điều tàn nhẫn như vậy?? Tại sao?? Tại sao hả?? Mày là đồ bất tài, mày để người khác sai khiến, để người khác định đoạt số phận ... mày là thứ đồ bỏ đi, mày không đáng sống ... không đáng được sống trên thế giới này!!

... a a a a a ...

Trần khụy xuống, chân cô giờ vô lực không thể bước đi được nữa, toàn thân lạnh toát nhưng đầu cô lại như muốn nổ tung ra ... nước mắt cứ thế tuôn rơi, không thể kìm *** lại được ...

... Cạch ...

“Trần, chị tỉnh rồi!!”

Tiếng nói đầy ngạc nhiên truyền tới từ phía cửa, nhưng Trần không thể ngẩng đầu lên, hai vai và cả phần gáy như có thứ gì đó đè chặt, cái đau đớn từ tim lan rộng ra cơ thể khiến cô không thở được ... Một vòng tay ấm áp và nhỏ nhắn bao lấy toàn thân của Trần, kim *** đi cái run rẩy vô thức của cô, giọng nói của Nhiên vang lên, nghẹn ngào ...

“Xin lỗi ... em quá vô dụng!!”

Hơn ai hết, Nhiên là người hiểu rõ nỗi đau mà Trần đang gánh chịu. Đầu ai có thể ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này ... chẳng ai biết được những con thuyền có thể mang tới cho nó tương lai tươi sáng hơn lại lật nhào cùng một lúc. Quả nhiên, người tính không bằng trời tính ... số phận đã sắp đặt

như vậy, thật khó có thể thay đổi được.

“Nhiên ... chị ấy đâu?? Đã trở về chưa??”

Trân nói trong nước mắt, cô đang hối hận, vô cùng hối hận. Phải chi cô nhớ lại sớm hơn, phải chi cô làm theo sự thúc giục của con tim sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không tệ hại đến như vậy. Rõ ràng cô đã biết, rõ ràng đã nghi ngờ người đàn bà kia không phải người mình phục vụ, rõ ràng biết rằng hai kẻ đi theo kia chỉ muốn giết mình ... vậy tại sao lúc đó cô vẫn một mực phủ nhận, vẫn cố gắng trung thành với kẻ chỉ muốn giết nó?? Thậm chí còn muốn giết cả Nhiên, người đồng đội cũng là người em vô cùng quý giá ... toàn bộ kết quả hiện nay, hoàn toàn là lỗi của cô, cô không còn xứng với những gì nó kì vọng ... thất bại ... thực sự thất bại ...

“Chị hãy bình tĩnh, đừng đổ lỗi cho bản thân nữa ... không ai trách chị cả, mọi chuyện chỉ là nằm ngoài tầm với!!”

Nhiên cố gắng thuyết phục Trân bình ổn lại, cô biết, cô hiểu lắm chứ. Mọi chuyện đi theo chiều hướng này, Trân chắc chắn sẽ không ngừng ***** rửa bản thân, không ngừng tự dẫn vật mình ... tâm trạng này, không chỉ có một mình Trân - tất cả mọi người đều như vậy.

“Đờ chị dậy!!”

Trân gạt nước mắt, ép bản thân không được tỏ ra yếu đuối. Nhiên đỡ Trân ngồi trở lại chiếc giường. Phòng thí nghiệm này là nơi hân đã nghiên cứu tạo ra một Khang Kiện vô tính, Trân không lạ lắm gì ...

“Khả năng phục hồi của chị nhanh hơn Levin, có lẽ vì là công thức hoàn chỉnh nên kết quả tốt hơn!!” Nhiên đi tới chiếc máy tính, lướt sơ qua những dữ liệu thu thập được.

“.....”

Thấy Trân không lên tiếng, Nhiên hơi lắc đầu, người dựa vào chiếc bàn đưa mắt nhìn. Trân lúc này khác với trước đây, có lẽ vì trải qua một đợt huấn luyện địa ngục nên bản thân cô đã thay đổi. Thành thực mà nói, Nhiên dù đã tiến bộ nhưng vẫn không thể nào sánh bằng được với Trân của bây giờ, càng không hiểu được cô gái trước mắt đang suy nghĩ những gì.

“Chi ... con bé đâu rồi??” sau một khoảng im lặng, cuối cùng Trân cũng lên tiếng, chỉ là câu hỏi không nằm trong dự tính.

“Đang đứng bên ngoài phòng ngủ của chị ấy!!” Nhiên đưa mắt nhìn ra phía cửa, miệng trả lời một cách vu vơ: “Các dirty cũng tới đó, chỉ là, họ được vào còn cô ấy thì không!!”

“Nó phải hiểu vị trí của nó!!” Trân lãnh đạm nói, mắt cũng theo hướng của Nhiên mà nhìn: “Chúng ta không phải họ, không danh, không phận ... chỉ là kẻ phục vụ thôi!!”

“Em hiểu!!”

Nhiên cười nhạt, trong số ba người, Nhiên là người duy nhất được nó gọi bằng biệt danh ... nhưng khi tham gia Địa Ngục Đế Vương, cái biệt danh đó chẳng ai nhớ đến nữa. Vậy cũng tốt, vì giờ đây, có lẽ chính cái danh phận ấy lại là thứ trói buộc nhất đối với những con người kia, những Dirty mà nó coi là bạn, là gia đình. Họ, mười mấy con người ấy sẽ không bao giờ được sát cánh bên nó nữa ... không bao giờ ...

Và các Dirty hiểu điều đó, việc họ có mặt tại căn phòng này, nhìn ngắm nó ngồi bên chiếc nôi bé nhỏ, tai nghe tiếng ru nhẹ của nó với Khang Kiện - toàn bộ những con người ấy đều hiểu rằng, người mà họ suốt đời phải bảo vệ chăm nom không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương nữa ... mà là Ngô Khang Kiện.

“Mọi người phải trở về thôi!!”

Nó nói, giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc nhưng lại xa lạ đối với tất cả. Dù họ biết người đang ngồi trước mặt đã thay đổi, nhưng họ vẫn chưa chấp nhận được điều đó. Sau một năm, điều họ nhìn thấy ở nó là một Dương Mỹ Nguyệt Hương xa cách, họ thậm chí còn không thể nói chuyện với nó như ngày trước, mọi thứ bình thường trước đây đã hoàn toàn biến mất.

“Chúng tôi có thể gọi tên em không??” Ares, người đầu tiên lên tiếng, pha trong giọng nói là một cái gì đó ghen ghen.

“Dương Mỹ Nguyệt Hương, đó là tên của em!!” Nó cười nhẹ, hướng ánh nhìn về phía người con trai có mái tóc đỏ. Ares, cái biệt danh nói lên con người.

“Cái tên rất đẹp!!” Joe mỉm cười, nghe tới cái tên này, anh không nghĩ rằng nó chính là Hades mà anh ngưỡng mộ.

“Chị biết tên tất cả phải không??”

Ath hỏi bằng một câu hỏi khẳng định, cô nhóc có suy nghĩ già trước tuổi này không bao giờ chịu kém cạnh bất kì ai. Đó là lý do tại sao nó yêu quý cô nhóc này đến vậy.

“Phải!!” Nó gật đầu, dùng khuôn mặt hiền lành để trả lời, một khuôn mặt khiến ai cũng cảm thấy lạ lẫm: “Có thể sự gặp gỡ của chúng ta là ngẫu nhiên, nhưng mối liên kết của chúng ta có lẽ không phải tình cờ như mọi người đã tưởng!!”

“Đó là lý do tại sao ngày đó ba con người của Hell đã rời bỏ vị trí của mình ... là em muốn tạo cơ hội loại bỏ những người không cần thiết, phải không??”

Aph ngồi ở góc trái căn phòng cùng với hai người một nam một nữ có những đường nét tương đồng trên khuôn mặt bắt đầu đặt câu hỏi. Với ba người họ, Aph, Hes và Hep đều mong muốn rằng Hades không bao giờ thừa nhận câu hỏi kia là đúng.

“Đúng ... một phần!!”

Nó đưa mắt nhìn ba con người đã từng sát cánh bên nó từ khi Hell mới thành lập. Họ muốn nó trả lời, nó sẽ thành thật trả lời tất cả. Mọi chuyện giờ đã không còn quan trọng nữa, nó không muốn những con người trước mắt phải mang gánh nặng tâm lý suốt đời.

“Điều này có lẽ với cả ba người là tàn nhẫn, nhưng với em lúc đó, những gì cả ba thấy được trong suốt quá trình hoạt động đã là quá đủ ... một cuộc sống bình thường hợp với ba người hơn là những điều lừa lọc dối trá trong thế giới xa lạ này!! Mọi người biết đấy, thế giới này rất lớn, lớn hơn tất cả những gì chúng ta có thể nhìn thấy!!”

“Hương, cảm ơn cậu!!” Hes hơi cúi người, khuôn mặt giãn ra một nét thanh thản.

“Phải, cảm ơn cậu!!” Hep cũng như vậy, nhưng là con trai, cậu có một cách thể hiện khác bằng lời nói: “Nếu suy nghĩ một cách tích cực, cậu đã giúp hai anh em tớ rất nhiều!! Có thể cậu không phải là một người bạn tuyệt vời, nhưng cậu lại là một người lãnh đạo có thể khiến tất cả có một tầm nhìn mới!!”

“Tớ không tốt như vậy đâu!!” Nó lắc đầu.

“Phải, mày không những không tốt mà còn độc ác nữa!!”

Giọng nói trách móc vang lên ngay bên cạnh nó, tiếng nói này, nó có chết cũng không bao giờ quên được. Người bạn thân nhất của nó, hiểu nó và luôn tin tưởng nó. Nhưng có lẽ, Hân bây giờ không còn là Hân của trước kia nữa, nó giờ đây không phải là con người có thể tin tưởng được.

“Về chuyện đạ độc, thực sự xin lỗi mọi người!!” Nó cúi đầu, thái độ chân thành đến khó hiểu: “Tôi chỉ không muốn bị cản trở ...”

“Cản trở??” Tuấn cười một cách đầy mỉa mai: “Nếu thực sự thẳng thắn kia chết, cậu có hối hận về cái điều ngu ngốc ấy không?? Đừng nói với tôi là không ... Dương Mỹ Nguyệt Hương, cậu là người thế nào chúng tôi biết rõ!!”

“.....” Nó im lặng, thái độ đó chính là câu trả lời.

“Anh thực sự không hiểu!!” Hùng lắc đầu, đôi mắt ai oán trách móc nhìn nó, giọng nói mang sự tức giận và chỉ trích: “Em không tin mọi người như vậy sao?? Chúng tôi đi theo em, làm mọi chuyện vì em, sẵn sàng vứt bỏ mạng sống để phục vụ cho em, cố gắng tạo dựng lên một thành quả nào đó để em có thể thoát khỏi những điều vướng mắc ... những điều đó không thể đổi được lòng tin của em với chúng tôi sao??”

“Cho đi lòng tin là cho đi cả mạng sống của mình!!” Nó nhìn thẳng vào mắt của Hùng, trả lời thản nhiên: “Nhưng cái mạng này, trước đây em hoàn toàn không cần đến, vậy lòng tin để làm gì?? Với một người đã quen với sự phản bội, lòng tin thực sự khó có thể tồn tại được!!”

“Vậy em coi chúng tôi là gì?? Những kẻ ngu ngốc đặt niềm tin sai người sao??” Dương hỏi, có lẽ anh không thể kiên nhẫn được trước những câu trả lời trái tai của nó.

“Mọi người ... là gia đình của em!!”

Nó trả lời, một câu trả lời khiến người ta sững sốt. Một câu trả lời vô lý trái ngược với tất cả những câu trả lời trước. Là gia đình?? Khái niệm này liệu có tin được không khi người nói ra lại là một người vô tình như nó??

“Gia đình??” Nhi lắc đầu, đôi mày nhăn lại kìm nén cảm xúc trong tim: “Khái niệm gia đình của em là gì?? Lòng tin không tồn tại cơ mà!!”

“Với em, gia đình không phải là tin tưởng lẫn nhau ...” Nó lắc đầu, miệng khẽ cười, mắt đưa nhìn tất cả những con người đang ngồi trong phòng: “Gia đình của em ... những con người không ai hiểu rõ ai, không ai biết ai là ai ... tất cả đơn giản là ở cùng nhau trong chốc lát, gọi nhau bằng bất kỳ cái tên nào mình thích, quan tâm lẫn nhau bằng bản năng, giúp đỡ nhau không cần lý do, làm việc không cần mục đích ... đó là gia đình, và mọi người chính là như vậy!!”

“Trung thành một cách vô thức!!” Pos đan hai tay vào nhau nói một cách ngắn gọn: “Ý em là vậy phải không??”

“Giống như anh đối với anh trai em ... là bạn bè và cũng là gia đình!! Cả cái cách anh đến với Hell và Hades này cũng vậy!!” Nó nhún vai.

“Là như vậy ư??” Kry cười buồn: “Cách em nhìn chúng tôi là như vậy sao?? Em trung thành với chúng tôi vô điều kiện kể cả khi biết chúng tôi có thể sẽ phản bội em??”

“.....” Nó lặng im không trả lời, câu hỏi của Kry thực chất không phải là một câu hỏi đúng nghĩa.

“Người không biết sẽ nói rằng em tin người một cách mù quáng!!” Sag chột cười, nét cười không chút tươi tắn: “Thì ra bản chất của sự mù quáng đó là “trung thành” ư ... buồn cười thật, chúng tôi lại có thể nhầm lẫn giữa hai khái niệm này sao??”

Nhầm lẫn ư?? Không, không phải đâu. Mười bốn con người đang ngồi kia không nhầm ... cái mà họ trao cho nó chính là lòng tin tuyệt đối, tin tưởng nó như một sự đúng đắn – còn cái nó trao cho tất cả mọi người, ngay từ đầu đã là sự trung thành vô thức, nguồn gốc của Khế Ước giữa các Dirty với Hades chính là dựa trên lòng trung thành mà có ... Chính vì hai hướng nhìn khác nhau nên hành động của nó với họ sẽ là tàn nhẫn, là vô tình, bởi sự tin tưởng của họ đã bị nó đập đổ từng chút từng chút một.

Chi đứng bên ngoài cánh cửa gỗ, đôi tai không bỏ sót bất kì một từ nào ... khóe môi cô nhếch lên, khuôn mặt chỉ độc một nét trầm buồn. Tự bản thân cô đang hỏi, tại sao lại đứng ở đây?? Tại sao phải lắng nghe những điều không phải dành cho mình?? ... Trong những con người bên cạnh nó, có lẽ, chỉ duy nhất một Trịnh Huyền Mai Chi là biết những điều mà người khác không biết. Bởi vậy nên, Chi đã phải nhìn những điều mà bản thân không muốn nhìn, biết những thứ mà bản thân không muốn biết, và hiểu những điều mà bản thân không muốn hiểu ... lý do có lẽ đơn giản, Chi không thuộc về những con người ấy, vị trí của cô không phải là ở cạnh các Dirty của nó mà là một trong ba người đi theo nó. Vị trí của Chi, không phải là thành viên của gia đình mà là một trong ba kẻ phục vụ. Ba kẻ không danh, không phận, không tự do, mãi mãi trung thành với một con người duy nhất.

“Có đôi khi, trung thành chính là phải phản bội!!”

Lắm bảm trong miệng một câu nói, Chi cất bước rời đi, giờ cô không còn nhiệm vụ lắng nghe ở đây nữa - những điều mà nó sắp nói hoàn toàn không còn là mối bận tâm hay bất kì một sức ép nào với các Dirty - cô tốt nhất không cần quan tâm.

“Chi??”

Tiếng nói bất ngờ vang lên khi Chi đang đi dọc trên hành lang vắng và lạnh, giọng nói này thật nghe chẳng quen chút nào, có lẽ với Chi, cô gặp anh ta thì nhiều nhưng tiếp xúc lại rất ít ... Levin, người cô đã cùng Nhiên giúp đỡ khôi phục trí nhớ ...

“Sao anh lại ở đây?? Chị tôi sao rồi??”

“Có lẽ đã tỉnh, thể trạng của cô ấy hơn hẳn tôi!!”

Levin hơi nhún vai, bản thân vẫn đứng dựa vào tường một cách bất động, bên cạnh đó là một cánh cửa lớn bằng gỗ đen bóng ... Chi cần nhìn Chi cũng hiểu Levin đang làm nhiệm vụ của mình.

“Nhiên đâu??”

“Cô ấy đang ở phòng thí nghiệm!!”

Chi khẽ gật đầu tiếp nhận thông tin, đôi mắt nhìn quanh tìm kiếm một điều gì đó. Levin không khó để phát giác ra hành động kì lạ ấy, tuy mới trở về nhưng anh phần nào đã nắm được tình hình đã diễn ra trong suốt một năm qua – hơn nữa, có lẽ rằng anh nhận thức được việc mình sẽ không thể ở bên cạnh người con gái mà mình yêu.

“Nhiệm vụ của các em là gì??”

Levin hỏi một câu không chủ đích, cũng không biết là mang hàm ý gì. Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Chi lặng người, người đàn ông đang đứng trước mặt cô có thể gọi là “Anh rể” cũng được và bản thân Trần cũng đã thừa nhận điều đó ... tuy vậy, câu hỏi này thực sự không thể trả lời.

“Anh ... tốt nhất đừng để Trần nghe được!!”

Chi bỏ lại cho Levin một câu nói mang đậm tính đe dọa, cô không thèm liếc nhìn anh mà cất bước đi thẳng, hình dáng cô khuất hẳn sau ngã rẽ phía cuối hành lang. Levin không phải không hiểu những gì mà Chi nói, chỉ là, anh không nghĩ rằng nên để mọi chuyện đi theo chiều hướng thế này.

...

...

...

Ba ngày sau

Hắn đứng trước mặt 14 con người của Hell, khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu ... sau khi họ nói chuyện với nó, tất cả đều thống nhất rằng sẽ trở về với đúng vị trí của mình, họ không can thiệp vào bất kì một vấn đề nào liên quan tới nó nữa. Kể cả Tuấn và Hân, hai con người đã chu du khắp thế giới trong một năm cũng quyết định ngừng mọi công việc của mình lại và trở về với gia đình. Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi về cuộc đối thoại giữa những con người ấy với vợ của hắn, nó đã nói gì mà có thể khiến họ từ bỏ??

“Minh, hãy đưa Khang Kiện về nước ... thẳng bé nên có một cuộc sống bình yên là tốt nhất!!” Dương vỗ vai hắn, lời khuyên vô cùng chân thành với thái độ cũng chân thành như vậy.

“Ý anh là gì??” Hắn nhíu mày, đôi mắt của Dương và toàn bộ những người còn lại, tại sao họ trông như vẻ đã đánh mất đi điều gì đó??

“Nếu có thể, cậu hãy tới Pháp một chuyến ... có hai người đang thực sự thực sự rất muốn gặp thẳng bé!!” Đạt lên tiếng, câu nói tuy đơn giản nhưng cũng đủ để người ta cảm nhận được sự mong mỏi chờ đợi của ai đó ...

Hắn sững người trước thái độ của hai người đàn ông lớn tuổi nhất trong số 14 con người ... lời khuyên ấy, sự mong mỏi ấy, tại sao lại không có sự hiện diện của nó trong đó?? Hắn đứng nhìn những con người đó ôm lấy nhau, nói lời tạm biệt ngay trước sảnh sân bay Newark Liberty, nhưng tâm trạng hắn lúc này thực sự không thể diễn tả được ... tất cả 14 con người ấy đã hoàn toàn mất đi hy vọng với nó, hoàn toàn khẳng định rằng vợ hắn sẽ không bao giờ trở lại nữa ... trước viễn cảnh ấy, bảo hắn làm sao có tâm trạng mà tiễn những người này cơ chứ??

“Minh!!” Nhi lại gần hắn, nắm lấy tay của hắn cười nhẹ: “Chúng tôi phải cảm ơn cậu vì đã cho Hương một cuộc sống hạnh phúc, tuy ngắn ngủi nhưng nhiều đó cũng đã đủ cho nó rồi!! Khi nào trở về Việt Nam, hãy liên lạc với tôi, chúng tôi hứa sẽ cùng cậu chăm sóc Khang Kiện!!”

“Chẳng lẽ ... chẳng lẽ chị nghĩ rằng cô ấy sẽ ...” Hắn mím môi, đôi mày xô vào nhau từng đợt, giống như trái tim đang thắt lại đau đớn.

“Cậu hiểu mà, đúng không??” Nhi vỗ vỗ vào bàn tay hắn, trấn tĩnh hắn, thức tỉnh hắn: “Với tính cách của con bé, nó sẽ không bao giờ chấp nhận cho bản thân sống thoải mái sau những gì đã làm ... cậu hiểu con bé hơn chúng tôi mà!!”

Phải, hắn hiểu, hắn hiểu rất rõ, chỉ là không thể chấp nhận được điều đó mà thôi. Một năm, thời gian nó lưu lại bên cạnh hắn một phần là do nó muốn đáp trả lại tình cảm của hắn, điều này hắn hiểu rõ, khi nó chấp nhận lời cầu hôn của hắn thì hắn đã biết rồi. Nhưng hắn quả thực không thể sống thiếu nó ... thực sự không thể ...

...

...

...

Trong khi đó, tại căn hộ số 666 của tòa tháp kính cao chót vót, nó đang ngồi ở phòng khách mà đứng phía trước là ba cô gái mang những đường nét khuôn mặt khác nhau nhưng lại có cùng một biểu cảm. Họ đứng đó, lạnh băng và chờ đợi, chờ một phản ứng từ nó, vị tiểu thư mà họ thề sẽ trung thành đến hết kiếp này.

“Đến lúc rồi!!” Nó thờ ơ buông một câu nói, đôi mắt mông lung nhìn ra phía bên kia lớp kính dày ở phòng khách.

“Vậy còn “Tam Kiềng”??”

Trên lên tiếng, câu hỏi không rõ đầu đuôi, cũng không rõ ý tứ. Nhưng toàn bộ bốn con người đều hiểu cô muốn nói đến điều gì, với họ, giờ đây lời nói là thứ mà họ tiết kiệm nhất.

“Tự sinh tự diệt, “Tam Kiềng” đã chọn sai boss rồi!!” Nó lãnh đạm trả lời.

“Chỉ định khi nào??” Nhiên lại hỏi.

“4 ngày nữa!!”

“Chúng em sẽ chuẩn bị!! Hẹn gặp lại!!”

Chi cúi đầu, Trân và Nhiên cũng vậy. Sau cái gật đầu trả của nó, cả ba cô gái nhất loạt cùng nhau rời khỏi căn phòng số 666 và nó biết, từ giờ đến khi gặp lại, họ sẽ không xuất hiện trước mặt nó hay bất kì người nào ở nơi này nữa.

Dựa người ra ghế, nó hồi tưởng về cuộc gặp vài tiếng trước, là Chiến, anh chủ động muốn nói chuyện với nó. Sau ngần ấy chuyện, quả thực nó đã mất đi cảm giác với Chiến, giờ với nó, Chiến giống như một người nó từng quen biết. Có lẽ Chiến cũng hiểu điều đó, anh không muốn gì nhiều, chỉ muốn cùng nó nói chuyện một cách thẳng thắn ...

“Em sẽ rời khỏi đây?? Bỏ lại boss và Khang Kiện sao??” Câu hỏi không lấy làm ngạc nhiên.

“Điều này khiến anh ngạc nhiên sao?? Chẳng phải không sớm thì muộn sẽ như vậy??” Nó mỉm cười, đầu hơi lắc thể hiện một sự không đồng tình trước câu hỏi ngớ ngẩn tầm phào.

“Cậu ấy sẽ không để em đi!!”

“Em biết!!”

“Các Dirty đã rời đi, em muốn họ xây dựng một thế giới riêng cho Khang Kiện??”

“Một môi trường sống tốt nhất!!” Nó cười, đôi mắt trầm xuống: “Không ai biết trước được tương lai, nhưng thằng bé sẽ hạnh phúc khi có họ!!”

“Em nghĩ Khang Kiện sẽ hạnh phúc khi không có mẹ ư??”

Đó là câu hỏi cuối cùng trước khi Chiến rời đi, câu hỏi khiến trái tim nó bị cả tảng đá ngàn cân đè nặng. Đó là cái giá phải trả cho cuộc sống, nó chấp nhận điều ấy, nó không thể trả hết những gì mình đã làm, không thể giữ lời hứa để Khang Kiện được sống một cách trọn vẹn nhất ... những gì nó đã làm, con trai nó phải trả một phần nào đó, phần ấy chính là việc Khang Kiện sẽ phải lớn lên mà không có nó bên cạnh ... Cái giá ấy, với Khang Kiện mà nói thì là quá đắt, thực sự quá đắt. Nhưng nó biết làm gì đây?? Nó không có quyền được lựa chọn ...

... ..

Pháp, thành phố Pari hoa lệ vẫn rực rỡ với vẻ đẹp vốn có. Nhưng ở nơi ấy, có những con người dù sống trong bình yên nhưng tâm tình lại luôn luôn bất ổn. Họ có những nỗi lo mà không ai có thể hiểu được, có những tâm sự không biết giải bày cùng ai, chỉ có thể âm thầm tự nói với mình ... tất cả sẽ ổn thôi ...

Và những hình ảnh đó, toàn bộ tập trung vào hai người phụ nữ đang sống trong một căn biệt thự rộng lớn nhưng cô quạnh. Khi trở về từ Mỹ, Đạt không khỏi giật mình vì sự xuống sắc của hai con người ấy, bà Lam Nguyệt và cả bà Thuyền nữa, họ tiều tụy đi nhiều sau lần bị săn đuổi kinh hoàng trước đó. Nhìn cảnh này, Đạt thực sự rất đau lòng, anh tự hỏi, tại sao Long lại có thể nhẫn tâm bỏ lại họ ở đây?? Anh hiểu Long đã mất kiên nhẫn, nhưng anh còn hiểu hơn tình hình hiện nay, tốt nhất là kéo Long lại, nếu không ... mọi việc sẽ không thể cứu vãn được.

“Bác trưởng cháu sẽ đưa được nó trở về!!” Bà Nguyệt cười buồn khi nhìn thấy Đạt trở về. Khi anh rời đi, bà đã rất lo lắng, nhưng khi anh trở lại một mình, bà lại thấy buồn.

“Chúng cháu thất bại rồi!!” Đạt nén tiếng thở dài.

“Không còn cách nào sao??” Bà Thuyền nghẹn giọng, một năm trời chờ đợi cuối cùng mọi thứ vẫn rơi vào bế tắc.

“Sẽ rắc rối hơn nếu Long một mình hành động!!”

“Khó lắm!!” Bà Nguyệt buông một tiếng bất lực: “Hai đứa nó thật giống nhau, không ai bảo ai, cùng nhau bộc phát ... khó ai có thể ngăn được hai con bão này!!”

Ba người nhìn nhau, cùng thở dài một tiếng. Viễn cảnh hai con bão đụng độ với nhau, liệu ai có thể ngăn cản được hai con người đó làm những chuyện điên rồ?? Có thể không ngăn được nó, nhưng với sự bất ổn định của một người như Long, liệu anh có tha cho những kẻ đã khiến em gái anh phải chịu khổ sở suốt quãng đời ngắn ngủi gần hai mươi năm?? Không có chuyện ấy đâu ... cả Long và nó, cả hai có cùng một dòng máu chảy trong huyết quản, có cùng một mục tiêu đề hướng đến trong toàn câu truyện bi thảm này ... không ai có thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Mở mắt trên chiếc giường lạnh ngắt của phòng thí nghiệm, điều đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt của Trân là nước mắt. Mọi thứ như hiển hiện trước mắt cô, những hình ảnh đau đớn nhất, tuyệt vọng nhất của người mà cô tôn kính. Trịnh Huyền Bảo Trân, mà đã làm những gì thế này?? Tại sao mà lại có thể làm cái điều tàn nhẫn như vậy?? Tại sao?? Tại sao hả?? Mà là đồ bất tài, mà để người khác sai khiến, để người khác định đoạt số phận ... mà là thứ đồ bỏ đi, mà không đáng sống ... không đáng được sống trên thế giới này!!

... a a a a a ...

Trân khụy xuống, chân cô giờ vô lực không thể bước đi được nữa, toàn thân lạnh toát nhưng đầu cô lại như muốn nổ tung ra ... nước mắt cứ thế tuôn rơi, không thể kìm *** lại được ...

... Cách ...

“Trân, chị tỉnh rồi!!”

Tiếng nói đầy ngạc nhiên truyền tới từ phía cửa, nhưng Trân không thể ngẩng đầu lên, hai vai và cả phần gáy như có thứ gì đó đè chặt, cái đau đớn từ tim lan rộng ra cơ thể khiến cô không thở được ... Một vòng tay ấm áp và nhỏ nhắn bao lấy toàn thân của Trân, kìm *** đi cái run rẩy vô thức của cô, giọng nói của Nhiên vang lên, nghẹn nghẹn ...

“Xin lỗi ... em quá vô dụng!!”

Hơn ai hết, Nhiên là người hiểu rõ nỗi đau mà Trân đang gánh chịu. Đâu ai có thể ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này ... chẳng ai biết được những con thuyền có thể mang tới cho nó tương lai tươi sáng hơn lại lật nhào cùng một lúc. Quả nhiên, người tính không bằng trời tính ... số phận đã sắp đặt như vậy, thật khó có thể thay đổi được.

“Nhiên ... chị ấy đâu?? Đã trở về chưa??”

Trân nói trong nước mắt, cô đang hối hận, vô cùng hối hận. Phải chi cô nhớ lại sớm hơn, phải chi cô làm theo sự thúc giục của con tim sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không tệ hại đến như vậy. Rõ ràng cô đã biết, rõ ràng đã nghi ngờ người đàn bà kia không phải người mình phục vụ, rõ ràng biết rằng hai kẻ đi theo kia chỉ muốn giết mình ... vậy tại sao lúc đó cô vẫn một mực phủ nhận, vẫn cố gắng trung thành với kẻ chỉ muốn giết nó?? Thậm chí còn muốn giết

cả Nhiên, người đồng đội cũng là người em vô cùng quý giá ... toàn bộ kết quả hiện nay, hoàn toàn là lỗi của cô, cô không còn xứng với những gì nó kì vọng ... thất bại ... thực sự thất bại ...

“Chị hãy bình tĩnh, đừng đổ lỗi cho bản thân nữa ... không ai trách chị cả, mọi chuyện chỉ là nằm ngoài tầm với!”

Nhiên cố gắng thuyết phục Trân bình ổn lại, cô biết, cô hiểu lắm chứ. Mọi chuyện đi theo chiều hướng này, Trân chắc chắn sẽ không ngừng ***** rửa bản thân, không ngừng tự dẫn vật mình ... tâm trạng này, không chỉ có một mình Trân - tất cả mọi người đều như vậy.

“Đờ chị dậy!!”

Trân gạt nước mắt, ép bản thân không được tỏ ra yếu đuối. Nhiên đỡ Trân ngồi trở lại chiếc giường. Phòng thí nghiệm này là nơi hần đã nghiên cứu tạo ra một Khang Kiện vô tính, Trân không lạ lắm gì ...

“Khả năng phục hồi của chị nhanh hơn Levin, có lẽ vì là công thức hoàn chỉnh nên kết quả tốt hơn!” Nhiên đi tới chiếc máy tính, lướt sơ qua những dữ liệu thu thập được.

“.....”

Thấy Trân không lên tiếng, Nhiên hơi lắc đầu, người dựa vào chiếc bàn đưa mắt nhìn. Trân lúc này khác với trước đây, có lẽ vì trải qua một đợt huấn luyện địa ngục nên bản thân cô đã thay đổi. Thành thực mà nói, Nhiên dù đã tiến bộ nhưng vẫn không thể nào sánh bằng được với Trân của bây giờ, càng không hiểu được cô gái trước mắt đang suy nghĩ những gì.

“Chi ... con bé đâu rồi?!” sau một khoảng im lặng, cuối cùng Trân cũng lên tiếng, chỉ là câu hỏi không nằm trong dự tính.

“Đang đứng bên ngoài phòng ngủ của chị ấy!” Nhiên đưa mắt nhìn ra phía cửa, miệng trả lời một cách vu vơ: “Các dirty cũng tới đó, chỉ là, họ được vào còn cô ấy thì không!”

“Nó phải hiểu vị trí của nó!” Trân lãnh đạm nói, mắt cũng theo hướng của Nhiên mà nhìn: “Chúng ta không phải họ, không danh, không phận ... chỉ là kẻ phục vụ thôi!”

“Em hiểu!!”

Nhiên cười nhạt, trong số ba người, Nhiên là người duy nhất được nó gọi bằng biệt danh ... nhưng khi tham gia Địa Ngục Đế Vương, cái biệt danh đó chẳng ai nhớ đến nữa. Vậy cũng tốt, vì giờ đây, có lẽ chính cái danh phận ấy lại là thứ trói buộc nhất đối với những con người kia, những Dirty mà nó coi là bạn, là gia đình. Họ, mười mấy con người ấy sẽ không bao giờ được sát cánh bên nó nữa ... không bao giờ ...

Và các Dirty hiểu điều đó, việc họ có mặt tại căn phòng này, nhìn ngắm nó ngồi bên chiếc nôi bé nhỏ, tai nghe tiếng ru nhẹ của nó với Khang Kiện - toàn bộ những con người ấy đều hiểu rằng, người mà họ suốt đời phải bảo vệ chăm nom không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương nữa ... mà là Ngô Khang Kiện.

“Mọi người phải trở về thôi!”

Nó nói, giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc nhưng lại xa lạ đối với tất cả. Dù họ biết người đang ngồi trước mặt đã thay đổi, nhưng họ vẫn chưa chấp nhận được điều đó. Sau một năm, điều họ nhìn thấy ở nó là một Dương Mỹ Nguyệt Hương xa cách, họ thậm chí còn không thể nói chuyện với nó như ngày trước, mọi thứ bình thường trước đây đã hoàn toàn biến mất.

“Chúng tôi có thể gọi tên em không??” Ares, người đầu tiên lên tiếng, pha trong giọng nói là một cái gì đó ghen ghen.

“Dương Mỹ Nguyệt Hương, đó là tên của em!” Nó cười nhẹ, hướng ánh nhìn về phía người con trai có mái tóc đỏ. Ares, cái biệt danh nói lên con người.

“Cái tên rất đẹp!!” Joe mỉm cười, nghe tới cái tên này, anh không nghĩ rằng nó chính là Hades mà anh ngưỡng mộ.

“Chị biết tên tất cả phải không??”

Ath hỏi bằng một câu hỏi khẳng định, cô nhóc có suy nghĩ già trước tuổi này không bao giờ chịu kém cạnh bất kì ai. Đó là lý do tại sao nó yêu quý cô nhóc này đến vậy.

“Phải!!” Nó gạt đầu, dùng khuôn mặt hiền lành để trả lời, một khuôn mặt khiến ai cũng cảm thấy lạ lẫm: “Có thể sự gặp gỡ của chúng ta là ngẫu nhiên, nhưng mối liên kết của chúng ta có lẽ không phải tình cờ như mọi người đã tưởng!!”

“Đó là lý do tại sao ngày đó ba con người của Hell đã rời bỏ vị trí của mình ... là em muốn tạo cơ hội loại bỏ những người không cần thiết, phải không??”

Aph ngồi ở góc trái căn phòng cùng với hai người một nam một nữ có những đường nét tương đồng trên khuôn mặt bắt đầu đặt câu hỏi. Với ba người họ, Aph, Hes và Hep đều mong muốn rằng Hades không bao giờ thừa nhận câu hỏi kia là đúng.

“Đúng ... một phần!!”

Nó đưa mắt nhìn ba con người đã từng sát cánh bên nó từ khi Hell mới thành lập. Họ muốn nó trả lời, nó sẽ thành thật trả lời tất cả. Mọi chuyện giờ đã không còn quan trọng nữa, nó không muốn những con người trước mắt phải mang gánh nặng tâm lý suốt đời.

“Điều này có lẽ với cả ba người là tàn nhẫn, nhưng với em lúc đó, những gì cả ba thấy được trong suốt quá trình hoạt động đã là quá đủ ... một cuộc sống bình thường hợp với ba người hơn là những điều lừa lọc dối trá trong thế giới xa lạ này!! Mọi người biết đấy, thế giới này rất lớn, lớn hơn tất cả những gì chúng ta có thể nhìn thấy!!”

“Hương, cảm ơn cậu!!” Hes hơi cúi người, khuôn mặt giãn ra một nét thanh thản.

“Phải, cảm ơn cậu!!” Hẹp cũng như vậy, nhưng là con trai, cậu có một cách thể hiện khác bằng lời nói: “Nếu suy nghĩ một cách tích cực, cậu đã giúp hai anh em tớ rất nhiều!! Có thể cậu không phải là một người bạn tuyệt vời, nhưng cậu lại là một người lãnh đạo có thể khiến tất cả có một tầm nhìn mới!!”

“Tớ không tốt như vậy đâu!!” Nó lắc đầu.

“Phải, mày không những không tốt mà còn độc ác nữa!!”

Giọng nói trách móc vang lên ngay bên cạnh nó, tiếng nói này, nó có chết cũng không bao giờ quên được. Người bạn thân nhất của nó, hiểu nó và luôn tin tưởng nó. Nhưng có lẽ, Hân bây giờ không còn là Hân của trước kia nữa, nó giờ đây không phải là con người có thể tin tưởng được.

“Về chuyện đan độc, thực sự xin lỗi mọi người!!” Nó cúi đầu, thái độ chân thành đến khó hiểu: “Tôi chỉ không muốn bị cản trở ...”

“Cản trở??” Tuấn cười một cách đầy mỉa mai: “Nếu thực sự thẳng thắn kia chết, cậu có hối hận về cái điều ngu ngốc ấy không?? Đừng nói với tôi là không ... Dương Mỹ Nguyệt Hương, cậu là người thế nào chúng tôi biết rõ!!”

“.....” Nó im lặng, thái độ đó chính là câu trả lời.

“Anh thực sự không hiểu!!” Hùng lắc đầu, đôi mắt ai oán trách móc nhìn nó, giọng nói mang sự tức giận và chỉ trích: “Em không tin mọi người như vậy sao?? Chúng tôi đi theo em, làm mọi chuyện vì em, sẵn sàng vứt bỏ mạng sống để phục vụ cho em, cố gắng tạo dựng lên một thành quả nào đó để em có thể thoát khỏi những điều vướng mắc ... những điều đó không thể đòi được lòng tin của em với chúng tôi sao??”

“Cho đi lòng tin là cho đi cả mạng sống của mình!!” Nó nhìn thẳng vào mắt của Hùng, trả lời thản nhiên: “Nhưng cái mạng này, trước đây em hoàn toàn không cần đến, vậy lòng tin để làm gì?? Với một người đã quen với sự phản bội, lòng tin thực sự khó có thể tồn tại được!!”

“Vậy em coi chúng tôi là gì?? Những kẻ ngu ngốc đặt niềm tin sai người sao??” Dương hỏi, có lẽ anh không thể kiên nhẫn được trước những câu trả lời trái tai của nó.

“Mọi người ... là gia đình của em!!”

Nó trả lời, một câu trả lời khiến người ta sửng sốt. Một câu trả lời vô lý trái ngược với tất cả những câu trả lời trước. Là gia đình?? Khái niệm này liệu có tin được không khi người nói ra lại là một người vô tình như nó??

“Gia đình??” Nhi lắc đầu, đôi mày nhăn lại kìm nén cảm xúc trong tim: “Khái niệm gia đình của em là gì?? Lòng tin không tồn tại cơ mà!!”

“Với em, gia đình không phải là tin tưởng lẫn nhau ...” Nó lắc đầu, miệng khẽ cười, mắt đưa nhìn tất cả những con người đang ngồi trong phòng: “Gia đình của em ... những con người không ai hiểu rõ ai, không ai biết ai là ai ... tất cả đơn giản là ở cùng nhau trong chốc lát, gọi nhau bằng bất kỳ cái tên nào mình thích, quan tâm lẫn nhau bằng bản năng, giúp đỡ nhau không cần lý do, làm việc không cần mục đích ... đó là gia đình, và mọi người chính là như vậy!!”

“Trung thành một cách vô thức!!” Pos đan hai tay vào nhau nói một cách ngắn gọn: “Ý em là vậy phải không??”

“Giống như anh đối với anh trai em ... là bạn bè và cũng là gia đình!! Cả cái cách anh đến với Hell và Hades này cũng vậy!!” Nó nhún vai.

“Là như vậy ư??” Kry cười buồn: “Cách em nhìn chúng tôi là như vậy sao?? Em trung thành với chúng tôi vô điều kiện kể cả khi biết chúng tôi có thể sẽ phản bội em??”

“.....” Nó lặng im không trả lời, câu hỏi của Kry thực chất không phải là một câu hỏi đúng nghĩa.

“Người không biết sẽ nói rằng em tin người một cách mù quáng!!” Sag chợt cười, nét cười không chút tươi tắn: “Thì ra bản chất của sự mù quáng đó là “trung thành” ư ... buồn cười thật, chúng tôi lại có thể nhầm lẫn giữa hai khái niệm này sao??”

Nhầm lẫn ư?? Không, không phải đâu. Mười bốn con người đang ngồi kia không nhầm ... cái mà họ trao cho nó chính là lòng tin tuyệt đối, tin tưởng nó như một sự đúng đắn – còn cái nó trao cho tất cả mọi người, ngay từ đầu đã là sự trung thành vô thức, nguồn gốc của Khế Ước giữa các Dirty với Hades chính là dựa trên lòng trung thành mà có ... Chính vì hai hướng nhìn khác nhau nên hành động của nó với họ sẽ là tàn nhẫn, là vô tình, bởi sự tin tưởng của họ đã bị nó đập đổ từng chút từng chút một.

Chi đứng bên ngoài cánh cửa gỗ, đôi tai không bỏ sót bất kỳ một từ nào ... khóe môi cô nhếch lên, khuôn mặt chỉ độc một nét trầm buồn. Tự bản thân cô đang hỏi, tại sao lại đứng ở đây?? Tại sao phải lắng nghe những điều không phải dành cho mình?? ... Trong những con người bên cạnh nó, có lẽ, chỉ

duy nhất một Trịnh Huyền Mai Chi là biết những điều mà người khác không biết. Bởi vậy nên, Chi đã phải nhìn những điều mà bản thân không muốn nhìn, biết những thứ mà bản thân không muốn biết, và hiểu những điều mà bản thân không muốn hiểu ... lý do có lẽ đơn giản, Chi không thuộc về những con người ấy, vị trí của cô không phải là ở cạnh các Dirty của nó mà là một trong ba người đi theo nó. Vị trí của Chi, không phải là thành viên của gia đình mà là một trong ba kẻ phục vụ. Ba kẻ không danh, không phận, không tự do, mãi mãi trung thành với một con người duy nhất.

“Có đôi khi, trung thành chính là phải phản bội!!”

Lắm bầm trong miệng một câu nói, Chi cất bước rời đi, giờ cô không còn nhiệm vụ lắng nghe ở đây nữa - những điều mà nó sắp nói hoàn toàn không còn là mối bận tâm hay bất kì một sức ép nào với các Dirty - cô tốt nhất không cần quan tâm

“Chi??”

Tiếng nói bất ngờ vang lên khi Chi đang đi dọc trên hành lang vắng và lạnh, giọng nói này thật nghe chẳng quen chút nào, có lẽ với Chi, cô gặp anh ta thì nhiều nhưng tiếp xúc lại rất ít ... Levin, người cô đã cùng Nhiên giúp đỡ khôi phục trí nhớ ...

“Sao anh lại ở đây?? Chị tôi sao rồi??”

“Có lẽ đã tỉnh, thể trạng của cô ấy hơn hẳn tôi!”

Levin hơi nhún vai, bản thân vẫn đứng dựa vào tường một cách bất động, bên cạnh đó là một cánh cửa lớn bằng gỗ đen bóng ... Chi cần nhìn Chi cũng hiểu Levin đang làm nhiệm vụ của mình.

“Nhiên đâu??”

“Cô ấy đang ở phòng thí nghiệm!”

Chi khẽ gật đầu tiếp nhận thông tin, đôi mắt nhìn quanh tìm kiếm một điều gì đó. Levin không khó để phát giác ra hành động kì lạ ấy, tuy mới trở về nhưng anh phần nào đã nắm được tình hình đã diễn ra trong suốt một năm qua – hơn nữa, có lẽ rằng anh nhận thức được việc mình sẽ không thể ở bên cạnh người con gái mà mình yêu.

“Nhiệm vụ của các em là gì??”

Levin hỏi một câu không chủ đích, cũng không biết là mang hàm ý gì. Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Chi lặng người, người đàn ông đang đứng trước mặt cô có thể gọi là “Anh rể” cũng được và bản thân Trần cũng đã thừa nhận điều đó ... tuy vậy, câu hỏi này thực sự không thể trả lời.

“Anh ... tốt nhất đừng để Trần nghe được!!”

Chi bỏ lại cho Levin một câu nói mang đậm tính đe dọa, cô không thèm liếc nhìn anh mà cất bước đi thẳng, hình dáng cô khuất hẳn sau ngã rẽ phía cuối hành lang. Levin không phải không hiểu những gì mà Chi nói, chỉ là, anh không nghĩ rằng nên để mọi chuyện đi theo chiều hướng thế này.

...

...

...

Ba ngày sau

Hắn đứng trước mặt 14 con người của Hell, khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu ... sau khi họ nói chuyện với nó, tất cả đều thống nhất rằng sẽ trở về với đúng vị trí của mình, họ không can thiệp vào bất kì một vấn đề nào liên quan tới nó nữa. Kể cả Tuấn và Hân, hai con người đã chu du khắp thế giới trong một năm cũng quyết định ngừng mọi công việc của mình lại và trở về với gia đình. Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi về cuộc đối thoại giữa những con người ấy với vợ của hắn, nó đã nói gì mà có thể khiến họ từ bỏ??

“Minh, hãy đưa Khang Kiện về nước ... thằng bé nên có một cuộc sống bình yên là tốt nhất!!” Dương vỗ vai hắn, lời khuyên vô cùng chân thành với thái độ cũng chân thành như vậy.

“Ý anh là gì??” Hắn nhíu mày, đôi mắt của Dương và toàn bộ những người còn lại, tại sao họ trông như vẻ đã đánh mất đi điều gì đó??

“Nếu có thể, cậu hãy tới Pháp một chuyến ... có hai người đang thực sự thực sự rất muốn gặp thằng bé!!” Đạt lên tiếng, câu nói tuy đơn giản nhưng cũng đủ để người ta cảm nhận được sự mong mỏi chờ đợi của ai đó ...

Hắn sững người trước thái độ của hai người đàn ông lớn tuổi nhất trong số 14 con người ... lời khuyên ấy, sự mong mỏi ấy, tại sao lại không có sự hiện diện của nó trong đó?? Hắn đứng nhìn những con người đó ôm lấy nhau, nói lời tạm biệt ngay trước sảnh sân bay Newark Liberty, nhưng tâm trạng hắn lúc này thực sự không thể diễn tả được ... tất cả 14 con người ấy đã hoàn toàn mất đi hy vọng với nó, hoàn toàn khẳng định rằng vợ hắn sẽ không bao giờ trở lại nữa ... trước viễn cảnh ấy, bảo hắn làm sao có tâm trạng mà tiễn những người này cơ chứ??

“Minh!!” Nhi lại gần hắn, nắm lấy tay của hắn cười nhẹ: “Chúng tôi phải cảm ơn cậu vì đã cho Hương một cuộc sống hạnh phúc, tuy ngắn ngủi nhưng nhiều đó cũng đã đủ cho nó rồi!! Khi nào trở về Việt Nam, hãy liên lạc với tôi, chúng tôi hứa sẽ cùng cậu chăm sóc Khang Kiện!!”

“Chẳng lẽ ... chẳng lẽ chị nghĩ rằng cô ấy sẽ ...” Hấn mím môi, đôi mày xô vào nhau từng đợt, giống như trái tim đang thất lại đau đớn.

“Cậu hiểu mà, đúng không?” Nhi vỗ vỗ vào bàn tay hấn, trấn tĩnh hấn, thức tỉnh hấn: “Với tính cách của con bé, nó sẽ không bao giờ chấp nhận cho bản thân sống thoải mái sau những gì đã làm ... cậu hiểu con bé hơn chúng tôi mà!”

Phải, hấn hiểu, hấn hiểu rất rõ, chỉ là không thể chấp nhận được điều đó mà thôi. Một năm, thời gian nó lưu lại bên cạnh hấn một phần là do nó muốn đáp trả lại tình cảm của hấn, điều này hấn hiểu rõ, khi nó chấp nhận lời cầu hôn của hấn thì hấn đã biết rồi. Nhưng hấn quả thực không thể sống thiếu nó ... thực sự không thể ...

...

...

...

Trong khi đó, tại căn hộ số 666 của tòa tháp kính cao chót vót, nó đang ngồi ở phòng khách mà đứng phía trước là ba cô gái mang những đường nét khuôn mặt khác nhau nhưng lại có cùng một biểu cảm. Họ đứng đó, lạnh băng và chờ đợi, chờ một phản ứng từ nó, vị tiểu thư mà họ sẽ trung thành đến hết kiếp này.

“Đến lúc rồi!!” Nó thờ ơ buông một câu nói, đôi mắt mông lung nhìn ra phía bên kia lớp kính dày ở phòng khách.

“VẬY CÒN “TAM KIỀNG”??”

Trần lên tiếng, câu hỏi không rõ đầu đuôi, cũng không rõ ý tứ. Nhưng toàn bộ bốn con người đều hiểu cô muốn nói đến điều gì, với họ, giờ đây lời nói là thứ mà họ tiết kiệm nhất.

“Tự sinh tự diệt, “Tam Kiềng” đã chọn sai boss rồi!!” Nó lãnh đạm trả lời.

“Chỉ định khi nào??” Nhiên lại hỏi.

“4 ngày nữa!!”

“Chúng em sẽ chuẩn bị!! Hẹn gặp lại!!”

Chi cúi đầu, Trần và Nhiên cũng vậy. Sau cái gật đầu trả của nó, cả ba cô gái nhất loạt cùng nhau rời khỏi căn phòng số 666 và nó biết, từ giờ đến khi gặp lại, họ sẽ không xuất hiện trước mặt nó hay bất kì người nào ở nơi này nữa.

Dựa người ra ghế, nó hồi tưởng về cuộc gặp vài tiếng trước, là Chiến, anh chủ động muốn nói chuyện với nó. Sau ngàn ấy chuyện, quả thực nó đã mất đi cảm giác với Chiến, giờ với nó, Chiến giống như một người nó từng quen biết. Có lẽ Chiến cũng hiểu điều đó, anh không muốn gì nhiều, chỉ muốn cùng nó nói chuyện một cách thẳng thắn ...

“Em sẽ rời khỏi đây?? Bỏ lại boss và Khang Kiện sao??” Câu hỏi không lấy làm ngạc nhiên.

“Điều này khiến anh ngạc nhiên sao?? Chẳng phải không sớm thì muộn sẽ như vậy??” Nó mỉm cười, đầu hơi lắc thể hiện một sự không đồng tình trước câu hỏi ngỡ ngàng tầm phào.

“Cậu ấy sẽ không để em đi!!”

“Em biết!!”

“Các Dirty đã rời đi, em muốn họ xây dựng một thế giới riêng cho Khang Kiện??”

“Một môi trường sống tốt nhất!!” Nó cười, đôi mắt trầm xuống: “Không ai biết trước được tương lai, nhưng thằng bé sẽ hạnh phúc khi có họ!!”

“Em nghĩ Khang Kiện sẽ hạnh phúc khi không có mẹ ư??”

Đó là câu hỏi cuối cùng trước khi Chiến rời đi, câu hỏi khiến trái tim nó bị cả tảng đá ngàn cân đè nặng. Đó là cái giá phải trả cho cuộc sống, nó chấp nhận điều ấy, nó không thể trả hết những gì mình đã làm, không thể giữ lời hứa để Khang Kiện được sống một cách trọn vẹn nhất ... những gì nó đã làm, con trai nó phải trả một phần nào đó, phần ấy chính là việc Khang Kiện sẽ phải lớn lên mà không có nó bên cạnh ... Cái giá ấy, với Khang Kiện mà nói thì là quá đắt, thực sự quá đắt. Nhưng nó biết làm gì đây?? Nó không có quyền được lựa chọn ...

... ..

Pháp, thành phố Pari hoa lệ vẫn rực rỡ với vẻ đẹp vốn có. Nhưng ở nơi ấy, có những con người dù sống trong bình yên nhưng tâm tình lại luôn luôn bất ổn. Họ có những nỗi lo mà không ai có thể hiểu được, có những tâm sự không biết giải bày cùng ai, chỉ có thể âm thầm tự nói với mình ... tất cả sẽ ổn thôi ...

Và những hình ảnh đó, toàn bộ tập trung vào hai người phụ nữ đang sống trong một căn biệt thự rộng lớn nhưng cô quạnh. Khi trở về từ Mỹ, Đạt không khỏi giật mình vì sự xuống sắc của hai con người ấy, bà Lam Nguyệt và cả bà Thuyền nữa, họ tiêu tụy đi nhiều sau lần bị săn đuổi kinh hoàng trước đó. Nhìn cảnh này, Đạt thực sự rất đau lòng, anh tự hỏi, tại sao Long lại có thể nhẫn tâm bỏ lại họ ở đây?? Anh hiểu Long đã mất kiên nhẫn, nhưng anh còn hiểu hơn tình hình hiện nay, tốt nhất là kéo Long lại, nếu không ... mọi việc sẽ không thể cứu vãn được.

“Bác tưởng cháu sẽ đưa được nó trở về!!” Bà Nguyệt cười buồn khi nhìn thấy Đạt trở về. Khi anh rời đi, bà đã rất lo lắng, nhưng khi anh trở lại một mình, bà lại thấy buồn.

“Chúng cháu thất bại rồi!!” Đạt nén tiếng thở dài.

“Không còn cách nào sao??” Bà Thuyền nghẹn giọng, một năm trời chờ đợi cuối cùng mọi thứ vẫn rơi vào bế tắc.

“Sẽ rắc rối hơn nếu Long một mình hành động!!”

“Khó lắm!!” Bà Nguyệt buông một tiếng bất lực: “Hai đứa nó thật giống nhau, không ai bảo ai, cùng nhau bộc phát ... khó ai có thể ngăn được hai con bão này!!”

Ba người nhìn nhau, cùng thở dài một tiếng. Viễn cảnh hai con bão đụng độ với nhau, liệu ai có thể ngăn cản được hai con người đó làm những chuyện điên rồ?? Có thể không ngăn được nó, nhưng với sự bất ổn định của một người như Long, liệu anh có tha cho những kẻ đã khiến em gái anh phải chịu khổ sở suốt quãng đời ngắn ngủi gần hai mươi năm?? Không có chuyện ấy đâu ... cả Long và nó, cả hai có cùng một dòng máu chảy trong huyết quản, có cùng một mục tiêu để hướng đến trong toàn câu chuyện bi thảm này ... không ai có thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Mở mắt trên chiếc giường lạnh ngắt của phòng thí nghiệm, điều đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt của Trân là nước mắt. Mọi thứ như hiển hiện trước mắt cô, những hình ảnh đau đớn nhất, tuyệt vọng nhất của người mà cô tôn kính. Trịnh Huyền Bảo Trân, mày đã làm những gì thế này?? Tại sao mày lại có thể làm cái điều tàn nhẫn như vậy?? Tại sao?? Tại sao hả?? Mày là đồ bất tài, mày để người khác sai khiến, để người khác định đoạt số phận ... mày là thứ đồ bỏ đi, mày không đáng sống ... không đáng được sống trên thế giới này!!

... a a a a a ...

Trân khụy xuống, chân cô giờ vô lực không thể bước đi được nữa, toàn thân lạnh toát nhưng đầu cô lại như muốn nổ tung ra ... nước mắt cứ thế tuôn rơi, không thể kìm *** lại được ...

... Cạch ...

“Trân, chị tỉnh rồi!!”

Tiếng nói đầy ngạc nhiên truyền tới từ phía cửa, nhưng Trân không thể ngẩng đầu lên, hai vai và cả phần gáy như có thứ gì đó đè chặt, cái đau đớn từ tim lan rộng ra cơ thể khiến cô không thở được ... Một vòng tay ấm áp và nhỏ nhắn bao lấy toàn thân của Trân, kim *** đi cái run rẩy vô thức của cô, giọng nói của Nhiên vang lên, nghẹn ngào ...

“Xin lỗi ... em quá vô dụng!!”

Hơn ai hết, Nhiên là người hiểu rõ nỗi đau mà Trân đang gánh chịu. Đâu ai có thể ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này ... chẳng ai biết được những con thuyền có thể mang tới cho nó tương lai tươi sáng hơn lại lật nhào cùng một lúc. Quả nhiên, người tính không bằng trời tính ... số phận đã sắp đặt như vậy, thật khó có thể thay đổi được.

“Nhiên ... chị ấy đâu?? Đã trở về chưa??”

Trân nói trong nước mắt, cô đang hối hận, vô cùng hối hận. Phải chi cô nhớ lại sớm hơn, phải chi cô làm theo sự thúc giục của con tim sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không tệ hại đến như vậy. Rõ ràng cô đã biết, rõ ràng đã nghi ngờ người đàn bà kia không phải người mình phục vụ, rõ ràng biết rằng hai kẻ đi theo kia chỉ muốn giết mình ... vậy tại sao lúc đó cô vẫn một mực phủ nhận, vẫn cố gắng trung thành với kẻ chỉ muốn giết nó?? Thậm chí còn muốn giết cả Nhiên, người đồng đội cũng là người em vô cùng quý giá ... toàn bộ kết quả hiện nay, hoàn toàn là lỗi của cô, cô không còn xứng với những gì nó kì vọng ... thất bại ... thực sự thất bại ...

“Chị hãy bình tĩnh, đừng đổ lỗi cho bản thân nữa ... không ai trách chị cả, mọi chuyện chỉ là nằm ngoài tầm với!!”

Nhiên cố gắng thuyết phục Trân bình ổn lại, cô biết, cô hiểu lắm chứ. Mọi chuyện đi theo chiều hướng này, Trân chắc chắn sẽ không ngừng **** rửa bản thân, không ngừng tự dẫn vật mình ... tâm trạng này, không chỉ có một mình Trân - tất cả mọi người đều như vậy.

“Ờ chị dậy!!”

Trần gạt nước mắt, ép bản thân không được tỏ ra yếu đuối. Nhiên đỡ Trần ngồi trở lại chiếc giường. Phòng thí nghiệm này là nơi hắn đã nghiên cứu tạo ra một Khang Kiện vô tính, Trần không lạ lắm gì ...

“Khả năng phục hồi của chị nhanh hơn Levin, có lẽ vì là công thức hoàn chỉnh nên kết quả tốt hơn!!” Nhiên đi tới chiếc máy tính, lướt sơ qua những dữ liệu thu thập được.

“.....”

Thấy Trần không lên tiếng, Nhiên hơi lắc đầu, người dựa vào chiếc bàn đưa mắt nhìn. Trần lúc này khác với trước đây, có lẽ vì trải qua một đợt huấn luyện địa ngục nên bản thân cô đã thay đổi. Thành thực mà nói, Nhiên dù đã tiến bộ nhưng vẫn không thể nào sánh bằng được với Trần của bây giờ, càng không hiểu được cô gái trước mắt đang suy nghĩ những gì.

“Chi ... con bé đâu rồi?” sau một khoảng im lặng, cuối cùng Trần cũng lên tiếng, chỉ là câu hỏi không nằm trong dự tính.

“Đang đứng bên ngoài phòng ngủ của chị ấy!!” Nhiên đưa mắt nhìn ra phía cửa, miệng trả lời một cách vu vơ: “Các dirty cũng tới đó, chỉ là, họ được vào còn cô ấy thì không!!”

“Nó phải hiểu vị trí của nó!!” Trần lãnh đạm nói, mắt cũng theo hướng của Nhiên mà nhìn: “Chúng ta không phải họ, không danh, không phận ... chỉ là kẻ phục vụ thôi!!”

“Em hiểu!!”

Nhiên cười nhạt, trong số ba người, Nhiên là người duy nhất được nó gọi bằng biệt danh ... nhưng khi tham gia Địa Ngục Đế Vương, cái biệt danh đó chẳng ai nhớ đến nữa. Vậy cũng tốt, vì giờ đây, có lẽ chính cái danh phận ấy lại là thứ trói buộc nhất đối với những con người kia, những Dirty mà nó coi là bạn, là gia đình. Họ, mười mấy con người ấy sẽ không bao giờ được sát cánh bên nó nữa ... không bao giờ ...

Và các Dirty hiểu điều đó, việc họ có mặt tại căn phòng này, nhìn ngắm nó ngồi bên chiếc nôi bé nhỏ, tai nghe tiếng ru nhẹ của nó với Khang Kiện - toàn bộ những con người ấy đều hiểu rằng, người mà họ suốt đời phải bảo vệ chăm nom không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương nữa ... mà là Ngô Khang Kiện.

“Mọi người phải trở về thôi!!”

Nó nói, giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc nhưng lại xa lạ đối với tất cả. Dù họ biết người đang ngồi trước mặt đã thay đổi, nhưng họ vẫn chưa chấp nhận được điều đó. Sau một năm, điều họ nhìn thấy ở nó là một Dương Mỹ Nguyệt Hương xa cách, họ thậm chí còn không thể nói chuyện với nó như ngày trước, mọi thứ bình thường trước đây đã hoàn toàn biến mất.

“Chúng tôi có thể gọi tên em không??” Ares, người đầu tiên lên tiếng, pha trong giọng nói là một cái gì đó nghèn nghẹn.

“Dương Mỹ Nguyệt Hương, đó là tên của em!!” Nó cười nhẹ, hướng ánh nhìn về phía người con trai có mái tóc đỏ. Ares, cái biệt danh nói lên con người.

“Cái tên rất đẹp!!” Joe mỉm cười, nghe tới cái tên này, anh không nghĩ rằng nó chính là Hades mà anh ngưỡng mộ.

“Chị biết tên tất cả phải không??”

Ath hỏi bằng một câu hỏi khẳng định, cô nhóc có suy nghĩ già trước tuổi này không bao giờ chịu kém cạnh bất kì ai. Đó là lý do tại sao nó yêu quý cô nhóc này đến vậy.

“Phải!!” Nó gật đầu, dùng khuôn mặt hiền lành để trả lời, một khuôn mặt khiến ai cũng cảm thấy lạ lẫm: “Có thể sự gặp gỡ của chúng ta là ngẫu nhiên, nhưng mối liên kết của chúng ta có lẽ không phải tình cờ như mọi người đã tưởng!!”

“Đó là lý do tại sao ngày đó ba con người của Hell đã rời bỏ vị trí của mình ... là em muốn tạo cơ hội loại bỏ những người không cần thiết, phải không??”

Aph ngồi ở góc trái căn phòng cùng với hai người một nam một nữ có những đường nét tương đồng trên khuôn mặt bắt đầu đặt câu hỏi. Với ba người họ, Aph, Hes và Hep đều mong muốn rằng Hades không bao giờ thừa nhận câu hỏi kia là đúng.

“Đúng ... một phần!!”

Nó đưa mắt nhìn ba con người đã từng sát cánh bên nó từ khi Hell mới thành lập. Họ muốn nó trả lời, nó sẽ thành thật trả lời tất cả. Mọi chuyện giờ đã không còn quan trọng nữa, nó không muốn những con người trước mắt phải mang gánh nặng tâm lý suốt đời.

“Điều này có lẽ với cả ba người là tàn nhẫn, nhưng với em lúc đó, những gì cả ba thấy được trong suốt quá trình hoạt động đã là quá đủ ... một cuộc sống bình thường hợp với ba người hơn là những điều lừa lọc dối trá trong thế giới xa lạ này!! Mọi người biết đấy, thế giới này rất lớn, lớn hơn tất cả những gì chúng ta có thể nhìn thấy!!”

“Hương, cảm ơn cậu!!” Hes hơi cúi người, khuôn mặt giãn ra một nét thanh thản.

“Phải, cảm ơn cậu!!” Hẹp cũng như vậy, nhưng là con trai, cậu có một cách thể hiện khác bằng lời nói: “Nếu suy nghĩ một cách tích cực, cậu đã giúp hai anh em tớ rất nhiều!! Có thể cậu không phải là một người bạn tuyệt vời, nhưng cậu lại là một người lãnh đạo có thể khiến tất cả có một tầm nhìn mới!!”

“Tớ không tốt như vậy đâu!!” Nó lắc đầu.

“Phải, mày không những không tốt mà còn độc ác nữa!!”

Giọng nói trách móc vang lên ngay bên cạnh nó, tiếng nói này, nó có chết cũng không bao giờ quên được. Người bạn thân nhất của nó, hiểu nó và luôn tin tưởng nó. Nhưng có lẽ, Hân bây giờ không còn là Hân của trước kia nữa, nó giờ đây không phải là con người có thể tin tưởng được.

“Về chuyện đạ độc, thực sự xin lỗi mọi người!!” Nó cúi đầu, thái độ chân thành đến khó hiểu: “Tôi chỉ không muốn bị cản trở ...”

“Cản trở??” Tuấn cười một cách đầy mỉa mai: “Nếu thực sự thẳng thắn kia chết, cậu có hối hận về cái điều ngu ngốc ấy không?? Đừng nói với tôi là không ... Dương Mỹ Nguyệt Hương, cậu là người thế nào chúng tôi biết rõ!!”

“.....” Nó im lặng, thái độ đó chính là câu trả lời.

“Anh thực sự không hiểu!!” Hùng lắc đầu, đôi mắt ai oán trách móc nhìn nó, giọng nói mang sự tức giận và chỉ trích: “Em không tin mọi người như vậy sao?? Chúng tôi đi theo em, làm mọi chuyện vì em, sẵn sàng vứt bỏ mạng sống để phục vụ cho em, cố gắng tạo dựng lên một thành quả nào đó để em có thể thoát khỏi những điều vướng mắc ... những điều đó không thể đổi được lòng tin của em với chúng tôi sao??”

“Cho đi lòng tin là cho đi cả mạng sống của mình!!” Nó nhìn thẳng vào mắt của Hùng, trả lời thản nhiên: “Nhưng cái mạng này, trước đây em hoàn toàn không cần đến, vậy lòng tin để làm gì?? Với một người đã quen với sự phản bội, lòng tin thực sự khó có thể tồn tại được!!”

“Vậy em coi chúng tôi là gì?? Những kẻ ngu ngốc đặt niềm tin sai người sao??” Dương hỏi, có lẽ anh không thể kiên nhẫn được trước những câu trả lời trái tai của nó.

“Mọi người ... là gia đình của em!!”

Nó trả lời, một câu trả lời khiến người ta sững sờ. Một câu trả lời vô lý trái ngược với tất cả những câu trả lời trước. Là gia đình?? Khái niệm này liệu có tin được không khi người nói ra lại là một người vô tình như nó??

“Gia đình??” Nhi lắc đầu, đôi mày nhăn lại kìm nén cảm xúc trong tim: “Khái niệm gia đình của em là gì?? Lòng tin không tồn tại cơ mà!!”

“Với em, gia đình không phải là tin tưởng lẫn nhau ...” Nó lắc đầu, miệng khẽ cười, mắt đưa nhìn tất cả những con người đang ngồi trong phòng: “Gia đình của em ... những con người không ai hiểu rõ ai, không ai biết ai là ai ... tất cả đơn giản là ở cùng nhau trong chốc lát, gọi nhau bằng bất kì cái tên nào mình thích, quan tâm lẫn nhau bằng bản năng, giúp đỡ nhau không cần lý do, làm việc không cần mục đích ... đó là gia đình, và mọi người chính là như vậy!!”

“Trung thành một cách vô thức!!” Pos đan hai tay vào nhau nói một cách ngắn gọn: “Ý em là vậy phải không??”

“Giống như anh đối với anh trai em ... là bạn bè và cũng là gia đình!! Cả cái cách anh đến với Hell và Hades này cũng vậy!!” Nó nhún vai.

“Là như vậy ư??” Kry cười buồn: “Cách em nhìn chúng tôi là như vậy sao?? Em trung thành với chúng tôi vô điều kiện kể cả khi biết chúng tôi có thể sẽ phản bội em??”

“.....” Nó lặng im không trả lời, câu hỏi của Kry thực chất không phải là một câu hỏi đúng nghĩa.

“Người không biết sẽ nói rằng em tin người một cách mù quáng!!” Sag chợt cười, nét cười không chút tươi tắn: “Thì ra bản chất của sự mù quáng đó là “trung thành” ư ... buồn cười thật, chúng tôi lại có thể nhầm lẫn giữa hai khái niệm này sao??”

Nhầm lẫn ư?? Không, không phải đâu. Mười bốn con người đang ngồi kia không nhầm ... cái mà họ trao cho nó chính là lòng tin tuyệt đối, tin tưởng nó như một sự đúng đắn – còn cái nó trao cho tất cả mọi người, ngay từ đầu đã là sự trung thành vô thức, nguồn gốc của Khế Ước giữa các Dirty với Hades chính là dựa trên lòng trung thành mà có ... Chính vì hai hướng nhìn khác nhau nên hành động của nó với họ sẽ là tàn nhẫn, là vô tình, bởi sự tin tưởng của họ đã bị nó đập đổ từng chút từng chút một.

Chi đứng bên ngoài cánh cửa gỗ, đôi tai không bỏ sót bất kì một từ nào ... khóe môi cô nhếch lên, khuôn mặt chỉ độc một nét trầm buồn. Tự bản thân cô đang hỏi, tại sao lại đứng ở đây?? Tại sao phải lắng nghe những điều không phải dành cho mình?? ... Trong những con người bên cạnh nó, có lẽ, chỉ duy nhất một Trịnh Huyền Mai Chi là biết những điều mà người khác không biết. Bởi vậy nên, Chi đã phải nhìn những điều mà bản thân không muốn nhìn, biết những thứ mà bản thân không muốn biết, và hiểu những điều mà bản thân không muốn hiểu ... lý do có lẽ đơn giản, Chi không thuộc về những con người ấy, vị trí của cô không phải là ở cạnh các Dirty của nó mà là một trong ba người đi theo nó. Vị trí của Chi, không phải là thành viên của gia đình mà là một trong ba kẻ phục vụ. Ba kẻ không danh, không phận, không tự do, mãi mãi trung thành với một con người duy nhất.

“Có đôi khi, trung thành chính là phải phản bội!!”

Lắm bả trong miệng một câu nói, Chi cất bước rời đi, giờ cô không còn nhiệm vụ lắng nghe ở đây nữa - những điều mà nó sắp nói hoàn toàn không còn là mối bận tâm hay bất kì một sức ép nào với các Dirty - cô tốt nhất không cần quan tâm.

“Chi??”

Tiếng nói bất ngờ vang lên khi Chi đang đi dọc trên hành lang vắng và lạnh, giọng nói này thật nghe chẳng quen chút nào, có lẽ với Chi, cô gặp anh ta thì nhiều nhưng tiếp xúc lại rất ít ... Levin, người cô đã cùng Nhiên giúp đỡ khôi phục trí nhớ ...

“Sao anh lại ở đây?? Chị tôi sao rồi??”

“Có lẽ đã tỉnh, thể trạng của cô ấy hơn hẳn tôi!”

Levin hơi nhún vai, bản thân vẫn đứng dựa vào tường một cách bất động, bên cạnh đó là một cánh cửa lớn bằng gỗ đen bóng ... Chi cần nhìn Chi cũng hiểu Levin đang làm nhiệm vụ của mình.

“Nhiên đâu??”

“Cô ấy đang ở phòng thí nghiệm!!”

Chi khẽ gật đầu tiếp nhận thông tin, đôi mắt nhìn quanh tìm kiếm một điều gì đó. Levin không khó để phát giác ra hành động kì lạ ấy, tuy mới trở về nhưng anh phần nào đã nắm được tình hình đã diễn ra trong suốt một năm qua – hơn nữa, có lẽ rằng anh nhận thức được việc mình sẽ không thể ở bên cạnh người con gái mà mình yêu.

“Nhiệm vụ của các em là gì??”

Levin hỏi một câu không chủ đích, cũng không biết là mang hàm ý gì. Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Chi lảng người, người đàn ông đang đứng trước mặt cô có thể gọi là “Anh rể” cũng được và bản thân Trần cũng đã thừa nhận điều đó ... tuy vậy, câu hỏi này thực sự không thể trả lời.

“Anh ... tốt nhất đừng để Trần nghe được!!”

Chi bỏ lại cho Levin một câu nói mang đậm tính đe dọa, cô không thèm liếc nhìn anh mà cất bước đi thẳng, hình dáng cô khuất hẳn sau ngã rẽ phía cuối hành lang. Levin không phải không hiểu những gì mà Chi nói, chỉ là, anh không nghĩ rằng nên để mọi chuyện đi theo chiều hướng thế này.

...

...

...

Ba ngày sau

Hắn đứng trước mặt 14 con người của Hell, khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu ... sau khi họ nói chuyện với nó, tất cả đều thống nhất rằng sẽ trở về với đúng vị trí của mình, họ không can thiệp vào bất kì một vấn đề nào liên quan tới nó nữa. Kể cả Tuấn và Hân, hai con người đã chu du khắp thế giới trong một năm cũng quyết định ngừng mọi công việc của mình lại và trở về với gia đình. Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi về cuộc đối thoại giữa những con người ấy với vợ của hắn, nó đã nói gì mà có thể khiến họ từ bỏ??

“Minh, hãy đưa Khang Kiện về nước ... thằng bé nên có một cuộc sống bình yên là tốt nhất!!” Dương vỗ vai hắn, lời khuyên vô cùng chân thành với thái độ cũng chân thành như vậy.

“Ý anh là gì??” Hắn nhíu mày, đôi mắt của Dương và toàn bộ những người còn lại, tại sao họ trông như vẻ đã đánh mất đi điều gì đó??

“Nếu có thể, cậu hãy tới Pháp một chuyến ... có hai người đang thực sự thực sự rất muốn gặp thằng bé!!” Dạt lên tiếng, câu nói tuy đơn giản nhưng cũng đủ để người ta cảm nhận được sự mong mỏi chờ đợi của ai đó ...

Hắn sững người trước thái độ của hai người đàn ông lớn tuổi nhất trong số 14 con người ... lời khuyên ấy, sự mong mỏi ấy, tại sao lại không có sự hiện diện của nó trong đó?? Hắn đứng nhìn những con người đó ôm lấy nhau, nói lời tạm biệt ngay trước sảnh sân bay Newark Liberty, nhưng tâm trạng hắn lúc này thực sự không thể diễn tả được ... tất cả 14 con người ấy đã hoàn toàn mất đi hy vọng với nó, hoàn toàn khẳng định rằng vợ hắn sẽ không bao giờ trở lại nữa ... trước viễn cảnh ấy, bảo hắn làm sao có tâm trạng mà tiễn những người này cơ chứ??

“Minh!!” Nhi lại gần hắn, nắm lấy tay của hắn cười nhẹ: “Chúng tôi phải cảm ơn cậu vì đã cho Hương một cuộc sống hạnh phúc, tuy ngắn ngủi nhưng nhiều đó cũng đã đủ cho nó rồi!! Khi nào trở về Việt Nam, hãy liên lạc với tôi, chúng tôi hứa sẽ cùng cậu chăm sóc Khang Kiện!!”

“Chẳng lẽ ... chẳng lẽ chị nghĩ rằng cô ấy sẽ ...” Hắn mím môi, đôi mày xô vào nhau từng đợt, giống như trái tim đang thắt lại đau đớn.

“Cậu hiểu mà, đúng không??” Nhi vỗ vỗ vào bàn tay hắn, trấn tĩnh hắn, thức tỉnh hắn: “Với tính cách của con bé, nó sẽ không bao giờ chấp nhận cho bản thân sống thoải mái sau những gì đã làm ... cậu hiểu con bé hơn chúng tôi mà!!”

Phải, hắn hiểu, hắn hiểu rất rõ, chỉ là không thể chấp nhận được điều đó mà thôi. Một năm, thời gian nó lưu lại bên cạnh hắn một phần là do nó muốn đáp

trả lại tình cảm của hắn, điều này hắn hiểu rõ, khi nó chấp nhận lời cầu hôn của hắn thì hắn đã biết rồi. Nhưng hắn quả thực không thể sống thiếu nó ... thực sự không thể ...

...

...

...

Trong khi đó, tại căn hộ số 666 của tòa tháp kính cao chót vót, nó đang ngồi ở phòng khách mà đứng phía trước là ba cô gái mang những đường nét khuôn mặt khác nhau nhưng lại có cùng một biểu cảm. Họ đứng đó, lạnh băng và chờ đợi, chờ một phản ứng từ nó, vị tiểu thư mà họ sẽ trung thành đến hết kiếp này.

“Đến lúc rồi!!” Nó thờ ơ buông một câu nói, đôi mắt mông lung nhìn ra phía bên kia lớp kính dày ở phòng khách.

“VẬY CÒN “TAM KIỀNG”??”

Trần lên tiếng, câu hỏi không rõ đầu đuôi, cũng không rõ ý tứ. Nhưng toàn bộ bốn con người đều hiểu cô muốn nói đến điều gì, với họ, giờ đây lời nói là thứ mà họ tiết kiệm nhất.

“Tự sinh tự diệt, “Tam Kiềng” đã chọn sai boss rồi!!” Nó lãnh đạm trả lời.

“Chỉ định khi nào??” Nhiên lại hỏi.

“4 ngày nữa!!”

“Chúng em sẽ chuẩn bị!! Hẹn gặp lại!!”

Chỉ cúi đầu, Trần và Nhiên cũng vậy. Sau cái gật đầu của nó, cả ba cô gái nhất loạt cùng nhau rời khỏi căn phòng số 666 và nó biết, từ giờ đến khi gặp lại, họ sẽ không xuất hiện trước mặt nó hay bất kì người nào ở nơi này nữa.

Dựa người ra ghế, nó hồi tưởng về cuộc gặp vài tiếng trước, là Chiến, anh chủ động muốn nói chuyện với nó. Sau ngần ấy chuyện, quả thực nó đã mất đi cảm giác với Chiến, giờ với nó, Chiến giống như một người nó từng quen biết. Có lẽ Chiến cũng hiểu điều đó, anh không muốn gì nhiều, chỉ muốn cùng nó nói chuyện một cách thẳng thắn ...

“Em sẽ rời khỏi đây?? Bỏ lại boss và Khang Kien sao??” Câu hỏi không lấy làm ngạc nhiên.

“Điều này khiến anh ngạc nhiên sao?? Chẳng phải không sớm thì muộn sẽ như vậy??” Nó mỉm cười, đầu hơi lắc thể hiện một sự không đồng tình trước câu hỏi ngớ ngẩn tầm phào.

“Cậu ấy sẽ không để em đi!!”

“Em biết!!”

“Các Dirty đã rời đi, em muốn họ xây dựng một thế giới riêng cho Khang Kien??”

“Một môi trường sống tốt nhất!!” Nó cười, đôi mắt trầm xuống: “Không ai biết trước được tương lai, nhưng thằng bé sẽ hạnh phúc khi có họ!!”

“Em nghĩ Khang Kien sẽ hạnh phúc khi không có mẹ ư??”

Đó là câu hỏi cuối cùng trước khi Chiến rời đi, câu hỏi khiến trái tim nó bị cả tảng đá ngàn cân đè nặng. Đó là cái giá phải trả cho cuộc sống, nó chấp nhận điều ấy, nó không thể trả hết những gì mình đã làm, không thể giữ lời hứa để Khang Kien được sống một cách trọn vẹn nhất ... những gì nó đã làm, con trai nó phải trả một phần nào đó, phần ấy chính là việc Khang Kien sẽ phải lớn lên mà không có nó bên cạnh ... Cái giá ấy, với Khang Kien mà nói thì là quá đắt, thực sự quá đắt. Nhưng nó biết làm gì đây?? Nó không có quyền được lựa chọn ...

.....

Pháp, thành phố Pari hoa lệ vẫn rực rỡ với vẻ đẹp vốn có. Nhưng ở nơi ấy, có những con người dù sống trong bình yên nhưng tâm tình lại luôn luôn bất ổn. Họ có những nỗi lo mà không ai có thể hiểu được, có những tâm sự không biết giải bày cùng ai, chỉ có thể âm thầm tự nói với mình ... tất cả sẽ ổn thôi ...

Và những hình ảnh đó, toàn bộ tập trung vào hai người phụ nữ đang sống trong một căn biệt thự rộng lớn nhưng cô quạnh. Khi trở về từ Mỹ, Đạt không khỏi giật mình vì sự xuống sắc của hai con người ấy, bà Lam Nguyệt và cả bà Thuyền nữa, họ tiêu tụy đi nhiều sau lần bị săn đuổi kinh hoàng trước đó. Nhìn cảnh này, Đạt thực sự rất đau lòng, anh tự hỏi, tại sao Long lại có thể nhẫn tâm bỏ lại họ ở đây?? Anh hiểu Long đã mất kiên nhẫn, nhưng anh còn hiểu hơn tình hình hiện nay, tốt nhất là kéo Long lại, nếu không ... mọi việc sẽ không thể cứu vãn được.

“Bác trưởng cháu sẽ đưa được nó trở về!!” Bà Nguyệt cười buồn khi nhìn thấy Đạt trở về. Khi anh rời đi, bà đã rất lo lắng, nhưng khi anh trở lại một mình, bà lại thấy buồn.

“Chúng cháu thất bại rồi!!” Đạt nén tiếng thở dài.

“Không còn cách nào sao??” Bà Thuyền nghẹn giọng, một năm trời chờ đợi cuối cùng mọi thứ vẫn rơi vào bế tắc.

“Sẽ rắc rối hơn nếu Long một mình hành động!!”

“Khó lắm!!” Bà Nguyệt buông một tiếng bất lực: “Hai đứa nó thật giống nhau, không ai bảo ai, cùng nhau bộc phát ... khó ai có thể ngăn được hai con bão này!!”

Ba người nhìn nhau, cùng thở dài một tiếng. Viễn cảnh hai con bão đụng độ với nhau, liệu ai có thể ngăn cản được hai con người đó làm những chuyện điên rồ?? Có thể không ngăn được nó, nhưng với sự bất ổn định của một người như Long, liệu anh có tha cho những kẻ đã khiến em gái anh phải chịu khổ sở suốt quãng đời ngắn ngủi gần hai mươi năm?? Không có chuyện ấy đâu ... cả Long và nó, cả hai có cùng một dòng máu chảy trong huyết quản, có cùng một mục tiêu đề hướng đến trong toàn câu chuyện bi thảm này ... không ai có thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Mở mắt trên chiếc giường lạnh ngắt của phòng thí nghiệm, điều đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt của Trân là nước mắt. Mọi thứ như hiện hiện trước mắt cô, những hình ảnh đau đớn nhất, tuyệt vọng nhất của người mà cô tôn kính. Trịnh Huyền Bảo Trân, mà đã làm những gì thế này?? Tại sao mà lại có thể làm cái điều tàn nhẫn như vậy?? Tại sao?? Tại sao hả?? Mà là đồ bất tài, mà để người khác sai khiến, để người khác định đoạt số phận ... mà là thứ đồ bỏ đi, mà không đáng sống ... không đáng được sống trên thế giới này!!

... a a a a a ...

Trân khụy xuống, chân cô giờ vô lực không thể bước đi được nữa, toàn thân lạnh toát nhưng đầu cô lại như muốn nổ tung ra ... nước mắt cứ thế tuôn rơi, không thể kìm *** lại được ...

... Cách ...

“Trân, chị tỉnh rồi!!”

Tiếng nói đầy ngạc nhiên truyền tới từ phía cửa, nhưng Trân không thể ngẩng đầu lên, hai vai và cả phần gáy như có thứ gì đó đè chặt, cái đau đớn từ tim lan rộng ra cơ thể khiến cô không thở được ... Một vòng tay ấm áp và nhỏ nhắn bao lấy toàn thân của Trân, kìm *** đi cái run rẩy vô thức của cô, giọng nói của Nhiên vang lên, nghẹn ngào ...

“Xin lỗi ... em quá vô dụng!!”

Hơn ai hết, Nhiên là người hiểu rõ nỗi đau mà Trân đang gánh chịu. Đâu ai có thể ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này ... chẳng ai biết được những con thuyền có thể mang tới cho nó tương lai tươi sáng hơn lại lật nhào cùng một lúc. Quả nhiên, người tính không bằng trời tính ... số phận đã sắp đặt như vậy, thật khó có thể thay đổi được.

“Nhiên ... chị ấy đâu?? Đã trở về chưa??”

Trân nói trong nước mắt, cô đang hối hận, vô cùng hối hận. Phải chi cô nhớ lại sớm hơn, phải chi cô làm theo sự thúc giục của con tim sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không tệ hại đến như vậy. Rõ ràng cô đã biết, rõ ràng đã nghi ngờ người đàn bà kia không phải người mình phục vụ, rõ ràng biết rằng hai kẻ đi theo kia chỉ muốn giết mình ... vậy tại sao lúc đó cô vẫn một mực phủ nhận, vẫn cố gắng trung thành với kẻ chỉ muốn giết nó?? Thậm chí còn muốn giết cả Nhiên, người đồng đội cũng là người em vô cùng quý giá ... toàn bộ kết quả hiện nay, hoàn toàn là lỗi của cô, cô không còn xứng với những gì nó kì vọng ... thất bại ... thực sự thất bại ...

“Chị hãy bình tĩnh, đừng đổ lỗi cho bản thân nữa ... không ai trách chị cả, mọi chuyện chỉ là nằm ngoài tầm với!!”

Nhiên cố gắng thuyết phục Trân bình ổn lại, cô biết, cô hiểu lắm chứ. Mọi chuyện đi theo chiều hướng này, Trân chắc chắn sẽ không ngừng **** rửa bản thân, không ngừng tự dằn vặt mình ... tâm trạng này, không chỉ có một mình Trân - tất cả mọi người đều như vậy.

“Đờ chị dậy!!”

Trân gạt nước mắt, ép bản thân không được tỏ ra yếu đuối. Nhiên đỡ Trân ngồi trở lại chiếc giường. Phòng thí nghiệm này là nơi hắn đã nghiên cứu tạo ra một Khang Kiện vô tính, Trân không lạ lắm gì ...

“Khả năng phục hồi của chị nhanh hơn Levin, có lẽ vì là công thức hoàn chỉnh nên kết quả tốt hơn!!” Nhiên đi tới chiếc máy tính, lướt sơ qua những dữ

liệu thu thập được.

“.....”

Thấy Trân không lên tiếng, Nhiên hơi lắc đầu, người dựa vào chiếc bàn đưa mắt nhìn. Trân lúc này khác với trước đây, có lẽ vì trải qua một đợt huấn luyện địa ngục nên bản thân cô đã thay đổi. Thành thực mà nói, Nhiên dù đã tiến bộ nhưng vẫn không thể nào sánh bằng được với Trân của bây giờ, càng không hiểu được cô gái trước mắt đang suy nghĩ những gì.

“Chi ... con bé đâu rồi??” sau một khoảng im lặng, cuối cùng Trân cũng lên tiếng, chỉ là câu hỏi không nằm trong dự tính.

“Đang đứng bên ngoài phòng ngủ của chị ấy!!” Nhiên đưa mắt nhìn ra phía cửa, miệng trả lời một cách vu vơ: “Các dirty cũng tới đó, chỉ là, họ được vào còn cô ấy thì không!!”

“Nó phải hiểu vị trí của nó!!” Trân lãnh đạm nói, mắt cũng theo hướng của Nhiên mà nhìn: “Chúng ta không phải họ, không danh, không phận ... chỉ là kẻ phục vụ thôi!!”

“Em hiểu!!”

Nhiên cười nhạt, trong số ba người, Nhiên là người duy nhất được nó gọi bằng biệt danh ... nhưng khi tham gia Địa Ngục Đế Vương, cái biệt danh đó chẳng ai nhớ đến nữa. Vậy cũng tốt, vì giờ đây, có lẽ chính cái danh phận ấy lại là thứ trói buộc nhất đối với những con người kia, những Dirty mà nó coi là bạn, là gia đình. Họ, mười mấy con người ấy sẽ không bao giờ được sát cánh bên nó nữa ... không bao giờ ...

Và các Dirty hiểu điều đó, việc họ có mặt tại căn phòng này, nhìn ngắm nó ngồi bên chiếc nôi bé nhỏ, tai nghe tiếng ru nhẹ của nó với Khang Kiện - toàn bộ những con người ấy đều hiểu rằng, người mà họ suốt đời phải bảo vệ chăm nom không còn là Dương Mỹ Nguyệt Hương nữa ... mà là Ngô Khang Kiện.

“Mọi người phải trở về thôi!!”

Nó nói, giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc nhưng lại xa lạ đối với tất cả. Dù họ biết người đang ngồi trước mặt đã thay đổi, nhưng họ vẫn chưa chấp nhận được điều đó. Sau một năm, điều họ nhìn thấy ở nó là một Dương Mỹ Nguyệt Hương xa cách, họ thậm chí còn không thể nói chuyện với nó như ngày trước, mọi thứ bình thường trước đây đã hoàn toàn biến mất.

“Chúng tôi có thể gọi tên em không??” Ares, người đầu tiên lên tiếng, pha trong giọng nói là một cái gì đó ghen ghen.

“Dương Mỹ Nguyệt Hương, đó là tên của em!!” Nó cười nhẹ, hướng ánh nhìn về phía người con trai có mái tóc đỏ. Ares, cái biệt danh nói lên con người.

“Cái tên rất đẹp!!” Joe mỉm cười, nghe tới cái tên này, anh không nghĩ rằng nó chính là Hades mà anh ngưỡng mộ.

“Chị biết tên tất cả phải không??”

Ath hỏi bằng một câu hỏi khẳng định, cô nhóc có suy nghĩ già trước tuổi này không bao giờ chịu kém cạnh bất kì ai. Đó là lý do tại sao nó yêu quý cô nhóc này đến vậy.

“Phải!!” Nó gật đầu, dùng khuôn mặt hiền lành để trả lời, một khuôn mặt khiến ai cũng cảm thấy lạ lẫm: “Có thể sự gặp gỡ của chúng ta là ngẫu nhiên, nhưng mối liên kết của chúng ta có lẽ không phải tình cờ như mọi người đã tưởng!!”

“Đó là lý do tại sao ngày đó ba con người của Hell đã rời bỏ vị trí của mình ... là em muốn tạo cơ hội loại bỏ những người không cần thiết, phải không??”

Aph ngồi ở góc trái căn phòng cùng với hai người một nam một nữ có những đường nét tương đồng trên khuôn mặt bắt đầu đặt câu hỏi. Với ba người họ, Aph, Hes và Hep đều mong muốn rằng Hades không bao giờ thừa nhận câu hỏi kia là đúng.

“Đúng ... một phần!!”

Nó đưa mắt nhìn ba con người đã từng sát cánh bên nó từ khi Hell mới thành lập. Họ muốn nó trả lời, nó sẽ thành thật trả lời tất cả. Mọi chuyện giờ đã không còn quan trọng nữa, nó không muốn những con người trước mắt phải mang gánh nặng tâm lý suốt đời.

“Điều này có lẽ với cả ba người là tàn nhẫn, nhưng với em lúc đó, những gì cả ba thấy được trong suốt quá trình hoạt động đã là quá đủ ... một cuộc sống bình thường hợp với ba người hơn là những điều lừa lọc dối trá trong thế giới xa lạ này!! Mọi người biết đấy, thế giới này rất lớn, lớn hơn tất cả những gì chúng ta có thể nhìn thấy!!”

“Hương, cảm ơn cậu!!” Hes hơi cúi người, khuôn mặt giãn ra một nét thanh thản.

“Phải, cảm ơn cậu!!” Hep cũng như vậy, nhưng là con trai, cậu có một cách thể hiện khác bằng lời nói: “Nếu suy nghĩ một cách tích cực, cậu đã giúp hai anh em tớ rất nhiều!! Có thể cậu không phải là một người bạn tuyệt vời, nhưng cậu lại là một người lãnh đạo có thể khiến tất cả có một tầm nhìn mới!!”

“Tớ không tốt như vậy đâu!!” Nó lắc đầu.

“Phải, này không những không tốt mà còn độc ác nữa!!”

Giọng nói trách móc vang lên ngay bên cạnh nó, tiếng nói này, nó có chết cũng không bao giờ quên được. Người bạn thân nhất của nó, hiểu nó và luôn tin tưởng nó. Nhưng có lẽ, Hân bây giờ không còn là Hân của trước kia nữa, nó giờ đây không phải là con người có thể tin tưởng được.

“Về chuyện đạ độc, thực sự xin lỗi mọi người!!” Nó cúi đầu, thái độ chân thành đến khó hiểu: “Tôi chỉ không muốn bị cản trở ...”

“Cản trở??” Tuấn cười một cách đầy mỉa mai: “Nếu thực sự thẳng thắn kia chết, cậu có hối hận về cái điều ngu ngốc ấy không?? Đừng nói với tôi là không ... Dương Mỹ Nguyệt Hương, cậu là người thế nào chúng tôi biết rõ!!”

“.....” Nó im lặng, thái độ đó chính là câu trả lời.

“Anh thực sự không hiểu!!” Hùng lắc đầu, đôi mắt ai oán trách móc nhìn nó, giọng nói mang sự tức giận và chỉ trích: “Em không tin mọi người như vậy sao?? Chúng tôi đi theo em, làm mọi chuyện vì em, sẵn sàng vứt bỏ mạng sống để phục vụ cho em, cố gắng tạo dựng lên một thành quả nào đó để em có thể thoát khỏi những điều vương vãi ... những điều đó không thể đòi được lòng tin của em với chúng tôi sao??”

“Cho đi lòng tin là cho đi cả mạng sống của mình!!” Nó nhìn thẳng vào mắt của Hùng, trả lời thản nhiên: “Nhưng cái mạng này, trước đây em hoàn toàn không cần đến, vậy lòng tin để làm gì?? Với một người đã quen với sự phản bội, lòng tin thực sự khó có thể tồn tại được!!”

“Vậy em coi chúng tôi là gì?? Những kẻ ngu ngốc đặt niềm tin sai người sao??” Dương hỏi, có lẽ anh không thể kiên nhẫn được trước những câu trả lời trái tai của nó.

“Mọi người ... là gia đình của em!!”

Nó trả lời, một câu trả lời khiến người ta sững sờ. Một câu trả lời vô lý trái ngược với tất cả những câu trả lời trước. Là gia đình?? Khái niệm này liệu có tin được không khi người nói ra lại là một người vô tình như nó??

“Gia đình??” Nhi lắc đầu, đôi mày nhăn lại kìm nén cảm xúc trong tim: “Khái niệm gia đình của em là gì?? Lòng tin không tồn tại cơ mà!!”

“Với em, gia đình không phải là tin tưởng lẫn nhau ...” Nó lắc đầu, miệng khẽ cười, mắt đưa nhìn tất cả những con người đang ngồi trong phòng: “Gia đình của em ... những con người không ai hiểu rõ ai, không ai biết ai là ai ... tất cả đơn giản là ở cùng nhau trong chốc lát, gọi nhau bằng bất kì cái tên nào mình thích, quan tâm lẫn nhau bằng bản năng, giúp đỡ nhau không cần lý do, làm việc không cần mục đích ... đó là gia đình, và mọi người chính là như vậy!!”

“Trung thành một cách vô thức!!” Pos đan hai tay vào nhau nói một cách ngắn gọn: “Ý em là vậy phải không??”

“Giống như anh đối với anh trai em ... là bạn bè và cũng là gia đình!! Cả cái cách anh đến với Hell và Hades này cũng vậy!!” Nó nhún vai.

“Là như vậy ư??” Kry cười buồn: “Cách em nhìn chúng tôi là như vậy sao?? Em trung thành với chúng tôi vô điều kiện kể cả khi biết chúng tôi có thể sẽ phản bội em??”

“.....” Nó lặng im không trả lời, câu hỏi của Kry thực chất không phải là một câu hỏi đúng nghĩa.

“Người không biết sẽ nói rằng em tin người một cách mù quáng!!” Sag chột cười, nét cười không chút tươi tắn: “Thì ra bản chất của sự mù quáng đó là “trung thành” ư ... buồn cười thật, chúng tôi lại có thể nhầm lẫn giữa hai khái niệm này sao??”

Nhầm lẫn ư?? Không, không phải đâu. Mười bốn con người đang ngồi kia không nhầm ... cái mà họ trao cho nó chính là lòng tin tuyệt đối, tin tưởng nó như một sự đúng đắn – còn cái nó trao cho tất cả mọi người, ngay từ đầu đã là sự trung thành vô thức, nguồn gốc của Khế Ước giữa các Dirty với Hades chính là dựa trên lòng trung thành mà có ... Chính vì hai hướng nhìn khác nhau nên hành động của nó với họ sẽ là tàn nhẫn, là vô tình, bởi sự tin tưởng của họ đã bị nó đập đổ từng chút từng chút một.

Chi đứng bên ngoài cánh cửa gỗ, đôi tai không bỏ sót bất kì một từ nào ... khóe môi cô nhếch lên, khuôn mặt chỉ độc một nét trầm buồn. Tự bản thân cô đang hỏi, tại sao lại đứng ở đây?? Tại sao phải lắng nghe những điều không phải dành cho mình?? ... Trong những con người bên cạnh nó, có lẽ, chỉ duy nhất một Trịnh Huyền Mai Chi là biết những điều mà người khác không biết. Bởi vậy nên, Chi đã phải nhìn những điều mà bản thân không muốn nhìn, biết những thứ mà bản thân không muốn biết, và hiểu những điều mà bản thân không muốn hiểu ... lý do có lẽ đơn giản, Chi không thuộc về những con người ấy, vị trí của cô không phải là ở cạnh các Dirty của nó mà là một trong ba người đi theo nó. Vị trí của Chi, không phải là thành viên của gia đình mà là một trong ba kẻ phục vụ. Ba kẻ không danh, không phận, không tự do, mãi mãi trung thành với một con người duy nhất.

“Có đôi khi, trung thành chính là phải phản bội!!”

Lắm bảm trong miệng một câu nói, Chi cất bước rời đi, giờ cô không còn nhiệm vụ lắng nghe ở đây nữa - những điều mà nó sắp nói hoàn toàn không còn là mối bận tâm hay bất kì một sức ép nào với các Dirty - cô tốt nhất không cần quan tâm.

“Chi??”

Tiếng nói bắt đầu vang lên khi Chi đang đi dọc trên hành lang vắng và lạnh, giọng nói này thật nghe chẳng quen chút nào, có lẽ với Chi, cô gặp anh ta thì nhiều nhưng tiếp xúc lại rất ít ... Levin, người cô đã cùng Nhiên giúp đỡ khôi phục trí nhớ ...

“Sao anh lại ở đây?? Chị tôi sao rồi??”

“Có lẽ đã tỉnh, thể trạng của cô ấy hơn hẳn tôi!”

Levin hơi nhún vai, bản thân vẫn đứng dựa vào tường một cách bất động, bên cạnh đó là một cánh cửa lớn bằng gỗ đen bóng ... Chi cần nhìn Chi cũng hiểu Levin đang làm nhiệm vụ của mình.

“Nhiên đâu??”

“Cô ấy đang ở phòng thí nghiệm!”

Chi khẽ gật đầu tiếp nhận thông tin, đôi mắt nhìn quanh tìm kiếm một điều gì đó. Levin không khó để phát giác ra hành động kì lạ ấy, tuy mới trở về nhưng anh phần nào đã nắm được tình hình đã diễn ra trong suốt một năm qua – hơn nữa, có lẽ rằng anh nhận thức được việc mình sẽ không thể ở bên cạnh người con gái mà mình yêu.

“Nhiệm vụ của các em là gì??”

Levin hỏi một câu không chủ đích, cũng không biết là mang hàm ý gì. Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Chi lặng người, người đàn ông đang đứng trước mặt cô có thể gọi là “Anh rể” cũng được và bản thân Trần cũng đã thừa nhận điều đó ... tuy vậy, câu hỏi này thực sự không thể trả lời.

“Anh ... tốt nhất đừng để Trần nghe được!”

Chi bỏ lại cho Levin một câu nói mang đậm tính đe dọa, cô không thèm liếc nhìn anh mà cất bước đi thẳng, hình đánh cô khuất hẳn sau ngã rẽ phía cuối hành lang. Levin không phải không hiểu những gì mà Chi nói, chỉ là, anh không nghĩ rằng nên để mọi chuyện đi theo chiều hướng thế này.

...

...

...

Ba ngày sau

Hắn đứng trước mặt 14 con người của Hell, khuôn mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu ... sau khi họ nói chuyện với nó, tất cả đều thống nhất rằng sẽ trở về với đúng vị trí của mình, họ không can thiệp vào bất kì một vấn đề nào liên quan tới nó nữa. Kể cả Tuấn và Hân, hai con người đã chu du khắp thế giới trong một năm cũng quyết định ngừng mọi công việc của mình lại và trở về với gia đình. Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi về cuộc đối thoại giữa những con người ấy với vợ của hắn, nó đã nói gì mà có thể khiến họ từ bỏ??

“Minh, hãy đưa Khang Kiện về nước ... thằng bé nên có một cuộc sống bình yên là tốt nhất!!” Dương vỗ vai hắn, lời khuyên vô cùng chân thành với thái độ cũng chân thành như vậy.

“Ý anh là gì??” Hắn nhíu mày, đôi mắt của Dương và toàn bộ những người còn lại, tại sao họ trông như vẻ đã đánh mất đi điều gì đó??

“Nếu có thể, cậu hãy tới Pháp một chuyến ... có hai người đang thực sự thực sự rất muốn gặp thằng bé!!” Đạt lên tiếng, câu nói tuy đơn giản nhưng cũng đủ để người ta cảm nhận được sự mong mỏi chờ đợi của ai đó ...

Hắn sững người trước thái độ của hai người đàn ông lớn tuổi nhất trong số 14 con người ... lời khuyên ấy, sự mong mỏi ấy, tại sao lại không có sự hiện diện của nó trong đó?? Hắn đứng nhìn những con người đó ôm lấy nhau, nói lời tạm biệt ngay trước sân bay Newark Liberty, nhưng tâm trạng hắn lúc này thực sự không thể diễn tả được ... tất cả 14 con người ấy đã hoàn toàn mất đi hy vọng với nó, hoàn toàn khẳng định rằng vợ hắn sẽ không bao giờ trở lại nữa ... trước viễn cảnh ấy, bảo hắn làm sao có tâm trạng mà tiễn những người này cơ chứ??

“Minh!!” Nhi lại gần hắn, nắm lấy tay của hắn cười nhẹ: “Chúng tôi phải cảm ơn cậu vì đã cho Hương một cuộc sống hạnh phúc, tuy ngắn ngủi nhưng nhiều đó cũng đã đủ cho nó rồi!! Khi nào trở về Việt Nam, hãy liên lạc với tôi, chúng tôi hứa sẽ cùng cậu chăm sóc Khang Kiện!!”

“Chẳng lẽ ... chẳng lẽ chị nghĩ rằng cô ấy sẽ ...” Hắn mím môi, đôi mày xô vào nhau từng đợt, giống như trái tim đang thắt lại đau đớn.

“Cậu hiểu mà, đúng không??” Nhi vỗ vỗ vào bàn tay hắn, trấn tĩnh hắn, thức tỉnh hắn: “Với tính cách của con bé, nó sẽ không bao giờ chấp nhận cho bản thân sống thoải mái sau những gì đã làm ... cậu hiểu con bé hơn chúng tôi mà!!”

Phải, hắn hiểu, hắn hiểu rất rõ, chỉ là không thể chấp nhận được điều đó mà thôi. Một năm, thời gian nó lưu lại bên cạnh hắn một phần là do nó muốn đáp trả lại tình cảm của hắn, điều này hắn hiểu rõ, khi nó chấp nhận lời cầu hôn của hắn thì hắn đã biết rồi. Nhưng hắn quả thực không thể sống thiếu nó ... thực sự không thể ...

...

...

...

Trong khi đó, tại căn hộ số 666 của tòa tháp kính cao chót vót, nó đang ngồi ở phòng khách mà đứng phía trước là ba cô gái mang những đường nét khuôn mặt khác nhau nhưng lại có cùng một biểu cảm. Họ đứng đó, lạnh băng và chờ đợi, chờ một phản ứng từ nó, vị tiểu thư mà họ thề sẽ trung thành đến hết kiếp này.

“Đến lúc rồi!!” Nó thờ ơ buông một câu nói, đôi mắt mông lung nhìn ra phía bên kia lớp kính dày ở phòng khách.

“VẬY CÒN “TAM KIỀNG”??”

Trên lên tiếng, câu hỏi không rõ đầu đuôi, cũng không rõ ý tứ. Nhưng toàn bộ bốn con người đều hiểu cô muốn nói đến điều gì, với họ, giờ đây lời nói là thứ mà họ tiết kiệm nhất.

“Tự sinh tự diệt, “Tam Kiềng” đã chọn sai boss rồi!!” Nó lãnh đạm trả lời.

“Chị định khi nào??” Nhiên lại hỏi.

“4 ngày nữa!!”

“Chúng em sẽ chuẩn bị!! Hẹn gặp lại!!”

Chi cúi đầu, Trân và Nhiên cũng vậy. Sau cái gật đầu trả của nó, cả ba cô gái nhất loạt cùng nhau rời khỏi căn phòng số 666 và nó biết, từ giờ đến khi gặp lại, họ sẽ không xuất hiện trước mặt nó hay bất kì người nào ở nơi này nữa.

Dựa người ra ghế, nó hồi tưởng về cuộc gặp vài tiếng trước, là Chiến, anh chủ động muốn nói chuyện với nó. Sau ngần ấy chuyện, quả thực nó đã mất đi cảm giác với Chiến, giờ với nó, Chiến giống như một người nó từng quen biết. Có lẽ Chiến cũng hiểu điều đó, anh không muốn gì nhiều, chỉ muốn cùng nó nói chuyện một cách thẳng thắn ...

“Em sẽ rời khỏi đây?? Bỏ lại boss và Khang Kien sao??” Câu hỏi không lấy làm ngạc nhiên.

“Điều này khiến anh ngạc nhiên sao?? Chẳng phải không sớm thì muộn sẽ như vậy??” Nó mỉm cười, đầu hơi lắc thể hiện một sự không đồng tình trước câu hỏi ngỡ ngàng tầm phào.

“Cậu ấy sẽ không để em đi!!”

“Em biết!!”

“Các Dirty đã rời đi, em muốn họ xây dựng một thế giới riêng cho Khang Kien??”

“Một môi trường sống tốt nhất!!” Nó cười, đôi mắt trầm xuống: “Không ai biết trước được tương lai, nhưng thằng bé sẽ hạnh phúc khi có họ!!”

“Em nghĩ Khang Kien sẽ hạnh phúc khi không có mẹ ư??”

Đó là câu hỏi cuối cùng trước khi Chiến rời đi, câu hỏi khiến trái tim nó bị cả tảng đá ngàn cân đè nặng. Đó là cái giá phải trả cho cuộc sống, nó chấp nhận điều ấy, nó không thể trả hết những gì mình đã làm, không thể giữ lời hứa để Khang Kien được sống một cách trọn vẹn nhất ... những gì nó đã làm, con trai nó phải trả một phần nào đó, phần ấy chính là việc Khang Kien sẽ phải lớn lên mà không có nó bên cạnh ... Cái giá ấy, với Khang Kien mà nói thì là quá đắt, thực sự quá đắt. Nhưng nó biết làm gì đây?? Nó không có quyền được lựa chọn ...

... ..

Pháp, thành phố Pari hoa lệ vẫn rực rỡ với vẻ đẹp vốn có. Nhưng ở nơi ấy, có những con người dù sống trong bình yên nhưng tâm tình lại luôn luôn bất ổn. Họ có những nỗi lo mà không ai có thể hiểu được, có những tâm sự không biết giải bày cùng ai, chỉ có thể âm thầm tự nói với mình ... tất cả sẽ ổn thôi ...

Và những hình ảnh đó, toàn bộ tập trung vào hai người phụ nữ đang sống trong một căn biệt thự rộng lớn nhưng cô quạnh. Khi trở về từ Mỹ, Đạt không khỏi giật mình vì sự xuống sắc của hai con người ấy, bà Lam Nguyệt và cả bà Thuyền nữa, họ tiêu tụy đi nhiều sau lần bị săn đuổi kinh hoàng trước đó. Nhìn cảnh này, Đạt thực sự rất đau lòng, anh tự hỏi, tại sao Long lại có thể nhẫn tâm bỏ lại họ ở đây?? Anh hiểu Long đã mất kiên nhẫn, nhưng anh còn hiểu hơn tình hình hiện nay, tốt nhất là kéo Long lại, nếu không ... mọi việc sẽ không thể cứu vãn được.

“Bác trưởng cháu sẽ đưa được nó trở về!!” Bà Nguyệt cười buồn khi nhìn thấy Đạt trở về. Khi anh rời đi, bà đã rất lo lắng, nhưng khi anh trở lại một mình, bà lại thấy buồn.

“Chúng cháu thất bại rồi!!” Đạt nén tiếng thở dài.

“Không còn cách nào sao??” Bà Thuyền nghẹn giọng, một năm trời chờ đợi cuối cùng mọi thứ vẫn rơi vào bế tắc.

“Sẽ rắc rối hơn nếu Long một mình hành động!!”

“Khó lắm!!” Bà Nguyệt buông một tiếng bất lực: “Hai đứa nó thật giống nhau, không ai bảo ai, cùng nhau bộc phát ... khó ai có thể ngăn được hai con bão này!!”

Ba người nhìn nhau, cùng thờ dài một tiếng. Viễn cảnh hai con bão đụng độ với nhau, liệu ai có thể ngăn cản được hai con người đó làm những chuyện điên rồ?? Có thể không ngăn được nó, nhưng với sự bất ổn định của một người như Long, liệu anh có tha cho những kẻ đã khiến em gái anh phải chịu khổ sở suốt quãng đời ngắn ngủi gần hai mươi năm?? Không có chuyện ấy đâu ... cả Long và nó, cả hai có cùng một dòng máu chảy trong huyết quản, có cùng một mục tiêu đề hướng đến trong toàn câu truyện bí ẩn này ... không ai có thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Hắn nhìn lên chiếc màn hình lớn, biểu đồ trên đó toàn bộ đều có chiều hướng đi xuống. Dù biết rằng Chiến sẽ hành động theo chiều hướng cực đoan, nhưng hắn vẫn trở tay không kịp, hoàn toàn không ngờ được anh lại làm kinh động nền kinh tế trên quy mô lớn đến vậy. Quả nhiên là một kẻ ngốc, Chiến chấp nhận hy sinh chính bản thân mình để trải lên một con đường bằng cho vợ của hắn. Tình cảm ấy, hắn thực sự không muốn lợi dụng tình yêu mà Chiến dành cho nó ... nhưng, không còn cách nào khác.

Kết quả có lẽ còn hơn những gì hắn dự tính, thậm chí, Chiến còn làm cho một phần kế hoạch của hắn phá sản. Đã nói rồi mà, hắn đâu có sai, chắc chắn Chiến sẽ gây lên cho hắn rắc rối, biết trước là vậy nhưng hắn vẫn không thể làm gì được ... ruột cuộc thì khả năng của Chiến vẫn vượt hơn hắn về khoản gây rối. Nhưng, dù sao thì Chiến đã giúp đỡ được phần nào chị gái của hắn, có thể tách Ngọc ra khỏi liên minh với những kẻ tầm cỡ của thế giới ngầm, Chiến quả nhiên không phải là người có thể coi thường được.

“Boss.”

Tiếng gọi kéo hắn trở về với hiện tại, Levin đang đứng đằng sau hắn, dáng vẻ vẫn cung kính như vậy ... tuy nhiên, trông anh chàng có vẻ khá mệt mỏi. Đề bộ dáng này xuất hiện trước mặt hắn, có lẽ Levin đã phải lao lực rất nhiều.

“Mọi chuyện ổn chứ?”

“Tôi nhận được tin từ Trần ...” Levin ngập ngừng.

Hắn hơi nhướn mày quay ghế nhìn thẳng vào thuộc hạ của mình:

“Sao??”

“Một lượng vũ khí lớn đang được chuyển vào nhà giam quốc tế bằng đường dây buôn bán bí mật, không lâu nữa sẽ có một cuộc hỗn chiến nổ ra tại đó.”

“Vũ khí??” Hắn nhíu mày, ngón tay gõ gõ xuống thành ghế: “Bên nào??”

“Là khu nam.”

Levin đáp lại, tay đồng thời đưa cho hắn một tập tài liệu được niêm phong cẩn thận. Hắn cầm lấy và xé ra, một số giấy tờ cùng những bức ảnh chụp những kẻ nào đó, hắn không biết chúng, nhưng chúng chính là những kẻ mà hắn sẽ giết.

“Có chuyển biến gì ở đó không??”

“Theo nguồn tin cho biết ... Chiến đã bắt đầu hành động, anh ta đang khống chế kẻ cầm đầu của khu nam. Tuy nhiên, có vẻ chưa ai biết thân phận của anh ta cả!!”

Hắn gật đầu, chiếc ghế nhanh chóng quay lại phía bàn. Bàn làm việc của hắn được lắp đặt mười hai chiếc màn hình vi tính với hàng loạt những hình ảnh khác nhau, hầu hết là hình ảnh do vệ tinh do thám của Mỹ truyền tải về. Trước khi rời khỏi “Tam Kiềng”, Chiến đã giao lại phần mềm hack của mình cho hắn, dù biết khả năng của hắn là không giới hạn, nhưng dù sao cũng có công cụ sẵn, như vậy sẽ đỡ tốn thời gian cho hắn hơn.

Levin vẫn đứng đó chờ đợi nhiệm vụ tiếp theo. Nhưng, đôi mắt anh ta dừng ở chiếc nôi trống không ở góc phòng, lúc này mới để ý, Levin không thấy nhóc Khang Kiện đâu cả. Trước khi đi làm nhiệm vụ, Levin rõ ràng vẫn thấy Khang Kiện ở bên cạnh Boss của mình không rời, tại sao giờ lại không thấy nữa??

“Boss!!”

“Chuyện gì??”

Hắn không quay lại, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, tay lướt trên bàn phím như máy, hình ảnh trên mười hai chiếc màn hình cũng liên tục thay đổi.

Tuy nhiên, không phải vì thế mà hắn không để ý xung quanh.

“Cậu chủ Khang Kiện ... tôi không thấy cậu bé ở đây.”

... Cách ...

Hắn dừng tay, đồng thời mọi dữ liệu đều đã được hắn hoàn tất. Hắn quay lại phía Levin, khoe miệng hơi nhếch lên:

“Thằng bé đang ở một nơi rất an toàn.”

“Ý cậu là ...”

“Không phải.”

Hắn lắc đầu, chỉ cần nhìn ánh mắt của Levin là hắn hiểu anh ta đang nghĩ gì, nhưng, hắn không bao giờ giao con trai mình cho những người hắn không tin tưởng ... kể cả là gia đình của chính mình.

“Toàn bộ những người cậu biết, không ai đủ khả năng bảo vệ cho thằng bé an toàn một cách tuyệt đối ... chỉ có một người duy nhất có khả năng đó.”

“Một người duy nhất ư?” Levin tròn tròn mắt.

“Phải, chỉ có người đó thôi.” Hắn khẽ cười, rồi lắc đầu: “Nhưng ... sẽ không một ai biết được người đó là ai ngoài tôi.”

“Tôi hiểu.”

Levin cúi đầu. Hắn thở hắt một tiếng, tay chỉ vào một số màn hình đang hiển thị rõ hình ảnh và cả tọa độ địa lý, đó là nhiệm vụ tiếp theo của Levin.

“Cậu cùng thuộc hạ giải quyết những kẻ đó ... đám còn lại, tôi sẽ lo.”

“Boss ...” Levin tái mặt vội vàng nói: “Cậu đừng ra mặt. Tôi sẽ giải quyết hết đám này, nếu cậu ra mặt, tôi sợ là ...”

“Cứ thế mà làm.”

Hắn cương quyết. Trước mệnh lệnh đến từ ông chủ của mình, Levin không thể khuyên can được. Anh ta biết rằng, lúc này đây, ông chủ của mình hiện tại đang thiếu nhân lực trầm trọng ... nếu hành động không cẩn thận, có khi hắn sẽ mất mạng. Tuy nhiên, dù có thế nào ... Levin tin rằng hắn có thể làm được những điều không tưởng, bởi, hắn là người đầu tiên có thể điều hành “Tam Kiềng” trong khi không một ai có đủ khả năng đó – một người có thể đối mặt với tất cả những thế lực chống đối không chút e ngại, có lẽ, hắn là kẻ đáng sợ nhất từ trước cho tới nay mà “Tam Kiềng” từng trưng dụng.

Tuy nhiên, có lẽ những người đứng đầu trong bộ ba “Tam Kiềng” đều không ngờ được rằng ... họ đã cố gắng về căn gác nhà. Hắn sẽ khiến cho nơi này trở thành một nơi chỉ được biết đến trong quá khứ chứ không thể tồn tại ở tương lai được nữa.

.....

Hai bóng đen đang rượt đuổi lẫn nhau trong bóng tối, địa điểm là những góc ngách trong khu nhà giam quốc tế, khu nữ. Kẻ thì cố sức để đột nhập còn kẻ thì ngăn chặn không để điều đó xảy ra, tại sao kẻ kia không ra tay quyết đấu một trận rồi hãy đường hoàng đi vào nơi đang giam giữ Hades??

“Mây thật phiền phức.”

Một tiếng rít khẽ vang lên trong bóng tối, ánh nhìn tím ngắt chĩa vào cái bóng đang đứng chặn trước cánh cửa dẫn vào khu biệt giam. Rõ ràng không cảm nhận được sự xuất hiện của con người, nhưng cái bóng đen kì dị kia lại chặn đường kẻ đó như thể muốn trêu ngươi người khác.

“Kẻ không phận sự, cút.”

Bóng đen lên tiếng, giọng nói lãnh đạm mang thanh sắc đe dọa. Không thấy sát ý, nhưng kẻ kia lại cảm nhận được mình sẽ nằm dưới nền đất lạnh lẽo với đầu lia khỏi cổ nếu như không rời đi.

“Đừng coi thường tao.”

Kẻ đó một lần nữa rít lên, trong người rút hai lưỡi dao sáng loáng. Bóng đen kia vẫn đứng im thín thít, giống như một bóng ma, hoàn toàn không để tâm tới dáng vẻ của kẻ nguy hiểm trước mắt. Kẻ đó lao tới, hai lưỡi dao vát chéo vào nhau như thể muốn xé cái bóng đen ra làm bốn mảnh ... tuy nhiên, bằng một cách nào đó, hai lưỡi dao đó bị chặn lại, cách bóng đen một khoảng chỉ vài centimet. Dù có cố sức ghi mạnh đến mức nào, hai lưỡi dao vẫn bị chặn không thể di chuyển, càng không thể thu hồi lại. Đột nhiên, bóng đen đó hơi ngẩng đầu rồi chốc lát, tiếng nói rì rầm vang lên:

“Có lệnh, cho phép người vào.”

Kẻ kia chưa hiểu truyện gì, hai lưỡi dao bỗng nhiên rơi xuống nền đất, bóng đen biến mất để lại cánh cửa đã mở ngay trước mặt. Hàng lang tối hun hút phía trước làm kẻ lạ mặt có chút ngại ngùng. Tiếng nói rì rầm lại vang lên lần nữa:

“Tiểu thư muốn gặp người, cứ đi thẳng vào.”

Kẻ đó nhìn quanh, cố xem xem cái bóng đen kia ở đâu. Tuy nhiên, khi giọng nói quý dị đó vang lên, bóng đen lại xuất hiện trong hành lang tối hùt. Dù lúc trước rất hùng hổ nhưng kẻ đó lại chùn bước trước sự nguy hiểm đến từ những điều khó hiểu đang diễn ra tại nơi này.

“Nếu người không muốn vào, ta sẽ đóng cánh cửa đó.”

“Ta sẽ vào.”

Vừa bước vào, cái lạnh của khu nhà biệt giam tỏa ra khiến kẻ đó rợn sống lưng, toàn thân như cứng đờ trước sức ép quá nặng nề ấy. Liệu rằng ... có phải là do Hades hay không??

...

...

Đứng trước cửa buồng biệt giam số 10, cánh cửa dày cộp ngăn cách kẻ ấy với người đang nằm ngủ trong đó. Dù nơi này rất tĩnh lặng, nhưng có một sự xáo trộn kì lạ đang diễn ra tại đây. Một cách bất ngờ, tiếng nói từ buồng giam vọng ra khiến kẻ đó giật mình.

“Lâu không gặp, Bảo Lam??”

Khóe môi mím chặt, cảm giác phẫn nộ trong người Bảo Lam tăng lên đến tận cùng, lúc này, cô ta chỉ muốn đập tan cánh cửa trước mặt và ban tặng cho kẻ đang khiêu khích kia một viên đạn đồng vào thái dương. Mỗi lần giáp mặt, nó luôn khiến cho cô ta không thể kiềm chế được mình. Cái khao khát thêm muốn được nhìn thấy nó nằm trên vũng máu làm tâm trí cô ta phát cuồng.

“Hades ...”

“Đừng giận dữ như vậy ...”

Giọng của nó thản nhiên như không, tiếng nói vọng ra một vẻ khiêu khích đến mức người nghe có thể tưởng tượng được nó đang nở một nụ cười nửa miệng:

“Tôi hơi bất ngờ khi cô đích thân tới tận đây đây.”

“Cô nghĩ anh ta không dám giết cô sao??” Bảo Lam gằn giọng, đôi tay đã siết chặt lại.

“Lại giận dữ nữa rồi ...”

Nó đáp lại, chất giọng lúc này không còn mang vẻ thản nhiên nữa mà cứ như đang nói về một điều vô cùng hài hước:

“Anh ta sớm muộn gì cũng sẽ giết tôi, cô lo cái gì nào??”

“Hades, cô ... cô coi thường cả Ken nữa sao??”

Bảo Lam rít lên, càng ngày càng muốn phát nát cả khu nhà giam này. Đáp lại sự giận dữ của cô ta là tiếng cười khúc khích của nó, điều đó càng làm Bảo Lam điên tiết. Nhưng, bên cạnh cô ta là cái bóng đen luôn đề phòng cảnh giác, dù có đối mặt trực tiếp với nó thì Bảo Lam cũng không thể ra tay được.

“Thôi nào, cô tới đây để giết tôi chứ có phải tán chuyện đâu.” Nó vừa cười vừa nói vọng ra: “Nếu thấy ra tay được thì cứ việc, tôi không phản kháng đâu.”

“Là cô nói đấy nhé.”

Bảo Lam nhếch miệng, bàn tay sẵn sàng sử dụng thứ vũ khí bản thân đã trang bị cho hoàn cảnh này ... tuy nhiên, giọng nói của nó lại lần nữa vang lên khiến hành động của cô ta bị ngưng lại.

“Quên mất ... cô có thể làm vậy nếu như Moth cho phép!!”

Nhanh như chớp, bóng đen chặn đứng trước mặt Bảo Lam, một lưỡi dao sắc lẹm kẻ vào cổ cô ta. Hành động của Moth nhanh đến mức khiến Bảo Lam chỉ kịp hơi lùi đầu về phía sau, vũ khí đã bị tước đi lúc nào không biết.

“Tôi từ chối thừa tiểu thư!!”

Bảo Lam tròn trừng mắt, cô ta nhìn chằm chằm vào Moth – kẻ đã từng phản bội nó để một tay giúp đỡ Bạch Linh bắt cóc con trai của nó. Có nằm mơ cô ta cũng không ngờ được rằng nó lại thu nhận Moth một lần nữa, với một kẻ đã phản bội mình, nó thường giết hoặc bỏ mặc cho tới chết ... nhưng, lần này nó lại làm ngược lại với những gì bản thân đã xây dựng, ngược lại với luật lệ của chính mình.

“Đương Trung hẳn biết rõ về Moth. Cô chắc cũng không phải là không biết, đúng không Bảo Lam??”

Nó nói, chất giọng trầm trầm mang đậm nét của sự đe dọa. Tất nhiên, nó thừa hiểu bản tính của Bảo Lam, kẻ đã thề là sẽ giết nó dù có phải chết. Nhưng, lúc này, thời điểm này ... Bảo Lam có chết cũng không có đủ là 0,1% cơ hội để có thể giết được nó.

“Mày ... con khốn.”

Bảo Lam rít lên, trong đôi mắt màu tím gắt ánh lên một cái nhìn chết người, cô ta nhìn chăm chăm vào bóng đen trước mặt ... dù đã cố gắng hết sức, nhưng cô ta vẫn không thể nào nhìn thấy được kẻ được gọi là Moth kia. Cô ta không thể chấp nhận được điều đó, tại sao năm lần bảy lượt đều không thể giết chết nó, là cô ta kém cỏi hay do nó được những người tài giỏi giúp sức?? Không thể thế được ...

“Tôi buồn ngủ rồi, tiễn khách!!”

Nó thản nhiên ra lệnh, trong chốc lát chỉ còn lại tiếng thờ đều đều của nó trong không gian tĩnh mịch của khu biệt giam lạnh lẽo. Bảo Lam cũng hoàn toàn không biết được gì ngoài câu nói cuối cùng của nó, cô ta bất tỉnh ngay khi nó nói tiễn khách. Sau tất cả, chỉ có một bóng đen lặng lẽ cô độc làm việc của mình.

... ..

Chi chạy hối hả xuyên qua những con gỗ bản thủ tồi tàn và ẩm ướt, trên người hoàn toàn không mang theo vật gì tùy thân ngoài chiếc laptop mỏng dính được để an toàn trong chiếc balo nhỏ được đeo sau lưng.

... Bùm bùm bùm ...

Tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả một vùng, một cột khói lớn bốc lên nghi ngút cùng với sự hỗn loạn của hàng ngàn con người. Nơi đó ... trụ sở tập trung tất cả những tài liệu quan trọng nhất của nước Pháp, nơi vừa xảy ra một vụ ăn cắp dữ liệu lớn nhất từ trước tới nay và đã phát nổ sau khi mọi thông tin tài liệu được tải hoàn tất vào bộ nhớ của một hacker giấu mặt.

Chi ngoảnh mặt nhìn khu an ninh nghiêm ngặt của nước Pháp bị phá hủy, miệng hơi cong lên tạo một nụ cười nửa miệng rồi nhanh chóng chui vào chiếc ô tô màu đen đã chờ sẵn. Bên trong, hai người con gái đều hướng ánh mắt nhìn cô, cả hai không hẹn cùng mỉm cười kèm theo một câu tán thưởng.

“Làm tốt lắm.”

Chiếc xe chuyển bánh rời khỏi nơi đang nghỉ ngơi, tránh né những đợt kiểm tra của đám cảnh sát Pháp ... cùng lúc đó, Chi giờ laptop ra, mọi dữ liệu được xử lý trở thành một chuỗi những con số chạy dọc như một ma trận liên hoàn không điểm dừng. Cô đánh một dấu tích vào một ô trống ngay trước chữ France, bên dưới, từ Russia hiện lên đậm nét như báo hiệu một điều gì đó. Chi mỉm cười gấp laptop lại, cô ngẩng đầu lên nhìn hai người đang ngồi cùng xe với mình, miệng nói một câu rất thú vị ...

“Tới Nga nào hai người.”

Đáp lại câu nói của Chi là hai khuôn mặt mang ý cười. Họ lúc này đây mới cảm nhận được công việc mình làm thật không uổng phí. Bộ ba Trần, Chi và Nhiên đang hợp tác với nhau vô cùng ăn ý ... cuối cùng họ cũng có thể biết được mục đích thực sự của tiểu thư của mình là gì. Với điều đó, họ hành động một cách hào hứng vào chuyên nghiệp hơn rất nhiều.

... ..

Dưới ánh trăng bạc, một bóng người ngồi trên tòa tháp cao với khối thuốc vờn khắp cơ thể. Mái tóc đen được gió thổi tung lên che đi đôi mắt màu ngọc bích đang ngược lên trời ... hần, người vừa giải quyết xong những kẻ ngăn đường bằng cách của riêng mình, người vừa bắt tay làm những việc có thể khiến bản thân phải hối hận. Hần – Ngô Dương Minh, người một phút trước còn là boss của “Tam Kiềng” nay bị chính tổ chức đó truy lùng. Ba nhân vật lớn nhất của bang hội “Tam Kiềng” đã phải chịu án tử hình trước pháp luật với hàng loạt những bằng chứng cụ thể và chi tiết.

“Ngô Dương Minh ...”

Một giọng nói vang lên, lạnh và sắc. Hần còn chẳng thèm quay lại xem người đó là ai, thậm chí, tiếng nói đó giống như gió thoảng bên tai không đáng để hần bận tâm. Người đó vẫn đứng cách hần một khoảng hơn ba mét, dù hần không đáp lại nhưng kẻ đó cũng không có ý định rời đi.

“Phá bỏ công cụ duy nhất của mình, cậu bỏ cuộc rồi sao??”

Câu nói tiếp theo đã có thể làm hần chú ý, hần rời bỏ bầu trời chỉ độc có ánh trăng và ngôi sao Bắc Đẩu sáng rõ, đôi mắt thờ ơ nhìn kẻ đang đứng cùng một nơi với mình. Dáng vẻ của người đó, hần không nhớ rõ là ai, nhưng cũng không đáng trí đến mức quên hần ... người này có liên quan tới vợ của hần, hần chỉ biết điều đó.

“Ai thế??”

“Không nhớ tôi sao??”

Người đó nhếch miệng, giọng nói cộc nhả nhưng có phần phẫn nộ. Bởi vì, hần thậm chí còn chẳng coi kẻ đó là đối thủ của mình.

“Không đáng bận tâm.”

Hắn lãnh đạm, tay đưa điều thuốc đang cháy dở lên miệng hút một hơi dài ... làn khói phả ra bị những đợt gió mạnh cuốn vào không trung. Cho dù, một khẩu súng đang chĩa về phía hắn, băng đạn đầy, khóa an toàn đã mở, ngón tay đặt ở cò súng sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào.

“Tôi sẽ giết cậu!!”

Kẻ đó gằn giọng, mắt nhìn thẳng vào hắn, ánh nhìn căm thù cùng giận dữ ghen tuông. Hắn là người đã cướp nó từ kẻ đó, người đã chiếm hết mọi vị trí trong tâm trí người mà kẻ đó cuồng mê.

“Đừng phí sức ...”

Hắn thở dài một tiếng, dáng vẻ có chút mệt mỏi nhưng không phải vì thế mà kẻ kia có thể lợi dụng thời cơ hạ thủ. Hắn là người ... càng mệt mỏi, càng chán nản thì những việc hắn làm lại càng tàn nhẫn thâm độc hơn.

“Cậu nghĩ tôi không dám ra tay?!”

Kẻ đó nghiêng răng. Hắn đưa mắt nhìn, lúc này đã nhớ ra người đứng trước mặt là ai ... tuy nhiên, đáp lại câu hỏi chỉ là nụ cười nửa miệng khiêu khích và một câu hỏi khác.

“Anh dám rời bỏ Dương Trung để tới đây sao, Ken?”

“Thì sao?” Ken nhún mày, miệng rít lên.

“Chả sao.”

Hắn ném điều thuốc vào không trung, quay người lại, mặt đối mặt với kẻ từng được “Tam Kiềng” sai khiến đi giết vợ hắn. Dù cho anh ta không giết được nó, nhưng việc anh ta yêu nó càng khiến hắn muốn khiêu khích hơn ... bởi, trên thế giới này, người duy nhất nó yêu chỉ có mình hắn, duy nhất chỉ có hắn, điều đó là sự thật quá hiển nhiên. Vậy nên ... thật thú vị khi đùa giỡn với những kẻ không biết điều như Ken.

“Nếu giết tôi, người anh phải đối mặt chính là cô ấy ... có dám không?”

“Sao không?”

Ken cười khềnh, tuy vậy, trong mắt anh ta ánh lên những tia đau đớn. Sự thật hiển nhiên ấy thật khó chấp nhận.

“Vậy thì làm đi ...” hắn ngửa mặt lên trời, thân thể buông lỏng không chút phòng bị: “Trước khi thuộc hạ của tôi tới đây.”

“Cậu ...”

Ken chưa kịp nói gì thì họng súng đột nhiên vênh cao rồi cả khẩu súng tuột khỏi tay anh ta, khẩu súng lơ lửng trên không như có một lực nào đó tác dụng khiến nó không thể rơi xuống được. Một giọng nói lạnh lạnh cất lên, phía đằng sau Ken.

“Boss, tôi tới rồi.”

Levin xuất hiện bất ngờ và đúng lúc đến mức khó tin. Không biết là do vô tình hay là hắn đã biết trước điều đó.

“Sớm nhì?” Hắn nhếch miệng.

Levin nhìn Ken, đôi mắt thăm dò cùng hoài nghi. Anh ta đã từng gặp kẻ này rồi ... một trong hai người đã xóa trí nhớ của anh, khiến anh ra tay với ân nhân của mình, không những vậy, còn bắt anh đối đầu với người anh yêu thương nhất.

“Boss, sao kẻ này lại ở đây?”

“Tình cờ thôi.”

Hắn bước lại gần Ken, lúc này, anh ta hoàn toàn không có phản ứng nào. Ken biết, nếu lúc này manh động, chắc chắn anh ta sẽ không thể toàn mạng rời khỏi nơi này. Là một người tham gia huấn luyện, Ken biết rõ khả năng của Levin ... không những vậy, anh ta còn chưa biết được sức mạnh thực sự của hắn. Nếu liều lĩnh, hôm nay sẽ là ngày giỗ của Ken không biết chừng.

“Ngô Dương Minh!!”

Hắn dừng bước, hai tay rút túi quần, khoe miệng nhếch lên và đứng đó chờ đợi ... hắn muốn xem kẻ kia còn muốn nói điều gì khác nữa.

“Chính tay tôi sẽ giết cô ấy.”

“Sao?”

Hắn nhún mày, câu nói của Ken mang một hàm ý gì đó rất khó hiểu, chính điều này đã khiến hắn phải quay lại. Điều cười nửa miệng của Ken, một sự thách thức trực tiếp đối với hắn.

“Hãy thử cứu Hương một lần nữa xem, liệu cậu có làm được không khi người muốn điều đó lại chính là bản thân cô ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Chương 107

Hiếm hoi mới có một lần ra ngoài mua sắm, nhưng bà Lam Nguyệt không bao giờ ngờ được rằng mình lại có thể gặp người đàn ông ấy ... người chồng đã từng muốn giết bà, muốn giết con trai và con gái của bà. Ông ta – kẻ đã giả chết, đã bỏ rơi thậm chí vẫn nuôi hy vọng rằng sẽ được chính tay con gái mình kết liễu mạng sống ... bà Nguyệt tự hỏi, đến khi nào ông ta mới chịu buông tha cho đứa con gái đáng thương mình?

“Ông muốn thẳng Long giết ông luôn tại đây phải không?”

Bà Nguyệt đánh giọng tra vấn Dương Trung. Dù từng có tình nghĩa vợ chồng vô cùng nồng thắm, nhưng những gì ông ta làm đã khiến tâm can của bà chết từ rất lâu rồi. Lúc này, trong bà Nguyệt chỉ có sự căm giận với người được coi là cha của những đứa con của bà.

“Bà có một cuộc sống khá bình lặng nhĩ?”

Dương Trung nhìn bà Nguyệt đăm đăm. Có lẽ, trong tiềm thức, bản thân ông ta cũng nhận ra rằng mình khao khát có được người phụ nữ đang ngồi trước mặt đến nhường nào. Dù quyền lực trước đây là tất cả, nhưng, ngay lúc này, thứ ông ta muốn nhất lại là một gia đình, một gia đình thực sự chứ không phải một thứ nhập nhằng na ná.

“Ông tới đây làm gì? Con gái ông đang ở trong tù, con trai thì đang truy lùng ông ... ông còn dám xuất hiện trước mặt tôi sao?”

Bà Nguyệt gằn giọng tri triết, tại sao người đàn ông này vẫn dám nhìn bà bằng ánh mắt đó?? Dù trước đây có là vợ chồng, dù ngoại hình ông ta có không khác trước là mấy ... nhưng, trí não của ông ta đã tha hóa biến chất đến mức không thể cải tạo được nữa. Dương Trung vốn không còn cái quyền được nhìn bà như vậy, kẻ đã khiến cho gia đình tan đàn xẻ nghé, lúc này lại muốn tái hợp ư?? Dương Trung, ông đừng có hoang tưởng.

“Tôi giờ có muốn chết cũng khó lắm.”

Dương Trung cười nhạt, khuôn mặt với những nếp nhăn mờ nhạt xô lại, đôi mắt ngọc bích tối tăm nhìn mãi cũng không có điểm kết.

“Đợi khi Hương đến và kết thúc quãng đời vô nghĩa của mình sao, ông tàn nhẫn thật đấy Dương Trung!!” Bà Nguyệt nghẹn giọng: “Ông hối hận vì đã từng muốn giết nó sao?? Đứa con gái có trí tuệ, tài năng và sự quyết đoán giống ông như tặc?”

Dương Trung không đáp lại, chỉ có thể nhìn bà Nguyệt, nhận lấy từng lời từng chữ lên án mình. Ông ta có quyền gì ở đây?? Giờ ông ta chẳng là gì đối với bà Nguyệt nữa ... nếu có thì có chăng chỉ là kẻ đang dây vò con gái bà trong sự tuyệt vọng mà thôi.

“Tôi thấy Hương thật may mắn khi được nuông nấng bởi Dương Khang ...” Bà Nguyệt nói tiếp, giọng nói có phần mơ hồ: “Đáng tiếc ... chính ông lại là người phá tan đi cuộc sống vốn dĩ sẽ hạnh phúc của con bé, đẩy con bé đến con đường thực hiện đúng theo những gì lời tiên đoán nói đến.”

“Dương Khang vốn dĩ nuôi con bé là có mục đích ...”

Dương Trung gằn giọng, mặt long lên giận dữ. Trong đời, ông ta căm thù nhất là bị so sánh với Dương Khang – người anh trai song sinh của mình.

“Được lắm ...”

Bà Nguyệt nhếch miệng, khóe môi cong lên khinh thường người đang ngồi trước mặt:

“Đến tận bây giờ ông vẫn còn nuôi trong lòng cái sự đố kỵ nhảm nhí đó sao?? Ông muốn chứng tỏ cái gì?? Anh ta chết rồi ... ông còn ghen tỵ với anh ta khi được chết dưới tay con gái của chính mình sao?? Ông tốt đẹp hơn anh ta ở điểm nào??”

Dương Trung nín lặng, bàn tay siết chặt kim nén con phần nộ trong người. Chỉ là ... bà Nguyệt nói không sai, hoàn toàn không sai dù chỉ là một chữ.

“Ông sẽ được toại nguyện, Dương Trung.”

“Sao??”

Dương Trung nhú mày, câu nói của bà Nguyệt có phần khó hiểu. Thực ra câu nói của bà Nguyệt rất rõ ràng, chỉ là, Dương Trung không lường được đến chuyện đó.

“Ông không biết sao??” Bà Nguyệt bật cười, một tiếng cười chua chát đến xé lòng: “Ông không biết mình sống được đến lúc này đều là do con bé muốn chính tay giết ông sao?? Đừng nói ông nghĩ rằng thằng Long nó không dám xuống tay với ông đấy nhé??”

“Bà nói gì??” Dương Trung tròn trừng đôi mắt.

Bà Nguyệt nâng tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ, giọng nói cất lên thản nhiên, đôi mắt nhìn Dương Trung bằng tất cả sự thờ ơ lãnh đạm của mình.

“Hương nó dùng mọi cách để ngăn chặn Long tìm được ông, con bé biết rằng ... nếu Long tìm được, chắc chắn thằng bé sẽ không ngần ngại cho ông một đòn kết liễu. Lúc này, ông còn sống là để chờ con bé tìm đến để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ông đấy.”

Như một tiếng sét đánh ngang tai, Dương Trung cứng đờ cả người trước sự thật vừa được bà Nguyệt bóc trần. Không phải là ông ta không biết, chỉ là, cố gắng lừa dối bản thân để không phải chấp nhận điều đó. Có lẽ ... đã đến lúc Dương Trung hồi hận về những gì mình đã làm.

Tuy nhiên, sự hối hận luôn tới một cách muộn màng ... với Dương Trung cũng vậy.

... ..

Nhận được tin báo rằng Dương Trung tìm đến gặp mẹ mình, Long hoảng loạn đến mức ngay lập tức sử dụng phi cơ riêng để bay tới Pháp. Trong đời, nỗi sợ hãi lớn nhất của anh chính là mất mẹ và em gái, anh không muốn ném trái điều đó một lần nữa. Bản thân anh biết rằng, khi mình quyết định sẽ truy lùng Dương Trung và giết ông ta thay em gái, anh phải chấp nhận việc mẹ mình sẽ rơi vào nguy hiểm ... nhưng, khi điều đó xảy ra, anh lại mất hết mọi phương hướng, đây đã là lần thứ hai, và lần này lại đích thân mục tiêu của anh tìm tới.

“Mẹ ...”

Long lao vào phòng bà Nguyệt, bộ dáng hốt hoảng. Trong khi ấy, bà Nguyệt lại thản nhiên uống trà cùng với bà Thuyền, họ thoải mái đến mức làm Long tưởng mình nhận nhầm thông tin.

“Con làm gì mà vội vã thế??” Bà Nguyệt nhìn Long, giọng vẫn nhẹ nhàng như bao ngày.

“Mẹ ...” Long hoài nghi nhìn mẹ mình, giọng nói có phần không mấy tin tưởng: “Con nghe nói Dương Trung tìm tới đây??”

“Không phải tới đây ...” bà Nguyệt mỉm cười: “Mẹ gặp ông ta ở trung tâm mua sắm.”

“MẸ Ẹ Ẹ ...”

Long hét âm lên, anh không tin được rằng mẹ anh lại có thể thản nhiên được đến như vậy, bà có ý thức được mình sẽ gặp nguy hiểm như thế nào khi gặp kẻ mất nhân tính đó không??

“Long à ...”

Bà Nguyệt cười trầm lặng, mắt nhìn Long nói như cầu xin một điều gì đó:

“Có thể có được tương lai cho con bé không??”

... RẦM ...

Long đâm mạnh vào tường, câu nói của bà Nguyệt đã khuấy động lên sự giận dữ trong anh. Dù bản thân biết rằng mình đang làm những điều vô ích, nhưng còn hơn là ngồi một chỗ chấp nhận cái tăm tối của tương lai phía trước ... thì khiến chúng rồi như một mớ bòng bong may ra sẽ tìm được một con đường khác. Anh gần giọng nói với mẹ mà như đang cố thuyết phục chính bản thân mình.

“Con sẽ cứu con bé ... chắc chắn sẽ cứu được em gái của con mà!!”

... ..

Ở một chiếc hồ sâu hoắm xanh ngắt được xây dựng ở trong một tòa nhà vô cùng rộng lớn, từng miếng thịt ướp dầm thứ dung dịch màu đỏ tanh nồng được thả xuống từ trên cao ... trong chốc lát, hàng chục con cá mập trắng lao tới xâu xé thứ thịt thơm ngon của bữa ăn thịnh soạn nhưng ít ỏi. Đám súc vật háu đói đó chỉ được cho ăn mỗi tháng một lần ... bọn chúng, khi quá đói, chúng thậm chí đã phải đánh nhau, xâu xé kẻ bại trận để thỏa mãn cơn khát thịt của mình.

Đứng trước bể cá trong suốt vũng chứa những kẻ đi săn nguy hiểm nhất của đại dương, Bảo Lam nhìn như thôi miên vào thứ dung dịch màu đỏ đang trải rộng khắp mặt nước phía trên. Cô ta ước, giả như được nhìn thấy cảnh đám thú cưng của mình xâu xé từng mảnh thịt trên cơ thể của nó – kẻ mà cô ta luôn luôn ghét chết. Khi ấy, hẳn cô ta sẽ rất thỏa mãn.

“Cô đã tới đó??”

Một câu hỏi vang lên kéo mọi sự chú ý của Bảo Lam rời khỏi đám cá mập mà chuyển hướng về phía sau mình. Lúc này, Ken đang đứng tự lưng vào tường, ánh mắt nhìn vào cô ta bằng một vẻ khinh thường cùng chán ghét.

“Phải, thì sao??”

Bảo Lam nhếch miệng, thái độ bất cần nhìn sang Ken, bản thân thì dựa vào tấm kính tách biệt cô ta với thế giới đầy nước phía sau. Đám cá mập cảm nhận được dao động đó và lao tới phía cô ta ... tuy nhiên, chúng bị chặn lại bởi lớp kính dày cộm cứng như đá, chỉ biết nhe nanh ra cố ngoạm trong vô vọng.

“Không có gì...”

Ken khẽ cười, anh ta đi lại phía bể cá, mắt hướng lên nhìn đám quái vật của đại dương đã chấp nhận bỏ cuộc với con mồi ngoài tầm với, miệng nói vu vơ vài câu:

“Chỉ là thấy lạ khi cô ấy không giết cô luôn tại đó ... mà chắc cũng còn nhiều cơ hội mà, phải không??”

Điều cười khiêu khích của Ken làm khuôn mặt Bảo Lam tối đi, hàm răng nghiến vào nhau ken két. Từ đầu chí cuối, trong căn nhà này chưa một ai là đề cao khả năng của Bảo Lam, cho dù, cô ta vẫn là sát thủ số một của thế giới ngầm. Cả Dương Trung, cả Ken, tất cả đều xem cô ta như một kẻ thua cuộc trước nó – người đã khiến mọi thứ rối lên như một mớ bòng bong. Tuy nhiên, đến lúc này, Bảo Lam đều bỏ ngoài tai những điều đó ... những con người ấy coi thường cô ta ư?? Được thôi ... hãy cứ để họ nghĩ vậy đi.

“Phải rồi, tôi kém cỏi ... vậy anh sẽ giết được cô ta chứ??”

Nghe thấy một câu hỏi lạ lùng, Ken quay nhìn sang Bảo Lam, nụ cười khiêu khích đã tắt ngấm mà thay vào đó là một sự ngạc nhiên và bất ngờ. Bảo Lam lại nhếch miệng một cái rồi quay đi, cô ta không quên bỏ lại một câu:

“Cứ mơ mộng đi, cô ta vốn chẳng coi anh ra cái gì đâu.”

Ken nhú mày trước câu nói của Bảo Lam, cái bóng với mái tóc đỏ gắt đã đi khuất khỏi căn phòng rộng từ bao giờ. Ken hơi cong khoe miệng, mắt hướng về phía đám súc vật đang tranh nhau những miếng thịt ít ỏi ... câu nói của Bảo Lam tất nhiên là anh ta hiểu, tuy vậy, anh ta cũng đâu có hy vọng gì ở nó. Với Ken, việc nó từ bỏ chồng con để quay lại thế giới ngầm chính là điều khiến anh ta giải tỏa gánh nặng trong. Hành động của nó đã chứng tỏ cho anh ta biết, nhiệm vụ cuối cùng mà nó dành cho mình vẫn còn hiệu lực.

Có lẽ, với một sát thủ si tình như Ken, việc có thể hoàn thành tâm nguyện của người mình yêu là điều đáng mừng nhất ... cho dù, đó là khi phải xuống tay với chính người mà anh ta dành cả trái tim để bao bọc.

... ..

... ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ...

Hàng loạt tiếng súng nổ với những viên đạn ghim chặt vào trần nhà, ngay giữa giờ ăn trưa của khu nam, ngay tại nơi tập trung đông đủ nhất những kẻ tội phạm tầm cỡ quốc tế. Một kẻ cầm trong tay khẩu M16 tia lên trần cả loạt đạn gây náo loạn toàn bộ hệ thống an ninh của khu giam giữ tù nhân nghiêm ngặt bậc nhất thế giới.

Theo lẽ thường, đội ngũ giáp chiến sẽ nhanh chóng được triển khai để khống chế đối tượng nổi loạn ... tuy nhiên, lần này đám tù nhân đã nhanh tay hơn. Mỗi kẻ phạm nhân đều được trang bị một lượng lớn vũ khí, chúng thủ tiêu bất kì ai xuất hiện ngăn đường. Cuộc nổi loạn này, nó mang quy mô toàn cục chứ không phải một nhóm nhỏ nữa ... toàn bộ hơn hai trăm tù nhân đều tham gia với vũ trang được chuẩn bị kĩ lưỡng. Tiếng súng vang rền khắp nơi, hàng loạt lính cảnh vệ ngã xuống dưới tay đám trùm khét tiếng trong ngục, chẳng mấy chốc, khu nhà ăn chỉ còn lại tiếng cười khà ó của bọn tù nhân ... đám cai ngục cùng bọn quân giáo được xuất một vé tới thiên đường chỉ trong vài phút.

Trong sự bạo loạn, có một người bình thân ngồi dưới gầm bàn, điều thuốc trên tay vẫn đang dờ dang. Xung quanh chiếc bàn đó, một loạt những kẻ trong tay trang bị nhiều thứ vũ khí hạng nặng, giống như đang bảo vệ một thứ gì đó ... chính xác thì là đang bảo vệ một người nào đó. Kẻ cầm đầu, người đang ngồi ở bên trên chiếc bàn chính là Gragon, hẳn ta ngồi đó rất thân nhiên quan sát mọi việc diễn ra xung quanh ... người của gã, bọn chúng hoàn toàn không hành động gì cả, chỉ đứng đó nhìn như thể xem kịch. Hoặc có lẽ ... Gragon và đám nổi loạn kia có mục đích không giống nhau.

... cóc cóc cóc ...

Gragon gõ gõ tay xuống mặt bàn, mắt nhìn đám hỗn loạn xung quanh nhưng miệng thì lại nói như đang đối thoại với ai đó.

“Ngồi dưới đó làm gì??”

“Hút thuốc ...”

Đáp lại là một chất giọng lạnh băng được truyền lên từ dưới gầm bàn. Chỉ một câu có hai từ nhưng lại khiến cho Gragon nín lặng, và cũng sau hai từ đó, phía bên dưới gầm bàn, khoảng im lặng lại xuất hiện ... không phải vì Gragon kiếm lời hay người bên dưới gầm bàn không muốn nói nữa, nguyên do là vì có kẻ đột nhiên xen vào cuộc nói chuyện đó.

Kẻ đó, tuy không lên tiếng, nhưng thái độ và sự ngạo mạn của hắn ta khi đứng trước mặt Gragon khiến cho nhiều người nóng mắt. Kẻ đó, người đã khơi mào cuộc nổi loạn với quy mô lớn và cũng là kẻ một tay phân phối vũ khí cho đám tù nhân. Hắn ta nghĩ ... là kẻ khơi mào thì có thể đứng trên những kẻ ăn theo sao??

“Sao đây??” Gragon nhếch miệng chủ động lên tiếng.

“Như đã nói từ trước ...” Kẻ đó gác khẩu M16 lên vai, dáng vẻ trịch thượng bề trên nói với Gragon: “Nếu chúng mày có ý định giúp con khốn Hades thì tao sẽ xử bọn mày ngay tại đây!!”

“Sợ quá nhỉ?? Mày nghĩ sẽ làm gì được tao??”

Gragon cười đến rung cả vai, thái độ xem thường đó khiến kẻ kia phải tím tái mặt mày vì giận dữ. Hắn ta cầm khẩu M16 bằng một tay, hòng súng hướng thẳng vào giữa trán Gragon, giọng nói khinh bỉ khá ồ của tên đó mang về cột nhà:

“Giết mày dễ như trở bàn tay thôi Gragon ...”

Đám người của Gragon đồng loạt chĩa súng vào kẻ gây chuyện ... nhưng ... hàng chục hòng súng khác thì chĩa vào số lượng nhỏ nhoi đang quây lấy một chiếc bàn. Nhìn tình hình cũng đủ biết chỉ cần một phát súng thôi cũng đủ khiến nơi phòng ăn trở thành đồng nhảy nhụa tràn ngập máu tanh ... và tất nhiên, kẻ phải nằm trong vũng máu sẽ là người của Gragon và cả chính hắn ta nữa. Gragon nhếch miệng, bản thân vẫn thản nhiên ngồi trên bàn như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí, hắn ta còn ra lệnh cho đám thuộc hạ thu súng về.

“Tao không nghĩ mày đủ can đảm để hy sinh lũ súc vật xung quanh đây ... trừ khi mày muốn chết.”

Như bị nói trúng tim đen, kẻ kia im lặng, ánh mắt nhìn vào Gragon như muốn ăn tươi nuốt sống. Cũng phải thôi, Gragon nói đâu có sai, bọn chúng dù lực lượng có đông thật ... nhưng chưa là gì đối với đám an ninh ở nơi ngục tù vững chắc nhất thế giới này. Nếu bọn chúng làm không cẩn thận, nếu không cử người canh gác tuyến bên ngoài, nếu không tìm cách vượt qua bức tường ngăn cách hai khu thì chắc chắn chúng sẽ bị tóm gọn trước khi đạt được mục đích của mình.

“Mày được lắm Gragon...” Tên đó gần giọng, tay hạ súng xuống: “Đợi đến khi bọn tao bắt được Hades, lúc đó tao sẽ tính sổ với mày sau.”

“Bắt Hades??”

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên, là từ dưới gầm bàn. Tuy nhiên, chất giọng này khiến cho không gian đột nhiên rơi vào im lặng, dáng vẻ thản nhiên của Gragon cũng theo đó mà cứng ngắc lạ thường.

“Các người nghĩ muốn bắt được cô ấy thì sẽ bắt được sao??”

“Đưa nào??”

Kẻ kia nhìn quanh, bản thân hắn ta vẫn chưa phát hiện được giọng nói khác lạ ấy bắt nguồn từ đâu. Trong khi đó, giọng nói lạnh lạnh ấy vẫn vang lên trong không gian tĩnh lặng của đám tù nhân.

“Hades là nữ hoàng của thế giới ngầm này, đám tạp nham ăn phế thải của xã hội như chúng mày mà cũng đòi chạm tay được vào cô ấy sao?? Đừng mở tưởng giữa ban ngày ... trong khi chúng mày lê lét dưới chân kẻ khác thì cô ấy đã tự tay mình rạch bụng những kẻ phản bội, nhìn ruột gan chúng bị ngấu nghiến bởi đám thú cưng hầu đỏi được nuôi dưỡng trong môi trường đói khát nhất ...”

... Tạch tạch tạch tạch tạch ...

Một loạt đạn găm lên trần nhà từ khẩu M16 của gã gây chuyện, mặt gã lúc này gần xanh nổi lên, mắt vẫn những đường máu đỏ gắt. Chỉ cần nhìn cũng đủ hiểu hắn ta đang điên tiết ... hòng súng đặt mạnh xuống mặt bàn, gã gào lên như một con thú:

“Im con mẹ cái mồm vào. Tao đ.đ.c.h cần biết mày là ai, cũng đ.đ.c.h cần biết Hades là con quỷ cái nào. Nói cho chúng mày biết, Hades cũng chỉ là một c.o.n.đ.i.ể.m không hơn không kém ... có được cái danh tiếng ấy, chúng mày nghĩ c.o.n.đ.ĩ ấy có khả năng sao?? Thứ đàn bà nhơ nhuốc ấy chắc phải qua tay khỏi lão rồi thì mới đứng được vào cái vị trí bây giờ ...”

“Câm miệng ...”

Giọng nói lạnh lạnh lại vang lên, kèm theo đó, âm lượng nặng nề mang đậm sự đe dọa. Gragon dù không lên tiếng, nhưng tóc gáy của hắn ta đã dựng đứng hết cả ... nếu thằng kia không chịu ngậm mồm, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

“Một thằng gan bé không dám lộ mặt như mày mà muốn ra lệnh cho tao sao??”

Thằng không biết sợ ấy vẫn một mực nói như thể biết hết mọi thứ:

“Để tao nói rõ ... khi bắt được Hades, điều đầu tiên chúng tao làm là sẽ đề nó xuống, hành hạ cái thân thể đàn bà vẫn còn non sữa của nó. Với một c.o.n.đ.i.ể.m như nó, sống trong tù hẳn chẳng thoải mái gì, thiếu hơi đàn ông chắc khó chịu lắm ... ha ha ha ha ...”

Tiếng cười khà ồ ghê tóm bắt nguồn cho một tràng cười cũng bệnh hoạn không kém ... bọn chúng tưởng tượng ra những viễn cảnh rồi tự thỏa mãn sự thèm khát dục vọng với nhau. Lũ phạm nhân nông cạn từng một thời làm mưa làm gió trong xã hội, bọn chúng đã bị tha hóa bởi nhà tù tối tăm này ... hoàn toàn không nhận thức được điều gì mới là nguy hiểm nhất.

“Tao thật sự không muốn ra tay ...”

Giọng nói lạnh lại vang lên, nhưng kèm theo đó và những tiếng lách cách lách của kim loại rơi xuống sàn nhà. Cả căn phòng bỗng im bật. Gragon cũng tránh xa khỏi chiếc bàn đang ngồi, đám đàn em tản ra quây vòng xung quanh. Lúc đó, cả chiếc bàn cùng nửa khẩu M16 bị cắt ra làm nhiều mảnh rơi la tả xuống nền đất tạo lên một âm điệu vô cùng vui tai nhưng cũng không kém phần kinh dị.

Chiến đứng đằng sau gã to mồm, hai con dao ghì sát vào yết hầu của hắn ta, phía chuôi dao, một sợi dây mảnh như cước cuốn chặt lấy nửa khẩu M16 còn lại và chạy dài khắp cánh tay của gã. Chiến mở con người một cách lưng chừng, anh liếc nhìn những giọt mồ hôi đang thi nhau chạy xuống từ trên trán của con mồi, khoe miệng mấp máy nói, giọng nhẹ nhưng lạnh đến mức tê người.

“Mày muốn chết đúng không??”

“Mày ... mày là ai??”

Gã run rẩy, cơ thể không dám cử động vì đám dây nhìn mảnh mai kia đang ghì sát vào hai tay, máu chảy ra từ những vết hằn như mạng nhện. Chiến lãnh đạm nhìn đứa mồi to gan bé, hai lưỡi dao nhỏ sắc bén cứa một đường chéo nhau lên cổ của gã. Anh ít khi cảnh cáo ai, nhưng đã làm thì sẽ khiến kẻ đó không bao giờ dám chống đối lại mình.

“Về nói với con chó đầu đàn của chúng mày ... có thời gian dần mất thì lo mà phá bỏ hàng rào an ninh của khu nữ đi. Đừng khiến tao thất vọng khi để chúng mày nào loạn nơi này, rõ chưa??”

...

...

Mọi diễn biến trong khu nhà ăn đều được thu trọn vào đôi mắt đen nhánh không chút ánh sáng phía bên ngoài cửa kính, bóng đen mờ ảo hiện hữu ở đó mà chẳng ai phát hiện được.

Liệu những kẻ nổi loạn kia có biết mình vốn chỉ là những con tốt nằm trong lòng bàn tay kẻ khác??

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Chương 108

“Hãy thử cứu Hương một lần nữa xem, liệu cậu có làm được không khi người muốn điều đó lại chính là bản thân cô ấy??”

Hắn choàng tỉnh khỏi giấc ngủ giữa đêm, câu nói của Ken cứ ám ảnh vang vọng bên tai hắn. Cảm giác phần nộ khi ấy không bằng được sự bắt lực của bản thân, hắn đã muốn giết Ken luôn lúc đó ... thế nhưng, hắn không làm được. Trong kế hoạch của nó và cả hắn, Ken và Bảo Lam đóng vai trò không thể thiếu ... con người đó, họ là những kẻ nguy hiểm, thế nhưng, không thể giết nếu như chưa tới đúng thời điểm. Nhất là khi, hai kẻ đó là người dẫn đường để hắn tìm tới vị trí của Dương Trung.

... Haizz ...

Hắn vò rối mái tóc đen nhánh đã lâu không được quan tâm tới, tiếng thở dài nặng nề mang đậm nét mệt mỏi. Từ khi nó rời khỏi hắn cho đến nay, không một đêm nào hắn có được một giấc ngủ trọn vẹn, và kể từ lúc gặp Ken, hắn càng không thể chợp mắt được. Việc duy nhất hắn làm trong khoảng thời gian này chỉ là làm việc, lao đầu vào thực hiện kế hoạch đã bị hắn đình trệ từ lâu.

... Cốc cốc cốc ...

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, vào giữa đêm khuya như thế này. Hắn rời khỏi chiếc ghế salon cũ kỹ và tiến lại bàn làm việc với hàng chục chiếc màn hình, đôi mắt ánh lên một cái nhìn nghi hoặc. Nơi hắn đang ẩn thân là một tầng hầm phía dưới khu an ninh của nước Anh, và hiện tại, Levin đã rời đi để làm nhiệm vụ, hắn không nghĩ cậu ta sẽ trở về chỉ sau hơn mười tiếng đồng hồ. Là ai??

“Minh không nghĩ bác ấy lại tới tận đây. Hàng rào bảo vệ Levin cài vô dụng thế sao??”

Hắn lăm bắm trong miệng, mắt dán chặt vào chiếc màn hình phía góc phải, hình ảnh một người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm hiện lên rất rõ nét ... không chỉ vậy, trên tay người đó còn ẵm một cậu nhóc kháu khỉnh mà chỉ cần lướt qua hắn cũng nhận ra là ai.

“Có trong đó thì mở cửa ra, cháu định để lão già này đứng ngoài mãi sao hả??”

Một giọng nói trầm trầm uy quyền vọng vào bên trong phòng, hân hoi giật mình, vội vàng rời khỏi ghế và lao nhanh ra cửa. Cánh cửa vừa mở ra, cậu nhóc trên tay người đàn ông ấy liền nở một nụ cười phản kích, đôi mắt ngọc bích trong veo chợt bùng sáng, đôi tay mũm mĩm chơi vơi trong không trung hướng về phía người đứng trước cánh cửa ... khòe miệng chồm chồm ề ề bật ra tiếng nói bất ngờ:

“Pa pa ...”

Hắn sững sờ trước hình ảnh của thiên thần bé nhỏ trước mắt, hai tiếng pa pa của cậu nhóc làm hắn như đông cứng toàn cơ thể, khuôn mặt bùng lên một cảm xúc vỡ òa cùng kinh ngạc. Lúc này đây, chính hắn cũng không biết nên làm gì trong hoàn cảnh này ... Khang Kiệt, con trai hắn đang ở đây, đang giờ tay đòi hỏi cái ôm ấp thân thiết từ cha mình.

“Ồ cái thằng ... còn không bế thằng nhóc đi, tính để nó khóc luôn hả??”

Giọng nói trầm trầm của người đàn ông trung niên kia kéo hắn trở về hiện tại, chỉ vài giây sau, hắn ngay lập tức ôm chầm lấy Khang Kiệt. Bé con nhỏ xinh cảm nhận được hơi ấm quen thuộc liền ôm ghì lấy cổ hắn, đôi bàn tay nhỏ nhắn bấu chặt vào áo hắn không rời, tiếng khóc oa oa cất lên như thể trút lên hắn sự giận dữ của một đứa trẻ bị tách khỏi bố mẹ mình.

Hắn xoa đầu Khang Kiệt, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng cậu nhóc. Tiếng khóc ấy làm hắn bối rối, hắn luôn luôn như vậy ... bất kể là nó hay con trai, một khi đã rơi nước mắt thì đều là lỗi của hắn. Lúc này hắn không biết làm gì ngoài dỗ dành cậu nhóc đang ghì chặt lấy cổ mình bằng đôi tay nhỏ bé.

“Bố đây, bố ở đây rồi ... nín nào con trai, bố xin lỗi ... ngoan nào ngoan nào ...”

Nhìn dáng vẻ long ngóng của hắn, người đàn ông trung niên kia chỉ khẽ lắc đầu, đôi mày hơi xô lại nhưng khòe môi lại khẽ mỉm cười. Cảnh tượng này người đó đã chứng kiến một lần ... nhưng là cách đây gần hai mươi năm, và khi ấy, thế giới vẫn bình yên lắm. Ông ấy khẽ hắng giọng:

“Người của ta đang canh gác bên ngoài, cháu không cần phải lo lắng.”

“Bác Nam, cháu sợ bác luôn ...”

Hắn nhìn người đàn ông ấy – vị luật sư Trần Hải Nam, người mà nó tin tưởng nhất. Khuôn mặt hắn lúc này biểu hiện lên thứ cảm xúc hỗn độn, vừa vui mừng, vừa lo lắng lại vừa cam chịu. Ông Nam bước vào phòng, tiện tay đóng cửa lại ... trong khi đó, hắn đã ngồi xuống chiếc ghế salon duy nhất trong phòng và vắn vớ dành cậu nhóc nhỏ bé kia. Ông quan sát vài giây rồi nhìn sang hắn nói:

“Từ lúc giao thằng bé cho bác, cháu không tới thăm lần nào ... bác đành phải đưa nó tới đây thôi.”

“Như vậy không phải rất nguy hiểm sao??” Hắn nhăn mặt.

“Biết vậy sao còn làm loạn??”

Ông Nam kéo ghế và ngồi xuống trước mặt hắn, lúc này, hắn chẳng là gì ngoài một thằng nhóc trong mắt của ông. Không những vậy, những gì hắn làm trong thời gian vừa qua quả đúng là trò trẻ con. Nếu không phải hắn đã khiến “Tam Kiềng” phải truy lùng thì ông cũng không tới tận đây để giáo huấn thế này.

“Không phải Tam Kiềng là công cụ để cháu giúp con bé hay sao?? Giờ rơi vào hoàn cảnh này, cháu định thế nào đây??”

“.....”

Hắn im lặng, lúc này, Khang Kiệt vì khóc quá mệt mỏi nên đã thiếp đi. Hắn bế cậu nhóc trên tay, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai ... sau đó, hắn thở dài, khòe miệng hơi nhếch lên, giọng nói kèm theo sự bất lực trả lời câu hỏi của bậc tiền bối đang chờ đợi.

“Trước là vậy, nhưng giờ Tam Kiềng không còn là thứ cháu có thể sử dụng được ... nhất là khi, D đã bị cô ấy không chế hoàn toàn.”

“D bị con bé không chế ư?? Khi nào??”

Ông Nam trợn trừng đôi mắt, hoàn toàn không hiểu hắn đang đề cập tới điều gì. Điều duy nhất ông biết là nó đang ngồi tù, và nơi đó đang hỗn loạn vô cùng. Hắn khẽ cười trước câu hỏi của ông Nam, sau đó, hắn giải thích:

“Trong một năm rưỡi chung sống với cháu, người của cô ấy đã xây dựng lên một con đê chắn sóng ... còn cháu lại đi một con đường khác phá hoại D từ bên trong nhờ tay của các Dirty của cô ấy. Đó là lý do tại sao cháu nói cô ấy đã không chế được hoàn toàn tổ chức D. Hiện giờ, nơi đó chỉ đang chờ chết mà thôi.”

“Ý cháu là ...” Ông Nam hoài nghi: “Dù con bé hoàn toàn tách mình khỏi thế giới đó, nhưng cháu lại mở đường cho con bé trở lại sao??”

“Lúc đó, cháu không còn cách nào khác ...”

Hắn thở dài, Khang Kiệt vẫn đang ngủ ngon lành trong lòng, hoàn toàn không biết hai người kia đang nói về cái gì.

“Cháu biết sớm muộn gì cô ấy cũng bỏ đi, cháu chỉ làm tất cả những gì có thể để cô ấy chấp nhận cho cháu cùng đồng hành trên con đường khó khăn ấy ... nhưng cháu lại đi sai mất một nước ...”

“Việc đó không phải lỗi của cháu ...”

Ông Nam với người vợ vai hán, ông biết những gì hán và nó phải trải qua khi ấy. Ông cũng biết hán tự trách mình nhiều đến thế nào, và ông cũng biết, hán sẽ bắt chấp tất cả để sửa chữa sai lầm của mình ... do đó, ông chấp nhận sẽ bảo vệ Khang Kiện thay hán, bởi, ngoài ông ra, hán không thể tin tưởng ai khác có thể bảo vệ con trai duy nhất của mình.

Hán khề lắc đầu: “Dù sao thì cháu cũng giúp cô ấy trải phẳng một con đường, nếu như có thể cùng cô ấy giải quyết mọi chuyện, cùng cô ấy đi hết con đường đó thì hay biết mấy.”

“Vậy bây giờ cháu định thế nào??”

Ông Nam hơi nhíu mày, tình hình hiện tại đang có nhiều chuyển biến bất ngờ, nếu ông không biết dự định của hán thì ông sẽ không thể lường được bản thân sẽ khó khăn thế nào khi bảo vệ Khang Kiện.

“Nhà tù quốc tế đã có bạo loạn, bọn khốn đó muốn tìm cô ấy ...” Hán hơi nghiêng rặng: “Cháu không thể can thiệp vào những hoạt động bên trong nhà giam, nhưng ... cháu biết cô ấy định làm gì.”

“Cháu biết??”

“Cô ấy định phóng thích toàn bộ những kẻ cặn bã ấy ... toàn bộ bọn chúng.”

“Sao??”

Ông Nam tái xanh mặt mày, chẳng lẽ nó thực sự có ý định đó sao??

... Oa oa oa ...

Bỗng nhiên Khang Kiện khóc thét lên, đôi tay túm chặt lấy áo của hán, cả cơ thể cậu nhóc run bần bật như thể vừa gặp phải một điều gì đó vô cùng đáng sợ. Hán ôm lấy con trai, cố gắng dỗ dành cậu bé nín khóc, nhưng Khang Kiện chỉ vùi mặt vào ngực hán khóc trong sợ hãi, bàn tay cứ thế kéo lệch cả chiếc áo hán đang mặc như thể cố gắng bám víu lấy một thứ gì đó. Một cảm giác bất an đột ngột tập kích khiến hán rùng mình vô thức ôm lấy con trai ... chuyện gì lại có thể khiến cả hán và Khang Kiện dao động như vậy??

.....

... Choang choang choang ...

Cả một chồng đĩa sứ trượt xuống khay và vỡ thành hàng trăm mảnh nhỏ sắc nhọn. Cảnh tượng ấy, tất cả mười một đôi mắt đều in trọn hình ảnh đổ vỡ đó ... nhưng, người khiến cả chồng đĩa rơi xuống từ trên cao lại biểu hiện một nét sợ hãi kì quái.

“Hán, em sao vậy??”

Tuấn chạy lại phía bạn gái mình, cậu vừa chạm vào vai Hán thì ngay lập tức nhận ra cô đang run rẩy. Sao vậy nhỉ?? Đôi tay Hán run bắn lên, cô dùng hai tay tự ôm lấy mình, khuôn mặt xanh lét, miệng nói mà giọng hoảng loạn như thể đang đối diện với nỗi sợ hãi kinh hoàng nhất.

“Em cảm thấy bất an quá ... không lẽ Hương gặp chuyện gì rồi sao?? Cậu ấy ... gặp chuyện rồi sao??”

Tuấn tối sầm mặt, cậu ôm lấy Hán, mắt nhìn những người còn lại. Họ là các Dirty của nó, lúc này đây, khi nhận được tin khu giam giữ tội phạm bậc nhất thế giới đang náo loạn, tất cả tập trung lại để bàn cách đối phó. Nhưng ... họ không ngờ được rằng mình lại nhận được tin bất trắc từ Hán như vậy. Đây không phải lần đầu Hán tỏ ra sợ hãi thế này ... mỗi lần nó gặp chuyện, Hán đều cảm nhận được điều đó. Và lần này cũng vậy ...

Những con người được nó trao trọn vẹn lòng trung thành tuyệt đối, họ sẽ làm gì đây??

.....

Cả thế giới đang chìm trong nỗi bất an khi thông tin khu nhà giam quốc tế bị chiếm giữ suốt nhiều ngày qua. Cả đặc nhiệm lẫn cục tình báo an ninh của các quốc gia hàng đầu về quân sự trên thế giới cũng chưa thâm nhập được vào nhà giam kiên cố ấy. Trong lịch sử thành lập, nhà giam quốc tế chưa có bất kì trường hợp nào vượt ngục thành công, vậy nên, việc thâm nhập vào nơi đó thực sự là một trong những nhiệm vụ bất khả thi.

Trong khi các cơ quan chính phủ tìm mọi cách để vào được nơi nhà giam kiên cố thì ở nơi khác, những khu vực chứa đựng hàng ngàn dữ liệu quan trọng về tội phạm quốc tế trên toàn thế giới đang bị một lực lượng bí ẩn tấn công. Hàng sa số dữ liệu bị đánh cắp, không chỉ vậy, dữ liệu gốc bằng văn bản cũng bị lực lượng giấu mặt đó tiêu hủy không còn chút dấu tích. Hàng loạt những cuộc tấn công nhằm vào những nơi tuyệt mật khiến cho lực lượng quân đội quốc tế bị tán mỏng, phần tán đến mức không đủ khả năng bảo vệ an toàn bất kì nơi nào.

Kể từ khi Hades lộ mặt trên mọi phương tiện thông tin đại chúng, thế giới không những không yên bình mà ngày một hỗn loạn hơn. Tuy nhiên, không một ai nghĩ tới điều đó, một điều hiển nhiên mà họ cho rằng, Hades chẳng thể làm gì khi đang ngồi trong nhà giam ... đó là một sự đánh giá hoàn toàn sai lầm.

Vào ngay thời điểm trong ngoài đang rối ren nhất, Hades – kẻ từng bị cả thế giới truy lùng vẫn đang sống rất thản nhiên ở khu nhà giam dành cho nữ. Từ

khi vào tù cho tới nay, nó không có bất kì một hành động hay một thái độ bất thường nào. Nó chấp hành mọi yêu cầu trong trại giam, lao động công ích một cách tích cực, không gây rối, không mối quan hệ. Tại nơi này, có lẽ, nó là cá thể duy nhất đơn độc trong số hơn 180 tù nhân nữ. Với một kẻ tiếng tăm như nó, điều này là vô cùng bất hợp lý. Nhưng, chỉ mới vài ngày khi biết tin khu trại nam có nổi loạn, đám tù nhân nữ cũng bắt đầu lục đục thực hiện kế hoạch nào đó. Và hôm nay, chính tại nơi nhà ăn mà nó đang yên bình thưởng thức những món ăn chẳng phải cho con người ... những kẻ còn lại chuẩn bị phá tan đi cái bất hợp lý nó đã xây dựng suốt thời gian qua.

...

...

Trong nhà tắm bồn thiêu ẩm ướt, nó nằm trên sàn với bộ quần áo rách nát, toàn thân chỉ chít những vết cứa nông sâu có đủ, khuôn mặt nó bầm dập be bét máu. Trong khi đó, hàng chục ánh mắt khinh bỉ đang chiếu về phía nó như thể nó là sinh vật đáng ghê tởm nhất trên thế giới này. Bọn chúng – những con đàn bà nhơ nhuốc nhất của giới tội phạm, chúng đánh nó, đập nó, dùng dao nhọn cứa lên thân thể nó ... dù máu có chảy nhiều đến mức nào, bọn chúng vẫn không thấy thỏa mãn. Có lẽ ... bởi danh tiếng của nó là quá vang dội, bởi sự đáng sợ từ cái tên Hades khiến bọn chúng thất vọng khi nó lại không giống như những gì chúng được nghe.

“Hades nổi tiếng đây sao??”

Một đứa bật lên tiếng cười man dại, mắt chúng nhìn vào thân thể tàn tạ của nó, miệng lưỡi của những con đàn bà bắt đầu rộ lên những lời sỉ nhục đáng khinh.

“Thì ra mày đúng là hạng đ.ĩ.đ.i.ể.m đi lên bằng cách dặng háng cho những thằng đàn ông chà đạp ... bọn này còn tưởng mày cao sang lắm cơ đấy.”

Nó nằm im thín thít trên nền sàn ẩm ướt, nước hòa cùng với máu xộc thẳng vào mũi mỗi khi nó hít thở. Chỉ có điều ... dù bị đánh và sỉ nhục đến cỡ nào, nó hoàn toàn không phản ứng lại dù là một tiếng kêu nhỏ. Trong khi nó vẫn chìm vào thế giới của mình thì đám chó cái kia vẫn buồng lòi tục tĩu hạ thấp danh dự của nó.

“Vậy ra mày chỉ biết dựa vào mấy con chó đi theo mày thôi hả, Hades?? Mày đúng là một con chó cậy đàn, tao nghi ngờ không biết lũ đàn em của mày có từng chơi mày chưa??”

... Ha ha ha ha ...

Bọn chúng đánh chán, nói chán, sỉ nhục chán, cuối cùng cũng quay lưng bỏ đi với tràng cười man rợ. Có lẽ, với chúng, việc tự tay bóc mẽ được cái bí ẩn đằng sau biệt danh Hades chấn động thế giới khiến những kẻ từng bị khinh bỉ như chúng cảm thấy thỏa mãn.

“Tiểu thư??”

Một giọng nói trầm lạnh khe khẽ vang lên, dù chỉ với âm lượng rất nhỏ ... giọng nói mang đầy âm khí khiến đám người đang định bỏ đi khỏi nhà tắm bỗng nhiên khựng lại. Bóng đen đứng chắn ở cửa phòng tắm khu nữ khiến đám kia không thể rời khỏi hay nhúc nhích.

“Tiểu thư??”

Lại một tiếng gọi, vẫn hai từ ấy, nhưng đám nữ tù kia lại cảm nhận thấy một sức ép vô cùng lớn kèm theo phần nộ. Ánh nhìn của bóng đen đó giờ rơi hết lên lũ chó cái vừa cắn người xong, cảm tưởng như hàng ngàn những cây kim nhỏ đang chọc liên tiếp lên da thịt chúng.

“Tiểu thư ...”

Tiếng gọi thứ ba cất lên, và đáp lại là một tiếng quát lớn của một trong những con đàn bà nhơ nhuốc đang đứng trước mặt bóng đen kia.

“Im con mẹ cái mồm mày vào, đi theo nó chắc mày cũng chỉ là hạng đ.ĩ.đ.i.ể.m như nó mà thôi ... tiểu thư tiểu thư cái khi gì ... rất một đám dặng háng cho đàn ông nó hiệp.”

Đáp lại những lời nói ấy, bóng đen im lặng, hai đốm sáng xanh lét hiện rõ mồn một như đôi mắt nhìn chăm chăm vào đứa vừa phát ngôn. Bọn chúng không dám cười, không dám hé răng dù chỉ một chữ ... khuôn mặt chúng đứa nào đứa ấy cứng ngắc, mồ hôi lạnh túa ra như tắm trước ánh nhìn đáng sợ ấy.

Tuy nhiên, thứ khiến tóc gáy bọn chúng dựng đứng lên không phải là bóng đen trước mắt mà là tiếng động nhóp nhép sau lưng. Dù rất nhỏ và nhẹ, nhưng những tiếng tách tách của thứ dung dịch gì đó rơi xuống vũng dung dịch khác khiến không gian im lặng trở lên đáng sợ gấp bội lần. Và càng hoảng hơn khi giọng nói lạnh lạnh cất lên của kẻ được mệnh danh là Nữ Hoàng Thế Giới Ngầm – Hades, dù chúng không quay lại, nhưng trong đầu chúng lại tưởng tượng ra được khuôn mặt be bét máu của nó đang dần có cảm xúc và thứ cảm xúc ấy khiến người ta run bắn.

“Haizz ... các người không nên quay lưng lại với ta khi chưa kết liễu hoàn toàn cái mạng này ...”

Từng từ từng chữ thốt ra từ cái miệng xinh xắn của nó khiến đám súc vật kia rợn gáy, chân chúng bắt đầu run rẩy, bàn tay ướt đẫm mồ hôi vì căng thẳng. Chỉ mới vài phút trước, bọn chúng còn lớn tiếng sỉ nhục nó ... vậy mà khi nó mới nói một câu như thế, bọn chúng đã hoảng sợ đến mức ép sát lại với nhau để trốn tránh.

“Tiểu thư ...”

Bóng đen nhìn xuyên qua hàng người, mắt nhìn nó chờ đợi một mệnh lệnh.

“Đứng yên đấy, Moth ...”

Nó vuốt ngược mái tóc, khuôn mặt với những đường máu đỏ trải dài xuất hiện một nụ cười quỷ dị, giọng nói thản nhiên nhưng lại khiến những kẻ có mặt trong phòng tắm ảm ướt phải giật mình.

“Cũng đến lúc ta nên động tay động chân một chút ...”

... RẦM ...

Moth đóng chặt cánh cửa lại, bản thân đứng bên ngoài, mắt nhìn từng người từng người mặc những trang phục khác nhau đang chạy tới ... tuy nhiên, bọn chúng chỉ có thể đứng bên ngoài với khuôn mặt xanh nhợt sợ hãi. Từ trong phòng tắm vọng ra hàng ngàn tiếng động ghê rợn, tiếng la ó thất thanh, tiếng đập cửa rầm rầm ... máu bắn ra qua khe cửa rồi lênh láng khắp nền đất dưới chân nơi Moth đứng.

Lúc này đây, Hades chính thức trở lại với dáng vẻ tàn bạo của mình. Và cũng chính lúc này, không ai có thể ngăn cản nó khơi mào một cuộc chiến chết chóc cho toàn thế giới. Cái mà Hades hướng tới không chỉ là thế giới ngầm nữa mà là toàn bộ những kẻ thối nát nhất của nhân loại ... nó sẽ phóng thích tất cả, phá hủy tất cả. Hỗn loạn bây giờ mới thực sự bắt đầu.

“My lord, welcome back ...”

Moth nhếch miệng, thanh âm nhẹ nhàng thoát ra hướng thẳng về phía những kẻ đang quây lại trước mặt cô ta, hàng chục khuôn mặt đang sầm tối lại. Bọn chúng đến bây giờ mới nhận ra ... mục đích thực sự của kẻ có cái tên Hades kia. Cuối cùng bọn chúng cũng hiểu được bản thân chỉ là những quân cờ ... và ... những quân cờ này vẫn đang ở trong thời gian chuẩn bị, chỉ mới là chuẩn bị thôi.

“Moth ...”

Nghe tiếng gọi, Moth không chậm trễ liền mở cửa ... bước ra là một Hades mà trên cơ thể ướt đầm thứ dung dịch màu đỏ gắt tanh tưởi. Phía sau nó, thứ lờn nhon chất đóng lên nhau giống như những mớ thịt lộn xộn, máu đỏ lênh láng hòa với nước chảy xối xuống cái cống nhỏ xíu ồ ộc. Nó đưa vật nhọn trong tay mình lên miệng, cái lưỡi khẽ liếm một cái như nếm thứ mùi vị của máu ... đôi mắt xanh ngọc man dại lạnh lẽo nhìn đám tù nhân cùng những kẻ cai tù, thanh âm đùa giỡn vang lên như cười như hát ...

“Chơi thôi nào ...”

...

...

Chiến choàng tỉnh khỏi giấc ngủ chập chờn, đôi mắt trầm tím đối diện với một màu đen của bầu trời u ám. Anh nghe thấy rồi, tiếng cười của Hades mà anh từng biết. Mọi chuyện đã bắt đầu ... và anh biết, một khi mình chấp nhận tham gia cuộc chơi này, anh mãi mãi không bao giờ quay đầu lại được nữa.

Con đường phía trước mà nó muốn hướng tới là một kết quả rất bi đát, anh đã biết được toàn bộ kế hoạch của nó, một kế hoạch mà chỉ khi nhớ lại thôi đã khiến anh rùng mình. Nhưng ... khi bóng đen đó nói với anh kế hoạch ấy, anh không tự chủ được mà cảm thấy một thứ tõm lợm trong cổ họng và nôn thốc nôn tháo. Rõ ràng nó không cho bản thân bất kì một đường lui nào trong kế hoạch ghê sợ đó ... nó chấp nhận đánh mất đi chính mình để bảo vệ những gì quan trọng nhất. Đến lúc anh phải quyết định rồi ...

“Tôi sẽ tham gia ...”

Anh nói vào không gian, thanh âm ấy trôi nổi trong không khí và được một bóng đen đang đứng sừng sững trên cột cờ tiếp nhận. Bóng đen ấy khẽ chuyển động cúi mình xuống như cảm tạ điều Chiến vừa nói, và chốc lát sau, bóng đen biến mất. Chiến ngồi dậy, đầu ngửa lên trời, khóe miệng nhếch lên lẩm bẩm như niệm chú.

“Hương à, để em có thể có được hạnh phúc, anh nguyện đánh đổi tất cả. Cái giá này có lẽ sẽ đủ, anh sẽ trả hết cho em món nợ mình đã mắc nhiều năm trước.”

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Thụy Sĩ, đất nước của hòa bình và trung lập, nơi có an ninh chặt chẽ nhất cũng như một lối sống lành mạnh nhất. Tuy nhiên, sau những biến động của nền kinh tế, thủ đô phồn hoa Berne của đất nước được coi là ngân hàng thế giới này đang chìm trong biển lửa. Lần đầu tiên trong lịch sử đất nước, Thụy Sĩ chính thức đối mặt với tin tức lẫn khủng bố. Một khối lượng lớn thông tin chính trị và tài chính đã bị đánh cắp và thiêu hủy trong ngọn lửa đỏ rực dữ dội, người dân Thụy Sĩ hoảng loạn trước những gì tưởng như sẽ không bao giờ xảy tới với họ. Nhìn vậy mới biết, khi con người ta sống trong yên bình quá lâu thì khi đối mặt với biến cố, họ sẽ không thể làm gì khác ngoài suy sụp hoảng sợ.

Một người con gái đứng trên nóc một tòa nhà cao ngất, hướng nhìn về phía khu dân cư đang bốc cháy hùng hực ... mái tóc đen nhánh ngắn ngủi bị gió thổi tung lên, khóe miệng nhếch nhếch một nụ cười, bên tay trái đang cầm một chiếc laptop nhỏ đã được tắt cẩn thận. Người đó đang thưởng thức thứ không khí nóng rực tỏa ra từ đám cháy đó ...

“Bước đi cuối cùng ... đã hoàn tất.”

Người đó nói vào không trung, đôi mắt in hằn hình ảnh rực rỡ đỏ ngầu của vụ hỏa hoạn lớn nhất trong lịch sử Thụy Sĩ. Cuối cùng cô gái ấy cũng có thể kết thúc công việc và tới đón tiểu thư của mình trở về.

“Chi ...”

Tiếng gọi bất ngờ làm cô gái hơi giật mình, cô quay nhìn đằng sau ... hai gương mặt quen thuộc hiện ra với nhiều cung bậc cảm xúc. Tuy nhiên, thứ được biểu hiện nhiều nhất là ngạc nhiên và hoảng sợ. Tại sao họ phải tỏ thái độ như vậy trước cô, người học trò của họ - Trịnh Huyền Mai Chi??

“Kry, Sag?? Hai người làm gì ở đây??” Chi hơi nhướn mày nhìn hai người thầy của mình, trong chốc lát, cô thay đổi câu hỏi: “Không phải ... chính xác thì sao hai người lại ở đây??”

Kry và Sag đứng trước mặt Chi, bộ dáng không thể tin được những gì mình vừa chứng kiến. Họ không bao giờ ngờ được, những gì mình dạy dỗ đã biến Chi trở thành một con người hoàn toàn khác.

“Chi mới là người nên hỏi điều đó ...” Kry gần giọng nhìn Chi chăm chăm: “Em đang làm cái quái gì tại đây thế hả??”

“Phóng hỏa ...”

Chi thản nhiên trả lời, mắt nhìn hướng về phía đám cháy, ngọn lửa bốc lên ngày một dữ dội bất chấp mọi biện pháp kìm ***. Sao có thể dập tắt được đám cháy ấy khi Chi sử dụng dầu hỏa thay vì xăng, hơn nữa, thứ dầu hỏa cô dùng cũng không phải loại bình thường, chúng sẽ lan nhanh khi cố sử dụng nước hoặc cát để dập tắt.

“Ruột cuộc thi bọn em đang tính làm gì vậy??” Sag căng thẳng quát lớn: “Chẳng phải ba đứa đều được Hades mang theo hay sao?? Tại sao lại đi làm những chuyện vớ vẩn như thế này??”

“Chà ...”

Chi nhìn đồng hồ, rồi cô ngẩng đầu nhìn Sag và Kry, khóe môi mỉm cười làm khuôn mặt lạnh toát bóng bĩnh sáng ... cô không để tâm những gì Sag hỏi, cô khẽ nói một câu:

“Xin lỗi, đến giờ em phải đi rồi ... hai người bảo trọng.”

“Khoan đã Chi ...”

Kry nhanh như cắt lao tới phía Chi, nhưng cô gái ấy đã một bước nhảy xuống khoảng không phía dưới ... Khi Sag và Kry nhìn xuống, tất cả những gì họ thấy là một cánh điều nhỏ bay vụt lên và biến mất sau làn khói đen bụi mù của trận hỏa hoạn lớn.

...

...

Tại một nơi khác, Trần bị chặn bởi năm con người hai nữ và ba nam. Họ đột ngột xuất hiện trên đường mà cô đang đi, ánh nhìn của họ khiến Trần không khỏi hoài nghi.

“Các người làm gì ở đây??”

Trần lạnh giọng, mắt nhìn năm người kia hằn học hỏi. Thái độ của cô như vậy cũng không có gì lạ, năm người vừa xuất hiện vốn đều không có thiện cảm với cô ngay từ ngày lớp mặt nạ sự thật chưa được bóc trần. Họ là Hân, là Tuấn, là Nhi, Hùng và Dương ... năm người ấy không hẹn mà xuất hiện trước mặt Trần, cản trở công việc cô đang thực hiện.

“Trần ...” Hân đứng ra trước mặt Trần, thái độ có phần gay gắt cùng đe dọa: “Chúng tôi sẽ không làm mất thời gian của cô, chỉ cần cô thành thật trả lời câu hỏi của chúng tôi.”

Trần cười khẩy, cô cất đi khẩu súng đang cầm trên tay, khóe miệng buông lời chán nản:

“Tôi cũng không có thời gian trốn tránh mấy người, hỏi gì hỏi nhanh đi.”

“Các cô lấy cấp dữ liệu của giới tội phạm với mục đích gì?” Nhi ngay lập tức đặt câu hỏi: “Nó có liên quan tới việc Hương tự thú không?”

Trần nhếch miệng, đôi mắt hướng lên cao một chút rồi hạ xuống, bờ vai nhún nhẹ một cái đáp lại:

“Câu thứ nhất xin phép bỏ qua, tôi chỉ có thể trả lời câu thứ hai của chị.”

“Có hay không?” Hân căng thẳng.

“Có.”

Câu trả lời của Trần khiến cả năm người phải sửng sốt, khuôn mặt cùng một nét biểu cảm đang dần tối sầm đi. Trong khi ấy, Trần bỗng nhiên cười lớn, bộ dáng khác hoàn toàn với một Trịnh Huyền Bảo Trần trước đây.

“Các người giỏi thật đấy, chỉ cần câu trả lời đó thôi mà hiểu hết mọi chuyện ... tôi khâm phục mấy người thật.”

“Cô đang nói cái quái gì thế?” Dương gầm lên.

Đột nhiên khuôn mặt Trần trầm đi, nét cười một giây trước chuyển đổi thành một thứ cảm xúc phần nộ, cô nhếch miệng cười, khóe môi nói nhưng giọng lại như đang nguyên rủa.

“Nếu nhận ra điều này sớm hơn, tôi đã có thể ... thay đổi nó.”

“Cô làm nhầm cái gì vậy?” Hùng gần giọng: “Cô nghĩ bản thân tài cán đến đâu?? Hoang đường ...”

“Chậc ...” Trần tắc lưỡi, mắt liếc nhìn Hùng buông lời giễu cợt: “Ít ra tôi ở gần tiểu thư hơn mấy người.”

“Cô câm miệng đi, Trần.”

Tuấn gào lên, tay nhanh chóng chĩa mũi súng về phía đầu của Trần. Cảm tưởng như nếu Trần còn nói thêm câu nào, cậu sẽ không ngần ngại bắn nát đầu của cô.

“Được rồi, sao phải tức giận thế?!”

Trần cợt nhả, mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ của mình. Phía trên cao, một bóng trắng vừa hạ xuống nóc nhà cao vút ... đến lúc phải đi rồi.

“Cô chưa xong việc với chúng tôi đâu, đừng nghĩ tới việc rời đi.”

Hùng cũng giương súng, đôi mắt ánh lên những tia sát khí đáng sợ. Tuy nhiên, nếu là Trần của một năm trước thì có lẽ điều đó sẽ hiệu quả ... nhưng, Trần của bây giờ đã khác, hoàn toàn khác.

“Thử ngăn tôi xem ...”

Trần nhếch miệng thách thức. Hành động này đối với năm người kia mà nói là hết sức bất ngờ. Họ đã quên mất rằng ... Trần chính là một trong những Đế Vương của cuộc huấn luyện tàn khốc Địa Ngục Đế Vương, họ đã hoàn toàn quên mất điều quan trọng nhất làm thay đổi con người của Trần.

“Tôi còn nán lại đây là vì tôi coi các người vẫn là bạn của tiểu thư, đừng được nước làm tôi như vậy.”

“Tại sao cô luôn miệng nói tiểu thư tiểu thư?? Cô gọi Hương với chức danh như vậy sao?” Hân tái mặt trước lối xưng hô kì lạ của Trần.

“Chả quan trọng ...” Trần nhếch miệng: “Tôi sẽ đi dù mấy người có muốn hay không.”

“Không dễ như vậy đâu ...”

Dương và Nhi không hện mà đồng thanh nói, ánh mắt không kìm được sự giận dữ của mình. Nhưng ... Trần chẳng bận tâm điều đó, và cô cũng không có ý định di chuyển, chỉ đứng như đang chờ đợi.

... Xoạt ... phịch ...

Một bóng đen lao từ trên không xuống chắn giữa Trần và năm người còn lại, hai khẩu súng ngắn màu bạc hướng thẳng về phía năm khẩu súng đang giương lên ... kẻ vừa xuất hiện nhìn năm người kia với đôi mắt trầm lạnh, khóe miệng mấp máy nói bằng giọng trầm ngập âm khí.

“Dirty các người phiền quá đấy ...”

“Phải, vô cùng phiền.”

Một giọng nói khác vang lên đằng sau năm người, nhân vật cuối cùng trong bộ ba đã xuất hiện. Lúc này, cả Tuấn, Hân, Nhi, Dương và Hùng đều có cảm giác cơ thể cứng đờ lại, toàn thân như bị thứ gì đó buộc chặt không thể nhúc nhích. Năm đôi mắt hướng thẳng về phía Trần đang đứng đó với nụ cười

khinh bạc trên môi, cô buông một lời cợt nhả chế giễu:

“Tôi nói rồi mà, tôi sẽ đi dù mấy người có muốn hay không.”

“Trân, cô ...”

Hân nghiêng răng ken két, họ sao có thể cam tâm nhìn ba người kia thoát khỏi tay mình dễ dàng như vậy?? Nhưng ... dù thế nào, họ vẫn không đủ khả năng ứng chiến với hai người được đào tạo bài bản qua những lò đào tạo sát thủ chuyên nghiệp.

“Đi nào Nhiên, Chi ... đến giờ rồi.”

Trân quay đi, đồng thời Chi và Nhiên cũng vứt bỏ bộ mặt đề phòng và đi theo Trân. Chính lúc ấy, Hân bỗng thay đổi thái độ, cô gào lên đến gần như bật khóc ...

“Khoan đã, Trân ... làm ơn hãy cho tôi biết, Hương sẽ quay lại chứ?? Nó sẽ thoát ra khỏi chốn ngục tù đó phải không?? Làm ơn hãy cho tôi biết, TRÂN ...”

Tiếng van xin thảm thiết của Hân làm bước chân của Trân chậm dần, cô dừng lại, quay nhìn năm người đang bị kìm giữ phía sau. Khuôn mặt Hân bây giờ bộc lộ một thứ biểu cảm đau đớn tột cùng, một cảm giác mà Trân đã từng trải qua. Cô nhếch miệng quay đi, bỏ lơ khuôn mặt tội nghiệp của Hân và những người khác. Khi Hân bắt lực cúi đầu xuống thì giọng nói của Trân lại vang lên ...

“Nhà tù quốc tế, hãy tới đó, chứng kiến sự trở lại của người mà các người coi trọng nhất ... không nên bỏ lỡ thời khắc ấy.”

Hân tròn tròn mắt, cô nhìn ba bóng người đang dần đi khuất khỏi tầm mắt, chốc lát sau liền biến mất. Và sau đó vài phút, năm người họ cũng được giải phóng khỏi thứ vũ khí vô hình của Nhiên. Lúc này, ngoài việc cảm ơn ra, Hân và những người khác không biết làm sao đối với người mà họ luôn căm ghét. Trân đã cho họ một đầu mối, họ chắc chắn sẽ không bỏ phí.

...

...

... Rào rào rào ...

Trận mưa bất chợt trút nước xuống làm mọi cảnh vật như mờ đi ... nhưng, nó lại chẳng thể khiến những con người đang đứng trên phi trường kia di chuyển. Họ đứng dưới mưa, mặt đối mặt với nhau trong im lặng, chỉ có những ánh nhìn qua lại như đang đối thoại.

Một trong ba cô gái lên tiếng hỏi, là Trân.

“Ngô Dương Minh, anh cần gì ở chúng tôi??”

Câu hỏi truyền tới người đàn ông đang đứng phía đối diện, hắn vẫn giữ dáng vẻ lãnh đạm của mình, hoàn toàn không có ý định đáp lại. Nhưng, người đứng đằng sau che ô cho hắn lại bị ảnh hưởng bởi câu hỏi và giọng nói của Trân, anh ta nhìn cô, ánh nhìn da diết đến cháy lòng. Tuy nhiên, Trân dường như không quan tâm tới người đó, mắt chỉ một mực nhìn về phía hắn, bản thân vẫn kiên trì hỏi tiếp:

“Tôi không nghĩ anh lại chặn đường chúng tôi tại đây.”

Hắn khẽ nhếch lên môi, cảm thấy câu nói của Trân rất thú vị, giọng hắn vang lên thản nhiên như đang đùa cợt.

“Vậy là ... cô biết chắc chắn sẽ phải đối mặt với tôi??”

“Phải, nhưng không phải tại đây, và không chỉ với ba người như thế này.”

Trân gằn giọng, trong mắt ánh lên những tia nhìn giận dữ phần nộ.

“Ruột cuộc thì anh muốn cái gì??”

“Trân à, đừng tỏ thái độ thù địch như vậy ...”

Nhiên khẽ kéo tay Trân, khuôn mặt lộ chút lo lắng. Cô hiểu cảm giác của Trân hiện tại, đẩy mọi thứ đến bước đường này, Trân thực sự không thể tha thứ được cho những hành động mà hắn gây ra. Nhưng ... Nhiên còn hiểu hơn sự nguy hiểm mà hắn có thể đem đến cho cả ba người, tốt nhất nên can ngăn lại ngay khi có thể.

Hắn cười lớn, đầu khẽ lắc nhẹ thản nhiên nói:

“Tôi tới đây không phải gặp các cô, đừng hiểu lầm.”

“Vậy bọn em có thể đi chứ??”

Nhiên căng thẳng hỏi, mắt không ngừng canh chừng Trần. Cô sợ cô gái ấy sẽ hành động liều lĩnh mà chuốc họa vào thân, tuy nhiên, người còn lại trong số ba người cũng đã có động thái đề phòng từ trước.

“À ...”

Hắn định nói gì đó thì Chi đột nhiên lên tiếng đánh gãy câu nói của hắn:

“Nếu như anh định tìm gặp chị gái mình, nhờ anh chuyển hộ một lời được không??”

“Tiện nhí?!”

Hắn nhướn mày, không ngờ Chi lại có thể nhìn thấu được ý định của hắn. Trong khi ấy, Chi chỉ khẽ nhún vai trước hai từ không mấy thiện ý, cô tiếp tục nói, bản thân đây chị gái mình ra đằng sau.

“Chẳng phải anh đến để ngăn cản chị ta hay sao?? Chi một câu thôi, anh sẽ thuyết phục được hoàn toàn chị gái mình.”

“Nói đi.”

“Hãy chuyển lời tới Ngô Hoàng Ánh Ngọc, chị gái của anh ...” Chi mỉm cười nói tiếp: “Việc tiểu thư nhờ vả, chị ta không cần phải làm nữa ... cứ để Long thiếu gia tự do hành động.”

Hắn tròn trừng đôi mắt, những gì Chi vừa nói như một cú giáng mạnh mẽ vào kế hoạch của hắn. Chi nói ra điều này không biết có mục đích gì?? Hắn nhận thức được ba cô gái mà vợ mình lựa chọn chắc chắn không phải là những kẻ tầm thường, hơn hết, mỗi cá nhân trong đó mang một khả năng vượt trội khác nhau, nhất là Chi, hắn hoàn toàn không nắm được khả năng của cô gái này. Và hiện tại, sự hiểu biết cạn kiệt ấy khiến hắn không nhìn được chủ ý của Chi trong tình huống này.

“Nói vậy là ý gì??” Hắn nhìn Chi bằng dáng vẻ giận dữ.

“Rồi anh sẽ biết thôi.”

Chi nhếch miệng, cô nhún vai đáp lại bằng một câu thách thức. Chính điều đó khiến hắn vô cùng phẫn nộ, lần đầu tiên hắn bị một con nhóc như Chi dắt mũi.

“Tạnh mưa rồi.”

Nhiên thốt ra một câu làm không khí căng thẳng giữa hai bên đột ngột biến mất. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía khuôn mặt tươi cười của cô gái có mái tóc đen nhánh buông thả, Nhiên nhìn hắn, nụ cười không tắt nhưng đầu đó lại mang một vẻ nguy hiểm cần đề phòng, làn môi lay động bật lên tiếng nói:

“Nếu anh không phiền, chúng em có thể rời khỏi đây không??”

Hắn nhìn dáng vẻ của Nhiên, không khó để nhận ra cô gái ấy đang vô cùng nghiêm túc. Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn dễ dàng bỏ qua cho thái độ của Chi, nhất là khi, điều Chi vừa nói khiến kế hoạch của hắn đi lệch hướng. Hắn vừa định lên tiếng thì Nhiên lại nói trước:

“Dù muốn hay không, ba bọn em sẽ rời khỏi đây ...”

Nhiên đưa hai tay lên không trung, xung quanh những ngón tay xuất hiện những sợi dây mỏng manh sắc lẹm. Cái nhìn của Nhiên ánh lên một tia sát khí, khóe môi lần nữa nhếch lên nói tiếp:

“Nếu anh không tránh đường, em sẽ dùng đến vũ lực ...”

Hắn nheo mắt, sát khí tỏa ra rất rõ ràng từ cả ba người con gái ấy ... tuy vậy, nhiều đó không gây được ảnh hưởng tới hắn.

“Em nghĩ mình có cơ hội sao??”

“Em sẽ cố không chết ...”

Nhiên nhếch miệng. Hai lần trải qua đợt huấn luyện địa ngục kia và thất bại trở về, Nhiên lúc này không còn gì có thể khiến cô lùi bước. Cô thực sự đặt toàn bộ tính mạng của mình vào câu nói ấy. Chi cản hắn hoặc người kia hành động, cô sẽ đem bản thân ra để hai người còn lại có thể rời khỏi đây.

Hắn sẽ làm gì trước tình huống này??

...

...

Tại ngôi biệt thự màu xám tro rộng lớn ở nước Pháp, một chàng trai đang ngồi trước những chiếc màn hình hiển thị hình ảnh hoạt động của một người đàn ông khác. Chàng trai ấy, khuôn mặt lộ một vẻ dăm chiêu, dường như anh đang có rất nhiều điều phải suy nghĩ nhưng lại không có cách nào để giải quyết.

“Anh Đạt ...”

Người đó thoáng giật mình trước tiếng gọi, mọi vấn đề gần như bay biến đi hết. Anh quay lại nhìn người vừa bước vào phòng, giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

“Ath, đừng có thỉnh linh gọi tên anh như vậy ... không quen.”

Ath khẽ cười rồi ngồi phịch xuống ghế, khuôn mặt cô nhóc hiện lên nét mệt mỏi, đôi mắt hơi nhắm lại, miệng hỏi người đang ngồi trên chiếc ghế xoay kia:

“Anh tính giám sát anh ấy đến bao giờ?!”

“Lâu nhất có thể ...”

Đạt thở mạnh một tiếng trở về dáng vẻ trầm tư, mắt nhìn vào những màn hình. Anh đâu có muốn thế này, nhưng tại kẻ kia quá cứng đầu, mọi lời khuyên của anh đều vô tác dụng ... ngoài việc giam lỏng anh chàng đó, thực sự Đạt không biết mình nên làm thế nào cho phải.

“Anh biết rằng Hades sắp hành động, anh nghĩ rằng anh Long sẽ chấp nhận bị cầm chân tại đây sao??”

Ath chán nản, sự thật rành rành ra đấy vậy mà Đạt không chịu chấp nhận. Dù có làm đủ mọi cách, Hoàng Nhất Long lúc này chỉ đang chờ đợi mà thôi, chỉ cần một động tĩnh dù là nhỏ nhất đến từ phía em gái mình, Long chắc chắn sẽ rời đi mà không ai có thể ngăn cản được ... Ath không hiểu, rốt cuộc thì Đạt làm những việc vô ích này là vì cái gì??

“Anh không biết Hades sẽ làm gì, nhưng vào thời điểm cô ấy thoát khỏi nhà tù ... anh sợ ... nếu Long có mặt, nơi đó sẽ trở thành chiến trường đẫm máu.”

Đạt bóp trán nói một cách khó khăn. Dù nhìn được trước viễn cảnh đó, nhưng, sao anh không có cách nào ngăn cản được??

Đột nhiên, một giọng nói thanh nhẹ trầm ấm của một người phụ nữ vang lên ... âm lượng tuy nhẹ nhưng nội dung lại đủ khiến hai người đang có mặt trong phòng phải giật mình.

“Ta có một cách để ngăn cản điều đó xảy ra, cháu muốn nghe không??”

Đạt đứng bật dậy khi thấy người phụ nữ ấy xuất hiện ở căn phòng kín đáo của mình. Làm thế nào mà bà ấy có thể tìm được anh ở nơi này??

“Bác ... bác Nguyệt!!”

Bà Nguyệt mỉm cười nhìn khuôn mặt đang đơ ra vì kinh ngạc của Đạt, bà không có ý dọa ai cả, chỉ là ... đây có lẽ là cơ hội duy nhất của bà.

“Cháu đừng quên ta có cánh tay trái của Dương Khang bên cạnh, Thuyền không đơn giản chỉ là mẹ kế của Hương đâu!!”

“Cháu không nghĩ bác lại tới tận đây ...”

Đạt cười gượng, vốn dĩ không muốn người phụ nữ này gặp phải rắc rối. Nhưng, trước tình hình hiện nay, những điều đó anh không thể kiểm soát được. Chẳng lẽ anh phải chấp nhận sự thật này sao?? Không có lựa chọn nào khác ư??

“Cháu biết điều này là lựa chọn duy nhất và cũng là tốt nhất cho tất cả chúng ta, tại sao cứ cố ngăn cản??”

Bà Nguyệt nhăn mày, bà hiểu chứ tâm trạng của cậu trai mà bà coi như con ruột. Đạt thực sự coi gia đình này như chính gia đình của mình, chính vì vậy nên anh càng không muốn bà Nguyệt phải chịu đau khổ hơn nữa. Nhưng ... việc làm của anh lúc này lại khiến cho hai người thân thiết nhất phải phần nộ.

“Mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu bác ạ.”

Đạt cười gượng, anh làm thế này không phải chỉ vì bà Nguyệt và Long ... nguyên nhân còn vì một người khác nữa. Nhưng, có chết anh cũng không để bất kì ai biết điều này.

“Cháu phải chấp nhận điều đó, cháu chỉ là con người, không thể làm tốt được tất cả mọi chuyện ...” Bà Nguyệt nhìn thẳng vào Đạt, giọng nói đanh thép: “Hơn nữa, nếu cháu không chọn cách này, ta buộc phải tự mình hành động.”

“Bác Nguyệt ...”

“Đừng cố nữa, hãy cho ta câu trả lời vào tối nay.”

Nói rồi bà Nguyệt quay người bỏ đi rời khỏi căn phòng bí mật của Đạt. Bà bỏ lại chàng trai đang bàng hoàng trước những gì mình vừa được nghe ... có lẽ, vì đây là cơ hội duy nhất nên bà Nguyệt sẽ không do dự, cũng không có ý từ bỏ hay khoan nhượng trước bất kì ai.

...

...

... BỐP ...

Một cú đấm như búa tạ giáng xuống mặt Đạt làm anh ngã ngửa, khoe môi rỉ máu, người ra tay chính là người bạn thân nhất của anh – Hoàng Nhất Long. Cũng khó trách khi Long ra tay mạnh đến vậy, Đạt một lần nữa vừa thách thức tính kiên nhẫn của anh và lần này anh không thể bỏ qua được nữa.

“Nguyễn Tiến Đạt, cậu tưởng mình là ai hả?? Cậu nghĩ cậu có thể điều khiển được mọi thứ hay sao?? Tôi nói một lần nữa ... ĐỪNG LÔI KÉO MẸ TÔI VÀO CHUYỆN NÀY.”

Long gằn giọng mình lên, sự phần nộ đã tới đỉnh điểm, anh sẽ không tha cho bất kì ai dám động chạm tới mẹ của mình ... rõ ràng Đạt biết điều đó, nhưng, tại sao người này vẫn cứ cố chấp ngăn cản anh?? Sao cậu ta dám lôi cả người mẹ yếu đuối của anh vào rắc rối này??

“Đây là hạ sách rồi ...”

Đạt ngồi bệt dưới nền đất, khoe miệng còn vương máu cong lên một nụ cười gượng gạo bất lực. Nụ cười ấy khiến bốn người đang đứng gần như chết lặng. Long, Ath, Ares và Joe, cả bốn người đều nhìn Đạt chằm chằm ... có lẽ, từ khi quen biết đến bây giờ, họ chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt này của Đạt chẳng??

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Nhà tù quốc tế đang rơi vào tình trạng hỗn loạn nhất. Hàng trăm tù nhân nam ồ ạt tấn công sang khu nữ với vũ khí hạng nặng, chúng sát hại toàn bộ cai ngục, giết tất cả những kẻ cản đường. Từ cổng vào cho tới hành lang, đâu đâu cũng thấy máu với máu, xác người la liệt cùng khuôn mặt kinh hoàng của nạn nhân khi đối mặt với những thứ quá đáng sợ. Đám đực rựa ấy, bọn chúng xả súng vào bất kì thứ gì chúng nhìn thấy. Lũ cầm đầu gào lên ra lệnh, mục tiêu của chúng là kẻ đã khiến bọn chúng phải tự nộp mình chui vào xó xỉnh tối tăm này.

Trong khi ấy, trước cửa buồng giam số 73, hàng loạt một đám nữ tù đang đứng quay lưng về phía cửa, những con người đó che đi hầu hết tầm nhìn từ bên ngoài vào. Bên trong, một bóng người đang lặng lẽ đưa những khẩu súng, con dao cho một người khác, người kia cũng thần nhiên nhận lấy rồi dặt lên người. Tiếng súng từ bên ngoài vọng vào hoàn toàn không làm hai người đó bận tâm. Hai con dao găm dặt dưới chân, hai khẩu súng ngấn cài hai bên đùi, bên hông là những băng đạn dự phòng đã được xếp gọn gàng tiện dụng ... người có biệt danh Hades ấy điềm nhiên kiểm tra hai khẩu súng cuối cùng rồi dặt vào đai hai bên sườn. Người kia đưa cho nó đôi găng tay, nó cầm lấy và đi vào. Nó của lúc này thần nhiên đến kì lạ. Trang phục nó mặc không nhiều nhận gì, chỉ một chiếc áo ba lỗ màu đen bó người hở bụng, một chiếc quần dài với nhiều những dây da thắt chặt, một đôi giày chuyên dụng cao cổ cùng màu đen đồng bộ ... quần áo thì không nhiều nhưng vũ khí lại đầy rẫy.

“Thưa tiểu thư, đó là tất cả những gì cô cần.”

Bóng người đen xì lên tiếng nói với nó – chủ nhân của cô ta. Dù biết trước nó sẽ hành động, nhưng có lẽ cô ta không nghĩ rằng nó sẽ thực sự ra tay ngay thời điểm này.

“Bộ đàm??”

Nó lạnh lạnh hỏi, hai từ thôi nhưng đủ khiến kẻ kia giật mình. Cô ta đưa cho nó chiếc tai nghe nhỏ, nó đeo vào, tay không ngần ngại bật lên nút kết nối. Tiếng gì đó truyền từ tai nghe sang não bộ như một tin báo làm khoe môi nó khẽ nhếch lên.

“Tiểu thư?!”

Cái bóng đen kia giờ lên một chiếc áo Jacket màu ghi sẫm, đôi mắt hướng về phía nó chờ đợi một phản ứng đáp lại. Bỗng nhiên ...

... BÙM RÀM RÀM ...

Một tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả khu nữ và cũng cắt ngang luôn ý định lên tiếng của nó. Kèm theo là tiếng gạch đá rơi lộp bộp xuống nền đất, nhiều đó đủ để nó đoán được chuyện gì vừa xảy ra. Nó khẽ ngẩng đầu, đưa mắt nhìn lên chiếc cửa sổ nhỏ xíu, miệng hỏi người bên cạnh mặc cho cô ta vẫn giữ nguyên tư thế gờm áo của mình.

“Phá tường ư, là ai??”

“Cô sẽ sớm biết thôi, tiểu thư của tôi.”

Nó lại đưa con ngươi màu xanh ngọc của mình rơi lên người thuộc hạ duy nhất ở bên cạnh lúc này, câu nói của cô ta mang hàm ý gì đây?? Một thuộc hạ mà dám nói năng như vậy với chủ nhân, nó không nghĩ mình sẽ bỏ qua chuyện này. Khẽ nhếch lên làn môi, nó đứng dậy, quay người để kẻ kia khoác chiếc áo lên mình, miệng nói mà khiến bàn tay kẻ đó dù chưa kịp rời chiếc áo nhưng chiếc áo đã rơi phủ lên người nó.

“Đừng nghĩ có một thì sẽ có hai, cơ hội chỉ duy nhất một lần thôi đấy ... cố tận dụng cho tốt.”

Đôi bàn tay của Moth cứng ngắc lại, khuôn mặt thoáng hiện lên một nét sợ hãi, sau đó, biểu cảm ấy được thay thế bởi một màu tối thâm trầm. Moth rút tay về, cơ thể cúi gập xuống trước tấm lưng nhỏ nhắn trước mặt, miệng nói với giọng kính cẩn cùng tôn trọng.

“Tôi đã hiểu thưa tiểu thư. Sẽ không có lần thứ hai, chắc chắn là vậy.”

“Tốt.”

Nó quay lại, khuôn mặt hiện hữu nét lạnh lẽo cùng điệu cười nửa miệng vốn có, đôi mắt màu ngọc ánh lên những tia sát khí. Nó đi lướt qua cái người đang cúi gập trước mặt, miệng nói như ra lệnh:

“Bắt đầu đi.”

“Rõ, thưa tiểu thư.”

...

...

Suốt bốn ngày kể từ khi khu giam giữ tù nhân nam của nhà tù quốc tế xảy ra bạo loạn, quân đội vẫn không thể thâm nhập được vào khu vực ấy bởi lũ tù nhân bảo vệ vô cùng chặt chẽ, tưởng như ... chúng chuẩn bị cho cuộc bạo loạn này lâu lắm rồi.

Tất nhiên là không phải không có cách để thâm nhập vào nơi nhà giam kiên cố ấy, chỉ là, phần nhỏ lọt được vào bên trong nhờ vào con đường đi từ khu nữ sang cũng gặp phải trở ngại. Ít nhất là cho tới lúc này, thông tin về cuộc bạo loạn bên trong khu nhà giam ấy vẫn còn là ẩn số, Interpol đã ra chỉ thị, nếu không thể xâm nhập trong vòng 7 ngày thì sẽ sử dụng vũ khí hạng nặng để phá hủy hoàn toàn nơi đó. Đường như đối với những cơ quan luật pháp, đám tạp nham bị gông giữ trong cũi sắt đó hoàn toàn không được coi là con người.

...

...

Lũ tù nhân nam khiến cả khu nữ náo loạn, tiếng súng xả xuống như thể những bản nhạc gai góc. Chúng xông vào khu giam giữ, một kẻ đứng giữa khoảng sân trống xung quanh là những phòng giam kín cửa, gã nhìn lên từng phòng, chỉ đạo đám đàn em leo lên từng tầng từng tầng một.

... KOONG KOONG LANH CANH LANH CANH ...

Mũi súng lướt qua từng song sắt tạo lên âm thanh ồn ào, bọn chúng nhìn thấy đám nữ tù ngồi yên trong phòng giam của mình, mắt nhìn lên bọn chúng bằng ánh nhìn khó hiểu. Gã cầm đầu mặt mày bặm trợn, bên mắt trái có vết sẹo dài như bị kẻ nào đó chém phải ...

... ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ...

Gã xả một tầng đạn lên trần nhà, ra lệnh cho đàn em mở hết cửa, sau đó, gã gào lên ra lệnh:

“ĐÁM CHÓ CÁI CHÚNG MÀY NGHE CHO RÕ ĐÂY ... BƯỚC RA KHỎI PHÒNG GIAM, ĐỪNG NGHĨ ĐẾN CHUYỆN LÀM LIỀU, RA HẾT ĐÂY.”

Sau khi gã phun ra một loạt ngôn ngữ đe dọa, trên toàn bộ những tầng phòng giam, lũ đàn em của gã lôi hết toàn bộ đám nữ tù ra khỏi phòng của mình. Đám đàn bà ấy đứng nép hết vào nhau, mắt kẻ nào kẻ nấy nhìn bọn đực rựa kia với ánh nhìn kì quái nhất.

“LÔI CON ĐIỂM HADES XUỐNG ĐÂY CHO TAO.”

Gã cầm đầu lại gào lên lần nữa, lần này đã thấy rõ được chủ đích của bọn chúng. Câu nói không khiến cho không khí bị căng thẳng, trái lại, gã khiến đám nữ tù bật lên tiếng cười mỉa mai.

... Ha ha ha ... ha ha ha ...

Tiếng cười vang rền cả khu nhà giam, với bọn tội phạm, khi bị cười bằng một cách nhạo báng như vậy, bọn chúng chắc chắn sẽ ra tay đánh người. Nhưng, khi người cười lại là nguyên một đám đàn bà từng gây lên nhiều nỗi kinh hoàng cho nhiều tổ chức xã hội đen trên thế giới, liệu đám đực rựa kia có thể dám ra tay đánh người??

“Này anh bạn ...”

Một người trong đám nữ tù rướn ngang người ra khỏi lan can, khuôn mặt vì cười mà méo mó đi, không những vậy, giọng nói nhóp nhép vang lên khiến nhiều kẻ phải nóng máu. Cô ả hướng nhìn gã cầm đầu, miệng nhả như rót nói như khiêu khích:

“Con này từng dùng móng tay để móc họng những thằng thích dùng vũ khí như thứ đồ chơi dọa người ... nhất là mấy thằng hồ báo như anh bạn đấy.”

“CẦM MIỆNG ...”

... ĐOÀNG ...

Tiếng súng nổ, một tia máu bắn tóe lên không trung rồi rơi lộp bộp xuống nền gạch bắn thiu từ trên cao xuống. Nhưng ... gã cầm đầu gần như tái mặt, gã nhận ra, tất cả những gì mình vừa làm đều là vô ích.

Con đàn bà ấy né đường đạn bất ngờ ấy một cách dễ dàng, kẻ dính đạn lại là đứa đứng đằng sau. Máu chảy lênh láng dưới chân cô ả, trong khi cô ta lại cười sảng sặc vì được thưởng thức một màn xử bắn ngoạn mục và miễn phí.

“Manh động quá ...”

... BÓP ... Á ... RẦM ...

Chỉ ba tiếng động vang lên, cả khu nhà giam im phăng phắc. Hàng trăm đôi mắt nhìn chăm chăm vào thân thể bất động nằm trên vũng máu dưới sàn nhà, khẩu súng trong tay kẻ đó văng ra xa và tan tành thành nhiều mảnh như thể bị cắt.

... CÁCH CÁCH CÁCH ...

Khi lũ đực rựa ấy vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hàng loạt tiếng lên đạn tiếp tục vang lên, mũi súng hướng về từng thẳng từng thẳng một với số lượng khác nhau. Có năm mớ bọn chúng cũng không ngờ được, tất cả những gì chúng làm, Từ vận chuyển vũ khí đến việc nổi loạn, từ cảnh giới ngăn chặn quân đội cho đến phá hàng rào bảo vệ của khu nữ, tất cả ... ; Tất cả những việc đó xảy ra chỉ là để bọn chúng lọt vào cái bẫy hoàn hảo này đây.

“Cái ... cái gì thế này??”

Gã mặt sẹo cầm đầu tròn tròn mắt, không tin vào những gì mình đang nhìn thấy. Hàng trăm mũi súng với những loại khác nhau đang chia xuống gã và đám đàn em từ trên cao. Trong tình huống này, dù có liều mạng hay muốn mở đường máu cũng không được, kết cục vẫn sẽ là bỏ mạng dưới những họng súng lạnh lẽo kia.

... KẾT ... ÉT ... ÉT ...

Cánh cửa bị bọn chúng đóng chặt bị mở ra một lần nữa, nhưng, tốc độ mở cửa lại rất chậm rãi. Xuất hiện phía sau cánh cửa chính là Gragon và người của ông ta, đám người đông đảo đủ để lấn át được toàn bộ những con đàn bà khu nhà giam này.

“Gragon ?!”

Gã mặt sẹo nhìn Gragon, trên mặt có chút gì đó khấp khểnh vì sự xuất hiện rất đúng lúc của ông ta, nhưng, cái mà gã nhận được là sự dửng dưng của Gragon. Ông ta nhìn gã, rồi nhìn lên trên cao quan sát một lượt. Từ lúc xuất hiện cho đến lúc lên tiếng, Gragon phải mất vài phút đồng hồ. Và khi lên tiếng, sự thần nhiên của ông ta khiến toàn bộ đám tù nhân khu nam phải lạnh người ...

“Thua rồi sao ?!”

“Cái ... cái gì?? Gragon, mày ... mày là ...”

Gã mặt sẹo run bắn cả người, lúc này mới thực sự nhận ra bản thân rơi vào tình huống nào. Hơn nữa, cũng chính lúc này, gã nhận ra rằng mình chỉ là quân cờ trong ván cờ vốn đã được định đoạt kết quả từ trước.

... Ha ha ha ... HA HA HA ... A HA HA HA ...

Hình ảnh hỗn tạp phía dưới làm người đang đứng trên tầng thứ ba không kiềm được mà bật lên tiếng cười khan, tiếng cười đó mau chóng lớn dần và vang vọng khắp nơi. Chỉ là một tiếng cười thôi, nhưng ẩn khuất đâu đó một sự lạnh lẽo đáng sợ, tiếng cười khiến không gian trở lên căng thẳng, khiến kẻ nghe phải rơi xuống những giọt mồ hôi lạnh toát.

Người con gái ấy, mái tóc nâu rủ xuống nhưng lại sóng lên theo từng cái run người vì cười, bàn tay, một thì nắm chặt vào lan can, một che đi khuôn mặt vốn đã bị khuất bởi mái tóc của mình. Có lẽ ... người đó không ngờ sẽ gặp kẻ đang mang trên mình cái tên Gragon kia chẳng??

Gragon ngược nhìn lên cao, đôi mắt nhắm lại như đang muốn nhìn rõ hơn người con gái ấy. Ông ta đột nhiên giật mình, thân thể không tự chủ lùi một bước khi ánh mắt chạm vào hai con ngươi màu ngọc bích lạnh toát của người đó.

“Mắt tích cùng lúc tôi mắt tích, và giờ xuất hiện ở đây?!”

Nó vuốt ngược mái tóc của mình, khoe môi mọng đỏ nhếch lên buông ra những lời nói cay nghiệt, đôi mắt xoáy sâu vào Gragon như thể có hàng ngàn lưỡi dao đang lao về phía ông ta.

“Bác khiến tôi ngạc nhiên đấy. Nếu tôi không vào đây, bác định ở luôn trong này sao??”

“Cháu đã ở đây, không phải sao??” Gragon bình tĩnh đáp.

“Phải, tôi đã ở đây ... ha ha ha ...”

Nó gật gật đầu, kèm theo đó là một tràng cười. Cảm tưởng như, với nó, những chuyện bất ngờ này thực sự rất hài hước. Một giây sau đó, khuôn mặt nó đánh lại, đôi mắt trùng trùng nhìn chăm chăm vào kẻ có cái tên Gragon đó. Chỉ cần một cái nhìn đó thôi, Gragon đã không thể tự chủ mà lùi lại sâu hơn nữa. Ông ta lùi lại, lùi lại cho đến khi chạm phải một người đang đứng đằng sau. Quay lại, ông thấy người đó cũng có cùng ánh mắt như người đang đứng trên tầng ba kia, và ánh mắt đó, cũng một lần nữa giống người kia là đang nhìn vào ông ta như muốn giết ngay lập tức kẻ đang đứng trước mặt.

“Ông nên lật bài đi.”

Chiến lạnh giọng, dùng tay đẩy mạnh Gragon ra trước tầm nhìn của nó. Lúc này, mọi thứ đã sáng tỏ. Nhưng cũng chính lúc này, mọi thứ đã chẳng còn quan trọng với nó hay với bất kì ai liên quan tới nó. Kế hoạch đã khởi động, không thứ gì có thể ngăn cản được nó hoàn thành việc của mình. Nó nhìn kẻ đang đứng giữa vòng vây mà bản thân lại chẳng thuộc phe nào kia, lần mỗi một lần nữa cong lên buông ra một câu nói, câu nói khiến Gragon gần như không thể đứng vững.

“Để xem ... con gái ông sẽ phản ứng thế nào khi biết chuyện này?!”

...

...

... Xoạt ...

Tia máu bắn ra rơi xuống nền đất bụi bặm, người con gái khụy xuống, bên vai phải đầm đìa thứ dung dịch màu đỏ tanh nồng. Cô nhìn người đang đứng trước mặt, trong mắt ánh lên cái nhìn đầy giận dữ, khóe môi vương máu gần lên tiếng nói tri triết:

“Minh, mày dám ra tay cả với chị gái của mày sao??”

Hắn nhìn chị gái mình, vết thương kia là do chính tay hắn gây ra. Nhưng ... không phải là hắn muốn vậy, là do người kia quá cố chấp, là do chị gái hắn không chịu lùi bước dù cho đã tiếp nhận đầy đủ thông tin cần thiết. Ruột cuộc thì Ngọc muốn cái gì khi có mặt tại đây?? Thực sự chỉ đơn giản là ngăn cản Hoàng Nhất Long thôi sao?? Hắn không tin điều đó ... trong đôi mắt xanh ngọc ánh lên cái nhìn sắt đá. Bất kì ai cản đường, hắn sẽ không nương tay ... cho dù đó có chính là gia đình người thân của chính mình đi chăng nữa. Hắn nói, giọng lạnh đi:

“Là chị cứng đầu thôi.”

Đáp lại hắn là khuôn mặt quyết liệt của người chị gái duy nhất, Ngọc dường như không có ý định lùi bước trước sự uy hiếp mạnh mẽ trước mặt.

“Mày đừng mong ngăn được chị!!”

“Chị là muốn đối đầu với Hoàng Nhất Long mà tới đây hay là ... vì lý do nào khác??”

Hắn nhún mày, câu hỏi này chắc chắn phải hỏi, chưa bao giờ hắn thấy Ngọc cố chấp trong một vấn đề như vậy. Nếu không tìm hiểu nguyên nhân, có khi chính bản thân hắn lại một lần nữa đi sai nước cờ làm mọi thứ sụp đổ.

“Đây là chuyện cá nhân, không liên quan gì tới bất kì ai cả.” Ngọc ôm vai thờ ắt.

Nhìn thái độ của Ngọc, hắn chợt nhớ tới một người. Cảm giác hoài nghi dâng lên, phải chăng là vì người đó nên chị gái hắn mới trở lên mất kiểm soát như vậy?!

“Vi Chiến phải không?? Vì đây là cơ hội duy nhất để anh ta biến mất, nên chị mới có mặt tại đây phải không??”

Ngọc không trả lời, cô chỉ cười nhạt. Chính nụ cười ấy khiến hắn không thể làm gì khác ngoài việc nhìn thân thể bị thương ấy làm lui bỏ đi ... hắn tất nhiên hiểu rõ mối quan hệ giữa Chiến và Ngọc. Mối quan hệ chặt chẽ và thân thiết đến mức không thể chia lìa được. Bản thân hắn nhiều khi cũng không hiểu, ruột cuộc thì tại sao hai người đó lại có thể hiểu và tin tưởng lẫn nhau như một thể thống nhất như vậy.

Và có lẽ hắn không biết rằng, ở nơi nào đó không thể xác định, mọi hình ảnh và hành động của hắn đều được thu lại đầy đủ trên một màn hình vi tính. Mà không chỉ hắn, toàn bộ những gì diễn ra tại khu nhà giam lẫn bên ngoài, bán kính hình ảnh trải dài trên ba trăm kilomet ... mọi thứ đều được hiển thị trên hàng trăm màn hình lớn nhỏ kết nối với một máy chủ duy nhất.

Ngồi trước những màn hình đó, một con người dán ánh nhìn lên hàng loạt dãy câu lệnh phức tạp, tay không ngừng đánh lên hoàn tất bảng mã chương trình. Ánh sáng hắt ra từ hàng trăm màn hình hiển thị khiến căn phòng tối tăm nơi cô ta ngồi bị chiếu sáng gần như toàn bộ, thứ ánh sáng lập lờ có thể làm mất của bất kì ai tiếp xúc đều phải cảm thấy mờ mịt.

“Xong chưa??”

Một tiếng nói trầm trầm vang lên giữa không gian tĩnh mịch, nơi chỉ tồn tại tiếng máy chạy trong căn phòng lập lờ sáng. Kẻ vừa lên tiếng là cái bóng đen thoát ẩn thoát hiện khi ánh sáng lìa tới góc phòng, nơi đó có hai người, kẻ ngồi tựa lưng vào tường kẻ thì nằm dài trên nền đất. Câu hỏi đặt lên để chờ đợi người đang ngồi trước những màn hình kia trả lời, chỉ là ... phải một lúc lâu sau người đó mới đáp lại.

“Kiên nhẫn thêm chút nữa.”

“Chút nữa ... là bao lâu??”

Vẫn giọng nói trầm áy hỏi tiếp, người ngồi dán mắt vào chiếc vi tính vẫn chẳng thèm ngoái lại, tay thoăn thoắt gõ bàn phím, miệng tất nhiên vẫn có thể trả lời câu hỏi kia.

“Chị đang làm phiền em đây Trần ạ.”

“Xác định được bao nhiêu rồi??”

Trần coi như không nghe thấy em gái mình cần nhắc cái gì, bản thân vẫn tiếp tục đặt câu hỏi. Trong khi ấy, người đang ngồi kia vẫn chăm chú vào chiếc máy tính, mắt đảo quanh tất cả mọi màn hình, cái đầu hơi lắc nhẹ thể hiện một sự bất lực hoàn toàn. Không còn cách nào khác, người đó phải lên tiếng trả lời:

“Nhờ ai đó mà giờ nơi này như đang chuẩn bị tổ chức dạ tiệc ấy.”

“Chi ...”

Người đang nằm dài dưới nền đất bỗng dựng lên tiếng, âm lượng rất nhẹ nhưng đủ khiến không gian xung quanh trở lên căng thẳng, lại một câu hỏi nữa được đặt ra ... chỉ có điều, câu hỏi này hoàn toàn không có nội dung cụ thể nào.

“Tìm thấy không??”

“Vẫn chưa thấy đâu.”

Chi đáp lại, sau câu trả lời là khoảng im lặng đến bất tận, tồn tại quanh đó chỉ còn tiếng máy móc đang chạy, ngoài những tiếng tí tí khô khốc ra thì không có bất kì một tiếng động nào khác.

... PÍP PÍP PÍP PÍP PÍP ...

Những tiếng còi nhỏ đồng loạt rộ lên, Chi ngược nhìn những màn hình bên góc phải, khóe môi vô thức nhếch nhẹ như hải lòng về một điều gì đó.

“Hai người, đến lúc rồi.”

... Cạch cạch cạch ...

Trần đứng dậy, theo đó là Nhiên, cả hai không hẹn mà đồng thời lên đạn khẩu súng đang cầm trên tay. Hai đôi mắt nhìn về phía Chi, cô lúc này cũng gấp lại chiếc laptop của mình và đứng lên, khuôn mặt lộ nét biểu cảm hứng khởi, miệng nói:

“Tôi đón tiểu thư của chúng ta nào.”

...

...

... BÙM ... BÙM BÙM ... BÙM ... ÀM ÀM ... RẦM ... BÙM ... RẦM ...

Mặt đất rung chuyển với hàng loạt vụ nổ truyền ra từ bên trong khu nhà giam kiên cố và lớn nhất thế giới, bụi bay mù mịt, những cột lửa khói bốc lên nghi ngút như thể nơi đó vừa bị thả xuống năm sáu tấn bom.

Bên ngoài, lực lượng an ninh vây hãm vẫn chưa hết bất ngờ về những vụ nổ bất thành linh ấy, họ không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Khi chưa kịp ra lệnh trước tình huống bất ngờ, hàng ngàn lính sĩ đều tròn tròn mắt nhìn những quả bóng khổng lồ bay lên từ trong đám khói, những quả bóng như khinh khí cầu đủ thứ màu sắc bay lên ở chính trong khu giam giữ tù nhân bậc nhất nhân loại.

Làm thế nào mà đám tù đó có thể vận chuyển những thứ tương tự như khinh khí cầu vào bên trong nhà giam được?? Không chỉ một cái mà là hàng trăm quả bóng bảy sắc đang bay lên gần như che phủ cả một bầu trời rộng lớn. Quân đội được triển khai áp sát nhà tù khi mọi thứ đã trở thành một đồng đồ nát sau hàng loạt vụ nổ lớn, không ít tù nhân chạy trốn chết như thể đang trốn khỏi một cái gì đó, chúng lao thẳng về phía đội an ninh, cảm tưởng như với bọn chúng, chạy khỏi nơi nhà giam kia là điều quan trọng hơn là việc bị bắt lại bởi những kẻ lâm pháp luật.

Một đội đặc nhiệm đặc biệt tinh nhuệ được ra lệnh tìm diệt kẻ nguy hiểm nhất, kẻ được coi là đạo diễn của cuộc đảo tẩu rầm rộ của đám tù nhân quốc tế. Họ đột nhập vào bên trong khu nhà giam nữ, mọi thứ đồ nát cùng cây người nằm la liệt be bét trên đường khiến những kẻ máu lạnh ấy cũng phải rùng mình. Dù biết những kẻ đã chết kia vốn dĩ không được coi là con người, vốn dĩ đã bị coi là vật phẩm vô giá trị và sẽ chết tại nhà giam này ... nhưng, khi thấy chúng chết trong sự tức tưởi, đội đặc nhiệm được huấn luyện bài bản kia cũng không thể không thấy buồn nôn trước kẻ đã nghĩ ra cái cách đào thoát dã man này.

“Chia làm bốn nhóm, truy sát bằng được Hades, không thể để cô ta thoát khỏi đây.”

Mệnh lệnh được đưa ra bởi chỉ huy, nhóm đặc nhiệm tách ra chia làm nhiều ngả. Họ quyết tâm ngăn cản cho bằng được Hades, không để cho kẻ nguy hiểm ấy tẩu thoát khỏi nơi giam giữ kiên cố này. Nhưng ... liệu họ có biết rằng họ vốn cũng chỉ là những con tốt thí trong cuộc đào thoát quy mô này??

Ẩn mình vào những góc khuất, đôi mắt đen tối không có ánh sáng thu trọn mọi hình ảnh của biệt đội được phái tới để tiêu diệt Hades. Kẻ đó nhìn những tên được vũ trang đầy đủ, quan sát mọi hoạt động cùng kỹ năng chuyên nghiệp của chúng ... tất cả chỉ để lại cho kẻ đó một nụ cười nửa miệng giễu cợt.

“Giết hay vô hiệu hóa thừa tiểu thư??”

Kẻ đó nói vào thiết bị liên lạc đeo bên tai, nụ cười trên miệng không chỉ mỗi sự chế giễu nữa mà còn mang vẻ thích thú. Và vẻ thích thú ấy lại càng thể hiện rõ hơn nữa khi người đó nhận được đáp án cho câu hỏi.

[“Vô hiệu hóa.”]

“Tuân lệnh.”

Sau tiếng trả lời, kẻ đó xuất hiện trước mắt những người thuộc đội đặc nhiệm, hai tay là hai khẩu súng lục đơn giản. Khuôn mặt tối đen không thể nhìn thấy diện mạo, thứ duy nhất mà những người thuộc cơ quan an ninh kia nhìn thấy chỉ là điệu cười man dại của kẻ đó trước khi loạt đạn được bắn ra cùng tiếng la hét thảm thiết.

... ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG ...

Tiếng súng vọng lại từ một khu đổ nát đủ để gây ảnh hưởng đến người đang đứng tại nóc tòa nhà bằng phẳng, phía dưới là nơi giam giữ tù nhân nữ nay đã hoang tàn. Mái tóc màu nâu trầm bị thổi tung lên mỗi khi có một cơn gió nào đó thổi tới, chiếc áo Jacket ghi xám theo đó cũng lung lay trên vai người ấy. Đôi mắt xanh ngọc lạnh lạnh thu trọn hình ảnh hàng trăm quả bóng khí cầu bay sắc đang bay trên bầu trời, không ít quả bị bắn hạ bởi những loạt đạn từ dưới mặt đất ... tuy nhiên, nhiều đó không đủ để bầu trời trở lên rộng hơn. Cảnh tượng đẹp đẽ này thật sự không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy được, nó – Hades – kẻ đang bị truy bắt đang cố sử dụng những giây phút ít ỏi của mình để thưởng thức màn nghệ thuật của màu sắc ấy.

“Hương!!”

Tiếng gọi đột ngột vang lên kéo tâm trí nó trở về hiện tại, tầm nhìn thu hẹp lại, nó quay nhìn người vừa gọi, anh ta đã đuổi kịp đến tận đây rồi.

“Anh định làm gì hả Chiến?? Muốn theo tôi sao??”

“Phải.”

Chiến đứng trước mặt nó, khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài mét, nhưng, anh hoàn toàn không có ý định tiếp cận gần hơn. Không phải vì anh e ngại nó, anh chỉ để phòng người mà nó mang theo thôi.

“Tôi không có ý định thu nạp bất kì ai, kể cả anh.”

Nó lạnh giọng, khóe miệng nhếch lên. Mục đích của Chiến là gì nó thừa hiểu, nó không nghĩ người đàn ông này có thể từ bỏ hết mọi thứ để thực hiện những gì mà nó đang dự tính. Dù Chiến có là cánh tay phải của chồng nó đi nữa, anh chắc chắn sẽ là vật cản nếu nó thu nạp anh vào đội ngũ ít ỏi của mình.

“Em có thể chết, nhưng hãy để tôi là người nhật xác cho em. Được chứ?!”

Chiến đáp lại thản nhiên, bản thân rút hai khẩu súng đất sau lưng và mắt hướng nhìn xung quanh như sẵn sàng hành động. Anh hoàn toàn không để tâm đến thái độ hời hợt của nó, dường như với anh, dù nó có thu nạp hay không thì anh vẫn sẽ theo nó tới cùng.

“Hiểu rồi ...”

Nó cười lớn, tay phải giơ lên túm lấy cổ áo người đàn ông đang ngồi bệt dưới chân mình. Bằng một lực ném mạnh, nó ném ông ta về phía Chiến, khóe miệng nhếch lên bật ra tiếng nói, một mệnh lệnh đầu tiên dành cho anh.

“Mang ông ta theo, đừng nghĩ đến việc làm vương chân tôi.”

“Được thôi.”

Chiến cười khinh, mắt nhìn xuống kẻ đang lồm cồm bò dậy dưới chân mình, đáng vẻ cam chịu. Anh không bao giờ nghĩ rằng một kẻ có khả năng điều khiển mọi thứ như Gragon lại có thể rơi vào tình trạng này, thật sự không hiểu đằng sau lớp mặt nạ kia là khuôn mặt như thế nào??

“Di chuyển tới tháp đèn, vô hiệu hóa toàn bộ những kẻ cản đường, anh làm được chứ??”

Nó ra lệnh, nhưng bản thân lại hỏi Chiến với vẻ không mấy tin tưởng. Điều đó làm Chiến có hơi bức mình, khả năng của anh đã được hắn thừa nhận, vậy mà nó lại có thể không tin tưởng vào sự thừa nhận ấy sao??

“Em chỉ cần ra lệnh!!”

“Được, vậy thì 5 phút sau gặp ở tháp đèn.”

Nó cười khềnh, chân nhún một cái khiến toàn thân rơi vào khoảng không gian không điểm tựa. Chiến chỉ có thể nhìn theo bóng người thoăn thoắt như một con sóc nhảy hết bờ tường này đến bờ tường nọ, động tác của nó như thể đang bay trong không khí. Anh có thể nhìn thấy đám người trang bị vũ trang đang đuổi theo cái bóng màu xám ẩn hiện, tiếng súng nổ, mọi phát bắn của người con gái ấy đều chính xác đến hoàn hảo. Vô hiệu hóa tức là không giết, chỉ khiến đối phương không thể di chuyển ... nhiệm vụ của Chiến gần như chỉ là mang người đàn ông có tên Gragon đến tháp đèn, mọi chương ngại đều đã bị nó và người thuộc hạ còn lại giải quyết.

“Đi thôi Gragon, ông không còn đường lui nữa đâu.”

Chiến đẩy lưng kẻ từng hành hạ mình suốt một thời gian dài trong tù, dù anh đã khiến ông ta phải quy phục, nhưng anh không nghĩ mình sẽ dễ dàng tha cho kẻ đã khiến sự trở lại của Hades bị gián đoạn. Nếu không phải kẻ này âm thầm gây trở ngại, thì nhà tù quốc tế này đã bị phá hủy từ mấy tháng trước chứ không phải đợi đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Hàng trăm trực thăng xuất hiện trên bầu trời, khắp cả bốn phía, logo của những đài truyền hình nổi tiếng trên thế giới in hiển hiện trên thân máy bay. Họ chiếu máy quay xuống sự hỗn loạn bên dưới, hình ảnh hoang tàn của nhà tù kiên cố nhất thế giới lại trái ngược hẳn với cái đa sắc trên bầu trời. Có thể nói, đây là một cuộc vượt ngục quy mô nhất trong lịch sử. Không những vậy, nhiều chuyên gia đánh giá hành động thả khí cầu này của nhóm nổi loạn giống như đang cố gửi thông điệp gì đó đến thế giới hơn là một cuộc vượt ngục thông thường.

Những kẻ mặc quân phục bên dưới phát loa oang oang kêu gọi tất cả những trực thăng đều phải giải tán, khu vực nhà tù đang nằm trong thời điểm nguy hiểm nhất. Tuy nhiên, những lời nói ấy sao có thể thuyết phục hàng trăm phóng viên đang liều mình giật tít nóng bỏng cả tính mạng của mình??

Bỗng, một máy quay lia xuống khu vực đổ nát đang có một số biến động dữ dội, mặc dù trên cao không thể nhìn thấy rõ ràng được, nhưng, biến động ấy lại do một bóng xám thoăn thoắt ẩn nấp mà tạo ra. Mờ lên hết cỡ mức phóng đại, máy quay của đài truyền hình CNN đã ghi lại được hình ảnh đáng sợ của kẻ đã gây chấn động toàn thế giới mới chỉ vài tháng trước.

Người con gái ấy, mái tóc nâu tung lên trong khói đạn, đôi mắt ngọc bích lạnh băng, khóe miệng mọng đỏ cổ hữu nụ cười nửa miệng, toàn thân thể bao trùm bởi chiếc áo Jacket màu ghi sẫm. Bóng xám ấy chuyển động nhẹ nhàng mau lẹ, hai khẩu súng trên tay đồng loạt được sử dụng để khống chế những kẻ đang truy bắt mình. Từng viên đạn được bắn đi, không viên nào vô ích khi chúng đều bị găm vào bất kì đâu trên cơ thể những thành viên của đội đặc nhiệm đặc biệt. Nhưng, đáng nói đến là những người đó chỉ bị thương ở tứ chi, từng viên đạn nằm rất đúng chỗ để phong tỏa mọi hoạt động của con người. Dường như người đó không có ý định giết bất kì ai, cô gái ấy chỉ đơn giản là khống chế không cho họ hành động.

Không chỉ vậy, một nơi khác, máy quay của đài truyền hình VTV cũng thu trọn được hình ảnh còn kinh hãi hơn. Hàng chục con người vũ trang đầy đủ bị treo lên lơ lửng giữa không trung, họ cử động trong khó nhọc, máu lênh láng, dường như đang bị trói chặt bởi một thứ gì đó vô hình. Điều kì lạ là những người đó vẫn còn sống, hoàn toàn không có dấu hiệu nào cho thấy họ sẽ bị giết.

Lồng ghép lại những thông tin rời rạc, dường như giới chức trách đang dần nhận ra thông điệp của kẻ đó, người lên kế hoạch cũng như đạo diễn màn vượt ngục quy mô lớn – Hades. Phải chăng Hades chỉ giết những kẻ đáng giết?? Câu hỏi này được đặt ra đã nhận lại biết bao lời phản đối. Để chứng thực điều đó, họ phải tìm kiếm hồ sơ án của Hades. Đáng tiếc, mọi thông tin về giới tội phạm trên thế giới đều bị một thế lực bí ẩn nào đó phá hủy hết. Lúc này, ngay tại cơ quan quyền lực nhất thế giới, những quan tòa có nhiệm vụ phán xét tội ác của con người đang mất đi chính công cụ của mình. Họ đã mất đi toàn bộ chứng cứ, nhân chứng lẫn vật chứng để kết tội hàng trăm hàng ngàn tội phạm trên khắp địa cầu này. Tuy nhiên, những nhà làm luật ấy không cần phải mất công đánh giá hành động của Hades nữa. Động thái tiếp theo của kẻ làm chao đảo thế giới đã khẳng định cho toàn thể mọi dân tộc biết ... Hades chính là kẻ thù.

...

...

Đứng trên tòa tháp cao nhất của khu giam giữ, nó ngược mắt lên cao, phản chiếu là hình ảnh của hàng chục chiếc trực thăng mang đủ mọi logo của các hãng truyền hình nổi tiếng thế giới. Dường như nhận ra sự hiện diện của nó ở tháp đèn quan sát, những chiếc trực thăng bắt đầu bay vòng vòng xung quanh khu vực đó, hàng chục máy quay cố gắng thu được khuôn mặt thu hút nhưng cũng không kém phần đáng sợ của người có biệt danh Hades ấy.

Ba bóng người nhanh chóng xuất hiện bên cạnh nó, dưới ánh sáng, những máy quay có thể nhìn thấy rõ ràng những ai đang tiếp tay làm việc cho Hades. Một kẻ nữ trang phục đen đúa rách rưới, mái tóc đen nhánh buông thả che lấp hoàn toàn khuôn mặt tối tăm. Hai kẻ nam, một chính là thủ phạm của hàng loạt những vụ lừa đảo tài chính khiến cho nhiều quốc gia lâm vào túng thiếu, kẻ còn lại thì mạng đáng và bầm trợn, tuy nhiên, kẻ đó lại như đang thụ

động bắt buộc phải đi theo. Dù vậy, ba con người đó, có là ai thì thái độ của họ vẫn là phục tùng Hades – kẻ đang đứng thần nhiên trước mọi biến động của nơi nhà giam đen tối mịt mịt.

“Tiểu thư?!”

Moth đưa ánh nhìn lướt qua Chiến và Gragon, sau đó hướng về phía nó, tiếng nói bật ra, chỉ hai từ nhưng đủ để chủ nhân của cô ta thấu hiểu mọi điều. Nó hạ thấp tầm nhìn, đưa mắt nhìn Moth, bằng thái độ thần nhiên nhất, nó nói:

“Các người giống nhau.”

Moth hơi sững người, sau đó cô ta cúi đầu đáp lại:

“Tôi hiểu.”

Nó cười khềnh, đưa tay lấy trong túi ra một viên đạn. Quay sang Chiến, nó ném cho anh viên đạn đơn thuần ấy, không quên nói:

“Lắp nó vào ổ đạn, bỏ viên đã nạp, tôi cần anh bắn nó vào thứ tôi chỉ.”

“Được.”

Chiến không ngần ngại làm theo lời nó, anh lắp viên đạn ấy vào băng đạn, bắn bỏ viên đã lên nòng. Nó một lần nữa chuyển hướng ánh nhìn lên bầu trời, tay phải lấy ra khẩu súng bên hông rồi giương lên cao, tay trái đưa lên đặt lên bên tai, khước miệng bật lên tiếng nói vô nghĩa.

“Cái nào??”

Câu hỏi được đặt ra, chỉ vồn vện năm giây sau đó, nó liền lập tức ra lệnh:

“Nhắm vào bình xăng, nơi bốc ra khói đỏ.”

“Rõ.”

Moth nhận lệnh, tay giương cao khẩu súng, mắt quan sát tìm kiếm mục tiêu. Trong chốc lát đã đáp lại:

“Đã xong.”

“Xong.” Chiến cũng hành động tương tự.

“Chốt mục tiêu. BẮN.”

... Đoàng Đoàng Đoàng ...

Ba tiếng súng vang lên, một số chiếc trực thăng gần đó liền chao đảo, họ dường như bị hành động của ba người bên dưới làm cho hoảng sợ. Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất vẫn chưa thực sự xảy ra, họ vẫn còn thờ phào nhẹ nhõm khi viên đạn của ba kẻ đó hoàn toàn không phải nhắm vào mình.

... Vuu ... BÙM BÙM BÙM ...

Ba bóng đen nhảy ra từ ba chiếc trực thăng ở ba phía khác nhau, trong nháy mắt, ba chiếc máy bay đó không hiểu sao đồng loạt phát nổ. Bao trùm một khoảng không gian lớn là cái nóng rực của lửa, không khí gần như bị nung nóng xung quanh ba ngọn lửa đang bốc cháy trong không trung và đang rơi lá tả tùm mảnh vụn xuống dưới mặt đất. Trước cảnh tượng đó, trực thăng của các đài truyền hình bắt đầu bay loạn xạ, nỗi sợ hãi ập đến bằng một cuộc tấn công bất ngờ vào người dân vô tội.

... Phịch ...

Một tiếng động rất nhẹ, ba bóng đen tiếp đất ngay trước mặt Moth và Chiến. Ba người con gái bình thân đứng thẳng dậy, mỗi người một nét ngoại hình riêng, nhưng lại có cùng biểu cảm trên gương mặt. Họ không hện mà cùng hướng về phía nó đồng thanh nói:

“Tiểu thư, chào mừng chị trở lại.”

Nó quay người, khuôn mặt lãnh đạm một phút trước giờ biến đổi bởi một nụ cười âm hiểm, mắt nhìn ba người con gái vừa xuất hiện, miệng nói như ra lệnh:

“Triển khai đi.”

“Rõ ...”

Sau khi nhận lệnh, một trong số ba người vừa xuất hiện ngay lập tức rút trong người một thiết bị điều khiển, ngón tay ấn vào nút đỏ duy nhất có trên đó. Nhất loạt ... hàng trăm quả bóng bay sắc đang bay tràn ngập trên bầu trời đột ngột bốc cháy, ánh lửa đỏ rực khiến không khí bị đốt nóng đến mức ngột ngạt, từng quả cầu lửa rơi xuống giống như trận mưa thiên thạch khiến cho tất cả những con người phía dưới mặt đất rơi vào hoảng loạn. Từ nhân

cũng như quân đội, kẻ nào cũng như kiến vỡ tổ nháo nhào kiếm tìm nơi trú ẩn. Nhiều những chiếc trực thăng của các đài truyền hình bị ngọn lửa bắt ngờ bùng cháy làm bình xăng phát nổ, độ nguy hiểm bên dưới mặt đất lại càng tăng lên một cách nghiêm trọng. Phạm vi mỗi quả cầu lửa rơi xuống là vô cùng lớn, những ai không kịp ẩn nấp đều bị thiêu cháy bởi ngọn lửa dữ dội ... không ai hiểu tại sao những ngọn lửa nóng bỏng kia không chịu tắt dù đã chạm tới mặt đất cũng như mất đi nguyên liệu đốt cháy, họ chỉ biết rằng, một khi bị ngọn lửa ấy lan phải thì dù có bị đốt cháy đến mức đen xì đen xịt, ngọn lửa quái ác đó vẫn cứ hung hăng âm ỉ bòn rút không khí xung quanh.

Trong không gian hỗn loạn ấy, không ai để đến hai chiếc trực thăng màu đỏ rực bay lẩn khuất trong đám lửa uồn ẻo giữa không trung. Thang dây được thả xuống, từng người từng người đang đứng trên tháp đèn bắt đầu trèo lên, với họ, dường như cái nóng hừng hực từ những quả cầu kia hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới sự tập trung của mình. Mục đích duy nhất của họ là rời khỏi nơi này, và mục đích đó đang dần được hoàn thành một cách hoàn hảo.

... Phạch phạch phạch ...

Bất ngờ, lao qua biển lửa là một chiếc trực thăng quân sự màu đen ngòm xuất hiện đột ngột chặn đầu hai chiếc máy bay đỏ rực.

... Vù vù vù ...

Gió mạnh khiến đám lửa bao quanh ba chiếc trực thăng đều bị phân tán đi tạo thành lỗ hổng lớn trên bầu trời, với tình trạng ấy, không sớm thì muộn cuộc tàu thoát sẽ bị phát hiện.

“Hmm...”

Nó nheo đôi mày, hai con ngươi màu xanh ngọc chiếu thẳng về chiếc trực thăng màu đen đang có ý định cản trở kế hoạch của mình. Khóe miệng cong lên tạo một nụ cười hư ảo, nó dừng chuyển động không leo tiếp nữa, tay rút khẩu súng bên hông phải, ngắm trực diện kẻ vừa xuất hiện trên chiếc trực thăng lạ ... kẻ đó dám trườn mặt ra cản trở vào ngay lúc này, nó sẽ không nương tay nữa.

“TIÊU THỤ ... COI CHỪNG ...”

... Chiu ...

Chiếc trực thăng đang chở nó chao đảo, nhưng điều đó dường như không ảnh hưởng gì tới nó, tay phải giương súng, ngón tay bóp cò dứt khoát cùng tiếng nổ chói vang lên giữa không gian rộng lớn ồn ã.

... ĐOÀNG ... hự ...

Đôi mày phía trên đôi mắt tím ngắt nhíu sâu lại, thân thể loạn choạng bám vào thành cửa chiếc trực thăng đen ngòm, máu từ bả vai chảy xuống bàn tay đang buông thong vô lực, cái đau đớn bỏng rát khi viên đạn đồng nóng rực xuyên qua da thịt khiến kẻ đó không ngừng siết kẽ răng. Nhưng ... con ngươi màu tím ấy nhận ra viên đạn kia đã xuyên thủng một lỗ trên cơ thể mình, ghim vào thân trực thăng như thể cố ý bám trụ. Cả người đột nhiên lạnh toát, kẻ đó trừng trừng nhìn viên đạn rồi quay nhìn sang người đang vắt vào trên thang dây ... miệng buông một câu chửi thề.

“Chết tiệt, con khốn ...”

... BÙM ...

Bầu trời đột nhiên có tiếng nổ lớn, chiếc trực thăng nào đó vừa phát nổ ngay trên không trung, những mảnh vỡ ngùn ngụt lao xuống dưới mặt đất, không để ý đến bất kì một sinh vật nào đang tồn tại dưới đó. Hỗn loạn ngày một hỗn loạn hơn.

Cảnh tượng tan bành đó đều được phản chiếu qua đôi mắt màu ngọc bích của nó, đáp lại chỉ là một nụ cười nhạt nhẽo trên khóe môi mọng đỏ. Nhìn kẻ đang bị vùn trong biển lửa bên dưới vẫn hung hăng hướng về phía mình sự căm thù tột độ, nó hồ hững bỏ qua, tiếp tục trèo lên chiếc trực thăng đang dần bay lên cao. Hades đã chính thức tàu thoát khỏi nhà tù kiên cố bậc nhất thế giới, cách thoát ra cũng thật hoành tráng, thiệt hại gây ra không thể ước tính được.

Một sự trở lại vô cùng râm rộ, không biết Hades sẽ làm gì tiếp theo đây??

...

...

Ngồi trước màn hình tivi, ông Nam vừa bế nhóc Khang Kiện vừa thâm trầm nhìn vào biển lửa nơi nhà ngục quốc tế – kết quả của cuộc tàu thoát quy mô nhất mà ông từng biết từ trước tới nay. Mắt nhìn đám tù nhân đang chạy nháo nhào khắp nơi, ông Nam thực sự không hiểu rốt cuộc thì cô cháu gái của ông đang muốn cái gì?? Khi nghe hấn nói nó muốn phóng thích toàn bộ giới tội phạm ra khỏi nhà tù, ông vẫn chưa hình dung ra được nó làm điều đó bằng cách nào, và hiện tại ngay lúc này, ông vẫn chưa biết rõ, chỉ có sự hoài nghi mơ hồ nào đó. Nếu đơn giản chỉ là phá hủy nơi giam giữ, những kẻ đó sẽ nhanh chóng xây dựng lại một nơi khác kiên cố hơn gấp bội lần.

Ông biết, trong cuộc tàu thoát của nó, có không ít kẻ đã lợi dụng cơ hội để chạy trốn, nhiều kẻ cũng đã thành công. Nhưng ... đa số chúng đều bị bắt lại bằng cách này hay cách khác, như vậy thì chẳng phải công cốc hay sao??

... Haizz ...

Ông Nam thở dài, mắt nhìn xuống thằng bé đang ngủ ngon lành trong tay, ông chỉ biết lắc đầu. Lúc này, thời điểm này, nếu như bất kì ai biết được thằng bé mang dòng máu của Hades đang tồn tại, liệu Khang Kiện có được sống an lành như cái tên hay không?! Chẳng lẽ ... vì biết trước sẽ nguy hiểm như thế này nên hẳn mới nhờ ông chăm nom thằng bé?!

...

...

Nó ngồi tựa lưng vào tấm sắt lạnh ngắt trên chiếc trực thăng đang bay thẳng ra biển, đôi mắt nhìn ra bên ngoài hờ hững. Dường như nó đang mệt mỏi, chẳng còn thứ gì có thể làm nó hứng thú nữa, tất cả những gì cần làm và phải làm lúc này đều chán ngắt. Mong sao thời điểm kết thúc hãy đến thật nhanh, nó ngán đến tận cổ những thứ ghê tởm này rồi. Nó không muốn giết người nữa, không muốn nhìn thấy máu hay xác chết, chán ghét mọi thứ, chán lắm rồi. Cuộc chơi này, nếu nó được rút lui thì hay biết mấy ... chỉ là ... nó không có quyền rút lui khi bản thân nó là nhà cái, là kẻ khơi mào.

“Tiểu thư, hãy để em kiểm tra vết thương ...”

“Chỉ sụt qua thôi.”

Nó lãnh đạm đáp lại, bản thân vẫn ngồi đó để người bên cạnh xem xét vết thương bên vai trái. Tầm mắt một lần nữa phóng ra bên ngoài, lúc này họ đã bay trên mặt biển, mùi hơi nước nồng chất xộc vào mũi nó ... đôi mắt hơi khép lại, nó hỏi những người cùng đi trên chiếc trực thăng, nó cần biết chính xác những thứ mình sẽ phải gặp ngay lúc này.

“Ai đang ở gần ta nhất?!”

“Là chồng của chị, Ngô Dương Minh.”

Một người lên tiếng đáp lại, người đó ngồi thành thoi bên cửa chiếc trực thăng như thể sắp rơi ra ngoài khoảng không, mái tóc vàng ánh kim vì gió mạnh mà bay tán loạn lòa xòa trên khuôn mặt thuần dài thon gọn. Trần nhìn về phía nó, hỏi lại:

“Chị sẽ gặp chứ?!”

Nó hơi nhếch lên môi, đầu lắc nhẹ:

“Anh ấy không xuất hiện đâu. Mục tiêu là ai?!”

“Hoàng Nhất Long.”

Trần trả lời, cái tên được xướng lên khiến đôi mắt nó đột ngột mở lớn. Trùng trùng nhìn về phía Trần, khuôn mặt nó tối đi, đôi mày nhíu lại hỏi:

“Ông ta dám lộ mặt ở đây?!”

“Theo thông báo thì không thấy có dấu hiệu của Dương Trung ở khu vực này, em không nghĩ ông ta dám xuất hiện.” Trần lại nhìn ra bên ngoài như đang cảnh giới, sau đó cười gượng nói tiếp: “Nhưng người tới đây không chỉ có mình Hoàng thiếu gia đâu.”

“Cũng không khó đoán.”

Nó cười nhạt, trong đáy mắt phản chiếu hình ảnh một chiếc du thuyền bập bênh trên sóng biển, và dường như hai phương tiện đang tiến lại gần phía nhau.

Là ai đang tới?!

...

...

Hắn lặng người trước cái hoang tàn của nơi nhà giam quốc tế, vợ hắn quả nhiên rất biết cách hăm dọa người khác. Phóng hỏa ngay trên bầu trời, biển mặt đất trở thành biển lửa ... chỉ có nó mới nghĩ ra được cách trốn thoát quy mô và đẹp đẽ như vậy. Dù rất muốn gặp vợ, nhưng tiếc là hắn phải lưu lại cái nơi nóng nực này nhằm tìm kiếm kẻ mình cần bắt giữ, hắn sẽ không để kẻ đó chết dễ dàng vậy đâu.

“Cô đây rồi, sống dai hơn tôi tưởng đấy.”

Đôi mắt xanh ngọc nhìn xuống thân thể đang bê bết máu, thứ dung dịch quánh đỏ hòa lẫn với mái tóc cùng màu khiến chúng kết lại thành từng mảng dính lên khuôn mặt bị xém vì lửa. Đã thế thảm như vậy, đã bị thương như vậy, thân thể đó vẫn gắng gượng thở từng đợt héo hắt, dòn dập yếu ớt, hoàn toàn không chấp nhận cái chết đến với mình.

“Đứng yên ... đừng nghĩ tới việc chạm vào cô ta.”

Một khẩu súng dí sát vào sau đầu hắn, giọng nói trầm lạnh của một người đàn ông vang lên khiến hắn hơi bất ngờ ... không nghĩ kẻ này sẽ ra mặt ngay tại đây.

“Ồ, đến cứu đồng bọn sao, Ken??”

Hắn nhếch khẽ làn môi, âm điệu giễu cợt khiến người phía sau phải kìm nén lắm mới không bóp cò súng. Ken gằn giọng đáp lại:

“Tôi sẽ mang cô ta đi.”

“Tuông dễ vậy sao??”

Hắn quay lại, đôi mày nhướn lên thách thức, dù cho bản thân đang đối diện với mũi súng đe dọa tới tính mạng của mình.

“Như đã nói, tôi sẽ mang cô ta đi. Nếu cậu ngăn cản, tôi sẽ không nương tay đâu.” Khuôn mặt Ken tối dần, trong mắt ánh lên cái nhìn chết chóc.

“Sao không bắn tôi luôn đi cho nhanh?!” Hắn lên giọng thách thức: “Thế chẳng phải đỡ mất công sao??”

“Đừng nghĩ...”

Ken đang nói, bất ngờ hắn lao tới, hai tay túm lấy khẩu súng của Ken. Bằng một động tác rất nhẹ nhàng nhanh gọn, hắn cướp súng dễ dàng như thể đang chơi một trò chơi giải trí. Lúc này, hoàn cảnh đã hoàn toàn bị đảo ngược.

“Mất cảnh giác quá đấy...”

Hắn cười khênh, khẩu súng giương lên hướng vào giữa trán của Ken. Khuôn mặt anh ta lúc này chỉ có sự bất lực, điều đó làm hắn cảm thấy nhàm chán, một sát thủ khét tiếng như Ken mà cũng có ngày bị dồn tới mức không thể hành động sao?! Có lẽ anh ta biết hắn sẽ không giết mình chẳng, bởi hắn cần cả Ken lẫn con người đang hấp hối kia tồn tại đến đúng thời điểm??

... Cách cách cách cách ...

Hắn tháo khẩu súng trong tay chỉ trong vòng chưa đầy 5 giây, những chi tiết súng roi là tả xuống đất. Liếc nhìn kẻ đang hấp hối, hắn chuyển hướng mắt sang Ken, miệng khẽ nhếch lên rồi thản nhiên đi lướt qua anh ta.

Ken nhìn theo cái dáng người dần khuất đi trong đám đông hỗn loạn, nhanh chóng gọi người cấp cứu cho kẻ ngu ngốc rước họa sát thân vào mình. Trong đầu anh ta không ngừng hoài nghi, tại sao hắn có thể dễ dàng trườn lưng về phía anh ta mà không hề phòng bị?? Hắn nghĩ một kẻ như Ken chỉ mang một khẩu súng bên người thôi sao??

Là hắn chủ quan hay vì nguyên do nào khác??

...

...

Một bóng người đứng trên boong tàu một du thuyền lớn ba tầng, người đó nhìn xuống khoảng sân rộng ngoài trời bên dưới, tay đưa lên thiết bị liên lạc gắn bên tai, miệng nói vào đó:

“Boss ...”

[“Thế nào??”]

“Đúng như cậu nói, vị trí hoàn toàn chính xác.”

[“Tốt, rời khỏi đó đi.”]

“Rõ.”

Bóng người khẽ gật đầu, mắt nhìn xuống khoảng sân rộng bên dưới, ánh nhìn lưu luyến. Vài giây sau, người đó bỏ đi, nhiệm vụ đã hoàn thành, không có lý do gì để lưu lại nơi này nữa.

Còn phía dưới kia, nơi khoảng sân rộng của chiếc du thuyền sang trọng, hai nhóm người đang đứng đối diện với nhau. Một bên thì khuôn mặt ai ai cũng gần như đang kiềm nén không để cảm xúc vỡ òa, còn một bên thì đều tắm tấp sự lạnh đậm thờ ơ. Dường như vì tiếp xúc với môi trường quá khắc nghiệt nên đã khiến những con người kia dù đang gặp người thân nhưng cũng không thể thể hiện cảm xúc của mình, dù đã nhiều năm cách biệt, khi gặp lại vẫn chỉ là sự lạnh lẽo xa lạ.

Nó nhìn những khuôn mặt quen thuộc phía đối diện, khóe môi chỉ độc một nụ cười nhạt nhẽo. Phải chi thời điểm này rơi vào khi lúc nó còn là một con bé mười tuổi thì mọi thứ chắc chắn sẽ khác với hiện tại ... bởi khi đó, nó khao khát gặp những con người kia hơn bao giờ hết.

“Anh Long.”

Nó buông một tiếng gọi, phá vỡ bầu không khí yên lặng căng thẳng giữa hai bên. Tiếng gọi của nó làm Long hơi giật mình, anh biết mình đang làm một

điều vô cùng ngu ngốc ... nhưng là hết cách nên mới phải như vậy

“Ừ ...”

“Là anh chủ đích đến đây hay là đưa mẹ đi du lịch?”

Nó hỏi, giọng nói đều đều lạnh băng, hoàn toàn không có cảm giác rằng nó là em gái của người đàn ông đang đối thoại với mình.

“Anh ...”

Long gãi đầu, không biết giải thích thế nào cho phải trước tình huống này. Rồi đột nhiên người phụ nữ đứng bên cạnh Long lên tiếng, giống như đang giải thích mà cũng giống như đang trách móc cô gái vừa hỏi.

“Là mẹ bắt anh con đưa tới đây. Đừng nói chuyện như thế đó là một điều sai trái, anh con không làm gì sai cả.”

“Mẹ tới đây làm gì?”

Nó lạnh nhạt hỏi, mắt nhìn người mẹ đã sinh ra mình bằng ánh mắt hờ hững. Điều đó khiến bà Nguyệt đau lòng, đôi mắt rơm nước mắt, giọng nói đau đớn vang lên trách móc.

“Mẹ muốn gặp con, sao con có thể hỏi mẹ một câu như vậy chứ?”

“Gặp con?? Để làm gì?”

Nó cười khinh, cường điệu giọng nói đột nhiên bị đẩy lên cao:

“Mẹ yêu cầu anh ấy ép buộc con xuống đây, mẹ có biết đằng sau kia là bao nhiêu kẻ muốn con chết?? Đây tất cả những người đang có mặt ở đây vào nguy hiểm vì sự ích kỷ của mình, mẹ có nhận thức được điều đó không vậy??”

“Hương, con ... con ...”

Bà Nguyệt chết sững trước lời buộc tội của nó, nước mắt rơi xuống nện đàng. Bà không hiểu, mong muốn gặp con gái mình là điều sai sao?? Nó có hiểu rằng bà mong mỗi một lần được nhìn thấy nó, được ôm nó vào lòng ... nó có hiểu cảm giác của người mẹ mong muốn con mình được hạnh phúc là như thế nào không?? Sao nó có thể nói những lời tàn nhẫn với bà như thế??

“Hương, sao em lại nói như thế với mẹ?!” Long giận dữ quát lên.

“Anh giận dữ cái gì?”

Nó liếc nhìn Long, lỗi lầm không chỉ có ở mình bà Nguyệt, lỗi lớn nhất là ở ông anh trai thiếu trách nhiệm:

“Anh muốn làm gì em không quản, nhưng anh dám đưa mẹ tới nơi này, nếu mẹ có mệnh hệ gì thì anh giải thích thế nào với em đây?”

“Mẹ muốn gặp em, anh làm thế thì có gì sai?” Long trừng mắt nhìn nó.

“Và khi mẹ gặp chuyện, anh định đổ lỗi cho tôi vì đẩy mẹ vào nguy hiểm?” Nó nhướn cao đôi mày, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ.

Long tái xanh mặt, miệng ấp úng: “Anh ... anh không có ý đó.”

Nó trợn trừng đôi mắt, ánh nhìn lướt qua từng người từng người một, miệng gằn lên nhấn mạnh gần như ra lệnh:

“Đưa họ lên máy bay, tôi không muốn nhìn thấy bất kì nữa.”

“Hương ... khoan đã ...”

Bà Nguyệt yếu ớt van xin, nhưng đáp lại chỉ là cái nhìn lạnh lẽo đầy giận dữ của nó. Chỉ cần một thái độ như vậy, bà Nguyệt đã hiểu rõ rằng ... từ giây phút này trở đi, bà sẽ không bao giờ có thể gặp lại con gái của mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112

Nó ngồi một mình trong căn phòng tối tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, trong đôi mắt ngọc bích chỉ phản chiếu lại ánh sáng duy nhất từ chiếc cửa sổ nhỏ chiếu vào. Chân phải gác lên chân trái, cả cơ thể nó ngã sang bên trái, đầu tựa vào bàn tay trái, cánh tay phải buông thõng vô lực đặt trên thành ghế bên phải ... lúc này thực sự không ai dám gây một tiếng động dù chỉ là nhỏ nhất làm phiền tới nó.

Bên ngoài căn phòng nó đang giam mình, tức trực ở cửa là hai con người – một nữ toàn thân chỉ độc màu đen với trang phục rách rưới và khuôn mặt bị che lấp bởi mái tóc đen nhánh buông thả. Người còn lại là một nam đang ngồi tựa lưng vào tường, đôi mắt nhắm lại như đang nghỉ ngơi nhưng nhiều đó hoàn toàn không thể làm lu mờ đi vẻ điển trai vốn có – Chiến lúc này thực sự khác với trước đây, nhưng vẻ nam tính cùng những điểm thu hút của anh thì vẫn không hề suy giảm.

“Này ...”

Người con gái lạnh lạnh buông một tiếng gọi, ở cái nơi rộng rãi vắng tanh này, không cần nói cũng biết người đó đang gọi ai. Và người còn lại tất nhiên cũng ý thức được có người gọi mình.

“Sao??” Chiến thờ ơ đáp lại, đôi mắt cổ hữu vẫn nhắm nghiền không có ý định mở ra.

“Anh đã kiểm tra thứ cô ta đưa??”

“Tôi tưởng các cô làm việc cùng nhau?!” Chiến hé mắt, con ngươi đưa lên nhìn người con gái bên cạnh, giọng nói cất lên vẻ coi thường: “Thiếu tin tưởng vậy sao??”

“Tôi chưa từng tin ai ngoài bản thân mình.” Moth cười khềnh, tầm nhìn trở lên mông lung vô định.

“Ra vậy.”

Chiến cũng theo đó khẽ nhếch lên làn môi, chẳng trách cô gái kia tìm tới anh vào lúc đó, thì ra vẫn là đang đơn độc hành động. Cô ta nghĩ rằng chỉ có bản thân mới đủ khả năng đi theo phục vụ Hades thôi sao?? Dám coi thường ba người con gái kia, Chiến không hiểu người được gọi là Moth này thực sự tài cán đến đâu.

Trong đầu anh lúc này, ngoài việc hoài nghi khả năng của Moth, cái thứ hai làm anh ngạc nhiên và bận tâm chính là chuỗi thông tin mà Chi đưa cho anh lúc vừa trở về căn cứ mật. Một chuỗi mật mã hiện được dựng trên hệ thống mạng nhện phức tạp, mỗi sợi tơ nhện lại là hàng trăm chuỗi mã ẩn mang hệ ma trận 1296 số. Lại nói tới hệ ma trận số đơn thuần 1296 số, bình thường chỉ cần bỏ chút thời gian thì những ai quen làm toán ma trận sẽ giải ra rất dễ dàng ... tuy nhiên, nếu hệ ma trận 1296 số mà mỗi số lại được lập lên từ hàng loạt mã hệ ma trận 1296 số thì phải mất nhiều tháng mới có thể giải mã được một số của chuỗi hệ ẩn trong một tơ nhện. Theo đó, thực sự không thể ước lượng được thời gian để một người hay một hệ thống có thể giải mã được chuỗi thông tin mạng nhện đã được Chi xây dựng. Ngoài ra, đó chỉ mới là một mạng nhện, chuỗi thông tin được mã hóa ấy thiết lập trên mối liên kết giữa ba mạng nhện khổng lồ riêng biệt, tam giác thông tin này nếu không biết cách tìm kiếm, rất có thể sẽ gây lên hiệu ứng mê cung với sự sai lệch kết quả lên đến 80%. Điều đáng nói ở sự sai lệch trong tìm kiếm là mọi thông tin lại có thể khớp trên logic phân tích tới hoàn hảo – đó chính là thứ có thể khiến mọi điều không thể trở thành có thể, và đó cũng là cái nguy hiểm nhất của chuỗi thông tin này.

“Giờ anh quay đầu lại vẫn kịp đấy.”

Giọng nói lãnh đạm của cô gái bên cạnh vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Chiến, câu nói chứa đựng hàm ý kéo tuốt anh trở về với hiện tại. Chiến nhìn Moth – người đã kéo anh vào chuyện này nay lại đang có ý định khuyên anh tốt nhất đừng can thiệp sao?? Thật khôi hài, anh không nghĩ cô ta lại có hảo ý thế.

“Đừng chọc cười tôi, Moth.”

“Cười được thì cứ tự nhiên.”

Moth thần nhiên nói, sự chú ý hoàn toàn phân tán khắp nơi dù cho bản thân đang nói chuyện với người bên cạnh. Căn bản thì cả hai chưa từng nhìn hay chú ý tới đối phương, Moth và Chiến đơn giản chỉ đối đáp lại những câu hỏi mà mình nghe được, mọi thứ trước mắt vốn chẳng còn hình hài gì ngoài bóng tối của hiện thực.

Đột ngột một giọng nói thanh nhẹ nhưng trầm lạnh vang lên vô tức vô địa khiến cả hai giật mình, cơ thể không tự chủ ngay lập tức thủ thế.

“Vào đây.”

Chỉ hai từ với sáu chữ đơn điệu, nhiều đó thôi đủ khiến Moth và Chiến lạnh sống lưng, không hiểu sao sát ý trong giọng nói lại rõ ràng đến vậy. Mất đến 5 giây để có thể không chế hoạt động bản thân, Chiến đứng dậy, nuốt khan một tiếng, ánh nhìn liếc qua Moth rồi đưa tay vặn nắm cửa căn phòng mình đang canh chừng.

Vừa bước vào căn phòng tối, hai đốm sáng xanh lét hiển hiện mờ ảo trong không gian gần như một thứ vũ khí vô hình đâm thẳng vào sự phòng bị cao nhất của hai sát thủ tâm cơ. Không thể chống lại cái nhìn như muốn giết người ấy, cả Chiến lẫn Moth đều rơi vào trạng thái đông băng không thể di chuyển. Rồi giọng nói của nó trở lại bình thường với âm lượng vừa đủ để thức tỉnh hai con người vừa bước vào cửa.

“Còn làm gì đây, bật điện lên.”

... Tách ...

Ánh sáng tràn ngập căn phòng nhỏ hẹp, Moth thấy nó đang đứng giữa phòng, tay phải tựa nhẹ vào chiếc ghế bành được bọc bằng thứ vải đỏ gắt. Đường như ... nó vẫn chỉ là một Hades với quyền lực và sự áp đảo vốn có, hoàn toàn không còn chút gì của cái chết chóc mà một giây trước cô ta cảm nhận được, hoàn toàn không thấy đâu cả.

“Tiểu thư.”

Moth hơi cúi đầu như thể đang chuẩn bị sẵn sàng nhận lệnh, trong khi đó, Chiến hoàn toàn chỉ đứng đó không một phản ứng hay thái độ gì gọi là kính trọng phục tùng. Mà hình như nó cũng chẳng quan tâm, mắt nhìn hai con người đó, khóe môi hơi nhếch lên rồi cất tiếng nói:

“Gửi thông điệp của tôi đến mọi cơ quan tình báo của tất cả các quốc gia, sau đó sắp xếp mọi thứ rồi rời nơi đây trong vòng 10 phút.”

“Thưa tiểu thư, nơi đây là ...”

Moth hơi ngạc nhiên, nơi này là căn cứ mà ba người con gái đó đã chuẩn bị suốt thời gian qua, không lý nào nó nói đi là có thể đi ngay được. Cô ta hiểu, chỉ cần nói đi đồng nghĩa với việc phá hủy hoàn toàn nơi nó đang đứng. Tuy nhiên, giọng nói của Chiến đã đánh gãy câu nói của Moth.

“Em nên cho biết địa điểm cần đến.”

“Địa điểm?!” Nó nhưn mày nhìn Chiến, bản thân vẫn giữa sự lãnh đạm của mình mà đáp lại: “Sẽ không có địa điểm. Hiểu chứ?!”

“Hiểu rất rõ.”

Sự nhanh nhạy của Chiến làm Moth hơi ngạc nhiên, không hổ danh là cánh tay phải của Boss Tam Kiềng, Chiến biết việc mình cần làm và phán đoán được mục đích cũng như cái mà nó đang muốn làm.

.....

Chưa đầy hai ngày sau khi vụ phóng hỏa đánh bom nhà tù quốc tế, thông điệp của Hades đã tràn lan trên tất cả mọi kênh truyền hình ở khắp các quốc gia trên thế giới. Mọi thông tin, dữ liệu, tài liệu về giới tội phạm đều nằm trong tay của Hades, cô ta tuyên bố phóng thích hoàn toàn tất cả tội phạm đang bị giam giữ.

Nếu chỉ là một con người bình thường, hoặc có chăng là một tên trùm khét tiếng bị quốc tế truy nã trên tất cả các nước ... không một ai dám lớn tiếng tuyên bố phóng thích bọn tội phạm dơ bẩn đang chịu kiếp chó giam trong cũi. Nhưng, bằng một cách nào đó, Hades đã làm được.

Và chưa đầy 2 tháng, những phiên tòa kháng án liên tiếp diễn ra trên khắp thế giới. Luật sư bên kháng án hoàn toàn không phải làm gì cả, những kẻ đó đơn giản chỉ trả lời hai ba câu rồi được phóng thích tại tòa. Thẩm phán chỉ có thể quyết định những kẻ tội phạm kia được kháng án thành công, họ không có trong tay bất kì một bằng chứng, vật chứng hay nhân chứng nào, mọi thứ buộc tội đều không tồn tại, hoàn toàn không có lý do để giam giữ bất kì một.

Hỗn loạn giờ lan rộng trên toàn xã hội, mối nguy hiểm từ những kẻ được phóng thích khiến người dân ở khắp mọi nơi đều phải sống trong lo sợ. Họ nơm nớp đề phòng, sợ hãi khi phải sống chung với những kẻ điên cuồng, những kẻ giết người cướp của, những tên đồ tể ... vv ... Và tỷ lệ thuận với sự lo sợ, họ ngày ngày nguyện rửa Hades – kẻ đã phóng thích toàn bộ những thứ tội bại nhất của xã hội ra ngoài xã hội, kẻ đe dọa đến cuộc sống yên bình của nhân loại.

Chưa bao giờ các nhà chức trách trên thế giới lại hoang mang như thời điểm này, họ gần như bất lực trước những gì Hades mang lại. Có lẽ ... họ không ngờ được Hades lại có thể hành động liêu lĩnh như vậy, dám mang an nguy của con người ra để đánh cược, vấn bài này liệu Hades làm thế nào mà chủ trì đây??

.....

Chạy tắt tả trên những con hẻm của thành phố New York hoa lệ, người đàn ông trung niên ôm trên tay đứa trẻ vì hoảng sợ mà đang khóc rầm rức. Theo sau ông ta là bốn năm người đàn ông lực lưỡng mặc vest đen, trên mặt họ hiển hiện một sự cảnh giác cao độ như thể đang đề phòng cái gì đó.

... Vụt ...

Bóng đen lao xuống từ trên cao, chặn đứng trước mặt người đang ôm đứa trẻ. Một giây sau đó, người đàn ông vội ngồi thụp xuống, lấy thân thể to lớn của mình che đi tầm ảnh hưởng của loạt đầu súng tới thẳng nhóc trên tay mình.

... Keng keng ... vụt vụt ... Phập phập phập ...

Loạt đạn bắn ra chỉ từ một phía, sau đó nhanh chóng im ắng. Tiếng thân thể gục xuống lần lượt từng người từng người khiến người đàn ông kia khuôn mặt tái đi, vòng tay không ngừng ôm chặt lấy đứa trẻ như thể nó chính là sinh mạng của mình. Bước chân của bóng đen vừa xuất hiện kia ngày một tới gần, không cần biết kẻ đó là ai, ông nhất định dù có chết cũng phải bảo vệ bằng được đứa trẻ non nớt này. Rút ra khẩu súng đã lên đạn sẵn, ông đột ngột vùng người dậy giương súng bắn về phía kẻ chỉ còn cách ông hai bước chân ... tuy nhiên ... một luồng chớp sáng lóe lên vuốt ngang mặt đã khiến

huy vọng cuối cùng ấy bị dập tắt.

... Vụt ... cách ...

Khẩu súng rơi xuống mặt đất khô khốc, vũ khí bị tước mất chỉ bằng một cái gạt dao đơn giản, người đàn ông lúc này mở lớn con mắt nhìn trừng trừng vào kẻ đang đe dọa tính mạng mình và đứa trẻ trong tay. Kẻ đó dùng đôi mắt đen nhánh sâu hoắm nhìn lại ông, khuôn mặt vô cảm, khỏe miệng buông ra những lời lạnh lẽo khi lưỡi gươm sắc bén trong tay đang di chuyển hướng về cổ họng người đang ngồi bệt dưới nền đất bẩn thỉu. Đứa trẻ đã nín bật không còn khóc nữa.

“Luật sư Nam, nếu muốn sống thì giao thằng bé cho tôi.”

“Người muốn làm gì nó??”

Ông Nam gầm lên, tay vẫn ôm chặt lấy thằng nhóc Khang Kiện. Ông biết, đứng trước lưỡi hái tử thần đến từ thuộc hạ mà Dương Trung phái tới ... ông hoàn toàn không có đến 0,01% cơ hội sống sót. Nhưng ... dù có chết ông cũng không để Khang Kiện rơi vào tay kẻ tàn nhẫn đó. Ông sẽ không lặp lại sai lầm một lần nữa đối với Dương Trung, sẽ không để kẻ nhẫn tâm đó một lần nữa xuống tay với chính dòng máu của mình. Khang Kiện là cháu ngoại của Dương Trung, là một người mà không ông ta vĩnh viễn không được giết, không được để nỗi oán hận này sâu thêm nữa ... bởi ... Khang Kiện cũng là cháu nội của Ngô Nhật Trung, kẻ dù có chết vẫn cứ muốn đối đầu với chính gã bạn thân nhất của mình.

Kẻ kia ghì lưỡi dao lên cổ ông Nam, một vết cửa mỏng dần xuất hiện kèm theo tia máu chảy xuống. Giọng nói lạnh lẽo vẫn cứ như vậy vang lên đầy đe dọa:

“Đừng nhiều lời, giao thằng bé cho tôi.”

“Trừ khi tôi chết.”

Ông Nam gằn giọng, hoàn toàn không thấy sự sợ hãi trong đôi mắt già nua. Kẻ kia cười khểnh ngồi xổm xuống trước mặt ông, lưỡi dao sắc bén di nhẹ, giọng nói vẫn cố hữu đều đều vang lên một câu hỏi rất khôi hài:

“Ông không sợ chết?!”

“Dương Trung sẽ rất muốn tôi chết, không lý nào tôi có thể sống qua hôm nay.”

Ông Nam cũng giễu cợt tên sát thủ kia, giết không giết, ngồi đó nhiều lời nói chuyện với mình. Ngày hôm nay có lẽ là ngày tận của ông, chỉ tiếc ông không thể bảo vệ được Khang Kiện lâu hơn nữa. Mỗi ân oán xưa cũ này ... ông đành giao lại cho hai vợ chồng nó giải quyết vậy, cũng thực có lỗi khi chẳng thể giúp gì lại đem đến rắc rối lớn. Để Khang Kiện rơi vào tay Dương Trung, điều này quả thực giống như châm ngòi hẹn giờ một quả bom nguyên tử, rất nhanh thôi quả bom ấy sẽ phát nổ và mọi chuyện cũng vì thế mà có thể sẽ chấm dứt nhanh hơn. Mặc dù ... kết quả thực sự sẽ rất rất bi đát, thảm thương.

“Vậy thì ... thế theo ý nguyện.”

Kẻ đó ấn mạnh lưỡi dao, một dòng máu đỏ trào ra khi mũi dao đi sâu vào da thịt ông Nam. Chỉ chờ có thế, ông nhắm mắt, chờ đợi cái chết đến với mình. Chỉ là ... đột nhiên cảm giác có cái gì đó sượt qua đầu mũi mình với tốc độ nhanh như cắt, chỉ kịp nghe một tiếng HỤT trước khi đôi mắt nhìn thấy hình ảnh tên sát thủ kia ngã bệt về phía bên phải cùng một tia máu bắn ra tóe lên mặt đường tanh tách.

“Kẻ nào ... hả?!”

Tên sát thủ ôm lấy bả vai đầm đìa máu, mắt hướng lên trên cao, đột ngột giọng nói vừa một phút trước còn lạnh lẽo nay pha trộn hoàn toàn một thứ cảm xúc ghen đấng căm phẫn. Con người đen đúa sâu hoắm của kẻ ấy in trọn hình ảnh của con người đang đứng trên nóc tòa nhà cũ nát, trên tay cầm khẩu súng ngắm vẫn đang sẵn sàng một phát bắn toang đầu mình.

Trước khi để những con người bên dưới thốt lên câu nào, giọng nói thâm trầm đầy định lượng từ phía trên nóc nhà vọng xuống mang đậm sự đe dọa và cảnh cáo, nhưng kèm theo đó cũng có chút giễu cợt.

“Đừng nghĩ đến chuyện chạm tay vào con trai tôi ... Ken ... tôi sẽ không nương tay như vừa rồi đâu.”

Ken gần như cứng đờ toàn thân, mọi suy nghĩ đều bị lời nói của nó làm tê liệt. Anh ta vốn tự tin rằng bản thân có thể đánh bại nó ... nhưng ... tại sao nó tiếp cận gần đến như vậy mà Ken không thể phát giác ra?!

Một sức ép đến từ sau lưng làm Ken bưng tỉnh quay phắt lại, những tiếng CỘP CỘP của đế giày nện xuống đất như thể búa tạ giáng xuống đầu anh ta. Rõ ràng người đó đi không phát ra tiếng động mạnh đến thế, nhưng tại sao anh ta lại thấy như rất ồn ào?? Hơn nữa, người kia vì sao có thể đến gần sau lưng mà anh ta cũng không thể phát giác ra sớm hơn??

Và không để Ken kịp mở miệng, người vừa xuất hiện sau lưng anh ta đột ngột lên tiếng. Cũng như nó, người đó cũng chỉ một câu giễu cợt một câu cảnh cáo.

“Khi tôi và cô ấy ở đây, đừng hy vọng anh có thể chạm một ngón tay vào con trai chúng tôi.”

Sức ép của cả nó và hấn hợp lại, vô hình chung khiến Ken không thể làm gì khác ngoài việc trợn trừng mắt. Có lẽ ... cảm giác bất lực trước hoàn cảnh rõ ràng đang chiếm thể thượng phong sẽ khiến cho một sát thủ hoàn toàn mất đi khả năng của mình. Không chỉ thế, Ken đến động đậy cũng không thể, chỉ biết giương mắt lên nhìn hấn đem ông Nam và Khang Kiện đi ... và cũng chỉ biết giương mắt nhìn nó thu súng, lãnh nhận ánh nhìn lạnh lẽo như đang nhìn đồng rác rưởi của nó dành cho mình trước khi bỏ đi.

Ruột cục ... sát thủ khét tiếng chuyên nghiệp tàn khốc mà Dương Trung mất bao công sức đào tạo, cả hai đều đem đến cho ông ta liên tiếp những thất bại nhục nhã. Kết cục này ... liệu ông ta đã lường trước được hay chưa??

...

...

...

Trao Khang Kiện vào vòng tay nhỏ bé của nó, ông Nam nhanh chóng rời đi, để lại cho nó không gian riêng với con trai mình. Khởi nói cũng biết ... Khang Kiện tuy nhỏ nhưng rất thông minh, vừa cảm nhận được hơi ấm quen thuộc từ người mẹ đã lâu rồi không ôm ấp, cậu nhóc khóc òa lên oán trách vô cùng. Ngạc nhiên là nó lại không chút bối rối, điều duy nhất nó làm chính là ôm lấy đứa con bé nhỏ, khẽ vỗ lưng và nghe tiếng thằng bé khóc. Thực sự ... không biết đến bao giờ nó mới có được cơ hội như thế này một lần nữa.

Ông Nam bước vào phòng khách, hấn đang ngồi trên sofa một cách trầm lặng. Bên ngoài ban công, cũng có vài ba con người đang đứng như muốn hưởng chút khí gió bình yên. Ông khẽ thở dài, những kẻ đáng sợ nhất thế giới đang tập trung hết tại căn nhà nhỏ của ông ... nhưng chỉ phút chốc nữa thôi sẽ chỉ có một mình Khang Kiện đơn độc ở lại. Có lẽ ... có lẽ thời điểm này sẽ không bao giờ tái hiện lại một lần nào nữa, đây chính là duy nhất và cũng là cuối cùng.

“Không tới gặp con bé sao??”

Ông Nam hỏi hấn, bản thân ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn âm thầm thả lỏng người. Sau câu hỏi ấy, phải mất một lúc sau hấn mới đáp lại, kì lạ là giọng nói rất điềm nhiên.

“Cháu không có ý muốn thách thức lý trí của mình.”

“Ít nhất thì cháu cũng biết con bé vẫn luôn dõi theo cả cháu lẫn Khang Kiện, không phải sao??”

Ông Nam khẽ cười, thằng nhóc trước mặt hiện đang nghĩ gì chẳng lẽ ông lại không biết?! Dù trước mắt không có cơ hội, nhưng cả hai đứa nhỏ này đều rất tích cực tìm kiếm, cũng không bỏ lỡ một giây một khắc quan tâm tới những người mình yêu nhất. Nó và hấn, tuy xa mà gần. Chỉ tiếc ... nếu có thể, ông Nam thực muốn thấy hai đứa nhóc này ở bên nhau sống cuộc sống hạnh phúc.

“Chỉ mong cô ấy đừng làm điều gì tổn hại bản thân ...”

Hấn cười, nhưng giọng gào:

“Dù không ở bên nhau, cháu hy vọng mình vẫn có thể nhìn thấy cô ấy, vẫn có thể biết cô ấy đang ở đâu. Chỉ cần biết ... cháu và cô ấy vẫn sống trong cùng một thế giới, hít thở cùng một bầu không khí, đứng trên cùng một mặt đất, bao phủ cùng một bầu trời ... chỉ vậy thôi với cháu cũng là đủ.”

Đúng vậy. Tất cả những gì hấn cần chỉ có vậy ... hấn đã buông bỏ chấp niệm muốn giữ ghì nó ở bên, gạt bỏ hoàn toàn cố chấp muốn biến đổi những điều không thể lúc trước, chấp nhận sự thật con người chỉ có thể giới hạn khả năng của mình, không thể có được những điều không thể. Hấn bây giờ chỉ cần biết nó còn sống, chỉ cần nó vẫn tồn tại, nhiều đó thôi chính là động lực để hấn bước tiếp, để sống hộ nó cuộc sống mà nó hằng khao khát – tâm nguyện ấy, hấn chỉ có thể làm được điều đó thôi, làm giùm cho người con gái mình yêu hơn cả mạng sống.

....

Tại một địa điểm không xác định, Dương Trung ngồi lặng người trước kẻ đang ôm bả vai bị thương về báo cáo sự thất bại của mình. Có nằm mơ Dương Trung cũng không ngờ ... cả con gái lẫn con rể của ông ta lại cùng xuất hiện để ngăn cản điều duy nhất mà ông ta khao khát ngay lúc này ... đó là được nhìn thấy Khang Kiện, được ôm thằng cháu trai của mình trong vòng tay. Nhưng ... có lẽ mong muốn cuối cùng này của ông ta cũng không đạt được.

Dương Trung chỉ biết nhìn lên trời, thầm thiết ước mong sao con gái mình sẽ tìm tới nơi này thật nhanh, nhanh chóng kết thúc cái mạng già thối nát của ông ta. Quả thực ... người không đáng được tồn tại trên cõi đời này chính là Dương Trung. Nếu như ông ta không phải song sinh của Dương Khang, không phải sống dưới cái bóng hoàn hảo của người anh kia, cũng không phải mang dòng máu tàn ác của gã trùm quốc tế thế giới ngầm ... có lẽ, Dương Trung sẽ không làm ra những điều khiến con người ta phi nhô thể này.

fhhhhh

Chữ “nếu” này, Dương Trung chỉ có thể cười nhạo. Một kẻ chưa từng biết nhìn lại như ông ta, thực sự không có tư cách để nói đến chữ “nếu”. Ruột cuộc thì người sai lầm vẫn chỉ là ông ta, nhiều năm chỉ luôn đổ mọi tội lỗi của mình lên những người khác, không nhìn lại chính mình xem bản thân đã thối rữa đến mức nào. Đến lúc nhận thức được hiện tại thì đã không thể quay đầu lại, những việc không nên làm cũng đã làm, những thứ không nên hủy cũng đã phá hủy, những người không nên giết cũng đã giết ... lúc này, đến tính mạng cũng không còn được quyền sở hữu. Hết mọi điều xấu xa bản thủ nhất, những lỗi lầm uất hận nhất ... người gánh vác hoàn toàn là đứa trẻ vô tội Dương Mỹ Nguyệt Hương – con gái ông ta. Người trả giá ruột cục không phải Dương Trung mà lại là con gái ông ta, người duy nhất trên đời này ông ta không có quyền trách cứ hay yêu cầu bất kì một điều gì.

“Tôi nghĩ đến lúc ông phải tự mình làm lấy mọi chuyện rồi.”

Giọng nói trầm lạnh của Ken làm Dương Trung thoát khỏi mớ hỗn độn trong trí não mình, anh ta vẫn không suy chuyển mà đứng trước mặt ông ta, một khoảng lớn nền gạch dưới chân đã loang lổ máu.

“Các người ... được tự do.”

Dương Trung nhàn nhạt nói, bản thân đã buông xuôi tất cả mọi thứ:

“Không sớm thì muộn con bé sẽ đến đây ... trận cuối này phần thưởng chính là cái mạng của ta. Có hứng thú thì lưu lại xem.”

“Tôi biết một người có hứng thú với cái mạng của ông.”

Ken nhếch miệng, lời nói buông ra dường như có tác động không nhỏ với Dương Trung. Có lẽ ông ta đã quên mất một người, người thứ hai sau Dương Mỹ Nguyệt Hương mà ông ta nợ rất nhiều, người đã chịu trả giá bằng cả tinh thần lẫn thể xác để cứu vớt mạng sống của ông ta. Không có người đó, có lẽ ... Dương Trung cũng sẽ chẳng còn tồn tại đến hôm nay.

Dương Trung thở hắt một tiếng nặng nề, khuôn mặt co lại xám ngắt, giọng nói rít lên như thể căm ghét tuột cùng.

“Phải rồi, Bảo Lam, nó vẫn chưa chết.”

.....

Tại một buồng giam tân tiến được cấu tạo bằng những lớp kính trong suốt chắc chắn, cùng lớp titan trắng bạc tạo lên một nơi lý tưởng để biệt giam những thành phần bất hảo nguy hiểm nhất. Ngồi bên trong buồng giam ấy là một người đàn ông trung niên, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc cũng như bất kì một biểu hiện nào.

Bên ngoài, phía bên kia lớp kính, Nhiên nhìn chăm chăm vào người đàn ông ấy, khuôn mặt chỉ độc một vẻ thất vọng. Cô dường như không thể chấp nhận được sự thật rằng chính bản thân phải giam lại người cha mà mình hết lòng tôn sùng, giam lại cái người đã phản bội tiểu thư của cô – người mà cô đang phục vụ.

“Gragon, cái tên này con tưởng cha đã bỏ ...”

Buông một câu như vậy, Nhiên bỏ đi, để lại ông Nguyễn Đại Phong hay chính là Gragon mà nó đã đem về trong căn phòng giam tách biệt kia. Với kẻ phản bội, điều Nhiên phải làm đáng ra là giết ... tiểu thư của cô đã quá tàn nhẫn, giao trách nhiệm này cho cô, rõ ràng là muốn loại bỏ kẻ bất tài đem thất bại từ nơi địa ngục kia trở về.

Nhiên nghiêng rặng, lúc này Hades đang hành động, vậy mà là một thuộc hạ, cô lại lang thang tại đây để giải quyết việc gia đình. Bất tài ... thực sự quá bất tài.

“Tôi đợi lâu lắm rồi đấy, cô có định đi hay không??”

Giọng nói không mang chút âm lượng nào của con người vang lên, cái thanh âm ấy khiến Nhiên giật mình đưa mắt nhìn lên phía trên cao. Bóng đen của Moth – kẻ thuộc hạ thứ tư mà Chi nhắc đến đang ở trước mặt Nhiên, cô ta đi theo Nhiên như thể giám sát xem cô xử lý kẻ phản bội như thế nào. Quả nhiên, vị tiểu thư kia thực sự một chút lòng tin cũng không đặt lên người Nhiên ... sự thật vẫn luôn như vậy, cảm giác thất vọng thực quá thừa thãi. Nhưng biết sao hơn ... một khi đã quyết chọn con đường này, Nhiên không bao giờ có ý định quay đầu trở lại, dù cho có phải chết, dù cho vị tiểu thư kia sẵn sàng bỏ rơi mình, việc của Nhiên chỉ có duy nhất là đi theo và phục vụ.

.....

Chưa đầy sáu tháng kể từ khi Hades tuyên bố phóng thích toàn bộ tội phạm trên thế giới, lại một thông điệp khác từ kẻ ngạo mạn này lại được truyền trên khắp mọi phương tiện thông tin đại chúng. Và lần này, người dân tất cả các quốc gia đều sửng sốt ... họ hoài nghi không hiểu kẻ điên này thực sự có muốn làm trò quái quỷ gì.

“Lời nói của ta mang thông điệp, đám cầu huyết bản thù hờ hám vừa mới được thả lỏng kia, biết điều thì yên ổn, ngông cuồng sẽ không có đất mà sống đâu. Nên nhớ, Hades này có thể thả các người tất nhiên cũng có thể vô vọt mà vơ hết các người vào lồng.”

Nên nhớ, Hades này có thể thả các người tất nhiên cũng có thể vô vọt mà vơ hết các người vào lồng.

Nên nhớ, Hades này có thể thả các người tất nhiên cũng có thể vô vọt mà vơ hết các người vào lồng.

Nên nhớ, Hades này có thể tha các người tất nhiên cũng có thể vô vọt mà vơ hết các người vào lòng.”

Chỉ là những tiếng nói vô hình, nhưng từng từ từng câu từng chữ lại khiến thế giới xôn xao. Và dường như để chứng thực những gì mình nói, hơn một phần ba số tội phạm được phóng thích nhất loạt trong vòng một tuần đều bị triệu gọi lên tòa, một lần nữa lãnh án và chui vào ngục giam một cách chớp nhoáng.

Hades một lần nữa đẩy lên hoang mang trong xã hội, dân chúng hoang mang ... họ không hiểu kẻ kia thực sự muốn làm cái gì?! Quyền lực có thể lớn đến mức điều khiển được tất cả thấy mọi thứ sao, Hades chẳng lẽ không phải người bình thường ... thực sự là thần chết ư?!

Bạn đang đọc truyện *Cinderella Thời Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.